

Giới thiệu Bà Xã, Anh Chỉ Cung Chiều Em !

Bà Xã, Anh Chỉ Cung Chiều Em ! Tạ Phong là một con sói theo đúng nghĩa đen của nó. Hắn là tổng tài của DG, một trong những tập đoàn lớn nhất thế giới, hắn có trong tay tất cả : tiền tài, của cải, diện mạo, tài năng. Chưa có miếng "thịt" nào mà hắn chưa ăn qua, từ mình tinh điện ảnh nổi tiếng, các nữ doanh nhân thành đạt, các tiểu thư danh gia vọng tộc cho đến những tiểu thương nho nhỏ, nhân viên công sở bình thường, tất cả đều không thể thoát khỏi tay hắn. Đối với hắn, phụ nữ đều là để chơi đùa, không đáng để một người hoàn mĩ như hắn yêu thật lòng.

Cô - Lam Từ Tuyết, một sinh viên năm cuối có thành tích khá tốt tại trường đại học C. Dung mạo bình thường, gia cảnh bình thường, tính cách chỉ có hơi...không bình thường nhưng ước mơ lớn nhất của đời cô chính là có thể sống một cuộc sống bình thường, đi làm bình thường, có một gia đình bình thường. Mặc dù, cô sinh ra đã không bình thường...

Hai người ban đầu vốn dĩ là hai đường thẳng song song không có bất kì điểm chung nào, chỉ vì một lần gặp gỡ, một lần giao nhau mà trở thành hai đường trùng nhau, cùng đi trên một đoạn đường.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cung Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Phu Nhân Đi Xem Mắt

Những tia nắng ban mai đầu tiên của buổi sáng đầu tuần len lỏi qua kẽ hở trên rèm cửa, chầm chậm chiếu lên khuôn mặt vẫn còn chìm trong giấc ngủ của Lam Từ Tuyết.

“Không phải dạng vừa đâu, vừa vừa vừa vừa vừa đâu...”

Tôi không phải dạng vừa đâu, vừa vừa vừa vừa đâu....”

Năm phút trôi qua, Lam Từ Tuyết mới chớp chớp rèm mi dài như cánh bướm. Hình như có cái gì đó không đúng ! Má nó, sao đèn sáng quá vậy ?

Lam Từ Tuyết ngồi dậy, lấy tay xoa xoa mắt.

6h 45'

“Á á á !!!” Lam Từ Tuyết lao nhanh như tên bắn ra khỏi phòng ngủ, vệ sinh cá nhân, cầm tạm một ổ bánh mì. Đồ dùng học tập, sách vở, tiền , điện thoại, may quá, đủ cả. Lần sau phải đổi chuông báo thức mới được, nghe bài này chỉ có nước ngủ thêm thôi. Không thể phí phạm bất cứ một giây nào, Lam Từ Tuyết nhanh chóng lấy cái ván trượt mới toanh xà loanh, phóng ra khỏi nhà.

Hôm nay quả là một ngày đẹp trời. Bầu trời trong xanh, ánh nắng tuy có phần hơi gay nhưng nó cũng giống như ân nhân cứu mạng Lam Từ Tuyết nên nó cũng đẹp nốt.

Nghêu ngao hát vài câu, Lam Từ Tuyết một chân đạp một cái, cả người lao về phía trước.

“Ya”, cảm giác quả thực rất yomost !

Khoan, hình như có gì không đúng ! Lam Từ Tuyết nhìn các cặp đôi đang đi trên đường, mới sực nhớ.

Phải rồi, sao hôm nay phu nhân không tới đón mình nhỉ, bình thường đều là phu nhân tới nhà mình từ sớm, hỏi thúc mình đi học, không phải sao ?

Chẳng lẽ có chuyện rồi, hay là phu nhân đi sớm ?

Vì lo lắng cho an nguy của phu nhân, Lam Từ Tuyết càng ra sức lấy đà về phía trước.

Cổng trường đại học A đã nằm ngay trong tầm mắt, bốn năm học ở đây, Lam Từ Tuyết chưa một lần đi trễ, không phải học sinh gương mẫu nhất nhưng chắc chắn là một học sinh nghiêm túc chấp hành nội quy trong trường.

Đột nhiên cửa trường đóng sầm lại .

What ? Cái gì thế ? Lam Từ Tuyết nhìn đồng hồ, vẫn còn năm phút nữa mà ! Vậy là cầm đầu chạy về phía chú bảo vệ.

“Chú...vẫn còn...năm phút nữa mà....sao chú...đóng cửa sớm vậy ?” Lời nói đứt quãng do chạy quá nhanh.

“Cô yên tâm, đã quá năm giây rồi, bây giờ là 7h 1' rồi đấy !” Bác bảo vệ cau mày đưa đồng hồ cho cô xem.

Đã lớn thế nào rồi, còn trẻ học ! Bọn trẻ bây giờ đúng thật là không có kỉ luật gì cả !

Lam Từ Tuyết mắt mở lớn nhìn đồng hồ, một phút sau khi công trường “chính thức” đóng lại, mới kịp nhận thức được.

Sao lão nương lại quên chứ, tối qua vì đi chơi về muộn nên mới chỉnh lên năm phút để qua mặt bác chủ nhà hắc xì dầu, bây giờ thì sao chứ, Oh men, thăm rồi a~ Nếu là một cô gái đoan trang thùy mị nết na, gặp tình huống máu chó như thế này, chỉ có thể lùi thủi ra về, bởi vì Đại học A có một qui định, thời gian là vàng bạc và hiện tại là kim cương, cho nên đi học trễ chỉ có nước vác mông đi về.

Nhưng lão nương ta đâu phải loại con gái đó. Hôm nay cô mặc một chiếc quần jeans dài và áo phông rộng rãi, cộng thêm giày búp bê, rất thích hợp để “vượt cạm”. À nhầm, “vượt rào” !

Lúc này cô thật sự biết ơn hiệu trưởng đầu tiên của Đại học A, cái gì mà Tôm Rít rét gì gì đó, nếu mà lại đặt ra cái gì đồng phục của nữ sinh là váy ngắn gì đó, chắc cô chỉ có nước khóc ngất.

Đầu tiên là quãng cái ván trượt qua bên kia, nhẹ nhàng thôi. Tiếp theo thì dễ rồi, Lam Từ Tuyết bắt chéo một chân lên thành tường cao 1m5.

Không cao lắm !

Lam Từ Tuyết vươn hai tay nắm chặt thành tường. Một, hai, ba. Thành công quãng người ngồi lên tường. “Vù”, tiếp đất an toàn.

Lam Từ Tuyết nhanh chóng nhấc ván trượt, phi vào lớp học. Bây giờ đã vào lớp được năm phút nhưng Lam Từ Tuyết vẫn có thể ung dung đi vào.

Tiết nay là giờ của Chu Công Chúa, giáo viên dạy môn Toán cao cấp của bọn họ. Cô lúc nào cũng vào lớp trễ hơn 15' mà, sợ gì.

Lam Từ Tuyết đẩy cửa vào, đúng là cô giáo vẫn chưa tới, lớp học vẫn bát nháo như thường. Lam Từ Tuyết ngồi vào ghế của mình, vừa định quay sang trách tội phu nhân thì phát hiện...

Phu nhân không đi học ?!

Hôm nay là cái ngày gì vậy, ngay cả phu nhân cũng muốn đi nghỉ mát sao?

Lam Từ Tuyết vừa nhìn màn hình điện thoại quay vừa suy đoán.

Một lần...

Hai lần....

Quái, sao phu nhân của ta hôm nay lại không bắt máy ? Chẳng lẽ có chuyện thật rồi ?!

Gọi lại lần nữa. Điện thoại đổ sáu hồi chuông, cuối cùng cũng có người bắt máy.

“Này, tại sao nàng lại không đi học ?” Lam Từ Tuyết nhảy vọt lên nói trước.

“Ây ui, phu quân của thiếp ơi, thứ lỗi hôm nay thần thiếp xin trốn tránh trách nhiệm vốn không phải của thần thiếp là đưa người đi học một lần có được không ? Thần thiếp hôm nay phải lo chuyện chung thân đại sự, là hạnh phúc cả đời của thần thiếp đó, thiếp không thể cứ sống đời độc thân với chàng được. Chàng cứ lo học để đồ tú tài gì đó đi ha, thiếp xuất giá trước đây ! Bye !” Bích Chi phũ phàng cúp máy, không để Lam Từ Tuyết có cơ hội nói một câu dư thừa nào.

Lam Từ Tuyết chưa kịp nhận thức được tình hình, Bích Chi đã cúp máy. Bình thường nói năng dong dài lắm mà, sao hôm nay ra tay nhanh-gọn-lẹ quá vậy ?

Mà khoan, hình như hồi nãy phu nhân có nói cái gì cái gì mà “chung thân đại sự”, “xuất giá”. A a ~ Chết tiệt, bản đại nhân không cho phép.

Lam Từ Tuyết liền bật chức năng định vị lên. Công nghệ quả thực là chúa cứu thế mà. Bích Chi lúc này đang ở Sky à ? Quán này chẳng phải là nơi hẹn hò nổi tiếng trong thành phố sao ? Lam Từ Tuyết nhanh chóng kích hoạt bộ não mồi meo đã lâu không sử dụng, xâu chuỗi thông tin lại.

Đáp án chỉ có ba chữ : Đi xem mắt.

Loạn rồi, loạn thật rồi ! Phu nhân của ta dám cấm sừng ta, à không, một mình đi xem mắt. Sao nàng ấy không biết đi xem mắt thực ra là một loại chuyện rất nguy hiểm, chính là gián tiếp kết thúc thanh xuân tươi đẹp, tại sao nàng lại không chịu sống đời độc thân với ta chứ ?!

Môi Lam Từ Tuyết hơi cong lên, để lộ một nụ cười nham hiểm.

Vội xách cặp lên, đi ra khỏi lớp.

Chu Công Chúa vừa đi ngang qua, còn đang định hỏi em đi đâu đấy thì Lam Từ Tuyết đã ngã bài trước :

“Cô ơi, hôm nay em xin nghỉ một buổi vì hạnh phúc một đời của em nha cô !” Nói rồi tiếp tục dùng tốc độ gió cuốn lao ra khỏi trường.

Chu Công Chúa : “.....”

Cô Chu lúc này không cần Lam Từ Tuyết lại một phần là do phản ứng không nhanh nhạy, nhưng chắc chắn bác bảo vệ thì không.

Không còn cách nào khác, đành phải treo tường theo .

Học sinh nghiêm túc bốn năm, danh hiệu này nhanh chóng bị phá vỡ chỉ trong một ngày, hơn nữa còn là hai lần. Lam Từ Tuyết cảm thấy hiện thực quá phủ phàng.

Lần này tất nhiên là nhanh hơn lần trước, có kinh nghiệm rồi mà. Để xem, Sky nằm ở bên kia cầu, khu 4.

Không xong rồi, xa quá ! Dùng ván trượt để đến đó, chắc họ đã ăn đám hỏi rồi cũng nên !

Vì thế, Lam Từ Tuyết nhanh chóng tìm xe taxi. Khu vực gần đại học A là trung tâm thành phố, kiếm một chiếc xe taxi trong giờ này không phải là chuyện dễ.

Lam Từ Tuyết cảm thấy cuộc đời toàn màu hồng, vận may lại mỉm cười với cô, kia chẳng phải là xe taxi sao, quá tuyệt !

Lam Từ Tuyết vội vàng chạy tới.

Khoan đã.....What ?!.....Cái.....

Tại sao lại xuất hiện thêm một người nữa vậy ? Phải giành xe sao ?

Lam Từ Tuyết là một người nhân từ độ lượng, tình thương bao la, nên bình thường chắc chắn sẽ không nhào vào giành xe với người khác.

Nhưng mà, hôm nay bỗng dưng gia ta không ra tay thì đồng nghĩa với mất phu nhân, nên đồng chí thân ái à, xin lỗi nhé !

Hai người đàn ông vừa mở cánh cửa xe, Lam Từ Tuyết cách đó ba bước đã vội nhào xuống ôm chân một người, khóc rống lên, nước mắt nước mũi trong phút chốc ào ào tuôn ra như suối :

“Xin anh, xin anh, có thể cho tôi đi trước được không Ba tôi bị tai nạn giao thông đang hấp hối trong bệnh viện....Ông chỉ có mình tôi là con thôi.....Xin anh, cho tôi gặp ba tôi lần cuối đi....Có được không ?”

Lam Từ Tuyết thầm phi nhủ chính mình có thể mặt dày như vậy, nhưng mà trong tình huống này, sẽ diện gì chứ, bỗng dưng gia không cần.

Nói xong lại càng khóc to hơn, mắt thấy người kia không có động tĩnh gì, Lam Từ Tuyết nhanh chóng giành lấy cửa xe, thành công chiếm đoạt.

Ngồi trên xe cười hớn hở. Bỗng cô nương thật tài ba, vừa mới ra quân đã chiến thắng trở về rồi !

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tạ Phong

Mười phút trước.

Tạ Phong bước ra khỏi khách sạn, trên mặt không một chút biểu cảm.

“Xử lý cho tốt vào .”

Đồng Văn cúi đầu rõ ý. Hôm nay boss của hắn lại “xử” thêm một con mối nữa, nhưng vẫn là không nhận ra chút vui vẻ gì trên mặt y.

Hắn là thư kí cho Boss cũng được mấy năm rồi, loại chuyện này chẳng qua cũng chỉ như cơm bữa.

“Tạ tổng, lúc này phu nhân có gọi qua, nói hôm nay nhất định phải hoàn thành chuyện đó cho tốt vào.”

Tạ Phong không nói gì, chỉ đứng đó một lúc rồi mở cửa xe.

Đột nhiên 1 con nhỏ bí ngô nào đó xông tới ôm lấy chân hắn ra sức bôi nước mắt nước mũi lên ống quần hắn miệng không ngừng làm nhảm vớ vẩn .
Thật tâm Tạ phong hắn chỉ muốn đá văng con nhỏ này ra thật xa mà thôi ...

Đồng Văn không dám tin vào mắt mình, nhất thời cứng đờ. Này, cô gái, cô chán sống rồi đúng không, đây là Tạ lão tổng của DG đấy, dân hắc ám đấy, không phải loại người dễ trêu vào đâu.

Vì một sinh mạng vô tội, Đồng Văn liền giờ tay muốn kéo cô gái đó ra : “Này, cô....”

Tay vừa mới đưa ra, câu nói chưa kịp nói hết thì đã bị Tạ Phong chặn lại. Đồng Văn nhìn lên, không tin nổi vào mắt mình.

Má ơi, anh ta cười kìa ! Kiếp này tôi được nhìn thấy anh ta cười, chắc đã là một trong những người may mắn nhất thế giới rồi ý nhi ?

Tạ Phong không phải là tượng đá, không phải hắc trược nay chưa từng cười, mà là hắc trược nay luôn giả tạo, tất cả đều có mục đích, chứ không phải như bây giờ, cười đến vô tâm vô phách.

Đồng Văn còn chưa kịp “thỉnh giáo” cao danh quý tánh thì cô gái đã leo lên xe từ bao giờ.

Tài xế vừa định quay xuống nhắc nhở thì đã thấy Tạ Phong nháy mắt một cái, hiểu ý liền đưa cô gái đó đi.

“Tạ tổng, sao anh dễ dàng cho người ta mượn xe vậy ?” Đồng Văn cảm thấy, trên đời này vẫn còn nhiều điều kì diệu lắm. “Cậu không nghe cô ấy nói sao, nếu tôi không cho mượn thì thất đức lắm !” Tạ Phong nói cứ như thật.

Đồng Văn âm thầm phi nhỏ trong lòng. Boss à, mấy năm nay chuyện thất đức mà anh làm có thể viết sách luôn rồi đấy, anh còn ở đây mở giọng khoe khoang ta là kẻ thấu tình đạt lý, có khí phách anh hùng. Anh không nhìn lại xem, tôi là ai chứ, kể cả size quần anh mặc tôi còn biết được, còn không hiểu lòng dạ tư mã chiều của anh sao. Nói trắng ra là anh để ý con gái nhà người ta chứ gì, cái đồ đại sắc lang ! Nghĩ tới đây Đồng Văn âm thầm cầu nguyện cho sinh mạng bé nhỏ ở trong xe...

“Anh quả thực là một người nhân từ độ lượng.” Nói câu này ra mà nội tâm Đồng Văn phải nói là giằng xé ghê gớm.

Tạ Phong hơi nhướn mi, biểu hiện “Lời này nói không sai”.

“Vậy xin hỏi...Bây giờ chúng ta lấy xe đâu để đi đây ?”

Tạ Phong : “.....”

Lam Từ Tuyết thuận lợi đến được Sky, không quên quay đầu nói cảm ơn tài xế. Tài xế lúc này mới hoàn hồn, quay xe trở về chỗ Tạ Phong.

Sky không hồ là một trong mười điểm hẹn lãng mạn nhất dành cho tình nhân trong thành phố, một khuôn viên rộng lớn thế này tất cả đều được lát tường màu hồng nhạt, vừa lãng mạn vừa không quá màu mè. Cách bày trí ở đây dựa theo lối cổ điển của phong cách đồng quê Pháp, tông màu chủ đạo là màu be nhạt, rất sang trọng và trang nhã.

Lam Từ Tuyết đi một vòng mới phát hiện ra chỗ ngồi của Bích Chi, là ở cạnh cửa sổ.

Lam Từ Tuyết nhìn thấy Bích Chi, xém chút nữa thì rơi cả cằm ra ngoài . Đây, đây hình như không phải phu nhân nhà ta !

Bích Chi chính là một tiểu thư nhà giàu theo đúng nghĩa, nhà cô bao đời nay kinh doanh bất động sản, rất nổi tiếng trong thương trường. Bất quá tuy là không thiếu tiền nhưng bình thường Bích Chi rất hiếm khi ăn diện, vẫn thường mặc những bộ đồ nhẹ nhàng nữ tính.

Hôm nay thì vẫn là màu trắng quen thuộc, nhưng không giống thường ngày. Bích Chi hôm nay nửa thả nửa cột mái tóc xoắn dài màu hạt dẻ của mình. Chiếc váy cổ vòng viền ren bó sát thân đến quá nửa đầu gối ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, làm cho Bích Chi trông vừa trang nhã vừa gợi cảm.

Không biết có phải do chơi thân lâu quá hay không, cả hai người bọn cô đều thích màu trắng, chỉ là màu trắng trên người Bích Chi là điệu dàng mềm mại, toát lên khí chất của một tiểu thư khuê các. Còn Lam Từ Tuyết thì chính là màu trắng hoang dã, lúc nào cũng có xu hướng nổi loạn.

Đã 10' trôi qua, vẫn chưa thấy ai đến, ngay cả người ngoài cuộc như Lam Từ Tuyết cũng thấy phát bực.

Nếu như còn không tới, tôi trực tiếp dẫn “phu nhân” của tôi đi đây !

Lam Từ Tuyết vừa tự nhủ trong lòng liền thấy một chiếc xe Martin màu vàng dựng trước đường. Nhìn hơi quen !

Nếu Lam Từ Tuyết biết được 10' trước chiếc xe này còn chờ mình thì chắc sẽ té xỉu, cũng không trách được, Lam Từ Tuyết đâu có nhìn kĩ xe lần nào, vậy nên với một người mù tịt về các loại xe như cô thì không nhìn ra được cũng là chuyện bình thường.

Đồng Văn bước xuống xe trước, sau đó là mở cửa cho boss của hắn. Vốn Martin đã sáng chói lắm rồi, Đồng Văn cũng thuộc loại hình anh tuấn đẹp trai nên vừa bước xuống cũng thu hút nhiều ánh nhìn từ các cô gái.

Tuy nhiên, Tạ Phong vừa chạm chân xuống đất, trái tim của các thiếu nữ trong khu vực 100m xung quanh, tất cả những người nhìn thấy hắn, đều tan thành bọt nước.

Hôm nay Tạ Phong đeo kính râm, che đi một phần ba khuôn mặt. Nổi bật trên gương mặt sắc sảo này là vầng trán cao rộng, sóng mũi thẳng tắp, đôi môi mọng mang một chút sắc hồng khiến cho trên khuôn mặt băng lãnh của Tạ Phong hiếm hoi có được một chút huyết sắc.

Đáng người càng không phải nói. Đồng Văn cao 1m8 còn Tạ Phong thì những 1m85 nên Đồng Văn cũng giống như làm nền cho hắn mà thôi. Khiến các cô gái sáng mắt còn phải kể đến bộ Vanquish II khoác trên người hắn, giá trị của bộ này lên tới hơn 9 vạn USD, hoàn toàn làm bật lên dáng người cao lớn quyền quý của Tạ Phong.

Tạ Phong cũng giống như nam châm hút người vậy, tất cả ánh nhìn của người trong quán cũng bắt đầu tập trung vào hắn. Ánh đèn flash từ khắp nơi chiếu tới. Cơ hội tốt như này, sao có thể không chụp !. Cư dân thành phố A ai cũng biết Tạ Phong là tổng tài của một trong những tập đoàn lớn nhất thế giới, tên tuổi nổi tiếng toàn cầu.. Nhưng mà hắn cũng nổi tiếng là một người thần bí ít lộ diện, mới đây còn được một tờ báo uy tín bình chọn là một trong những người nổi tiếng khó “săn tin” nhất.

Chắc cũng chỉ có Lam Từ Tuyết là người không nhìn ra ngoài, mắt của cô có thị lực là 6/10, tầm nhìn xa rất thấp, nhưng mà bình thường Lam Từ Tuyết cũng không đeo kính.

Tạ Phong hơi chỉnh lại quần áo, bước vào quán. Hắn luôn luôn phải giữ gìn thân phận cao quý của mình.

Bích Chi vừa nhìn thấy người mình hẹn liền vội đứng dậy, dùng hết khả năng “diễn xuất” che dấu sự gấp gáp. Tâm tình của một cô gái trẻ đương nhiên là sẽ kích động không thôi rồi !

Trong lòng Tạ Phong thầm hừ một tiếng : Tầm thường !

Bước tới lại gần Bích Chi, Tạ Phong cũng chỉ mở miệng đúng hai chữ : “Chào cô.” rồi bắt tay .

Ngược lại Bích Chi lại rất niềm nở, luôn để nụ cười ở trên môi, ngồi hơn năm phút, cũng đều là cô mở miệng nói chuyện. Tạ Phong vẫn như trước giữ bộ mặt “không quan tâm” , “thích nói gì thì nói”.

Lam Từ Tuyết ngồi sau lưng Bích Chi hai bàn, đại khái cũng có thể nhìn thấy mặt Tạ Phong.

Nhìn là biết phong lưu, là loại đàn ông suy nghĩ chỉ bằng nửa thân dưới-con mắt “thần” của Lam thánh cho hay.

Nhưng hình như hai người nói chuyện rất hợp nhau, Lam Từ Tuyết có thể nghe được tiếng cười khe khẽ của Bích Chi.

Nói chuyện được một lúc, à không , phải nói là độc thoại, Bích Chi đã thấm mệt, cô vươn tay lấy ly nước trái cây, uống một hớp.

Lúc này, Tạ Phong mới lên tiếng :

“Bích tiểu thư, tôi biết cô tới đây là do mẹ tôi.”

Tạ Phong ngừng một chút, Bích Chi hơi gật đầu.

“Nhưng tôi cũng cho cô biết, tôi không thích cô, cũng có nghĩa sẽ không lấy cô, tôi cũng chẳng muốn lấy vợ.”

“Bất quá cô cũng biết tôi từng lên giường với không ít người, nếu cô muốn bước chân vào Tạ gia, nếu có thể làm tôi thỏa mãn trên giường, thì cũng miễn cưỡng.”

Nói xong lại dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn Bích Chi. Những lời hắn nói là thật, không phải đùa giỡn. Thế nhưng khóe môi lại cong lên, một nụ cười đầy vẻ chế giễu lộ ra.

Bích Chi dường như không tin vào tai mình. Đây, đây là người đàn ông mà mẹ cô nói sao ? Không , nhất định không phải !

Chẳng phải mẹ nói người này tâm địa tốt, lại có tài năng, diện mạo xuất chúng, hơn nữa, sẽ nể mặt mẹ mà. Đây là sao chứ ?

Đầu óc Bích Chi loạn lên, sững người, nước mắt bất ngờ chảy ra như mưa.

Bất quá, Tạ Phong vẫn mặt lạnh như trước, tỏ ý không quan tâm. Hừ, lòng thương hại của hắn, không phải ai cũng có thể nhận !

Lam Từ Tuyết nhìn thấy một màn này, máu nóng bắt đầu nổi lên. Ngươi chọc lắm người rồi đấy !

Lam Từ Tuyết rời khỏi chỗ ngồi, đến chỗ Bích Chi. Từ xa đã nghe thấy tiếng khóc của Bích Chi, Lam Từ Tuyết thật sự bùng nổ.

“Cậu, sao cậu lại ở đây ?” Bích Chi thấy Lam Từ Tuyết, hơi sững sốt.

Lam Từ Tuyết nhìn thấy vòng mắt đỏ hoe của cô, không nghĩ nhiều nắm lấy tay cô lôi đi. Trước khi đi còn không quên chỉ thẳng vào mặt Tạ Phong :

“Tôi cho anh biết anh đừng tưởng anh đẹp trai, có địa vị , có tiền thì muốn làm gì thì làm, Phi, tôi kinh! Anh nhìn lại mình đi , cái loại đàn ông như anh sống phí khí trời chết phí đất chôn mà thôi , Loại đàn ông như anh cơ bản chính là đồ cận bã , làm bẩn xã hội , cả đời này chỉ có ma mới thèm lấy anh thôi. Đồ lộn giống!” “Vụt” , lần đầu tiên Tạ Phong uống nước trái cây bằng mũi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tổng Tài Phu Nhân Tương Lai

Tạ Phong từ khi sinh ra đã là công tử của thế gia vọng tộc, trước nay chưa từng có ai dám nói lời nào làm phật ý hắn chứ đừng nói là vừa chỉ chò vừa chúi rửa lại còn hất nước lên mặt hắn như vậy.

Quả thật chưa từng có ai !

Tạ Phong mang theo lửa giận bùng bùng, ngược lên nhìn xem là ai to gan như thế.

Nhưng mà Lam Từ Tuyết đã nhanh nhẹn kéo Bích Chi đi, chỉ để lại một bóng lưng.

Một bóng lưng cũng là quá đủ !

Lam Từ Tuyết mắt thấy đã ra tới khu trung tâm liền dừng lại xem xét tình hình của Bích Chi.

“Cậu không sao chứ ?”

Bích Chi hai mắt đỏ hoe, miệng thở hồng hộc lắc đầu.

Lam Từ Tuyết thở dài, bảo Bích Chi kể lại mọi chuyện cho mình nghe. Lam Từ Tuyết nghe xong, càng tức giận hơn thật muốn xé xác hắn ra moi nội tạng hắn ra ăn sống mới hả giận. Lam Từ Tuyết vừa quay đầu lại định trở về Sky thì Bích Chi vội ngăn Lam Từ Tuyết lại, vẻ mặt hốt hoảng “Từ Tuyết, cậu không được đi ! Cậu có biết hắn là ai không hả ? Là Tạ Phong-tổng tài của DG đó ! Lúc này cậu đã đắc tội với anh ta rồi đấy, nhất định...nhất định phải mau trốn đi thôi !”

Lam Từ Tuyết vẻ mặt mờ mịt. Tạ Phong, hắn là ai ? DG, hình như nghe quen quen ! Mà mắc mớ gì mình phải đi trốn hắn .

Vì thế cười cười kéo tay Bích Chi, trấn an :

" Ấy dà bà cô già , cậu không cần lo hắn ta có giết tớ đâu mà !"

Bích Chi rống lên :

“Hắn có thể giết cậu chỉ trong một nốt nhạc đấy !”

Lam Từ Tuyết cũng chỉ ừ ờ không nói gì thêm. Đây là thời đại nào rồi, muốn giết người là giết người sao. Dễ dàng như thế thì mình đã giết không biết bao nhiêu người rồi.

Lam Từ Tuyết nhìn đồng hồ. Bây giờ đã gần 10 giờ. Sáng nay chỉ có tiết của cô Chu nhưng cả hai người đã không đi rồi, thì cả ngày hôm nay cũng trống tiết, nhất thời có thêm một ngày nghỉ.

Đối với Lam Từ Tuyết mà nói, chính là niềm vui khó có được. Còn Bích Chi lại càng lo sợ hơn, Lam Từ Tuyết chỉ ở một mình, nếu Tạ Phong cao hứng, hắn chỉ sai một đám người tới, vậy là Lam Từ Tuyết châu trời.

“Hôm qua ba mình mới đi công tác, hay là cậu qua nhà mình ở vài hôm đi, mẹ mình cũng rất nhớ cậu !” Đề nghị như này, thật quá tuyệt vời.

Lam Từ Tuyết cũng không suy nghĩ nhiều, liền đồng ý ngay. Cô từ nhỏ mất mẹ, sớm đã coi mẹ của Bích Chi cũng như mẹ ruột của mình rồi.

Tạ Phong không quay trở về công ty mà trực tiếp về nhà với bộ đồ còn ướt nước trái cây. Xe vừa vào cổng, đã có một đám người chạy ra. Một ông cụ hơi lớn tuổi mở cửa cho hắn.

“Thiếu gia, sao ngài lại về sớm vậy ?”

Tạ Phong không nói gì, cứ thế lên lầu. Lúc đóng cửa phòng mình, còn dặn dò :

“Gọi Đồng Văn đến đây cho tôi .” Dứt lời liền đóng cửa.

Tạ Phong lần lượt cởi từng lớp áo, trên mặt luôn ẩn hiện một nụ cười quý dị, lúc cởi xong cái áo cuối cùng, chợt nghe âm thanh quen thuộc truyền đến bên tai :

“Phong ~ Anh có nhớ em không ?” Một vòng tay tiến đến, ôm ngang hông Tạ Phong.

Tạ Phong hơi giật mình, đôi mắt hơi che giấu ẩn tình, rồi quay lại hỏi :

“Amy, em sao lại ở đây ?”

Amy hơi cười cười, đôi mắt ánh lên vẻ ngây thơ vô tội câu dẫn người khác. Cô chính là tiểu tình nhân được Tạ Phong yêu thương nhất bởi lẽ cô là con lai, có mái tóc vàng và mắt xanh của mẹ, khuôn mặt lại có nét của người phương Đông, khiến cho Tạ Phong có cảm giác hiếm lạ.

Amy nhướn người lên phía trước. Hôn nhẹ lên vành tai của Tạ Phong, thì thầm : “Em nhớ anh !”

Tạ Phong biết thức ăn đã đáng tới miệng, không ăn quả thực rất lãng phí. Đúng lúc đó Đồng Văn đẩy cửa đi vào, trông thấy một màn này, mặt cũng không đổi sắc, những chuyện như thế này cũng không phải lần đầu tiên hắn thấy.

“Tạ tổng, anh tìm tôi ?”

Tạ Phong đang lẩn lộn trên giường với tiểu tình nhân, không thèm nhìn sang Đồng Văn, chỉ nói :

“Đem bộ đồ dơ kia xuống cho tôi, nhớ kĩ không được giặt, cứ treo lên là được. Còn nữa, điều tra cô gái sáng nay cho tôi !”

“Vâng.” Đồng Văn nhận mệnh, đi ra khỏi phòng. Thật không hiểu nổi tổng tài của hắn, đang ôm ấp tiểu tình nhân vẫn có tâm tư tìm người phụ nữ khác. Biết sao được, hắn có tiền, muốn gì mà chẳng được !

Amy khuôn mặt đỏ bừng, thờ hồn hèn, hỏi Tạ Phong :

“Anh lại sắp có thêm tiểu tình nhân nữa sao ?”

Tạ Phong hiếm khi lộ ra nụ cười :

“Không, cô ấy là tổng tài phu nhân tương lai.”

Mới đó mà Lam Từ Tuyết đã ở nhà Bích Chi được một tháng. Đã nhiều lần cô muốn về nhà, nhưng Bích gia vẫn khẳng khái giữ cô lại. Bích Chi đã đem chuyện ngày hôm đó toàn bộ kể lại cho mẹ mình. Mẹ cô nghe xong thì biến sắc, Bích gia và Tạ gia cũng được tính là có chút giao tình, cũng vì thế mà mẹ cô mới đem cô giới thiệu cho Tạ Phong. Chuyện Tạ Phong nói nặng lời với Bích Chi, hắn nói nhỏ là nhỏ nhưng còn chuyện Lam Từ Tuyết đặc tòi với Tạ Phong, hắn nói nhỏ thì cũng vẫn là lớn. Vậy nên trong thời gian này mới toàn lực giữ Lam Từ Tuyết ở lại, chỉ là không muốn có bất trắc gì xảy ra.

Nhưng hôm nay thật sự không giữ nổi cô nữa, anh trai của Lam Từ Tuyết- Lam Tường báo là vài ngày nữa sẽ hoàn thành nhiệm vụ trở về nhà, Lam Từ Tuyết hiển nhiên phải về nhà đón anh trai rồi.

Bích Chi cũng không thể miễn cưỡng, đã một tháng trời qua, không có động tĩnh gì, chắc là mọi việc đã yên ổn rồi.

Mấy hôm nay Lam Từ Tuyết bận tới mất tới mũi vì chuyện của hội học sinh. Ngày mai là ngày kỉ niệm thành lập trường, năm nay vừa tròn 30 năm nên sẽ tổ chức long trọng hơn mọi năm. Lam Từ Tuyết suốt ngày phải nhanh chóng hoàn thành tiết học rồi lại đến hội học sinh. Có rất nhiều thứ phải chuẩn bị, từ đồ trang trí cho đến các loại thiết bị trên sân khấu, các loại tiết mục, thứ cần chuẩn bị nhiều không đếm xuể.

“Học tỷ, cái này để ở đâu ạ ?” Một cậu học sinh năm nhất trong tay cầm một thùng bóng bay hỏi.

“À, cứ để bên phòng chứa đồ trước đi.” Lam Từ Tuyết phát phát tay về hướng phòng chứa đồ. Chỉ còn vài món đồ nữa là coi như hoàn tất quá trình chuẩn bị, sau chuyện này cô nhất định phải hào hào ở nhà nghỉ ngơi vài ngày mới được.

Sự thật kinh hoàng : Trường Đại học A có chế độ đãi ngộ đặc biệt dành cho hội học sinh, mỗi khi làm việc gì đó giúp ích cho trường , sẽ được hưởng một vài phúc lợi như : nghỉ vài ngày, cộng điểm tiết học,...Nên một người lười như con đười ươi- Lam tiểu thư mới tham gia hội học sinh.

“Từ Tuyết !” Lam Từ Tuyết quay đầu, nhìn thấy một người bạn trong hội học sinh đang đi tới.

“Uông Thanh, có chuyện gì không ?”

“À, Từ Tuyết, là thế này, thật ngại quá, cậu cũng biết đó, kỉ niệm trường năm nay còn có một tiết mục , chính là phần diễn thuyết trước học sinh toàn trường của một học trưởng đã tốt nghiệp khóa trước, tớ là người có trách nhiệm đi mời học trưởng đó. Nhưng mà đã 3 ngày rồi, người đó vẫn không có biểu hiện gì, nhà trường lại muốn nhất quyết là người đó. Vốn dĩ ngày mai tớ định thử lần cuối xem sao nhưng mà mẹ tớ đột nhiên bị ốm, tớ phải về quê ngay, nên.....”

“Cậu cứ yên tâm, chuyện này tớ nhất định sẽ giúp cậu, nhưng mà có được hay không thì tớ không chắc nha !” Lam Từ Tuyết không cần nghe hết cũng biết Uông Thanh có việc nhờ vả mình. Quan hệ của cô và Uông Thanh mặc dù không thân thiết lắm nhưng mà lúc trước Uông Thanh đã từng giúp cô, lần này coi như là trả ơn thôi.

Bất quá, kế hoạch nghỉ ngơi tịnh dưỡng của cô coi như chỉ vừa nảy mầm đã bị lấp hố rồi.

Uông Thanh tất nhiên là rất vui mừng , cầm tay Lam Từ Tuyết liên tục nói : “Cảm ơn cậu, rất cảm ơn cậu !”

Lam Từ Tuyết cười cũng không được mà khóc cũng không xong. Làm người tốt thật khổ quá !

Lam Từ Tuyết đứng dưới tòa nhà 624 mà cảm thấy hối hận vô biên. Tòa nhà này là tòa nhà cao nhất trong thành phố, ngược lên nhìn muốn mỏi cả cổ, đi cùng với cô còn có một người bạn, cô bạn này cũng kinh ngạc không thôi.

Không ngờ trường đại học A lại đào tạo ra một nhân tài như vậy, có thể trở thành tổng tài của một công ty lớn thế này, thực lực chắc chắn không phải tầm thường.

Đây mới chỉ là khởi đầu, chuyện kinh người còn ở phía sau. Hai người vừa vào trong tòa nhà, liền bị bảo vệ chặn lại, sau khi xác định danh tính mới được vào. Bên trong tòa nhà quả thực rất rộng, hai người nhìn một hồi mới phát hiện quầy tiếp tân. Cô nhân viên ở đây thái độ quả thực vô cùng kiêu ngạo, liền tỏ ý : Tổng tài chúng tôi là người mà các cô có thể tùy tiện gặp được sao, ít nhất phải hẹn trước vài tháng, à không cả năm đi ?!

Bất quá cũng phải nể mặt Trường đại học A , liền bảo hai cô ngồi đợi trong phòng chờ, sau khi boss họp xong sẽ thông báo.

Đã 3 tiếng trôi qua, vẫn chưa thấy có động tĩnh gì. Lam Từ Tuyết sắp chết vì chờ đợi rồi.

Hai người bọn họ là không biết, boss đã họp xong nửa tiếng trước, chỉ là cô tiếp tân đó đang bận bịu đỡ một vị khách quý, không rảnh đi thông báo dùm hai người.

Đồng Văn vừa từ công trường thi công trở về, đi ngang qua phòng chờ, liền thấy hai người bọn họ. Hai tay đưa lên mắt dụi dụi.

Sao lại ở đây ? Không phải đến tìm Tạ Phong chứ ? Sau khi hỏi thăm mới biết được mục đích đến đây của hai người, Đồng Văn không khỏi cảm thán. Boss quả thực may mắn, tìm kiếm người ta cả một tháng trời mà vẫn không tìm được, hôm nay người ta lại tự động đến nộp mạng.

Hi, coi như tôi làm việc tốt, giúp anh nối sợi dây tơ hồng này vậy.

Đồng Văn gõ cửa phòng , âm thanh trầm thấp vang lên : “Vào đi.”

Đồng Văn bước vào, đặt xấp tài liệu lên bàn, cười đùa hỏi :

“Tổng tài, nếu bây giờ cô gái kia đến đây tìm anh, anh sẽ làm gì ?” Nói chuyện giống như đang đùa.

Tạ Phong vẫn tiếp tục xem tài liệu, nghiêng răng ken két nói :

“Ăn sạch cô ta .” Hừ, một tháng nay hắn đã nhiều lần tìm kiếm, kết quả vẫn là bạt vô âm tín, chẳng lẽ sau khi chọc giận hắn rồi mới biết hậu quả, muốn chạy trốn sao ?

Đồng Văn cười như có như không. Lão tổng a, không ngờ cũng có một ngày, nhân duyên của anh là do tôi quyết định. Thật là vinh hạnh quá !

“Nếu bây giờ tôi nói cô ấy đang ở dưới phòng chờ đợi anh thì sao ?”

Động tác của Tạ Phong hơi dừng lại, ngược lên nhìn Đồng Văn đầy vẻ hoài nghi. Đồng Văn gật gật đầu.

“Bất quá, anh phải...”

“Còn không mau gọi người lên !” Đồng Văn bị tiếng rống của Tạ Phong ngắt lời. Nhất thời kinh sợ mà lùi ra xa vài bước.

Chết rồi , hắn vốn dĩ định nhân cơ hội này, nâng tiền thưởng cuối năm lên một chút, sao hắn lại quên mất, lão tổng của hắn cư nhiên là người có thể tùy tiện đòi hỏi sao ? Đương nhiên là không rồi !

Vì thế cho dù có chút uất ức, cũng đành phải đi mời vị kia lên.

Tạ PHong đứng dậy đến bên cửa sổ, hơi khò từ ly cà phê chồn bốc lên nghi ngút, Tạ Phong hít lấy một hơi, khẽ cười.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Mơ Mơ Hồ Hồ Rơi Vào Tay Tên Biến Thái

Lam Từ Tuyết và một người bạn học cùng Đồng Văn đứng ngoài cửa, Đồng Văn đưa tay lên gõ gõ vài cái, một âm thanh trầm tính truyền đến :

“Cứ tự nhiên.”

Lam Từ Tuyết đột nhiên có một cảm giác mơ hồ, giọng nói này hình như mình đã từng nghe qua.

Thắc mắc của Lam Từ Tuyết nhanh chóng được giải đáp. Giây phút nhìn thấy Tạ Phong đang đứng cạnh cửa sổ nhăm nháp ly cà phê trong tay, khoảnh khắc đầu tiên là mập mờ hư ảo, trí nhớ ngủ quên trong tiềm thức được vực dậy, Lam Từ Tuyết một lần nữa khẳng định CHÍNH LÀ HẮN !!!

Cái người đã làm tổn thương sâu sắc phu nhân của cô, một cái tên vô liêm sỉ, bỉ ổi @*&^%\$ (từ ngữ thô tục, các bạn nhỏ nên hạn chế đọc =.=)

Tạ Phong quay người, trên môi nở một nụ cười khiến chúng sinh điên đảo, người đồng học đứng bên cạnh Lam Từ Tuyết không khỏi kêu lên : “Hảo soái a~”

Lam Từ Tuyết bĩu môi, thầm phỉ nhổ trong lòng.

Sau khi cả ba người ngồi trên ghế sofa, Tạ Phong mới thu lại nụ cười, nhàn nhả hỏi :

“Cô đến đây tìm tôi có việc gì không ?” Đúng vậy, câu này chính là muốn hỏi Lam Từ Tuyết, hoàn toàn không quan tâm đến người kia.

“Tạ tổng” nhưng Lam Từ Tuyết chẳng thèm để ý tới, một bộ dạng khinh bỉ trước sau như một vẫn lộ ra, ngược lại cô bạn kia lại rất nhiệt tình, liền nhanh chóng giành quyết trả lời câu hỏi này “Trường Đại học A sắp tới sẽ tổ chức lễ kỉ niệm trường, toàn trường chúng tôi đều mong ngài đến dự.”

Tạ Phong cau mày nhìn cô gái kia, sắc mặt âm trầm. Tôi đâu có hỏi cô, nhiều chuyện làm gì, dư hơi à ?

Cô bạn học nhìn thấy một biểu tình này của Tạ Phong, nhất thời run sợ, không dám nói nữa.

Tạ Phong hừ một tiếng, mới đó mà đã sợ rồi, sao không học hỏi đồng học của mình một chút bộ dạng trầm tĩnh của người ta đi.

Thật ra giờ này phút này, nội tâm của Lam Từ Tuyết đang nổi bão. Lúc này cô mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. Tạ Phong là tổng tài của một công ty lớn thế này, mình lại đắc tội hắn, lần này còn tự đến nộp mạng, xem như xong rồi. Chỉ là bên ngoài không biểu hiện ra thôi.

“Được rồi, cô trở về đi, để người đồng học này ở lại nói chuyện với tôi là được rồi !” Tạ Phong thẳng thừng đuổi người.

Cô bạn học này giờ ngồi toát mồ hôi lạnh, nghe được câu này như nhận được lệnh ân xá, vội vàng đứng lên cúi chào ra về. Lam Từ Tuyết còn muốn kéo tay cô bạn này lại nhưng người ta đã nhanh chân chạy mất, chỉ để lại một câu : “Công sức của tất cả mọi người, đều trông cậy vào cậu đấy !”

Lam Từ Tuyết khóc không ra nước mắt. Đồng đội cái kiểu gì vậy ?

Trong văn phòng làm việc rộng lớn của Tạ Phong chỉ còn lại hai người, tất nhiên là Đồng Văn đã sớm biết điều bỏ đi rồi.

Tạ Phong nhìn Lam Từ Tuyết một hồi, cười nói :

“Trái bí nhỏ của tôi, cuối cùng em cũng xuất đầu lộ diện rồi !”

Lam Từ Tuyết hít một hơi, lấy dũng khí nói chuyện với Tạ Phong :

“Tạ tổng, anh còn nhận ra tôi ?”

Tạ Phong bật cười:

"Đương nhiên rồi, người đã hắt nước lên người tôi làm sao tôi có thể quên cô chứ!"

Lam Từ Tuyết phỉ nhổ trong lòng, người như con voi mà lòng dạ như con gà, một tháng rồi mà vẫn còn ghi hận chuyện đó.

Bật chế độ mặt nghiêm túc nói chuyện với Tạ Phong :

“Phong tổng, hôm nay tôi đến đây là để...”

Lời còn chưa nói hết đã bị Tạ Phong giơ tay ra, ngụ ý ngăn lại.

“Hôm nay tôi còn nhiều việc chưa giải quyết xong, đợi tôi làm xong chúng ta tiếp tục nói chuyện.” Hàm ý là em phải giúp tôi nhanh chóng xử lí đồng công việc này, chúng ta mới có thể bàn chính sự.

Lam Từ Tuyết chỉ cần nhìn biểu tình của Tạ Phong liền biết được. Hắn nhất định muốn nhân cơ hội này để trả thù mình, nhưng nếu lúc này bỏ về thì bao công sức của mọi người đều đổ sông đổ biển. Thôi thì nhẫn nhịn vậy, chỉ là giúp hắn giải quyết công việc thôi mà, chuyện nhỏ !

“Tôi sẽ giúp ngài.” Tạ Phong quả thực chỉ chờ câu nói này của Lam Từ Tuyết, khóe môi bất chợt cong lên.

Vậy là sáng hôm nay, báo lá cải của tập đoàn DG lại đưa tin “Tổng tài vừa mới thu nạp một em nhân viên chạy vặt làm việc không công”, nhân vật chính là Lam Từ Tuyết đáng thương.

Cô liên tục xử lí tài liệu Tạ Phong đưa, sau đó đem tài liệu đến các phòng ban, chạy đi chạy lại, cho dù có thang máy, cũng thật giết người.

Tạ Phong thì khác, cả một buổi sáng hần chỉ ngồi nhìn Lam Từ Tuyết làm việc. Vốn dĩ đối với cô chỉ vì chút hứng thú nhất thời nhưng bây giờ thì hoàn toàn khác. Tạ Phong phát hiện ra, Lam Từ Tuyết là một người năng động hoạt bát, tràn đầy sức sống. Khi cô làm việc, thái độ thập phân tập trung, lúc bí bách sẽ liên tục gặm cắn đầu bút. Lúc hiểu ra rồi thì luôn vô thức mà cười đến ngây dại, đôi mắt to tròn dường như ánh lên. Lam Từ Tuyết chỉ là dễ nhìn, không xinh đẹp cũng không sắc sảo, nhưng Tạ Phong lại cảm thấy, ngắm cô còn thú vị hơn nhìn những cô gái nóng bỏng trên giường.

“Ồ ngoài kia có một cái thùng cac-ton, cô mau đem xuống cho Trưởng bộ phận ở tầng 5.” Tạ Phong chỉ sợ, sau này mình sẽ yêu người con gái này mất nên tranh thủ lúc này ngược cô một chút mới vui.

Lam Từ Tuyết vừa mới biên tập xong một bản báo cáo, công việc này cũng thuộc chuyên ngành của cô nên không có khó khăn gì. Đưa mắt nhìn đồng hồ, đã gần tan ca rồi, chỉ cần đưa cái này đi nữa là xong.

Lê thân ra khỏi cửa, Lam Từ Tuyết đưa mắt nhìn, có cái thùng nào đâu nhỉ ? À, nó đây rồi ! Lam Từ Tuyết phát hiện một thùng cac-ton trong góc phòng.

Vừa mới nhắc lên liền phát hiện cái thùng này chứa đá hay sao mà nặng kinh khủng, ít nhất cũng phải 15-20 kg đấy chứ !

Trong lòng không khỏi lời tám đời tổ tông Tạ Phong ra chửi rủa, Lam Từ Tuyết lê từng bước đến cửa thang máy, lúc này đã quen hơn được một chút.

Nếu như cần định nghĩa hai chữ “phũ phàng” viết như thế nào thì có thể đưa tình huống lúc này của Lam Từ Tuyết làm ví dụ.

Năm chữ “Thang máy đang sửa chữa” đập thẳng vào mắt Lam Từ Tuyết, lúc này cô thật sự chỉ muốn khóc thét thôi.

Đây là tầng 35, còn cách 30 tầng, 30 tầng nữa đó ! Lão tặc Thiên , có phải tôi đã đắc tội gì với ông hay không, sao ông lại đối xử với tôi như vậy ?

Đúng ra thì Lam Từ Tuyết có thể chọn cách ôm thùng cac-ton đó về, chờ thang máy sửa xong thì mới xuống tầng 5, nhưng mà vì lòng tự tôn quá cao, không muốn để Tạ Phong cười nhạo, nên cắn răng liều luôn.

Hừ, sợ gì chứ, 30 tầng thôi mà, chơi luôn !

Tạ Phong nhìn đồng hồ, quái , đã hơn 30 phút rồi, có cần lâu như vậy không ? Không nhịn được đành phải ra khỏi phòng xem thử.

Vừa đến chỗ thang máy, trông thấy năm chữ kia, Tạ Phong như hiểu ra, dờ khóc dờ cười. Có cần liều mạng đến thế không ?

Lam Từ Tuyết thầm chửi rủa bản thân, đặt thùng cac-ton xuống, thở không ra hơi. Bây giờ mới đưa thùng cac-ton xuống tầng 5 mà đã không còn một chút sức lực nào rồi, làm sao mà leo lên đây . Hơn nữa, lúc này bị ngã, hình như trật chân rồi.

Nhân viên của DG đi qua, ai cũng thầm cười nhạo cô, cố sức đi gấp tổng tài của bọn họ, muốn trèo cao thì té đau thôi.

Lam Từ Tuyết không quan tâm đến những tiếng cười nhạo báng bên cạnh, cắn răng leo lên cầu thang.

Cái thang máy chết tiệt, công ty chết tiệt, tổng tài chết tiệt, lão nương nguyên rủa các người.

Lam Từ Tuyết mãi mê suy nghĩ liền đụng phải một bóng đen đi xuống, thân thể không tự chủ được ngã xuống. Giây phút tưởng chừng như xong rồi lại có một bàn tay đưa ra, ôm trọn lấy eo cô, kéo cô vào trong lòng ngực lớn rắn chắc. Lam Từ Tuyết toát mồ hôi lạnh, khuôn mặt đỏ bừng, nghe tiếng tim người kia còn đập nhanh hơn tim mình.

“Sao em không chịu cẩn thận vậy hả ?”

Giọng nói này.....Lam Từ Tuyết dùng tay đẩy người đó ra, khuôn mặt của Tạ Phong lúc này nhuộm một tầng khí lạnh, thập phần đáng sợ nhưng cô lại nhìn thấy một tia ôn nhu cùng sợ hãi.

Mình nhìn nhầm rồi đi ?

Tạ Phong cầm lấy tay Lam Từ Tuyết, muốn xem cô có bị thương hay không thì Lam Từ Tuyết đột nhiên giật ra, đi vòng qua người hắn.

“Liên quan gì đến anh ?”

Do đi nhanh quá, Lam Từ Tuyết lại bất cẩn ngã ra, mắt cá chân đau buốt.

Tạ Phong nhanh chóng đi qua, cõng giày của Lam Từ Tuyết ra dưới sự giãy dụa của cô. Lúc nhìn thấy vết thâm tím kia, tim Tạ Phong bất chợt nhói đau.

“Còn nháo, em không biết bản thân mình đã bị thương thành dạng gì rồi à, em mấy tuổi rồi hả ?”

Đột nhiên rống lên làm Lam Từ Tuyết sững người. Đây là ý gì , quan tâm mình sao, không phải chứ ?

Tạ Phong cực kì tức giận, rất muốn nói với Lam Từ Tuyết : Em bị thương một còn tôi đau mười đấy nhưng rồi lại thôi.

Quan hệ giữa hai người vẫn chưa xác định, không khéo cô ấy lại gãy dựa muốn bỏ đi thì vết thương càng nặng hơn thôi.

Lam Từ Tuyết vẫn còn đang mơ mơ hồ hồ thì bản thân lại một lần nữa nằm trọn trong vòng tay Tạ Phong, thân thể lơ lửng giữa không trung.

Tạ Phong chỉ cần bỏ ra một phần mười sức lực là đã có thể nhấc bổng Lam Từ Tuyết lên, ôm chặt vào người, hấn sợ chỉ cần thả ra, người này sẽ lại lần đi đâu rồi bị thương nữa mất.

Cảm giác được Lam Từ Tuyết lại muốn thoát ra khỏi vòng tay mình, tạ Phong nhẹ đặt môi xuống trán cô, giọng trầm xuống cực độ :

“Nếu em còn nháo nữa, tôi với em đều rơi xuống dưới, thịt nát xương tan.”

Lam Từ Tuyết nhất thời im lặng, cứng ngắc nằm trong lòng ngực Tạ Phong. Phải, hấn nói đúng, nếu như rơi xuống, quả thật mình không xong rồi !Hừ, coi như anh cao tay, tôi cũng thua anh rồi !

Tạ Phong nhìn người trong lòng, lại càng thấy giận bản thân. Đúng ra mình không nên bảo em ấy đi đưa đồ, hại em ấy bị thương như vậy.

Lam Từ Tuyết ngây ngốc trong lòng Tạ Phong, không biết rằng hấn đã ôm mình từng bước từng bước leo lên 30 tầng lầu. Bây giờ đã bắt đầu giờ nghỉ trưa, mọi người trong công ty đều đã xuống phòng ăn, hầu như không có một bóng người, chứ nếu không, Lam Từ Tuyết chỉ có nước đào hố để giấu mặt mình xuống.

Tạ Phong mở cửa phòng, đặt Lam Từ Tuyết xuống giường, bên trong phòng làm việc của hấn còn có một phòng ngủ để hấn thuận tiện nghỉ ngơi mỗi khi tăng ca. Tạ Phong mặc dù có nhiều tình nhân nhưng chưa bao giờ đem người lạ vào phòng này nên Lam Từ Tuyết là người con gái đầu tiên và cũng là cuối cùng được bước qua cánh cửa này.

Lam Từ Tuyết đưa mắt nhìn khắp phòng, nơi này đối với cô mà nói quả thực trong rất giống thiên đường, căn phòng rộng lớn đều được bao phủ bởi vật dụng màu trắng : giường trắng, rèm cửa trắng, tường trắng, kể cả tủ đựng đồ cũng trắng nốt. Bên ngoài còn có ban công nhìn ra thành phố rộng lớn, quả thực quá tuyệt.

Tạ Phong vẫn như vậy không chút sức lực bắt lấy chân Lam Từ Tuyết, nhưng lần này Lam Từ Tuyết đã chẳng còn sức để phản kháng nữa rồi.

Hừ lạnh một tiếng, lại nặn ra một ít thuốc trong lòng bàn tay, thoa thoa lên vết thương cho cô, sau đó dùng vải trắng băng tạm lại, suốt quá trình cả hai người không nói một lời nào. Lam Từ Tuyết im lặng vì quá bất ngờ trước hành động của Tạ Phong còn hấn thì dành hết sự tập trung vào công việc, chỉ sợ khiến cô đau.

Tạ Phong bỗng nhiên bóp lấy chân Lam Từ Tuyết khiến cô kêu lên một tiếng, ngẩng đầu lên nói :

“Để xem em còn dám nháo không ?”

Gió từ cửa sổ lùa vào làm mái tóc đen tuyền của Lam Từ Tuyết tung bay, má và môi cô bây giờ đều hồng hồng đỏ đỏ như nhau, Tạ Phong thấy cô cau mày vì đau lại nở nụ cười.

“Á” Tạ Phong ngã nhào ra phía sau, vừa nãy cười còn chưa quá năm giây đã bị Lam Từ Tuyết dùng chân không bị thương đá một cái vào chỗ mà ai cũng biết đó.

Tạ Phong đứng dậy nhìn Lam Từ Tuyết lò cò ra khỏi phòng. Hừ, đúng là ôn nhu với em còn không bằng ngược đãi em một chút, cho em biết thế nào là lợi hại. Tôi bị đoạn tử tuyệt tôn thì em cả đời cũng sẽ không có con cái đấy !

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Rung Động

Với cái chân chấm phẩy của Lam Từ Tuyết, lê lét ra đến chỗ cầu thang đã là quá tốt. Cô đảo mắt nhìn xuống, nuốt nước miếng ừng ực, cắn răng đi xuống.

Chân chưa bước xuống bậc nào, đã bị một bàn tay đưa ra phía trước cản lại : “Em còn chưa sợ sao ?” Cái biểu tình này của hấn sao thấy ghê ghê vậy.

Lam Từ Tuyết nhất thời lúng túng :

“Tôi...tôi muốn đi xuống.”

Tạ Phong nở nụ cười :

“Được thôi...”

“Không được ầm tôi nữa !” Lam Từ Tuyết đột nhiên hét lên khiến Tạ Phong hơi ngậy người rồi hấn bật cười lớn.

“Em yên tâm đi, tôi chỉ muốn nói là chúng ta có thể đi thang máy chuyên dụng của tôi thôi.”

Thang máy chuyên dụng ? Đậu má , anh troll tôi hả ? Sao lúc này không nói sớm, hại tôi phải đi cầu thang bộ. Rõ ràng là anh cố tình, còn ra vẻ người tốt ?

Lam Từ Tuyết tức giận dùng dùng bỏ đi.

Thang máy chuyên dụng có khác, lớn gấp đôi so với thang máy bình thường, thang máy này chỉ được lắp đặt cho Tạ Phong để tránh trường hợp chen lấn xô đẩy trong thang máy.

Thang máy chỉ có hai người, không khí thật phần quý dị. Trên người Lam Từ Tuyết oán khí cùng sát khí nổi lên tầng tầng, nếu không phải mình có chuyện nhờ vả hấn, chắc chắn sẽ cho hấn một bạt tay, à không, hai à mà thôi , tốt nhất là đánh hấn liệt giường luôn !

Bên này Tạ Phong rất nhàn nhã, hấn đang gọi điện thoại cho thư kí, bảo chuẩn bị một số thứ.

“Đã trưa rồi, tôi mời em đi ăn.”

“Không đi !” Lam Từ Tuyết hùng hồn nói. Lỡ đâu anh bỏ thuốc sỏ vào đồ ăn của tôi thì sao.

“Là nhà hàng Michel, em không đi sẽ uổng phí lắm.”

“.....Không đi !” Michel, nhà hàng năm sao duy nhất trong thành phố ? “Ở đó có rất nhiều món ngon, hình như bây giờ đang tổ chức buffet hải sản và bánh ngọt đây, em chắc chắn không đi sao ?” Tạ Phong tiếp tục đả kích sự phòng bị yếu ớt của Lam Từ Tuyết.

“.....Không ..đi.” Không được, mình không thể vì miếng cơm mà bán đi danh dự được, mặc dù tiểu bao tử đang biểu tình rầm rộ, không ăn cơm có thể sẽ chết nhưng mình nhất định phải chết có mặt mũi.

Tạ Phong lắc đầu, bụng kêu ầm ầm như vậy mà cũng bảo là không muốn đi ,cũng may là còn có tôi không để em chết đói đấy :

“Em đi tôi đó với tôi, chúng ta cùng bàn chuyện kia, thế nào ?”

“Tôi miễn cưỡng đi với anh đấy nhá !” Lam Từ Tuyết trong lòng nở hoa, tôi đi vì công việc không phải vì đồ ăn đó.

Tạ Phong giờ tay đầu hàng.

Lam Từ Tuyết vung dao lên, nhắm vào lồng ngực đối phương xông tới, nhưng đối phương lại nhanh chóng né được . Cô lại hướng dao đến cánh tay đối phương, dao đã cắm trúng tay nhưng đối phương vẫn không hề hấn gì vẫn gương đôi mắt to tròn đó nhìn cô. Lam Từ Tuyết thực sự bùng nổ, hai tay hai dao lao vào đối phương cần xé.

Tạ Phong quả quyết giựt lấy cái đĩa, thành thạo dùng dao nĩa :

“Em xem, chỉ là ăn của thôi, có ai mất sức như em không ?” Nhẹ nhàng bóc được vỏ, để lộ ra lớp thịt hồng hồng trắng trắng bên trong.

Lam Từ Tuyết thẹn quá hóa giận, oán khí so với Tạ Phong chỉ có tăng chứ không giảm :

“Anh và nó là đồng loại, tôi còn tưởng anh sẽ không giết nó chứ !” Hừ lạnh một cái.

“Đồng loại ?” Làm gì có con của nào vừa đẹp trai vừa giàu có như hấn chứ ?

“Anh không biết sao, con của với anh đều là tay chân lỏng lẻo, lúc nha lúc nhúc hơn nữa còn khác người, là loài bò ngang đấy !” Cho anh biết, đả kích tôi là một trong những chuyện đáng sợ nhất trên đời.

Nhưng mà Tạ Phong không có giận, hôm trước cô chửi hấn như tát nước vào mặt hấn vẫn không để ý, lần này có là gì.

“Ừ, anh giống con của, em thấy sao thì là như vậy đi !” Nụ cười của hấn đúng là còn chói hơn ánh nắng mặt trời lúc này.

Phải, thật dễ khiến Lam Từ Tuyết nổi da gà, kinh sợ mà không nói nữa. Lam Từ Tuyết cảm thấy nếu tiếp tục nói chuyện với Tạ Phong, bản thân khẳng định sẽ buồn nôn chết nên di dời sức chiến đấu lên con của trước mặt.

Con của lúc này đã được bóc vỏ, trần trụi phơi bày trước mặt Lam Từ Tuyết. Thịt của thực sự tươi ngon, cắn vào lại có nước chảy ra, đúng là mỹ vị cuộc đời.

Đồ ăn là thứ có thể kích hoạt trí não của Lam Từ Tuyết nhanh nhất.

Lần đầu mình và hắn ta gặp nhau, không phải là đã kết thù không đội trời chung sao ? Sáng nay hắn chính là cố ý làm khó mình, Lam Từ Tuyết cúi nhìn cái chân bị thương, sao lại băng bó vết thương cho mình ? Hơn nữa, còn dắt mình đi ăn. Chẳng lẽ, hắn...muốn dụ dỗ mình rồi đem bán đi ? Quá thâm độc rồi ! (Phụt, nước văng màn hình - _ -)

Tạ Phong không hay biết gì, vẫn chăm chú giúp Lam Từ Tuyết lột tôm.

“Hội trường gì đó của em mấy giờ sẽ bắt đầu ?”

Tạ Phong không nhắc, Lam Từ Tuyết cũng quên mất , vội nuốt xuống miếng cua trong miệng :

“5h chiều nay, Anh nhất định phải đến đấy !” Lại thêm một miếng cua chui vào trong miệng, anh không đến là uống công tôi ở đây ăn cua đấy !

Tạ Phong gạt đầu, đưa ly sinh tố ra trước mắt Lam Từ Tuyết :

“Đừng ăn nữa, ăn nhiều quá sẽ bội thực đấy, chiều nay em còn phải hoạt động nhiều nữa mà. Thứ em thích uống nhất này.”

Lam Từ Tuyết uống một hớp, ngạc nhiên hỏi :

“Sao anh biết tôi thích uống cái này ?”

“Tất cả những thứ thuộc về em anh đều biết, đều quan tâm.” Tạ Phong nở một nụ cười tự mãn, mặc dù bản thân hắn chưa từng cua gái lần nào, toàn là mớ dân đến miệng, cũng chưa từng quan tâm ai, nói lời ngọt ngào với ai như vậy nhưng mà hắn tự cảm thấy bản thân mình làm rất tốt mặc dù có hơi sến súa.

Lam Từ Tuyết xem chút biến thành người đầu tiên chết sặc vì uống sinh tố.

Trên xe lại một lần nữa xuất hiện hai nhân vật sát phong cảnh. Lam Từ Tuyết sau một thoáng mê muội vì đồ ăn cuối cùng cũng lấy lại được lí trí, một lần nữa khẳng định : Tạ Phong là một tên bỉ ổi, vô liêm sỉ, tột chất đầy người.

Tạ Phong thì lại rất vui vì đã dụ được Lam Từ Tuyết đi chơi cùng mình. Lí do sao ? Đơn giản thôi, chỉ cần đem cái hội trường gì đó ra là được rồi.

Lam Từ Tuyết nhìn ra bên ngoài, cảnh vật chạy lướt qua rất nhanh, hình như là đang đi về phía Nam ngoại ô-nơi đó có biển. Lam Từ Tuyết dần ngửi thấy được mùi muối nhàn nhạt trong không khí, cảm nhận được gió biển thổi lên mát rượi, có lẽ là có cả âm thanh rì rào ngoài kia...

Tâm tình nhanh chóng được thả lỏng, nhanh chóng quảng nổi bức tức mang tên Tạ Phong ra cái xó xỉnh nào đó, ngêu ngao hát một khúc :

“Trên bờ biển có một con cua nhỏ

Vì không thể đi dọc mà buồn tui khóc than

Gió thấy thế thì thầm thăm hỏi

Biển thấy thế thì thầm hát ca

Này cua ơi, có chi sầu lo

Không thể bò dọc, bò ngang cũng được mà

Này cua ơi , có chi buồn phiền

Khắp thế gian này chỉ mình ta có thể bò ngang.”

Lam Từ Tuyết không biết, chỉ với vài câu hát vu vơ đã chính thức làm trái tim bao nhiêu năm nay chưa từng yêu ai của Tạ Phong đổ gục. Ngay lúc này hắn chắc chắn với lòng mình vì phải làm bất cứ chuyện gì, bất cứ giá nào cũng phải đem người này về bên cạnh mình. Lam Từ Tuyết tự hát ru mình rồi ngủ lúc nào không hay. Cũng phải thôi, mấy ngày nay cô dành hết thời gian cho lễ kỉ niệm trường, một ngày ngủ chỉ được 5-6 tiếng, thể lực dường như đã bị vắt kiệt, ông bà ta nói cảm có sai : Căng da bụng, chùng da mắt, Lam Từ Tuyết chính là tình trạng này.

Tạ Phong nhìn người con gái ngồi ở ghế phó lái. Khuôn mặt tròn trĩnh hồng hồng nhìn nghiêng của cô có thể nhìn thấy rõ lông mi dài rũ xuống, chốc chốc lại giật giật, phần tóc mai phát phơ trước gió để lộ vầng trán cao. Lam Từ Tuyết khi ngủ lại co thành một nhúm ở trên ghế.

Tạ Phong phì cười, đâu rồi cái người lúc chiều đá hắn một cú thấu trời vậy ?

Tạ Phong vươn tay qua, ôm người kia vào lòng, nhẹ nhàng thật khẽ. Vuốt nhẹ phần tóc mai không chịu yên kia ra, Tạ Phong lại tìm ra một lí do khiến hắn yêu cô từ cái nhìn đầu tiên. Lúc ngủ trông cô rất giống một thiên thần.

Người bên ngoài nhìn vào, ai cũng ước ao được như hắn. Nhưng mà cũng chẳng mấy ai biết được hắn là một cô nhi, là năm hắn được 5 tuổi cùng chị gái được nhặt về. Những thứ hào nhoáng bên ngoài này, đều là do hắn một tay gầy dựng nên mới có được, hoàn toàn không có sự chống lưng của Tạ gia

hùng mạnh.

Thấy Lam Từ Tuyết giặt mình, Tạ Phong vỗ nhẹ vai cô, xe cũng đã dừng lại gần bờ biển.

Bãi biển xanh ngắt màu xanh của sự tươi mát, sự sống. Hẳn cũng là một sự sống, soa mẹ hẳn có thể nhẫn tâm vứt bỏ hẳn như vậy ?

Những cơn gió Nam từ biển lùa vào khiến tâm tình Tạ Phong buông thả một chút, hẳn cảm khái người con gái này thật giống như ánh mặt trời ngoài kia. Cho dù nhiều lúc gắt gỏng, nhưng sẽ cả đời này sưởi ấm hẳn, sưởi ấm hẳn....

“Có lẽ em là một mảnh ghép trong cuộc đời anh

Em đến khiến anh có một cuộc sống hoàn chỉnh

Mặc dù anh không phải một mảnh ghép của đời em

Nhưng anh nguyện vì em làm một mảnh ghép dư thừa

Khi anh nhắm mắt không mong có em bên cạnh

Nhưng khi thức giấc anh mong bên cạnh em sẽ có anh..”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tiêu Soái Ôm Mĩ Nhân Về Nhà

Lam Từ Tuyết đầu óc mơ mơ hồ hồ tỉnh dậy một, hai lần vẫn là bị gió biển thổi cho ngủ tiếp, mãi đến lần thứ ba cô mới tỉnh hoàn toàn.

16h 30'

Lam Từ Tuyết dụi dụi mắt, thật sự không tin nổi vào mắt mình. Dùng toàn bộ sức lực đẩy Tạ Phong ra, còn lao vào đánh hẳn :

“Củ lạc giòn tan, anh sao lại ngủ chứ hả, mau quay về cho tôi .” Rống một tiếng khiến Tạ Phong tỉnh táo hẳn ra.

Nguyên lai là do mấy hôm nay DG có một hạng mục mới, hẳn đã phải thức suốt mấy đêm , lúc này thực sự là ngủ quên mất.

Tạ Phong bị đánh nhưng không tức giận, hướng Lam Từ Tuyết cười cười hỏi :

“Em đừng tức giận, có hại cho sức khỏe. Bây giờ vẫn còn sớm, chúng ta vẫn có thể về kịp mà.”

Lam Từ Tuyết tức đến mức thở hồng hộc, mặt bắt đầu đỏ lên, lớn tiếng hét :

“Còn sớm ? Ba mươi phút nữa là lễ kỉ niệm trường khai mạc rồi, chúng ta bây giờ còn đang ở ngoại ô, cách trường của tôi 60km nữa đấy, chưa kể còn có thể tắc đường, anh ...”

Tạ Phong vươn người qua cài lại dây an toàn cho Lam Từ Tuyết, dùng bàn tay lạnh của mình xoa xoa lên má cô giúp hạ nhiệt :

“Em yên tâm. Có tôi đây, việc nhỏ này cứ để tôi xử lí.” Trong ánh mắt tràn ngập sự tự tin và kiên định.

Lam Từ Tuyết im lặng ngồi ngay ngắn lại. Thôi, dù sao ngoài tin hẳn ra mình đâu còn cách nào khác !

Tạ Phong chỉnh lại kính chiếu hậu, khởi động quay đầu xe.

Uông Thanh hết nhìn đồng hồ lại nhìn ra cổng trường, toàn thân ướt đẫm mồ hôi. Chỉ còn 5 phút nữa, sao vẫn chưa thấy hai người họ trở về :

Uông Thanh đi qua đi lại, đứng ngồi không yên.

Còn 3 phút...

2 phút...

1 phút....

“Bùm”, “Xin trân trọng thông báo, lễ kỉ niệm 30 năm thành lập trường đại học A chính thức bắt đầu.”

Tiếng của người dẫn chương trình vang lên, cả biển người lại nhiệt liệt vỗ tay rầm rầm. Ưông Thanh triệt để hết hi vọng, thờ dài, coi như là do ngay từ ban đầu, bản thân đã không tận trách nhiệm, còn có thể trách ai.

Xoay người bước vào, bây giờ đang là phần văn nghệ chào mừng, đứng trên sân khấu lúc này là Bích Chi-người được xem là “Giọng ca vàng” của trường đại học A.

Tiếp đó là phần phát biểu của hiệu trưởng, cả sân trường im thin thít, tất cả đều đang rất...buồn ngủ. Phải a, mấy năm rồi, cũng vẫn là một cái bài phát biểu cũ xi đó, không sai lấy một chữ, sinh viên trường đại học A hầu như ai cũng thuộc nằm lòng.

“Và tiếp theo là sự xuất hiện của một cựu học sinh của trường chúng ta, anh ấy là một trong những nhân tài xuất sắc nhất của trường, vừa được vinh danh là một trong những doanh nhân trẻ tuổi tài năng nhất toàn cầu. Xin chào đón, chủ tịch Tập đoàn DG - Tạ Phong.”

Tiếng của Mc vừa dứt, đèn được bật hết lên, cả một không gian rộng lớn sáng rực. Nữ sinh thì hò hét ầm ĩ, nam sinh thì hồi hộp trong lòng, cùng đưa mắt nhìn về phía sân khấu.

Đã một lúc rồi, tại sao không có ai ? Khi mọi người bắt đầu nghi ngờ rồi bàn tán xôn xao thì vang lên tiếng của một ai đó :

“Mau nhìn kia !”

Tất cả ánh mắt của mọi người hầu như đều quay về hướng mà người kia nói-cổng trường.

Xuất hiện dưới tầm mắt của họ là một hàng 5 chiếc xe Martin màu đen trừ chiếc ở giữa là màu trắng.

Tất cả đều không khỏi thốt lên kinh ngạc. Một chiếc xe này, đủ để họ ăn cả đời đấy.

Từ trên xe đều có năm người vệ sĩ bước ra, tất cả đều là tây trang màu đen, cùng kính đen. Hai hàng nhanh chóng hiện ra, chừa ở giữa một khoảng rộng.

Người trên chiếc xe màu trắng kia bước xuống, Tạ Phong chỉnh lại bộ tây trang màu trắng, tại sao lại là màu trắng ư, đương nhiên là vì Lam Từ Tuyết thích màu trắng rồi.

Tạ Phong bước đi tiêu sái xuyên qua biển người , các sinh viên nhiều lần muốn lao lên tiến lại gần hẳn đều bị vệ sĩ giữ lại.

Ưông Thanh nhìn thấy Tạ Phong trên bục , nhất thời vui đến nỗi không nói nên lời. Bích Chi đứng bên cạnh sắc mặt trầm xuống, nhìn thấy Tạ Phong thì chột nhốt đến Lam Từ Tuyết, hôm qua đến giờ Bích Chi vẫn chưa gặp cô.

“Alo, Từ Tuyết, cậu ...”

“Bích Chi, mau cứu tớ với !” Bích Chi nghe được lời này của Lam Từ Tuyết giận mình hoảng sợ.

“Cậu đang ở đâu ?” Chắc chắn là cái tên Tạ Phong đó. Bàn tay Bích Chi nắm chặt thành quyền. Cho dù có đắc tội với Tạ gia, cô cũng sẽ xử hắn.

“Hu hu, tớ, tớ....đang ở trong cái xe màu trắng trước trường này , chỗ này đông quá, tớ không dám xuống xe, tớ sợ tớ bị lạc.”

.....

Lam Từ Tuyết được hít thở không khí thì thở phào nhẹ nhõm. Ngồi trong xe rất khó chịu, mà người ở bên ngoài thì đông không tả xiết, xuống xe chỉ sợ có khi bị đám người đó đè chết mất.

Lam Từ Tuyết định kể với Bích Chi chuyện hôm nay nhưng vừa quay lại đã ăn mắng xối xả vào mặt :

“Cậu sao lại có cái kiểu nói chuyện như thế vậy hả ? Tớ còn tưởng cậu gọi tớ đến nhặt xác cậu nữa đấy ! Còn nữa, cậu năm nay mấy tuổi hả ? Cậu học ở đây 4 năm rồi mà cũng sợ bị lạc, có phải ý cậu là ngay cả đường về nhà cậu còn có thể quên không hả ?” Bích Chi bùng nổ như vậy là lần đầu tiên Lam Từ Tuyết thấy.

Thật sự Lam Từ Tuyết rất muốn nói, có một lần về khuya, cô đã ngủ quên ở nhà hàng xóm nhưng mà thấy Bích Chi quả thực hơi đáng sợ nên đành thôi.

“Lúc tôi còn học ở đây ...”

Tạ Phong bây giờ đang đứng trên sân khấu phát biểu mà hai người bọn cô thì đứng tại cổng trường, cách nhau rất xa. Đèn bây giờ đã được tắt nên Lam Từ Tuyết không thể nhìn rõ mặt hắn nhưng cô có thể nhận ra hắn. Hắn bây giờ là đang đứng cao hơn cô một bậc, xa cô một trượng, cả người hắn toát ra khí chất cao quý, cho dù không có ánh đèn chói lóa hay vật chất mắc tiền đi cùng, hắn vẫn có thể ở đó , nổi bật như thế. Còn cô, mãi mãi chỉ có thể là một sinh viên bình thường mong muốn một cuộc sống bình thường, giữa cô và hắn còn cách nhau một thước, xa nhau một trượng, cô muốn với tới hắn, phải len qua biển người đó, leo lên chiếc bục đó. Cho dù hôm nay hắn có đối với cô như thế nào, hai người vốn không cùng một tầng lớp, sau này cũng không thể gặp lại, lí do gì thì cứ mặc nó đi, ân oán gì đó cũng đi luôn đi.

Lam Từ Tuyết cầm lon nước lên uống ừng ực. Đợi anh diễn thuyết xong là chúng tôi về đây nhà.

Vì hôm nay là lễ kỉ niệm trường đáng nhớ , và lại ngày mai cũng được nghỉ học nên Lam Từ Tuyết phá lệ uống rượu. Rượu cũng chỉ là rượu nho , độ nhẹ nên Bích Chi không ngăn cản nên cứ mặc Lam Từ Tuyết uống.

“Cuối cùng, tôi muốn kể cho các bạn nghe câu chuyện của tôi. Tôi từ trước tới giờ chưa từng yêu ai nhưng hôm nay tôi đã thực sự yêu một người. Người con gái này không giống như những người khác tôi từng gặp, là thiên thần trong mắt tôi. Hôm nay, ngay giờ phút này, cô ấy cũng có mặt ở đây, tôi muốn nói với cô ấy, nói với các bạn, nói với cả thế giới...”

“Tôi yêu em !”

Lam Từ Tuyết nghe đoạn đầu đã ngửi thấy mùi mờ ám rồi, đến ba chữ cuối cùng thì thôi xong, không còn nghi ngờ gì nữa. Cái tên kia lại bị bung một cái giây thân kinh nào đó nữa rồi !

Sau này cô phải làm sao đây, cô phải sống trong sự soi mói của mọi người, ngày ngày phải chịu ánh mắt chăm chọc, không thể nào “bình thường” mà sống tiếp được.

Tạ Phong, tôi hận...

“Này, Dung Nhi, có phải anh ấy đang tỏ tình với cậu không ?”

“Này, có phải không, cậu nói đi !”

Cô gái tên Dung Nhi kia đỏ mặt, ầm ầm ập úng gật đầu một cái.

Đúng rồi, sao Lam Từ Tuyết lại quên mất chứ, hôm nay đến gặp Tạ Phong còn có Tần Dung mà, mọi người không ai biết chuyện phía sau kia nên chắc chắn đều nghĩ đó là Tần Dung. Trong lòng Lam Từ Tuyết mừng thầm, có người đỡ đạn thay rồi.

Mọi người lúc nghe Tạ Phong nói đều ồ lên kinh ngạc, tầm mắt đều hướng về Tần Dung, bây giờ lại có thêm cái gật đầu e lệ của Tần Dung thì lại càng dính dính .

Tạ Phong thích Tần Dung. (Ấu shệt=))

Tần Dung là một trong mĩ nữ của trường, sắc đẹp của cô ta không thua những minh tinh mới nổi trong làng giải trí, gia cảnh nhà cô ta cũng thuộc dạng cao quý, cô ta chính là lớn lên trong nhung lụa, là nữ thần toàn mĩ trong lòng mọi người. Bây giờ đôi má kia lại ửng hồng lên trông càng xinh đẹp hơn.

Tạ Phong không hề hay biết ngoại trừ Lam Từ Tuyết và Bích Chi ra thì ai cũng hiểu sai ý hẩn, lúc này vẫn đang tươi cười rạng rỡ, trưng ra bộ mặt :
Đúng rồi, người tôi thích là cô ấy đấy.

Bích Chi áy hã ? Hóa đá lâu rồi !

“Buông tở ra, rượu ngon như vậy, tở nhất định phải uống.” Bích Chi cực khổ lôi Lam Từ Tuyết lên xe. Lúc nãy đúng là sai lầm mà đáng lí ra không nên cho cái thân già này uống rượu, thật là bó tay luôn, rượu mới uống mà vài chén đã say như thế này rồi.

“Phu nhân, buông ta ra, nằng sao lại hành xử như vậy chứ, phải để phu quân của nằng uống chứ. Ta muốn uống, ta muốn uống...”

Đối với những lời tào lao bí đao của Lam Từ Tuyết, Bích Chi lựa chọn không quan tâm, trực tiếp quăng người lên xe. Chưa kịp lau mồ hôi đang chảy xuống, Lam Từ Tuyết đã một cú xoay người lăn khỏi xe.

“Á ui.” Trực tiếp tiếp đất bằng mặt.

Bích Chi thật sự chỉ muốn đạp thêm một cái vào mông Lam Từ Tuyết, mặc cho người này tự sinh tự diệt. Thật không hiểu Lam Từ Uy đã luyện ra cái dạng gì thế này !

Nhưng mà cũng không cần Bích Chi lo nhiều. Lam Từ Tuyết lăn lết dưới đất đã bị người ta một phát nhẹ nhàng vác lên lưng mang đi, nhanh đến nỗi Bích Chi không kịp phản ứng .

“Này...” Anh không cần xe , cứ thế về sao ?

“Tôi muốn uống, muốn uống...”

Đã nằm trên lưng Tạ Phong mà Lam Từ Tuyết vẫn còn lải nhải đủ thứ. Tạ Phong chỉ ừ ừ dỗ ngọt cô vài câu, cô lại ngủ thiếp đi.

Bây giờ vẫn còn đang trong mùa nóng, rất dễ đổ mồ hôi, Tạ Phong bây giờ lại mang trên mình một cái lò sưởi, thật đúng như là đang ở trong lò luyện kim đơn.

Tạ Phong đứng trước cửa nhà Lam Từ Tuyết, không biết làm sao. Hẩn chưa phải là chưa từng đến căn nhà này mà là một tháng trước Lam Từ Tuyết chỉ ở nhà Bích Chi nên chưa gặp được. Bây giờ xuất hiện một vấn đề cực kì nghiêm trọng.

Không có chìa khóa !

“Chìa khóa ở dưới chậu cây bên trái góc tường.”

Tạ Phong không khỏi bật cười, bà xã hắn cũng thông minh quá chứ nhỉ !

Trực tiếp đổi tư thế, vác Lam Từ Tuyết lên vai, Tạ Phong nhẹ nhàng mở khóa.

Đèn được bật sáng. Cả một căn hộ đập vào mắt hắn. Diện tích nơi này không lớn lắm, bất quá chỉ có một người ở thì như vậy là đủ rồi. Trong phòng không thiếu thứ gì, nếu như có thể thì đều là màu trắng.

Đúng là một tên cuồng màu trắng.

Tạ Phong đặt Lam Từ Tuyết xuống chiếc giường trong phòng ngủ, dèm chăn lại cho cô, sau đó đi nấu canh giải rượu.

Lam Từ Tuyết vui đầu vào chăn, đột nhiên bị một người dựng dậy, hơn nữa còn bị đưa cái gì đắng đắng vào miệng :

“Bảo bối, uống đi, đây là canh giải rượu đấy !” Tạ Phong thấy Lam Từ Tuyết lắc đầu mãi không chịu uống đành phải ra sức dỗ dành.

“Đau đầu .” Vậy nên đừng có bắt người ta uống.

Tạ Phong phì cười, thật sự thích cái bộ dạng nhõng nhẽo này của Lam Từ Tuyết.

“Ngoan, uống rồi sẽ không còn đau đầu nữa .” Nhẹ vuốt phần tóc mai của cô sang một bên.

Lam Từ Tuyết cũng không phải kiểu con gái thích làm nũng, chần chừ một chút rồi cũng uống hết canh giải rượu.

“Đắng quá !”

Tạ Phong nhẹ hôn lên vầng trán cô một cái. Quay người ra về.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Doãn Lâm Trở Về

Lam Từ Tuyết nặng nhọc mở mắt, cảm thấy đầu đau như búa bổ, cả người không còn chút sức lực, trong miệng còn thoang thoảng mùi rượu , khó chịu cực kì.

Lam Từ Tuyết bước xuống giường, cơ thể loạn choạng đứng không vững, mất một lúc sau mới đi ra khỏi phòng.

Mùi thơm của bữa sáng lan tỏa khắp phòng, Lam Từ Tuyết từ tối qua vẫn chưa ăn gì, thập phần đói bụng.

Mà khoan đã, mùi đồ ăn ở đâu ra thế nhở ? Trong nhà mình còn có ai sao ? Hay là anh hai về ?

Lam Từ Tuyết ghé mắt nhìn sang nhà bếp chỉ thấy đồ ăn trên bàn kèm theo là một mẫu giấy .

“Tôi chuẩn bị đồ ăn sáng cho em rồi, ăn đi rồi nghỉ ngơi. Có việc gì cứ gọi cho tôi . Số dt : XXXXXXXXX

Tạ Phong”

Lam Từ Tuyết trở mắt nhìn hai chữ cuối cùng trên tờ giấy.

What ? Sao anh ta lại ở nhà mình ?

Lam Từ Tuyết cố gắng nhớ lại nhưng đầu óc trống rỗng, người ta nói đầu ngâm nước đã không dùng được rồi , đầu mình lại ngâm rượu chắc thành phế vật luôn quá.

Vừa lúc này điện thoại lại reo.

“Alo, Từ Tuyết, cậu dậy rồi à ? “

“Ừ, tớ mới vừa dậy. Bích Chi, hôm qua cậu đưa tớ về à ?” “.....” Bích Chi im lặng.

“Này !”

“.....Từ Tuyết” Bích Chi có ý muốn thăm dò “Cậu đừng sốc nha !”

“Thực ra thì hôm qua là Tạ tổng đưa cậu về.” Bích Chi ăn ngay nói thẳng kể lại toàn bộ đầu đuôi sự việc mà mình nhìn thấy, kết luận một câu : “Là thật đấy !” Phải, sự thật này cô cũng không dám tin.

Đầu dây bên kia bỗng nhiên im lặng. Bích Chi nhìn màn hình, vẫn chưa tắt máy mà.

“Á á á !” Tiếng cười cùng mà Bích Chi nghe thấy.

Lam Từ Tuyết sau khi xác nhận thông tin kia thì não bộ lập tức “bùm” một cái. Việc đầu tiên là tay chân sờ loạn xạ kiểm tra thân thể, may quá, vẫn còn nguyên vẹn.

Tiếp tới là cảm thấy xấu hổ, lúc say mình có nói hay làm gì quá độ không nhỉ ? Rồi sau đó lại cảm thấy Tạ Phong cũng là một tên tốt bụng đấy chứ, đưa mình về rồi còn chuẩn bị bữa sáng cho mình, hôm nào phải cảm ơn hắn mới được.

Nhưng mà để thoát khỏi tình trạng hai và suy nghĩ được điều thứ ba thì cũng mất cả ngày.

Lam Từ Tuyết mở mắt nhìn ánh nắng chiếu vào phòng, lại một ngày nữa lại tới.

Ăn sáng xong, Lam Từ Tuyết cảm thấy vẫn còn sớm, muốn chạy bộ đến trường. Vừa bước xuống khu chung cư đã thấy một chiếc BMW màu đen đậu trước cửa, Lam Từ Tuyết không khỏi cảm khái : Từ khi nào mình lại có hàng xóm giàu thế nhờ ?

Lam Từ Tuyết cũng không để ý nữa, chạy vọt qua chiếc xe đó. Vừa chạy tới, cửa xe đã mở ra, đập thẳng vào mặt Lam Từ Tuyết.

Lam Từ Tuyết cảm thấy cái mũi mình lần này thật sự không ổn rồi ! Người đàn ông kia vội vàng xuống xe, đỡ Lam Từ Tuyết đứng dậy, rồi rút xin lỗi cô.

“Từ Tuyết ?” Người đàn ông kia gỡ mắt kính đen xuống.

“Doãn Lâm ?” Người đàn ông kia gật đầu, cười rạng rỡ : “Chính là tớ !”

Lam Từ Tuyết vui sướng nhảy cẫng lên ôm chầm lấy Doãn Lâm : “ Cái tên này, cậu về lúc nào vậy ?” Đám đám vài cái vào lưng cậu. Tớ thật sự...rất nhớ cậu !

Doãn Lâm cũng không lạ gì hành động này của Lam Từ Tuyết, cứ như vậy để cô bám vào mình, cười nói : “Mới hôm qua thôi, còn chưa kịp báo cho các cậu !”

Lam Từ Tuyết lúc này mới buông Doãn Lâm ra, ngẩng người nhìn cậu một lúc lâu : “Nhanh thật, 4 năm rồi, cậu vẫn chẳng thay đổi gì so với kí ức của tớ.” Có lẽ cậu không biết kí ức của tớ 4 năm nay đều tràn ngập hình bóng cậu.

Doãn Lâm vỗ vỗ lên vai Lam Từ Tuyết : “Còn cậu thì càng ngày càng xấu rồi, nhìn xem, lại già đi mấy tuổi rồi.” Nói rồi còn nghịch ngợm véo má cô một cái.

Hai người nói chuyện một lúc, Lam Từ Tuyết mới nhớ tới việc đi học, chào muốn đi. Doãn Lâm không ngăn ngại bảo Lam Từ Tuyết cứ lên xe mình, cô vui vẻ đồng ý.

Vừa bước vào trường, Lam Từ Tuyết đã nhìn thấy rất nhiều băng rôn màu đỏ, cái gì mà “Hãy ủng hộ cho Tàn úy viên.”, “Lá phiếu của bạn quyết định tương lai của học viện, hãy bỏ cho bạn học Tàn.”, các người đang vận động tranh cử hả ?

Lam Từ Tuyết không thêm để ý nữa, bước vào lớp. Bích Chi từ xa trông thấy Lam Từ Tuyết thì thờ phào nhẹ nhõm, hôm trước đột nhiên hét lên một tiếng, còn tưởng có chuyện gì.

Lam Từ Tuyết vừa ngồi xuống đã nghe tiếng của Bích Chi :

“Cậu nghỉ ở nhà một ngày đã chuẩn bị gì chưa ?”

“Chuẩn bị ?” Chuyện gì, bộ thầy giáo cho làm bài kiểm tra gì hả ? Đâu có!

“Cậu đừng nói là cậu không biết đấy nhá ?” Bích Chi ngạc nhiên nhìn Lam Từ Tuyết .

“Biết cái gì ?”

Haizz, mình quên mất, hôm đó cậu ấy uống rượu đến quên trời quên đất, còn nhớ được gì chứ .

“Hôm đó ở hội trường, hội trường có nói là anh ấy sắp sang nước ngoài với gia đình nên sẽ bàn giao công việc trước thời hạn. Bây giờ mấy người trong hội đang đua nhau tranh cái chức đó đấy.”

Lam Từ Tuyết à một tiếng, không nói gì.

Bích Chi cảm thấy khó hiểu : “ Cậu không lo lắng gì sao ? Bộ cậu không muốn làm hội trưởng hội học sinh nữa hả ? “

Lam Từ Tuyết tay lật sách : “Muốn chứ. Nhưng mà tớ bây giờ đã là hội phó, chuyện này cũng sắp xếp trước đó rồi, đằng nào thì cũng là tớ thôi, lo lắng chi cho một .” Lam Từ Tuyết trước nay luôn hòa đồng, cũng tận lực với công việc, giúp cho hội không ít việc, cô không nghĩ là còn ai thích hợp hơn mình cho cái chức này.

Bích Chi thờ dãi : “Đó là trước kia, bây giờ khác rồi. Mọi người bây giờ đều đang ủng hộ Tàn Dung.”

“Tàn Dung ? Đùa hả ? Cô ta chẳng qua chỉ là một ủy viên, hơn nữa còn là đồ cánh, ai lại đi bầu cho cô ta ?”

Nói tới đây Bích Chi lại nổi giận : “Còn không phải vì chuyện tốt mà cái tên kia gây ra sao ? Hôm trước hấn tỏ tình với Tàn Dung, hôm sau cô ta liền làm tổng tài phụ nhân tương lai, người trong trường này bây giờ đều muốn dựa hơi cô ta mà kiếm một chân trong DG đấy.” Liếc mắt nhìn sang Lam Từ Tuyết, người ngoài có thể không biết, nhưng cô chắc chắn Tạ Phong sẽ không thích kiểu người như Tàn Dung.

Lam Từ Tuyết hơi khựng lại, bất chợt ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

Chuông reo vào lớp, cuối cùng vẫn không nói được gì.

“Tôi thay mặt cho hội học sinh, tuyên dương hội phó Lam đã hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao trong Lễ kỉ niệm trường vừa qua.” Hội trưởng dứt lời, tiếng vỗ tay vang lên.

Lam Từ Tuyết đứng lên cười chào cảm ơn rồi ngồi xuống.

Hội trưởng thấy mọi người đã im lặng thì lên tiếng :

“Như đã nói hôm trước, vài ngày nữa tôi sẽ ra nước ngoài định cư cùng gia đình nên muốn trong thời gian sớm nhất bầu ra được hội trưởng mới.”

“Ngày mai tôi sẽ tổ chức một cuộc thuyết trình trước học sinh toàn trường cho mọi người trong ban quản lí, ai có số phiếu bầu cao nhất thì sẽ là hội trưởng hội học sinh tân nhiệm. Các bạn hãy về chuẩn bị đi !”

Lam Từ Tuyết đứng nói chuyện với hội trưởng một lúc rồi mới về, hai người dù sao làm việc cùng nhau đã lâu, tình cảm anh em tự nhiên cũng sẽ có. Lam Từ Tuyết vừa đẩy cửa, liền đụng trúng cái gì đó.

Má ! Bộ mình đắc tội với ông thần cửa hả trời, sao đụng ông hoài vậy !

Lam Từ Tuyết lom khom đứng lên lại bị một bàn tay đặt lên vai ấn xuống, lại té lần nữa.

Đây rõ ràng là cố ý !

Lam Từ Tuyết lần nữa đứng lên, một cánh tay vươn ra muốn tiếp tục đè cô xuống. Lam Từ Tuyết bắt lấy tay người đó trên vai mình, xoay người trực tiếp dùng lực từ phía sau quăng người đó xuống sàn.

Bàn tay Lam Từ Tuyết vẫn nắm cổ tay người kia, “rắc” một cái , cười lạnh :

“Cảm ơn đã đỡ tôi dậy.” Hiền ngang bước đi.

Tàn Dung siết chặt lòng bàn tay, tức điên người.

Bích Chi đập bàn cái rầm, hung hăng mắng Tàn Dung một trận, đến khi mệt rồi mới quay sang trách Lam Từ Tuyết :

“Cậu sao lại hiền như vậy, không nói không rằng bỏ đi, cậu như vậy là làm cho cô ta có cảm giác chiến thắng đấy !”

Lam Từ Tuyết đang soạn bài thuyết trình cho ngày mai, một lúc sau mới trả lời Bích Chi :

“Hiền ? Đây không phải phong cách của tớ, nhưng mà chẳng qua cô ta cũng chỉ muốn khiêu khích thôi, tớ cũng không muốn chấp nhặt nhiều.” Chỗ này phải viết sao đây nhỉ ?

“Nhưng mà cậu cũng phải đáp trả chút chứ !” “Ày dờ, cái tên kia, chà, cũng không nhẹ đâu, một phát đó phải nằm viện 3 tháng là ít đấy.”

Nói rồi cả hai cùng nhìn nhau cười quỷ dị (tg*Khà, khà*)

Đồng Văn đứng bên cạnh Tạ Phong, không dám thở mạnh. Chẳng hiểu bị ai chọc giận mà từ hôm qua đến giờ đều trung cái bộ mặt diêm vương đòi mạng ra, lúc này khi họ còn xem chút nữa dọa chết vài người.

Tạ Phong cầm bút xoẹt xoẹt vài đường, nghĩ tới lại tức giận. Sáng hôm qua chính là hậu tỏ tình, là thời điểm tốt để hấn bày tỏ chân tình, một phát nắm

gọn trái tim Lam Từ Tuyết. Còn chưa kịp nấu bữa sáng hay chuẩn bị nước rửa mặt cho cô đã bị Đồng Văn gọi đi mất, cái gì mà Boss của bên kia đã tới, muốn thương lượng ngay bây giờ.

Tạ Phong cho dù không muốn cũng đành phải xách áo tới công ty, chỉ kịp kêu người đem đồ ăn tới cho Lam Từ Tuyết. Mặc dù hần rất rất “yêu” vợ nhưng cũng phải đi làm kiếm tiền nuôi vợ chứ, đây cũng được tính là một kiểu “yêu” mà.

Tâm trạng hậm hực của Tạ Phong không chỗ để phát tiết, hai hôm nay lại không rảnh ra chút nào để đi gặp cô, nắm chặt cây bút trong tay, “rắc” một cái, cây bút gãy đôi :

“Trừ nửa tháng tiền lương.”

Đồng Văn sợ đến mức không đứng vững, hai chân mềm nhũn ra. May quá, không bị đuổi việc, cái số làm thêm đúng là khổ quá. Trong lòng không biết bao nhiêu là nước mắt . (tg : *mất rung rung* má hiểu, má hiểu mà, vợ chồng nhà nó là thế đấy con à !)

Lam Từ Tuyết đứng trước nhà, không hiểu sao lại thấy không ổn. Lắc lắc đầu, đây là nhà mình mà, có gì phải sợ.

Lam Từ Tuyết lại nghe thấy mùi thức ăn, má nó, không phải là.....?

“Anh , anh....” Lam Từ Tuyết chỉ vào mặt Tạ Phong, tức đến nói không nên lời.

Tạ Phong coi tạp dề ra, cười cười đi đến chỗ Lam Từ Tuyết đang bị tức giận đến trào máu não, kéo cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Đừng giận, tôi làm cơm cho em ăn.”

Lam Từ Tuyết tức đến cầm nín, thờ dốc hồng hộc.

“Anh sao lại ở nhà tôi, nơi này không hoan nghênh anh. Biến !” Dùng toàn bộ sức lực đẩy nhưng Tạ Phong vẫn không nhúc nhích.

Tạ Phong vẫn tiếp tục nêm nếm món canh đang nấu trên bếp, mặc cho Lam Từ Tuyết đẩy đến khi mệt mỏi nằm vật ra sàn.

Lam Từ Tuyết thấy dùng sức lực không ăn thua, bèn chuyển sang võ mồm :

“Anh là đàn ông, tốt xấu gì cũng sông trên đời được hai mươi mấy năm rồi, sao lại vô liêm sỉ như vậy, tự tiện vào nhà người khác mà không được cho phép, anh có tin tôi báo cảnh sát không hả ?” Lam Từ Tuyết dùng chút sức lực còn lại rống lên.

Tạ Phong lúc này mới quay người bế Lam Từ Tuyết còn đang giãy giụa đặt lên ghế sofa, rót cho cô ly nước, ôn nhu không tá nỏi, rồi ngồi xuống đối diện cô :

“Tôi nói cho em biết, khu chung cư này bây giờ là của tôi rồi, em không thể nói tôi xâm nhập bất hợp pháp được, còn nếu em muốn gọi cảnh sát thì chịu thôi, anh không chắc là người ta có giúp em giải quyết chuyện này hay không.” Nói rồi gạt gù mấy cái thể hiện hài lòng.

“Anh muốn gì ?” Trọng điểm chính là đây.

“Không có gì, anh chỉ muốn em chấp nhận sự có mặt của anh ở trong nhà này thôi ! Tôi không có ý định định cư lâu dài ở đây đâu !” Tạ Phong nhún vai, khẳng định lời của mình.

Lam Từ Tuyết không nháo nữa, im lặng suy nghĩ chuyện này. Không biết tại sao hần lại ở nhà mình nhưng với thân phận của hần thì tốt nhất là mình không nên trêu vào. Bây giờ khu chung cư này đã là của hần, hần có ra vào thì cũng có nhiều cớ, trong trường hợp này chính quyền có độ nặng bằng không. Nếu muốn tránh hần thì chắc chỉ còn cách thuê nhà khác, mà thuê nhà khác sẽ kinh động đến anh trai, không được. Thật ra chỉ cần hần không đụng chạm đến mình là được rồi, hơn nữa...

“Tôi biết bây giờ tôi có làm gì cũng không phản đối được chuyện này, nên tôi cũng không muốn phản kháng nữa.” Kể thừc thời mới là trang tuần kiệt.

Tạ Phong cười đến sáng lạng.

“Mỗi tháng đều phải miễn phí tiền nhà cho tôi, tôi đi học về phải có cơm ăn, sáng ngủ dậy phải có nước ấm rửa mặt, nhà cửa lúc nào cũng phải sạch sẽ. Còn nữa, anh không được tự tiện đụng vào bất cứ thứ gì của tôi, không được ở lại quá chín giờ tối. Rõ ? Chưa ?” (chị dễ dãi thế ! -_-)

Tạ Phong thật muốn nhào lên ôm “vợ” hần một cái nhưng mà vì suy nghĩ cho đại cuộc nên phải thu “vuốt” lại.

Lam Từ Tuyết mài răng ken két, trong tay cô có cái đó, hần đừng hòng chạm được vào cô, lần giao dịch này lời to rồi !

Lam Từ Tuyết rinh cái bụng no tròn lê lét về phòng, ngồi nhìn bài diễn thuyết mới có mấy trang trước mặt, nhìn đến chán ghét.

Thật không muốn viết chút nào !

Tạ Phong đang ngồi trên ghế sofa xem tài liệu bỗng thấy một tờ giấy phe phẩy trước mặt.

“Ngày mai tôi có bài diễn thuyết, anh viết cho tôi.” Tạ Phong không do dự cầm lấy, bắt đầu cầm cúi viết mà không hỏi gì nhiều.

“Tôi ở đây giám sát anh, đừng hòng lơ là. Cần thận tôi “cắt” anh đấy !” Lam Từ Tuyết hai tay ôm gối ngồi trên ghế đối diện, giương giương cây kéo đe dọa Tạ Phong.

Tạ Phong cảm thấy vợ hẳn cực đáng yêu !

Tạ Phong viết được gần hết thì ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, đã gần chín giờ rồi sao ? Quay sang nhìn lại thấy một sinh vật tròn như cái bánh ú cuộn người ngủ say trên ghế sofa.

Tạ Phong bước đến bên cạnh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng lẳng lặng rút cây kéo ra khỏi tay cô. Lam Từ Tuyết hơi lạnh, được Tạ Phong ôm thì cứ cố chui vào người anh tìm hơi ấm. Tạ Phong loay hoay một lúc mới đỡ được cô lên giường.

Hôn trán cô một cái, cầm bài thuyết trình trên bàn, lặng lẽ ra về.

Lam Từ Tuyết dùng tay vẩy nước vào mặt mình cho tỉnh táo, chỉ còn mười phút nữa là bắt đầu bài diễn thuyết rồi. Tâm trạng cô lúc này rất căng thẳng, phải liên tục vẩy nước để làm dịu lại. Lam Từ Tuyết cảm tờ kịch bản, hít sâu. Vốn cô cũng không có yêu cầu gì lắm với cái chức này nhưng Tạ Phong đã bỏ công sức ra viết cái này, nhìn là biết hẳn ta tốn công cỡ nào nên cô nhất định phải một lần đọc rõ nó đồng thời lấy luôn cái chức hội trưởng hội học sinh kia.

Lam Từ Tuyết xoay nắm đấm cửa, nước ở đâu đổ thẳng xuống đầu cô, cả người Lam Từ Tuyết ướt nhẹp.

Mẹ kiếp ! Giới hạn của tôi bùng nổ rồi đấy nhá !

Lam Từ Tuyết đứng dậy, một lần nữa vặn nắm cửa. Một lần, mười lần, hai mươi lần, đều không được.

Lam Từ Tuyết gấp đến không kịp thở lại nghe loa bên ngoài thông báo đã tới giờ. Hung hăng đập cửa mấy cái, nó vẫn không nhúc nhích. Lam Từ Tuyết mệt là ngồi bịch xuống đất.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên.

Là.....(Mấy thím đoán xem ai gọi, có quà nà =))

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tần Dung

Lam Từ Tuyết bắt máy, hét lên :

“Đại học A phòng vệ sinh khu C, mau đến cứu tớ.”

Doãn Lâm vốn định gọi mời Lam Từ Tuyết đi ăn trưa, bây giờ vẫn còn ở công ty. Lúc đến nơi đã là 15 phút sau.

Doãn Lâm hẳn thuộc kiểu thư sinh, cao ráo, hơi gầy nên sức lực cũng không tốt lắm, phải đập cửa đến lần thứ ba mới được.

Cửa vừa mở, Lam Từ Tuyết vội vùng ra ngoài, Doãn Lâm đuổi theo chậm một nhịp.

“Vậy là phần trình bày của tất cả mọi người đã kết thúc, tiếp theo là phần bỏ phiếu.”

Lam Từ Tuyết thờ dốc hồng học, bàn tay siết chặt hình nắm đấm, đôi mắt rực lửa. Được lắm ! Các người tưởng tôi hiền thì muốn làm gì thì làm sao ?

Con giận của Lam Từ Tuyết chính thức bùng nổ, thật sự muốn đi tìm đám kia cho một trận.

Doãn Lâm thấy thế liền ngăn lại :

“Từ Tuyết, cậu bình tĩnh đi. Hiện tại quan trọng nhất không phải là việc cậu phải giành được vị trí hội trưởng hội học sinh sao, bây giờ đánh nhau chỉ càng thêm bất lợi cho cậu thôi.”

Lam Từ Tuyết ngừng lại, gạt đầu với Doãn Lâm một cái rồi bỏ đi. Lam Từ Tuyết mãi về sau mới biết rằng, cậu ta nói những lời đó không phải vì mình, rằng mình thật sự đã có ít nhất một lần tin tưởng tình yêu hơn lý trí mà không nghi ngờ cậu ta : tại sao cậu ta biết chuyện này hay tại sao với tính khí dung túng cho người khác thì lại đi khuyên mình ?

Lúc đó Lam Từ Tuyết chỉ biết rằng mình đã bị những lời nói của cậu ta thuyết phục.

Tạ Phong uể oải nhìn điện thoại , cuối cùng vẫn là không gọi. Lúc này hắn đã gọi một cuộc để hỏi xem tình hình thế nào nhưng máy lại báo bận (Lúc này chị main chỉ bận nghe điện thoại anh kia), nghĩ chắc là Lam Từ Tuyết đang diễn thuyết nên thôi.

Bây giờ là 6h tối, vẫn chưa thấy Lam Từ Tuyết về. Tạ Phong còn 10 phút nữa là có chuyến bay, này giờ Đồng Văn đã gọi hơn 20 mươi cuộc rồi, quả thật không thể chần chừ nữa.

Tạ Phong rút ra một mẫu giấy, viết vài dòng rồi để trên cặp lông trên bàn, lưu luyến rồi đi .

Lam Từ Tuyết lang thang trong khu phố đi dạo gần chung cư từ lúc chiều bây giờ mới về nhà. Toàn thân cả người co lại vì lạnh, phải rồi, từ chiều đến giờ cô vẫn chưa thay đồ. Vừa mở cửa đã nghe thấy mùi thức ăn thơm lừng, Lam Từ Tuyết đột nhiên nhớ tới trong nhà còn có một người. Bước chân khựng lại tại cửa, không biết phải nói sao với Tạ Phong đây.

Hôm qua lúc khuya cô có tỉnh dậy vì khát nước, phát hiện ra tờ kịch bản nằm ngay ngắn trên bàn, vết mực vẫn còn chưa khô nhưng trong nhà lại không có hơi ấm của con người nên cô đoán được Tạ Phong là ở nơi khác viết rồi mang đến đây. Cái sự nghiêm túc chấp hành nội quy này lại khiến Lam Từ Tuyết khó xử.

Phòng bếp trống không, chỉ có cặp lông kèm tờ giấy trên bàn. Lam Từ Tuyết đọc lướt qua rồi vo vo lại, thầm trách mình nghĩ nhiều rồi.

Thời tiết hôm nay chuyển biến xấu, mới hôm qua còn nắng chang chang, hôm nay đã lạnh thấu xương. Lam Từ Tuyết vốn hôm qua đã nhiễm lạnh gặp thời tiết như này thì không ngủ nữa, dậy sớm hơn mọi khi.

Trong tay là tách cà phê sữa ưa thích, Lam Từ Tuyết ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ. Hôm nay mặc dù rất lạnh nhưng tuyết vẫn chưa rơi, chỉ có một màn sương mù dày đặc bao phủ tầm nhìn.

Lúc này khu chung cư chắc là chưa có ai thức dậy, vẫn rất yên ắng.

Lòng Lam Từ Tuyết chùng xuống, thứ cô cảm nhận được không phải là sự yên ắng mà là tịch mịch.

Đã bao lâu rồi mới có một ngày lạnh giá giữa mùa hè thế này ? Đã bao lâu rồi cô lại cảm thấy tịch mịch, lạc lõng giữa lòng thành phố đông đúc này nhỉ ?

Có lẽ đã là rất lâu rất lâu trước đó...

Lam Từ Tuyết hít một hơi, cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình. Chắc là do sự việc hôm qua nên đầu óc cô có hơi rối loạn, những lúc thế này hẳn là phải có bạn bè bên cạnh nhưng Bích Chi đã nghỉ học từ hôm qua nói là đi trượt tuyết với gia đình, lúc đó cô còn cười nhạo Bích Chi , bây giờ ngẫm lại mới thấy đúng thật.

Bạn bè, gia đình là hai thứ trước nay Lam Từ Tuyết không thể hình dung được. Một thứ là quá ít ỏi, một thứ là mãi mãi không chạm tới được.

Chuông cửa vang lên, Lam Từ Tuyết bắn khoăn ai lại đến sớm thế nhỉ ?

Mở cửa ra mới biết, thì ra là người chuyển phát nhanh.

Lam Từ Tuyết nhìn vào dòng chữ người gửi, giật nảy mình, sao lại là Tạ Phong, hơn nữa còn là từ thành phố H.

Thành phố H cách thành phố S của cô khá xa, nhanh đến cỡ nào cũng phải mất hai giờ, bây giờ mới có 5 giờ, chẳng lẽ...hắn gửi lúc 3 giờ ?

Cái tên điên này, chuyển phát nhanh lúc ba giờ chỉ vì muốn mình ăn bữa sáng giống hắn, đều là đặc sản của H thị, cũng quá rảnh rồi rồi.

Nghĩ thế thôi nhưng Lam Từ Tuyết rất vui vẻ vừa ăn bánh bao nướng vừa tiếp tục uống cà phê sữa, trong lòng không ngừng bonus thêm điểm cộng cho Tạ Phong.

Mặc dù rất rất không muốn đi học trong cái thời tiết này nhưng Lam Từ Tuyết vẫn phải lê lét cái thân già ra khỏi nhà. Cô muốn xem xem là tài năng của bản thân được công nhận hay là bài diễn thuyết của Tần Dung xuất sắc.

Lam Từ Tuyết đến hơi sớm, cả sân trường mới chỉ lác đác vài học sinh, trong đó có Tần Dung. Vốn Tần Dung với Lam Từ Tuyết không có thù oán gì nhưng từ sau vụ to tình lần trước Tần Dung vẫn cảm thấy Lam Từ Tuyết là người duy nhất có mặt ở đó, có khi lại nói gì đó có hại cho mình nên thấy không ưa, còn Lam Từ Tuyết : Chỉ có mấy tên không có não, tự trọng chó tha mới chịu cảnh bị người khác ức hiếp, nên hiển nhiên Tần Dung bị liệt vào danh sách đen.

Đôi bên gặp nhau, không khí lại lạnh hơn.

Tần Dung vẫn như mọi khi thể hiện bản thân là một người danh giá, mỉm cười giả tạo với Lam Từ Tuyết rồi đưa tay ra chào hỏi.

Lam Từ Tuyết tự nhận bản thân không phải tiểu thư khuê các gì đó nên không cần giả tạo như vậy, khoe môi nhếch lên nụ cười khinh bỉ, cứ mặc tay của Tần Dung lơ lửng giữa không trung.

Đám người đứng bên cạnh Tần Dung hình như chỉ chờ có vậy, liền mở miệng :

“Phó hội trưởng Lam, cô sao lại không biết cư xử như vậy chứ, có cần chúng tôi dạy cô không ?” Nói xong cười khúc khích, Lam Từ Tuyết đương nhiên hiểu ý của bọn chúng rằng cô mãi mãi chỉ là hội phó, Tần Dung mới là hội trưởng.

Nghĩ tới đây Lam Từ Tuyết lại thấy ghê tởm, tiếp tục cười lạnh, không đáp lời.

Mấy cô nàng đứng bên cạnh Tần Dung thấy Lam Từ Tuyết không đáp lời liền tưởng cô sợ bọn họ , một người khác tiến tới gần hơn, giọng điệu cười nhạo nói :

“Ày dô, Phó hội trưởng Lam , sao cô lại bốc mùi thế này ? Không phải là mùi nước trong nhà vệ sinh hôm qua chứ !” Thật ra cô nàng này vẫn còn nhớ chuyện bạn cô ta bị Lam Từ Tuyết đánh gãy tay nên không dám mạnh động, chỉ dám đầu khẩu.

Thế này không phải là tự nhận mình làm chuyện đó sao ? Quá ngu ngốc rồi ! Bất quá cũng đỡ khiến Lam Từ Tuyết giết làm người vô tội.

“Có thói đến mấy vẫn thơm hơn cái miệng của các người. Nếu còn biết nhục thì mau chóng ngậm miệng lại chứ để lát nữa tôi không chịu nổi mùi thói này, không khéo lại làm cho mấy người vĩnh viễn không nói được nữa thì phiền.”

Lam Từ Tuyết kéo ba lô bỏ đi.

Tần Dung lúc này đột nhiên cười lớn khiến Lam Từ Tuyết hơi sững lại.

Lam Từ Tuyết đứng trước cửa phòng họp, thật sự không biết bản thân có muốn cái chức vụ đó hay không ? Nếu không có nó, mình có cảm thấy khó chịu không .

Tần Dung từ phía sau đi tới, vỗ vỗ vào lưng cô : “Chúc mừng một nhiệm kì mới của cô, Phó hội trưởng Lam.” Cười lớn rời đi.

Trong lòng Lam Từ Tuyết xác định, cho dù mình không làm, cũng không được để Tần Dung làm.

Hội trưởng hội học sinh thỏ thỏ xấp văn kiện trên tay, hơi chỉnh lại kính, tất cả mọi người trong khán phòng đều im lặng nín thở.

“Qua cuộc diễn thuyết hôm qua, chúng ta đã có được kết quả bầu chọn của hơn 1000 học sinh trong trường. Sau đây, tôi xin công bố, hội trưởng hội học sinh mới của trường đại học A là.....”

Giờ phút này, Lam Từ Tuyết không muốn tin vào tai mình.

“Hội trưởng, tôi không đồng ý, chẳng phải anh không biết thực lực, học lực , hạnh kiểm của cô ta sao còn thông qua quyết định đưa cô ta lên làm hội trưởng, tôi không phục.”

Lam Từ Tuyết tức giận dùng tay đấm lên bàn cái “rầm”.

Hội trưởng dùng tay chỉnh lại kính, giọng điệu bình thản : “Chuyện này không phải tôi quyết định là được.”

Lam Từ Tuyết cố tình phớt lờ ý của hội trưởng :

“Cho dù số phiếu của cô ta nhiều nhất nhưng chẳng lẽ không có người nào xếp kẻ sao, không ai có thể...”

“Từ Tuyết” học trưởng cất ngang lời cô “Cái quan trọng là thân phận của cô ta. Chỉ là một cái hội trưởng hội học sinh thôi mà, người như cô cần gì phải tranh giành với cô ta.”

Đúng, người như tôi không cần phải tranh giành với cô ta, hào quang chói lọi gì đó cũng không phải thứ tôi muốn nhưng không có nghĩa là cô ta có thể cướp những thứ vốn thuộc về tôi, hơn nữa còn là cách như vậy !

Lam Từ Tuyết dùng dùng nổi giận, đập cửa ra khỏi phòng.

Tiếng chuông báo vào tiết 4 lại vang lên, đầu Lam Từ Tuyết bị con giận áp đảo, không hề có tâm tư để học.

“Alo, anh mau đến đưa tôi ra khỏi chỗ này đi.”

Tạ Phong không cần nghĩ nhiều quả quyết đồng ý, “Một giờ nữa nhé !” . Thật ra Tạ Phong bây giờ đang ở sân bay chuẩn bị quay về S thị, nhưng mà cũng phải mất 1 tiếng rưỡi mới có thể đến nơi. Tạ Phong cúp máy , nói với Đồng Văn :

“Liên lạc với bên hàng không, tôi muốn trực tiếp dùng trực thăng riêng bay về.”

Đồng Văn không hiểu rõ sự việc vẫn phải cấp đuôi đi làm .

Lam Từ Tuyết ngồi trong phòng học, cắn nát cây bút lông vẫn chưa thấy hả giận. Hay là gọi cho anh nhĩ ? Không được, gọi cho anh là mình gián tiếp giết người rồi ! Hay là tới thăm cô ta một trận ? Cũng không hay lắm !

Thầy giáo đứng trên bục giảng thấy Lam Từ Tuyết không tập trung thì trực tiếp ném viên phấn trong tay xuống chỗ cô.

“Bụp” viên phấn hoàn toàn nằm trong tay Tạ Phong.

Khoảnh khắc này, cả Lam Từ Tuyết, thầy giáo và toàn bộ lớp học đều há hốc mồm kinh ngạc nhìn người đàn ông đang nửa người trong phòng, nửa người treo lơ lửng ngoài cửa sổ.

Đại ca, đây là tầng bốn đó !

“Anh...anh sao lại ở đây ?” Lam Từ Tuyết vẫn chưa hết sững sốt vì sự có mặt của Tạ Phong, nhất thời quên mất chính mình kêu hấn ta tới đây.

Tạ Phong trừng thầy giáo một cái rồi mới dùng giọng điệu dịu dàng trả lời Lam Từ Tuyết :

“Bảo bối, em sao lại quên nhanh vậy, tôi tới chẳng phải để đưa em đi sao ?”

Lam Từ Tuyết còn chưa kịp mở miệng nói không cần nữa thì đã bị Tạ Phong lôi đi.

Cả lớp không một chút tiếng động chăm chú nhìn hai người. Thầy giáo chưa từng thấy qua cái thể loại nào như vậy , làm gì có chuyện ngang nhiên trốn học trong tiết của mình.

“Lam Từ Tuyết, em đứng lại cho tôi, nếu em dám bỏ tiết , cuối học kì đừng mong đạt loại giỏi.”

Lam Từ Tuyết nghe thế muốn giựt tay Tạ Phong ra , chạy lại xin lỗi thầy giáo nhưng lại bị hấn nắm chặt hơn.

“Nếu ông còn muốn tiếp tục tục đi dạy, thì tốt nhất nên thu lời này lại đi.” Thầy giáo nhìn cái bàn gỗ bị Tạ Phong một cước đạp gãy hơn nửa người kia còn dùng giọng nói đáng sợ đó đe dọa mình, nhất thời run sợ đến không nói nên lời.

Tạ Phong hiên ngang kéo Lam Từ Tuyết rời đi, thì thầm vào tai cô :

“Em yên tâm, tất cả những chuyện em muốn làm, tôi đều không cho phép ai cản trở.”

Lam Từ Tuyết không biết bản thân đang nghĩ cái gì nữa.

Đúng lúc này, người mà cô trong lớp vẫn luôn “nhớ mong” xuất hiện.

Từ xa hai người đã nghe thấy tiếng cười khúc khích của Tần Dung.

Tần Dung bước đến gần chỗ hai người, nở nụ cười với Lam Từ Tuyết : “Phó học trưởng Lam, cô như thế này là sao đây, đường đường là phó học trưởng, sao lại trốn học thế này ?” Giọng điệu như cười vui đùa giỡn lại khiến Lam Từ Tuyết sồn gai ốc.

Tần Dung rất nhanh phát hiện ra sự xuất hiện của Tạ Phong, cái đuôi hồ li liền vẫy ra : “Tạ tổng, chào ngài, sao lại có nhã hứng đến học viện A vậy ?” Tần Dung đưa tay ra.

Giây tiếp theo, tiếp theo nữa vẫn không có ai nắm lấy tay cô ta, càng không có câu “Anh nhớ em” hay “Anh đến gặp em” mà cô ta mong chờ.

Tạ Phong cũng nghe ra ý khích tướng của Tần Dung trong lời nói của cô ta, liền cảm thấy không ưa gì.

“Cô ta là ai vậy ?” Rõ ràng là hỏi Lam Từ Tuyết.

“Xin chào, tôi là Tần Dung, hội trưởng hội học sinh của trường Đại học A, rất vui được làm quen.” Tần Dung lại một lần nữa mở miệng chào hỏi, mọng đẹp của cô ta vẫn chưa tắt hoàn toàn.

Ánh mắt Tạ Phong lúc này hiện lên sát khí. Hội trưởng hội học sinh, chẳng phải lần trước là hấn viết bài thuyết trình cho Lam Từ Tuyết sao, chẳng lẽ rút rồi ?

Tạ Phong dùng ánh mắt thập phần áy náy nhìn Lam Từ Tuyết. Lam Từ Tuyết cảm thấy ngửa ngửa trong tâm, mở miệng giải thích :

“Đừng nhìn tôi như vậy. Cả bài diễn thuyết của anh tôi còn chưa có cơ hội đọc đã bị người ta lấy mất cái danh hiệu này rồi.” Nói rồi lại tự cười nhạo bản thân.

Tạ Phong lẩn lộn trong giới nhiều năm, vừa nghe Lam Từ Tuyết nói đã rõ mọi việc. Mắt hấn lúc này đã không còn một tia xúc cảm chỉ có sát khí và sự băng lãnh.

Tần Dung mặc dù vẫn đinh ninh mình là Tạ Phong yêu nhưng thấy ánh mắt này của hấn vẫn bị dọa sợ, theo phản xạ lui lại vài bước.

“Còn muốn chạy.” Tạ Phong lúc này chỉ cách Tần Dung ba bước chân, nở nụ cười khiến Tần Dung thực sự muốn kêu cứu.

“Đừng...đừng...Á á á á á !!!” Tần Dung vẫn chưa kịp lên tiếng đã thảm thiết kêu lên, đứng không vững mà khuỵu xuống đất.

Đầu gối của cô ta lúc này có cảm giác nứt lăm đôi sau cú đá của Tạ Phong, đau đến mức tầm mắt phía trước bắt đầu nhạt nhòa, sắp ngất xỉu đến nơi.

Tần Phong hơi khuỵu gối, nắm lấy tóc Tần Dung giật ngược ra phía sau, khinh bỉ cười một cái :

“Nên nhớ trên đời này có một người vĩnh viễn không thể đắc tội. Là ! Cô ! Ấy !” Buông tóc Tần Dung ra, tiện thể cho cô ta thêm một đạp.

Lam Từ Tuyết nhìn thấy Tạ Phong như vậy, cảm thấy hấn, hấn thật sự đáng sợ. Hiểu rõ được rốt cuộc lời Bích Chi nói lúc đầu là thật hay giả, hiểu rõ rốt cuộc hấn đối với cô nhân nhượng đến mức nào.

Nhìn theo bóng lưng đó, Lam Từ Tuyết phút chốc đổ mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Một Lần Yêu Là Một Lần Sai Lầm !

Lam Từ Tuyết đang đứng chôn chân tại đó, không rời đi. Tạ Phong đi về phía cô, dùng ánh mắt dịu dàng nhất để nhìn cô. Hấn chỉ sợ, việc hấn làm khiến cô kinh sợ hấn.

“Tôi không sợ anh. Anh cũng không đáng để tôi phải sợ.” Một câu nói bấy giờ như vậy cũng khiến Tạ Phong vui cực kì, vội rào bước theo chân Lam Từ Tuyết đang đi về phía cổng trường.

Lam Từ Tuyết không nói dối, lòng người là thứ đáng sợ nhất trên đời, nhưng cho dù những hành vi của Tạ Phong và anh trai cô có đáng sợ đến đâu đi nữa thì cô cũng không cảm thấy kinh sợ bọn họ. Tại sao ư ? Đọc hết truyện đi rồi biết.

Tần Dung siết chặt bàn tay mình, miệng gằn từng chữ : “Lam ! Từ ! Tuyết !”

Lam Từ Tuyết bỗng thấy lạnh sống lưng, cô yên lặng ngồi trong xe không nói chuyện đã được hơn 15 phút, Tạ Phong cảm thấy có gì đó bất ổn liền cho xe dừng lại, vươn người đưa tay vuốt ve gò má cô.

Lam Từ Tuyết suy nghĩ đến thất thần, đợi đến khi Tạ Phong ăn đậu hủ đến chán chê rồi mới đẩy hấn ra nhưng cô không tức giận, tiếp tục duy trì trầm mặc. Tạ Phong hấn quả thực không chịu nổi không khí trầm mặc này, hấn quay đầu xe, thẳng đến Công viên Trung tâm.

Lam Từ Tuyết nhìn cảnh vật lướt qua mắt mình, nhanh chóng suy nghĩ nghiêm túc, không nên tiếp tục dây dưa với Tạ Phong.

Tạ Phong dừng xe ngay bên đường, Lam Từ Tuyết vẫn không chịu xuống xe. Haizz, thật hết cách, vợ hấn tâm tình không tốt, đành chịu thôi.

Tạ Phong trực tiếp vác Lam Từ Tuyết xuống xe. Lam Từ Tuyết đột nhiên bị nhấc bổng lên, tầm mắt phía trước thay đổi, nhất thời hoảng sợ mà níu chặt lấy Tạ Phong. Tạ Phong khoái chí cười ha hả, Lam Từ Tuyết thẹn quá hóa giận dùng đầu gối thúc mạnh vào đùi quần hấn.

“Á...Em, em sao lại !?” Tạ Phong đau đến nói không nên lời.

Lam Từ Tuyết nhìn sắc mặt vắn vẹo đến khó coi của hấn, tâm tình phút chốc được thả lỏng, quay người về phía Tạ Phong nhún vai rồi tươi cười chạy mất.

Tạ Phong đã bị nụ cười tỏa nắng của Lam Từ Tuyết che mắt, cắn răng chạy theo.

Công viên Trung tâm đúng là rất rộng lớn, Lam Từ Tuyết giống như một đứa trẻ lần đầu ra khỏi nhà, đi dạo mấy vòng vẫn chưa chơi trò gì.

Tuổi thơ Lam Từ Tuyết hầu như không có bóng dáng của những khu vui chơi, những nhà hàng hay những nơi giải trí khác nên bây giờ cô thật sự muốn tận hưởng tất cả những gì bản thân từng bỏ lỡ, từng thứ từng thứ một.

Tạ Phong chịu đau đuôi theo muốn hựt hơi nhưng vẫn không thấy Lam Từ Tuyết có ý định chơi cái gì, bèn tiến lại gần , hỏi :

“Em đứng đây làm gì, sao không chơi gì đi ?”

Lam Từ Tuyết mặt đầy u sầu nói :

“Trò nào tôi cũng muốn chơi nên không biết chơi cái nào trước.” Khóe miệng Tạ Phong giật giật, bà xã hấn thật là....haizz....

“A, cái kia đi !”

Tạ Phong nhìn theo hướng tay của Lam Từ Tuyết liền nhìn thấy tàu lượn siêu tốc-trò chơi được yêu thích nhất tại Công viên Trung tâm. Tạ Phong ngược lên nhìn độ cao của đường ray, tất lưỡi :

“Nhưng mà....Em chắc chắn muốn đi ?”

Lam Từ Tuyết nhìn chằm chằm Tạ Phong cười bí ối như phát hiện được gì. Kéo tay Tạ Phong cùng chạy đến chỗ bán vé : “Nhất định phải đi !”

Tạ Phong thờ dài, lắc đầu. Bà xã, anh đã cố rồi, nhưng em thì...haizz !

“Aa.....a.....a.....!!!!!!!”

Lam Từ Tuyết hét đến khản giọng, sống chết níu chặt lấy Tạ Phong. Tạ Phong vẫn điềm nhiên như không, ngoại trừ quần áo bị Lam Từ Tuyết kéo như sắp rách đến nơi thì mọi thứ khác vẫn còn nguyên vẹn.

Tạ Phong khóc không thành tiếng : Vợ à, cẩn thận, rách đấy !

Đoàn tàu đi vào một đoạn hầm tối, Lam Từ Tuyết chọn luôn cách an toàn nhất là không xem nữa, áp chặt mặt vào lồng ngực Tạ Phong, cả người dính lên người hắn. Thật ra đoạn hầm này cũng không có gì đáng gì chỉ là tăng cảm giác kích thích một chút thôi.

Ra khỏi đường hầm, Lam Từ Tuyết buông Tạ Phong ra, hai mắt mở to chằm chằm nhìn hắn mặt đầy máu mũi.

“Này, cầm lấy !” Lam Từ Tuyết đưa cho Tạ Phong một tờ giấy, mặt đầy hối hận : “Nếu như tôi biết anh sợ độ cao như vậy, sẽ không bắt anh chơi trò đó !” Thì ra còn có người nhát hơn mình ! (hí hí)

Tạ Phong : “...” Thôi kệ, thà để cô ấy hiểu lầm vậy còn hơn biết nguyên do thật sự.

Vậy nên sau đó Lam Từ Tuyết liền liệt Tạ Phong vào danh sách một trong những “trẻ em” cần được bảo vệ, suốt cả buổi chiều đều không chơi bất kì trò chơi mạo hiểm nào nữa, tất cả đều là : gấp thú bông, chơi thú nhún, chụp hình với gấu,...sử dụng không gì sánh bằng.

Lam Từ Tuyết nhìn cây kem vani trong tay mình, chưa kịp cắn miếng nào đã bị Tạ Phong ăn trước một miếng :

“Anh làm cái gì thế hả ?” Lam Từ Tuyết bùng nổ, từ nhỏ đến lớn chưa ai dám giành ăn với tôi đâu nhá !

“Đương nhiên là ăn kem rồi !” Tạ Phong trưng ra bộ mặt vô (số) tội, lau phần kem còn sót lại trên miệng.

“Muốn ăn thì lần vô mua đi, sao lại giành của tôi ?” Giờ mặt với chị hả !

Tạ Phong vẽ mặt đầy tội nghiệp : “Lúc này em chơi nhiều trò như thế, tôi thật sự chỉ còn tiền đủ mua một cây kem thôi !”

Đùa à ? Đừng tưởng tôi không biết thân phận của anh, có khi cả cái công viên này cũng là của anh rồi, ai còn dám thu tiền anh ?

Lam Từ Tuyết tức giận quay đi, không muốn nói chuyện với Tạ Phong nữa. Nhưng mà cây kem cũng không thoát khỏi số phận bị Tạ Phong một tay đoạt lấy.

Lam Từ Tuyết không muốn nói nữa , trực tiếp lao lên đánh người cướp kem.

Tạ Phong thấy Lam Từ Tuyết đột ngột lao tới, thân thể lui ra xa vài bước :

“Bình tĩnh, bảo bối, em đừng giận !” Chia ra trước mặt Lam Từ Tuyết một cây kem socola còn nguyên vẹn.

Lam Từ Tuyết giật phắt cây kem của Tạ Phong. “Coi như anh biết điều ! Còn nữa, cảm gọi tôi là bảo bối !”

Tạ Phong chỉ cười xòa không nói, thích chí ăn cây kem vani kia.

“Này, tại sao ngay từ đầu anh không mua luôn hai cây đi, việc gì phải lấy cái của tôi rồi mua cái khác cho tôi ?” Lam Từ Tuyết ăn hết cây kem mới nhớ tới việc này.

“Thứ nhất, em nói muốn ăn kem vani, tôi tôn trọng quyết định của em nên mới mua cho em. Tất cả những thứ em muốn, tôi đều có thể cho em. Thứ hai, tôi muốn cho em tất cả những thứ tốt hơn, tốt hơn nữa nên mới mua cây socola kia cho em” Tạ Phong nghiêm túc nói. Bà xã, đó là cây đắt nhất trong tiệm đấy nhá !

Lam Từ Tuyết dừng lại, quay người mặt đối mặt với Tạ Phong, cô thật sự muốn hỏi một câu :

“Tạ Phong, anh tại sao phải tốt với tôi thế ?”

“Tôi tốt với em ?” Tạ Phong hỏi lại.

“Đứng” Lam Từ Tuyết thừa nhận “Chưa từng có ai ở bên cạnh lúc tôi uống rượu say, giúp tôi giải rượu, vừa mới 3h sáng đã chuẩn bị bữa sáng cho tôi, còn vì tôi buồn mà đi chơi cùng tôi cả.” Lam Từ Tuyết thật sự không thể cũng không muốn lí giải nguyên do của những hành động này.

Anh ta vì sao lại đối xử với mình như vậy ? Anh ta đường đường là một tổng tài cao cao tại thượng, nếu như muốn tìm phụ nữ, không cần dùng cách này cũng không phải chọn một người tầm thường như mình. Nếu anh ta muốn chơi đùa, vậy thì nên dừng ở đây là được rồi.

Tạ Phong hơi nhếch môi, hai tay giữ lấy vai Lam Từ Tuyết, tạo cho cô cảm giác an toàn :

“Tôi cảm thấy như vậy chưa là gì cả ! Tôi muốn 12 tháng, 365 ngày, 53 tuần trong năm đều dành để quan tâm em. 24 giờ , 1440 phút, 86400 giây một ngày đều được ở bên em”

Lòng của Lam Từ Tuyết như bị kéo căng ra.

“Tôi khẳng định một lần nữa” Tạ Phong một giọng nghiêm nghị “Em là người phụ nữ đầu tiên mà Tạ Phong tôi yêu, cũng là người cuối cùng.”

Nắng chiều nhàn nhạt tỏa lên chiếc bóng của hai người đổ dài trên mặt đất, gió chỉ nhẹ nhẹ lướt qua mái tóc cô, ve cũng thôi không kêu nữa, từng làn mây không bay nữa, tất cả ngừng lại, trong một khoảnh khắc.

Tim Lam Từ Tuyết đập nhanh hơn bao giờ hết, cô cố gắng kìm chặt nó lại nhưng nó vẫn cứ không chịu yên, giãy giụa trong lòng ngực cô. Hai người mất đối mắt, cô biết Tạ Phong không nói dối, thành tâm của hắn cô cảm nhận được.

Nhưng, tình yêu đâu phải đơn giản như vậy...

Điện thoại trên tay Lam Từ Tuyết đột nhiên rung lên, hai chữ Doãn Lâm đập vào mắt cô.

Rất lâu, rất lâu sau Lam Từ Tuyết vẫn không bắt máy, điện thoại hiển thị một cuộc gọi nhỡ.

“Nhưng tôi không yêu anh.” Giọng của Lam Từ Tuyết nhạt nhòa trong gió, cô vùng ra phải vòng tay hắn, quay người bước đi.

Đúng, cô đã làm đúng ! Người cô yêu suốt 6 năm nay là Doãn Lâm, Doãn Lâm, bây giờ cũng vậy, sau này cũng sẽ như thế. Không phải Tạ Phong, không phải một người cô quen chưa được hai tháng, không phải một người lần đầu gặp đã khiến cô chán ghét, không phải người từng làm tổn thương Bích Chi. Phải là cậu ấy, là cậu ấy, người ở bên cạnh cô suốt bao năm qua, cho cô cảm giác an toàn, quan tâm cô, chăm sóc cô...

Con người ta là vậy, đôi khi cứ cố chấp , vẫn biết quá khứ là sai , chỉ là vết thương hằn sâu trong tiềm thức nhưng lại không muốn từ bỏ. Lam Từ Tuyết yêu Doãn Lâm sáu năm trời, là một tình yêu đơn phương mà chính bản thân cô cũng thấy quá dài, quá mệt mỏi nhưng cô lại không dám buông bỏ, cứ mãi cố chấp giữ tình cảm thời tuổi trẻ bồng bột đó.

Không yêu cậu nữa, vậy cô phải yêu ai ? Một lần yêu là một lần mạo hiểm đánh cược cả con tim mình, cô đánh cược đã sáu năm rồi, bây giờ không chờ nữa, còn có ai tốt hơn cho cô lựa chọn không ? Biết đâu một năm, hai năm nữa, hạnh phúc sẽ mỉm cười với cô ? Vì vậy cứ cố chấp, cố chấp mà chờ.

Lam Từ Tuyết nhìn bóng mình trải dài trên đường, Tạ Phong vẫn đứng đó, hai người cách nhau càng ngày càng xa.

Lam Từ Tuyết hiểu rõ điều đó, hai người vĩnh viễn không cùng thuộc một thế giới. Lam Từ Tuyết thấy đã sắp đi hết cuối con đường, giọng cười, mối quan hệ mập mờ này, nên kết thúc thôi.

Tạ Phong lúc này cũng nhìn thấy hai chữ đó trên điện thoại cô, hắn đương nhiên biết Doãn Lâm là ai, đương nhiên biết quan hệ giữa hai người. Nhưng biết và chấp nhận sự thật là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Trước nay hắn gặp không biết bao nhiêu người phụ nữ, lên giường, cặp bồ rồi chia tay với không ít người nhưng đây là lần đầu tiên trong đời hắn nhận ra rằng, thì ra đối mặt với câu nói đó của người phụ nữ mình thật lòng yêu thương, lại đau đến như vậy.

Lam Từ Tuyết chỉ còn vài ba bước nữa là đi hết con đường. Tạ Phong như người trong cơn say bồng tỉnh, lao ra đuổi theo cô.

Lam Từ Tuyết vẫn cứ nhìn xuống chân mình, rồi lại nhìn thấy...một cái bóng khác...đuổi theo mình.

Lam Từ Tuyết dừng lại, Tạ Phong cũng dừng, hai người cách nhau chỉ ba bước chân. Tạ Phong đứng ngay sau cô, bóng của hai người ngã dài trên mặt đất.

“Em có thể chạy trốn khỏi tình cảm của tôi, nhưng vĩnh viễn đừng bao giờ biến mất khỏi tầm mắt của tôi.”

“Có thể ngay từ đầu, định mệnh đã sắp đặt em luôn đi trước tôi, tôi mãi mãi không đuổi theo kịp.”

“Nhưng, em đừng lo !” Tạ Phong bước lên đứng bên cạnh Lam Từ Tuyết “Chỉ cần em chịu dừng lại, tôi nhất định sẽ đuổi kịp em. Em không cần quay đầu, vì tôi luôn ở bên cạnh em”

“Nếu ngay từ đầu tôi đã không thể chiến thắng người ở quá khứ thì tôi có thể chờ. Chờ một ngày người đã bước ra khỏi trái tim em, một ngày em chợt nhận ra em không còn yêu người đó nữa.”

“Lúc đó trái tim của em sẽ trống trải, mà chỗ trống đó, không ai có thể tranh giành với tôi.”

“Tôi có thể cam đoan với em, hiện tại và tương lai sẽ không có ai yêu em hơn tôi.”

Lam Từ Tuyết chưa từng nghe Tạ Phong nói nhiều như vậy, cả bản thân hắn cũng thế. Nhưng Lam Từ Tuyết lại càng không ngờ, những lời này của Tạ Phong đã ăn sâu vào tâm trí cô, rất nhiều rất nhiều năm sau đó, cô vẫn còn nhớ.

Ngày hôm đó, cô vẫn không thể buông bỏ tình cảm trong quá khứ, vẫn cố chấp yêu một người không yêu mình. Hắn cũng vậy, vẫn luôn cố chấp đi bên cạnh cô, đợi cô nhìn về phía hắn.

“Ngày hôm đó, anh hứa yêu em

Gió, hoa, cả bầu trời xanh ngắt đều rung động

Em thì không.

Ngày hôm đó, anh bước bên cạnh chỉ để chờ một cái ngoái nhìn của em

Em vẫn không dám quay đầu lại.

Vì em sợ thấy ánh mắt anh.

Ngày hôm đó, anh hứa yêu em

Nhưng em không thể đáp lại lời yêu đó

Vì em sợ một lần yêu là một lần sai lầm.

Ngày hôm đó, anh bước bên cạnh chỉ để chờ một cái ngoái nhìn của em

Nhưng em vẫn không thể quay đầu lại.

Khoảng cách của chúng ta không xa như em thấy

Nhưng lại xa hơn anh tưởng tượng.

Tình cảm của chúng ta không đơn giản như em nghĩ

Vì nó còn sâu đậm hơn cảm giác trái tim anh.”

(Mí nàng thấy chương này thế nào, đủ thâm tình chưa <. Cầu nhận xét a~)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

“Rồi sao nữa ?” Bích Chi tò mò hỏi.

“Sao trắng cái gì ?” Lam Từ Tuyết xù lông lên “Cậu như thế nào là giấu đạp lên nỗi đau của người khác đấy !”

Bích Chi cười híp mắt : “Cậu như thế này là có phúc lắm đấy, nỗi đau ở đâu ra ?”

Lam Từ Tuyết về mặt ngữ nghêch : “Phúc ?” “Cậu điên hả, nghĩ sao thế này mà gọi là phúc.” Lam Từ Tuyết cau lên.

“Tớ cứ tưởng hôm đó là dứt khoát lắm rồi. Làm sao biết được, hôm sau hắn còn chuyển đến đối diện nhà tớ, định cư lâu dài rồi. Còn nữa, hắn cứ lấy cớ không làm người yêu thì làm bạn để bám riết tớ. Một tuần này sáng mở mắt ra là thấy hắn, tối trước khi đi ngủ cũng thấy hắn, chỉ còn thiếu gặp ác mộng thấy hắn nữa thôi.”

Bích Chi gật gật đầu, hỏi lại :

“Chẳng phải cậu có...cái đó sao ? Sao không dùng để hù dọa hắn ?”

Lam Từ Tuyết chột dạ. Phụ nhân sao vẫn còn nhớ nhỉ ?

“Ừ, à...ừ thì.....thật ra hần cũng không gây nguy hiểm gì cho tớ, nên thôi !”

Bích Chi liếc Lam Từ Tuyết đầy khinh bỉ. Không nở thì cứ nói không nở đi, bày đặt làm cao chi hông biết !

“Còn anh trai cậu thì sao ? Ảnh mà biết thì...” Bích Chi đưa tay làm động tác chém đầu “Thê thảm lắm !”

“Ây dô” Lam Từ Tuyết phẩy phẩy tay “Cái này thì cậu khỏi lo, anh ấy bây giờ đang ở bên Syria, chiến sự bên đó căng thẳng lắm, tạm thời vẫn chưa về được !”

Bích Chi thờ dãi, thấy thương thay cho Lam Từ Uy. Em gái hần nuôi lớn bao nhiêu năm, lại vì con nhà người ta mà không muốn gặp hần. Haizz, đúng là bi kịch !

Bích Chi dùng ống hút đảo đá ly coca, bỗng sực nhớ :

“À, Tàn Dung sao rồi ?” Ý của cô là, Lam Từ Tuyết đã xử cô ta chưa.

Lam Từ Tuyết trầm mặc. Nghĩ lại vẫn là có chút lạnh sống lưng. T

Tàn Dung là tiểu thư duy nhất của Tàn gia. Tàn thị là công ty chuyên về du lịch có tiếng trong ngành, địa vị trong giới cũng khá lớn, thế nên Tàn Dung mới hồng hách như thế. Nhưng mà chỉ sau một đêm, tất cả đều thay đổi. Toàn bộ giấy tờ về tài chính và thuế má của công ty từ lúc mới thành lập đều bị tung ra. Tàn thị lộ ra việc trốn thuế gần 3 tỷ đồng, hơn nữa còn có kinh doanh bất hợp pháp các loại, đều bị phanh phui. Tàn thị chỉ trong một đêm liền phá sản, tổng giám đốc công ty-cha của Tàn Dung còn đang đứng trước nguy cơ bị ngồi tù.

Cơ nghiệp mấy mươi năm của nhà họ Tàn, đều bị hủy trong tay...

Lam Từ Tuyết lắc đầu thờ dãi, nói với Bích Chi :

“Cô ta còn đang nằm viện trị thương, nghe nói là gãy xương.” Lam Từ Tuyết cũng không ngờ, một cú của Tạ Phong lại mạnh đến như vậy. Hần ta quả thực khó lường.

Bích Chi à một tiếng, không nói gì nữa.

Tạ Phong đứng cạnh cửa sổ hút thuốc. Làn khói từ miệng hần tỏa ra cũng ma mị như hình ảnh của hần bây giờ vậy. Hần mặc một cái áo khoác màu bạc nửa bao phủ lớp áo sơ mi màu xanh nhạt bên trong. Ánh nắng chiều tà chiếu lên khuôn mặt nhìn nghiêng của hần khiến đôi mắt hần lộ ra tia lạnh lùng, còn có chút cô độc.

Sự cô độc của một người đứng trên đỉnh cao danh vọng. Sự cô độc của một con sói lão làng. Sự cô độc của một người thiếu tình thương.

“Phong, hôm nay anh thật mê người nhà !” Một vòng tay ôm lấy Tạ Phong từ phía sau, kéo hần ra khỏi dòng suy nghĩ.

Tạ Phong cười nhạt, gỡ tay Amy khỏi eo mình, ngồi xuống ghế dựa.

Amy phát hiện tâm trạng của Tạ Phong cũng giống như thời tiết hôm nay vậy, trời âm u mù mịt, bất cứ lúc nào cũng có thể nổi bão.

Amy ngồi lên bàn, vắt chéo chân để lộ ra cặp đùi trắng nõn, thon dài, ngón tay khều khều lên hàng nút áo của Tạ Phong.

“Phong, tâm trạng anh hình như không tốt ?” Nhẹ giọng hỏi.

Tạ Phong nhìn người phụ nữ trước mặt mình. Bình thường hần rất ân cần với người này, cũng cảm thấy đối với người này có chút hứng thú. Nhưng mà giờ từ trong thâm tâm hần bài xích người phụ nữ này, vì lí do gì hần cũng không biết.

Tạ Phong gạt tay Amy khỏi người mình, đứng dậy.

“Không có. Tâm trạng tôi rất tốt .”

Amy hơi khựng lại, cách cư xử của Tạ Phong trước đây luôn rõ ràng, sao bây giờ lại không mặn không nhạt với cô như vậy.

Amy tiến lên ôm ngang hông Tạ Phong thăm dò :

“Em rất nhớ anh, đã rất lâu rồi chúng ta...” Bàn tay thanh mảnh vuốt ve lồng ngực săn chắc của Tạ Phong.

Tạ Phong lạnh lùng nói :

“Tôi vừa mới hủy Tàn thị, cô đừng để tôi tiếp tục đụng đến Lands.” Mở cửa bỏ đi.

Amy nhìn theo bóng lưng của Tạ Phong, trầm mặc một lúc rồi gọi điện thoại : “Alo, Nicolas, là tôi đây...”

Lam Từ Tuyết đưa mắt nhìn lên cao, ánh nắng gay gắt làm đầu cô hơi choáng. Má nó, nắng thế này, nghĩ sao mà lòi cả lớp ra ngoài sân tập thể dục !

Đại học A có một truyền thống “Tốt đẹp”, đó là phải giữ vững sức khỏe để có thể học tới nơi tới chốn. Vì vậy cho nên, những buổi thể dục ngoài trời thế này vẫn thường hay diễn ra.

Nhưng cũng không nhất thiết là phải trong hoàn cảnh này chứ !

Bích Chi chỉ vừa mới đứng trong cái nắng này chưa tới 5 phút mà đã bủn rủn chân tay, vừa định vươn tay lấy chai nước trong giỏ đã bị người khác đoạt mất :

“Này, tôi lấy trước mà !” Bích Chi vươn tay qua định giật lấy.

Người kia làm sao lại để Bích Chi lấy lại dễ dàng, cười nhạo nói :

“Sao cô không bảo Phó hội trưởng đem đến đây vài thùng ? Hay là cô cũng sợ cô ta ?” Tiếp đó là hàng loạt tiếng cười khinh bỉ của những người trong lớp.

Lam Từ Tuyết lòi Bích Chi đang tức xì khói trong đám người đó ra, đưa cho cô một chai nước khác.

“Chuyện này là sao hả ?” Bích Chi gặng hỏi Lam Từ Tuyết. Trong một tuần cô đi còn xảy ra chuyện gì nữa, sao không nghe Lam Từ Tuyết nói gì ?

Lam Từ Tuyết thông thả uống hết nửa chai nước mới nói :

“Như cậu thấy thôi ! Miệng lưỡi thế gian, không cần để ý làm gì !”

Tần Dung từ trước đến nay trong mắt mọi người đều là hình ảnh hiền lương thánh thiện chuẩn nữ thần. Bây giờ xảy ra chuyện như vậy, sinh viên của Đại học A đều thuộc hàng có đầu óc, làm sao lại không biết chuyện này có vấn đề.

Vậy nên mũi giáo của dư luận đương nhiên đều chĩa về cô- một người có xảy ra tranh chấp đồng thời sẽ nhận được lợi ích nếu Tần Dung gặp chuyện, hơn nữa lần trước không ít người nhìn thấy Tạ Phong lòi Lam Từ Tuyết đi.

Chuyện này Lam Từ Tuyết có muốn nói không liên quan đến mình cũng khó.

Bích Chi vô lực nhìn Lam Từ Tuyết. Mặc dù nói là không cần quan tâm nhưng thâm tâm Lam Từ Tuyết lại vô cùng để ý, chỉ là không muốn cô nhìn thấy bất kì sự yếu đuối nào của bản thân thôi.

Tiếng còi phát lên, hơn hai mươi học sinh nhanh chóng tập hợp.

“Mấy em xem mấy em kia” Thầy giáo chỉ vào đám học sinh tập hợp muộn “Sức trẻ của mấy em dùng để làm gì mà giờ nhìn kiệt quệ thế hả ? Mau lên cho tôi !”

Một trong những đứa chạy đã tập hợp xong hét lên, chỉ vào mấy đứa đang chạy tới :

“Thầy ơi, tụi nó có bạn gái hết rồi đó thầy !” Rồi cả đám ôm nhau cười nghiêng ngả.

Thầy giáo hơi kéo mũ xuống, nghiêm túc suy nghĩ tụi nó nói cái gì. (=))

Lam Từ Tuyết cũng phì cười, cái nắng oi bức cũng được giảm bớt phần nào.

“Một, hai...” Lam Từ Tuyết mặt đỏ như gấc, thở hồng hộc. Mẹ ơi, sao cái sân trường nó to thế này ? Năm vòng cho chết à !

Lam Từ Tuyết mới chạy được hai vòng đã thấy chân như nhũn ra, sắp khuỵu xuống sân.

Gắng gượng, phải gắng gượng !

Lam Từ Tuyết nhìn những người chạy lướt qua mình, cố gắng tiếp tục chạy. Một bóng đen lướt qua, đẩy bả vai cô một cái. Lam Từ Tuyết ngã xuống sân.

Lam Từ Tuyết nhìn lên, người kia còn để lại cho cô cái nhếch mép.

Bích Chi thấy vậy vội chạy lại đỡ Lam Từ Tuyết đứng lên, ngồi trên ghế.

“Cậu có sao không ? Có cần xuống phòng y tế cầm máu không ?” Bích Chi lo lắng nhìn vết thương trên đầu gối Lam Từ Tuyết hỏi.

Lam Từ Tuyết cố nặn ra một nụ cười :

“Chỉ hơi xây sát thôi, cậu lo cái gì ! Cứ để tởng ngồi đây là được rồi !”

Bích Chi đành để Lam Từ Tuyết lại đó, tiếp tục hoàn thành vòng chạy.

Lam Từ Tuyết nhìn quanh khắp sân trường. Ở phía bên kia là sân bóng rổ, trên sân bây giờ là đội bóng rổ của trường.

Lam Từ Tuyết rất có hứng thú với môn này nên chăm chú xem.

Đột nhiên, quả bóng lao tới, đập vào đầu Lam Từ Tuyết. Lam Từ Tuyết cảm thấy một cú này quả không nhẹ, cả đầu cô đều quay mòng mòng, tầm mắt trở nên nhạt nhòa.

“Này, bạn ơi ! Bạn có sao không ?” Một giọng nam truyền đến.

Lam Từ Tuyết ngược mắt lên, hơi sững sờ. Người đàn ông đang ôm trái bóng kia cũng sững lại, một lúc sau lại nở nụ cười.

“Doãn Lâm, cậu sao lại ở đây ?” Kể từ lần gặp hôm trước, khoảng thời gian này hai người vẫn chưa từng gặp lại.

Doãn Lâm cười tươi, để lộ hai má lúm đồng tiền :

“Tớ có mấy anh em cũ học trường này, hôm nay rủ đến đây đánh bóng.” Nói rồi như để chứng minh, cậu nhồi quả bóng lên xuống vài lần. “Thấy không ?”

Lam Từ Tuyết bật cười, bao nhiêu năm rồi, Doãn Lâm vẫn vậy, vẫn có đôi chút giống trẻ con, khi cười vẫn để lộ lúm đồng tiền, khi ở bên cạnh vẫn khiến cô vui vẻ.

Lam Từ Tuyết kí đầu Doãn Lâm một cái, cười nói :

“Mau ra sân đi, bạn cậu chờ kìa !”

Doãn Lâm cười cười ôm bóng chạy đi, còn không quên quay đầu vẫy tay với Lam Từ Tuyết.

Lam Từ Tuyết theo dõi trận bóng từ nãy giờ, nhưng chỉ là nhìn bao quát, bây giờ mới có tiêu điểm trên sân.

Lam Từ Tuyết nhìn rõ từng bước chạy đà, chuyển chỗ của Doãn Lâm. Quan sát kĩ từng động tác lên rổ, dunk (úp rổ) hay jump shot (nhảy lên và ném rổ) của cậu. Và khi Doãn Lâm dùng tay cướp quả bóng từ tay đối phương rồi bật nhảy hoàn thành một cú ném xa ba điểm tuyệt đẹp, Lam Từ Tuyết đứng dậy, không ngừng vỗ tay hoan hô.

Doãn Lâm chạy lại chỗ Lam Từ Tuyết nhận lấy chai nước trong tay cô. Vui vẻ để cô dùng khăn lau mồ hôi trên người.

“Bao nhiêu năm rồi, khả năng chơi bóng của cậu cũng tăng không ít nhỉ ?”

“Cũng giống như khả năng nói chuyện của cậu ngày càng sắc bén thôi !”

Hai người mãi mê nói chuyện, không phát hiện ra chiếc xe màu đen BMW đã đậu bên ngoài hàng rào sân bóng được hơn nửa tiếng.

Dưới cái nắng gay gắt, một thân ảnh cao lớn tựa vào cửa xe. Chiếc áo sơ mi màu trắng của hắn đã ướt đẫm mồ hôi, thấm vào da thịt.

Tạ Phong vẫn như trước không chớp mắt nhìn về phía Lam Từ Tuyết, còn có...Doãn Lâm.

Lúc này Tạ Phong có việc bàn bạc với hiệu trưởng trường Đại học A nên sang đây, bàn chuyện xong rồi thì không muốn đi nữa, muốn ở lại ngắm Lam Từ Tuyết.

Vậy nên toàn bộ hắn đều thấy. Từ lúc Lam Từ Tuyết bị người ta đẩy ngã trên sân, hắn khắc ghi hình dáng tên đó, chờ ngày hỏi tội, rồi lại nhìn thấy Bích Chi dìu cô đến ghế, hắn cảm thấy đau lòng.

Vừa lúc hắn định tiến vào thì Doãn Lâm xuất hiện, một cú bóng đó ném vào đầu Lam Từ Tuyết dường như cũng ném vào mộng hắn, bảo hắn mau tỉnh.

Người phụ nữ hắn yêu thương nhất , một tuần nay mỗi lần nhìn thấy hắn đều khó chịu bây giờ lại chăm chú ngắm nhìn một người đàn ông khác trên sân.

Người phụ nữ hắn yêu thương nhất , một tuần nay không thèm nói chuyện với hắn, bây giờ lại vui vẻ cười đùa với người đàn ông khác.

Trời càng lúc càng nắng, nắng đã chói tới mức nhìn xa cũng thấy đau mắt.

Nhưng trên sân, những chàng trai vẫn chơi bóng rổ.

Bên góc sân, Lam Từ Tuyết vẫn dõi theo một bóng người.

Bên ngoài hàng rào, Tạ Phong vẫn đứng đó. Chờ đợi một giây phút nào đó, Lam Từ Tuyết sẽ quay người, phóng tầm mắt qua đây, nhìn thấy hắn.

Nhưng mà hắn cứ chờ, cứ chờ , Lam Từ Tuyết vẫn không nhìn qua, chỉ một lòng hướng nhìn lên sân bóng.

Hắn cứ chờ, cứ chờ, mãi đến khi trời đổ mưa.

(Chỉ là tg thấy mạch truyện hơi nhanh nên muốn chậm lại chút. Mấy nàg thấy sao? Cmt cho t bik vs.

Bên sstruyen cok lầy thì sửa lại thể loại lk ngôn tình dùm nha. Tks)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Mắt thấy trời sắp mưa, đội bóng rổ trên sân giải tán. Doãn Lâm chạy lại chỗ Lam Từ Tuyết, nói :

“Trời sắp mưa rồi, cậu có còn tiết không ? Hay là tớ đưa cậu về.”

Lam Từ Tuyết ngược mắt lên nhìn. Doãn Lâm vừa mới hoạt động xong, mồ hôi còn lăn dài từ trán xuống khoeo mắt rồi dừng lại ở cổ, trượt xuống vùng ngực đã ướt đầm. Chiếc áo phông đã thấm đầm mồ hôi liền trở nên trong suốt, phơi bày vòm ngực rắn chắc của Doãn Lâm. Tim Lam Từ Tuyết dường như đã loạn nhịp.

Doãn Lâm cười, trong mắt là sự hoạt bát, sôi nổi, nhiệt huyết của người trẻ. Doãn Lâm để tóc mái, không nhiều nhưng nó khiến khuôn mặt cậu càng thanh tú, mũi Doãn Lâm rất cao, nghe nói là giống mẹ.

Lam Từ Tuyết ngăn ra một lúc mới lắc đầu nói : “Không, tớ hết tiết rồi. Cậu cứ về trước đi, tớ muốn ở lại đây ngắm mưa.” Lam Từ Tuyết vươn tay ra, đỡ lấy một vài giọt mưa vừa rơi xuống. Giọt mưa nằm trong tay cô, vỡ vụn.

“Cậu vẫn thích cái này sao ?” Doãn Lâm lớn lên từ bé cùng Lam Từ Tuyết, sở thích của cô có thể nói là nằm lòng.

Lam Từ Tuyết cười, không đáp lời. Doãn Lâm lắc đầu, tặc lưỡi, chạy đi.

Tạ Phong cảm nhận được bộ quần áo trên người mình hơi ẩm ướt, lúc này mới phát hiện ra bản thân đã đợi đến khi trời mưa. Ánh mắt Tạ Phong thủy chung vẫn đặt nơi đó, chỉ dành cho một người. Bây giờ hắn mới phát hiện Lam Từ Tuyết rất thích mưa, vậy mà có lần cô nói với anh “Tôi rất, rất ghét mưa.”, đó là lúc hắn nói hắn thích mưa.

Tạ Phong nở nụ cười tự giễu, khoe môi không còn sức lực chỉ có thể hơi nhếch lên.

Lam Từ Tuyết cảm thấy mưa bắt đầu nặng hạt, bao kí ức từ trong mưa ủa về.

Năm đó, cô 5 tuổi, cũng là dưới trời mưa như thế này, cô đứng trước sân nhà, chờ mẹ. Mà cô không biết rằng, mẹ cô lúc đó đã vĩnh viễn không còn trên thế gian này nữa rồi.

.....
Tiểu Tuyết chờ mẹ đã nửa ngày rồi, sao mẹ vẫn chưa về nhỉ ?

“Mẹ ơi, mẹ đừng thất hứa với Tiểu Tuyết nha ! Tiểu Tuyết rất ngoan, vẫn chờ mẹ này !”

“Không cần chờ nữa !” Hừ, ai nói vậy chứ ? Tiểu Tuyết biết được liền biết tay Tiểu Tuyết.

“Cậu là ai hả, sao lại dám nói như vậy ?” “Hàng xóm với nhau 3 năm mà lại hỏi như vậy, cậu không tự cảm thấy mình ngốc sao ?”

Cái tên kia, dám nói Tiểu Tuyết ngốc ! Lại còn trưng ra cái bộ mặt ta đây hiểu biết đó làm gì ! Hừ !

“Tôi ngốc thì có liên quan gì đến cậu ? Cậu sao lại dám nói tôi không cần chờ nữa ?” Người dám nói dối ? Hôm nay người chết chắc rồi ! “Tôi không nói dối, mẹ cậu đã chết rồi, cậu tỉnh mộng đi thì hơn !” Ê này, nói vậy là sao hả ? Khoan đã, sao đi vậy ?

.....
Nếu lúc đó cô tin lời Doãn Lâm thì sẽ sao nhỉ ? Sau cùng, Lam Từ Tuyết lúc 5 tuổi vẫn phải nghe tin đó lần nữa từ cha mình, nhưng cô cũng không quá sốc. Có lẽ, nên cảm ơn Doãn Lâm nhỉ ?

Lam Từ Tuyết thờ dài. Quá khứ thì cứ để nó mãi mãi là quá khứ đi thôi.

Mưa càng ngày càng lớn, nhưng không có gió, Lam Từ Tuyết cảm thấy những giọt mưa đó cô đơn vô cùng, nhìn không được một bước lại một bước rời khỏi mái hiên, một mình đứng giữa sân bóng rổ.

Mái tóc dài của Lam Từ Tuyết nhanh chóng ướt đẫm bởi những giọt mưa, Lam Từ Tuyết cảm thấy bao cảm xúc hỗn độn những ngày qua dường như đều được cơn mưa này gội rửa. Những giọt mưa trong suốt từ từ rơi xuống mái tóc cô, chảy qua khóe mắt cô, từ từ trượt xuống cổ, mát lạnh.

A, hết mưa rồi sao ? Lam Từ Tuyết mở mắt, phát hiện trời vẫn chưa hết mưa mà là trên đầu mình có một cái ô.

“Sao cậu lại quay lại ?” Lam Từ Tuyết mở to mắt ngạc nhiên nhìn Doãn Lâm cầm ô trên tay, tươi cười với cô.

“Mưa lớn lắm rồi, mau về thôi !” Doãn Lâm đưa tay phải đi những hạt mưa dính trên tóc mình, nhưng chỉ làm cho nó thêm rối.

Lam Từ Tuyết lắc đầu ngăn ngắt cái sự trẻ con này, đưa tay lên tự mình vuốt lại những cọng tóc không chịu ngay ngắn kia, rồi xoa đầu Doãn Lâm như một đứa trẻ.

Hai người đứng dưới mưa, một giọt mưa cũng không lọt, vui vẻ cười đùa.

Ngoài hàng rào đó, cũng có hai người.

Lúc này, Tạ Phong thấy Lam Từ Tuyết đột nhiên dầm mưa liền chạy đi mua về một cái dù. Khi quay lại, thứ anh nhìn thấy chính là một màn này. Chiếc ô vừa mới được Tạ Phong mở ra rơi xuống đất. Ngay lúc này, Tạ Phong tự cảm thấy bản thân mình thực sự quá mạnh mẽ mới có thể làm một người đứng ngoài xa như thế này.

Chiếc ô được một bàn tay nhặt lên, che trên đầu Tạ Phong mặc dù bây giờ, hấn và mưa dường như đã hòa làm một.

“Không cần cô thương hại tôi !” Một nụ cười tự giễu hiện lên trên khóe môi hấn.

“Em không thương hại anh chẳng lẽ lại là cô ta ? Phong, anh mau nhìn lại xem bản thân mình đã tàn tạ đến mức nào rồi.” Quen nhau lâu như vậy, Amy vẫn chưa từng thấy Tạ Phong như vậy lần nào.

Tạ Phong đưa tay đẩy chiếc ô ra xa, Amy lại đưa chiếc ô lại gần, cứ như thế 3 lần, Amy trực tiếp bỏ chiếc ô xuống đất. “Anh thích dầm mưa chứ gì ? Được, em dầm mưa cùng anh.”

Bên trong sân trường có hai người đứng chung một chiếc dù, ánh mắt nhìn nhau say đắm.

Bên ngoài sân trường cũng có hai người đứng chung một bầu trời mưa, nhưng một người thì nhìn người còn lại, còn một người thì ngắm nhìn người.

Thời gian vẫn cứ vô tình lướt qua họ.

“A, Phong !” Amy bất ngờ bị Tạ Phong đẩy ngã xuống giường, không nhìn được kêu lên.

Tạ Phong ánh mắt hấn lên tia máu nhìn chăm chăm Amy, bàn tay vươn ra xé phẳng lớp áo ngoài của cô, để lộ làn da trắng nõn.

Amy rất muốn được cùng Tạ Phong gần gũi liền vươn tay ra cởi bỏ nút áo của Tạ Phong. Một nút, hai nút rồi ba nút, cái áo của Tạ Phong hoàn toàn lộ ra để lộ lồng ngực trắng kiết còn dính những giọt nước mưa, ần ần hiện hiện dưới lớp cơ bụng.

Tạ Phong hai tay chống bên hông Amy đang nằm trên giường, hơi thở ngày càng trở nên gấp gáp.

“Phong, em muốn...” Amy vươn tay ra, ôm cổ Tạ Phong.

Tạ Phong bất chợt rùng mình, vùng ra khỏi vòng tay Amy, đá văng cánh cửa phòng ra ngoài.

Amy một mình nằm trên giường, đưa mắt nhìn trần nhà trên cao, khóe môi nhếch lên một nụ cười khó đoán : “Nicolas, thanks to you !”

Tạ Phong khó khăn lắm mới chộp mắt được một tiếng thì lại bị tiếng chuông đồng hồ báo thức làm cho tỉnh. Day day huyết thái dương, Tạ Phong cảm thấy đầu óc quay cuồng, cơ thể do mất nước mà không còn sức lực, bước xuống giường một cách khó khăn.

Tạ Phong nhìn đồng hồ, 6h30, giờ này Lam Từ Tuyết chắc sắp dậy rồi. Vậy nên không nghĩ nhiều, hấn cầm chìa khóa xe, đến cả áo khoác cũng không mang, lái xe đến nhà Lam Từ Tuyết.

Lam Từ Tuyết hôm qua chơi đùa dưới mưa rất vui, buổi tối đi ngủ rất thoải mái nên sáng nay dậy sớm hơn thường lệ, vừa thay quần áo thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Sớm như vậy, không phải Tạ Phong chứ ? Lam Từ Tuyết vừa nhảy lò cò vừa mang tất đi ra từ trong bếp liền nhìn thấy Tạ Phong mở cửa bước vào, trên tóc vẫn còn ướt, áo sơ mi dính hấn vào da. Còn có,... mắt Lam Từ Tuyết không tốt nên vẫn không nhìn ra Tạ Phong còn điểm gì lạ nữa.

“Này, Tạ Phong, anh...”

Tạ Phong nghe thấy tiếng Lam Từ Tuyết liền quay đầu, ánh mắt hai người vừa chạm nhau, Tạ Phong đã ngã nhào xuống sàn nhà.

Lam Từ Tuyết bây giờ mới phát hiện, hần ta đã mệt đến mức không mở nổi mắt nữa rồi. Bà nó, mệt thì tới nhà tôi làm gì ?

“Tạ Phong, Tạ Phong.” Lam Từ Tuyết chạy lại đỡ lấy đầu Tạ Phong đặt lên đùi mình, bàn tay khẽ vỗ lên má lay tỉnh hần nhưng không có hiệu quả.

Lam Từ Tuyết đưa tay sờ trán hần. Nóng quá !

Cô cố hết sức mới đỡ được Tạ Phong lên ghế sofa, tay đưa lên trán lau mồ hôi chảy dài. Lam Từ Tuyết vội chạy vào phòng bếp tìm thuốc. Đỡ đầu Tạ Phong dậy, lại chặt vật cho hần uống thuốc.

Được khoảng 10' thì Tạ Phong tỉnh dậy, tìm Lam Từ Tuyết cuối cùng cũng được hạ xuống. May quá, còn tưởng đầu hần chết trong nhà mình rồi chứ ! Lam Từ Tuyết thấy Tạ Phong đã tỉnh lại, không còn gì nguy hiểm thì nói với hần :

“Anh cứ ở đây đi, tôi ra ngoài trước.” Mặc vào áo khoác, Lam Từ Tuyết cảm thấy hôm nay trời hơi lạnh.

“Đừng đi.” Tạ Phong dùng hết sức lực mới có thể vươn tay ra nắm lấy tay Lam Từ Tuyết, miệng thều thào nói.

Lam Từ Tuyết giật mình, vội thu tay lại, bỏ đi không nói lời nào nữa. Tạ Phong cảm thấy khóe mắt mình trở nên nặng trĩu, không nhìn được mà nhắm lại.

Có gì đó rơi ra khỏi mắt hần, chảy sâu vào tim hần, lạnh buốt.

(*Chương này dở tệ ! - Trích lời bạn beta của tg. Pls, làm sao mà chương nào cũng hay được, sao lại trách mị ? *nước mắt rung rung*)

Nói vậy thôi chứ gạch đá gì dùng để xây dựng được thì tg nhận hết nha ! Nhân tiện cũng thông báo là có thể chương sau ra hơi muộn, mn thông cảm nha !

Spolier : Máy chương típ chỉ để chứng minh một chuyện : Đẹp trai, nhà giàu cũng là một cái tội nên anh main sẽ bị ngược đãi man con ngan lun ==))

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Tình cảm đích thực là thứ rắc rối, mà Lam Từ Tuyết hiện đang vướng vào rắc rối đó. Đứng giữa tình yêu của 2 người đàn ông, điều đầu tiên cô cảm nhận được là khó xử.

May thay ông trời vẫn còn nhớ đến cô, cuối tuần này Đại học A tổ chức một cuộc leo núi cho toàn bộ thành viên trong hội học sinh.

Những trò vận động quả thực không hợp với Lam Từ Tuyết một chút nào nhưng cô cảm thấy chí ít nó cũng là một cách giải tỏa tinh thần.

Bước từng bước nặng nhọc trên sườn núi dốc đứng, Lam Từ Tuyết không ngừng nguyên rủa Tạ Phong.

Tạ ! Phong ! Tất cả là tại anh , nếu như không phải do anh, tôi đã không tham gia cái hoạt động chết tiệt này, cũng không phải khổ sở như này !

Như hiểu thấu được tâm can Lam Từ Tuyết, thầy hiệu phó liền cho đoàn nghỉ ngơi.

Lam Từ Tuyết ngồi xuống phiến đá bên cạnh thỏ dốc, mồ hôi nhễ nhại rơi xuống, vẫn tiếp tục nguyên rủa Tạ Phong thì một cái điện thoại xuất hiện trước mặt cô.

Tên chết tiệt nào lại gọi vào giờ này chứ!

“Phó hội trưởng, có người tìm gặp cô.”

Lam Từ Tuyết ừ một tiếng cầm lấy chiếc điện thoại, đưa mắt liếc nhìn người kia.

Chỉ có bóng lưng.

Lam Từ Tuyết chọn nút nghe máy.

“Bật định vị trong máy, đi theo địa điểm đã chỉ định. Chờ cô.”

Lam Từ Tuyết đứng dậy, khóe môi nở nụ cười . Chuyến đi này, quả thực không uổng phí !

Lam Từ Tuyết đã đi bộ gần 10 phút, vẫn chưa tới.

Chỉ là “xử” mình thôi mà, có cần xa tới vậy không ?

“Lam Từ Tuyết.”

Một giọng nói quen thuộc của phụ nữ cất lên, như một liều thuốc định thần khiến Lam Từ Tuyết trở nên tỉnh táo hẳn.

“Lâu rồi không gặp, cô vẫn rất xinh đẹp đấy chứ !” Lam Từ Tuyết giữu cột nói, hai tay chỉnh lại dây balo.

“Đẹp thì được gì, tất cả mọi thứ tôi đều hơn cô, nhưng vẫn bị cô giành lấy anh ấy đấy thôi !” Tần Dung mỉm cười, nụ cười này quả thực xa lạ, khỏe mắt ẩn chứa tia hận thù, từng lời nói ra đều khiến người khác lạnh sống lưng.

Lam Từ Tuyết thoáng bất ngờ. Không tồi, xem ra cô ta đã có chuẩn bị trước, lần này đi hình như hơi mạo hiểm rồi.

“Ai bảo cô chỉ được cái vỏ ngoài, đầu óc kém thông minh như vậy, ai mà thêm !” Đã lỡ rồi thì tới luôn, dẫu sao tình hình thế này cô cũng không chạy được, cũng không muốn chạy, mặc dù có hơi khinh bỉ cái loại người này một chút nhưng dùng nó để chọc tức Tần Dung cũng không phải ý tồi.

Tần Dung nghe vậy liền hiện nguyên hình, miệng chửi rủa loạn xạ, ánh mắt nhìn Lam Từ Tuyết như muốn ăn tươi nuốt sống.

Lam Từ Tuyết liếc nhìn ra sau lưng mình, hừ một tiếng. Chọn chỗ cũng chuẩn quá rồi !

Phía sau lưng cô là vách núi, còn cách khoảng 5 bước.

Tần Dung sống trong xa hoa nhưng lựa từ nhỏ, cô ta cảm thấy là ông trời ưu ái mình, cho cô ta tất cả. Nhưng từ ngày hôm đó, tất cả đều chấm dứt, cái người chẳng có ưu điểm gì : gương mặt không nổi bật, gia cảnh bình thường, thành tích bình thường kia vậy mà dám cướp hết, cướp hết tất cả của cô ta. Đầu tiên là người yêu của cô ta, sau đó lại là gia đình của cô ta, phá tan tất cả những thứ vốn thuộc về cô ta. Tần Dung cô ta không cam tâm.

Cuối cùng hôm nay cô ta cũng đã có cơ hội, thù này nhất định phải trả.

Tần Dung nhân lúc Lam Từ Tuyết quay người nhìn phía sau, lao lên đẩy cô.

Một bước.

Hai bước.

Ba bước.

Bốn bước...

Lam Từ Tuyết xoay người chộp lấy tay Tần Dung, nhanh chóng tìm cách đứng vững trên mỏm đá.

Trong một thoáng đó, chỉ có tiếng gió rít gào bên tai, ánh mắt hoảng hốt của Tần Dung, nụ cười nhẹ lướt của Lam Từ Tuyết.

Ngay khi Lam Từ Tuyết sắp đứng vững trước mặt Tần Dung thì một bàn tay vươn ra, đẩy cô từ sau lưng. Tần Dung mặt biến sắc nhưng lại cười to lên, tầm mắt phía trước đột nhiên thay đổi và ...

Nỗi chua xót bất chợt ngập lên trong tâm trí. Điều cô không muốn chấp nhận nhất, bây giờ lại phải đối diện.

Liệu có phải nếu như rơi xuống rồi chết đi, cô sẽ không cần dằn vặt như vậy nữa, tim sẽ không đau như vậy nữa ?

Nhắm mắt, tôi mệt rồi.

Uông Thanh nhìn khắp nơi, vẫn là không nhìn thấy bóng dáng Lam Từ Tuyết. Phía trước, thầy giáo đang thúc giục mọi người nhanh chóng tiếp tục lên đường, Uông Thanh bấn loạn, đành phải thông báo với thầy giáo.

Nghe tin có người mất tích, tất cả mọi người trong đoàn đều tản ra tìm kiếm, tất cả dường như đã lạc giọng thì điện thoại trên tay Uông Thanh đột nhiên đổ chuông.

Là điện thoại Lam Từ Tuyết bỏ quên đồ chuông.

Uông Thanh bắt máy, một giọng nam trầm ấm truyền đến :

“Em đã đến nơi chưa, có cảm thấy không khỏe không ?” Tạ Phong đang đứng trước cửa sổ , nhìn về hướng ngọn núi xa xa kia, nơi đó có Lam Từ Tuyết.

Uông Thanh cực kì thất vọng nhưng vẫn kiên nhẫn nói : “Xin lỗi, hiện giờ cô ấy đang mất tích, không thể trả lời câu hỏi của anh được.” Rồi cúp máy.

Mất tích ? Tàn thuốc trong tay Tạ Phong rơi xuống, làm bóng mu bàn tay hắt nhưng vẫn không thể xoay chuyển tầm mắt của hắn.

Mất tích ?

Tại sao lại mất tích ? Không phải bên cạnh cô ấy có rất nhiều người sao ? Mất tích từ bao giờ ? Cô ấy có ổn không ?

Hàng ngàn, hàng vạn câu hỏi hiện lên trong đầu Tạ Phong, khiến cho đầu óc hắn trong phút chốc rối loạn.

Bao nhiêu năm lăn lộn trên thương trường cũng là chiến trường này, hắn vẫn luôn có thể bình tĩnh, chỉ là trong một giây này, sự bình tĩnh đó đã không thể hiện hữu nữa rồi.

Người có thể khiến bạn không thể giữ nổi bình tĩnh luôn là người quan trọng trong tim bạn.

Tạ Phong hét lên trong điện thoại :

“Lấy tất cả phi cơ riêng của tôi ra, nhanh chóng bay đến sườn núi phía Bắc, bằng bất cứ giá nào cũng phải tìm thấy người. Còn nữa, đem một chiếc đến công ty ngay cho tôi.”

Đầu dây bên kia nhận lệnh, nhanh chóng thi hành nhiệm vụ.

Tạ Phong thả người xuống ghế, tay đưa lên xoa xoa huyệt thái dương, cố gắng trấn tĩnh.

Trời đã bắt đầu tối dần, công việc tìm kiếm càng thêm khó khăn, vùng núi này về ban đêm rất lạnh, còn hay có tuyết rơi. Nếu như quả thực như vậy, chỉ sợ Lam Từ Tuyết không thể chịu nổi.

Đồng Văn mở cửa lao vào, vừa thở vừa nói :

“Sếp, đã dời lại cuộc họp hội đồng quản trị và vài cuộc hẹn quan trọng trong ngày. Lần này anh phải tăng lương cho tôi đấy nhé !”

Tầm mắt Tạ Phong phủ một tầng lo lắng, lúc này nhờ có Đồng Văn mà có thể vớt vát một chút bình tĩnh :

“Nếu cô ấy có thể trở về, tôi liền tăng tiền lương gấp đôi cho cậu, nếu cô ấy không thể trở về, cậu nên tự cuốn gói khỏi đây đi .”

Đồng Văn trong lòng cười khò. Nếu như cô ấy thực sự không quay về, có lẽ tên kia ngay cả công ty cũng không cần chứ đừng nói là cậu.

Tiếng gió như bị xé ra ngàn mảnh vang lên bên tai, trực thẳng riêng của Tạ Phong ngay lúc này dừng lại bên cạnh cửa sổ nơi Tạ Phong đang đứng.

Đồng Văn thoáng thấy chút vui mừng trong ánh mắt của Tạ Phong, cười nói :

“Nếu sếp còn không nhanh lên, gió tuyết sẽ cướp cô ấy đi đấy !”

Uông Thanh và mọi người lo lắng đến nỗi lưng đã ướt đầm mồ hôi trong cái giá lạnh này. Tiếng gió tuyết đã át đi tiếng kêu của mọi người, tất cả chìm trong tuyết vọng.

Ngay lúc này, tiếng gió như bị xé ra ngàn mảnh lại vang lên, những chiếc trực thăng trên cao như hi vọng cuối cùng của mọi người.

Tạ Phong bước xuống, trong nháy mắt chớp lấy tay Uông Thanh-người đang cầm điện thoại Lam Từ Tuyết :

“Tình hình cụ thể.” Đây dường như không phải là một câu hỏi, mà là một câu mệnh lệnh khiến Uông Thanh đứng như trời trồng, nhất thời không nhận ra người đàn ông lãnh khốc đứng trước mặt mình là người có giọng trầm ấm lúc này nói chuyện với mình.

Thầy hiệu phó chạy tới, trông thấy cảnh tượng này liền vội gỡ tay Tạ Phong ra, nói :

“Tạ tổng, Lam học phó đã mất tích được gần 5 tiếng rồi.” Dáng điệu đầy vẻ cung kính.

5 tiếng ?

Tạ Phong đứng đờ đờ nổi giận, khiến mọi người xung quanh khiếp sợ, giọng nói tựa như còn lạnh hơn nhiệt độ lúc này .

“5 tiếng, đã 5 tiếng rồi mà vẫn chưa tìm ra, nhiều người như vậy chỉ để trưng thôi à ?”

Nếu như không phải thành phố B quá xa nơi này, thì giờ chắc hắn đã có thể tìm thấy Lam Từ Tuyết rồi.

“Hắt xì !”

Lão Thiên ! Ông chà đạp tôi còn chưa đủ hay sao, lại còn để tuyết rơi thế này hà ?

Trong lòng Lam Từ Tuyết thật sự muốn hét lên như thế nhưng đã sức cùng lực kiệt, chỉ còn lại chút hơi tàn, căn bản chỉ đủ để hít thở.

Lam Từ Tuyết tựa lưng vào thành động, cũng may khu vực dưới vách núi này còn khá hoang sơ, chưa ai đặt chân đến nên cô vẫn còn cái để dựa lưng vào. (Chị chắc đây là chuyện tốt ?)

Ngoài trời tuyết rơi trắng xóa một mảng không gian rộng lớn, Lam Từ Tuyết chỉ có thể hình dung được, tầm mắt của, mình lúc này đều là tuyết, hoàn toàn không có thứ khác.

Lại là tuyết !

Lam Từ Tuyết mệt mỏi khép hờ đôi mắt, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng khi nãy.

Lúc cả hai người cùng rơi xuống, Lam Từ Tuyết đã để mình ở trên, kìm Tần Dung dưới người mình nên lúc rơi xuống cũng chỉ bị gãy xương chân.

Lam Từ Tuyết nhìn người con gái xinh đẹp toàn thân đầm máu trên nền tuyết trắng dưới thân mình, trong lòng ngập tràn cảm xúc.

Nếu như lúc này là một người qua đường ở đây, họ sẽ nói cô máu lạnh, tàn nhẫn.

Nếu như là anh trai cô, anh ấy sẽ bảo sao cô còn bị thương.

Nếu như là Bích Chi, phu nhân sẽ bảo cô bị như vậy chính là vì cái lời phu nhân mà tham gia chuyến đi này.

Còn Lam Từ Tuyết lại cảm thấy hỗn độn . Ghê tởm có, thương tiếc có, đau xót có. Chỉ là không hối hận hay tự trách gì.

Vì đơn giản trong cuộc chiến sinh tồn này, thương người chính là tự mình làm đau mình. Cái đạo lý khắc nghiệt này, từ nhỏ cô đã phải lĩnh ngộ. Cho dù có một phút yếu lòng nhưng cô tuyệt đối không phải người có thể buông bỏ cuộc sống dễ dàng như vậy. Nhất là khi...

À mà thôi !

Lam Từ Tuyết đứng bên cạnh Tần Dung, cúi đầu mặc niệm.

Suy cho cùng ban đầu là cô đẩy tôi xuống, nhưng người chết lại là cô, coi như không ai nợ ai, tôi thay gia đình cô tiễn cô lần cuối.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Tạ Phong nhìn đồng hồ, đã gần 1 tiếng rồi, vẫn là chưa thấy tung tích gì của Lam Từ Tuyết. Cứ tiếp tục như thế này, không biết cô ấy còn có thể chịu đựng bao lâu.

Mất thấy Tạ Phong mặc đồ bảo hộ, đeo ba lô lên, Đồng Văn không khỏi sửng sốt :

“Sếp à, anh định...”

“Tôi tự đi tìm, cậu ở lại đây quản lý tình hình cho tôi, nếu như có tin tức gì phải báo cho tôi biết ngay.” Tạ Phong cắt ngang lời Đồng Văn.

Đồng Văn quả thực muốn ngăn cản, tuyết rơi ngày càng dày, có thể xuất hiện bão tuyết, đi một mình e là rất nguy hiểm nhưng lực bất tòng tâm.

Lam Từ Tuyết cảm thấy mí mắt nặng trĩu, thân thể vô lực bám trụ vào vách động, bản thân cảm thấy quả thực không ổn. Máu từ vết thương trên chân cứ chảy ra không ngừng, từ từ rút hết sinh khí của cô, cái lạnh khiến thân thể càng yếu hơn

Trong hang động yên tĩnh, chỉ có tiếng gió rít gào xen lẫn hơi thở yếu ớt của Lam Từ Tuyết.

Không ổn, mình không thể...bám trụ nữa...!

Ngay khi lúc tầm mắt mờ dần, Lam Từ Tuyết thoáng thấy bóng dáng...

“Doãn Lâm ?”

Tạ Phong một mình đi trong gió tuyết nhưng thân thể vẫn vững chãi, không ngừng ra sức gọi tên cô : “Từ Tuyết, Từ Tuyết.” Nhưng đáp lại hân cũng chỉ có gió và tuyết.

Thời gian càng lâu, tình hình càng nguy hiểm, Tạ Phong tăng tốc độ, hết như một con sói hoang đã giữa nền trời tuyết trắng. Lại một đoạn nữa, trước mắt Tạ Phong hẳn bây giờ là một hang động.

Khoan đã, hình như...có người !

Tạ Phong vui mừng khôn xiết, chạy như tên bắn vào trong hang động.

Ôm chặt người con gái ấy vào lòng, trong lòng Tạ Phong là muôn vàn mảnh dao cứa vào.

Thân thể Lam Từ Tuyết lạnh toát, sắc mặt trắng bệch, cả người không còn sức lực, mềm nhũn trong tay Tạ Phong, máu ở chân tuy đã ngừng chảy nhưng đã khô lại thành một mảng, nhìn như một khối máu.

Tạ Phong lôi hộp cứu thương ra, băng bó vết thương cho Lam Từ Tuyết, lại lấy nước trong ba lô ra, mớm từng chút vào miệng cho cô.

Lam Từ Tuyết chìm vào hôn mê, cảm nhận được có một chất lỏng mát lạnh từ miệng chảy xuống cổ họng mình khiến cổ họng bớt đau liền vô thức hơi mở miệng ra để Tạ Phong mớm nước.

Tạ Phong lau lau khô miệng Lam Từ Tuyết, ghé sát vào tai cô, ra sức gọi :

“Từ Tuyết, mau tỉnh dậy !”

“Em mau tỉnh dậy đi !”

“Từ Tuyết..”

“Từ Tuyết...”

Đáp lại Tạ Phong chỉ là sự im lặng, Lam Từ Tuyết sức cùng lực kiệt, thần trí nửa tỉnh nửa mơ, cố nặn ra vài chữ :

“Doãn Lâm ?”

Tạ Phong cho dù là một người ôn nhu với cô cỡ nào, yêu thương, hi sinh cho cô cỡ nào thì cũng không thể chấp nhận việc này. Hắn bỏ lỡ công việc ở thành phố B, chạy đến đây bắt chấp tất cả tìm cô, đi bộ trong bão tuyết, từ khi sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên hắn làm như thế vì một người.

Vậy mà, trong cơn mê sáng, cô lại gọi tên một người đàn ông khác, cô có từng nghĩ đến cảm giác của hắn không ?

“Lam Từ Tuyết, em mau tỉnh lại cho tôi !” Tạ Phong gào lên đầy tức giận, yết hầu nổi lên gân xanh, khuôn mặt ửng đỏ.

“Tạ Phong, ổn quá !” Lam Từ Tuyết dần dần hé mắt, môi muốn cười mà cười không được. Cô tham gia chuyến đi này là để trốn hắn, cuối cùng vẫn là không thoát được.

Đáng lí ra cô phải nhận ra điều này ngay từ đầu chứ nhỉ, sợi chỉ buộc chân hai người vốn chẳng dễ đứt đến thế.

“Nhằm lẫn chút thôi, làm gì gào lên ghê vậy !” Lam Từ Tuyết mấp máy môi, đem những lời này coi như một phần xoa dịu tâm trạng cho hắn. Thật ra cô hiểu cảm giác của hắn lúc này, nếu như là cô, chắc đã quăng người kia đi lâu rồi, thế mà hắn vẫn ôm chặt cô như vậy, quả thực...

Tạ Phong đưa mắt nhìn quanh hang động, đắm chiêu suy nghĩ. Với tình hình thời tiết như hiện nay thì hắn muốn công Lam Từ Tuyết về chỗ cũ cũng khó mà không động tới vết thương của cô, cũng không thể ngồi trong hang chờ cho cơn bão đi qua, phương án tốt nhất là gọi người tới đưa họ về.

Tạ Phong rút bộ đàm từ trong túi ra, thử đi thử lại vẫn là không có tín hiệu.

Chết tiệt !

Mắt Tạ Phong tối xăm lại, hắn lo lắng nhìn người trong lòng sắc mặt càng trắng bệch.

“Lạnh...lạnh...đau...” Lam Từ Tuyết không biết mình tỉnh hay mơ, chỉ là vô thức nói lên trạng thái của bản thân. Cô vốn chịu lạnh kém, bây giờ lại kèm theo vết thương, thân thể đã tới cực hạn của chịu đựng.

Trời càng ngày càng lạnh hơn, bản thân Tạ Phong còn cảm thấy không thể chịu đựng lâu được nữa, nói gì Lam Từ Tuyết. Lúc này hắn đi vội, không mang theo đồ giữ ấm. Tạ Phong cởi áo khoác ngoài ra, trùm lên người mình và Lam Từ Tuyết, bản thân cố gắng ôm chặt cô hơn.

Không khí dần dần ấm lên, tuyết cũng bớt rơi dần, thời gian trôi qua, không ai biết đã qua bao lâu.

Trong màn tuyết trắng xóa, ánh đèn nhấp nháy nhanh chóng thu hút ánh nhìn của Tạ Phong, môi hắn lúc này đã đóng băng đến một nụ cười cũng khó nờ.

Tạ Phong cảm thấy ý thức của bản thân mờ dần, nhưng người trong lòng thân nhiệt vẫn còn ấm, chắc đang ngủ say, đôi mắt hắn từ từ khép lại.

Mùi thuốc sát trùng nồng nặc trong không khí, khắp nơi đều là màu trắng nếu như Tạ Phong hẳn không làm thì đây ắt hẳn là bệnh viện.

Tạ Phong đưa tay gõ nhẹ lên trán, nhanh chóng tìm lại tỉnh táo, hần muốn ngồi dậy.

“Sếp, cẩn thận.” Đồng Văn thấy Tạ Phong muốn ngồi dậy thì chạy lại đến đỡ, những người khác đứng ngoài cửa cũng định đi vào.

Tạ Phong hất tay Đồng Văn ra, khẽ chau mày. Hần yếu đến vậy sao ? Cần người đỡ mới ngồi dậy được sao ?

Đồng Văn và những người kia thấy sắc mặt của Tạ Phong có dấu hiệu bùng nổ bất cứ lúc nào thì biết điều đứng hết ngoài cửa.

Tạ Phong đứng dậy uống một ngụm nước rồi cầm áo khoác nhanh chóng lao ra ngoài, thứ hần quan tâm bây giờ chỉ có một.

Đứng trước cửa phòng bệnh của Lam Từ Tuyết, Tạ Phong loáng thoáng nghe thấy tiếng nước chảy.

Em ấy tỉnh rồi ?

Tạ Phong hé mở cánh cửa, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt hần không phải là Lam Từ Tuyết ngủ im trong vòng tay hần mà là một người đàn ông.

Một người đàn ông.

Doãn Lâm kéo ra chiếc ghế, nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường bệnh, bàn tay khẽ vươn ra vuốt lên mái tóc mềm của cô, nở một nụ cười ma mị.

“Doãn Lâm ?”

Ý thức dần trở lại, bằng tầm nhìn mơ màng nhất, Lam Từ Tuyết vẫn có thể xác nhận người ngồi trước mặt mình là Doãn Lâm.

Có chút mong chờ, cũng có chút bài xích, phần đa vẫn là chưa xốt.

Doãn Lâm cười tươi như ánh nắng mặt trời ngoài cửa sổ, khẽ ừm một tiếng. Lam Từ Tuyết nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, khô khan nói :

“Cậu sao lại ở đây ?”

“Tớ biết hết rồi nên đến đây thăm cậu. Cậu có khỏe hơn chưa ?” Doãn Lâm cầm lấy tay Lam Từ Tuyết đưa lên má, sượt ảm tay cho cô. Lam Từ Tuyết không nói gì, chỉ gật đầu.

Sau đó, Doãn Lâm hỏi rất nhiều câu nhưng Lam Từ Tuyết cũng chỉ gật đầu...và lắc đầu.

Doãn Lâm ừm một tiếng, bàn tay vươn ra nhẹ nắm cầm Lam Từ Tuyết. để cô nhìn thẳng vào mắt mình.

“Từ Tuyết, tớ đã suy nghĩ nhiều, cho đến khi nghe tin cậu rơi xuống vách núi mới biết, kì thực tình cảm bao nhiêu năm qua của chúng ta không đơn thuần chỉ là thanh mai trúc mã. Tớ không muốn làm bạn tốt của cậu nữa...”

“Tớ muốn trở thành bạn trai của cậu.”

“Lam Từ Tuyết, anh yêu em !”

Từng lời này giống như gió thoảng qua lại khiến cho dòng lệ nơi khóe mắt của cô chọt trào ra, khiến trái tim ai chết lặng.

Lam Từ Tuyết quay đầu, không dám nhìn thẳng người con trai đó. Cô cố gắng nuốt nước mắt vào trong.

Có cần phải như vậy không ? Cần tàn nhẫn với tôi như thế không ? Nếu chuyện này không có sự xuất hiện của người thứ 3, liệu tôi có đành vật như vậy không ?

Lam Từ Tuyết quay lại, nhìn Doãn Lâm đang thấp thoáng lo lắng trong đáy mắt, mỉm cười, vươn tay vuốt nhẹ gò má tuyệt đẹp của cậu :

“Đồ ngốc, bây giờ cậu mới biết sao, tớ chờ lâu quá rồi đấy !”

Gật đầu.

Giây phút đó, trên gương mặt Tạ Phong không có một chút biểu tình gì, sắc mặt hần trầm xuống rồi lại càng trầm hơn, đợi đến khi Doãn Lâm ôm Lam Từ Tuyết vào lòng, hần quyết định bước đi.

Điện thoại vừa bắt được tín hiệu , một giọng nói lạnh lùng vang lên : “Alo, mau điều tra cho tôi một người...”

(Hế nhô >< , tg đây tg đây. Có ai thắc mắc tâm tư phức tạp của LTT ko nà !?? Đoán đê, đoán đê !!! Đáp án sẽ hé lộ ở chương sau nha !

À mà tg đang tìm cặp đôi phụ, mn có ý kiến j ko cmt cái coi nà ><

Bye độc giả thân ầu của tuổi <3)

Chương 14

Đồng Văn trong tay cầm xấp văn kiện, do dự đứng trước cửa nhà Tạ Phong.

Sợ gì chứ, có gì phải sợ, cùng lắm thì...Nghĩ lại quá khứ u ám mà Đồng Văn toát mồ hôi lạnh.

Lấy hết can đảm để nhấn chuông, cuối cùng cửa lại không khóa. (-_-)

“Vào đi.” Giọng nói của Tạ Phong vang lên như một bản án tử hình với Đồng Văn, anh nuốt nước miếng, bước vào.

Phòng khách nhà Tạ Phong rất rộng, có khi rộng bằng cả căn nhà của Đồng Văn nhưng mà điều quan trọng ở đây là khắp nơi lúc này chỉ là rượu và rượu.

Đồng Văn cực kì ghét rượu, từ rượu “tây” đến rượu “ta”, từ rượu “chay” đến rượu “mặn”, không ưa bất cứ một chai nào. Ấy thế mà từ thời còn đi học, cái biệt danh “Đồng thiếu rượu nên mới nát” hay “Văn sợ rượu như sợ gái” đeo bám hắn cho đến tận bây giờ.

“Keng”, một chai rượu lăn đến bên chân Đồng Văn, hắn nhặt lên rồi lại phóng tầm mắt về phía trước, lắc đầu thờ dãi.

“Sếp, văn kiện này cần được kí gấp, hay là sếp...” Lời còn chưa dứt, một chai rượu đã bay tới thẳng hướng tay hắn, Đồng Văn vội vã đưa tay ra nắm lấy.

Thân ảnh cao lớn của Tạ Phong tựa vào tường, chiếm lấy một không gian lớn. Trong tầm nhìn tối tăm, Đồng Văn chỉ thấy được ánh mắt càng ngày càng sáng rực lên của hắn cùng những chai rượu đang dờ bên chân hắn.

Cần thiết phải dày vò bản thân như vậy sao ?

Đồng Văn chính xác là “ngụy” thư kí, trên thực tế hắn đã là bạn học của Tạ Phong từ nhỏ, chính vì mối quan hệ này mà một kẻ không tiền không thế cũng xuất thân từ trại mồ côi như hắn mới có thể có được công việc tốt như thế này.

Mặc dù bình thường Tạ Phong rất hay “chà đạp” hắn nhưng đối với hắn vừa có ơn vừa có tình, quan hệ của hai người cũng rất tốt.

Đây là lần thứ 3 hắn thấy Tạ Phong nhốt mình trong phòng uống rượu, dù là vì lí do gì, khiến hắn như thế này đều là chuyện kinh thiên động địa.

Đồng Văn tiến lại gần, vấp phải cạnh bàn, hắn kêu lên một tiếng rồi nhặt tờ giấy rơi dưới đất lên.

“Doãn Lâm, nam, 22 tuổi. Đang theo học Đại học Richnol năm 4, thành tích xuất sắc, con nhà gia giáo, lịch sử hoàn toàn trong sạch. Nhân cách được mọi người đánh giá là cực kì tốt, tiền đồ cũng rộng mở.” Tạ Phong lạnh lùng trần thuật khái quát nội dung trong tờ giấy.

“Vậy nên ?” Đồng Văn phẩy phẩy tờ giấy “Anh muốn nhường ?”

Tạ Phong hơi cúi gầm mặt xuống, ánh mắt đã không còn sáng như trước, dường như mắt hắn và bóng tối nay đã có màu giống nhau.

“Tạ Phong, anh muốn nhường ?” Đồng Văn nở nụ cười khinh bỉ, phải, chính là khinh bỉ “Anh đùa à, người như anh mà cũng biết nhường ?”

“Tạ Phong, anh phấn chấn lên cho tôi !” Đồng Văn nắm lấy cổ áo Tạ Phong, lôi hắn đứng dậy. (Ơ mà lôi hồng nổi ~)

Tạ Phong hất tay Đồng Văn ra, chỉnh lại cổ áo, đứng thẳng dậy.

“Đồng Văn, tôi không nhường, cũng không muốn nhường. Là vốn dĩ nó không thuộc về tôi.”

“Không thuộc về anh thì đi mà giành lấy, anh giỏi làm mấy cái này lắm mà !”

“Giành ư ? Cũng giống như cậu thôi !” Tạ Phong bắt lực ngồi xuống sàn nhà. Dù cho mặt sàn có lạnh, cũng không lạnh bằng tim hắn.

Không nhắc thì thôi, nhắc đến thì lại khiến người ta đau lòng. Ngay cả bản thân Đồng Văn cũng từng muốn giành mà giành không được thì làm sao có thể nói Tạ Phong.

“Được. Tôi khuyên không nổi cậu.” Đồng Văn cầm lấy một chai rượu trên bàn, trong phút chốc khóc không ra nước mắt. Má ơi, là Eagle, Eagle đó, có cần phải sang vậy không hả ? Mình cả đời chắc cũng chỉ có thể uống một chai như này, mà tên kia thì uống đến vô ngập tràn phòng khách. Thiên lí ở đâu

?

Mà cái đó không quan trọng , quan trọng là rượu này mạnh lắm đó !

Đồng Văn còn chần chừ thì Tạ Phong đã đưa mắt tới, hàm ý : Cậu sợ ?

Tôi sợ ? No ! Như để chứng minh bản thân mình không-yếu-đuối, Đồng Văn nốc cạn nửa chai rượu trong vòng một tích tắc.

Và ‘rằm’.

Tạ Phong : “...”

Lam Từ Tuyết bất động nhìn màn hình máy tính đã gần nửa tiếng khiến Bích Chi không khỏi toát mồ hôi.

Từ sau khi về viện cứ thấy Từ Tuyết là lạ, không phải là tai qua nạn khỏi sắp có được tình yêu rồi sao, sao bộ dạng lại cứ như người mất hồn vậy nhỉ ?

Điện thoại đã kêu hơn 3 lần , cứ gọi rồi lại tắt, gọi rồi lại tắt, Lam Từ Tuyết vẫn không chú ý tới.

Bích Chi quả thực là không nhịn được nữa, đi tới cầm lấy điện thoại, nhìn thấy tên người kia thì cười rạn rở, “đánh thức” Lam Từ Tuyết :

“Này, tỉnh. Người nhà người đang thăm thương ‘chộm’ nhớ gọi kia! Còn không mau bắt máy!”

Lam Từ Tuyết bị Bích Chi lay cho tỉnh, giật mình cười gượng đón lấy điện thoại vẫn còn đang reo.

“Từ Tuyết, bây giờ em có cô rảnh không ? Tôi đưa em đi một nơi.” Đã lâu không nghe giọng nói này, nếu như không thấy tên hiển thị trên màn hình điện thoại, chỉ sợ Lam Từ Tuyết đã quên mất mình có quen một người như vậy.

Muốn quên nhưng không thể quên.

“Được.” Lam Từ Tuyết khô khan nói ra một tiếng, cúp điện thoại, không nhịn được thở dài.

Bích Chi càng ngày càng không hiểu nổi tâm tình trẻ mới lớn.

Chiếc BMW đen quen thuộc lại đậu trước cửa nhà Bích Chi. Tạ Phong vừa mở cửa bước xuống đã thấy Lam Từ Tuyết đứng đó, khoác một chiếc áo lông dày, xem ra thân thể cô vẫn là chưa khỏi hẳn, mặc dù chân đã tháo bột nhưng vẫn chỉ có thể bước từng bước khó khăn.

Tạ Phong cố gắng ngăn lại cảm xúc muốn chạy lại đỡ cô, lạnh nhạt nói : “Lên xe đi.”

Cửa xe đóng lại, không gian ấm áp trong xe khiến Lam Từ Tuyết thấy nhẹ lòng, mở miệng nói chuyện :

“Anh muốn đưa tôi đi đâu ?”

“Đi thì biết.” Tạ Phong nhưn người thả dây an toàn cho Lam Từ Tuyết, hành động ân cần này lại làm Lam Từ Tuyết cảm thấy giống như một mệnh lệnh, tựa như dây an toàn đã thắt qua ngang hông, Lam Từ Tuyết không có quyền rời khỏi hay từ chối lời đề nghị này.

Xe BMW như một con dã thú lao nhanh trên đường quốc lộ. Lam Từ Tuyết nhìn cảnh vật chạy qua, rồi cứ chạy qua mình, chưa kịp nhìn rõ đã vụt mất.

Vậy là sao nhỉ ?

Đi hết đường quốc lộ, xe lại leo núi, Lam Từ Tuyết chưa từng tới núi này, cô quả thực không biết phía Tây ngoại thành còn có một ngọn núi nhỏ, hơn thế nữa, ở giữa ngọn núi này lại có một cô nhi viện.

Lam Từ Tuyết xuống xe, dòng chữ “Cô nhi viện Ánh Dương” đã cũ kỹ cùng đáng vẻ đã xuống cấp của cô nhi viện làm cô thấy chạnh lòng.

“Uhm.anh...”

Lời còn chưa hết, Lam Từ Tuyết đã thấy một đám trẻ từ trong cô nhi viện chạy ra, ôm lấy chân hai người, còn có các sơ theo sau.

Bọn trẻ quần lấy Tạ Phong, thi nhau trò chuyện với hẳn, Tạ Phong cười với từng đứa, rồi lại mở ngăn sau xe, lấy quà đã mua từ trước ra.

Mãi đến khi một đứa bé nắm lấy tay cô kéo kéo, Lam Từ Tuyết mới thôi không nhìn theo cảnh đó nữa.

“Cô ơi, cô có mang quà cho cháu không ạ ?” Bàn tay nho nhỏ nắm lấy vạt áo lam Từ Tuyết, cái má hồng hồng phồng lên, môi hơi vầu ra, đứa trẻ này, dễ thương chết đi được.

Lam Từ Tuyết bế đứa bé lên, cười hỏi : “Con không sợ cô sao, chúng ta mới gặp nhau lần đầu mà !”

“Không đâu, cô đi cũng chú ý, nhất định là người tốt.” Cô bé chỉ về hướng Tạ Phong “Vội lại đây không phải lần đầu chúng ta gặp nhau đâu.”

Lam Từ Tuyết khó hiểu. Không thể nào, trí nhớ mình rất tốt mà, trước đây chưa từng đến đây.

“Mau qua phụ tôi đi, em đứng đó làm gì.” Lam Từ Tuyết ôm đứa bé tươi cười chạy lại, giúp Tạ Phong chuyển đồ đạc.

Bởi mới nói, giàu cũng khổ, Lam Từ Tuyết giúp Tạ Phong chuyển hết đồ vào trong xong cũng đã là gần trưa. Một sơ ân cần bước tới, đưa cho cô khăn tay.

“Con chắc là bạn thân của Phong ha ? Trước đây sơ và mấy đứa cũng nghe Phong nhắc tới con rồi.”

Lam Từ Tuyết mỉm cười, gật đầu lấy lệ, ai biết được người hần nhắc đến có phải là mình hay không! Lam Từ Tuyết nhìn đồng nguyên liệu trong phòng bếp mà thấy chán nản, cô biết nấu ăn nhưng chưa từng nấu nhiều như vậy lại còn là nấu cho con nít. Áo nào nhìn sang, người kia thì lại một mình lấy nguyên liệu ra, bảo cô xuống phụ hần mà chẳng nói gì cả, biết làm gì bây giờ?!

Lam Từ Tuyết đi loang quanh trong phòng bếp mấy vòng thì sự chán nản bùng nổ, cô ngồi xuống một góc thì phát hiện một tấm ảnh.

Hình ai vậy nhỉ ?

Trong ảnh là một cậu bé đứng cùng một người phụ nữ xinh đẹp, tuy ảnh đã cũ nhưng không khó để nhận ra cậu bé này rất giống...cái người thái rau đáng kia, nhưng mà người phụ nữ kia là ai nhỉ ?

Một bàn tay vươn ra nhanh chóng đoạt lấy bức ảnh trong tay Lam Từ Tuyết để lại chỗ cũ, Tạ Phong lờm Lam Từ Tuyết một cái rồi lại tiếp tục...thái rau.

Lam Từ Tuyết đi theo sau, chăm chú nhìn bàn tay điêu luyện của Tạ Phong, trong tay hần, rau củ rất nhanh đều được sơ chế.

Hèn gì lúc trước hần nấu ăn cho mình đều ngon như vậy !

Mấy cái này dễ ồm, có gì đâu!

Lam Từ Tuyết cũng cầm một con dao lên, phô diễn tài nghệ. Trong phòng bếp của cô nhi viện bình thường đã yên tĩnh nay lại càng yên tĩnh hơn, chỉ có tiếng dao cắt xuống vang lên đều đều, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười vui vẻ của bọn trẻ.

Lam Từ Tuyết chợt cảm nhận được niềm vui lạ thường mà trước đây cô chưa từng cảm nhận được. Lam Từ Tuyết vốn là người sôi nổi, cô sợ nhất chính là những lúc yên tĩnh thế này, cảm giác trống trải vô cùng. Nhưng mà lúc này yên tĩnh đem lại một cảm giác vô cùng thoải mái.

“Em có thích nơi này không?” Tạ Phong hôm nay hiếm lắm mới có nét cười.

“Thích.” Lam Từ Tuyết không chần chừ gật đầu.

“Vậy thì sau này nhớ thường xuyên tới đây.”

Giữa hai người lại rơi vào một khoảng trầm mặc.

“Chiều nay tôi sẽ bay qua Mĩ, đây coi như là lần cuối chúng ta gặp nhau.”

Bàn tay đang cắt dao của Lam Từ Tuyết chợt khựng lại, cô cố gắng nở nụ cười gượng gạo “Ừ”.

Trong lòng Tạ Phong chợt cảm thấy mất mát. Hôm trước Đồng Văn đã nói với hần, nếu giữ không được thì buông đi, đừng dây dưa làm gì nữa nên hần mới quyết tâm nhờ chuyển công tác này mà từ bỏ hần cô nhưng cuối cùng vẫn còn vẩn vương một tia hi vọng.

Chỉ cần cô ấy bảo mình đừng đi, ở lại hay chỉ là biểu hiện ra một chút cảm xúc cũng là được rồi.

Nhưng cuối cùng biểu hiện của cô cũng chỉ có vậy. Giờ hần mới thấy thì ra một chữ “ừ” lại có lực sát thương lớn đến thế, một người bình thường lãnh đạm với người khác như hần cuối cùng lại bị người khác lãnh đạm.

Tạ Phong buông dao, quay người rời đi, căn bếp chỉ còn lại mình Lam Từ Tuyết.

Hình như yên tĩnh cũng không vui đến vậy, hình như tiếng cười của bọn trẻ ngày càng xa gần, hình như...trống trải...tịch mịch.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh kia, Lam Từ Tuyết như tìm được cứu tinh, nhắc điện thoại.

Đã gần 6h, chỉ còn nửa tiếng nữa là sẽ bay, Tạ Phong liếc nhìn đồng hồ, chuẩn bị dọn đồ ra về mà vẫn không nhìn thấy Lam Từ Tuyết.

“Cô ấy về rồi !” Một cậu bé nhanh chóng giải đáp thắc mắc cho Tạ Phong.

Mí mắt Tạ Phong hơi cụp xuống, anh ừ một tiếng rồi lái xe ra về.

Sân bay đông đúc người nhưng không thể lẫn được đám người Đồng Văn. Đồng Văn nhanh chóng giúp Tạ Phong hoàn thành xong thủ tục, chỉ còn chờ bay.

“Sao rồi ? Kiên định chưa ?” Hiếm khi có cơ hội, cứ lên mặt với Tạ Phong chút đã.

Tạ Phong không đáp lời, hắn đang mở hộp thư, nhìn thấy tin nhắn vừa gửi của Lam Từ Tuyết.

“Tôi về nhà trước, anh đừng lo. Thượng lộ bình an.

Lam Từ Tuyết”

Máy bay cất cánh lúc 6h, lúc đó trời vẫn còn sáng nhưng ánh nắng mặt trời lại bị máy bay xuyên tạc, đến cả tia nắng nhỏ nhất cũng không còn.

Cứ thế mà ra đi...

Lam Từ Tuyết mơ hồ tỉnh lại, mắt bị cái gì đó chặn lại, cho dù cố gắng mở đến mấy cũng không hiện ra được một tia ánh sáng. Vật nhét ở miệng được lấy ra, Lam Từ Tuyết vẫn còn đang ho khan thì nghe một giọng nói.

“Tỉnh rồi à ?”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

“Tỉnh rồi à ?” Giọng nói đối với Lam Từ Tuyết đã quá quen thuộc này bây giờ chẳng còn bất cứ cảm xúc gì, đối với cô như chưa từng quen biết.

Một cảm giác lạnh lạnh truyền đến cảm, Lam Từ Tuyết cảm nhận được có người đang nắm lấy cảm mình hơi hướng lên trên.

“Không sợ à ?” Người đàn ông mỉm cười hỏi, bàn tay nắm lấy cảm Lam Từ Tuyết hơi siết lại.

Chút đau này không là gì cả, Lam Từ Tuyết bật cười khinh bỉ :

“Sợ, người phải sợ là cậu chứ ?”

“Doãn ! Lâm !”

Người đàn ông đang ngồi trước mặt Lam Từ Tuyết sắc mặt hơi khựng lại, hắn hơi bất ngờ, nhưng cũng chỉ là bất ngờ trong dự tính.

“Sao cô biết là tôi ? Giọng nói của tôi rõ ràng đã thay đổi rồi.” Nói với giọng điệu đùa cợt, hắn che dấu kĩ như thế, vẫn là không qua được con mắt của Lam Từ Tuyết.

“Doãn Lâm, nên nói là cậu quá khinh địch, tự phụ hay là cậu đánh giá tôi quá thấp ?” Lam Từ Tuyết nở nụ cười nhàn nhạt, tựa tiểu phi tiểu nói.

“Ngay từ đầu, tôi đã biết.” Cho dù không muốn biết, thì cô cũng đã biết.

“Ồ, vậy sao ?” Doãn Lâm không cười nữa, ngay lúc này, hắn cực kì chán ghét kiểu nói chuyện này của Lam Từ Tuyết, luôn là cao ngạo như vậy, từ nhỏ đã như vậy, gia thế hơn hắn, tài năng hơn hắn, thông minh hơn hắn, cái gì mà bạn bè thân thiết, thanh mai trúc mã, tất cả chỉ là nguy tạo! Cô ta vẫn luôn coi thường hắn!

“Tôi đã phạm sai lầm lúc nào nhỉ, sao tôi lại bị phát hiện ra thế này, Lam đại tiểu thư, phiền cô mau nói cho tôi biết.” Hắn quả thực muốn biết, người phụ nữ này thông minh đến cỡ nào.

Một sự chua xót vụt qua trong tâm trí đang cố gắng tỉnh táo của cô, lúc mới gặp nhau, cậu cũng gọi Lam Từ Tuyết như vậy, đã qua lâu như vậy rồi, mỗi lần nghe lại bốn chữ “Lam đại tiểu thư” này từ miệng Doãn Lâm, cô có cảm giác khoảng cách giữa cô và hắn càng ngày càng xa, xa đến đáng sợ. Không được để cảm xúc chi phối, cô phải thật bình tĩnh, Lam Từ Tuyết nâng giọng mình lên, có phần tỏa ra chút kiêu ngạo :

“Ngay từ việc cậu đột nhiên từ Mi quay về đã là một chuyện bất thường, Richnol không phải muốn học là học muốn nghỉ là nghỉ, hơn nữa cậu là nhò học bổng mới qua đó, với tính cách của cậu, có đánh chết cậu cũng không nghỉ học. Vậy nên, cậu quay về là có mục đích, hơn nữa không đơn giản.”

Doãn Lâm bật cười. Gì thế này ? Nghi ngờ hắn chỉ vì hắn đột nhiên xuất hiện ? Quá vô căn cứ rồi!

“Đùa à? Tôi có thể có quá nhiều lí do để trở về, cái này không phải tôi sợ hờ, mà là cô quá đa nghi thôi, tiểu thư à!”

“Nếu đối với người khác, có thể có vô vàn lí do.” Lam Từ Tuyết ngừng một chút, giọng điệu chất vấn “Nhưng một người cha mẹ đều mất mấy năm trước, không người thân thích, một người tìm mọi cách để qua Mĩ, bốn năm rồi không quay trở về, nay lại đột nhiên xuất hiện ở đây.” Ngẩng cao đầu mà cười “Cậu không thấy kì lạ sao?” “Còn tôi thấy không bình thường.”

Doãn Lâm nghe Lam Từ Tuyết nói xong vẫn định ninh rằng chỉ là cô quá đa nghi nên đoán mò vậy thôi, chứ trong kế hoạch hoàn hảo này, hẳn chưa sai bất kì điều gì, kể cả người kia cũng bị hắn lừa trót lọt vậy mà.

“Nếu tôi nói tôi nhớ cô mà quay về không được sao, cái có đó cũng hợp lí đấy chứ!” Hai tay bỏ vào túi quần, hắn ung dung đi một vòng quanh Lam Từ Tuyết, quan sát biểu hiện của cô.

Lam Từ Tuyết cười nhạt, giọng nói lạnh lẽo.

“Tháng 3 năm thứ nhất cậu đi, sinh nhật tôi dù tôi gửi gần 100 tin nhắn, cậu vẫn không về, dù hôm đó là ngày nghỉ. Tết năm thứ hai cậu ở Mĩ, tôi sang đó chờ cậu ở nhà cả một ngày, cuối cùng cũng thành công cóc chi vì một tiết học thêm của cậu. Mùa thu năm thứ ba, tôi sống ở đó một tháng nhưng chưa một lần gặp được cậu. Cậu luôn như vậy, ích kỉ, không quan tâm đến người khác, vậy mà còn dám nói là về đây gặp tôi?”

“Nực cười.” “Chát”, trước những lời bóc mẽ bản thân mình, Doãn Lâm không kiên nhẫn nữa, hắn vung tay cho Lam Từ Tuyết một cái tát, lạnh lùng nói.

“Đừng bao giờ tỏ ra hiểu tôi, chẳng qua cô cũng vậy thôi!”

Khóe miệng Lam Từ Tuyết hơi rách ra, máu từ từ chảy xuống. Nhưng nó không khiến Lam Từ Tuyết thấy đau đến khóc hay gì đấy mà chỉ làm cho tim cô càng thêm lạnh.

Kể từ ngày đầu gặp lại, đã biết có gì đó không ổn, đã nghi ngờ nhưng rồi cô vẫn từ mình đắm sâu, đến giờ phút này, cuối cùng vì một cái tát này mà đã có thể hoàn toàn dứt bỏ mộng tưởng, đối diện với hiện tại.

Con người sau khi vấp ngã, không phải là càng yếu đuối, mà là càng phải trở nên kiên cường. Tim đau một lần sẽ có vết chai sạn, sau này sẽ không đau nữa.

“Đó chẳng qua chỉ là nghi ngờ.” Doãn Lâm châm một điếu thuốc, tựa người vào thành tường, mùi thuốc lá giúp hắn lấy lại bình tĩnh tiếp tục nói chuyện.

Lam Từ Tuyết biết Doãn Lâm bây giờ đã bắt đầu mất bình tĩnh, cố tình nói khích.

“Đúng vậy, chỉ là nghi ngờ, nhưng sau này là khẳng định. Vì tôi đã tìm ra lí do cậu quay về.”

Doãn Lâm lúc này vẫn còn ung dung hút thuốc, nghe được hai chữ “Tạ Phong” từ miệng Lam Từ Tuyết, điếu thuốc chọt rơi ra khỏi tay, làm cháy xém một mảng áo của hắn.

“Cậu ở bên đó vừa đi học vừa đi làm cho một công ty nhỏ, trong vòng một năm liền được thăng lên làm phó phòng, nhưng chỉ vì đắc tội với sếp tổng mà mất việc hơn nữa còn phải bồi thường rất nhiều tiền. Cậu đi xin việc làm thì ai cũng từ chối, bảo là đã bị người kia đuổi thì coi như không còn đường sống.”

“Cờ bạc, rượu chè, lúc đó cậu sa vào những thứ này, hơn nữa còn xém chút bị đuổi học vì ẩu đả trong quán bar nên cậu hận cái tên đó.”

“Tạ Phong. Phải không?” Lam Từ Tuyết nở nụ cười nửa miệng.

Doãn Lâm cười lớn, nhặt điếu thuốc còn cháy lửa dúi lên cổ cô. Sức nóng từ ngọn lửa chưa tàn không khiến da thịt cô bị cháy nhưng làn da ở cổ Lam Từ Tuyết giờ cũng đã đỏ rục một màu lửa.

Lam Từ Tuyết cắn răng chịu đau, một tiếng cũng không kêu. Doãn Lâm không tìm được một chút đau đớn nào trên gương mặt cô nên bỏ tay ra.

Tiếng đế giày va đập xuống sàn hòa trong giọng nói của hắn :

“Đúng, tôi trở về là muốn báo thù hắn. Hắn có trong tay tất cả, tất cả, nhưng sao hắn còn cướp đi của tôi?”

“Giờ thì cô biết rồi đấy! Nhưng cũng chẳng sao cả! Cho dù kể cả hắn có biết ở đây có bấy đi nữa, hắn cũng sẽ cứu cô.” Điều này Doãn Lâm dám chắc chắn. Tạ Phong nổi tiếng là phong lưu nhưng cũng vô tình, hắn chỉ có bạn giường chứ không có bạn tình. Vì cảm thấy hắn thật lòng với Lam Từ Tuyết nên Doãn Lâm mới nắm chắc cơ hội mà ra tay, không thể sai được.

“Thật sao?”, “Cậu dám chắc?” Lam Từ Tuyết mỉm cười “Vậy chúng ta đặt cược. Xem hắn sẽ đến hay không đến cứu tôi.”

“Thật xin lỗi, Lam đại tiểu thư. Tôi không có hứng chơi với cô.” Doãn Lâm tràn đầy tự tin nói “Vị trò này tôi thắng chắc.”

“Cô đừng tưởng hắn qua Mĩ một tuần là xong chuyện, tôi có thể giam giữ cô ở đây cả đời, nếu hắn không tới, cô cũng không rời khỏi đây được đâu.”

“Vậy nên tốt nhất cô nên ngoan ngoãn chờ người tình của cô tới cứu đi.”

“Hừ” Lam Từ Tuyết tựa tiểu phi tiểu nói :

“7862, cậu nhớ chứ? Đó là tên một loại thuốc mà lúc nhỏ tôi và cậu uống nhầm.”

“Đó là một loại thuốc cực độc được anh mua từ nước ngoài về, đặc điểm của nó là không mùi, không vị, trong suốt, có dạng chất lỏng. Khi uống vào trong vòng 1 tiếng sẽ chết bất đắc kì tử, không thể cứu được.”

Lời của Lam Từ Tuyết còn chưa dứt, Doãn Lâm đã chạy lại, đá mạnh vào bụng và lưng cô, vừa đá vừa hét :

“Mẹ kiếp, mày được lắm! Dám dùng chiêu này với tao! Mau nôn ra cho tao! Nôn ra!”

Lam Từ Tuyết ho sặc sụa, trong nước bọt đã xuất hiện tia máu nhưng vẫn chưa phun ra một chút thuốc độc nào.

Doãn Lâm như một con thú điên loạn, cúi xuống siết lấy cổ Lam Từ Tuyết, gằn lên giận dữ : “Phun ra cho tao.”

Đáp lại hắn là nụ cười đến kiêu ngạo của cô, Doãn Lâm tức điên người, đập đầu cô xuống sàn nhà đến khi đã thấm mệt, hắn mới dừng tay.

Lam Từ Tuyết không nhìn thấy một chút ánh sáng nào từ mắt mình, cô lại càng không thể tìm kiếm được dù chỉ là cái bóng của ánh sáng trong trái tim mình. Chân tay bị trói chặt, cho dù không trói, cô cũng không phản kháng. Chỉ có cảm giác đau đớn từ khắp nơi trong người truyền tới, sự dày vò cả thể xác lẫn tâm hồn.

Nhưng cô không hối hận, nếu Doãn Lâm muốn ở bên cô chỉ vì mục đích riêng của bản thân, lừa dối, phản bội cô, thậm chí là chà đạp lên thân xác của cô như bây giờ, có lẽ cô cũng không hận cậu, vẫn nuôi trong tim một hi vọng mong manh được ở bên cậu.

Con tim có thể sai lầm, có thể yêu đến mù quáng nhưng lí trí không cho phép cô làm vậy. Tạ Phong đối tốt với cô, hắn yêu cô, những điều đó Lam Từ Tuyết biết, dù không thể đáp lại tình cảm của hắn nhưng chỉ ít cô cũng không muốn hắn vì cô mà bị liên lụy. Vậy nên...

“3 ngày. Trước đó tôi đã uống thuốc để kìm lại sự bộc phát của độc tố, nhưng chỉ trong vòng 3 ngày. Trò chơi của chúng ta sau 3 ngày nữa sẽ kết thúc.” Doãn Lâm thờ hồng hộc, con tức của hắn nhờ câu nói của Lam Từ Tuyết mà được dập tắt. Đúng rồi, ai mà chẳng sợ chết, cô ta cũng vậy thôi, cần gì 3 ngày chứ, chắc chỉ cần 1 ngày tên khốn kia cũng đã tự chui vào lưới rồi.

Nghĩ tới đây, Doãn Lâm cảm thấy chiến thắng đã trong tầm tay hắn. Sáng khoái mà cười lớn. Hắn nắm lấy tóc Lam Từ Tuyết giật ngược ra đằng sau, cúi sát mặt cô nói :

“Cuối cùng tao cũng sẽ thắng thôi” Lam Từ Tuyết nghe được bên tai chỉ toàn tiếng cười của Doãn Lâm, không phải là nụ cười tỏa nắng của cậu bạn hàng xóm mà lúc nhỏ cô từng hay nghĩ tới, không phải là sự ảm áp mà nỗi đêm trong suốt 4 năm qua cô mơ tới. Càng không phải...

Nuốt nước mắt vào trong, Lam Từ Tuyết biết đây không phải là lúc để bản thân yếu đuối.

“Tiếc quá, hiện giờ tôi đang dẫn trước rồi! Trước khi bị cậu bắt đi, tôi đã làm một số chuyện. Nói cách khác, chẳng có ai biết tôi mất tích cả. Đương nhiên, trong đó có cả Tạ Phong.”

Ánh mắt Doãn Lâm tối sầm lại, bàn tay nắm tóc Lam Từ Tuyết lại càng mạnh hơn : “Cô đã biết trước mà vẫn tới đây?” Doãn Lâm bỏ tay ra, đầu của Lam Từ Tuyết theo đó lại đập mạnh vào tường.

“Được thôi, dù sao nếu tôi thắng mà không có chút trở ngại nào quả thực không cảm thấy vinh quang. Chỉ bằng chúng ta cứ thử đi, dù sao tôi cũng không mất mát gì.”

Khóe miệng đầy máu của Lam Từ Tuyết khẽ nhếch lên, hơi thở loạn nhịp. Đúng, cô cũng đang đánh cược, cược với số phận. Vốn dĩ cô đã biết, thời khắc cô phát hiện ra kế hoạch của Doãn Lâm mà vẫn che giấu, thì cô sẽ có kết cục ngày hôm nay, Lam Từ Tuyết không hối hận. Nhưng giây phút uống loại thuốc độc đó, có cảm giác dường như thứ gì đó níu kéo lại trái tim, hồng trần này, vẫn có chút luyến lưu, không nở rời. Cuối cùng vẫn uống thuốc kìm chế độc tính lại. Ba ngày, đủ thời gian để cô cược với số phận, với định mệnh một ván lớn cuối cùng, đủ thời gian để Doãn Lâm có thể nghĩ lại, dù rằng xác suất chỉ bằng không. Ba ngày cũng đủ để Lam Từ Tuyết tìm ra là thứ gì níu kéo bản thân, cô hối tiếc điều gì, là tình cảm bao nhiêu năm vẫn chưa thành, hay là...

“Anh!” tiếng hét của cậu trai trẻ như lời Tạ Phong về với hiện thực, hắn dụi tàn thuốc, quay đầu nhìn cậu em họ đang đứng ở cửa văn phòng.

“Anh nghĩ gì mà thất thần vậy?” Tạ Nhạc hiếm khi nhìn thấy chút cảm xúc trên mặt anh họ mình, càng không nói là loại cảm xúc thất thần này, trông giống như.. “Anh đang nhớ ai à?” Nghĩ rồi lại trộm cười, chuyện này quả thực không thể nào.

Tạ Phong hơi nhếch môi, đáp:

“Có lẽ vậy.”

(Độc xong chương này có ai rớt hàm hông ? ><)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

“Có lẽ vậy.”

Lời nói nhẹ như gió thoảng của Tạ Phong lại khiến Tạ Nhạc ngó người ra một lúc rồi lại phá lên cười :

“Anh đùa à, người đá như anh mà cũng biết yêu à?” Ôm sofa lăn lộn.

Tạ Phong lười để ý đến đứa em trai này, trong đầu hắn chỉ muốn đem toàn bộ công việc lấp đầy tư tưởng nhớ nhung kia.

“Anh, em có chuyện muốn nói.” Tạ Nhạc không đùa giỡn nữa, cậu ngồi ngay ngắn lại, giọng điệu nghiêm túc.

Tạ Phong mắt không rời văn kiện trên tay, hơi hất cằm bảo cứ tiếp tục.

“Chuyện Tần thị phá sản lần trước là anh làm đúng không? Ông nội biết chuyện rồi, vốn ông cũng không định truy cứu nhưng bác hai cứ nói ra nói vào nên ông gọi anh tuần sau về họp mặt đấy.”

Tạ Phong mặt không biểu tình, đi ngang qua Tạ Nhạc, lúc sắp ra khỏi phòng mới nói : “Đã biết.”

Mùi khói thuốc nồng nặc làm Lam Từ Tuyết lấy lại được chút tỉnh táo, không biết đã bao nhiêu lần ngắt đi, nhưng mỗi lần nếu không phải là vì vết thương lở loét ra thì là bị Doãn Lâm tạt nước mà tỉnh. Mỗi lần đều là dùng hết toàn bộ sức lực để tỉnh lại.

Lam Từ Tuyết hơi động đậy cổ, vết thương do thuốc lá gây ra hôm trước đến giờ vẫn đau, vết máu trên trán cô vẫn còn, khắp người đều chẳng chít vết thương.

Bụng Lam Từ Tuyết kêu rầm rầm, đã qua rất lâu rồi, cô vẫn chưa ăn gì. Từ lúc bị giam giữ cho đến nay, Lam Từ Tuyết vẫn luôn bị bịt kín mắt, không nhìn thấy một tia sáng nào, không xác định được thời gian đã trôi qua bao lâu.

“Chát”, tiếng roi da văng xuống da thịt vang lên, để lại một vệt máu dài từ cổ xuống cánh tay Lam Từ Tuyết.

“Chát”, “Chát”, “Chát”. Tiếng roi vang lên không ngừng đồng nghĩa với việc vết thương trên người Lam Từ Tuyết tăng lên, cô cắn chặt răng, gắng sức không để những tiếng rên hay khóc than bật ra khỏi miệng mình. Lam Từ Tuyết càng im lặng, Doãn Lâm đánh càng mạnh, vừa đánh vừa chửi.

“Mẹ kiếp, mày mau kêu lên cho ông! Giã vờ hả? Súc sinh!” Doãn Lâm khuôn mặt vằn vện, hệt như một kẻ lên cơn điên dại, ra sức vung roi.

Lam Từ Tuyết cảm thấy Doãn Lâm hẳn rất bất thường, đa phần thời gian giam giữ Lam Từ Tuyết hẳn đều không đụng đến cô, lúc nào không gian cũng rơi vào trầm mặc, nhưng cứ đến một đoạn thời gian vừa đủ để máu trên vết thương của cô khô đi thì hắn lại nổi điên, hệt như một con dã thú lao vào đánh người.

“Vu Nhi, Vu Nhi...”

Hơn nữa lại gọi tên ai đó, hình như là phụ nữ.

Nhắc đến cái tên này, nước mắt của Doãn Lâm lại trào ra, hẳn như một kẻ điên vô lực gục xuống, khóc rống lên, tiếng khóc như muốn cào xé tai Lam Từ Tuyết.

Rồi hắn lầm bầm : “Tất cả là tại ngươi, tại ngươi... Ya!”, tiếp tục vung roi tra tấn Lam Từ Tuyết.

Bích Chi đứng ngồi không yên, liên tục đi qua đi lại trong phòng. Đã 2 ngày rồi từ hôm Tạ Phong đưa Lam Từ Tuyết đi, cô vẫn chưa có trở về, dù Tạ Phong có đưa Lam Từ Tuyết đến đâu thì với tính cách của cô chắc chắn sẽ quay về đi học, nhưng cũng đã 2 ngày Lam Từ Tuyết không đến trường.

Chẳng lẽ có chuyện gì rồi?

Càng nghĩ Bích Chi càng bấn loạn, tay lại bấm phím gọi cho Lam Từ Tuyết, nhưng đáp lại cô vẫn là hồi “tút” dài đến náo lòng. Bích Chi đã gọi gần 50 cuộc nhưng cũng chỉ có một lần bắt máy, nhưng chỉ trong vòng 5 giây rồi lại tắt, sau đó không gọi được nữa.

Điện thoại đột nhiên đổ chuông khiến Bích Chi giật mình. Chưa kịp vui mừng khi 3 chữ “Lam Từ Uy” đã đập vào mắt.

Trời ơi! Nước sôi lửa bỏng thế này mà còn gọi điện tới! Ông rảnh nhưng tui không có rảnh đâu!

“Tiểu Tuyết đâu, sao không gọi được cho nó?” Bên tai truyền đến âm thanh giống như tra khảo thế này khiến Bích Chi không thể không chui thẳm.

Bà cũng đang tìm nó đây này!

“Umh...Nó đang tắt, điện thoại của nó lại hết pin nên không...” Chưa kịp nói hết câu, đầu dây bên kia đã cúp. Bởi mới nói, cũng chỉ có nói Lam Từ Tuyết tắt rồi mới cắt đuôi được ông này.

Lam Từ Uy cúp máy rồi, Bích Chi lại càng lo lắng, nói vậy là anh ta cũng không biết tung tích Lam Từ Tuyết, vậy là chỉ còn một người..

Đồng Văn thấy Tạ Phong vẫn còn đang tiếp khách trong phòng thì đi ra ngoài, vốn định mời anh ta đi ăn mà...Chắc, mặc dù sếp Tạ là người chăm chỉ nhưng cũng chưa bao giờ làm việc đến nổi bật mạng như thế. Haizz, là tôi muốn tốt cho anh thôi.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, lại là số lạ, sao dạo này Tạ Phong đất khách thế nhỉ.

“Alo?”

“Tạ Phong, anh mau nói cho tôi biết rốt cuộc anh đã giấu Từ Tuyết ở đâu rồi? Mau giao nộp đây cho tôi!”

Giây phút đó, Doãn Lâm cảm thấy bản thân khiếp trước hấn đã mắc nợ người này, cuối cùng vẫn không dứt được.

“Xin lỗi, cô Lam không có ở đây, còn Tạ tổng đang họp.” cúp máy, Đồng Văn cũng không ngờ được, có ngày mình lại nói chuyện với cô ấy bằng giọng điệu lạnh nhạt đến thế.

Bích Chi nhìn màn hình di động vụt tắt, cười khổ, lại có thể giống đến như vậy.

Lam Từ Tuyết vì con đau một lần nữa tỉnh dậy, hình như trời đã tối, tiếng côn trùng kêu ngày càng rõ rệt nhưng lại không rõ bằng âm thanh “ong,ong” trong đầu cô kèm theo là con đau dữ dội. Cả người cô cứng đờ, cảm giác như có ai đang kéo giãn các khớp xương của mình vậy, thân thể dường như đã không còn là của bản thân nữa.

Máu trên môi Lam Từ Tuyết bắt đầu khô lại, lạnh toát, thị giác càng bị hạn chế thì xúc giác càng mãnh liệt khiến Lam Từ Tuyết bị dày vò đến chết đi sống lại.

Quái lạ, nếu bây giờ là ban đêm thì có lẽ chỉ vừa mới qua 48 tiếng, sao lại có dấu hiệu độc phát rồi...Có khi nào là lầm không..

Lam Từ Tuyết cảm thấy có gì vương ở cổ họng, liền ho khan phun ra một bụm máu màu nâu thẫm, đủ để chứng minh, độc tố đã thực sự phát tác.

Tạ Phong bật đèn, đắp áo khoác lên sofa. Căn nhà rộng lớn nhanh chóng sáng bừng lên, nhưng hấn lại cảm giác xung quang bản thân chỉ có một màu u tối.

Gió đêm ở Mi cũng khác ở nơi kia, cũng như hấn, cô độc trong thành phố hoa lệ này. Tạ Phong day day huyết thái dương, công việc đúng là liều thuốc tốt nhất giúp hấn tạm thời quên đi người kia.

Bỏ tay vòng qua eo hấn, xúc cảm nhanh chóng đưa Tạ Phong trở về hiện tại. Trong giây phút ngắn ngủi đó, hấn không hiểu sao bản thân vẫn nuôi hi vọng người đang ở sau lưng hấn là...

Nhưng hấn đã lầm.

“Phong, anh về trễ vậy!” Amy hơi cọ cọ đầu vào lưng Tạ Phong.

Tạ Phong đi ra khỏi vòng tay cô, ngồi xuống ghế sofa.

“Sao em lại ở đây?” Giọng nói nhàn nhạt trong cái lạnh của New York.

“Ông nội đưa chìa khóa cho em, bảo em đến thăm anh.” Amy ngồi xuống bên cạnh Tạ Phong, bàn tay luồn qua khe áo ở cổ Tạ Phong.

“New York về đêm lạnh lắm!” Cả người Amy lúc này hoàn toàn dán trên người Tạ Phong, chân không ngừng cọ lên chân hấn.

Có lẽ thế này sẽ tốt hơn...

Tạ Phong đè Amy xuống dưới thân, bàn tay nhanh chóng lột sạch quần áo trên người cô. Thân thể Amy lộ ra ngay trước mắt nhưng hấn không cảm nhận được ham muốn, chỉ có ghê lạnh. (Ôi mẹ ơi, con thể là con không thấy gì nhá ><)

Đột nhiên điện thoại đổ chuông, Tạ Phong thờ dốc hông học, bắt lấy điện thoại.

“Chuyện gì?”

Đồng Văn nhìn tập văn kiện trước mặt, rất lâu sau mới lên tiếng :

“Sếp, sếp không cảm thấy tên Doãn Lâm đó giống ai à?”

Tạ Phong hơi nhũn mảy, hần cũng không rõ. Số người hần từng gặp qua đâu có ít, làm sao mà nhớ được.

“...”

Khuôn mặt Tạ Phong tối sầm lại, tại sao lại là tên kia? Không ổn!

“Doãn Lâm, mau thu xếp cho tôi chuyển bay về sớm nhất, nội trong đêm nay càng tốt.”

Cúp điện thoại, bộ não của Tạ Phong nhanh chóng xử lý toàn bộ thông tin ập tới, điều đầu tiên và cấp thiết nhất ngay lúc này là hần phải trở về.

Tạ Phong chỉnh lại quần áo, trước lúc rời đi còn không quên cho Amy một ánh nhìn phức tạp.

Lam Từ Tuyết đổ mồ hôi đến ướt cả áo, nãy giờ không nghe tiếng bước chân, hình như Doãn Lâm đã ra ngoài. Tác dụng của thuốc càng ngày càng mạnh, chắc cô chỉ có thể chịu đựng không quá 8 tiếng nữa.

Tạ Phong nhìn ra cửa sổ, phía chân trời không một ánh sáng đỏ, bằng mọi giá phải chờ hần về...

(Ồ thì tác dụng chủ yếu của chương này chỉ là tăng tính kích thích và câu chương thôi hà ><)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Anh Và Em (1)

“Rầm” một tiếng, Tạ Phong bấm chuông mãi nhưng không có ai mở cửa, hần đành một cước đá tung cửa ra. “Lam Từ Tuyết!” nhưng đáp lại hần chỉ là sự yên lặng. Trong nhà bảm đầy bụi, chứng tỏ từ hôm đó Lam Từ Tuyết vẫn chưa về nhà. “Tạ Phong?” Tạ Phong quay đầu, nhìn thấy Bích Chi. Bích Chi cũng vừa lóe lên suy nghĩ có khi nào Từ Tuyết quay về nhà liền đến xem thử, kết quả lại gặp được người này. Tạ Phong nghe Bích Chi kể lại toàn bộ câu chuyện, liền nói : “Đưa điện thoại đây cho tôi!” Lục tìm lại nhát kí điện thoại, trong nháy mắt hần đã tìm ra được địa điểm bắt máy. Ngọn núi phía Tây ngoại thành? Chết tiệt! “Này, anh đi đâu vậy?” Vừa xác định được địa điểm, Tạ Phong liền rời đi. Chết tiệt! Đúng lí ra ngày đó mình phải phát hiện được sự bất thường chứ? Nói vậy thì tin nhắn đó có khi không phải là cô ấy gửi. Mẹ nó! Mình trở nên dễ tin người từ lúc nào thế này!

Chiếc BMW lao đi vun vút trên đường quốc lộ, thoáng chốc đã đến chân núi. Lam Từ Tuyết từ lúc thuốc phát tác không thiếp đi nữa, cứ như vậy mở mắt chịu dày vò đã gần được 5 tiếng, cơn đau ngày càng tăng, đến nỗi việc Doãn Lâm đứng bên cạnh nói chuyện điện thoại với một người khác cô cũng không hay biết.

“Nhất định phải thế sao?” Giọng nói của Doãn Lâm đã trở lại trạng thái thường ngày. Làn khói tỏa ra từ miệng hần, ánh mắt hần trở nên mờ mịt phủ một tầng sương khói.

Nhất định muốn như thế sao?

“Anh đừng quên những gì chúng ta đã thỏa thuận!”

Tất nhiên, hần sẽ không quên!

“Được!” Cúp điện thoại, Doãn Lâm bước từng bước đến bên cạnh Lam Từ Tuyết.

Việc Lam Từ Tuyết luôn mở mắt suốt mấy tiếng liền làm Doãn Lâm lầm tưởng cô còn tỉnh táo, vì hiện tại chỉ mới có chưa tới 55 giờ trôi qua.

Lam Từ Tuyết trong cơn mơ hồ cố gắng tìm lại ý thức, chỉ cảm nhận được cảm mình hình như bị nâng lên..

Doãn Lâm cười, nếu Lam Từ Tuyết có thể nhìn thấy nụ cười này, cô khẳng định sẽ có thể hoàn toàn thừa nhận được hiện thực, rằng người cô yêu suốt nhiều năm qua đã mãi mãi không còn tồn tại nữa rồi, người đứng trước mặt cô lúc này, hần hoàn toàn Không! Xứng!

“Lam Từ Tuyết, dù sao chúng ta cũng đã quen biết nhiều năm, có một vài chuyện là tôi không đúng, chuyện hôm nay tôi cũng chỉ bị ép buộc, cũng chỉ có thể trách tôi muốn giải quyết một người, còn cô lại muốn bảo vệ cho người đó!”

Lam Từ Tuyết cảm giác đầu mình bị đập ra sau, nhưng vết thương này so với thứ cô đang chịu đựng quá nhạt nhòa. Rồi sau đó, sau đó...

Lam Từ Tuyết dùng tất cả sức lực, lí trí còn lại mà cố gắng xoay người né tránh, cố gắng hét lên nhưng những điều đó đều bằng không. Doãn Lâm nhẹ như không giữ chặt người cô xuống đất. Cảm giác lạnh buốt từ mọi phía ập tới, lưng cô áp chặt vào bức tường lạnh giá sau đêm mưa, tác dụng của thuốc lại ập tới, cảm giác như có ai đó cho cả một tảng băng vào đầu cô, hơn hết, tiếng xé rách vang lên đều đều và không có dấu hiệu ngừng lại, quần áo của Lam Từ Tuyết biến thành những mảnh vụn rơi xuống đất, cả người trần trụi trước mặt Doãn Lâm.

Lam Từ Tuyết biết chuyện này vốn dĩ là do Tạ Phong gây ra, tình nguyện muốn hóa giải khúc mắc giữa hần với Doãn Lâm, bị tra tấn, đánh đập gì đó, cho dù dù uống loại thuốc đó để đánh cược cô cũng không oán trách nhưng cô mãi mãi không chấp nhận bản thân bị xâm hại.

Từng tiếng ú ớ khó khăn phát ra từ miệng Lam Từ Tuyết, mãi lúc sau một tiếng “Đừng “ mới có thể bật ra.

Doãn Lâm nở nụ cười ngạo nghễ, hần kẻ sát mặt vào tai Lam Từ Tuyết.

“Có ai từng nói rằng thân thể cô rất đẹp chưa?” Hần đưa tay vuốt làn da dọc theo lưng Lam Từ Tuyết, phả hơi vào cổ cô.

“Mặc dù trên người hơi nhiều sẹo, nhưng cũng không tệ...”

Doãn Lâm nghĩ với tính cách của Lam Từ Tuyết chắc chắn có chết cũng phản kháng nhưng lại đột nhiên im bất, liền nắm tóc cô giật mạnh ra sau.

“Này...”

Tiếng súng vang lên, một viên đạn găm sâu vào chân Doãn Lâm, máu từ từ chảy ra.

“Mẹ kiếp!” Doãn Lâm gầm một tiếng, vội vàng đứng dậy. Bằng phương thức kiêu ngạo nhất, như một kẻ chiến thắng, cười lớn nói với người đang đứng cách hần 10m, tay vẫn còn nắm chặt súng:

“Tạ tổng, một kẻ cao quý như ngài sao lại đến nơi bẩn thỉu này, chẳng lẽ...” Doãn Lâm đưa mắt về phía Lam Từ Tuyết “...lại vì người phụ nữ hạ đẳng này?” Giọng điệu đầy vẻ bồn chồn.

Nếu như lúc này chỉ có hai người đàn ông đối nghịch với nhau, Tạ Phong có thể đơn giản một phát súng giết chết người kia nhưng ngay lúc này, hần cần phải bảo vệ người hần yêu thương.

Doãn Lâm thấy Tạ Phong không nói gì, hần có phần hơi tức giận.

Mẹ kiếp, hần ta vẫn là cái bộ dạng khinh thường người khác!

Doãn Lâm nắm lấy tóc Lam Từ Tuyết, quay mặt lên:

“Mày...”

“Pằng”, một viên đạn nhắm hướng tay Doãn Lâm mà hướng tới nhưng hần may mắn tránh được, để lại một vết máu dài trên cánh tay hần.

“Còn muốn sống mà nói chuyện với tao thì tốt nhất là đừng động tới cô ấy!” Tạ Phong hần có thể thề, chỉ cần Doãn Lâm tên kia dám đụng đến Lam Từ Tuyết thì hần sẽ cho người tên đó dính đầy đạn.

Doãn Lâm rút súng ra, bắn một phát sượt qua mặt Tạ Phong.

“Đừng tưởng chỉ có mày mới có súng!” Hần đã không còn là tên nhân viên quèn quỵ dưới gối Tạ Phong lúc trước cầu xin một việc làm nữa rồi, giờ đây hần có thể đứng trước mặt Tạ Phong mà yêu hiếp hần, tính mạng của Tạ tổng danh tiếng lẫy lừng bây giờ đang nằm trong tay hần!

Tạ Phong hần làm sao lại có thể để một tên như Doãn Lâm chĩa súng vào mình, còn dám uy hiếp hần?

Tạ Phong cười nhẹ, xin đừng bao giờ lầm tưởng nụ cười này là nụ cười tỏa nắng của hần dành cho Lam Từ Tuyết, đây đích thực là điềm báo: sẽ có người phải chết dưới tay hần!

“Pằng”

“Pằng”

Khắp căn phòng tĩnh lặng chỉ có tiếng súng vang lên không ngớt, không hề có một tiếng động dư thừa nào khác. Không gian bị bao phủ bởi một khối mờ ảo.

Tiếng súng ngừng lại. Trên người Tạ Phong không hề dấu tích nào của cuộc đấu súng vừa rồi, hần vẫn đứng đó, bàn tay nắm chặt khẩu súng một cách chắc chắn. Gương mặt lạnh tanh, không phủ một chút cảm xúc

Bất cứ ai từng trải qua tuổi thơ như hần thì đều cảm thấy cuộc đấu súng này chẳng qua cũng chỉ là chơi đùa một chút.

Hai mắt Doãn Lâm tròn tròn, hơi thở gấp gấp. Hần hoàn toàn không thể tin được, càng không thể chấp nhận được. Thời gian qua hần cực khổ luyện tập, khả năng bắn súng của hần đã sớm vượt qua những người đi trước hần từng được huấn luyện nhưng hần lại không thể nào, bắn rơi dù chỉ là dù một sợi tóc của Tạ Phong, hơn nữa mỗi phát Tạ Phong bắn ra đều để lại một vết máu trên người hần.

Trong súng của cả hai đều còn lại một viên đạn.

Tạ Phong hơi nâng đầu súng lên:

“Choi đủ rồi, giờ thì bắt đầu thôi!”

Doãn Lâm sững người, sự thật là ngay từ đầu hắn đã không thể thắng Tạ Phong. Là Tạ Phong cố tình, hắn cố tình bắn trượt, hơn nữa mỗi lần đều để lại trên người hắn một vết dài.

Chẳng lẽ hắn không thể thắng?

Không! Bao lâu luyện tập, không thể vì thế này mà bỏ qua! Bao nhiêu túi nhục, hắn không cam tâm!

Doãn Lâm cười lớn, hệt như một người mất trí, hắn chìa đầu súng vào Lam Từ Tuyết.

“Còn phải xem đầu súng của tao đặt ở đâu nữa kìa!”

(Hề nhô mn, Lam đã quay lại r đây >.< Lâu quá ko gặp, đừng bơ chuyện tui nge, buồn à ~ Mà chương này vít chỉ trong vòng 2 tiếng nên đừng có ném đá t nge. à mà kể từ hôm nay chắc t sẽ hoạt động bình thường lại, up chap đều đều nà >.< ahihi! Bye ~ Đọc truyện vui nha, nhớ cmt ủng hộ t vs đó !)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Anh Và Em (2)

Tạ Phong hơi nhếch khóe môi, một cái nhếch mép đầy kiêu ngạo. Doãn Lâm không cười được nữa, hắn cảm hận nhất chính là nụ cười này!

“...I will give you..one last chance!”

“Put the gun down or...die!” Tạ Phong buông súng, nói với Doãn Lâm.

Doãn Lâm sống ở Mi đã bốn năm, đối với thứ tiếng này cũng có chút gì đó tinh cảm nhưng nếu nó phát ra từ miệng người đàn ông kia thì hắn chỉ thấy chán ghét.

“If I say I don’t want to choose...” Doãn Lâm nhìn Tạ Phong đầy khiêu khích, bây giờ người chủ động là hắn, người đàn ông kia lấy đâu ra quyền mà bắt hắn chọn.

Tạ Phong thu lại ý cười trên mặt, ngẩng đầu lên, ngay khi ánh mắt hai người chạm nhau, Doãn Lâm đã nhận ra được một chân lí : Sự tử bị dồn vào đường cùng cũng sẽ không thua một con cáo nhỏ!

Tiếng súng vang lên, súng trên tay vẫn chưa nổ, Doãn Lâm...cũng chưa.

Một phát trúng chân trái, lại thêm một phát trúng chân phải. Bóng hình người đàn ông cao lớn ngã xuống đất, máu không ngừng tuôn.

Người ở bên ngoài đồng loạt xông vào, tất cả đều cúi chào, gọi một tiếng “Anh Phong”. Tất cả đều có súng và mặc áo chống đạn, trên dưới không ít hơn 20 người.

Tạ Phong không để phí một giây một phút nào , chạy đến ôm lấy Lam Từ Tuyết. Người cô lạnh toát, tựa như...một xác chết. Ý nghĩ đó nhanh chóng vụt qua đầu Tạ Phong, lăn lộn trong hắc bạch lưỡng đạo bao nhiêu năm, cảm giác sợ hãi như lúc này, là lần đầu hắn nếm thử.

Máu từ trong miệng Lam Từ Tuyết tuôn ra, môi cô hơi mấp máy.

Cần lười tự tử?!

Cánh cửa phòng cấp cứu đóng lại, đèn đỏ lên. Tạ Phong tựa người vào tường, vẫn còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, bác sĩ đã bước ra.

“Tạ Phong, có một chuyện tôi muốn nói với cậu!” Vị bác sĩ trẻ gỡ khẩu trang xuống, để lộ khuôn mặt thanh tú.

“Chuyện gì?” Tạ Phong không dám chắc, nếu như lúc này nghe được tin xấu, mình có phá nát cái bệnh viện này hay không.

“Ngoài vết thương ở ngoài, trong người cô ấy hiện đang có một chất độc bộc phát, chất độc này tôi chưa từng thấy qua, cậu có biết gì về nó không?”

Cái gì? Chất độc?

Mặt Tạ Phong biến sắc, hắn không hay biết gì về loại thuốc này, hắn càng không phải chuyên gia về ngành này!

Khoan đã, chuyên gia...

“Đây là thuốc giải!” Một lọ thuốc nhỏ được đưa ra, vị bác sĩ trẻ liếc nhìn qua nhãn thuốc cùng thành phần ở ngoài liền đem thuốc vào phòng cấp cứu.

“Cảm ơn chú!” Tạ Nhạc vỗ vỗ vai Tạ Phong, nói : “Không có gì, anh nên nhìn nhận rõ những việc mình đang làm, cái gì là đáng, cái gì là không đáng, đừng để những chuyện nhỏ này làm hư hại cả đời sáng suốt của anh!”

Sự xuất hiện đột ngột của Tạ Nhạc, đến sau này Tạ Phong cũng không thấy bất ngờ, vì cho dù vì bất kì lí do gì, sự xuất hiện này cũng cứu sống người mà hắn yêu thương nhất.

Đáng hay không đáng?!

Vấn đề này không phải hắn chưa từng nghĩ tới, trước khi gặp Lam Từ Tuyết, hắn chưa từng nghĩ bản thân sẽ yêu một người con gái đến như vậy, còn là đơn phương. Nhưng hắn không hối hận, hắn thấy đáng, tình cảm này không có gì là hối tiếc, ít nhất là cho đến khi...

“Đừng giết anh ấy!”

Từng chữ từng chữ như khắc sâu vào tim hắn, sâu đến mức máu không ngừng chảy ra. Ngay lúc cận kề với tử thần, qua 2 ngày như vậy, cuối cùng vẫn chẳng sẽ thay đổi được điều gì.

Một người phụ nữ yếu đuối còn có thể kiên định với tình yêu của mình như vậy, hắn càng sẽ không từ bỏ.

Những ngày gần đông, trời bắt đầu lạnh. Mặt Trời vội gom nắng từ khi còn sớm lấy đi những tia ấm áp cuối cùng, bóng tối nhanh chóng bao phủ khắp mọi nơi. Màn đêm yên tĩnh còn lòng người lại dậy sóng.

Đã hơn 15 tiếng từ lúc được đưa vào phòng phẫu thuật, đến giờ đèn cấp cứu vẫn chưa tắt.

Đèn ở bên ngoài đều từ lúc chưa bật thành sáng hết một quảng trời, trước phòng cấp cứu không thiếu người canh chừng, ai cũng hết đứng rồi lại ngồi, chỉ có Tạ Phong là nhất nhất kiên định vẫn đứng tại một chỗ, ánh mắt như muốn nhìn xuyên qua lớp kính dày, cố gắng kiếm tìm người hắn yêu thương.

Đèn phẫu thuật vụt tắt, tất cả mọi người đồng loạt đứng dậy, không khí trở nên căng thẳng, có những người theo Tạ Phong nhiều năm, đến lúc nhớ lại vẫn cảm thấy ánh mắt của Tạ Phong lúc đó còn dữ dội hơn so với trên chiến trường.

Vị bác sĩ trẻ bước , ánh mắt ngay tức khắc bắt gặp Tạ Phong trước cửa. Khẽ gật đầu.

Tạ Phong cũng gật đầu, muốn nhanh chóng ôm chặt vị bác sĩ kia để thể hiện niềm vui của mình, nhưng thân thể lại vô lực ngã xuống.

Bích Chi cố gắng chạy nhanh hết mức có thể, hơi thở ngày càng gấp gáp, mồ hôi không ngừng tuôn ra, bỗng dừng đứng trúng một bóng đen đi lên từ hướng ngược lại.

Một bàn tay vươn ra, đỡ Bích Chi đứng dậy, nếu như là bình thường, Bích Chi ngay tức khắc sẽ tặng cho người kia một tràng các thể loại “chửi”, nhưng lúc nhìn thấy gương mặt đó, những lời đó dường như nghẹn lại trong cổ họng cô, nước mắt chỉ chực chờ rơi trên khóe mắt.

Nói luôn dễ hơn làm, khoảng thời gian kể từ khi hai người chia tay, cắt đứt hoàn toàn liên lạc, cô vẫn luôn tự nói với bản thân mình phải mạnh mẽ, chỉ là một người đàn ông mà thôi, bỏ cô nói đúng, với gia thế của nhà họ Bích, mười tên đàn ông như anh cô đều có thể có được.

Nhưng thời gian đã chứng minh, cô yêu anh đến nhường nào, khoảnh khắc gặp lại này càng chứng minh, anh đối với thế giới chỉ là một người đàn ông bình thường, nhưng đối với cô anh là cả thế giới!

Bích Chi chạy vụt đi, cô không muốn người kia nhìn thấy nước mắt của mình.

Đứng trước phòng bệnh, cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, cho dù là thức hay tỉnh, cô cũng không muốn bạn thân mình nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của mình lúc này.

Bích Chi bước vào, việc đầu tiên cô làm là kéo tấm rèm cửa sổ, những tia nắng yếu ớt lùa vào, chiếu lên gương mặt đã có chút sắc hồng của Lam Từ Tuyết. Một người suốt ngày chạy nhảy vui đùa, nụ cười luôn hiện ra trên môi, bây giờ lại nằm yên một chỗ, khóe môi không nhếch lên, Bích Chi muốn làm gì đó cho Lam Từ Tuyết . Như ngày xưa Lam Từ Tuyết từng nói, cô rất nhạy cảm với ánh sáng, chỉ cần hơi chói mắt thì dù có ngủ sâu đến mấy cũng sẽ tỉnh lại...

“Mau tỉnh dậy đi, cậu mà ngủ nữa thì nghỉ chơi nhau luôn nhá!” Bích Chi vừa nói vừa cười, ngồi bên cạnh giường vỗ lên vai Lam Từ Tuyết. Cô vẫn không tỉnh.

“Mau dậy đi, phu nhân cậu thất tình rồi này!” Giọng Bích Chi yếu dần, không thể che dấu sự nghẹn ngào.

“Từ Tuyết, chẳng phải cậu nói bây giờ là thời đại nữ quyền, phụ nữ có thể tự quyết định số phận của mình sao, tại sao, cả cậu và tớ, đều không thể tự quyết định số phận của mình vậy? Thứ ràng buộc cậu có phải là bao năm tuổi thơ đẹp đẽ đó, hay là tình cảm cố chấp của cậu?” Bích Chi thờ dãi, đưa tay rẽ phần tóc mái của Lam Từ Tuyết sang một bên, xót xa nhìn khắp người cô.

Lam Từ Tuyết cả người đều là vết thương được quần băng trắng, có một vài cái còn để lộ tơ máu.

“Được rồi, ngủ đi, tớ biết cậu mệt rồi, không hỏi nữa! Những câu hỏi này tớ sẽ tìm người trả lời thay cậu!”

“Nếu muốn tôi có thể tìm giúp cô.”

Tiếng nói của Tạ Phong làm Bích Chi giật mình. Qua sự việc ngày hôm nay, vốn Bích Chi cũng có thiện cảm với Tạ Phong, nhưng bây giờ còn hay không thì phải xem dụng ý của câu này.

“Anh có thể?” Bích Chi cười châm chọc.

Tạ Phong không phản ứng gì trước nụ cười đó, chỉ gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Thái độ này, rõ ràng là có ý châm chọc người khác. Bích Chi vốn còn muốn ở lại, nhưng xem ra không cần thiết nữa rồi.

Bích Chi đã ra ngoài, căn phòng chỉ còn lại Tạ Phong và Lam Từ Tuyết. Hắn châm một điếu thuốc, rồi lại dập đi, tựa người vào tường ngắm nhìn người nằm trên giường.

Thân thể có chút gầy, sắc mặt đã khá hơn hôm qua, chẳng lẽ là do nói chuyện với Bích Chi?

Tạ Phong tiến lại gần, ngồi xuống bên giường bệnh, đưa tay vuốt nhẹ lên gò má hồng hồng của Lam Từ Tuyết. Gió từng cơn lạnh giá thổi vào, hàng mi dài của Lam Từ Tuyết khẽ lay động, một vài lọn tóc không chịu yên phận cũng bay bay theo.

Tạ Phong cúi thấp mặt, vươn tới môi Lam Từ Tuyết.

“Đừng giết anh ấy!”

Tạ Phong khựng lại, nhìn Lam Từ Tuyết ở khoảng cách gần, tự hỏi nếu như cô ấy không nói câu này thì tốt biết mấy. Thật là, đến lúc hôn mê bất tỉnh vẫn không muốn hắn chạm vào cô.

Lam Từ Tuyết đột nhiên nhìn thấy Doãn Lâm, trên người hắn dính đầy máu, trước mặt hắn là Tạ Phong đang cầm súng, người cũng đầy máu, cả hai người đồng thời ngã xuống. Trước mặt Lam Từ Tuyết chỉ toàn máu và máu.

Mở mắt, nụ cười như ánh nắng ban mai của Tạ Phong đập vào mắt Lam Từ Tuyết, cô nhắm mắt, cho dù thích màu trắng tới cỡ nào, mắt cô cũng không thể thích ứng nhanh với một căn phòng đầy màu trắng như vậy.

Không cần nói cũng biết, giây phút Lam Từ Tuyết khẽ mở mắt, Tạ Phong vui đến như rồng nào, nụ cười lúc ấy của hắn hoàn toàn là vì vui mà bộc phát.

Lam Từ Tuyết có rất nhiều, rất nhiều điều muốn hỏi nhưng vết thương ở lưỡi khiến cô nuốt nước bọt cũng đã là khó khăn.

Tạ Phong nhìn Lam Từ Tuyết một lát, như hiểu ra điều gì, hắn ôn tồn nói : “Yên tâm đi, hắn không chết đâu! Em đừng lo!”

Lam Từ Tuyết hơi sững lại, rồi gật đầu, quay mặt đi.

Tạ Phong cố kìm nén cảm xúc bộc phát trong lòng. Hắn thực sự rất muốn quay mặt Lam Từ Tuyết lại, hỏi cô rốt cuộc đang nghĩ gì, sao bao nhiêu chuyện như vậy, người cô nhớ đến đầu tiên sau khi tỉnh dậy vẫn là tên đó? Những việc hắn làm cho cô, cô chẳng lẽ không thấy sao?

Lam Từ Tuyết cố gắng tìm kiếm Mặt Trời qua khung cửa sổ, cố gắng tìm kiếm chút ánh sáng của đời mình.

Căn phòng rộng lớn, hai người cùng ngồi trên một chiếc giường, với tay là có thể nắm lấy nhau, nhưng cuối cùng lại là không ai chịu vươn tay ra trước.

“Đứng trước mặt em, chỉ số dưỡng khí của anh luôn bằng 0.”

-Royal Lam Lam-

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Màn Đêm Khắc Hai Chữ Ngọt Ngào

Một ngày mới lại bắt đầu, trên con đường lớn, dòng xe cộ nối nhau đông đúc, ai cũng hối hả, gấp rút nhanh chân đến nơi mình muốn đến. Cảnh tượng này cũng giống như đại biểu cho nhịp sống ở thành phố lớn này, vẫn luôn vội vã như thế.

Lam Từ Tuyết đưa mắt nhìn ra cửa sổ, xa hết mức có thể, cô cũng không biết bản thân đang kiếm tìm thứ gì.

Bích Chi đứng bên cửa thờ dài. Đã nhiều ngày rồi, vết thương trên người Lam Từ Tuyết hầu như cũng sắp lành hẳn, nhưng vẫn còn một thứ đáng lo hơn - cô ấy không nói chuyện.

Bác sĩ nói có thể là do chấn động tâm lý, cộng với việc vết thương ở lưng gây khó khăn khi nói nhưng Bích Chi biết, thực ra Lam Từ Tuyết rất bình thường, bình thường đến mức khiến Bích Chi khó hiểu, chẳng qua cô ấy không muốn nói chuyện mà thôi!

Căn phòng lại rơi vào vòng xoáy đầy ắp tiếng thờ dài của Bích Chi...

Bỗng nhiên có một bóng đen to lớn lướt ngang qua người cô, Bích Chi giật mình. Cái tên này, có cần mỗi lần xuất hiện đều thần không biết quỷ không hay như vậy không? Tạ Phong ngồi xuống cạnh giường, xem xét một lượt vết thương trên người Lam Từ Tuyết, sau khi chắc chắn cô đã gần như hồi phục mới choàng chiếc áo khoác lông chồn màu trắng lên người cô, dịu dàng nói: “Anh đưa em đi!”

Chiếc BMW màu đen hôm nay không xé tan cơn gió như mọi ngày, nó thông thả chạy trên con đường thường ngày.

Tạ Phong nhìn Lam Từ Tuyết đang ngồi ngầy ngời ở ghế sau qua kính chiếu hậu, chậm rãi dừng xe.

Đến khi Lam Từ Tuyết định thần lại, cổng trường Đại học A đã hiện ra trong tầm mắt, hôm nay là Chủ Nhật, học sinh đến trường không đông như mọi hôm.

Ánh mắt đắm chiều đượm màu buồn của Lam Từ Tuyết trong phút chốc vụt qua một tia vui vẻ.

Tạ Phong nhếch nhếch khóe môi, như vậy là đủ rồi.

Chiếc BMW lại chuyển bánh, một lát sau nó đã dừng lại bên đường.

Lam Từ Tuyết hơi nhướn cổ, nhìn lên trên cao.

Phòng 213 tầng 5...

Căn hộ nơi cô sống, đã bốn năm rồi! Thời gian quả thực chẳng đợi chờ ai. Thoáng cái mà đã gần một tháng cô không về đây rồi!

Lam Từ Tuyết càng nhìn càng chăm chú, thoáng cái Mặt Trời đã lên đến đỉnh đầu, nhưng nó lại bị những đám mây dày đặc che phủ, chỉ có thể phả ra vài tia nắng yếu ớt.

Tạ Phong chỉ ngồi trong xe im lặng không nói gì, đợi đến khi mặt Lam Từ Tuyết bắt đầu nheo lại vì mỏi, Tạ Phong mới lái xe rời đi.

Đoạn đường này dài hơn những lần trước, Lam Từ Tuyết đã sớm thiếp đi trên xe. Lúc đến nơi, Tạ Phong đánh thức cô dậy, lúc đó đã là gần tối.

Bờ biển Sunset hôm nay yên bình hơn bao giờ hết, không phải là cảnh dòng người chen chúc nhau trên bờ biển như mọi ngày, chỉ có gió, biển và họ.

Trên bờ cát ẩn hiện những dấu chân lớn, nhưng lại nhanh chóng bị những cơn sóng cuốn phăng đi, bên tai Lam Từ Tuyết bắt đầu truyền đến giọng nói của Tạ Phong:

“Em mau nhìn xem, hoàng hôn rất đẹp phải không?”

Lam Từ Tuyết lười biếng phóng tầm mắt ra xa. Bạn có biết tại sao gọi là biển Sunset không? Bởi vì trong thành phố rộng lớn này, đây là nơi có thể ngắm hoàng hôn đẹp nhất.

Lam Từ Tuyết rất quen thuộc với nơi này, trước đây ngày nào vào giờ này cô cũng đến đây ngắm hoàng hôn, thoát cái mà đã hai tháng rồi, cho dù cuộc đời cô đã có nhiều biến chuyển lớn như thế nhưng hoàng hôn ở đây vẫn luôn đẹp như vậy.

Mặt Trời tròn như một quả trứng gà chỉ toàn lòng đỏ, không bị một gợn mây nào che khuất. Mặt Trời ở đây khi lặn có cảm giác như rất gần mặt biển, tựa như có thể hòa cũng với dòng nước. Bóng nó ẩn hiện dưới làn nước trong vắt, để lộ một Mặt Trời đỏ chói khác.

Lam Từ Tuyết luôn có cảm giác nó ở rất gần cô, vươn tay là có thể nắm lấy, nhưng cô đã bao lần vươn tay, vẫn là không thể bắt lấy, dù là một tia sáng nhỏ.

“Em vẫn chưa chịu nói chuyện sao?”

Không gian vẫn im ắng, gió từng cơn thổi se se lạnh.

“Hôm nay em đã thấy hết rồi đấy, cuộc sống này của em vẫn còn bạn bè, gia đình, không chỉ có duy nhất hán, cho nên...”

“Cho nên tôi không cần đa sầu đa cảm như vậy, phải không?” Lam Từ Tuyết nở nụ cười thật tươi, vui vẻ đoán xem vẻ mặt của Tạ Phong bây giờ như thế nào.

“Đồ ngốc!” Thì ra anh lại biết an ủi người khác như vậy!

Tạ Phong đơ mắt ra một hồi rồi ngượng ngùng cười, ánh chiều tà rót đầy mặt ngọt vào đôi mắt ai kia.

Màn đêm dần buông xuống, chiếc BMW đen lại lao đi vun vút trong gió, bỗng nhiên dừng lại.

Lam Từ Tuyết ngồi ở ghế phụ lái đã mơ màng thiếp đi, gió lùa qua cửa xe thổi từng cơn lạnh buốt. Tạ Phong cởi áo khoác đắp lên người Lam Từ Tuyết, chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt nghiêng của cô.

Thật ra mãi đến sau này, Lam Từ Tuyết cũng không biết, lần đầu tiên cô và Tạ Phong gặp nhau không phải là cái hôm cô nhảy ra giành xe với hắn mà là đã từ rất lâu, rất lâu rồi.

Bốn năm trước, cái hôm mà Tạ Phong lần đầu cầm súng trong tay, lần đầu ... giết người. Hắn bỏ chạy ngay sau đó, lái xe một ngày một đêm từ thành phố B về đây, lúc đó cũng là hoàng hôn nhưng đối với một con người vừa gây ra tội lỗi tày trời như hắn, nó cũng giống như một sinh mệnh vừa kết thúc vậy (hoàng hôn=cuối ngày=kết thúc). Lúc đó tay và chiếc áo màu trắng trên người hắn dính đầy máu, bước đi trên cát. Trong ánh nhạt nhòa của chiều tà, hắn lần đầu gặp cô. Không phải quốc sắc thiên hương, những tiểu thư suốt ngày vây quanh hắn, cũng không phải những phụ nữ quyến rũ mà hằng đêm ông hắn lại dẫn về, cô chẳng qua cũng chỉ là một cô gái bình thường, chỉ có mỗi làn da trắng như tuyết và ánh mắt tỏa nắng là nổi bật.

Hắn chẳng để tâm mấy đến cô cho đến khi thấy cảnh cô ôm một đứa trẻ ăn xin ăn vụn rách rưới cả người bốc mùi chạy đi, vừa chạy vừa gọi người đến giúp.

Hắn vẫn còn nhớ, lúc đó hắn đứng cách cô chỉ khoảng 20 bước nhưng ở giữa hai người là cả một thế giới. Thế giới của thiên thần không dành cho ác quỷ, tội lỗi của ác quỷ không nên làm bẩn cánh thiên thần.

Bốn năm trôi qua nhanh như chớp mắt, hắn đã không còn là tên tiểu tử chỉ vì giết người mà mấy đêm không ngủ được, lại chạy ra bờ biển tìm người con gái ấy, nhưng cô vẫn mãi mãi là thiên thần, một thiên thần có cánh trong mắt hắn.

Bốn năm, 1460 ngày, hắn vì cao ngạo mà nhất quyết không chịu mở lời làm quen, còn cô thì vẫn mãi mãi không quay đầu nhìn lại phía sau mình.

Cho đến một hôm, cô không còn đến đó nữa. Đẳng đẳng một tuần liền, cô không tới, hắn chỉ sợ rằng nếu cô tiếp tục không tới, hắn sẽ quên mất hình dáng của thiên thần thôi!

Nhưng, cô không muốn hắn quên...

Hôm sau hai người... chính thức gặp nhau. Đối với cô mà nói, chính là phương thức buồn cười nhất, còn đối với hắn, đó là phương thức lãng mạn nhất...

Lam Từ Tuyết ho vài tiếng, Tạ Phong giật mình, kéo áo khoác lên cho cô.

Nhẹ đặt xuống trán cô một nụ hôn.

Đêm nay, không thấy lạnh nữa.

Miền đông bắc. (Chữ in nghiêng xin hiểu là tiếng Ả Rập) “Đại ca, tha cho em đi đại ca!”

“Tha cho mày? Nếu mày liếm sạch giày cho tao thì tao sẽ suy nghĩ thử!”

Người đàn ông Ả Rập sợ hãi cuối đầu, nhanh chóng liếm giày cho người đàn ông da vàng đang ngồi vắt chéo chân trên chiếc ghế da.

Mười phút sau, người đàn ông Ả Rập ngẩng đầu, lo sợ nhìn người kia, lắp bắp:

“Có thể...”

Người đàn ông kia vẫn chưa kịp nói hết câu đã ngã ra đất, máu từ thái dương không ngừng chảy xuống. Người đàn ông da vàng thổi nhẹ đầu ngón súng, nở nụ cười:

“Dám làm bẩn giày của tao, mày chết là đáng!”

Đám đàn em vây quanh người đàn ông da vàng đó đều cười rộ lên, không một chút ghê sợ hay tiếc thương phi nhò vào xác chết trên đất.

Bỗng một người da vàng khác, vóc người nhỏ nhắn, đầu đội một chiếc mũ lưới trai che hết nửa khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt sáng giữa đêm tối:

“Đại ca, có tin từ Trung Quốc...”

Người đàn ông da vàng thôi không cười nữa, sắc mặt trở nên u tối, im lặng đem những lời của cậu thiếu niên kia khắc ghi thật kỹ.

“Tạ... Phong...”

Không gian trong con hẻm vắng im lặng và đáng sợ hơn bao giờ hết, người đàn ông da vàng cầm súng bắn liên tiếp ba phát vào bức tường, thanh âm

khàn khàn cất lên :

“Mây sắp chết rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Rốt Cuộc Trong Tim Anh Có Bao Nhiêu Người Phụ Nữ ?

Tiết trời cuối đông, đầu hạ ngày càng rõ rệt. Mặt Trời sau những ngày lười biếng không chịu làm việc, cuối cùng đã tỉnh giấc, Lam Từ Tuyết cũng vậy.

Bích Chi ngồi trong lớp được một lúc thì Lam Từ Tuyết tới, không cần nói cũng biết cô nàng vui đến cỡ nào.

“Ông xã cậu đâu rồi, sao không thấy?” Bích Chi vừa trông thấy Lam Từ Tuyết đã có ý định trêu ghẹo.

Lam Từ Tuyết hiểu ý của Bích Chi nhưng không nói gì, chỉ cười xòa. Cũng may là lúc sáng khi Tạ Phong đề nghị đưa cô đi, cô đã từ chối.

Tiếng chuông báo hiệu vào lớp lại vang lên, ai nấy nhanh chóng ổn định chỗ ngồi. Lam Từ Tuyết nhìn qua cửa sổ, bầu trời xanh trong vắt hiện ra trong tầm mắt.

Gần một tháng không đến trường, mới chợt nhận ra nơi đây lại yên bình, thân thương đến thế. À, tất nhiên là không tính lúc làm bài kiểm tra! (=)

Tất cả mọi người trong lớp đều đứng dậy chào cô. Cô Chu (công chúa) mỉm cười, hơi đẩy gọng kính, nhẹ nhàng nói :

“Hôm nay lớp chúng ta vui mừng chào đón bạn học Lam đã có thể đi học bình thường, hơn nữa, cô muốn thông báo với các em...”

“Lớp chúng ta có học sinh mới!”

Đôi lúc bạn sẽ không biết rằng bản thân mình căm thù người kia đến mức nào, cho tới khi chạm mặt nhau.

Đám con trai trong lớp thì nhau trố mắt nhìn rồi lại hò hét. Người con gái đứng trước cửa có mái tóc lấp lánh ánh kim, đôi mắt màu hung, gương mặt với những góc cạnh sắc sảo trong bộ váy màu hồng phấn đúng là khiến người ta không thể không yêu.

Đối với Lam Từ Tuyết, thời gian như ngưng đọng lại vào giây phút cô gái đó bước vào. Đúng là, ta không tìm người, người lại tự tìm đến ta.

“Được vào, em hãy tự giới thiệu về mình đi!” Cô Chu ân cần quay qua nói với cô gái đứng bên cạnh.

Lam Từ Tuyết nở nụ cười khinh miệt. Đây là trường đại học, chứ đâu phải trường cấp ba, làm gì có chuyện muốn vào là vào, hơn nữa một người bình thường chưa nhìn mặt đã quy tội cho người khác như cô Chu mà lại có thái độ này thì đủ biết bà ta đã tốn bao nhiêu tiền.

Cô gái kia đứng trên bục giảng đưa mắt liếc Lam Từ Tuyết một cái, ngay lập tức phát hiện ra nụ cười khinh miệt kia.

Cô ta cố gắng dằn cơn giận xuống, tươi cười mở lời :

“Chào mọi người, mình là Lam Từ Yên, trước đây mình là du học sinh ở Nhật, thời gian gần đây mình mới về nước. Rất vui được làm quen với mọi người.”

Dưới lớp bắt đầu nổi lên những tiếng rì rầm :

“Woa, là du học sinh ở Nhật kia!”

“Đã đẹp lại còn học giỏi nữa!”

.....

“Mọi người có nghe không, tên cô ấy là Lam Từ Yên kia!”

“Ừ, nghe cứ như em gái của Từ Tuyết ấy nhờ!”

Những lời này, cả Lam Từ Tuyết, Lam Từ Yên đều nghe không sót một câu. Gương mặt của cả hai bắt đầu tối sầm lại.

“Này, Từ Tuyết, cô ấy có phải là em gái cậu không vậy?” Một nam sinh bàn trên quay xuống hỏi cô.

“Tào lao, vậy mà cũng hỏi, cậu đã bao giờ nghe nói Từ Tuyết có em gái chưa?” Bích Chi vội vàng tiếp lời, chỉ sợ để một lát nữa, Lam Từ Tuyết có thể nổi điên lên.

Khóe môi Lam Từ Tuyết tự động cong lên, để lộ một nụ cười quý dị...

Cổng trường đại học A giờ tan tầm đông như ong vỡ tổ nhưng đa số tầm mắt đều hướng về chiếc BMW màu đen bất mắt đậu trước cổng trường.

Trông thấy Lam Từ Tuyết từ đằng xa, Tạ Phong mở cửa ra, đứng dựa vào đầu xe. Những tiếng xì xào bàn tán bắt đầu nổi lên.

Lam Từ Tuyết tâm trạng vốn đã không tốt, nên tâm tình để đi ăn với Tạ Phong cũng biến mất.

“Xin lỗi, hôm nay tôi...”

Lam Từ Tuyết còn chưa nói hết câu, đã bị Tạ Phong quăng vào trong xe.

“Này, này...”

Tạ Phong nhướn người qua cài dây an toàn cho cô. Hàng mi dài, sóng mũi cao thẳng tắp, đôi mắt trái ngả màu nâu vàng.

Khoan đã, chỉ có một mắt trái thôi sao?

“Mắt của anh...”

Tạ Phong ngẩng đầu lên, khóe môi lướt qua má Lam Từ Tuyết.

“À, cái này hả, là bệnh di truyền từ mẹ tôi thôi!”

Lam Từ Tuyết ngẩng người, hầu như không nghe thấy được câu trả lời của Tạ Phong. Mặt cô bắt đầu đỏ lên.

Quái lạ, chỉ là lướt qua thôi, tại sao, tim mình, lại đập nhanh đến vậy?

Chiếc xe lao đi, nhưng những cảm xúc kì lạ không hề bị gió cuốn đi, ngược lại cô càng cảm nhận rõ hơn khi từng giây từng phút ở bên cạnh người kia.

Thành phố lúc này đã lên đèn, Lam Từ Tuyết vẫn còn nhìn ngó xung quanh nhà hàng để tìm một chỗ ngồi đẹp mắt thì đã có một nhóm người đi tới.

“Chà, tưởng ai, hóa ra lại là anh Phong!”

Lam Từ Tuyết quay đầu qua nhìn, ngay tức khắc theo phản xạ lùi lại phía sau Tạ Phong.

Người đàn ông vừa chào Tạ Phong rất xấu xí, bụng phệ, nhìn như một ông già đã quá 50 tuổi, theo sau còn có mấy người thanh niên cao lớn, nhìn rất dữ tợn thấy phản ứng của Lam Từ Tuyết thì bật cười khà ồ, cất giọng giễu cợt:

“Chà, cô em này, nhìn qua chắc là người mới nhỉ?” Bàn tay không yên phận của gã liền vươn qua định nắm lấy tay cô.

Lam Từ Tuyết nhanh như cắt vụt tay lại, đồng thời đánh một cái thật mạnh vào tay gã kia.

Người đàn ông béo ú bị đánh thì càng cảm thấy thích thú, hèn gì Tạ Phong bình thường chỉ đi cùng những cô gái nóng bỏng xinh đẹp, hôm nay lại đổi khẩu vị, thì ra là có sức hút riêng, không yên phận mà cất giọng gần gũi:

“Anh Phong, đêm nay có thể cho thằng này mượn người không?” Gã thì thầm vào tai Tạ Phong nhưng cũng đủ để Lam Từ Tuyết ở kế bên nghe thấy “Đổi lại hôm khác sẽ tặng anh mùi em như vậy!”

Nói rồi cả gã và đám người phía sau đều cười nịnh bợ.

Tạ Phong trong giới hắc đạo nổi tiếng là kẻ vô tình, có khi lại còn bội tình. Hôm nay hắn nằm cùng giường với người này, không có nghĩa là ngày mai không phải là người khác nằm cạnh hắn. Giờ này phút này hắn đang ôm ấp một cô gái, nhưng nếu như có người mở lời, hắn sẽ không do dự mà quăng người này vào tay kẻ khác.

Vậy nên nét mặt đờ đờ sát khí, âm trầm lạnh lẽo như muốn giết người của Tạ Phong lúc này khiến gã im bật.

Nhưng đàn em của gã không tinh khôn như vậy, chúng tiếp tục cười đùa:

“Anh Phong, anh làm như vậy sẽ làm chị dâu ghen đấy!”

“Phải đấy, chị Amy tuy là không nói gì, nhưng phụ nữ đều rất hay ghen đấy!”

Amy? Chị dâu?

Vậy còn tôi? Một món đồ chơi khác của anh sao?

Lam Từ Tuyết đưa mắt nhìn Tạ Phong, biểu hiện tránh né ánh mắt cô của hắn như ngầm thừa nhận những lời kia.

Thì ra là như vậy!

Lam Từ Tuyết đi đến trước mặt người đàn ông kia, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao khiến gã cả đời không quên :

“Ông hãy nhớ cho kĩ, Lam Từ Tuyết tôi không có bất cứ quan hệ nào với người đàn ông này!” Nói rồi liền xoay người bỏ đi.

Tạ Phong đuổi theo Lam Từ Tuyết, vừa đuổi vừa gọi nhưng cô không chịu dừng lại.

Từng giọt mưa đầu đông bắt đầu rơi xuống.

Tạ Phong kéo tay Lam Từ Tuyết, lôi cô vào mái hiên của một cửa hàng bên đường. Mái tóc cô lấm tấm ướt, đôi mắt nhìn hắn đầy oán hận.

Là yêu, cũng là hận.

“Buông tay!” Lam Từ Tuyết vung tay ra khỏi tay Tạ Phong, để lại một vết màu hồng thắm trên cổ tay.

Tạ Phong trầm mặc :

“Em bình tĩnh đi, đừng tự làm mình bị thương như vậy!”

Tự làm mình bị thương? Còn hơn là để anh làm tổn thương tôi!

“Anh quan tâm tôi làm gì? Có phải hôm nay anh quan tâm tôi như vậy, ngày mai liền dâng tôi cho người khác không?” Lam Từ Tuyết nở nụ cười nửa miệng.

Tạ Phong có thể cảm nhận rõ sự đau thương của cô.

Lam Từ Tuyết lao vào, ra sức đánh vào người Tạ Phong. Nếu không làm vậy, cô sợ mình sẽ khóc mất.

Tạ Phong nhìn người phụ nữ nhỏ bé đang giãy giụa đầy đau đớn trong lòng mình, thở dài, hắn dang rộng vòng tay ôm chặt cô vào lòng :

“Đừng như vậy!”

Hắn vùi đầu vào hõm vai cô, như một đứa trẻ lần đầu phạm lỗi, hắn sợ phải thừa nhận lỗi lầm của mình.

Hắn không thể giải thích, cũng không thể phủ nhận, vì đó là sự thật, sự thật mà cả hắn và cô đều phải chấp nhận.

“Rốt cuộc trong tim anh chứa bao nhiêu người phụ nữ?” Từng lời từng chữ như chĩa vào tim Lam Từ Tuyết, nếu như có thể, cô mong hắn sẽ nói với cô, rằng đó không phải là sự thật. Nước mắt chỉ chực chờ rơi xuống.

Mười mấy năm nay, đây là lần đầu tiên cô biết mình còn có nước mắt sau ngày hôm đó.

“Những người đó chỉ nằm trên giường tôi, chỉ có em mới mãi mãi nằm trong tim tôi!”

Lam Từ Tuyết chưa kịp hoàn hồn vì câu trả lời này thì một cảm giác mát lạnh từ bờ môi ập tới. Tạ Phong áp chặt người cô vào tường, môi lưỡi không ngừng chiếm lấy môi lưỡi cô.

Lam Từ Tuyết càng vùng vẫy, Tạ Phong càng mạnh bạo. Lưỡi hắn quấn lấy lưỡi cô, đôi môi như muốn nuốt chửng bờ môi cô, bao trọn khoang miệng cô, đoạt lấy hơi thở cô.

Lam Từ Tuyết lúc đầu còn có thể chống cự lại, nhưng đối với một người chưa từng hôn ai bao giờ như cô, Tạ Phong giống như một con sói hoang dã, nuốt chửng lấy con mồi mà không mất chút sức lực nào. Tại cô chỉ có thể nghe thấy hơi thở gấp gáp của hắn. Trí não cô chỉ có hình ảnh của hắn. Cô chỉ có thể cảm nhận được mùi nước bọt và máu tươi của hắn và cô hòa quyện vào nhau.

Một sự quyến rũ khiến con người ta không thể dứt ra được.

Tạ Phong như mất đi khả năng kiềm chế của mình. Mặc dù đã lên giường với rất nhiều phụ nữ nhưng hắn chưa từng hôn ai.

Ngay lúc này, hắn chỉ muốn dùng toàn bộ kĩ thuật và sức lực mà chiếm lấy cô, nếm trọn hương vị ngọt ngào của đôi môi này, lắng nghe tiếng thở gấp của người hắn yêu thương.

Hắn khéo léo dùng lưỡi cạy răng cô rồi luồn lách vào sâu bên trong, không chừa chỗ nào. Hắn nuốt hết dưỡng khí của cô, bắt cô buộc phải đáp lại hắn.

Trước nụ hôn cuồng dã của Tạ Phong, thân thể Lam Từ Tuyết dường như bị rút cạn sức lực.

Thấy người kia dường như trở nên yếu mềm hơn, Tạ Phong hơi thả lỏng cánh tay đang giữ chặt tay người kia, chuyển sang ôm hờ eo Lam Từ Tuyết.

Chỉ trong một cái chớp mắt, Lam Từ Tuyết như thoát khỏi địa ngục trầm mê, lao ra khỏi vòng tay Tạ Phong, đồng thời tặng anh một cái tát.

Bờ má Tạ Phong ửng đỏ nhưng hấn còn đau hơn gấp trăm lần. Hấn nhìn cô bằng ánh mắt của một kẻ tội đồ đứng trước người mà hấn vừa phạm tội.

Hấn nhìn cô bằng ánh mắt đó, ánh mắt đó... Vậy chẳng phải là thừa nhận rồi sao?

Giả dối, tất cả đều là giả dối!

Cái gì mà nói sẽ chăm sóc tôi, nói yêu tôi, tất cả đều là giả dối! Anh cũng vậy, cậu ấy cũng vậy, đàn ông các người ai đều như vậy!

“Giả tạo!” Giọng Lam Từ Tuyết nghẹn ngào.

Tại sao...các người...đều đối xử với tôi như vậy?

Rất cuộc...tôi đã làm gì sai?

Trong cơn mưa mùa đông lạnh giá, giữa những giọt mưa như trút nước, trên khóe mắt cô lấp lánh những giọt lệ, lăn dài xuống gò má.

Mười bảy năm rồi, không ngờ lần đầu tiên tôi khóc sau mười bảy năm qua lại vì anh!

Đáng không?

Không đáng! Anh mãi mãi không xứng để tôi làm như vậy!

“Anh không xứng!” Lam Từ Tuyết gào lên, giọng nói nắc ngeh của cô xé tan màn mưa, chạy thẳng vào tim Tạ Phong.

Hấn nhìn cô quay người bỏ chạy, từng chữ “đừng đi” vẫn mãi không thể thốt ra. Chưa bao giờ hấn cảm thấy bất lực đến thế. Hấn khụy gối xuống mặt đường buốt giá, nhưng dường như mọi xúc cảm khác bây giờ đều đã bị nỗi đau ấy lấn át.

Tình yêu là gì?

Là cho dù em nói một ngàn câu “Tôi không yêu anh”, anh vẫn sẽ nói “Anh yêu em”

Là chỉ cần em cần là anh sẽ chạy đến.

Nhưng...mãi mãi...

Xin lỗi!

Quá khứ đó anh không thể thay đổi.

Nỗi đau trong tim em anh không thể xóa nhòa.

Anh...bất lực rồi!

Câu nói của Lam Từ Tuyết nhạt nhòa trong màn mưa, nhưng lại để lại trong tim Tạ Phong một vết sẹo.

Mưa mùa đông hôm ấy vẫn hoài không dứt

Để lại ai những nuối tiếc khôn nguôi...

(Hello mn, ns thật là có viết một cảnh hôn thui mà ta đã nản lắm rồi, chắc tới cảnh H ta gào lun á >< có j mn góp ý giùm nha!)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Em Không Dám Yêu Anh

Lam Từ Tuyết chạy đi trong mưa, nước mắt và mưa hòa quyện làm một.

Tại sao? Tại sao ai cũng xem tôi là món đồ chơi của các người chứ?

Giữa màn mưa trắng xóa, ẩn hiện hình bóng một người con gái thấp thoáng như bông hoa anh đào nở trong mưa.

Bỗng nhiên có cái gì đó đứng trước mặt mình, Lam Từ Tuyết không kịp tránh, liền trực tiếp đâm vào người kia.

Hôm nay là cuối tuần, Tạ Nhạc vừa trở về từ studio của mình thì trời bỗng đổ mưa. Anh đứng đợi dưới mái hiên một cửa hàng bên đường đã lâu mà chẳng thấy trời có dấu hiệu ngớt mưa, không nghĩ nhiều ôm đầu nhắm mắt lao ra ngoài.

Không ngờ còn đụng trúng người kia.

Tạ Nhạc loay hoay đứng dậy, còn đang định mắng cho cái người không nhìn đường kia một trận (chứ anh có nhìn à =_=) thì bất gặp khuôn mặt kia.

Dưới màn mưa như trút nước, Tạ Nhạc vẫn nhìn ra một người con gái với đôi mắt đỏ hoe, mái tóc dài đen hơi rối, dưới chân xuất hiện vài vết trầy xước rướm máu.

Theo bản năng thích che chở người khác của một người đàn ông, Tạ Nhạc vươn tay ra trước mặt cô gái, ho khan vài tiếng:

“Ừm... Xin lỗi... Cô đứng...”

Tạ Nhạc vẫn còn chưa nói hết câu đã bị Lam Từ Tuyết đẩy qua một bên, ngã bệt xuống đất, còn cô đã chạy vụt đi.

Tựa như một cơn gió.

Tạ Nhạc một lần nữa loay hoay đứng dậy, miệng không ngừng rủa thầm:

“Cái thể loại phụ nữ gì vậy? Sao lại bất lịch sự như vậy chứ!” Phũ phàng dẫm đạp trên người, Tạ Nhạc bĩu môi “Chắc bị thằng nào đá chứ gì! Đúng là tội nghiệp cho bạn trai cô ta, đè nén bao nhiêu lâu, cuối cùng cũng được giải thoát rồi!” (=))

Cứ vào đầu đông hằng năm, trường Đại học A lại tổ chức cho sinh viên trong trường đi dã ngoại ở Núi Tuyết, Lam Từ Tuyết suy đi nghĩ lại, tốt nhất là không đi.

Đi chơi mà gặp cô ta thì thà ở nhà còn hơn!

Một tuần nay ở nhà chỉ toàn ngủ và ăn, nên Lam Từ Tuyết sinh ra buồn chán.

Hôm nay đã là cuối tuần, sau những ngày nằm dài như xác chết ở nhà, Lam Từ Tuyết quyết định đến công viên giải trí cho khuây khỏa.

Vừa ra khỏi nhà đã không khó để phát hiện ra thời tiết lạnh giá như thế nào. Những vũng nước mưa đêm qua như muốn đóng băng lại, bầu trời đầy ảm đạm, không nhìn thấy chút nắng. Cũng chẳng có ai ra đường.

Lạnh thế này mà!

Lam Từ Tuyết đưa tay lên hà hơi để sưởi ấm, lúc này đi gấp quá nên không mang theo khăn tay hay khăn choàng cổ, chỉ mặc một cái áo khoác.

Có phải sẽ có ai đó choàng khăn lên vai cô, hỏi sao cô không cẩn thận...

Có phải sẽ có ai đó nắm lấy tay cô để sưởi ấm...

Có phải sẽ có người nhìn mặt khi thấy cô lạnh, rồi vô cớ đem việc sưởi ấm cho cô thành đụng chạm thân thể...

Sẽ không...

Vì một tháng trước cô đã tự tay... chính tay mình... đưa người đó ra khỏi cuộc đời mình rồi.

Lam Từ Tuyết cúi xuống nhìn lòng bàn tay đã tái nhợt vì lạnh, khóc mỗi khi khẽ nhếch lên.

Đồ ngốc, lại suy nghĩ viễn vong nữa rồi!

Con đường mọi hôm nay bỗng yên ắng lạ thường, không còn những đứa trẻ đùa nghịch trên vỉa hè, không còn những cặp tình nhân tay nắm tay trên hàng ghế đá, chỉ còn lại cái giá lạnh mùa đông.

Cũng như bên cạnh cô chẳng còn người đó...

Cũng như chỉ còn một mình cô bước trên con đường này...

Lạnh lẽo...

Một chiếc xe tải chạy vụt qua cô, giữa lớp bụi mù mịt, phía bên kia đường, ẩn hiện một bóng hình.

Không cần để ý quá nhiều. Không cần quan tâm cái gì lí trí, quá khứ hay khoảng cách.

Có thể vì một phút yếu lòng mà bỏ mặc tất cả để chạy theo tiếng gọi của tình yêu, âu cũng là hạnh phúc.

Lam Từ Tuyết dừng lại thờ hồng hộc, nhìn gương mặt người mình đuổi theo mà niềm vui và nỗi buồn lẫn lộn.

Không phải hấn.

Vui vì sẽ không bị hấn xem thường, chính mình bỏ đi lại còn muốn níu kéo.

Còn buồn... Không biết nữa!

Lam Từ Tuyết đi dạo một vòng quanh khu giải trí, nhưng vẫn không tìm được trò gì thú vị. Bản thân không biết từ bao giờ đã dừng lại trước quầy hàng lưu niệm “Nơi cất giữ ước mơ”.

Đây là nơi nổi tiếng nhất trong công viên này, bởi vì nó không chỉ bày bán những món đồ lưu niệm xinh xắn mà còn là nơi để người ta lưu giữ lại những kỉ niệm của mình. Lần nào đến công viên, Lam Từ Tuyết cũng ghé qua nơi này.

“Xin chào quý khách.”

Lam Từ Tuyết như thường lệ nhanh chân đến chỗ bán những chiếc lọ điều ước nhỏ xinh-món đồ nổi tiếng của cửa hàng này. Lướt qua lướt lại suốt một buổi, cuối cùng Lam Từ Tuyết chọn lấy một chiếc lọ trong suốt, bên trong có gì đó trong như tuyết rơi.

Lúc tính tiền, chị bán hàng nhìn cô một chút rồi hỏi :

“Quý khách tên là?”

“Lam Từ Tuyết”

Người bán hàng nghe xong thì nở nụ cười tươi, đưa một cái hộp màu trắng thất nơ cho Lam Từ Tuyết.

“Tháng trước có một cậu đến đây, nhờ chị bao giờ có một người tên Lam Từ Tuyết tới thì gửi cho người đó.”

Trước nụ cười niềm nở của chị bán hàng, Lam Từ Tuyết không tiện từ chối, nhận cái hộp ra về.

Lam Từ Tuyết mở cửa, đúng là trời lạnh thế này ở trong nhà là tốt nhất! Để cái hộp trên bàn, Lam Từ Tuyết vào nhà lấy đồ uống.

Buổi chiều ngày hôm đó, tuyết rơi.

Lam Từ Tuyết mở cửa sổ, bàn tay thon dài vươn ra đón lấy những bông tuyết đầu mùa.

“Chúng chính là những hạt ngọc của trời, cũng như con là thứ quý giá nhất đời mẹ vậy!” Giọng nói của mẹ ngày đó như vọng vọng đâu đây.

Mẹ à! Đã mười bảy năm rồi!

Lam Từ Tuyết ngồi xuống bên cạnh cửa sổ, mắt không rời khỏi những bông tuyết đang rơi kia.

Bỗng một chiếc hộp lăn đến chân cô, Lam Từ Tuyết cúi xuống nhặt lên, thoáng nhìn thấy một cái đuôi.

À, chắc lúc nãy chưa khóa cửa nên con mèo hàng xóm mới vào được!

Đặt chiếc hộp lên bàn, Lam Từ Tuyết hơi bất ngờ khi mở ra.

Bên trong có tổng cộng mười cái lọ điều ước nhỏ được xếp thành hình trái tim, ở giữa là một tấm thiệp nhỏ, bên trên chỉ viết hai dòng “28/10/20xx”, “Tạ Phong”.

Đồng Văn mở cửa bước vào, để tập tài liệu trên bàn, trầm giọng nói, vẻ mặt nghiêm nghị :

“Sếp, chuẩn bị xong hết rồi. Phía bên kia cũng đã đồng ý với mức giá của chúng ta, sẽ sớm gửi hàng về.”

Điều thuốc trên tay Tạ Phong bốc lên một làn khói, quanh quẩn trên mặt hấn, khiến tầm nhìn của hấn trở nên nhạt nhòa.

Giống như cô vậy!

Tạ Phong bỏ thuốc, nhìn xa xăm về phía ngọn đồi kia, ngay cả Đồng Văn cũng không hiểu hắn đang nghĩ gì.

“Được, nhớ...” Tạ Phong rất lâu sau mới phản ứng.

“Đã hiểu.” Thời gian Đồng Văn và Tạ Phong làm việc với nhau trên dưới không kém 8 năm, có nhiều chuyện không nhất thiết phải nói ra cũng hiểu được.

Đồng Văn vừa rời đi, Tạ Phong liền dụi tàn thuốc, nét mặt âm trầm lạnh toát trên mặt hắn thoáng thay đổi.

Tạ Phong thả người lên ghế, đưa tay che tầm mắt phía trước mình.

Hắn sợ...Sợ rằng...Khi mở mắt ra...Hình bóng ấy lại quấn quanh...Trước tầm mắt hắn..

Hắn không thích, hơn nữa còn rất ghét hút thuốc, nhưng từ năm hắn 18 tuổi, hắn đã phải học cách tiết chế cảm xúc, và thuốc lá chính là thứ duy nhất giúp được hắn.

Có lẽ cả đời này, sẽ chẳng ai biết cứ mỗi lần không bình tĩnh được, hắn lại hút thuốc.

Cũng như lúc này, rõ ràng là đang nhìn về phía bên kia ngọn đồi, nhưng hắn lại nhìn thấy hình ảnh nước mắt đầm đìa trên má cô ngày hôm đó.

Cuối cùng hắn vẫn làm tổn thương cô. Tạ Phong cười mỉa mai. Đúng là một tên sống không có tính người như hắn vẫn là không nên vрон tay chạm vào thiên thần như cô.

“Người như mày sẽ chẳng có ai muốn yêu thương.”

“Ác giả ác báo, mày sẽ bị ruồng bỏ cả đời.”

Chẳng trách được, tội ác hắn gây ra nhiều như thế...quả báo thôi!

Lam Từ Tuyết hai tay ôm gối, tựa đầu vào tường. Cứ mỗi lần không thể tập trung suy nghĩ, cô sẽ trốn trong một căn phòng trống, để bản thân không bị điều gì quấy rầy. Đó luôn là một cách hiệu quả.

Nhưng lúc này, những suy nghĩ trái ngược cứ quay mòng mòng trong đầu cô. Lần đầu tiên suy nghĩ nghiêm túc về những chuyện đã xảy ra.

Tại sao lúc đó mình lại phản ứng mạnh như vậy? Hắn và mình đâu có quan hệ gì?

Việc gì phải khóc, hắn có làm gì cũng đâu có liên quan đến mình?

Trong tâm trí Lam Từ Tuyết tràn ngập những câu hỏi không có lời giải đáp. Cô áp mặt xuống gối, vẫn không thể chối bỏ đáp án duy nhất hiện ra trong đầu cô.

Cô yêu hắn rồi!

Sớm biết đã có ngày phải thường nhận điều này, nhưng trong lòng Lam Từ Tuyết vẫn không thể nào bình tĩnh được.

Tại sao nhất định phải là hắn?

Một người còn chưa đủ hay sao?

“Em đừng bao giờ lấy một người đàn ông làm việc trong xã hội đen, vì trong lòng họ, thứ nhất là địa vị, thứ hai là anh em, còn thứ ba, thứ tư hay thứ năm gì đó, vinh viễn không phải là em. Đối với họ, em chẳng qua chỉ là một món đồ chơi. Chơi chán thì sẽ vứt đi.”

Lời nói đùa ngày nào của Lam Từ Uy vẫn vang vọng bên tai cô, đầu óc cô quay cuồng, lí trí và con tim chưa từng mâu thuẫn với nhau đến thế.

Lựa chọn yêu hắn, cô chắc chắn sẽ phải chuẩn bị tâm lí để chịu đựng việc bị hắn bỏ rơi bất cứ lúc nào, luôn ở trong tình trạng bị uy hiếp, lúc nào cô cũng có thể mất hắn. Nhưng nếu từ bỏ hắn, vậy cuộc sống này còn gì đáng mong đợi nữa không?

Không có lựa chọn nào khó hơn yêu và không yêu.

Tạ Phong đặt tay lên trán, gương mặt lạnh lẽo hiếm hoi xuất hiện một tia xúc cảm.

Là bi thương, cũng là chân ái.

Là đau lòng, cũng là mẫn nguyện.

Đứng trước biển cấm, lại càng muốn phạm sai lầm.

“Đừng nói nữa

Đừng xuất hiện bên cạnh tôi nữa

Hình bóng em đã ngập tràn trong tâm trí tôi rồi!”

“Đừng nói nữa

Đừng ôm chặt tôi nữa

Trái tim tôi đã thuộc về anh mất rồi!”

Tạ Phong đứng lên, khóe môi hơi nhếch lên:

“Đến lúc bắt em về rồi !”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Hãy Để Em Có Thể Một Lần Bảo Vệ Anh

Chiếc xe buýt chuyển cuối ngày bắt đầu lăn bánh. Lam Từ Tuyết đảo mắt nhìn xung quanh, chiếc xe buýt to lớn bỗng trở nên trống trải, trên xe chỉ còn thừa thớt vài người.

Từng cơn gió đầu đông tinh nghịch lướt qua tóc cô, thổi tung lên, tầm mắt cô bị che khuất trong chốc lát.

Tạ Phong lái chiếc BMW lao vun vút trên đường, chẳng cơn gió nào đuổi kịp hắn.

Có lẽ, một tháng không phải là khoảng thời gian dài nhưng có lẽ là vừa đủ để cả hai người có thể bình tĩnh lại, suy nghĩ cân trọng về những chuyện vừa qua.

Mà quyết định cuối cùng của hắn chính là chết cũng không buông.

Con báo hoang mang màu đen chạy lướt qua chiếc xe buýt hai tầng chạy chậm chậm.

Chuyến xe buýt cuối ngày.

“Có phải tại một thời khắc nào đó trong đời

Chúng ta đã từng lướt qua nhau?

Như hai người xa lạ

Chẳng biết lấy danh phận gì để đối mặt với nhau...”

Trên xe lại phát bài “Lướt qua” của Nghiêm Đình Đình, cô gái này là một ca sĩ trẻ, hình như là bằng tuổi Lam Từ Tuyết nhưng lại có một chất giọng rất truyền cảm, rất hay.

Bài hát này cô đã nghe rất nhiều lần nhưng lần này đột nhiên có chút khác lạ.

Tựa như là đồng cảm...

Lam Từ Tuyết đứng trước phòng làm việc của Tạ Phong nửa ngày trời nhưng vẫn không thấy ai. Gõ cửa không mở, mà gọi thì cô không có dũng khí.

Lam Từ Tuyết nhìn quanh, tầng 30 của tòa nhà lớn nhất trong thành phố dường như chỉ còn lại mình cô. Lúc này khi cô bước, tất cả các nhân viên đều tự động ra ngoài.

Một bàn tay đặt lên vai cô, Lam Từ Tuyết quay người, mái tóc dài thoáng tung bay.

Đồng Văn hơi bất ngờ, nhìn cô cười tươi :

“Sao cô lại ở đây vậy? Đến tìm sếp à?”

“Hắn ta đâu?”

Đồng Văn gãi đầu, trả lời :

“Lúc tôi đi hình như anh ta cũng đi ra ngoài, giờ vẫn chưa về sao?”

Lam Từ Tuyết cúi đầu, đáy mắt thoáng ánh lên vẻ thất vọng.

Suốt một tuần sau đó, Lam Từ Tuyết ngày nào cũng đến tìm Tạ Phong nhưng chưa từng gặp được.

Cô có cảm tưởng mình sắp điên mất rồi. Nỗi lo lắng, sợ hãi bắt đầu xuất hiện trong tâm trí cô.

Tại vì, hắn mất tích rồi!

Ngay cả Đồng Văn lúc này cũng đang cuống cuống đi tìm hắn. Từ trước đến giờ, Tạ Phong cho dù có đi đâu, làm việc gì cũng sẽ thông báo cho Đồng Văn một tiếng, nhưng lần này lại không thấy tăm hơi đâu.

DG sắp có một hạng mục lớn, đầu tư tiền tỷ. Dự án này Tạ Phong đặc biệt chú tâm đến, một ngày nữa là đấu giá.

Nhưng hắn vẫn chưa về!

Mất tích rồi!

Lam Từ Tuyết đứng giữa quảng trường tự nhắc đi nhắc lại mình câu đó.

Phải đi tìm hắn!

Nhưng tìm đâu bây giờ? Thế lực của DG lớn mạnh, e rằng cả Bắc Kinh này đều lục hết lên rồi, vậy mà vẫn không tìm thấy.

Lam Từ Tuyết thờ dốc, thả người xuống ghế đá bên cạnh.

Trong tim lại hiện lên nỗi lo sợ ngày nào.

Lo sợ sẽ mất đi người mình yêu thương. Loại cảm xúc này, cô không muốn trải qua một lần nào nữa.

Điện thoại trong túi áo đột nhiên đổ chuông.

Lam Từ Tuyết nặng nhọc mở máy.

Sao tự nhiên 3R lại gọi cho mình nhỉ?

“Tiểu thư, tôi có chuyện này muốn nói với cô. Cái tên cô bảo chúng tôi theo dõi hôm trước ý, đã một tuần rồi vẫn chỉ ở có một chỗ, không thấy ra ngoài. Có cần tiếp tục theo dõi nữa không?...”

Lời nói của 3R như vô thức khắc vào trí não Lam Từ Tuyết.

Nửa tháng trước, cô đã ra lệnh cho 3R, người anh trai đưa tới để bảo vệ cô theo dõi hắn, nói đúng hơn là quan sát, à mà chuẩn là... bảo vệ hắn.

Có hai thứ không được phép nghi ngờ : Sự nguy hiểm của xã hội đen và tài năng của 3R.

Sao mình lại quên mất được nhỉ ?

Ngày cuối đông. Mặt Trời càng trở nên lười biếng, chỉ mới hơn 5 giờ, đã lặn trốn sau đám mây.

Lam Từ Tuyết trốn sau một thân cây to lớn, không ngừng nguyên rủa hắn.

“Tạ Phong, đồ chết tiệt nhà anh! Trốn tôi thôi mà, có cần phải đến cái nơi khi ho cò gáy này, đã vậy còn sắp xếp bao nhiêu người canh gác thế kia, làm người ta lầm tưởng là ai bắt cóc anh đấy!”

Lại quay sang 3R.

“3R gì chứ, sát thủ cái con khi mốc! Gửi địa chỉ cho người ta rồi trốn đi đâu mất, thật...”

Một bóng đen lướt qua cái cây Lam Từ Tuyết đang trốn, cô có thể nghe rõ tiếng tim mình đập thình thịch.

Người này...rất quen.

Lam Từ Tuyết quay đầu, nhưng chỉ còn lại tiếng gót chân người đó.

Có vẻ như mọi chuyện không đơn giản rồi!

Lam Từ Tuyết dừng đằng xa chỉ thấy người mặc vest đen lúc này nói gì đó với hai tên lính gác rồi hai tên kia vội chạy đi mất.

Cơ hội tốt!

Chỉ chờ bóng dáng người áo đen kia biến mất. Lam Từ Tuyết quan sát tình hình rồi lao qua cánh cổng lớn của cửa chính.

Từng ngón tay người đàn ông gõ nhịp lên chiếc bàn bằng gỗ mun, nụ cười khiến bao người run sợ.

Lam Từ Tuyết bước đi nhẹ như không, không một chút tiếng động. Nhìn xung quanh toàn là khoảng trống, cô nghĩ mình bắt đầu lạc đường rồi!

Giữa khoảng không rộng lớn trống trải này, Lam Từ Tuyết đột nhiên phát hiện có một cánh cửa.

Màu đen. Có vẻ như chủ nhà rất thích màu này.

Lam Từ Tuyết đẩy hờ cánh cửa, không gian bên trong tối đen như mực, qua khe hở không thể nhìn thấy được gì.

Lam Từ Tuyết thu tay lại định quay đi thì loáng thoáng nghe được tiếng rên.

Âm thanh phát ra chỉ nhỏ như tiếng đập cánh côn trùng nhưng vẫn nghe ra được sự thống khổ, đè nén trong đó. Thanh âm khàn khàn đó khiến trong thâm tâm Lam Từ Tuyết bùng lên một nỗi xót thương và tò mò vụt qua.

Cô quay gót, bàn tay một lần nữa lại đặt lên tay nắm, nhẹ nhàng mở cửa.

Bước một bước vào căn phòng đó, Lam Từ Tuyết liền biết suy đoán ban đầu của mình đúng rồi!

Không gian bên trong cực kì rộng lớn, những cánh cửa với đầy những song sắt ở khắp nơi, bên trong đầy ắp những dụng cụ tra tấn. Mùi máu tươi sộc lên mũi, Lam Từ Tuyết cũng từng sống trong ngày đẫm máu nhưng đây là đầu cô thấy mùi máu nặng đến vậy.

Nhưng bên trong không có người. Lam Từ Tuyết nhìn khắp nơi, một tia nắng hiếm hoi len qua vách tường chiếu xuống chân cô.

Một bóng đen nhỏ chạy qua, Lam Từ Tuyết giật bản mình. Con chuột chỉ trong chốc lát đã mất dạng.

Không gian tối, những cánh cửa đầy song sắt, tra tấn, máu, sự hôi thối và chuột. Một nhà giam hoàn hảo.

Sự bất ngờ giây phút đầu không còn tồn tại, Lam Từ Tuyết lại bước từng bước một, nhẹ nhàng và vững chãi, không một chút run sợ.

Cô thật sự muốn biết, ai là chủ nhân của phòng giam này!

Chỉ còn ba gian nữa là hết phòng giam. Lam Từ Tuyết dừng lại, cô lại nghe thấy tiếng rên kì lạ lúc này.

Chưa bao giờ rõ ràng đến thế.

Chưa khi nào chân thật đến thế.

Cô cảm nhận được...hắn đang ở đây...

Chân như không tự chủ được mà bước nhanh hơn.

Bên trong gian phòng cuối cùng của phòng giam, một thân ảnh cao lớn bị treo trên tường. Hai tay hai chân đầy xiềng xích, vết máu nhuộm đỏ chiếc áo sơ mi trắng, những vết roi chằn chặt, loang lổ khắp người.

Mặt hắn gục về một phía, máu không ngừng từ trán chảy xuống sống mũi, lan ra khắp gương mặt. Mí mắt hơi động đậy, toàn thân cố gắng cự quây, hắn cảm nhận được có người tới.

Ai vậy? Là Lam Từ Uy sao? Thân thể này, đến cuối cùng vẫn là không thể cự quây nổi, hắn vẫn không thể nhìn rõ là ai đang tới.

Lam Từ Tuyết chết trân tại chỗ, đồng tử mở lớn như muốn nứt ra, cô chợt đỏ mặt hơi lạnh, bàn tay bất tri bất giác đưa lên mặt, cố gắng che dấu nỗi kinh hoàng.

Đây không phải sự thật, phải không?

Lam Từ Tuyết không thể tin vào mắt mình, những kí ức kinh hoàng ngày đó một lần nữa ập về. Nỗi sợ hãi lần ập vào tâm trí cô.

Cô sợ rằng cô sẽ một lần nữa giống ngày hôm đó, vĩnh viễn không cứu được người mình yêu thương.

Trái tim như bị bóp nghẹn. Vỡ vụn.

Lam Từ Tuyết yếu ớt gọi :

“Tạ...Phong...” Anh...còn sống không?

“Mau...đi...đi...” Môi hấn động đây, dùng toàn bộ sức lực mà thốt lên ba chữ.Hắn không muốn chuyện này có bất cứ liên hệ gì đến cô.

Rốt cuộc Lam Từ Uy nghĩ gì mà lại để Lam Từ Tuyết có thể đến nơi này?

Giọt nước mắt lạnh ngắt như lay tỉnh Lam Từ Tuyết.

Cô phải cứu hắn!

Không thể để chuyện đó tái diễn!

Lam Từ Tuyết đưa tay ra, kì lạ là cánh cửa lại không khóa. Cô bước đến trước mặt Tạ Phong, hơi thở như ngừng lại.

Không muốn tin đây là sự thật!

“Đã bảo là...mau.” Khó khăn mà thốt ra từng lời, chưa bao giờ hắn thấy bất lực như lúc này.

“Đừng nói nữa!” Lam Từ Tuyết đưa tay che miệng Tạ Phong lại.

Một vết máu dài chảy xuống tay cô.

Tạ Phong những tưởng cô thấy cảnh này sẽ chạy mất. Nhưng không, Lam Từ Tuyết vẫn đứng đó, bàn tay vuốt ve những vết máu trên mặt hắn.

Ánh mắt kiên định đó thật là khiến người ta có chút đau lòng.

Lam Từ Tuyết chăm chú nhìn khắp người Tạ Phong, có tổng cộng 8 cái ổ khóa.

Tối đa 3 phút.

Lam Từ Tuyết lấy từ trong túi ra một thanh sắt mảnh như kim, luồn vào ổ khóa.

“Cẩn...thận...”

Ngay khi thanh sắt vừa được đưa vào trong thì tiếng chuông cảnh báo đồng loạt vang lên, ánh sáng màu đỏ có ở khắp nơi.

Không xong! Lại có thiết bị báo động!

Chẳng trách lúc này cửa không khóa.

“Có kẻ đột nhập!” Tiếng hét to đến nỗi Lam Từ Tuyết tưởng chừng như mình sắp bị bắt rồi!

Khu nhà giam này rất rộng, cửa chỉ có một, chỉ có thể đi con đường lúc này mình đã đi.

500m

Ít nhất là 1 phút 30 giây.

Từng cái ổ khóa một được Lam Từ Tuyết gỡ xuống. Tiếng bước chân ngày một gần hơn. Tim Lam Từ Tuyết như muốn nhảy khỏi lồng ngực, mồ hôi chảy dài trên trán cô.

60 giây. Còn 6 cái.

30 giây. Còn 4 cái.

20 giây. Còn 3 cái.

15 giây.

10 giây.

Ba cái đầu thiết kế khá đơn giản nhưng những cái còn lại, Lam Từ Tuyết tin rằng bản thân không thể một sớm một chiều mà mở được.

“Nhanh lên! Là ở cuối phòng giam!”

Thanh âm đuổi tới càng lúc càng rõ. Lam Từ Tuyết xét qua ba cái ổ khóa còn lại, đôi chân mày nheo lại, lấy từ trong túi ra một khẩu súng.

“Pằng, pằng, pằng.” Ba tiếng súng nổ lên gần như cùng một lúc. Ba ổ khóa vỡ vụn, thân ảnh Tạ Phong rơi xuống.

Lam Từ Tuyết dùng hai tay đỡ lấy vai người kia, mỉm cười nhìn vào đôi mắt nhuộm màu đỏ tươi.

“Hãy để em có thể một lần bảo vệ anh!”

“Rầm”, cánh song sắt bị đá rơi ra. Những tên mặc áo đen to lớn nhanh chóng xông vào, bao vây Lam Từ Tuyết.

Lam Từ Tuyết hơi kéo mũi xuống, nở nụ cười lạnh ngắt, đôi mắt trắng tinh đưa súng về phía những người kia.

Sai lầm năm đó, cô sẽ không bao giờ để nó lặp lại nữa.

Lần này cô sẽ bảo vệ được hắn.

Nhất định.

“Pằng” “Pằng”, tiếng súng thi nhau nổ lên, mùi thuốc súng bao trùm trong không khí.

Có ba bóng người ngã xuống.

Lam Từ Tuyết vẫn đứng đó, bàn tay chưa bao giờ buông khỏi súng. Dưới chân cô đầy những vết đạn.

Đám người có tên có tổng cộng 7 tên, nhưng cô biết chắc vẫn còn nhiều hơn thế nữa.

Xem ra hôm nay khó lòng mà về sớm được rồi!

Những tên áo đen nhìn cô với ánh mắt đầy vẻ bất ngờ và lo sợ. Ba tên đã chết, chúng không thể bắn hạ được cô.

Người con gái này, ánh mắt kiên định và sắc bén đó, kỹ năng sử dụng súng đó, tuyệt nhiên không phải hạng tầm thường.

“Wonderful! You’re so like a person!” Một tên to con trông chừng bật cười ha hả, nói với cô.

Những tên khác như hiểu ra lời của tên kia, đồng loạt buông súng xuống, cúi đầu chào.

“Tiểu thư!”

Tiểu thư?

Đôi mắt Lam Từ Tuyết một lần nữa mở to.

Sao lại thế này?

Tiếng bước chân lại vang lên, không dồn dập hay gấp gáp, từng nhịp bước cứ đều đều. Trong không gian yên ắng này, tiếng đế giày va vào sàn nhà càng thêm rõ rệt.

Tìm Lam Từ Tuyết vẫn đập nhưng hô hấp cô đã sớm ngưng trệ.

Những tên áo đen to lớn đều cúi người đứng nép sang hai bên, bóng dáng người đàn ông ngày càng hiện rõ trong tầm mắt Lam Từ Tuyết.

Người đàn ông cách cô ba bước chân, ngay trước súng của cô, bàn tay hắn đưa lên nâng cái mũ đã che khuất gương mặt hắn nẩy giờ lên cao.

Nụ cười quý dị cùng vết sẹo dài trên mắt.

“Tiểu Tuyết, lâu quá không gặp, em lại đi chia súng vào anh sao?”

Chất giọng khàn khàn khiến người ta ghê sợ xuyên tạc gian phòng trống, từng cơn gió rít gào bên tai.

Súng trên tay Lam Từ Tuyết vẫn ở đó. Nụ cười quý dị của hắn vẫn hiện hữu trên môi. Đồng tử của cô cứ mở to rồi nheo lại, bàn tay lạnh như đứng giữa trời tuyết.

Cổ họng khô khốc khó mà thốt lên lời, quả thực nếu được, cô không muốn nhìn thấy người kia tại nơi này.

Hơn nữa lại là thời điểm này.

“Anh hai?”

Chương 23: Biến Cố Lớn (1)

CHƯƠNG 23

Hai mắt Lam Từ Tuyết mở lớn, lòng bàn tay bị những ngón tay bấu đến rướm máu, cả người cô toát mồ hôi lạnh, cô vẫn không dám tin đây là sự thật.

Tại sao không phải là ai khác mà lại là Lam Từ Uy?

Lại là anh trai cô?

Lam Từ Uy bước đến trước họng súng trên tay Lam Từ Tuyết, nhếch môi cười châm chọc.

Hắn đang thách thức cô.

Lam Từ Tuyết nhìn về phía người đầy thương tích kia. Đây là bất cô chọn lựa sao? Nếu nổ súng, cô sẽ đưa được hắn ra ngoài.

Nhưng mà...

Có một lực tay vừa đủ giáng xuống cổ Lam Từ Tuyết, cô ngã xuống, mắt đi ý thức.

Lam Từ Tuyết cô sao lại quên mất, anh trai sao có thể để cô có quyền chọn lựa chứ!

Lúc Lam Từ Tuyết mở mắt là bị những tia nắng chói chang chiếu vào mắt mà tỉnh dậy.

Ôm cái cổ vẫn còn hơi đau, Lam Từ Tuyết chống tay lên giường đứng dậy. Anh trai quả thực không bạc đãi cô, căn phòng này chẳng nhỏ hơn phòng khách nhà cô là bao, được trang trí theo kiểu cô điển Pháp, mọi thứ đều mang màu trắng.

Lam Từ Tuyết vẫn còn chưa tỉnh táo hẳn thì đã có người mở cửa bước vào.

Là một người hầu gái.

“Tiểu thư, mời người dùng bữa!”

Người hầu gái đặt thức ăn và dao nĩa trên bàn rồi đứng sang một bên. Lam Từ Tuyết kéo ghế ngồi xuống, đưa mắt quan sát cô gái bé nhỏ trước mặt. Một hình xăm hình hoa hồng đen thấp thoáng sau cổ tay cô gái.

Lam Từ Tuyết không khỏi bật cười. Anh trai cô vẫn cẩn thận như thế, ngay cả hầu gái cũng là sát thủ được huấn luyện kỹ lưỡng.

Suốt cả buổi sáng, người hầu gái không nói gì thêm. Lúc cô ta rời đi, qua khe cửa Lam Từ Tuyết có thể thấy được ít nhất 10 người ở bên ngoài. Ngay cả từ cửa sổ nhìn xuống cũng thấy được không dưới 20 người.

Xem ra lần này anh trai quyết tâm nhốt cô lại thật rồi!

Một cảm giác lạnh giá ập đến, Tạ Phong bị nước làm cho tỉnh dậy.

Người đàn ông ngồi trước mặt hắn cất giọng nhàn nhạt.

“Chuẩn bị đi. Vài ngày nữa Tiêu Di Đình muốn gặp cậu.”

Khóe môi Tạ Phong hơi nhếch lên, để lộ một nụ cười bí ẩn.

Chàng trai trẻ da vàng đứng bên cạnh Lam Từ Uy lúc này đá một cú vào bụng Tạ Phong.

“Mày còn dám cười?” Lại thêm một cú nữa.

Nụ cười thần bí kia vẫn hiện diện trên môi Tạ Phong. Lam Từ Uy hơi cau mày, xoay xoay hai quả cầu pha lê trong tay, khói thuốc tỏa ra từ miệng hắn che dấu đi nét cười trên khuôn mặt.

Mọi thứ bây giờ mới bắt đầu thôi.

Tiêu Di Đình bỏ tay hai vào túi quần, ánh mắt đắm chiều đầy vẻ thèm khát như một con hổ đói rình mồi nhìn về phía tòa cao ốc xa xa.

Chỉ vài ngày nữa thôi, miếng mồi ngon mà ai cũng thèm khát đó sẽ là của hắn.

Tiếng gõ cửa vang lên, lão ta quay người, cất giọng khàn khàn. “Vào đi.”

Một người phụ nữ mặc chiếc váy đỏ liền thân bó sát, ngần cùn cùn. À nở nụ cười đầy mê hoặc nhìn lão, để tập tài liệu lên bàn.

“Chủ tịch, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong hết rồi!”

Nét cười xuất hiện trên môi Tiêu Di Đình rồi chuyển thành tiếng cười lớn, kéo người phụ nữ kia vào lòng, lão thâm mọt tưởng đến ngày Tiêu gia độc bá thị trường.

Đồng Văn day day huyết thái dương, nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính suốt mấy tiếng liền cộng với việc nhiều đêm không ngủ khiến mí mắt hắn như sắp sụp xuống.

Sau khi Tạ Phong biến mất, mọi công việc đều đổ hết lên đầu Đồng Văn. Hắn đã che dấu rất kỹ nhưng tin tức kia vẫn lọt ra ngoài, để báo chí biết được. Các cổ đông cộng với Tạ gia thay phiên nhau gây sức ép đòi Tạ lão gia thay người quản lý công ty.

Đúng là miếng mồi ngon này ai cũng muốn có.

DG này là do một tay Tạ Phong dựng lên, mặc dù là Tạ lão gia đứng tên nhưng lão già đó chả bỏ ra chút công sức gì cả, mấy người kia lấy đâu ra quyền mà đòi quản lý DG!

Đồng Văn tức giận đập tay xuống bàn, gương mặt thoáng chốc đỏ lên. Tiếng cửa mở làm hắn kịp lấy lại bình tĩnh.

“Trợ lý Đồng, có chuyện không hay rồi!”

Tên trợ lý của hắn hốt hải chạy vào.

Đồng Văn day day huyết thái dương, cất giọng mệt mỏi: “Có chuyện gì?”

“Người bên cục thuế tới... họ nói... họ nói phát hiện công ty ta trốn thuế!”

Trốn thuế?

Mẹ k***p ! Nhất định bị bọn nó chơi rồi!

Cho đến khi người bên cục thuế rời đi, toàn thể nhân viên trong DG đều chưa hết bàng hoàng.

DG phải nộp phạt 10 triệu NDT.

Đối với một tập đoàn lớn như DG, số tiền này không phải là khó có được, nhưng thời điểm hiện nay lại khác.

Tin tức vừa được tung ra đều phủ khắp các mặt báo “Ông lớn của ngành điện tử hết thờ”, “Phát hiện tập đoàn lớn trốn thuế”,...Đám phóng viên báo chí đều là lũ ròi hơi, chứng cứ vậy kín trước cửa công ty đòi phỏng vấn. Cổ đông trong công ty không ngừng rút vốn, ngay cả Tạ lão gia cũng bắt đầu thay đổi ý định.

Tạ Phong, công sức bao nhiêu năm của chúng ta, tôi không giữ được rồi!

Thương trường đúng là nơi thế sự không lường. Mới hôm qua thôi, công ty này vẫn còn độc bá thị trường, hôm nay đã bại dưới tay công ty khác. DG thất thế, tuy chưa phải là sụp đổ. Nhưng mất Tạ Phong, không ai tin rằng sẽ có người có thể vực dậy nó. Thị trường béo bở mà DG tuồn ra tất cả đều bị Tiêu thị chiếm lấy, chỉ trong một đêm đã thay thế vị trí trước kia của DG.

Vật đổi sao dời.

Chân đung phai mảnh nhon của miếng thủy tinh vỡ, Đồng Văn nặng nề tỉnh giấc, những tia nắng Mặt Trời chói chang tỏa ra khắp phòng, hắn không biết rốt cuộc mình đã ngủ bao nhiêu đêm.

Chống tay đứng dậy, lại ngã xuống. Đồng Văn hắn tự cười chính mình. Không có Tạ Phong ở đây, hắn vẫn chỉ có thể là một kẻ yếu đuối đáng khinh, đến cả đứng cũng không vững.

Cái cảm giác bất lực này, chính là thứ dày vò hắn nhiều năm nay, đến hôm nay lại đột ngột trở lại đây rồi.

Hắn muốn cứu lấy DG, bằng chính sức mình.

Hắn dường như đã đến tìm toàn bộ những ngân hàng lớn để thế chấp, vay tiền. Hắn đã tìm đến toàn bộ cổ đông, cầu xin họ đừng rút vốn. Nhưng chẳng

ai chịu giúp hân.

Cái giới này là vậy. Họ chỉ làm những việc có lợi cho họ, cái gọi là tình nghĩa đối tác gì đó, vốn chẳng hề tồn tại.

“Một tên nô bộc ngốc nghếch.” Bên tai lại văng lên câu châm chọc mà trợ lí của Tiêu Dĩ Đình nói với hân, tự thấy cũng đâu có gì sai.

“Đồ ngốc.”

“Đồ ngốc.”

“Đồ yếu đuối.”

“Đồ hèn nhát.”

Cô gái xinh xắn nhỏ bé đưa tay nắm lấy bàn tay đầy bùn đất của cậu bé cao lớn, mình đầy lấm lem ngồi dưới đất, mở giọng mè nheo.

“Lại có khóc, cậu mấy tuổi rồi hả?”

“Tiểu... tiểu thư.”

“Im lặng.” Cô bé đột nhiên hét lên “Hôm nay bốn tiểu thư...à không...hôm nay ta cho phép người gọi ta là Chi đấy!”

Nói rồi lại cười khúc khích, dường như cảm thấy chuyện này rất thú vị.

Cậu bé kia từ đầu đến cuối vẫn ngơ ngác, cậu chỉ kịp nhận ra một điều.

Cô ấy cười rất đẹp!

Quá khứ như một đoạn phim cứ không ngừng tua đi tua lại, mặc dù ta rất muốn xé bỏ, nhưng cuối cùng vẫn là không nỡ xuống tay.

Có lẽ vì quá khứ đó dù đau thương nhưng vẫn đẹp, có lẽ cũng vì có quá khứ, mà chúng ta mới có động lực sống tiếp, tốt hơn quá khứ.

Vẫn tự huyễn hoặc bản thân ngày nào đó sẽ quên đi, nhưng cuối cùng là vẫn nhớ. Không biết từ lúc nào đã trở thành kẻ yếu lòng như vậy.

Đồng Văn đứng dậy, không chệnh choạng hay vấp ngã, hân đứng dậy, bước đi như những người kiên cường nhất.

“Tiểu thư, đã thất lễ rồi, mời cô ngồi.”

Giữa không gian nguội lạnh không chút tình người này, có lẽ ấm trà trên bàn là nơi duy nhất tỏa ra hơi ấm.

Bích Chi cầm tách trà vẫn còn nghi ngút khói trong tay, thậm chí cảm thấy thời gian quả thực tàn nhẫn.

Nhìn người trước mặt, thay đổi trên người anh ấy, cho dù dùng từ “quá nhiều” cũng không sao tả hết. Anh ấy đã chẳng còn là cậu bé lấm lem bùn đất hay mè nheo khi xưa nữa rồi. Anh ấy bây giờ đã là một người đàn ông trưởng thành.

Người đàn ông trưởng thành không của riêng cô.

Đồng Văn mỗi đêm đều nằm mơ, cả đêm qua cũng thế, hân đều mơ thấy được gặp cô. Nhưng, ngàn lần hân cũng không muốn làm đầu, à, lần thứ hai chứ nhỉ, lại để cô thấy bộ dạng thô thảm của hân như thế này.

Chia tay chẳng qua cũng chỉ là một cuộc thi tài, anh đã quên em chưa, em có còn nhớ đến anh không, không em anh vẫn ổn chứ, vắng anh em có buồn. Những câu hỏi dài bất tận hằng đêm vẫn mãi không có ai trả lời. Đến cuối cùng vẫn là tự dần vật lộn nhau mà thôi.

Tiếng tách trà chạm vào mặt bàn vang lên, tuy nhỏ nhưng đủ để phá vỡ bầu không khí trầm mặc này.

Bích Chi đẩy một phong bì màu đỏ đến trước mặt Đồng Văn. Không cần nói cũng biết trong đó có gì.

Đồng Văn vẫn chưa kịp từ chối, Bích Chi đã rời đi. Bàn tay lơ lửng giữa không trung vẫn như thế không nắm được tay cô rút về.

Hân, có tư cách gì chứ?

Bích Chi dừng lại trước cửa, cố gắng cắt giọng bình tĩnh :

“Anh không cần suy nghĩ nhiều, tôi chỉ muốn giúp đỡ bạn trai của bạn thân tôi thôi, không liên quan gì đến anh. Tạm biệt.”

Không liên quan gì đến anh nên anh đừng tơ tưởng.

Lời em nói, anh cuối cùng cũng hiểu rồi...

Lam Từ Uy ngồi xuống chiếc ghế duy nhất bên cạnh giường, cố gắng không để phát ra tiếng động.

Đưa tay gạt mớ tóc rối người đang ngủ sang ngủ sang một bên, hắn không khỏi cảm thấy phiền lòng mà thở dài. Đã lớn như vậy rồi, vẫn không bỏ được tính bướng bỉnh. Tuyệt thực ba ngày ba đêm để đòi gặp hắn, nếu hắn không tới, e là sẽ chết đói mất rồi. Ánh mắt không che dấu đầy yêu thương và cung chiều nhìn em gái.

“Sao anh lại thở dài?”

Lam Từ Uy giật mình, vội thu tay lại, nét băng lãnh thường ngày lại xuất hiện trên mặt.

Lam Từ Tuyệt nhìn chăm chăm anh trai mình, trong đó có 2 phần trách móc nhưng lại là 8 phần yêu thương khiến Lam Từ Uy không biết làm sao để trốn tránh ánh mắt cô.

“Có thể nói cho em biết rốt cuộc có chuyện gì không?” Lam Từ Tuyệt biết, anh trai sẽ không vô duyên vô cớ mà bắt Tạ Phong, lại còn giam lỏng mình ở đây.

Lam Từ Uy không trả lời, đứng dậy định rời đi.

“Anh với anh ấy có phải đang tính toán chuyện gì không?”“...”

Lam Từ Uy bắt giác nở nụ cười. Không hồ là em gái hắn, xem ra ba ngày không ăn không uống kia thật sự đã kích thích trí thông minh tiềm ẩn của nó rồi.

“Gi cũng được, nhưng cũng cần phải có chừng mực. Hai người đều trưởng thành rồi, làm việc gì cũng phải cân trọng.” Tim Lam Từ Tuyệt tự động chậm một nhịp.

Lam Từ Uy đứng lại. Không nhanh không chậm mà chắc nịch khẳng định với em gái mình :

“Yên tâm. Anh là ai chứ? Dù có chuyện gì anh cũng sẽ đem hắn ta trả về nguyên vẹn cho em!”

Nụ cười trên mặt Lam Từ Tuyệt là thật nhưng nụ cười trên mặt Lam Từ Uy lại có chút cứng lại.

Xin lỗi em! Lời hứa này anh không biết có thể thực hiện được không nữa.

---END CHAPTER 23---

(Hu hu < tuôi nè ~~~~~ Tuôi sẽ cố gắng ra chap mới mừ < Đừng bỏ truyện tui nha < Yêu nhìu <3 *bản tìm*)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cung Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Biến Cố Lớn (2)

CHƯƠNG 24

“Nhóc, mày tên gì?” Người đàn ông mở miệng toàn là mùi thuốc lá, trên tay vẫn cầm điếu thuốc, cất giọng như đùa cợt một đứa trẻ.

Cậu nhóc khoảng 10 tuổi tay cầm gói hàng trắng chưa giao, ánh mắt không chút sợ hãi nhìn người đàn ông đã ngoài 30 trước mặt, bình tĩnh đáp :

“Lam Từ Uy, 10 tuổi.”

Đáy mắt người đàn ông dấy lên tia hứng thú. Đứa nhóc này, giữ lại chắc chắn sẽ dùng được.

“Có muốn đi theo tao không?”

(Dành cho những bạn thắc mắc-Để dễ nhận biết, sau này những dòng bôi đen và nghiêng như thế này là hồi ức trong quá khứ nha !)

Chàng thiếu niên da vàng nhỏ giọng thì thầm gì đó vào tai Tiêu Dĩ Đình, trông mắt lão ta đột nhiên trở nên đỏ ngầu, gằm lên mà đập vỡ tách trà trong tay.

“Mẹ kiếp!”

Những mảnh vỡ sứ văng tứ tung, có một mảnh vô tình xẹt qua mặt Lam Từ Uy, để lại một vết máu trên gò má hắn. Lam Từ Uy dường như không quan

tâm, ánh mắt thâm trầm liếc qua người thanh niên da vàng đang tỏ vẻ lo lắng kia, trong tim như bị cứa một mảnh.

Lam Từ Uy cúi khom người, cất giọng máy móc :

“Thành thật xin lỗi, cha. Việc lần này là con sơ suất.”

Tiêu Dĩ Đình vẫn còn thờ dốc, cả mặt đỏ lên vì tức giận, hai mắt trợn ngược nhìn Lam Từ Uy, chỉ vào mặt hắn :

“Mày còn biết mày sai?”

Lam Từ Uy im lặng nghe Tiêu Dĩ Đình chửi rủa cho đến khi ông ta thở không ra hơi, cổ họng khô khốc mà ngồi xuống ghế, vươn tay cảm lấy tách trà vẫn còn tỏa khói mà uống một hơi.

Tiêu Dĩ Đình lấy lại bình tĩnh, lạnh giọng hỏi :

“Tên kia sao rồi? Mày đã thương lượng gì với nó chưa?”

Lam Từ Uy vẫn cúi đầu, đáp : “Đã nói rồi. Hắn ta đã đồng ý rồi ạ!”

Sắc mặt Tiêu Dĩ Đình trở nên tốt hơn, lão ta bật ra một tràng cười, có tự cao, đắc ý, cũng có phần chế giễu người khác.

Vỗ vỗ vai Lam Từ Uy, lão cười đến nổi những nếp nhăn nơi khóe mắt như va vào nhau, gương mặt lộ rõ vẻ cáo già cùng ti tiện.

“Làm tốt lắm”

“Suy cho cùng hắn ta cũng là kẻ thức thời, nếu hắn đã đồng ý, vậy ngày Tiêu gia ta thống trị cả hắc bạch lưỡng đạo trong thành phố này không xa nữa rồi!”

Dường như nghĩ đến gì đó, lão ta quay lại, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Lam Từ Uy :

“Đương nhiên, trong đó có cả con.”

Có cả tôi. Phải rồi, nếu như không có con chó trung thành như tôi đây, làm sao ông có thể vững vàng mà ngồi đó? Trong lòng Lam Từ Uy ngoài khinh thường vẫn chỉ có khinh thường.

Nhưng ngoài mặt hắn không biểu lộ bất kì tia cảm xúc nào, chỉ cúi đầu không đáp.

Đầu nhất thiết phải là diễn viên mới có thể diễn xuất xuất thần. Lăn lộn trong cái giới bất tà bất chính này, hắn dường như đã thực sự quên mất cái gì gọi là cảm xúc thật mất rồi.

Mỗi ngày đều như thế, khoác lên mình cái người khác gọi là “mặt nạ”, bản thân hắn tự nhận là “giả tạo” mà sống.

Tiêu Dĩ Đình đi rồi, Lam Từ Uy mới ngẩng đầu lên. Một chữ “Nhẫn” này, quả là không đơn giản.

Chàng thiếu niên da vàng đi tới bên cạnh Lam Từ Uy, nét mặt đầy lo lắng nhìn chằm chằm vào vết thương của hắn.

“Có đau không?”

Lam Từ Uy gạt bàn tay đang đặt lên mặt mình ra, từng bước rời khỏi phòng.

“Chỉ cần cậu không cần chạm vào vết thương trong lòng tôi, sẽ không đau.”

Cánh cửa khép lại, cũng như tình nghĩa bao nhiêu năm đều tan thành hư ảo.

(Xin cho tuôi một phút chong xáng ~.~)

Lam Từ Tuyết cắn cắn môi, ánh mắt không rời khỏi màn hình một giây nào.

Những ngày qua, tin tức về DG ngập tràn các trang báo nhưng đều là tin xấu, hôm nay cuối cùng cũng có được tin tốt. “DG sau khi nộp phạt thuế liên vùng mình trời dậy”, số tiền hôm đó đủ để Đồng Văn lo liệu mọi việc, đương nhiên, chuyện này ngoại trừ Đồng Văn và Bích Chi ra, không ai biết.

Ngửa người ra sau ghế, Lam Từ Tuyết vẫn là chưa thể thở phào nhẹ nhõm. Mấy hôm nay, cứ mỗi lần nhắm mắt lại, hình ảnh đầy máu của hắn ngày hôm đó lại ngập tràn trong tâm trí cô.

Cái cảm giác có ai đó bóp nghẹn tim mình đến không thể thở, thật sự đáng sợ.

Nghĩ đến đó Lam Từ Tuyết lại càng không hiểu, rốt cuộc giữa hai người kia đã xảy ra chuyện gì? Tại sao không thể nói cho cô biết? Nhất thiết lúc nào cũng phải giấu cô như vậy sao?

Nhắm mắt lại.

Chớp mắt, đã 17 năm rồi. 17 năm anh trai cô sống dưới sự áp bức, chà đạp của người khác. 17 năm cô sống trong lo lắng, sợ hãi, sợ rằng bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi anh trai-người thân duy nhất của mình.

Trong mắt người ngoài, anh trai cô là một người mau mắn, chỉ mới 27 tuổi đã có thể nổi danh cả trong hắc đạo lẫn bạch đạo, một tay che nửa bầu trời. Nhưng cô biết, Lam Từ Uy biết, chỉ cần là người trong Tiêu gia đều biết, anh trai cô thật ra cũng chỉ là một con chó được Tiêu Dĩ Đình mang về, cù cung tận tụy với chủ mà thôi.

Quá khứ đau thương cùng hình ảnh đầy máu tươi của người đó lại hiện ra, Lam Từ Tuyết vẫn nghe thoang thoảng đâu đây tiếng kêu nhiều năm trước.

“Tiểu Tuyết, mau chạy...”

“Không, anh, chúng ta cùng chạy đi...”

“Mau lên, không kịp...”

“Anh, anh...”

Lam Từ Uy mờ mắt, day day huyết thái dương, thầm cười chính bản thân mình yếu đuối, đã lâu như vậy vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng kia.

Làm sao mà quên được?

Trong tay đột nhiên có một xấp tài liệu, Lam Từ Uy khẽ cau mày, đọc lướt qua những trang giấy kia, đáy mắt hần ánh lên một tia sáng, đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

“Mọi chuyện đã sắp xếp xong hết rồi, chỉ còn chờ hành động đêm nay nữa thôi!” Cậu thiếu niên da vàng trầm giọng.

“Được, tôi biết rồi!”

“Có cần thay đổi gì không?”

“Không cần, cứ thế mà làm!”

Bắc Kinh đêm cuối đông, tiết trời càng trở nên lạnh giá, mới đó mà đã sắp đến Giáng Sinh, lẫn trong màn đêm là tiếng cười đùa vui vẻ của trẻ thơ, những cái nắm tay, cái ôm càng trở nên ấm áp.

Amy tháo bỏ kính mắt, ngắm nhìn dòng người đông đúc nhưng đầy xa lạ. Mẹ cô là người Nhật gốc Mĩ, một nửa cuộc đời sống ở Mĩ và Nhật, đối với cô mà nói thành phố này chẳng có mấy thiện cảm.

“Tiểu thư, chúng ta mau đi thôi. Ông chủ bảo nhanh lên ạ!”

Tiếng của tên vệ sĩ làm Amy giật mình, đeo kính mắt lên, quay trở về xe.

Sau vụ thất bại lần trước, đây là lần đầu Amy về nước. Chẳng vì lý do gì, cô chỉ muốn bình tâm suy nghĩ lại xem, rốt cuộc mình đã sai ở điểm nào. Kế hoạch lần đó đã quá hoàn mỹ, nếu có, chẳng qua là vì tên kia không chịu xuống tay với Lam Từ Tuyết mà thôi.

Đàn ông mà lại dễ mềm lòng như vậy! Vô tích sự!

Nằm sâu trong lòng thành phố, khẽ nhắc đến ánh đèn mập mờ cùng những hơi thở hoan lạc, ái muội đầy mê hoặc, sẽ hiện ra hình ảnh của Venus.

Nhưng đêm nay lại khác, quán Bar nổi tiếng nhất Bắc Kinh lại đóng cửa, bên trong từ sớm đã tập trung rất nhiều người, tất cả đều là người của Tiêu gia.

Tiêu Dĩ Đình hai tay vòng qua cổ hai cô nàng xinh đẹp, từ miệng lão nhả ra một làn khói mờ ảo. Cái thứ cảm giác mê mẩn của thuốc này, khiến người khác thực sự khó kìm chế.

Cánh cửa đột nhiên mở ra. Đập vào mắt Amy là cảnh tượng đầy hoan lạc này. Cha cô, nói đúng hơn phải là người đàn ông mà mẹ cô đã chọn, đang ôm ấp hai người phụ nữ, có lẽ còn nhỏ tuổi hơn cô.

Từ khi mẹ cô mất, những chuyện như thế này hằng ngày đều diễn ra, hỏi cô có đau lòng không, cô chỉ có thể nói “Đã quen rồi!”, nên mỗi lần nhìn thấy chỉ toàn là ghê tởm, muốn nôn, chứ không có đau lòng.

Cô không phải người yếu đuối như mẹ.

“Vu Nhi, lại đây!” Tiêu Dĩ Đình trông thấy con gái thì đẩy hai người phụ nữ kia ra, phát tay bảo rời đi.

“Vu Nhi, Vu Nhi”, mỗi lần nghe thấy hai chữ này, Amy đều thấy kinh tởm. Cô chán ghét người cha này, càng chán ghét cái tên mà lão đặt cho cô.

Ngồi xuống đối diện với Tiêu Dĩ Đình, đáp lại thái độ niềm nở của lão là gương mặt không chút cảm xúc như bao năm qua của Amy.

“Đột nhiên gọi con về làm gì?”

“Nhớ con nên gọi con về, không được sao?”

“Sao hơn mười năm qua, không thấy cha nói nhớ con?”

“Con không giống những người phụ nữ đề tiện kia, không cần cha mở miệng ra là nói những lời buồn nôn như vậy!” Amy vẫn như trước không để ý đến Tiêu Dĩ Đình, khiến lão nghẹn lời.

Tiêu Dĩ Đình thờ dài, vẫn là hấn không dạy được con gái.

“Nói chuyện chính đi!” Cái bầu không khí âm mưu dục vọng này, Amy không muốn ở lại đây thêm một giây một phút nào nữa.

“Vậy ta cũng không vòng vo nữa.”

“Lần trước không phải con nói có thích một tên sao, ta thấy tên đó cũng được đấy!”

Amy hơi sững lại, bàn tay run run : “Vậy nên từ bao giờ mà cha đã thích quan tâm đến chuyện của con như vậy?” Amy nở nụ cười đầy bốn cọt.

“Dù sao ta cũng là cha của con, quan tâm một chút là lẽ đương nhiên!”

Cánh cửa quán Bar lại một lần nữa mở ra, thân ảnh cao lớn của Lam Tử Uy dường như che khuất gần hết ánh sáng từ ngoài cửa hắt vào, theo sau hấn còn có một người.

Khoảnh khắc đó, Amy dường như theo phản xạ mà bắt dậy, muốn lao tới nhưng bị bảo vệ bên cạnh cản lại.

Cô nhìn thấy hấn.

Tạ Phong.

Tạ Phong một thân áo sơ mi trắng không thể che dấu hết những vết sẹo ẩn hiện khắp thân mình. Nhìn thấy Amy, hấn cũng chỉ thoáng ngạc nhiên rồi lại di chuyển tầm mắt đi hướng khác.

Hừ! Tiêu Dĩ Đình lão cáo già, ngay cả con gái độc nhất của mình mà cũng muốn kéo vào chuyện này.

Một bàn tay từ đầu đẩy Tạ Phong. Hấn chỉ hơi choáng rồi tiếp tục đứng vững.

“Áy, sao lại đối xử với khách quý như vậy?” Tiêu Dĩ Đình mở giọng bốn cọt, cả đám người cùng cười theo.

Tiêu Dĩ Đình thay đổi sắc mặt, trở lại vẻ cáo già ranh ma của mình, bảo đàn em đem ghế ra.

Bốn người, Tiêu Dĩ Đình và Tạ Phong ngồi đối diện nhau, Amy ngồi cạnh Tiêu Dĩ Đình, đứng sau Tạ Phong là Lam Tử Uy.

“Tiêu tổng, lâu ngày không gặp. Không ngờ lần này gặp mặt, ông lại dùng cách này mà mời tôi tới.” Tạ Phong cất giọng nhàn nhạt, nghe không ra được một tia khó sở cùng phẫn nộ nào.

“Tạ tổng, thất lễ, thất lễ rồi! Chỉ là có chuyện rất gấp, mà lão già ta sợ người không có thời gian gặp mặt. Biết sao được, đành dùng cách này thôi!” Tiêu Dĩ Đình bày ra một bộ mặt bắt đắc dĩ.

“Sao lại thế chứ? Tiêu tổng có chuyện gì, sao không nói?”

Tiêu Dĩ Đình liếc nhìn Tạ Phong một hồi lâu mới lên tiếng, lần này lão ta hoàn toàn nghiêm túc.

“Tạ tổng cũng biết đấy, gần đây Bắc Kinh nổi lên không ít thế lực, lớn có nhỏ có khiến những người lâu năm như chúng ta đây cũng cảm thấy lo lắng.”

“Mà từ trước đến nay, hai nhà Tiêu-Tạ luôn luôn là hai thế lực thao túng nơi này. Mọi quan hệ của chúng ta tuy không phải là thâm giao nhưng cũng là đồng cam cộng khổ, cùng trải qua những ngày tháng loạn lạc (chiến tranh ý), vậy tại sao...”

Tạ Phong trong lòng không khỏi cười khinh bỉ. Lão già này cũng đắc thắng quá rồi, trực tiếp nói ra luôn như vậy? Tuy trong lòng biết rõ nhưng Tạ Phong vẫn cố tình hỏi : “Ý của Tiêu tổng là?”

“Cho DG và Tiêu thị xác nhập làm một. Chúng ta hai nhà kết thông gia đi!”

(Hu hu, sao gần đây chẳng thấy ai đọc, hay like, hay cmt hết vậy >< Tuổi bần quá *khóc mười dòng sông* .

Nhưng mà thôi, hông sao < TỰ MÌNH CỐ GẮNG CHỨ BIẾT SAO GIỜ >

TỰ DẪN LÒNG SẼ KO DROP VÀ SẼ CỐ GẮNG VIẾT HẾT BỘ NÊN TUỔI ĐẦY NHANH TỐC ĐỘ R NÈ ^^ NGÀY MAI CÓ CHƯƠNG MỚI NỮA NHÉ, CHẮC CŨNG TÀM GIỜ NÀY NHA ^^

À mà chương này lan man tào lao quá, hứa chương sau bù tình tiết nha ^^

Bye Bye ~~~~~ ^^)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xả, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Biến Cố Lớn (3)

Amy cứng người, dù biết rằng Tiêu Dĩ Đình gọi mình về là có mục đích, nhưng không ngờ lão ta lại đi bán “con gái” mình như vậy,

Thông gia gì chứ, còn hỏi cô có thích hắn không, thật ra chẳng qua chỉ là cái cớ, nắm được cả DG và Tạ Phong trong lòng bàn tay mới là mục đích thật sự của lão ta.

Đây có thực sự là cha cô không vậy?

Amy vừa đứng lên đã có người ấn cô xuống.

Ánh mắt Tiêu Dĩ Đình hơi tối lại, liếc nhìn Tạ Phong, khẽ nhếch môi : “Thế nào?”

“Yêu cầu này của Tiêu tổng, tôi không thể đáp ứng được rồi! DG và Tiêu thị, bao nhiêu năm qua một mình một cõi, không phải vẫn tốt đó sao, cần gì phải xác nhập. Còn cái gọi là thế lực giang hồ gì đó, Tạ gia không muốn nhúng tay vào nữa.”

Tạ Phong càng nói, ánh mắt Tiêu Dĩ Đình càng tối.

Đúng là một tên sinh sau đẻ muộn không biết trời cao đất dày là gì. Đã bị giam giữ cả một tuần mà vẫn có thể cao ngạo như vậy. Tiêu Dĩ Đình hán chẳng qua chỉ là thông báo cho Tạ Phong tên tiểu tử kia biết, chứ không phải là hỏi xin ý kiến hắn.

“Vậy sao? Nghe qua hình như tình hình rất ổn, nhưng lão già tôi nghe nói hình như không phải như vậy?” Tiêu Dĩ Đình bày ra bộ mặt lo lắng, lắc đầu.

“Kể từ sau khi người đứng đầu mất tích, cả tập đoàn đều rối hết cả lên, còn bị cục thuế kiện tôi trốn thuế, cổ đông đua nhau rút vốn, ngay cả lão chủ tịch nhiều năm không điều hành cũng phải ra mặt, nói ra sẽ để cho cháu trao đích tôn của mình lên nắm quyền điều hành, tin tức sáng nay đây, cậu đã nghe chưa?”

Tạ Phong nhún mày không đáp. Xem ra hắn đã có phần xem thường lão già này rồi. Không những cục thuế và cổ đông mà ngay cả ông nội cũng lung lay, xem ra lão già này đã tính toán rất lâu rồi mới hành động.

Không tồi.

“À, đúng là DG có hơi sa sút thật nhưng chỉ cần tôi trở về là mọi chuyện sẽ đâu vào đấy hết sao, cần gì tới Tiêu thị...nhỏ nhoi như vậy...giúp sức.”

Tạ Phong gằn thật rõ hai chữ “nhỏ nhoi” kia, hành động đó như tát một thau nước lạnh vào mặt Tiêu Dĩ Đình, khiến hắn nhục nhĩ không thôi.

“Tạ! Phong!” Một con thú hoang dã cho dù có huấn luyện như thế nào đi nữa, thì bản chất hoang dã của nó cũng sẽ không thay đổi. Con người cũng vậy.

Tiêu Dĩ Đình hoàn toàn mất lí trí, không kiềm chế bộc lộ vẻ hung hãn của mình. Lão ta đứng dậy, chỉ thẳng vào mặt Tạ Phong :

“Tao nói cho mày biết, mày không hề có quyền chọn lựa.” Thanh âm càng lúc càng lạnh dần, khiến người ta nổi da gà.

Một khẩu súng chìa thẳng vào gáy Tạ Phong, ngay tức khắc, Amy cũng nhận ra những người còn lại cũng đều đồng loạt rút súng ra nhắm vào hắn, chỉ cần cha cô phẩy tay, hắn sẽ chết không chớp mắt. Cảm xúc lạnh lạnh ở vai gáy không khiến Tạ Phong máy may run sợ, hắn vẫn giữ ánh mắt đầy khinh bỉ nhìn Tiêu Dĩ Đình.

“Cha!” “Mày câm miệng cho tao!”

Từng câu từng chữ như nghẹn lại trong lòng Amy, tất cả đều trôi đi cùng lời nói của Tiêu Dĩ Đình.

“Tao tưởng chừng đó thời gian là đủ để mày nhận ra, thì ra không phải vậy!”

“Mây tưởng ở trong hoàn cảnh này, mây còn có quyền chọn lựa sao?”

Tiêu Dĩ Đình đến trước mặt Tạ Phong, dùng lực bóp lấy cằm hắn.

Tạ Phong cắn răng nhịn đau, môi mấp máy không rõ lời, nhưng Tiêu Dĩ Đình vừa vặn có thể nghe được ba chữ: “Ông thua rồi!”

Ngay lập tức, tiếng những tấm kính vỡ vụn vang lên, những tên vệ sĩ to con một tên lại một tên ngã xuống, chợt có ai đó hét lên: “Năm hết xuống, chúng ta bị tập kích, là lính bắn tỉa.” Nhưng khi tên kia ngã xuống, hắn đã chết rồi.

Cảnh tượng đột nhiên trở nên hỗn loạn. Giữa không gian tối mịt mờ, không ai xác định được đạn từ đâu bay tới, tất cả đều giương súng đề phòng quanh mình, nhưng chẳng ai tránh được kết cục đó.

Người ngã xuống ngày càng nhiều, Tiêu Dĩ Đình trợn tròn hai mắt, chuyện vừa rồi diễn ra quá nhanh, hắn vẫn chưa nhận thức được điều gì đang xảy ra.

Ngay trong một tích tắc hòng súng chĩa vào gáy mình di chuyển, Tạ Phong xoay người một vòng, chân dùng toàn lực đá vào tay tên đang cầm súng. Khẩu súng trong tay tên kia rơi xuống, vừa vặn rơi vào tay Tạ Phong.

“Lam...” Tiêu Dĩ Đình như nhớ tên điều gì, nhưng lời kia nói ra chưa hết đã cảm giác có vật lạnh lạnh chĩa vào đầu mình.

Lão ta quay đầu, ánh mắt đầy súng sót cũng phần nộ nhìn tên đang giương súng vào đầu mình.

“Lam! Từ! Uy!” Lão ta gằn từng chữ.

Lam Từ Uy chỉ mỉm cười nhìn lão.

“Bỏ vũ khí xuống!”

Tất cả dường như bất động sau tiếng hét của Tạ Phong, đám thuộc hạ nhìn nhau, lại nhìn về phía ông chủ của mình đang bị chĩa súng vào đầu, tất cả đều bỏ súng xuống, hai tay đưa lên đầu, đứng vào một góc.

“Ha ha ha!” Đột nhiên Tiêu Dĩ Đình như phát điên mà cười lớn, tiếng cười của hắn lúc này còn ghê rợn hơn tiếng hét của dã thú trong đêm khuya.

“Bọn mày nghĩ tất cả đã kết thúc rồi sao? No, no. Tất cả bây giờ mới là kết thúc này.” Nói rồi lão ta lại cười, tiếng cười càng ngày càng quái dị.

“Lam Từ Uy, bao nhiêu năm qua tao nuôi dưỡng mày, cũng giống như nuôi dưỡng một con chó mà thôi. Nhưng tao biết, con chó này quá hung dữ, tao không thể thuần hóa nó được, sớm muộn gì cũng có ngày nó quay lại cắn trả tao một miếng.” Nhìn Lam Từ Uy đầy châm chọc “Nhưng sao mày lại quên mất nhỉ? Tao có thể nuôi một con chó như mày, sao lại không thể nuôi một con chó khác?”

“Cạch”, tiếng chốt an toàn của súng được bật lại vang lên. Tạ Phong theo phản xạ giương súng định bắn nhưng Lam Từ Uy đã giơ tay ra hiệu dừng bắn. Hắn cứ mặc cho người kia chĩa súng vào đầu mình. Không một lời oán trách, hắn chỉ âm thầm nhếch môi tự cười nhạo chính bản thân mình. Vết sẹo dài nơi mắt trái lại nhói đau.

“Tôi đã biết cậu nhất định sẽ phản bội tôi.”

Người thiếu niên da vàng hai mắt sững sờ, bàn tay cầm súng hơi run run, khóe môi mím chặt, không ngừng tự hỏi bản thân.

Hắn đã biết? Biết từ khi nào?

“Sắp tới tôi sẽ chuẩn bị một cuộc phản công lớn, cậu có muốn tham gia với tôi không?”

“Cái gì? Phản công?”

“Phải, tôi sẽ lật đổ Tiêu Dĩ Đình, nắm quyền điều hành của tổ chức.”

“Anh...anh”

“Tôi tin tưởng cậu.”

“Ông chủ, có kẻ muốn phản bội ông.”

“Được, tao biết rồi! Mày cứ tiếp tục theo dõi nó đi!”

Lam Từ Tuyệt ngược nhìn đồng hồ, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, đã hơn 10 giờ rồi, tại sao anh hai vẫn chưa về. Hơn nữa, dường như hôm nay khu biệt thự này rất trống trải, đếm đi đếm lại vẫn chỉ có khoảng 10 người.

Quái lạ, đến cả đám người ngày thường canh giữ cô cũng biến mất, chẳng lẽ anh hai cần bọn họ đi làm gì?

Tiếng soạt soạt từ đầu truyền tới làm Lam Từ Tuyết giật mình, quay đầu, ánh cửa phòng vốn được anh trai cô khóa rất kĩ đột nhiên từ từ hé mở. “Ài?”

Lam Từ Tuyết tiến lại gần, nheo mắt nhìn, một cái đầu màu đen dần lộ ra, tiếp đó là một thân ảnh cao gầy hiện ra trước mắt cô.

Tạ Nhạc thờ phào nhẹ nhõm. Nơi này canh chừng cũng quá nghiêm ngặt rồi, chưa bao giờ việc đột nhập với hấn lại khó khăn thế này, mấy tên kia toàn là dạng “khó nuốt”, biết vậy đã không nhận lời với 3R.

“Này, cô...” Tạ Nhạc quay đầu, muốn xem xem cái người mà 3R suốt ngày một tiếng tiểu thư hai tiếng tiểu thư kia rốt cuộc là ai thì bất gặp Lam Từ Tuyết đang nhìn mình chăm chăm.

“Là cô!”

Lam Từ Tuyết nhìn không chớp mắt người lạ đột nhập vào phòng mình, nghe Tạ Nhạc nói thì lại càng ngạc nhiên, chẳng lẽ hấn biết mình?

“Anh biết tôi?” Đương nhiên, cô sớm đã quên cái người mình gặp trong đêm mưa kia rồi.

(Ai quên rồi tự nhận lun đi ~.~)

Tạ Nhạc đỡ trán. Nữ nhân đạo này đúng là mau quên quá rồi! Lại nhớ tới chuyện chính, hấn nói với cô :

“3R nhờ tới đưa cô đi. Nói là tới Venus gì đó, anh trai cô hiện đang ở đó, còn có anh... à Tạ Phong.” Cũng là vì nghe nói chuyện này liên quan đến anh họ mình nên Tạ Nhạc mới đồng ý với 3R.

Venus.

Lam Từ Tuyết nghe xong liền như bay chạy ra khỏi phòng, lúc đi ngang qua Tạ Nhạc, hấn chỉ kịp dúi vào tay cô một vật màu đen, thì thào : “3R gửi cho cô!”

Tiêu Di Đình cười lớn. Nhóc con vẫn mãi chỉ là nhóc con. Tưởng rằng có thể dễ dàng lật đổ hấn như vậy sao? Hừ, lão già ta lăn lộn trên thương trường không dưới 25 năm, chẳng lẽ lại dễ cho một thằng nhóc miệng còn hôi sữa xỏ mũi?

“Sao hả? Sao không nổ súng đi? Nhìn xem, vết sẹo trên mặt mày kia! Chắc, chắc, chẳng phải mày hận tao lắm sao? À phải rồi, chắc phải hận tao như thằng nhóc kia hận mày chứ nhỉ?”

Ánh mắt của Lam Từ Uy và thiếu niên da vàng kia tối sầm lại. Quá khứ đau thương lại bị Tiêu Di Đình một lần nữa đào bới.

“Im miệng.” Lam Từ Uy trở nên kích động, tay nắm gắt gao cò súng.

“Đứng yên.” Chàng thiếu niên da vàng cũng nắm chặt cò súng, giọng nói lạnh như băng “Năm đó là anh nợ anh trai tôi một mạng.”

Không gian yên tĩnh, trong tay tất cả những người còn sống đều cầm súng, ngay bây giờ chỉ cần một người nổ súng thì sẽ có nhiều hơn một người chết.

Không biết trôi qua bao lâu, giữa không gian yên tĩnh, Lam Từ Uy bỏ súng khỏi đầu Tiêu Di Đình.

“Đoàn”

(Đến hẹn lại lên nha ^^ Hẹn các bn thứ 7 nhé ^^ Cmt, cmt đây ~~~)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Biến Cố Lớn (4)

CHƯƠNG 26

“Đoàn”

Tiếng súng vang lên, tất cả đều nhìn nhau, chưa có ai nổ súng.

Là ai nổ súng?

Là ai bị bắn?

Lam Từ Uy xoay người, đỡ lấy con người đầy máu đang ngã xuống, cậu thiếu niên da vàng môi mấp máy, chỉ kịp thốt ra vài chữ trước khi nhắm mắt :
“Tôi biết không phải anh hại chết anh ấy. Xin lỗi!”

Vẫn như 17 năm trước, Lam Từ Uy hẳn vẫn không thể cứu vãn được chuyện gì, vẫn chỉ có thể nhìn anh em ngày đêm sống chết cùng mình ra đi. Bất lực, hối hận, lương tâm cắn rứt, quá khứ như bị đào bới, cảm xúc vẫn nguyên vẹn như 17 năm trước.

Lam Từ Tuyết hai tay cầm súng trở nên run rẩy, cô...giết người thật rồi! Từ trước tới giờ, nếu như có bắn, cũng chỉ là đạn thuốc mê, không ngờ lần này 3R lại chuẩn bị đạn thật bên trong.

Tạ Phong chạy tới đỡ lấy thân ảnh Lam Từ Tuyết đang ngã xuống, ôm chặt cô trong lòng, vỗ nhẹ lên lưng cô.

“Em...giết người rồi!” Hơn nữa còn là người thân cận bên cạnh anh cô.

Lúc này khi Lam Từ Tuyết nhìn vào chỉ thấy anh trai đang bị ai đó chìa súng vào đầu nên không để ý nhiều, cứ thế mà nổ súng, không ngờ lại hại chết...

Tiêu Dĩ Đình thấy người giải vây giúp hẳn đã chết, nhận thấy tình thế bất lợi liền lao đầu chạy ra khỏi quán bar.

Lam Từ Uy cầm chắc súng trên tay, liên tiếp 3 phát tại hai chân Tiêu Dĩ Đình mà bắn, khiến hẳn ngã xuống ngay tại cửa.

Lam Từ Uy để xác người anh em của mình xuống sàn nhà. Hai tay vẫn cầm súng, từng bước tiến tới chỗ Tiêu Dĩ Đình.

Những thứ lão ta nợ hẳn, không phải chỉ có 3 phát đạn là có thể trả hết.

Tiêu Dĩ Đình giây phút lão ta ngã xuống, thân mình vô thức chạm vào khẩu súng của một tên đã chết gần đó, lão ta nắm chặt, chỉ chờ giây phút Lam Từ Uy tiến lại gần.

Hai người chỉ còn cách nhau ba bước chân, Tiêu Dĩ Đình rút khẩu súng dưới thân mình ra...

“Cẩn thận!”

“Đoàn”

Đến khi Lam Từ Uy kịp nhận ra mọi chuyện thì Tiêu Dĩ Đình đã nổ súng, hẳn nghiêng rặng, liên tiếp bắn ra ba phát vào đầu Tiêu Dĩ Đình.

Tiêu Dĩ Đình thật sự đã chết, hẳn tròn tròn mắt, thân thể ngã vào cửa, máu không ngừng từ đỉnh đầu chảy xuống.

Máu trên đùi Tạ Phong cũng đang chảy xuống,lúc này đẩy Lam Từ Uy ra, không ngờ chính bản thân mình lại trúng đạn.

“Phong!” Lam Từ Tuyết đột nhiên ngắt đi, cảnh tượng cô nhìn thấy cuối cùng vẫn là máu.

Máu, máu không ngừng chảy ra...

“Mẹ, mẹ mau mở mắt ra nhìn con đi, mẹ,... mẹ đừng làm Tuyết Nhi sợ! Mẹ!”

“Mẹ...mẹ...” Tiếng khóc cùng tiếng nấc nghẹn của cô bé nhỏ càng ngày càng yếu ớt, người cô yêu thương nhất trên đời, đã vĩnh viễn ra đi, vĩnh viễn rời xa cô.

“Mẹ...mẹ!”

Lam Từ Tuyết bật người dậy, cả người đều là mồ hôi lạnh.

Lại thế nữa rồi, cứ mỗi lần nhìn thấy máu, cô lại nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó.

Đúng rồi, máu! Tạ Phong!

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, Lam Từ Tuyết vội chớp lấy cánh tay Lam Từ Uy, gấp gấp hỏi :

“Anh ấy đâu?”

“Phòng 624, cách chúng ta 3 phòng về phía bên trái.”

“Này, em, em...” Lam Từ Tuyết giựt phắc dây truyền nước biển trên tay ra, không nghĩ nhiều bỏ lại Lam Từ Uy cầm đầu chạy.

Lam Từ Tuyết dừng lại trước cửa phòng 624, nhẹ nhàng mở cửa.

Cả căn phòng đều mang màu trắng. Tường trắng, giường trắng, ngay đến cả tấm rèm cửa cũng màu trắng nốt. Mùi thuốc sát trùng nồng nặc lan tỏa trong không khí, có lẫn cả mùi máu tươi khiến Lam Từ Tuyết cảm thấy cực kì chán ghét cái nơi gọi là bệnh viện này.

Mà người đang nằm trên giường, từ lúc cô vào cho đến giờ đều không mấy may cử động.

Chắc có lẽ này giờ mình chưa gây tiếng động mạnh nên hẳn ta chưa nghe thấy chẳng?

Tự nhủ với bản thân mình như vậy, Lam Từ Tuyết ngồi xuống bên cạnh giường, cánh tay rụt rè đưa ra, nắm lấy cổ tay Tạ Phong mà lay lay.

“Này, mau tỉnh dậy đi, tôi có chuyện muốn nói với anh này!”

Người trên giường sắc mặt nhợt nhạt, đôi môi không một chút huyết sắc, vẫn cứ thế bất động, không trả lời Lam Từ Tuyết.

“Thôi nào, đừng giỡn nữa, tôi thật sự có chuyện quan trọng muốn nói với anh đấy!”

Không gian vẫn yên ắng, yên ắng đến đáng sợ.

Lam Từ Tuyết nắm chặt lấy cả hai tay Tạ Phong, dùng hết sức lay người hắn.

“Tỉnh, anh mau tỉnh cho tôi.”

“Đừng lay nữa, lay cũng không có tác dụng gì đâu!” Lam Từ Uy đứng ở cửa, chỉ nói thoáng qua một câu rồi lại rời đi.

Không cần lay nữa, lay cũng không có tác dụng gì đâu.

Giả dối, sao lại không cần lay nữa chứ, nhất định phải lay, phải lay cho đến khi hắn tỉnh mới thôi.

Nhất định sẽ có tác dụng, nhất định thế!

Lam Từ Tuyết vẫn cố sức lay tỉnh Tạ Phong, thanh âm đã trở nên khản đặc : “Anh mau tỉnh, mau tỉnh lại cho tôi!”

“Một là bây giờ tỉnh lại, hai là anh sẽ không bao giờ nhìn thấy tôi nữa!” Gió từng cơn lạnh buốt lùa vào phòng, nhưng không lay tỉnh được người trên giường.

Việc em sợ nhất trên đời, không phải là thấy anh đi bên người phụ nữ khác, không phải là thấy anh đối với sự có mặt của em coi như bằng không. Mà đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là, em nắm chặt lấy tay anh, cố hết sức lay tỉnh anh nhưng anh lại không đẩy em ra, càng không tỉnh dậy, cũng không nhìn em nữa.

Chỉ cần anh còn nhìn thấy em, trông mắt anh có em, là em còn hạnh phúc!

Giả như lúc trước cô thừa nhận tình cảm với hắn, giả như lúc đó đừng vì Doãn Lâm mà tổn thương hắn, giả như lúc đó đừng nói lời khiến hắn đau lòng, giả như lúc đó ôm chặt lấy hắn, đừng để hắn buông cô ra...

Mọi chuyện có phải sẽ không thế này không?

Thật ra con người ta đều là thế, lúc có thì không biết quý trọng, khi mất đi rồi mới thấy hối tiếc.

Chúng ta vẫn thường hay nói “giả như”, nhưng ai cũng biết rằng, trên đời này làm gì có “giả như”, chỉ có quá khứ, hiện thực và tương lai. Cái gọi là “giả như” đó, chẳng qua cũng chỉ là ảo mộng, vọng tưởng của loài người mà thôi.

Chẳng ai có thể quay về quá khứ hay biết trước được tương lai, đôi lúc lại cảm thấy, sống trong hiện thực không lối thoát này, chúng ta đều là những con rối cho số phận đùa giỡn.

Từng giọt nước lạnh ngắt lăn dài trên má Lam Từ Tuyết, dường như xóa nhòa hết tất cả cái gọi là mặt nạ che dấu cảm xúc cô những ngày qua. Đó không đơn thuần là nước mắt, chúng là máu, máu chảy từ tim cô ra.

Trong không gian yên ắng đến đáng sợ, tiếng hít thở nhẹ nhàng của người kia hoàn toàn bị che lấp bởi tiếng nức nở của Lam Từ Tuyết

Đáng lẽ ra ngay từ giây phút cô lần đầu tiên rơi nước mắt vì hắn, cô nên sớm nhận ra, con tim đã bị người đàn ông này trói chặt, chỉ sợ cả đời không thể thoát ra. Tại sao vẫn cứ cố chấp, u mê không tỉnh, ôm cái gọi là tình cảm bao năm gì đó, tự tay giết đi cảm tình thật của chính mình?

“Tôi cảm thấy như vậy chưa là gì cả ! Tôi muốn 12 tháng, 365 ngày, 53 tuần trong năm đều dành để quan tâm em. 24 giờ , 1440 phút, 86400 giây một ngày đều được ở bên em”

“Tôi khẳng định một lần nữa“.”Em là người phụ nữ đầu tiên mà Tạ Phong tôi yêu, cũng là người cuối cùng.”

“Em có thể chạy trốn khỏi tình cảm của tôi, nhưng vĩnh viễn đừng bao giờ biến mất khỏi tầm mắt của tôi.”

Tên khốn khiếp, rõ ràng là tôi không trốn anh, anh lại dám trốn tôi?

“Tạ Phong...anh...là đồ...vô trách nhiệm...Sao lại chọn đúng lúc tôi...thích anh...vĩnh viễn rời xa tôi chứ!”

“Em nói em yêu anh đấy, anh có nghe thấy không

Đừng tỏ vẻ như không nghe thấy

Đừng tỏ vẻ không quan tâm em như vậy

Giờ em biết rồi

Mất đi anh mới là điều khiến em hối hận nhất

Nhìn em đi, mau nhìn em đi

Người con gái anh từng nói yêu thương đang ở trước mặt anh đây

Sao anh không trả lời, sao anh cứ im lặng như vậy

Mau trả lời em đi...”

Lam Từ Tuyết dùng tay dấm lên lồng ngực Tạ Phong. Cô mệt rồi, hầu như không nghe thấy được giọng mình nữa, cô chỉ có thể cảm nhận được nước mắt không ngừng tuôn rơi, ướt dầm cả khuôn mặt.

Có phải khi em nhận ra đã là quá muộn?

Một bàn tay to lớn vòng qua vai cô, nhanh như chớp kéo cô xuống, ngay khi Lam Từ Tuyết kịp phản ứng lại, cả người cô đã nằm trong lòng ngực người kia, môi truyền tới một xúc cảm mềm mại mát lạnh quen thuộc.

Không vội vàng, cuồng dã như lần trước, lần này Tạ Phong chỉ đơn thuần là môi chạm môi với Lam Từ Tuyết, đầy tham lam, chiều chuộng mà mút lấy đôi môi còn đang run rẩy của cô. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng cho cô.

“Không sao, anh ở đây!”

Lam Từ Tuyết chưa từng cảm thấy giọng nói của Tạ Phong ấm áp như thế, dường như có thể xoa dịu mọi vết thương trong lòng cô, chỉ cần một câu như vậy thôi. Cảm xúc chưa từng chân thật đến như thế, chưa từng ngọt ngào đến như thế.

Không cần nói “giả như”, em vẫn có thể giữ anh lại, phải không?

Tạ Phong rời môi mình khỏi môi Lam Từ Tuyết, ngẩng nhìn gương mặt đã tái nhợt đi vì lo sợ của cô, đôi mắt vẫn còn ngân ngấn nước, không nhìn được mà vươn đầu lưỡi khẽ nuốt trọn những giọt nước mắt kia.

“Sau này tôi không muốn thấy em...”

Đôi môi bất ngờ bị chặn lại, từng chữ như bị người kia nuốt vào.

Cô ấy cứ nhiên lại chủ động?

Tạ Phong nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, chiếm lại thế chủ động, không nhìn được nở nụ cười với người gấp tới mức đã cắn rách môi mình :

“Bảo bối, từ từ thôi!”

Môi lại chạm môi, Tạ Phong không cần phải như lần trước hao tổn sức lực để cạy mở khoang miệng của Lam Từ Tuyết, lần này là cô tự nguyện.

Cái lưỡi tinh nghịch luôn lách khắp các ngõ ngách trong khoang miệng Lam Từ Tuyết, hút trọn lấy dưỡng khí của cô. Lam Từ Tuyết thở gấp, giận dữ mà cắn nhẹ cái lưỡi không yên phận kia một cái. Bàn tay gầy gao ôm chặt lấy Tạ Phong.

Người đàn ông này, hệt như một cơn gió, đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, Lam Từ Tuyết sợ chỉ cần buông tay, người đàn ông này sẽ biến mất, biến mất...

Nghĩ lại những chuyện đã qua, Lam Từ Tuyết không khỏi rùng mình.

Tạ Phong cảm nhận được Lam Từ Tuyết đang run rẩy, bàn tay ôm chặt lấy mình đến nghẹt thở, hẳn hơn cau mày, bàn tay càng ôn nhu vỗ nhẹ lưng Lam Từ Tuyết, cố gắng trấn an người trong lòng mình.

“Đây là thật, phải không?” Giọng Lam Từ Tuyết nhỏ nhẹ lại yếu đuối, ánh mắt vụt qua một tia lo sợ. Đôi bàn tay chưa bao giờ yếu ớt như thế áp lên má hắn, ánh mắt cô chỉ chăm chú nhìn một nơi.

Lam Từ Tuyết bây giờ mới phát hiện, hẳn thực ra còn có vẻ mê hồn hơn nữ nhân. Vầng trán cao rộng đầy soái khí, đôi mắt sâu thẳm thăm vồn dĩ tự nhiên mà tỏa ra hàn khí ngay lúc này nhìn cô thật ôn nhu, xương gò má hơi nhọn khiến gương mặt hắn lộ rõ góc cạnh, sống mũi cao, thẳng tắp, còn đôi

môi...

Bàn tay không tự chủ mà vuốt nhẹ lên bờ môi đó.

Thật mềm, lại mát lạnh!

Tạ Phong để Lam Từ Tuyết sờ chán chê rồi lại ôm chặt lấy cô, hôn càng cuồng nhiệt hơn, lưỡi của hắn ra sức càn quét khoang miệng cô, mùi máu tanh thoang thoang nơi cổ họng, chân thực như vậy. Lam Từ Tuyết bị hôn lâu đến mất hết đường khí, chỉ có thể lấy đường khí từ miệng Tạ Phong, cả thân người hoàn toàn mất hết sức lực, thân thể dường như đã nằm lên người Tạ Phong.

Giữa căn phòng lạnh lẽo đầy mùi thuốc sát trùng, chỉ có tiếng môi chạm môi, tiếng răng ken kết cùng mùi máu tươi thoang thoang. Không ai nói gì, cũng chẳng ai bảo phải dừng lại, hai người cứ như thế chỉ cần buông tay là đối phương sẽ chạy mất, gát gao ôm lấy nhau.

Ngày mùa đông hiem hơi có một tia nắng ấm áp như có như không chiếu trên chiếc giường lớn, xuyên qua lớp áo dày, sưởi ấm trái tim hai người.

Nhận thấy người trong lòng mình đã hết sức, Tạ Phong lật người Lam Từ Tuyết xuống, để cô nằm xuống giường. Bàn tay nhẹ vuốt phần tóc mái rối bời của cô sang một bên, không nhịn được nhẹ nắm lấy cằm cô ngắm nghía.

Nắng ngày đông yếu ớt nhàn nhạt chiếu lên gương mặt ấy, đôi môi vẫn còn bóng loáng do nước, đôi mắt nhìn hắn yếu ớt như động vật nhỏ, gương mặt đã gầy đi ít nhiều, mái tóc đen dài phất phơ trong gió. Chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt từ lúc nào đã tuột xuống quá ngang vai, để lộ bờ vai trắng ngần, vẫn còn dấu hằn đỏ thẫm thoáng sau nụ hôn cuồng nhiệt vừa rồi.

“Em là người phụ nữ đầu tiên mà Tạ Phong tôi yêu, cũng là người cuối cùng.”

Tạ Phong cảm nhận được hơi thở mình ngày càng gấp gáp. Hắn cúi đầu, hôn nhẹ lên trán Lam Từ Tuyết, cố gắng tận hưởng mùi hương thoang thoang dịu nhẹ lại mát lạnh như bạc hà trên người cô, lắng nghe tiếng tim cô đập ngày càng nhanh.

Ánh mắt không biết từ lúc nào đã cố định tại bờ vai cô.

Hắn cúi thấp xuống, gặm cắn vùng da gọng càm ấy, mút vào nhả ra, để lại những vết hôn thay thế cho vết hằn kia.

Lam Từ Tuyết nhú mày, mím chặt môi, không nhịn được khẽ rên một tiếng, thân thể cứ thế giãy giụa, trốn tránh cái tên như dã thú tìm mồi kia.

Hắn... hắn làm gì vậy?

Toàn bộ đều được Tạ Phong thu vào mắt, hắn cảm thấy, như vậy mà hắn vẫn không làm gì, quả thực đúng là chuyện lạ.

Tạ Phong nâng cằm Lam Từ Tuyết lên, giọng nói đầy nam tính, nhưng khóe môi lại nhếch lên nụ cười tràn ngập vẻ hạ lưu:

“Lam Từ Tuyết, em câu dẫn tôi!”

Cắn nhẹ vào vành tai đã đỏ ửng của cô, hắn thì thào:

“Anh muốn em!”

(H, H~~~ đi a!!!!!!)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

CHƯƠNG 27

Gương mặt Lam Từ Tuyết càng ngày càng đỏ, hô hấp dần trở nên rối loạn.

Cánh tay không yên phận của Tạ Phong từ từ di chuyển đến hông cô, Lam Từ Tuyết cảm nhận được nhiệt độ thay đổi, không khỏi rung mình một cái.

Tạ Phong mỉm cười dịu dàng nhìn người đang toát mồ hôi lạnh nhưng cũng không chống cự trong lòng mình, cúi đầu xuống.

Lam Từ Tuyết lại cảm nhận được hơi thở ấm nóng của Tạ Phong nơi tai: “Đừng sợ!”, rồi hắn hơi nghiêng đầu, hướng môi Lam Từ Tuyết mà nhắm tới.

“Cạch”, cửa phòng trông chốc lát mở toanh, Lam Từ Uy nghiêm mặt nhìn hai người đang làm cái trò mèo vờn chuột trong phòng kia đầy hắc khí.

Lam Từ Tuyết mặt còn đỏ hơn lúc nãy, cố hết sức đẩy Tạ Phong ra khỏi người mình.

Tạ Phong nắm lấy bàn tay đang dùng sức đẩy mình ra, cau mày không hiểu là có giận dữ hay không nhìn thoáng qua người kia.

“Anh không thấy chúng tôi đang bận sao, cảm phiền ra ngoài!” Giọng nói lạnh tựa tảng băng nghìn năm, Lam Từ Tuyết cảm thấy, lần này Lam Từ Uy giận thật rồi.

“Tôi cho cậu 3 giây, cậu mau bước ra khỏi người em gái tôi ngay! 1” Giọng hấn

“Anh có biết một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng không hả? Mau cút đi!”

“2”

“Tôi cứ không đi đây, làm gì nhau nào?”

Lam Từ Tuyết hai tay vẫn bị Tạ Phong gắt gao giữ chặt, không khỏi khóc không ra nước mắt.

Hai cái người này thật là...

“3”

Lam Từ Uy đếm đến ba, Tạ Phong vẫn ngoan cố dán người trên thân Lam Từ Tuyết, còn cố ý cọ cọ đầu vào cổ cô, chọc tức Lam Từ Uy.

Một tảng sát khí bắt đầu từ người Lam Từ Uy tỏa ra, hấn rút súng, chĩa về phía Tạ Phong: “Mau! Bước! Ra”

Lam Từ Tuyết ảo não nhìn hai con người đang căng mắt trừng mắt nhìn nhau kia, lặng lẽ thở dài.

Hai người này, đã lớn đến nhường nào rồi, sao còn giống như con nít vậy?

Mặt Trời hôm nay rất chăm chỉ, bây giờ mới có 8 giờ nhưng đã có thể cảm nhận được hơi thở của Mặt Trời trong không khí, thế nhưng trong phòng hiện giờ chỉ toàn mùi sát khí.

Tạ Phong bị Lam Từ Uy dí súng vào người, dù không muốn cũng đành rời giường, bây giờ đang căng cả hai mắt trừng Lam Từ Uy.

Lam Từ Uy dù đuổi được tên kia ra khỏi em gái mình nhưng quả thực cũng không thể vui vẻ. Em gái tôi nuôi lớn bao nhiêu năm, lại để cậu dễ dàng ăn được như vậy sao?

“Được rồi, hai người đừng trừng nhau như vậy nữa!” Lam Từ Tuyết quả thực sắp trầm uất mà chết rồi, cái thể loại không khí gì đây?

“Chẳng phải hai người hợp tác với nhau sao, hợp nhau lắm mà!” lam Từ Tuyết không hiểu rõ sự việc nên nhắm mắt đoán bừa.

“Chúng tôi chỉ hợp tác.” Hai người đồng thời nói cùng một lúc.

Lam Từ Tuyết thấy thế ôm bụng cười nghiêng ngả. Sắc mặt hai người kia càng ngày càng đen hơn.

Khụ, khụ! Lam Từ Tuyết không cười nữa, ngồi lại ngay ngắn, nghiêm túc mà hỏi hai người kia: “Bây giờ có thể giải thích cho em biết đã xảy ra chuyện gì được chưa?”

Sau câu hỏi của Lam Từ Tuyết, cả ba người đều im lặng, không ai nói gì, cũng không ai phá hủy sự trầm mặc này.

“Chuyện này kể ra, thực sự rất dài.”

Lam Từ Tuyết vén rèm cửa sang một bên, ánh Mặt Trời chiếu vào mắt cô, cô theo phản xạ mà nheo mắt lại.

Có phải thế giới của bọn họ cũng như vậy, cho dù không làm gì cũng sẽ bị đẩy vào nguy hiểm, ta không giết người người sẽ giết ta, chém giết lẫn nhau như vậy không?

Lam Từ Tuyết nghĩ lại những lời Lam Từ Uy nói, bất giác cảm thấy lòng trĩu nặng.

Mọi chuyện bắt đầu từ mười bảy năm trước, lúc đó mẹ cô mất, mà nguyên nhân... là do cha cô. Lam Từ Uy lúc đó mười tuổi, cô mới năm tuổi. Hấn vì hận người cha bạc tình bạc nghĩa mà bỏ nhà đi, sau đó hấn được một nhóm người nhận vào làm, vận chuyển cái mà người ta gọi là “hàng trắng”.

Lam Từ Uy lúc đó đương nhiên không biết “hàng trắng” đó là gì, trong một lần đi giao hàng đã đụng mặt người đàn ông đó-Tiêu Dĩ Đình.

Tiêu Dĩ Đình chỉ cần nhìn cũng thấy đứa trẻ này không phải loại tầm thường, muốn Lam Từ Uy gọi hấn một tiếng “cha” mà giết chết người bạn thân nhất của Lam Từ Uy, cũng chính là anh trai của chàng thiếu niên da vàng kia.

Lam Từ Uy vì muốn trả thù cho người bạn thân của mình mới nhận Tiêu Dĩ Đình làm cha, gia nhập vào cái giới xã hội đen nồng nặc mùi máu tanh đó.

Năm đó, hấn mười một đó.

Lại nói đến Tạ Phong, anh trai cô và hấn ầu cũng là có duyên.

Ý muốn trả thù Tiêu Dĩ Đình đã nhen nhóm trong lòng Lam Từ Uy từ lâu, nhưng hấn vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp. Lần này Tiêu Dĩ Đình gọi hấn về, chính là muốn hấn giam giữ Tạ Phong, ép hấn cưới Tiêu Vu, đem DG về dưới trướng của Tiêu thị.

Chỉ là Tiêu Dĩ Đình có chết cũng không ngờ tới, Tạ Phong ấy vậy mà lại hợp tác với Lam Từ Uy, chỉ vì đó là anh trai của Lam Từ Tuyết, hấn tin tưởng Lam Từ Uy nhất định sẽ không chấp nhận cả đời làm con chó dưới chân Tiêu Dĩ Đình. (=)tin người yêu vờ) Vậy nên tất cả chỉ là một màn kịch được dựng lên để lừa người, bao gồm cả cô.

Lam Từ Tuyết bàn tay vô thức rơi xuống, thờ dài.

Cánh tay dài ẩn hiện những vết sẹo vòng qua hông Lam Từ Tuyết, ôm chặt lấy cô. Một cổ ấm áp dính chặt vào lưng Lam Từ Tuyết. Hai người không nói gì, Tạ Phong cứ thế ôm chặt lấy lưng Lam Từ Tuyết, để cô nghiêng đầu, tựa vào lồng ngực mình, tiếp kiếm thứ gọi là bình yên.

Không cần nói gì, chỉ cần em có thể cảm nhận được anh ở phía sau em, vậy là đủ rồi.

Cứ sau mỗi cơn gió đông dữ dội, cây bàng lẳng bên cửa sổ phòng bệnh lại thưa thớt thêm vài lá cũng như sinh mệnh con người ta ngắn ngủi, bất cứ lúc nào cũng có thể ra đi.

“Anh trai em...lâu như vậy...em cũng không biết...” Chính Lam Từ Tuyết cũng không nhận ra, từng câu cô nói cứ ngắt quãng, nghẹn ngào, chứa đầy ưu tư cùng sầu muộn.

Tạ Phong càng ôm chặt cô hơn, giọng nói của hấn càng trở nên ấm áp: “Không phải lỗi của em.”

Lam Từ Tuyết cúi xuống nhìn bàn tay mình và hấn đan chặt vào nhau, nhỏ giọng hỏi:

“Có phải một lúc nào đó...anh sẽ biến mất phải không?” Cũng giống như chỉ cần một cơn gió, lá trên cây đã không chịu nổi mà lìa cành, cũng giống như chỉ là ân oán của hai, mà lại hại chết nhiều người như thế.

Chưa bao giờ Lam Từ Tuyết thấy mình nhỏ bé, bất lực đến như thế. Trong thế giới của anh trai cô và hấn, không có chính cũng không có tà, không có ai đúng ai sai, chỉ có người mạnh, kẻ yếu.

Thế giới đó quá đáng sợ.

Cô sợ nó sẽ cướp mất hấn đi.

“Không bao giờ. Anh sẽ luôn ở ngay đây, phía sau em. Chỉ cần em quay đầu, nhất định sẽ nhìn thấy anh.”

Lời đã nói ra, tuyệt không thay đổi.

Ngày mùa đông cuối tháng mười hai, thành phố trở nên nhộn nhịp hơn bao giờ hết, chỉ mới 6 giờ, dòng người đã đổ xô ra đường mặc cho tiết trời lạnh giá đến thấu xương.

Người đi qua đường dù vội vã đến đâu cũng một lần ngoái đầu nhìn chiếc BMW màu đen đậu dưới khu chung cư lúc này. Ở thành phố Bắc Kinh phồn hoa này, người giàu có không thiếu nhưng không phải ai cũng có đủ tiền để mua một chiếc xe giá bằng một căn nhà như vậy. Hướng chỉ lúc này, đang đứng tựa người vào cửa xe chính là một đại “mỹ” nam.

Người đàn ông cao hơn một mét tám, một tay cầm áo khoác, trên người là một bộ vest đen 2 khuy, cổ áo hình chữ V để lộ áo sơ mi màu xám đầy lịch lãm bên trong phối cùng với quần kaki màu đen. Người đàn ông cứ một lúc lại cúi xuống nhìn chiếc đồng hồ đeo trên tay. Cả người lẫn không gian xung quanh đều màu đen khiến cho chiếc đồng hồ màu trắng trở nên nổi bật.

Không cần nghĩ cũng biết là có người tặng.

Khóe miệng người đàn ông ẩn hiện một nụ cười kì bí, ngọt ngào đến say lòng, ánh mắt mỗi lần chạm tay vào mặt đồng hồ lại sáng lên những đốm lửa tí tách, không biết đã làm tan chảy trái tim bao nhiêu người phụ nữ.

“Phong!”

Tạ Phong ngẩn đầu, cơ thể như rơi vào trạng thái ngừng hoạt động, hai mắt như dán chặt lên thân ảnh người trước mặt.

Lam Từ Tuyết đang đứng trên bậc thang ở lối ra vào. Trên người cô là một chiếc váy xòe dạ hội màu kem sát nách, cổ áo hình chữ V làm lộ rõ vòng một đầy đặn. Phần eo bo bả to có đính một chiếc nơ xinh xắn bên hông trái giúp lộ ra vòng eo thanh mảnh, phối với đôi giày cao gót càng làm Lam Từ

Tuyết trở nên mê người. Mái tóc dài đen mượt được nhuộm màu hạt dẻ, hơi uốn ở phần đuôi khiến mái tóc trở nên ngắn lại, bông bênh, vô ý lộ rõ vùng cổ trắng nõn của cô, hơn nữa nơi đó lại thấp thoáng một vật nhỏ hình trái tim màu tím nhạt của pha lê, không ngừng tỏa sáng lấp lánh.

Tạ Phong lặng lẽ nuốt nước bọt, cảm thấy chính mình bỏ ra mấy tiếng chờ đợi nơi ngoài trời lạnh giá này, quả thực không uống phí. Những cơn gió mùa đông lạnh buốt vô tình lướt qua khiến Lam Từ Tuyết bất giác run cầm cập. Một chiếc áo khoác màu đen từ đâu đáp xuống vai cô, trong chốc lát Lam Từ Tuyết có thể cảm nhận rõ rệt sự ấm áp kia.

Tạ Phong nhíu mày nhìn người đang co người vì lạnh kia, thấp giọng yêu cầu :

“Bộ này không được. Em thay cái khác đi!” Lam Từ Tuyết lắc đầu ngo ngoáy, ra sức phản đối

” Sao lại phải đổi chứ? Bộ này rất được mà!”

Đáp lại ánh mắt nài nỉ của cô là một tiếng “ùm” dài với âm vực lạnh lẽo của Tạ Phong. Không phải hẳn không muốn cô mặc cái này nhưng thời tiết lạnh thế này, chi e cô sẽ bị nhiễm lạnh, hơn nữa, khụ, “vợ” hẳn đẹp thế này, chỗ hai người sắp tới cũng không phải tốt đẹp gì, cho nên,...

Trong lúc Tạ Phong còn đang ngẩn ngơ suy nghĩ, Lam Từ Tuyết đã lấy một chiếc áo khoác lông mặc vào bên ngoài, che đi bờ vai trắng mềm cùng xương quai xanh gợi cảm, cứ thế bước vào xe.

Ngay tại trung tâm thành phố là khách sạn DREAMS nổi tiếng của Hoa thị, chính là khách sạn sa hoa nhất trong nội thị, nơi chỉ chuyên dùng làm nơi nghỉ ngơi và họp mặt của giới quyền quý.

Năm nay như thường lệ vào dịp Giáng Sinh, Hoa thị lại đứng ra tổ chức một buổi dạ tiệc dành riêng cho các đại gia tộc.

Chiếc BMW nhàn nhả dừng lại trước cửa khách sạn DREAMS, lập tức liền có phục vụ chạy tới mở cửa xe, cúi người chào đón. Tạ Phong chỉnh lại áo vest, nắm tay Lam Từ Tuyết ra ngoài.

Ngay khi Lam Từ Tuyết bước ra, chính là một bộ dạng không tránh khỏi kinh ngạc. Ngay trước cửa khách sạn là hai hàng người trong trang phục trang nhã xếp thành hàng dài ở hai bên, tất cả đều hơi cúi đầu, tỏ ý chào.

Thân thể Lam Từ Tuyết loạng choạng vì không quen đi giày cao gót mà đứng không vững. Tạ Phong nhanh chóng vòng tay qua, ôm lấy eo cô, nhẹ nở một nụ cười châm chọc khiến Lam Từ Tuyết mặt đỏ bừng bừng.

Kháng phòng rộng lớn. Những con người thanh thoát như thoát khỏi thế tục chìm đắm vào điệu nhạc du dương của dàn nhạc giao hưởng.

Trong khán phòng hiện giờ có ít nhất 50 người, mọi người đều đang chìm đắm vào câu chuyện của riêng mình, dường như không ai báo trước, tất cả đều hướng về phía cánh cửa, tầm mắt chỉ tập trung vào hai người.

Có người ngưỡng mộ, có những trái tim thoáng lệch nhịp, có người cười vui vẻ, cũng có người thầm đồ kị, ghen ghét.

Tầm mắt của mọi người đều đổ dồn lên người đàn ông sang trọng lại toát ra khí chất lạnh lùng vương giả kia, nhưng ngay sau đó lại chú ý vào cô gái đi bên cạnh.

Trông giống như một tên ác ma lạnh lùng đầy cô độc cùng thiên sứ của hắn.

“Ây dà, Tạ Phong, cuối cùng cháu cũng đến rồi!” Một người đàn ông trung niên bước tới, lộ rõ vẻ thân mật bắt tay cùng Tạ Phong.

Hắn cũng chỉ đưa tay ra đáp lễ, chứ tuyệt nhiên không có chút cảm xúc gì.

Sau lời chào lạnh nhạt giữa hai người, buổi dạ tiệc lại chính thức bắt đầu.

Ánh sáng nhẹ nhàng tỏa ra từ chiếc đèn chùm lớn trên trần nhà, dàn nhạc giao hưởng lại bắt đầu chơi những bản nhạc êm dịu, đầm thắm, những câu chuyện hấp dẫn lại nổi lên.

Lam Từ Tuyết nhìn vào ly rượu Champagne trên tay, chất lỏng màu hồng nhạt sóng sánh trong chiếc ly thủy tinh thấp thoáng mùi cồn, so với cô thì còn thú vị hơn những thứ kia.

“Có vẻ như cô chưa từng uống rượu.” Giọng điệu nhẹ nhàng nhưng đầy châm chọc, Lam Từ Tuyết quay đầu, cười như có như không nhìn người trước mặt.

“Không phải lần đầu. Nhưng tôi rất hứng thú với nó.” Câu nói lúc này là sao chứ, muốn đùa giỡn với tôi sao? Hừ!

Người phụ nữ đứng trước mặt Lam Từ Tuyết khá xinh đẹp, nhìn qua liền biết đó là một tiểu thư con nhà quyền quý nào đó. Chỉ là chiếc váy đỏ “thiếu vải” của cô ta, quả thực là khiến cho Lam Từ Tuyết đầu óc choáng váng.

“Không phải cô ta chưa từng uống loại rượu cao cấp như thế này chứ?” Lại một giọng nói khác, những người đi sau cô tiểu thư bật lên những tiếng cười khúc khích đầy châm chọc.

“Loại rượu này” Vị tiểu thư kia tiến lên, đoạt lấy ly Champagne trên tay Lam Từ Tuyết, nở nụ cười khinh bỉ “Cô không xứng đáng để uống.” Nói rồi cô ta đưa ly rượu lên khoe mẽ mình định uống.

Lam Từ Tuyết không nhanh không chậm nhẹ nhàng đoạt lại ly rượu, cũng đáp trả cô ta một nụ cười đầy ngạo mạn :

“Phải, có lẽ cô nói đúng. Loại rượu này quá tệ so với tiêu chuẩn của tôi.” Lam Từ Tuyết nghiêng chiếc ly, chất lỏng màu hồng nhạt đều chảy xuống sàn nhà.

“Uống nó chính là hạ thấp phẩm vị của tôi.”

Ung dung quay người rời đi, bỏ mặc vị tiểu thư kia tức đến bấu lòng tay mình đến rướm máu.

Lam Từ Tuyết nhìn quanh, phát hiện Tạ Phong đang đứng nói chuyện với một đám người lạ mặt, xem chừng không khí rất căng thẳng, không nên xen vào bèn mặc lại áo khoác, hướng về phía ban công.

Trăng đêm nay tỏa ra một thứ ánh sáng mờ mờ kì ảo, chiếu xuống bóng cô. Ngoài đường, dòng người vẫn tấp nập.

Phải rồi, hôm nay là Giáng Sinh mà!

“Mẹ à, ở trên đó mẹ có thấy ấm áp không?” Lam Từ Tuyết ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao trên trời, không biết ngôi sao nào là hiện thân của mẹ cô.

“Mẹ à, mẹ rốt cuộc đang ở đâu vậy? Tiểu Tuyết không thấy mẹ...” Viên mắt bỗng có chút cay cay.

Lúc cô còn nhỏ, Giáng Sinh chính là một trong những ngày hạnh phúc nhất trong năm. Ngày đó, ba sẽ không phải suốt ngày ở công ty, mẹ sẽ không bận bịu việc ở cửa hàng, anh sẽ không phải vùi đầu vào bài vở, cả nhà lại quây quần bên nhau, chúc Giáng Sinh vui vẻ.

Chỉ là ước muốn được trở về như lúc đó, cũng chỉ là ước muốn mà thôi.

Nơi đó mãi mãi không còn là nhà của cô nữa rồi.

Lam Từ Tuyết rung mình, chợt cảm thấy lạnh buốt, nắm chặt áo khoác, định xoay người vào trong thì lại nghe một giọng nói có phần hơi quen:

“Khoan đã, ai đó...kéo tôi lên với!”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Lam Từ Tuyết quay đầu lại, xung quanh cô không có ai. Cố nheo mắt nhìn kĩ, Lam Từ Tuyết phát hiện một cánh tay đang bám chặt lấy ban công.

Bước từng bước thận trọng lại gần, người kia dường như đã thật sự mất kiên nhẫn.

“Này, sao còn chưa kéo tôi lên?”

“Là anh?”

Tạ Nhạc chỉnh trang lại quần áo, lau đi vệt mồ hôi trên trán xong liền quay qua nhìn chằm chằm Lam Từ Tuyết, cất giọng cười đùa:

“Tôi và cô hình như rất có duyên với nhau đấy!”

Lam Từ Tuyết cũng mỉm cười, trên người chàng trai này toát lên một vẻ khiến người khác cảm thấy dễ gần, không giống như hân.

“Lần trước vội quá nên vẫn chưa kịp cảm ơn cậu.”

“Không có gì. Coi như lần này chúng ta huề đi.” Tạ Nhạc lau sạch tay xong liền vươn tay ra trước mặt Lam Từ Tuyết, nở nụ cười tươi. “Tạ Nhạc, tên rất hay đấy nhá!”

Lam Từ Tuyết do dự một lúc, nhìn thấy cánh tay Tạ Nhạc lắc lắc liền cầm lấy nó, nở nụ cười đáp lễ : “Lam Từ Tuyết, rất vui được làm quen với cậu.”

Cánh tay Tạ Nhạc có chút cứng lại, đôi mắt mất đi tia cười, chỉ còn len lỏi sự ảm đạm.

Lam Từ Tuyết.

Chẳng lẽ lại là...

Tiếng đế giày va vào sàn đá hoa cương vang lên, Lam Từ Tuyết đi dúi tầm mắt nên không nhìn thấy được sự thay đổi trên gương mặt Tạ Nhạc.

Tạ Phong bước tới, tự nhiên ôm lấy eo cô, gương mặt thấp thoáng nét cười:

“Tuồng em trốn đi đâu, không ngờ là lại đi trước một bước, mua chuộc em trai anh.”

“Em trai anh?” Lam Từ Tuyết nghi hoặc nhìn cậu thanh niên kia. Phải rồi, cậu ta cũng họ Tạ mà.

Tạ Nhạc trông thấy Tạ Phong liền vội thu lại biểu tình của mình, mở miệng cười hi hi.

“Không ngờ lại là chị dâu.”

Cả ba người nói chuyện dường như rất hợp nhau, mãi đến khi Lam Từ Tuyết than đau đầu, cuộc nói chuyện mới tạm dừng.

Tạ Nhạc nhìn theo bóng lưng của hai người kia, trong lòng không hiểu là cảm xúc gì.

Lam Từ Tuyết hai tay xoa xoa huyệt thái dương, miệng không ngừng than đau.

Tạ Phong thấy vậy đành phải lái xe thật nhanh về nhà, nhưng Lam Từ Tuyết ngồi trên xe một lúc lại nôn ra, nên Tạ Phong đành phải kêu người đến đem xe về, cả hai cùng nhau đi bộ để giải rượu.

Cả người Lam Từ Tuyết hầu như dựa hết lên người Tạ Phong. Hắn không khỏi khóc thầm, rượu tại chỗ đó nặng như vậy sao?

Đêm nay là Giáng Sinh, khắp mọi ngõ đường đều được trang hoàng lộng lẫy, đèn điện nhiều màu sắc đến chói mắt.

Lam Từ Tuyết lúc này thần kinh đã bắt đầu quay về trạng thái bình thường, một tay nắm chặt tay Tạ Phong, một tay không ngừng chỉ chỗ xung quanh.

Quả thật không khác gì một đứa con nít.

Tạ Phong bật cười vì suy nghĩ của mình, bàn tay xoa đầu Lam Từ Tuyết, mái tóc màu hạt dẻ tung bay trong gió.

Ánh mắt Lam Từ Tuyết nhìn xa xăm, đang đi về phía cô là hai mẹ con.

“Mẹ ơi, mua cái kia cho con đi mẹ!”

“Được rồi, chỉ một cái thôi đó!”

“Ba ơi, cái kia đẹp quá kìa!”

“Ừ!”

“Suyt, đừng chọc giận ba con. Để mẹ mua cho con nhé!”

Giữa hàng ngàn người lướt qua con bây giờ, không có ai yêu thương con như mẹ hết, mẹ à!

Khóc mất Lam Từ Tuyết cay cay, từng giọt nước mắt lăn dài trên má.

Bản thân cô là người dễ xúc động, chỉ là lâu nay kìm nén quá giỏi, đến nỗi người ngoài nhìn vào chỉ bảo cô là một kẻ vô tri vô giác.

Chỉ là trong một lúc nào đó, trái tim chợt cảm thấy cô đơn, trống trải tột cùng, chỉ là cần lắm một người yêu thương mình nhưng không thể.

Ta lại rơi nước mắt.

Bước chân hai người đã dừng lại từ bao giờ. Tạ Phong kéo Lam Từ Tuyết vào lòng mình, thật chặt. Những giọt nước mắt của cô thấm qua áo khoác, nhẹ chừa vào tim hắn.

Hắn là cô nhi, đương nhiên phần nào hiểu được cái cảm giác trống trải của cô lúc này.

Giữa những người đồng cảnh ngộ, luôn có cái gọi là cảm thông.

Lam Từ Tuyết không khóc nữa, ngẩng đầu nhìn Tạ Phong.

Hắn nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt trên má cô, rồi từ từ hôn xuống.

Nụ hôn này rất sâu, rất sâu, dường như có thể chạm đến trái tim, xoa dịu vết thương đã ngủ quên nhiều năm.

Giữa phố xá nhộn nhịp đông đúc, rất nhiều người chú ý đến cặp tình nhân kia, nhưng họ lại không để ý đến thế giới xung quanh, chỉ muốn đắm chìm trong hạnh phúc ngọt ngào này.

Đó là Giáng Sinh hạnh phúc nhất mà họ từng trải qua.

Mãi đến sau này, Lam Từ Tuyết vẫn thường hay hồi tưởng lại ngày hôm nay.

Quả là một mảnh kí ức đẹp. Đẹp đến nỗi khiến người ta chạnh lòng.

Tạ Phong dùng sức đá văng cánh cửa, cố vươn tay bật đèn lên. Mắt nhìn lướt qua đồ đạc đã được bày sẵn trong nhà. Vẫn là sau khi dự tiệc sẽ cùng cô đón Giáng Sinh tại nhà, vậy mà cuối cùng lại không thực hiện được.

Trên bàn là một bàn ăn thịnh soạn, Cây thông Noen kê bên cứ tỏa ra ánh sáng bảy màu rực rỡ, dưới luồng sang đó là những hộp quà xinh xắn, hộp nào cũng được thắt dây ruy băng xinh xắn.

Người trong lòng lại không yên phận mà cứ ngo ngoáy lung tung, đầu tóc rối bời, quần áo xộc xệch:

“Yên nào!” Tạ Phong gầm nhẹ. Người kia sau khi hôn xong cứ nhiên cứ thế ngủ trong lòng hắn. Thật là...

Khó khăn lắm mới diu được người kia lên giường, Tạ Phong lại gặp phải một khó khăn lớn hơn.

Lam Từ Tuyết nắm chặt lấy tay hắn, nhất quyết không chịu buông, lại còn nói mớ “Không được đi...” khiến cho Tạ Phong không biết phải làm sao.

Ánh sáng nhàn nhạt từ chiếc đèn ngủ chiếu lên gương mặt Lam Từ Tuyết đang ngủ say.

Gương mặt trắng trẻo, đã có phần gầy đi so với lần đầu hai người gặp nhau. Bờ mi dài khẽ lay động, che dấu vết nước. Còn môi...

Lam Từ Tuyết đột nhiên ôm chặt Tạ Phong hơn, cái đầu không chịu yên cứ cọ cọ vào người hắn.

Tạ Phong cảm giác như có hàng ngàn con kiến đang bò trên người hắn, toàn thân ngứa ngáy không thôi, lại còn có dấu hiệu nóng lên.

Mà người gây ra tội lỗi kia vẫn ngủ say không biết gì.

Một đêm dài đằng đẵng trôi qua, đối với Lam Từ Tuyết chính là hạnh phúc vô biên, còn Tạ Phong lại là dày vò khó chịu.

“Chờ đó nhóc con, anh nhất định sẽ khiến em trả giá!” Nghe được giọng nói lạnh lạnh quen thuộc bên tay, Lam Từ Tuyết vô thức “ừm” một tiếng.

Tiếng chuông báo thức kêu inh ỏi đánh thức Lam Từ Tuyết vẫn còn đang chìm trong mộng đẹp.

Không cam lòng ngồi dậy tắt chuông báo thức, Lam Từ Tuyết chỉ cảm thấy đầu mình đau như búa bổ, khắp người cũng không khá hơn là bao, chỉ mỗi việc xuống giường là đã mất hơn 10 phút.

Nhìn ngó xung quanh. Khoan đã... Đây hình như đâu phải phòng cô?

Lam Từ Tuyết ôm cái đầu đau ra khỏi phòng, suýt nữa là vấp phải đồng hồ dưới sàn.

Đây... đây toàn bộ đều là đồ của cô mà!

“Được rồi, đặt chỗ này cho tôi!” Lam Từ Tuyết nhìn ra, liền thấy Đồng Văn đang đứng ở cửa, không ngừng luyên thuyên chỉ đạo một nhóm người đang chuyển toàn bộ đồ của cô sang đây.

“Này, anh đang làm cái gì vậy hả?”

Đồng Văn quay lại, trông thấy Lam Từ Tuyết thì cười gian xảo, vội giải thích:

“Ây dà, phu nhân à, người cứ vào trong nghỉ ngơi đi, việc chuyển nhà này thực ra rất nặng nhọc, người đừng nên đụng vào thì hơn.”

Cái gì?! Chuyển nhà?!

“Nhưng mà...”

“Phu nhân đừng lo, tôi sẽ cẩn thận, không để sót một thứ nào, cũng không làm hư hại chúng đâu.”

“Không phải, ý tôi là...”

“Ây, phu nhân cẩn thận... Mau, đặt qua bên đó.”

Đồng Văn lại tiếp tục bổn phận của mình, bỏ lại Lam Từ Tuyết toàn thân cứng đờ một bên.

Cái tôi muốn hỏi là, vì sao tôi lại phải chuyển nhà?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

CHƯƠNG 29

“Tạ tổng, đây là tài liệu thư kí Đồng vừa mới chuyển qua.”

Tạ Phong chỉ nhìn lướt qua rồi gạt đầu một cái, tiếp tục chuyên tâm làm việc.

Khoảng thời gian trước quả thực là hắn đã quá bỏ bê công việc. Mặc dù sau lần này có thể diệt trừ bớt một thế lực uy hiếp lớn đến hắn, nhưng cái giá phải trả quả thực không nhỏ. Sau lần này, uy tín của DG bị giảm sút nghiêm trọng mặc dù thu mua được Tiêu thị, đây là còn chưa kể đến sức ép bên phía Tạ gia.

Gấp lại tập văn kiện, Tạ Phong nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay.

Đã hơn 8 giờ sáng, lúc hắn rời đi mới chỉ có 2 giờ.

Ngồi một chỗ làm việc liên tục 5 tiếng đối với một người là không hề dễ, nhất là với người vừa ngồi một tiếng trên máy bay.

Tạ Phong rời bàn đến bên cạnh cửa sổ. Lặng lẽ ngắm nhìn bình minh nơi bên kia bán cầu.

Không tồi, nhưng không đẹp bằng bình minh ở Trung Quốc.

Khỏe miệng bất giác mỉm cười, Tạ Phong dường như có thể nhìn thấy biểu tình giận dữ của Lam Từ Tuyết lúc thức dậy.

Chắc là rất đáng yêu.

Điện thoại thỉnh thoảng đổ chuông, Tạ Phong vừa bắt máy đã nghe được tiếng hét từ đầu dây bên kia:

“Anh...”

Lam Từ Tuyết thở hồng hộc, mặt đỏ bừng sau khi hét lên. Khi hắn bắt máy, đột nhiên cô lại không nói được gì, rất nhiều điều muốn nói đột nhiên tan thành mây khói. Muốn chửi hắn, mắng hắn, hỏi hắn tại sao lại tự ý làm vậy nhưng lại cứng miệng, không nói được.

Tạ Phong im lặng lắng nghe một lúc lâu vẫn không thấy người kia nói gì, không khỏi phì cười mà cất giọng bốn cọt :

“Sao vậy, mới chỉ có mấy tiếng không kịp, đã nhớ anh đến phát điên rồi sao?”

Lam Từ Tuyết như bị nói trúng tim đen, cả khuôn mặt đỏ bừng, giấy đành đập ch.

“Ai... ai thêm nhớ anh chứ!”

Tạ Phong ngồi ngửa người ra sau ghế, đôi mắt mông lung nhìn trần nhà, đối với hắn bây giờ, được nghe thấy tiếng Lam Từ Tuyết cũng là một loại hưởng thụ.

“Anh đang ở Milan” Giọng anh trầm ấm đều đều “Nhanh nhất cũng là hai tháng nữa mới có thể trở về.”

Lam Từ Tuyết sững người, im lặng, cuối cùng vẫn chỉ là im lặng. Chỉ muốn hét lên với hắn rằng, cho dù hắn có đi ba năm cô cũng không để ý tới, nhưng tâm tình đè nặng nơi lồng ngực khiến hô hấp cô trì trệ. Không phải là cảm giác buồn đến bật khóc, chỉ là hơi khó chịu mà thôi.

“Hai tháng trôi qua rất nhanh thôi, phải không?” Chính Lam Từ Tuyết cũng không hiểu tại sao lại hỏi câu khiến cả hai phải khó xử như vậy, giọng cô nhỏ dần, dường như đang tự hỏi bản thân.

Tạ Phong thờ dài một tiếng, yếu ớt cười.

“Em đừng như vậy, anh cảm thấy chính mình hình như đâu gây ra tội lỗi gì lớn.”

Tiếng cười của Tạ Phong còn chưa dứt, Lam Từ Tuyết đã cúp máy.

Trong hai tháng tới không được nhìn thấy hẳn, có lẽ ngay lúc này cô nên tập làm quen đi thôi.

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Lam Từ Tuyết nhanh như chớp cầm lấy điện thoại, một chút chờ mong liền bị dập tắt.

Là tin nhắn chứ không phải là cuộc gọi tới.

“Trong hai tháng tới, em chỉ cần ở nhà, không được đi đâu đấy. Đợi anh.”

Lam Từ Tuyết dờ khóc dờ cười, hai người từ lúc nào đã như đứa trẻ suốt ngày không thể không có mẹ ở bên thế này.

Đóng lại điện thoại, dòng tin nhắn vẫn đang được gửi.

“Ừ, em biết rồi!”

Từng cơn gió chiều nhẹ lướt trên những ngọn cỏ lau, ánh nắng buổi hoàng hôn không rực rỡ nhưng thật ấm áp. Không có tiếng xe cộ, tiếng người nói chuyện cười đùa, thì thoảng cũng chỉ nghe thấy tiếng gió thổi hay tiếng vỗ cánh của bầy chim di cư. Mặt nước hồ trong vắt, yên tĩnh thỉnh thoảng lại khẽ động. Bó hoa hồng trắng từ lúc nào đã được đặt trên phiến đá xanh lạnh lẽo, bên cạnh là ảnh một người phụ nữ xinh đẹp đang cười. Nụ cười đẹp như ánh mặt trời.

“Mẹ à, đã cuối đông rồi, mẹ có thấy lạnh không?” Lam Từ Tuyết đưa tay khẽ vuốt gương mặt mẹ, bà vẫn luôn tươi cười ấm áp như thế, ngay cả lúc ra đi.

“Ở trên đó mẹ có thấy buồn không? Có nhớ con không?”

“Mẹ xem, đây là hoa mà lần trước con trồng, rất đẹp phải không?” Miết nhẹ những cánh hoa trắng muốt còn đọng những giọt sương sớm, chuyện cũ như vừa mới đây thôi.

Lam Từ Tuyết rất giống mẹ, cả hai người đều thích hoa hồng trắng, thích ngắm biển, thích những nơi bình yên.

“Ôn Tĩnh bà ta quả thực có phước, đã chết rồi vẫn còn được nhiều người quan tâm như vậy!” Lam Từ Tuyết vẫn ngắm nhìn những bông hoa hồng trắng kia, không quay đầu. Chỉ cần nghe giọng, đã biết đây nhất định là một trong những người cô không muốn gặp nhất.

“Sao? Có phải bây giờ mày gài được ông chủ giàu có rồi, nên cũng không coi người mẹ này ra gì nữa chứ gì?”

Lam Từ Tuyết nở nụ cười khinh bỉ. Đây là lần đầu tiên trong suốt mười bảy năm qua, cô nghe người đàn bà này dùng chữ “mẹ” để xưng hô với cô.

Bà ta xứng sao?

“Sao lại nói như vậy chứ, phận làm con sao có thể xem thường... mẹ.” Lam Từ Tuyết nói từ “mẹ” với đầy vẻ đắc ý, cười nửa miệng.

“Bà có gì muốn nói với tôi?” Lam Từ Tuyết sau khi hôn tạm biệt mẹ mình xong mới quay lại nhìn người đàn bà vẫn đang đứng đằng xa kia, vẻ mặt âm trầm khó đoán.

“Lam Chấn Vũ bệnh nặng. Nghe bác sĩ nói chắc không sống được bao lâu nữa.”

Cánh tay cầm tách cà phê của Lam Từ Tuyết bất chợt run rẩy. Nhạc Vận nhìn chất lỏng màu đen sẫm sánh trong ly, khóe môi khẽ mỉm cười. Chỉ cần nó còn quan tâm đến lão già kia thì coi như kế hoạch coi như đã hoàn thành được một nửa.

“Thì sao? Liên quan gì đến tôi?” Lam Từ Tuyết lấy lại bình tĩnh, hỏi lại.

“Trong tháng tới, tôi và Từ Yên sẽ ra nước ngoài, coi như là để hai cha con các người gặp nhau lần cuối.”

Lam Từ Tuyết siết chặt quay cầm tách, cổ kim nén không để bản thân mình vung tay đánh bà ta.

Năm xưa là ai bằng mọi cách cướp cha khỏi mẹ con cô, bây giờ lại là ai bỏ mặc cha cô bệnh tật không lo lắng, còn cùng con gái mình đi du lịch?

Lam Từ Tuyết nhấp một ngụm cà phê. Quả thực rất đắng, nhưng cũng không bằng lòng cô bây giờ”

“Các người muốn đi đâu thì đi, tôi không quản.” Khóe môi nở nụ cười “Bao giờ ông ta chết, báo cho tôi một tiếng là được.”

Nhạc Vận lắc đầu, cố ý thờ dài, lấy trong túi ra một xâu chìa khóa để lên bàn.

“Tùy con thôi!” Liền đứng dậy quay người bỏ đi.

Người đời thường nói, kẻ đa tình luôn là kẻ khổ vì tình. Kẻ yếu đuối luôn là kẻ khổ vì mình. Mẹ cô năm xưa chính là vừa yếu đuối vừa đa tình, yêu một người đàn ông không yêu mình, chỉ lợi dụng mình suốt cả tuổi thanh xuân, thứ đổi lại chính là ra đi không nhắm mắt.

Cho tới giờ, Lam Từ Tuyết mỗi lo lắng chuyện gì đều sẽ mơ về viễn cảnh hôm đó.

Hôm đó trời đổ mưa như trút nước. Ôn Tình đang cầm ô đứng đợi con gái mình bên kia đường thì trông thấy Lam Từ Tuyết.

Lam Từ Tuyết tươi cười vẫy tay với mẹ. Chân cứ dừng lại nơi bên lề đường, hoang mang nhìn dòng xe tấp nập.

“Chờ mẹ... để mẹ...” Ôn Tình vẫy tay với con gái, lời vẫn chưa kịp nói hết đã trông thấy bóng dáng một người phụ nữ sau lưng con gái mình, lòng chợt thất lại.

“Nếu cô không rời khỏi Lâm Chấn Vũ, tôi sẽ khiến con gái cô không được yên thân.” Lời nói mới hôm qua vẫn còn văng vẳng bên tai cô.

“Từ Tuyết, đứng yên đó!” Tuy không biết tại sao mẹ lại hét lên như thế, cũng không hiểu sao nét mặt mẹ tối sầm lại như thế nhưng Lam Từ Tuyết nghe lời đứng yên không nhúc nhích.

Ôn Tình tay cầm dù cố len lách qua dòng xe cộ đông đúc, ngay khi còn cách con gái mình nửa đoạn đường, người phụ nữ phía sau Lam Từ Tuyết nở nụ cười, dùng sức đẩy Lam Từ Tuyết ra.

Lam Từ Tuyết đột nhiên bị đẩy ra ngoài, trong lúc vẫn còn đang ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra thì một chiếc xe lao tới, sau đó...

Tìm Lam Từ Tuyết thất chặt lại, cảm giác đau đớn vẫn còn nguyên vẹn như lúc đó. Mẹ cả người đầy máu vẫn cố sức ôm chặt lấy cô, bàn tay yếu ớt nhuốm mà đỏ tươi khế vuốt ve gương mặt tái xanh của cô, giọng thều thào “Con gái ngoan của mẹ...Đừng sợ...đừng sợ...” Nhỏ dần, nhỏ dần.

Khi thấy mẹ đã ngất đi trong lòng mình, Lam Từ Tuyết mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra, hai hàng nước mắt chảy dài, thấm vào con mưa lớn “Mẹ ơi, mẹ sao vậy? Sao người mẹ bản vậy, Từ Tuyết...Từ Tuyết cùng mẹ đi tắm, xóa vết bản này đi nhé!”, “Mẹ... mẹ...”

Giữa dòng người vội vã, chẳng ai quan tâm đến tiếng than khóc của cô gái bé nhỏ. Lam Từ Tuyết vẫn còn nhớ, khi được đưa đến bệnh viện, máu trên người mẹ cô đã được nước mưa rửa gần hết, cả người lạnh ngắt. Bác sĩ chỉ nói đã quá muộn.

Trong trí óc non nớt của một cô bé 5 tuổi, câu nói đã quá muộn của bác sĩ chỉ là nói muộn rồi, mẹ cô mệt rồi, ngủ một chút rồi sẽ tỉnh lại, sẽ cùng chơi đùa với Từ Tuyết, cuối tuần lại đưa Từ Tuyết đi công viên, cả nhà sẽ cùng nhau ăn kem, cùng nhau...làm rất nhiều việc...

Có phải không... mẹ?

Câu hỏi đó, mẹ cô vĩnh viễn không trả lời được.

Một tuần sau tang lễ của mẹ, cha lấy vợ mới, một người rất xinh đẹp.

Lam Từ Tuyết khi đó suốt ngày chỉ quần lấy cha mình, trên người vẫn là tang phục màu trắng, hỏi đi hỏi lại chỉ một câu duy nhất: “Cha à, người phụ nữ xinh đẹp kia là ai vậy? Mọi người đều nói đó là mẹ, họ đúng là đồ gốc phải không cha! Họ vẫn đang nằm đó kia mà, sao cô ấy lại là mẹ được?”

Phải, cho đến bây giờ, Lam Từ Tuyết cô chỉ thừa nhận duy nhất một người là mẹ, mà người đó vĩnh viễn không phải là Nhạc Vận. Còn cha cô, cô đã coi như chết cùng mẹ từ lâu rồi!

Nhưng tại sao, tại sao hiện giờ cô vẫn còn đứng đây? Lam Từ Tuyết siết chặt xâu chìa khóa trên tay, cả lòng bàn tay bị những mảng nhọn của chìa khóa của vào đến rướm máu.

Cuối cùng, cô vẫn không phải là một kẻ có thể chối bỏ tình cảm, nhất là tình thân.

Cánh cửa màu xám bạc đã có vài vết hoạn ố mở ra, không gian rộng lớn của khu vườn hiện ra trước mắt.

“Ôi, cô chủ về rồi đấy à!” Một bác gái lớn tuổi nghe thấy tiếng mở cửa liền từ trong nhà chạy ra, nắm lấy hai tay Lam Từ Tuyết, khoe mắt rung rung:

“Cuối cùng cô cũng về rồi! Ông chủ nhớ cô lắm đấy!”

Lam Từ Tuyết nắm chặt hai tay người hầu lâu năm trong nhà, khẽ gọi: “Di Truong.” Lam Từ Tuyết ngồi xuống ghế sofa, nhấp một ngụm trà vẫn còn nghi ngút khói mà di Truong vừa mang lên.

Nơi gọi là nhà này, đã một năm rồi cô chưa ghé qua.

Kể từ sau khi ra ở riêng, hằng năm vào ngày Tết cô đều về một lần để thắp cho mẹ cô nén hương, chỉ sợ nếu không có di Truong, bàn thờ mẹ cô sẽ luôn lạnh lẽo. Nói ra thì đây cũng là lần đầu tiên, cô ở lại nơi này lâu như vậy.

“Chị!” Lam Từ Tuyết quay đầu, nhìn cậu trai trẻ đang vui vẻ vội vã chạy tới, còn có ý định ôm lấy mình.

“Chị!” Lam Từ Tuyết tiếp tục uống trà, vẻ mặt lạnh nhạt, không quan tâm lắm đến sự niềm nở của em trai, chỉ khẽ “Ừm” một tiếng.

Lam Từ Trình đã quen với biểu tình lạnh nhạt của chị mình, cho nên chỉ cần chị không nổi nóng với mình là đã thấy vui rồi.

Ngồi xuống đối diện Lam Từ Tuyết, cậu cũng bắt chước rót một tách trà.

“Lần này chị về có lâu không? Á, nóng quá!”

Lam Từ Trình vì chưa kịp thời đã vội uống ngay nên bị bỏng, không ngừng kêu la.

Lam Từ Tuyết bắt giác mỉm cười, nếu đứa em này không phải do người đàn bà kia sinh ra, chắc cô sẽ rất thương nó.

“Mày còn biết đường mà quay về?”

Cả hai người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về hướng cầu thang, nơi có một ông cụ chống gậy đang đi xuống, mái tóc điểm bạc, sắc mặt nhợt nhạt cùng thân hình đã gầy đi rất nhiều.

“Cha!” Lam Từ Trình vội vàng chạy lại đỡ ông cụ, ánh mắt đầy vẻ lo lắng. “Sao cha lại ra đây vậy?” Hai tay xoa xoa lưng giúp ông cụ bớt ho.

Xem ra Nhạc Vận bà ta nói không sai.

“Đúng rồi, người đã già, đã chẳng thể khỏe mạnh như xưa nữa rồi! Nên nằm im trong phòng nghỉ đi thôi!” Nụ cười chế giễu như có như không hiện lên trên gương mặt Lam Từ Tuyết.

“Phải không... cha?”

(Sr các bạn, mình quên mất nên up muộn)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

CHƯƠNG 30

Chiếc BMW màu đen lướt nhanh trên đường cao tốc. Tạ Phong dùng tay gõ nhịp trên vô lăng, đôi mắt nhìn xa xăm luôn khiến người khác cảm thấy khó đoán.

Cảnh vật bên đường cứ thế lướt qua, bỏ lại đằng sau một Bắc Kinh phồn hoa rộng lớn, chiếc BMW hiện giờ đang từ từ leo dốc.

Khói thuốc làm cảnh vật trước mắt trở nên mờ ảo, Lam Từ Tuyết không thích khói thuốc, vậy nên hắn cũng không rõ đã bao lâu rồi không hút, chỉ biết ngay lúc này, hắn dường như đang bước vào một vùng cấm địa, nơi mà chỉ cần hắn lơ đãng trong chốc lát cũng khiến hắn khó bảo toàn tính mạng.

Tiếng phanh xe như làm rung động cả một vùng trời rộng lớn, xa xa sau cánh rừng, từng đàn chim như bị dọa mà vỗ cánh bay đi. Tạ Phong bước xuống xe, đứng trước cửa nhà không quá 5 phút đã có người hầu trong nhà đi tới, đánh xe đi nơi khác.

Không khí đang bắt đầu ấm hơn ở thành thị, nhưng ở nơi hoang vắng này, quanh năm suốt tháng đều bị phủ trong giá lạnh.

Tạ Phong bỏ hai tay vào túi áo khoác, khoan thai đi bộ trên con đường lát những viên sỏi màu đen trắng, xung quanh là những cây dương xỉ đã già, hắn nhớ không lầm thì những cây này vừa được trồng lúc hắn mới tới đây.

Sau một lối đi vào dài ngoằn ngoèo, căn biệt thự cũng hiện ra ngay trước mặt hắn.

Kiến trúc châu Âu thời trung cổ, một sự kết hợp giữa nâu đỏ và đen, giữa u ám và kì bí. Tạ Phong khẽ môi hơi nhếch lên, kiến trúc như thế này giữa một vùng núi hoang vắng, chẳng trách chị gái hắn ngay lần đầu tiên đến đây đã khóc thét.

“Về rồi đấy à?” Giọng nói trầm thấp, khàn đục đánh thức Tạ Phong.

Hắn nghiêng mình, kính cẩn cúi đầu chào.

“Sao còn chưa vào?” Ông cụ hai tay chắp sau lưng, cơ thể hơi gầy, trên gương mặt đã xuất hiện nhiều nếp nhăn cùng mái tóc bạc trắng vẫn không khiến vẻ uy nghiêm của ông biến mất.

“Vâng, con vào ngay đây ạ!” Tạ Phong cúi đầu, đi theo sau ông cụ vào nhà.

Lúc hắn đến, trời đã chập tối, Tạ gia lại có thói quen dùng bữa sớm. Sau khi dùng bữa xong, mọi người trong căn biệt thự đều tập trung quanh chiếc bàn

dài ở sảnh chính, sắc mặt của mỗi người một vẻ.

Như thường lệ, ngồi ngay đầu bàn chính là Tà lão gia. Tiếp đó là vợ chồng con trai lớn Tà gia ngồi đối diện nhau, Tà Vinh Kỳ - Nhạc Cẩm. Tà Vinh Kỳ vẫn luôn nghiêm mặt không nói gì, Nhạc Cẩm đối diện lại có vẻ rất vui.

Tà Phong liếc mắt nhìn người ngồi đối diện mình, lúc trước là người ngồi ở vị trí này là Tà Nhạc, nhưng giờ cậu lại ngồi ở vị trí đối diện Tà lão gia, phía cuối bàn, còn người kia...

Tà Phong buông tách trà trong tay xuống, ánh mắt chăm chú đánh giá người kia, sắc mặt lạnh băng khiến người kia thoáng rung mình.

Đúng là còn đáng sợ hơn lời đồn!

Không khí quý dị bao phủ khắp cả Tà gia. Người trong gia tộc mỗi lần họp mặt đều như vậy, nếu như Tà lão gia chưa mở miệng, sẽ không có ai được phép nói chuyện. Cũng như vì Tà lão gia không muốn có người tự ý rời đi nên xe mà tất cả mọi người đi tới đều được gửi xuống xưởng xe của Tà gia trong thành phố, khi Tà lão gia đồng ý thì xe mới được trả lại để mọi người rời đi.

“Vinh Kỳ, chuyện làm ăn trong công ty dạo này thế nào rồi?”

“Thưa cha, mọi chuyện đều tốt!”

Có Tà lão gia mở lời, không khí cũng trở nên thoải mái hơn, Tà Nhạc quay sang Tà Phong, miệng nói không ngừng nghỉ.

“Không biết Lam tiểu thư có cảm thấy trở ngại gì không?” Nhận ra câu hỏi này của Tà lão gia là dành cho vị khách mới đến, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía cô.

Lam Từ Yên nhẹ nhàng đặt tách trà trong tay xuống, không nhanh không chậm nói: “Cảm ơn người đã quan tâm. Cháu ở đây không có gì trở ngại ạ!” Khi nói còn không quên để nụ cười nhàn nhạt trên môi.

Tà lão gia gật gù, ông cảm thấy rất thích cách cư xử vừa lễ phép vừa có chừng mực của Lam Từ Yên, rất ra dáng một tiểu thư khuê các.

Nhạc Cẩm liếc nhìn cháu gái mình, cười niềm nở. Tà lão gia cũng rất thích con bé, xem ra mọi chuyện đều rất thuận lợi.

“Không có gì trở ngại là tốt rồi!”

Trăng dần lên cao, soi sáng cả một vùng trời rộng lớn. Lam Từ Tuyết ngồi xuống bên cạnh bờ hồ, bàn tay nghịch ngợm chơi đùa với ánh trăng trong nước.

Lam Từ Tuyết đã đắn đo suy nghĩ đến mấy ngày mới quyết định trở về đây. Cứ ngỡ sau khi gặp lại nhất định sẽ thường xuyên cùng cha mình to tiếng, nhưng mấy ngày qua thực sự rất yên bình. Ba người suốt một đời có lẽ cũng không thể hóa giải hết thù hận trong lòng vậy mà vẫn có thể ngày ngày chạm mặt, ăn cơm cùng nhau, sống dưới một mái nhà, chuyện này Lam Từ Tuyết quả thực chưa từng nghĩ tới.

Tiếng chuông điện thoại vô tình kéo Lam Từ Tuyết ra khỏi những suy nghĩ mông lung, liếc nhìn màn hình, trong tim đột nhiên có chút mất mát.

“Tớ nghe đây.”

“Sao giọng cậu lạ vậy? Đừng nói là đang trông chờ người ta mà không ngờ lại là tớ đấy nhá!”

Lam Từ Tuyết giật mình, tay vô thức đưa lên cổ họng.

Giọng mình nghe lạ vậy sao?

“Thôi được rồi!” Bích Chi lặng lẽ thở dài một tiếng “Đúng là con gái lấy chồng như bát nước đổ đi.”

Lam Từ Tuyết bật cười: “Nói cứ như tớ là con gái của cậu chắc!”

“Như nhau thôi!”

Bạn bè thân thiết chính là như vậy, không cần mỗi ngày phải gặp nhau, cùng nhau đi mua sắm, cùng nhau diện những bộ váy lộng lẫy, mà chỉ đơn giản là ở bên cạnh nhau lúc cô đơn, buồn tủi, lúc vui vẻ, lúc rơi nước mắt, không cần nói nhiều, chỉ cần nhìn vào mắt nhau là đã hiểu.

Lam Từ Tuyết tắt điện thoại. Ngón tay thon dài gõ từng nhịp đều đều, trông chốc lát nở nụ cười đắc ý vì ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu mình.

Bây giờ mới có 7 giờ, vẫn còn rất sớm để làm rất nhiều việc.

Ngón tay lướt trên màn hình, Lam Từ Tuyết bấm vào nút gọi, tiếng tút tút bắt đầu vang lên.

“Alo, ai vậy?” Một giọng nam ngái ngủ vang lên.

“Đồng Văn, không xong rồi, không xong rồi, cha mẹ của Bích Chi bắt cậu ấy phải lấy một người không quen biết, cậu ấy...cậu ấy...”

“Cô ấy làm sao?” Đồng Văn nhanh chóng thanh tỉnh, hốt hoảng cùng lo lắng còn hơn Lam Từ Tuyết.

“Cậu ấy nghĩ quần...Anh, anh mau tới đó đi!” Nghe thấy tiếng điện thoại rơi xuống sàn nhà, Lam Từ Tuyết tắt máy, ôm bụng cười nghiêng ngả.

Người gì đâu mà dễ lừa! Phu nhân yêu dấu, hạnh phúc mà nàng có được là nhờ ta đấy nhá!

Tạ Phong dụi tàn thuốc lá, ánh mắt chuyên chú nhìn ánh trăng đêm nay. Trăng trên núi rất tròn, cũng giống như gương mặt của người đó.

Đôi mày đen khẽ nhíu lại. Hắn không ngờ lần này về lại tốn thời gian lâu đến như vậy, đã một tuần trôi qua nhưng ông nội hình như vẫn chưa có ý định cho hắn trở về.

Thái độ của mọi người trong nhà cũng rất khác lạ, nhất là vị khách đặc biệt kia, ông nội có vẻ rất thích cô ta, còn kêu cô ta ở lại, chính là ngay phòng đối diện phòng hắn.

“Cạch” tiếng mở cửa vang lên, Tạ Phong cảnh giác quay đầu lại.

Tạ Nhạc đem ly sữa trong tay để lên bàn, miệng cười vui vẻ.

“Yên tâm đi, không phải là ba mẹ em đâu.” Cậu biết, quan hệ giữa ba người họ không tốt, luôn luôn đối nghịch với nhau nên Tạ Phong mới bắt giác sinh ra cảnh giác như vậy.

“Anh đương nhiên biết rồi.” Tạ Phong ngồi xuống ghế, không do dự mà uống hết cốc sữa kia. Lúc này Nhạc Cẩm cũng có đưa tới một cốc nhưng hắn chỉ nhấp một ngụm trước mặt bà ta rồi đồ đi, làm sao biết được bà ta có bỏ thứ không nên bỏ gì vào trong đó không.

Nhưng Tạ Nhạc là một trong những người hắn tin tưởng nhất, vì vậy đối với cậu không chút phòng bị nào.

Hai người hàn huyên một lúc thì Tạ Nhạc rời đi. Tạ Phong cảm thấy đầu hơi đau liền trở về giường, nhắm mắt lại.

Vì một cơn đau đầu dữ dội cùng tiếng gõ cửa liên hồi ép tỉnh lại, Tạ Phong khó chịu mở mắt, hai tay xoa xoa huyệt thái dương, cố gắng mở to mắt.

Nhạc Cẩm cùng Tạ lão gia thấy cửa phòng đã gõ lâu như vậy vẫn chưa mở, liền vì lo lắng mà phá cửa xông vào.

Tạ Phong vừa mới tỉnh dậy, để lộ phần thân trên không mảnh vải che thân, hơn nữa nằm bên cạnh hắn, còn là chủ nhân của căn phòng này - Lam Từ Yên.

Chuyện này... rốt cuộc là sao?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

CHƯƠNG 31

Ly nước trong tay Lam Từ Tuyết run run, những giọt nước trong suốt sóng sánh trào ra ngoài. Chát lỏng màu đỏ chảy dài xuống khoe môi cô.

“Choang”

Lam Từ Trình nghe tiếng vỡ truyền ra từ phòng bếp liền vội vã chạy vào, nhanh chóng đỡ Lam Từ Tuyết đang ngồi bệt trên đất đứng dậy, ngồi vào ghế. Vội vàng chạy đi lấy hộp cứu thương, lau đi vết máu trên mũi cô.

“Đề tôi tự làm” Lam Từ Tuyết cảm thấy đầu quay cuồng, những thứ trước mắt cứ mờ mờ ảo ảo xuất hiện, phải khó khăn lắm mới lấy được miếng bông gòn trong tay Lam Từ Trình.

“Chị, mấy ngày nay chị đã bị nhiều lần như vậy lắm rồi, hay là chị đi khám đi!” Lam Từ Trình lo lắng đến nỗi khuôn mặt nhăn nhoe, khiến Lam Từ Tuyết cảm thấy buồn cười.

“Tôi không thích bệnh viện.” Lam Từ Tuyết nhàn nhạt trả lời cho có lệ. Sức khỏe cô cô biết, vẫn chưa tới mức yếu ớt như vậy.

Lam Từ Trình lo lắng nhìn chị gái mình, sức khỏe của chị luôn rất tốt, chảy máu nhiều như vậy, khẳng định là có vấn đề.

“Hay là chị...”

“Tôi đã bảo không cần rồi mà!” Nhìn thấy vẻ mặt sợ sệt của Lam Từ Trình khi mình đột nhiên hét lên, Lam Từ Tuyết cũng không biết làm sao, liền né tránh ánh mắt vô tội ấy, khó khăn mở lời.

“Lúc này tôi còn chưa uống nước.”

Lam Từ Trình nghe xong liền nở nụ cười rạng rỡ, vội chạy đi lấy nước cho chị mình.

Đưa em tốt như vậy, nếu như không phải do bà ta sinh ra thì tốt biết mấy.

Đưa tay xoa xoa huyết thái dương. Không cần nó nhắc nhở, chắc mình cũng phải đi khám mới được.

Gần đây tình trạng sức khỏe của Lam Từ Tuyết luôn không tốt, nhưng cô sợ Tạ Phong lo lắng nên không nói ra, vẫn luôn âm thầm chịu đựng.

Lam Từ Trình vui vẻ cầm ly nước từ trong phòng bếp ra : “Chị ơi, chị...”

“Chị!”

Tạ Phong hai đầu gối quỳ trên sàn nhà lạnh giá, hai mắt không một chút lo sợ cùng Tạ lão gia đối mặt.

Tạ Nhạc đứng bên cạnh, rất muốn nhưng cứ nhìn đáng vẻ sắp tức giận của Tạ lão gia lại đành ngậm miệng, trong mắt không rõ là cảm xúc gì lên nhìn Tạ Phong.

Anh, xin lỗi! Em..

“Cha, cha, không hay rồi!” Nhạc Cẩm sắc mặt tái xanh chạy từ trên lầu xuống, lúc đi ngang qua người Tạ Phong còn không quên liếc mắt khinh miệt một cái, giọng run run nói với Tạ lão gia.

“Cha, người mau xem đi! Từ Yên... Từ Yên nó... nó muốn tự sát.”

Tạ lão gia vẫn giữ sắc mặt nghiêm nghị đối mặt với Tạ Phong, cất giọng khàn khàn: “Nếu nó chưa chết thì mau đưa đi bệnh viện.”

Nhạc Cẩm cả người đơ ra một lúc rồi mới rời đi, nhân tiện kéo luôn Tạ Nhạc đứng bên cạnh rời khỏi.

“Đã biết sai?” Lạnh giọng hỏi.

Tạ Phong không hoảng không vội, nhẹ nhàng trả lời : “Cháu không làm gì sai cả.”

Tạ lão gia hơi nhíu mày, để lộ vết chân chim nơi khóe mắt, tóc ông đã bạc thêm ít nhiều.

“Ta đã dạy cháu thế nào? Không quan trọng là cháu có làm gì hay không, mà phải xem sự việc đã diễn ra hay chưa.”

“Việc lần này, cháu đã không thể chối bỏ. Cái sai của cháu chính là đã để nó xảy ra.”

Tạ Phong vẫn giữ gương mặt bình tĩnh nhưng hai tay hấn siết chặt thành hình nắm đấm, gân xanh nổi lên khắp cánh tay.

Ông nói đúng, hẳn thật sự đã quá sơ suất, để người khác lừa vào tròng như vậy. Bây giờ hối hận cũng đã là quá muộn.

Tạ lão gia ngả người ra sau ghế, lặng lẽ thở dài. Đứa trẻ này năm đó là được ông nhận nuôi, nhưng ông thương yêu nó không thua kém cháu ruột của mình, lần này chính mình lại tạo điều kiện để người khác hãm hại nó.

Ông cụ đứng dậy, vỗ lên vai Tạ Phong, chậm rãi rời khỏi phòng.

“Lam thị gần đây phát triển rất tốt, tuy không lớn mạnh bằng DG nhưng cũng được coi là có chỗ đứng trên thương trường. Kết thông gia với bên đó cũng không tồi.”

“Ông...” Tạ Phong còn chưa kịp mở lời, đã bị hai tay vệ sĩ giữ chặt lại.

“Nhốt nó xuống tầng hầm, để nó từ từ suy nghĩ, xem làm thế nào là đúng đắn.”

“Chuyện lần này cháu làm rất tốt!” Nhạc Cẩm tươi cười đắc ý nói chuyện với cháu mình.

“Còn không phải là đều nhờ đi lót đường quá tốt, nên cháu mới có thể thuận tiện tiến tới như vậy sao?” Lam Từ Yên cười nịnh bợ. Nhạc Cẩm vì quá đắc ý nên không thấy được tia khinh thường trong mắt cháu mình.

“Lần này sự việc mà truyền ra ngoài, ông già kia có muốn nói đỡ cho nó cũng khó, anh họ cháu trở thành người thừa kế DG chỉ là chuyện sớm muộn. Lúc đó đi nhất định sẽ không quên cháu.”

“Nếu cháu có thể” Nhạc Cẩm vuốt ve bụng của Lam Từ Yên “Thì càng tốt.”

Lam Từ Yên âm thầm cười, chỉ khẽ gật đầu. Nhạc Cẩm lúc rời đi vẫn còn rất đất chí.

“Ngu ngốc!” Lam Từ Yên liếc nhìn về phía cánh cửa vừa được đóng lại, thầm mắng.

Nhạc Vận đẩy cửa bước vào, nắng yêu con gái.

“Con đó, sao có thể không biết trên dưới như vậy?”

“Mẹ, chẳng phải chính mẹ cũng nói là đi ta quá ngu ngốc sao?” Lam Từ Yên nói giọng nũng nịu, nín lấy cánh tay mẹ mình.

“Đúng, nhưng con cũng phải cẩn thận. Ta gia không phải đều là người ngu ngốc giống như cô ta đâu.” Nhạc Vận xoa đầu con gái, vuốt ve nơi vùng bụng hơi nhô lên “Cháu của mẹ có thể bước vào đó, chính là một chuyện tốt.”

Lam Từ Yên cũng vuốt ve bụng mình, nhớ lại những ngày khổ tâm đã qua, thật cảm thấy bản thân bây giờ quá may mắn.

Lam Từ Yên và bạn trai đã quen nhau được 5 năm, từ lúc cô còn du học. Tháng trước bởi vì Lam Từ Yên mang thai nên hai người định kết hôn, gia đình bạn trai cô ta là một trong những triệu phú ở Mỹ, vì thế nên Nhạc Vận mới kiên quyết để con gái gả vào đó, nhưng ai ngờ đâu chuyến tàu chở cả gia tộc bên đó bị tai nạn, tất cả đều chết, gia sản lại bị ngoại tộc xâu xé. Lam Từ Yên ôm cái bụng đã được gần một tháng chẳng biết làm thế nào.

Lúc chuẩn bị phá thai thì đột nhiên Nhạc Cẩm tìm tới, nói muốn nhờ cô hợp tác làm một chuyện. Lam Từ Yên như nắng hạn gặp mưa rào. Nhạc Cẩm cần cô ngủ với Tạ Phong một đêm, tốt nhất là mang thai luôn, còn cô thì cần tìm chỗ để gửi cái thai này gấp.

Nhạc Cẩm mưu mô tính toán hãm hại người, nhưng vẫn là quá đơn giản. Bà ta vốn chỉ nghĩ làm vậy sẽ khiến danh tiếng Tạ Phong bị tổn hại, quyền thừa kế sẽ rơi vào tay con trai mình, và lại thả để hắn ta lấy cháu gái mình, còn hơn là lấy con gái một danh gia vọng tộc nào đó. Cuối cùng chính là bị những người mình lợi dụng lợi dụng lại.

Cả hai cùng cười đầy đắc ý. Đột nhiên lại nghe thấy tiếng động : “Ai?”

“Đây là bệnh thiếu máu.” Người đàn ông đứng tuổi hơi đẩy gọng kính, gấp lại tập bệnh án.

“Đừng lo lắng, giới trẻ hiện nay mắc bệnh này rất nhiều.”

Lam Từ Trình nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm. Lúc này Lam Từ Tuyết đột nhiên ngất xỉu làm cậu sợ muốn chết.

“Được rồi, cứ để bệnh nhân nghỉ ngơi đi. Tôi đi trước.” Lam Từ Trình vừa cúi chào bác sĩ thì thấy Lam Từ Tuyết đã tỉnh dậy, sắc mặt đã có chút huyết sắc hơn so với khi này.

“Chị, chị thấy trong người sao rồi?” Lam Từ Tuyết đầu vẫn còn âm ỉ đau, chỉ ậm ừ lắc đầu loạn xạ, làm Lam Từ Trình cũng rối theo.

“À, chắc chị đói rồi, em đi mua cái gì cho chị ăn nhé!” Nói rồi liền chạy đi ngay tức khắc.

Lam Từ Tuyết thật sự muốn gào lên với đứa em ngọc này, chẳng phải hai người vừa ăn sáng xong sao!

Lam Từ Trình chạy trên hành lang bệnh viện, vẫn còn đang loay hoay tìm kiếm căn tin thì nghe được giọng nói quen thuộc.

Kìa, chẳng phải là chị ba và dì sao?

Lam Từ Trình vừa định bước vào thì nghe được đoạn hội thoại kia, vẫn còn mơ mơ hồ hồ thì lại thấy Nhạc Vận đi tới, sau khi nghe chị cùng mẹ mình nói chuyện, cậu liền hiểu ra tất cả.

“Hai người... hai người...” Lam Từ Trình không nói nên lời, chỉ biết chỉ vào mặt hai người kia.

Họ thật sự là mẹ và chị ruột mình sao, sao lại nhẫn tâm, mưu mô như vậy?

“Từ Trình?”

(Hu hu, tg sắp phải thi rùi ~ Vậy nên truyện sẽ tạm ngưng 7 ngày nhé ~ Bao giờ thi xong mình sẽ up lại liền ^^

Đừng quên truyện tuổi nha <3)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

CHƯƠNG 32

“Mẹ... Chị...” Lam Từ Trình ngập ngừng ngắt quãng. Biểu hiện càng khiến cho Lam Từ Yên cùng Nhạc Vận lo lắng.

“Từ Trình” Nhạc Vận chạy tới, siết chặt lấy hai tay Lam Từ Trình “Con rốt cuộc đã nghe thấy những gì?”

Lam Từ Trình đau đến nhăn mặt, nhưng vì sợ mẹ cậu nên không dám kêu la, chỉ sợ sệt trả lời “Con... Con nghe thấy hết rồi!”

Nhạc Vận sắc mặt vận vẹo đến khó coi dần dần chuyển thành tươi cười niềm nở, buông tay Lam Từ Trình ra.

“Từ Trình, con là con trai ruột của mẹ, là em trai của chị con, con sẽ không phản bội chúng ta đâu, phải không?”

“Nhưng... nhưng...” Lam Từ Trình rất muốn nói mẹ và chị cậu làm vậy là sai trái, nhưng đối mặt với nụ cười hiền diệu của mẹ, cậu không thể làm vậy.

Mẹ cậu rất đẹp, ngay cả chị cậu bây giờ vẫn có nét không bằng mẹ cậu, cười lên lại càng đẹp. Nhưng từ nhỏ đến lớn, mẹ chưa từng cười với cậu, ngược lại còn rất chán ghét cậu. Bảo cậu là một đứa trẻ ngu ngốc giống cha, mẹ chỉ thương duy nhất một mình chị ba cậu.

Nhạc Vận thấy sắc mặt con trai mình dịu lại, liền thắm cười mỉa mai. Vẫn là đứa con của ông ta cũng ngu ngốc giống hệt ông ta, luôn luôn bị tình cảm chi phối.

“Nếu con nói ra, mẹ và chị sẽ... không thể sống nổi đâu.” Giọng Nhạc Vận trở nên nghẹn ngào, trông mắt đỏ ngầu.

Lam Từ Trình vội vã lắc đầu : “Mẹ yên tâm, con sẽ không nói cho ai nghe đâu.” Mẹ nói đúng, nếu cậu phản bội mẹ và chị mình, cậu sẽ trở thành một đứa bất hiếu.

Lam Từ Yên nằm trên giường bệnh theo dõi một màn kịch hay này, đến khi Lam Từ Trình rời khỏi thì không nhịn được nữa, ôm bụng cười.

“Nó vẫn luôn ngốc như vậy.” Một nụ cười mỉa mai nồng đặc xuất hiện trên môi cô, còn có cả ánh mắt khinh thường.

“Vậy mới tốt!” Nhạc Vận vuốt ve mái tóc đen tuyền của con gái, dèm chán lại cho cô.

“Lam Từ Trình!”

Cậu nghe tiếng chị gọi thì giật mình nhìn lại, nước trong ly đã tràn ra ngoài từ bao giờ.

“Có chuyện gì sao?” Lam Từ Tuyết nhàn nhạt hỏi, thằng bé này chỉ vừa đi có mấy phút, lúc về đã thất thần, không nói nhiều như mọi khi, còn rót nước tràn ra ly, không biết có chuyện gì không?

Lam Từ Trình cười ngượng ngùng, vội vã lấy khăn lau đi vệt nước trên bàn, bàn tay lại không cẩn thận mà đánh rơi cái tách.

“Xin lỗi, em xin lỗi! “ Mặc dù Lam Từ Tuyết không nói gì, nhưng Lam Từ Trình vẫn rói rít xin lỗi.

“Từ Trình” Lam Từ Trình ngẩng đầu nhìn chị mình, cậu chưa bao giờ nghe chị gọi tên cậu, hơn nữa lại thân thiết như vậy.

“Mau nói xem, rốt cuộc là có chuyện gì?” Lam Từ Tuyết đắm chiều nhìn Lam Từ Trình, đột nhiên có dự cảm không tốt.

“Không có gì, không có gì!” Lam Từ Trình ngồi xuống cạnh giường, ánh mắt dè dặt nhìn chị gái mình. “Chị, lần trước chị có nói, bạn trai của chị...”

“Tạ Phong, giám đốc Tập đoàn DG.” Lam Từ Tuyết nhanh chóng trả lời “Có chuyện gì?”

Lam Từ Trình nghe xong sắc mặt liền tái đi, nhưng vẫn cố che dấu, vụng về trả lời : “Không có gì! Chị à, em thấy mừng cho chị thôi!”

Lam Từ Tuyết lại cảm thấy mệt rồi, không đòi co gì thêm, thẳng người nằm ra giường. Trước lúc nhắm mắt, cô hình như lại nghe được giọng nói của Lam Từ Trình.

“Chị, sao này dù có chuyện gì, chị cũng phải nhất thiết tin tưởng anh ấy.”

Lúc Lam Từ Tuyết tỉnh lại đã là gần tối, sắc trời dẹt một màu u ám. Lam Từ Trình hình như đã tới trường, hơn nữa còn chu đáo chuẩn bị đồ ăn cho cô.

Hai chân bước xuống giường, Lam Từ Tuyết cảm thấy bản thân đã hồi phục ít nhiều, liền có cảm giác muốn đi dạo cho khuây khỏa. Mấy ngày nằm lì trên giường, đối với cô đã là cực hạn.

Căn tin hôm nay rất đông người. Lam Từ Tuyết đứng chờ một lúc mà vẫn chưa tới lượt mình, vừa định ra về thì có người ngăn chân cô. Lam Từ Tuyết

trước đây từng học võ với Lam Từ Uy nên phản xạ có phần nhanh hơn người bình thường, chỉ loạng choạng chứ không ngã hẳn xuống.

“Xem ra vẫn còn rất khỏe mạnh.” Tiếng cười khúc khích truyền tới “Vậy mà lại đi mặc đồ bệnh nhân. Sao vậy, muốn đi cầu khẩn sự thương hại của người khác sao?”

Lam Từ Tuyết không nhìn lên, chỉ phúi phúi ống quần, miệng mắng lớn : “Chó nhà ai nuôi, sao lại không biết phép tắc như vậy, cả người cũng dám cản đường?”

Xung quanh những người hiếu kì bắt đầu phát ra tiếng cười ồ, Lam Từ Yên xấu hổ, mặt đỏ bừng, tính khí tiểu thư lại nổi lên, muốn đánh Lam Từ Tuyết nhưng lại nghĩ tới cái thai trong bụng, nở nụ cười âm hiểm. Cô ta lắc đầu, về mặt tiếc nuối:

“Nếu như không phải vì” Lam Từ Yên xoa xoa bụng mình “Thì cô đã xong với tôi rồi!” Gương mặt xinh đẹp như hoa của Lam Từ Yên lúc này nổi lên tầng tầng sát khí cùng âm hiểm.

Lam Từ Tuyết có phần hơi ngạc nhiên. Một người lỗ mãng, ngu ngốc từ lúc nào đã biến thành một kẻ âm hiểm như vậy? Còn có, bụng cô ta... chẳng lẽ là...

Lam Từ Yên tay xoa xoa bụng, đi tới trước mặt Lam Từ Tuyết, nắm tay cô đặt lên bụng mình.

“Con ngoan, con mau xem, là di đang sờ con đấy!” Ánh mắt đầy vẻ đắc thắng nhìn Lam Từ Tuyết, thì thầm vào tai cô.

“Tương lai đứa bé này sẽ mang họ Tạ đấy!”

“Tương lai đứa bé này sẽ mang họ Tạ đấy!”

Lam Từ Tuyết lần qua lần lại đến nửa đêm, vẫn là không ngủ được. Câu nói lúc chiều của Lam Từ Yên đã thành công mà tạo cho cô một nỗi bất an.

Gió làm cánh cửa mở tung, sau bức màn cửa, Lam Từ Tuyết không tìm thấy ánh trăng, không một ai có thể trả lời cho cô biết, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Điện thoại trên tay đã nhiều ngày không có ai gọi tới. Lúc trước Lam Từ Tuyết không để ý nhiều, bây giờ nghĩ lại, không phải hẳn nên gọi cho cô rồi sao.

Điện thoại bắt đầu quay, giữa đêm tối tịch mịch, tiếng tút tút dài đằng đẵng càng khiến người khác khó chịu.

Tại sao lại không nghe máy?

Ngay lúc này, cô thật sự rất muốn bay đến Milan, hỏi anh cho rõ mọi chuyện.

Nhưng cô không thể, bởi sau khi ra viện, Lam Từ Tuyết phải hoàn thành đề án tốt nghiệp mà cô vừa bỏ lỡ, hơn nữa Lam Chấn Vũ đột nhiên phát bệnh, khiến cô phải chạy ngược chạy xuôi, vừa phải lên lớp vừa phải đến bệnh viện

Một tháng cứ như thế mà trôi qua.

Người người, nhà nhà lại bắt đầu tấp nập trang trí nhà cửa, sắm sửa đồ mới, trên mặt ai cũng là nét vui tươi.

Sắp đến Tết rồi!

Lam Từ Tuyết thở ra một làn khói mỏng, chăm chú nhìn tấm biển quảng cáo một lúc lâu. Lam Từ Uy lúc này vừa gọi điện thoại, bảo là anh đang ở nước ngoài, không tiện về. Bích Chi bây giờ chắc hẳn đang cùng Đồng Văn sắm sửa cho Tết, sau ngày hôm đó, cuối cùng cha mẹ của Bích Chi đã cho cô đến với Đồng Văn, chắc không lâu nữa Lam Từ Tuyết cô sẽ được nhận thiệp hồng.

Cô cũng không muốn ở trong ngôi nhà đó, mặc dù cả tháng nay không thấy bóng dáng của Nhạc Vận và Lam Từ Yên đâu nhưng nơi đó đối với cô chỉ toàn là kỉ niệm đau buồn, cô không muốn nhớ lại.

Xem ra năm nay lại là một mình cô đón Tết.

A, phải rồi, còn có...

Tạ Phong...

Lam Từ Tuyết ngăn người trước cửa nhà, bàn tay cầm chìa khóa nhưng mãi không mở cửa. Cô do dự một lúc rồi đẩy cửa vào.

Nơi đây vẫn nguyên vẹn từ lúc cô rời đi, ngôi nhà của hai người...

Một tháng qua cô vẫn không thể gọi cho hắn, hắn rốt cuộc đang làm gì?

Đã đến ngày hẹn, hắn có nhớ những gì đã hứa với cô không?

Bàn tay nhẹ lướt qua thành ghế bám đầy bụi. Lam Từ Tuyết ho sặc sụa, không thể ngừng lại được.

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Là một dãy số lạ, cô chưa từng nhìn thấy. Lam Từ Tuyết chần chừ bắt máy.

Tạ Phong mơ hồ tỉnh dậy. Hình như lúc hấn thiếp đi, nơi này không một tia nắng lọt vào, bây giờ dường như đã có thể cảm nhận được một ấm áp.

Nhảm tính, có lẽ hấn đã ở đây gần một tháng rồi. Ông lần này chắc chắn không nói đùa.

Lúc nhỏ hấn đã từng ở đây được một năm, đó là một năm đầy tăm tối mà hấn không thể nào quên được. Không ánh sáng, không người bên cạnh, không một lối thoát.

lạnh lẽo, u tối, đáng sợ.

Năm đó, hấn mười tuổi.

Nhưng sau việc đó, đúng như ông mong đợi, hấn trở thành một kẻ gan dạ, cứng rắn, sức chịu đựng cao hơn, chịu được những bài huấn luyện khắc nghiệt hơn.

Tạ Phong cười nửa miệng, dường như nhớ ra điều gì mà bật dậy, bàn tay mon men lần theo bức tường lạnh lẽo.

Năm đó có một lần Tạ Nhạc vào đây thăm hấn, nói là nhờ đường hầm gì đó, không biết bây giờ có thể theo đó mà ra ngoài không.

Hấn hơi nheo mắt, trước mắt hấn lad một vài tia sáng nhỏ, rồi nhiều dần, nhiều dần...

Thằng nhóc đó quả thực lợi hại, thông đạo nó đào không ngờ vẫn còn tác dụng.

Người đàn ông lớn tuổi đầu tóc lấm tấm bạc, hai mắt nhắm nghiền tựa như đang ngủ, ngồi đằng sau xe, từ lúc xuất phát đến giờ gương mặt vẫn không thay đổi.

“Lão gia” Người quản gia khẽ gọi “Bảo vệ gọi tới báo, đại thiếu gia đã trốn đi rồi!” Quản gia là người đàn ông trung niên, đã theo Tạ lão gia từ lúc còn trẻ, lúc này đang chú ý quan sát sự thay đổi trên gương mặt ông.

Tạ lão gia từ từ mở mắt, đôi mắt sâu thẳm đầy sắc bén, thờ dài một tiếng, cất giọng khàn khàn vì thuốc lá :

“Cứ để nó chạy, dù sao ta cũng không có ý định nhốt nó cả đời.” Tiếng cây gậy trên tay ông đập xuống sàn xe tựa như phán quyết của tòa án, một âm thanh dứt khoát, không lưu tình.

“Chuyện của nó, cũng chỉ ông già này có thể giải quyết. Việc nó đang làm bây giờ là hoàn toàn vô ích. Cố gắng thay đổi một chuyện đã xảy ra là điều không thể.”

“Vâng.” Người quản gia quay đầu, không nói gì thêm.

(I'm back ^^)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Một Ngày Hạnh Phúc (1)

Ngoại truyện 1: Một ngày hạnh phúc (1)

(Quà bonus cho mấy bạn vì mấy ngày qua mình không up chương^^. Hãy cứ nghĩ đây là một ngày đẹp trời nào đó, đừng hỏi tuổi thời gian cụ thể, vì tuổi cũng không biết đâu > < ! Với cả xưng hô trong truyện chỉ là xưng hô riêng của hai người cho tình cảm vậy thôi, chứ thực ra vẫn chưa cưới nhau đâu nhé!)

Tiết trời mùa thu mát mẻ khiến người ta cả ngày chỉ muốn nằm dài trên giường, đương nhiên, Lam Từ Tuyết cũng không ngoại lệ.

Lướt nhìn qua bàn đồ ăn thịnh soạn trên bàn, Tạ Phong vẫn không ngừng tự mãn. Lúc trước ngay cả vo gạo hấn còn chả biết làm, sau sự việc lần trước một tháng, bây giờ các món Âu, Á hay gì đó hấn đều có thể làm thành thạo. Trên đời này làm gì có người tài giỏi như hấn, học nhanh như vậy!

Nghĩ đến việc lần trước, Tạ Phong sắc mặt hóa đen.

Lúc trước, hấn còn nghĩ Lam Từ Tuyết chính là một cô gái “không giống những cô gái khác“. Không thích làm nũng, không thích được cưng chiều,

không thích bám người. Một cô gái từ nhỏ đã sống giữa ranh giới của sự sống và cái chết, chắc chắn sẽ không tầm thường như vậy.

Nhưng mà, hần sai rồi. Phụ nữ đều là phụ nữ như nhau, không ai khác biệt.

Khoảng thời gian đó Tạ Phong bận giải quyết công việc ở công ty, cả một ngày đều không thể cùng ăn cơm với Lam Từ Tuyết. Thế là bằng đi một tuần, hần phát hiện ra mình đã mất vợ, nói đúng hơn là vợ hần đã chạy mất. Phải, chính là chạy theo một tên đầu bếp!

Nhìn những món ăn bắt mắt trong thực đơn, tâm tình của hần không hề tốt lên một chút nào.

Những món này cũng đâu phải sơn hào hải vị gì, việc gì ngày nào cũng phải đến đây ăn cơm, hơn nữa lại còn, lại còn...

Lam Từ Tuyết hiện giờ đang cũng một cậu thiếu niên có đáng đáp thư sinh, tướng mạo anh tuấn, vui vẻ trò chuyện, không phát hiện ra có người đã từng đến đau cả mắt mắt rồi.

Người thiếu niên vừa đi khuất, Tạ Phong thu lại ánh nhìn đờ đờ sát khí, chuyển qua phần nội nhìn qua Lam Từ Tuyết.

Lam Từ Tuyết chỉ cười cười, tay liên tục gấp đồ ăn cho hần. Ngay khi con giận của Tạ Phong sắp lắng xuống lại mở miệng.

“Anh mau ăn đi, đây đều là những món ngon nhất ở tiệm này đây. À không, phải nói là ở đây món nào cũng ngon!”

“Anh có thấy cậu bạn lúc này không hả? Những thứ này đều là do cậu ấy làm đấy!”

“Đã nấu ăn giỏi lại còn đẹp trai, thành tích học tập của cậu ấy luôn đứng đầu lớp em đấy!”

“Thật ra lúc trước mẫu người lí tưởng của em chính là không cần quá giàu có, chỉ cần dễ nhìn một chút và biết nấu ăn ngon là được rồi!”

Tiếng va chạm của kim loại với nhau vang lên, chiếc nĩa trên tay Tạ Phong đã ngay ngắn rơi xuống đĩa từ lúc nào. Không gian ồn ào trong tiệm trở nên im ắng, ngay cả Lam Từ Tuyết cũng không dám cựa quậy.

Chẳng lẽ... chọc giận anh ấy thật rồi sao?!

Lam Từ Tuyết âm thầm khó khăn nuốt nước bọt, vốn chỉ định chọc cho anh ấy ghen một chút thôi. Tính khí ác bá của Tạ Phong Lam Từ Tuyết mặc dù chưa từng trải nghiệm nhưng đã từng thấy qua, quả thật rất đáng sợ.

Tạ Phong cố gắng kìm nén cơn giận dữ của mình. Lúc này còn tưởng cô phát hiện hần đang tức giận nên mới làm vậy, ai ngờ vẫn là nói tốt cho tên đó. Khó khăn lắm hần mới chui ra khỏi đồng văn kiện, đưa cô đi ăn tối, vậy mà từ khi bước chân vào đây, à không, phải là từ khi rời nhà, cô chỉ quan tâm đến tên đó.

Rốt cuộc ý em là sao? Ý em là tôi không bằng tên đó, không bằng hình mẫu lí tưởng trong lòng em chứ gì?

Tạ Phong cố gắng kìm nén cơn giận không mang Lam Từ Tuyết về “giáo huấn” một trận, (^^) ngẩng mặt âm trầm đáng sợ nhìn Lam Từ Tuyết một lúc rồi nắm lấy bàn tay đang run rẩy kia. Thật mềm mại.

“Tạ Phong, 25 tuổi, 1m89, 74kg, tổng giám đốc DG, tốt nghiệp tại Đại học Harvard, nếu em thích thì sẽ thi lấy bằng tiến sĩ, tài sản vừa mới được thống kê trong 1 phút vừa qua là 3 căn nhà ở Trung Quốc, 2 căn ở Mỹ, mỗi nước Nhật, Pháp, Anh đều có một căn, tiền mặt “Tạ Phong mở ví ra, lật lật vài tờ giấy bạc rồi ném chiếc ví da màu đồng sáng bóng lên bàn “10 vạn. Nhưng trong tài khoản của tôi có không dưới 1 tỷ, chưa kể những khoản cho vay cùng tài sản đang thế chấp.”

“Nếu em muốn, 10 tên đầu bếp như vậy sẽ có mặt ngay bây giờ chỉ để phục vụ em.”

“Vậy nên Tạ phu nhân, bà sẽ vứt bỏ ông chồng hoàn mĩ này để chọn một tên đầu bếp ư?”

Một nụ cười tràn đầy tự tin cùng kiêu hãnh hiện lên gương mặt Tạ Phong, ánh nắng dịu nhẹ của buổi chiều tà chiếu lên gương mặt góc cạnh của hần, vô thức khiến tim Lam Từ Tuyết loạn một nhịp.

Tạ Phong nhìn sâu vào đôi mắt phẳng phát ánh nắng của Lam Từ Tuyết, vẫn giữ nụ cười tươi trên mặt, nửa kéo nửa ôm mà “lôi” cô về nhà.

Đến khi Lam Từ Tuyết hoàn hồn lại, hai chân cô đã được đi dép trong nhà, âm thanh chói tai từ phòng bếp truyền ra.

Không phải là...

Lam Từ Tuyết ngược nhìn vào phòng bếp, khóc không ra nước mắt, vội vã chạy lại giật phắt con dao nhọn hoắt trong tay hần.

“Anh làm gì vậy?”

“Chặt thịt.” Tạ Phong điềm đạm trả lời, hần không tin, con dao này không đủ bén.

Lam Từ Tuyết quăng con dao sắc bén vào sọt rác. Trời ạ, có ai lại đi chặt thịt bằng dao WING-Tactic không trời?

Tạ Phong cũng không nói gì, dao như vậy hẳn còn rất nhiều, cô quăng bớt cũng không sao. Lại tiếp tục quay lại nêm nếm nồi canh trên bếp.

Lam Từ Tuyết ngửi thấy mùi cay mũi, không an tâm mà nhòm vào trong nồi. Một đám các thứ cô không thể xác định được lúc nha lúc nhúc trong nồi nước lèo màu đục cùng cái mùi chỉ cần ngửi đã khiến cho người khác ôm mặt khóc kia khiến Lam Từ Tuyết rùng mình.

Không do dự đem tất cả đồ đi, Lam Từ Tuyết kéo tay Tạ Phong ra khỏi phòng bếp, đặt hẳn xuống ghế.

Lát sau, hai bát mì (ăn liền) nóng hổi hiện ra.

Lam Từ Tuyết cầm cúi ăn mì. Tự nhủ bản thân đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi, chính mình có đồ ăn ngon lại không thể ăn, bây giờ lại phải vùi đầu nuốt mì, mặc dù mì mình nấu cũng ngon, nhưng mà...

Lam Từ Tuyết ngừng đầu nhìn Tạ Phong. Bát mì của hắn vẫn còn nguyên, ánh mắt suy tư đầy khó đoán.

Chẳng lẽ giận rồi?

Không để Lam Từ Tuyết nghĩ nhiều, Tạ Phong đã đứng dậy đi vào phòng sách, mắt hút khỏi tầm mắt.

Nhẹ nhàng mở cửa, Lam Từ Tuyết cố gắng không gây ra tiếng động, từ từ tiến đến phía sau Tạ Phong.

Trời đã bắt đầu tối dần, ánh sáng đèn điện bây giờ cũng không trắng bằng áo sơ mi trên người hắn. Lúc trước hắn chỉ mặc đồ đen, chỉ vì thấy cô cực kì yêu thích màu trắng, nên mới chuyển sang mặc màu này.

Tầm lưng dài thẳng tắp, bờ vai rộng lớn lại vững chãi, từng ngón tay đã nhiều vết chai sạn lướt qua những cuốn sách, gương mặt không một chút hứng thú toát ra khí chất nghiêm nghị lại ưu nhã. Lam Từ Tuyết hít sâu một hơi, xem ra mình ngày càng bị người đàn ông này mê hoặc rồi.

Tạ Phong vẫn còn đang nhìn những cuốn sách như kẻ thù của mình thì một vòng tay mềm mại ôm lấy ngang hông hắn, có gì đó mềm mềm lại nóng hổi áp lên lưng hắn. Tạ Phong không nói gì, cứ để mặc cho Lam Từ Tuyết ôm, khoe miệng âm thầm nhếch lên lấy bừa một cuốn sách ra đọc.

“Đừng giận, em biết sai rồi!” Cố ý làm nũng mà cọ cọ người kia vài cái, hắn vậy mà vẫn lạnh lùng không quay đầu lại.

“Em nghĩ kĩ rồi, một người có thể mau cho em mười đầu bếp vẫn tốt hơn một đầu bếp, có phải không?”

“Không nấu ăn ngon cũng không sao, em có thể nuôi chồng mà!”

Tạ Phong bắt ngờ xoay người, nhủ mày nghi hoặc nhìn Lam Từ Tuyết: “Em chắc chắn?”

Lam Từ Tuyết vô tư nở nụ cười tươi như hoa, gật đầu đồng ý.

Tạ Phong cũng cười, chỉ là nụ cười của hắn bất chợt khiến cô cảm thấy lạnh sống lưng.

Đầu óc miên man suy nghĩ không biết từ lúc nào đã bị Tạ Phong đè xuống giường, hắn nửa chống hai tay xuống hông vai cô, gương mặt gần trong gang tấc, lúc này cô có thể nghe rõ tiếng tim hắn như muốn nhảy ra lồng ngực một cách rõ rệt. Khuôn mặt cứ thế đỏ bừng lên.

Tạ Phong lại lưu manh mà cười cười, cất giọng khàn khàn: “Anh đói rồi!”

Mặt Lam Từ Tuyết càng ngày càng đỏ như muốn nổ tung, hai tay che mặt lại, cất giọng yếu ớt: “Vậy ăn đi!”

Tạ Phong nở nụ cười thỏa mãn, gỡ cánh tay cô ra, cúi đầu hôn xuống cánh môi mềm mại, ra sức “ăn”.

Lam Từ Tuyết vẫn còn đang chìm trong mộng đẹp, đột nhiên bị một lực mạnh bế lên, lồng ngực ầm áp lại vững chãi khiến cô có cảm giác an toàn, cứ thế lại ngủ thiếp đi.

Tạ Phong đỏ khò đỏ cười, lấy chiếc khăn vừa giặt qua nước nóng, nhẹ nhàng lau mặt cho cô.

“Ừm...”

Đến khi ngồi vào bàn ăn, Lam Từ Tuyết mới chính thức bị mùi thơm của đồ ăn làm cho tỉnh ngủ, chăm chú dùng bữa sáng.

Tạ Phong hai tay đan vào nhau, ngồi ngửa người ra ghế ngắm nhìn Lam Từ Tuyết.

Mặc dù vợ hắn nói sẽ “nuôi” hắn nhưng lòng tự tôn của đàn ông không cho phép hắn để vợ cực khổ nên cả tháng nay hắn đã mời rất nhiều đầu bếp tài giỏi đến, dạy hắn nấu ăn. Bây giờ hắn đều ngày ngày làm đồ ăn cho vợ mình, cảm thấy không tồi.

“Hôm nay anh không đi làm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

CHƯƠNG 33

Thời tiết cuối đông vẫn luôn thất thường như vậy, mới lúc này vẫn còn nắng, bây giờ mây đen đã ùn ùn kéo đến.

“Có vẻ như trời sắp mưa.” Tạ lão gia vừa rời khỏi xe ngừng đầu nói bằng quơ, để quản gia bên cạnh đẩy cửa bước vào.

Lam Từ Tuyết chọn một chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ, tiết trời lạnh đến thấu xương nhưng tay cô lại không ngừng đổ mồ hôi lạnh. Lam Từ Tuyết cố gắng không để bản thân lộ ra chút cảm xúc gì, đưa mắt về phía ngồi đối diện.

Là một ông cụ mặc áo comple màu xám bạc, tóc gần như đã bạc hết, nét mặt lộ rõ vẻ nghiêm nghị, quả thực tuy không cùng dòng máu nhưng khí chất đối với Tạ Phong không chút sai lệch. Hơi khói từ tách trà phả lên. Ở bên ngoài, trời đã bắt đầu nổi gió, không khói khiến người ta thấp thỏm không yên?

Lúc này có người gọi tới, Lam Từ Tuyết vẫn không tin là thật, bây giờ đã hoàn toàn xác nhận, người ngồi trước mặt mình bây giờ quả thực là người đàn ông đứng bên cạnh Tạ Phong trong bức ảnh hắc trắng từng đưa cô xem.

Ông nội của hần sao lại tìm cô? Hơn nữa lại là có chuyện quan trọng?

Trong lòng Lam Từ Tuyết có rất nhiều điều thắc mắc, nhưng thấy ông cụ không nói gì, dường như chỉ là thuần túy muốn uống trà với mình liền im lặng, cũng lặng lẽ nhấp một ngụm trà.

“Đừng thôi.”

Cánh tay của Lam Từ Tuyết khựng lại, cô không hiểu lắm: “Dạ?”

“Đừng thôi mà hãy uống hết tách trà này.” Tạ lão gia vẫn cứ nhàn nhạt nói chuyện bằng giọng khàn khàn, tiếp tục nhâm nhi tách trà thượng hạng.

Trong không gian rộng lớn của quán trà, hơn nữa lúc này không có ai, Lam Từ Tuyết có thể nghe rõ mồn một lời ông cụ nói, lại càng thấy khó hiểu. Nhưng vẫn cố gắng uống hết, khi uống xong cũng không nhìn mặt, lặng lẽ đặt tách trà xuống.

Vết chân chim nơi khóe mắt Tạ lão gia hơi nheo lại, ông cũng không bắt ngờ lắm, người con gái mà Phong chọn, đương nhiên chỉ một tách trà không thể làm khó nó.

Phẩy tay ra hiệu đứng đằng sau lưng. Quản gia cúi đầu, lấy trong cặp ra một tập tài liệu, đưa tới trước mặt Lam Từ Tuyết.

Tạ Phong đột nhiên thấy tim mình đập nhanh, càng lúc càng bất an, nhún hết ga lao đến về nhà. Đẩy cửa phòng, thế nhưng lại không có ai, tìm khắp nơi vẫn không thấy, hần bắt đầu cảm thấy lo sợ.

Không phải ông đã làm gì rồi chứ? Với tính khí của ông, nhất định, nhất định,...

Càng nghĩ càng loạn, Tạ Phong như tên bắn ra ngoài đi tìm Lam Từ Tuyết, bao nhiêu lí trí cùng lạnh lùng nhiều năm qua đều biến mất, hần chỉ biết rằng con tim đang rách bươm, không nhanh sẽ không kịp nữa.

Cẩn thận đọc từng chữ trên tờ giấy xét nghiệm của bệnh viện, cánh tay Lam Từ Tuyết bắt đầu run rẩy, hai mắt không tự chủ được mà bắt đầu cảm thấy mờ ảo.

Giây phút đó hơi thở của cô như ngừng lại, con tim một hồi rồi như không muốn đập nữa, thế nhưng cánh tay vẫn cố chấp mà nắm chặt lấy tờ giấy xét nghiệm kia.

Nơi đề tên cha viết rõ ràng hai chữ “Tạ Phong”.

Nơi họ tên mẹ viết không sai lệch “Lam Từ Yên”, đứa nhỏ chưa ra đời đã có tên, là Tạ Vũ. Phong là gió, Vũ là mưa, cái tên quả thực rất ý nghĩa.

Lam Từ Tuyết vẫn chăm chú nhìn tờ xét nghiệm, bên cạnh còn có hình siêu âm đứa trẻ chưa có hình hài rõ ràng, nhưng chắc hẳn nó rất đáng yêu.

Là con của Tạ Phong và Lam Từ Yên.

Là con của hần và cô ta.

Là con của người cô yêu nhất và người cô hận nhất.

Trái Đất bỗng ngưng như ngừng quay, thời gian chậm rãi trôi qua từng phút, bằng phương thức tàn độc nhất ép người ta phải chấp nhận sự thật.

Lam Từ Tuyết tự hỏi, cảm giác của cô lúc này thế nào. Người nói yêu cô sau hai tháng không gặp liền nhờ người nhà mình đem đến cho cô một tờ giấy, thẳng thắn tuyên bố hần đã có vợ con.

Buồn không? Có, nhưng không đến mức không muốn sống nữa.

Thất vọng không? Có, nhưng không đến mức tuyệt vọng.

Hận không? Không, bởi vì cô không có tư cách đó.

Trong lòng tựa như đang có người cầm con dao sắc bén, từng nhát từng nhát lại cứa vào tim mình, máu âm ỉ chảy ra như suối. Đau, đau lắm chứ, chỉ bằng giết cô đi còn hơn bất cô chịu sự dày vò như vậy, đau, đau lắm, càng đau càng hi vọng có người nói cho cô biết đây không phải sự thật, tất cả chỉ là mơ mà thôi. Bàn tay cứ như vậy nắm chặt lấy tờ giấy kia, dường như có thể nhìn ra gương mặt hần nhìn cô đầy lo lắng.

Không phải không khóc, chỉ là không còn sức để khóc nữa rồi.

Trái tim đã mệt mỏi rồi, muốn buông xuôi nhưng nghĩ đến hần, lại không muốn từ bỏ.

“Một tách trà nóng, cho dù có cố gắng uống vào, vẫn là khiến người ta bị bỏng.” “Trà quý, không phải ai cũng nếm được.”

“Có những việc là định mệnh, cũng có cái là do con người sắp đặt, nhưng dù thế nào. chúng vẫn sẽ xảy ra, có cố gắng vùng vẫy cũng không kịp nữa rồi, chỉ bằng hãy cứ chấp nhận nó đi.” Tà lão gia dùng chất giọng khàn khàn lại đều đều của mình như muốn nói rõ cho Lam Từ Tuyết một sự thật, một sự thật buộc phải chấp nhận mà không thể phản kháng.

Quần gia lấy ra một phong bì màu đỏ, để trước mặt cô.

“Ngày rằm tháng sau, mong cháu tới dự.”

Lam Từ Tuyết cầm lấy phong bì màu đỏ kia, là thiệp cưới, của người cô yêu và một người phụ nữ khác.

Nhẹ vuốt tấm thiệp kia, Lam Từ Tuyết kiên định nói :

“Không. Cho dù là vùng vẫy trong vô vọng, cháu cũng sẽ vùng vẫy đến cùng, nếu ông đã nói định mệnh là do con người viết nên, vậy cháu cũng sẽ viết nên một định mệnh mới, cho chính mình.”

“Cháu chào ông.”

Tà lão gia không quay đầu nhìn cô gái nhỏ kia rồi đi nhưng ông thật sự cảm thấy đáng tiếc. Một đứa trẻ tốt, chỉ đáng tiếc, không kịp nữa rồi.

Lam Từ Tuyết lao ra khỏi nơi đó, cứ thế chạy thục mạng trên con đường lớn.

Thành phố rộng lớn là thế, đông đúc là thế, nhưng chẳng một nơi cô có thể dung thân, chẳng một ai có thể cho cô cảm giác an toàn.

Chỉ có hần.

Nhưng tại sao, tại sao lại cướp đi tất cả của tôi như vậy, tôi đâu đòi hỏi gì, chưa từng chiếm đoạt thứ gì của các người, tại sao ngay cả chút ấm áp này, các người lại không thể cho tôi?

Nước mắt cứ thế trào ra. Lam Từ Tuyết bật khóc thành tiếng, ướt đầm cả khuôn mặt. Cô mệt rồi, cô không thể tiếp tục gồng mình đấu tranh với thế giới này được nữa, cô cũng là người, cũng có trái tim, mà hiện giờ nó, đang luyện tiếu những hơi thở cuối cùng.

Đầu óc cô hoàn toàn hỗn loạn, từng mảng kí ức hiện về, cảnh hai người đã từng nhìn thấy nhau bên bờ biển, cảnh mẹ cô nằm trong vũng máu, cảnh hần ôm cô vào lòng, hôn cô giữa phố xá đông người, cả cảnh Lam Từ Yên cười nhạo cô, tờ giấy đó,...

Hai đầu gối khuỵu xuống đất, Lam Từ Tuyết hét lên một tiếng điên cuồng, lại đau thương.

Nước mắt hoàn quyền cùng máu, cùng nỗi đau không thể kìm nén, cứ thế tạo thành những tiếng nấc nghẹn không ngừng.

Lam Từ Tuyết như một người điên, không lau đi những vệt nước mắt lăn dài trên gò má, tiếp tục cầm đầu chạy. Tầm mắt phía trước luôn mơ hồ, không ai chen lấn, không một vật cản đường, nhưng cô chạy bước lại ngã xuống, hai đầu gối ma sát với mặt đường, biến thành những tơ máu.

Có lẽ vết thương trong tim đã khiến con người ta đau đến không thể đau hơn được nữa, Lam Từ Tuyết càng chạy, vết thương trên người cô càng nhiều,

máu không ngừng tuôn ra, nhưng cô không đau, không mệt, nước mắt như những viên pha lê trong suốt, đẹp đến đau lòng.

Người người đi qua, có người chỉ chỏ, có người trêu đùa, cũng có người cười nói bốn cợt, nhưng không một ai thông cảm, cho đi dù chỉ là chút thương cảm.

“Thế giới không anh, em chỉ thấy khắc rõ hai chữ “vô tình“.

Không gian rộng lớn không anh, em cảm thấu những ngày “cô đơn“.

Chỉ là trong một khoảnh khắc nào đó, em chợt nhận ra rằng “em yêu anh“.

Nhiều đến nỗi yêu thành hận, càng hận lại càng yêu.”

Bầu trời ngày càng tối, che đi tầm nhìn trước mặt, Lam Từ Tuyết cố gắng tìm kiếm một bóng hình, một người có thể giải thích cho cô rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này có lẽ khi ở trước mặt Tạ lão gia, Lam Từ Tuyết đã kìm nén đến phát điên, cô lao ra đường mà không nhận thức phía sau đang có xe lao tới.

Bước chân bất chợt khựng lại, đôi mắt mở lớn nhìn thứ nhạ nhòa đang lao tới, tất cả như ngừng lại.

Nhắm mắt, kí ức chưa từng mất đi lại hiện về.

Hình như trời bắt đầu đổ mưa, có phải anh bây giờ đang ôm ấp người con gái khác.

Không, mình không thể chết, mình còn rất nhiều điều vẫn chưa kịp hỏi anh ấy!

Giây phút Lam Từ Tuyết kịp nhận ra việc gì đang xảy ra, chiếc xe đã lao tới, rất gần, rất gần...

Một tiếng “két” vang lên khiến người người trên đường dừng lại, bánh xe ma sát thành hình vong cung trên mặt đường. Bầu trời đã âm ảm từ lâu cuối cùng cũng đổ mưa, từng giọt lại từng giọt hòa cùng dòng máu đỏ thẫm, tạo thành những vết loang lổ trên mặt đường.

Lam Từ Tuyết cảm nhận được hơi ấm quen thuộc liền mờ to hai mắt, nước mắt trở nên ướt đẫm cả khuôn mặt, liếc qua bàn tay đã thấm đẫm máu, cả người cô run run đến không dám thở mạnh.

“Phong...” Lam Từ Tuyết khẽ gọi, giọng run run đến nghẹn ngào. Người đang ôm chặt cô vào lòng, thân thể đang bán nằm lên người cô, đầu chúi vào hõm vai cô vẫn im lìm không trả lời.

Từng hạt mưa tí tách rơi rồi dần nặng hạt, làm ướt mái tóc đen tuyền của người kia. Trời mưa rất nặng, Lam Từ Tuyết cảm nhận được nhiệt độ người đang nằm trên người cô giảm dần, sợ hãi cùng lo lắng đến hoảng hốt.

“Phong...” Gương mặt cô đầm nước, không phải vì mưa mà là vì nước mắt cô đang không ngừng chảy.

Anh, mau tỉnh lại đi! Chỉ cần anh tỉnh lại, chuyện gì em cũng không tính toán với anh nữa!

Những lời này đã bị sợ hãi giữ lại trong lòng cô, Lam Từ Tuyết cố vươn tay nắm lấy tay người kia, lay tỉnh.

Bất chợt, người kia nắm lấy tay cô, gương mặt từ từ lộ ra cùng nụ cười đầy bốn cợt, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô.

“Anh chỉ đùa một chút thôi, em sao lại dễ tin người như vậy!”

Lam Từ Tuyết biết mình bị lừa, thế nhưng lại cảm thấy như trút được gánh nặng, nghĩ tới chuyện kia thì vùng tay đâm loạn xạ trên người Tạ Phong, đẩy hẳn ra khỏi người mình, bỏ chạy.

Tạ Phong cuống quýt đứng dậy, đụng tới vết thương khiến hắn đau đến nhú mào, cánh tay giữ chặt vết thương còn đang chảy máu cố đuổi theo Lam Từ Tuyết.

Lúc này mặc dù hai người đã thoát khỏi con nguy hiểm nhưng không tránh khỏi bị thương. Nếu Tạ Phong hẳn chỉ cần chậm trễ vài giây, có lẽ bây giờ không phải là vết thương nhỏ đơn thuần kia.

Bất cần như vậy, vậy mà người kia còn dám giận hờn?

Tạ Phong nắm lấy cổ tay Lam Từ Tuyết, nhất quyết kéo cô vào lòng, khuôn mặt vì tức giận mà nhẩn lại, bàn tay hơi dùng lực bóp lấy vai cô, gần từng chữ:

“Em còn dám chạy?”

Lam Từ Tuyết vừa đâm vừa đá dấy dựa trong lòng Tạ Phong. Hắn ban đầu còn giữ chặt lấy cô, bất chợt cảm thấy áo mình đã ướt đẫm liền thả cô ra, hai tay giữ lấy vai cô, cúi gầm mặt.

“Em sao vậy?”

Lam Từ Tuyết nhìn về mặt đau lòng của Tạ Phong, nhẹ nhàng gạt tay hấn ra, gạt đi nước mắt, trong lòng trào dâng một loại chua xót không tên.

“Tạ Phong, tôi hỏi anh, anh có yêu tôi không?”

Tạ Phong không hiểu sao cô lại hỏi vậy nhưng vẫn thành thật trả lời: “Anh yêu em.”

“Yêu tôi? Vậy anh yêu tôi nhiều đến nhường nào? Có thể vứt bỏ con mình vì tôi không?” Lam Từ Tuyết cố kìm giọng, không để mình bật khóc.

Tạ Phong nhủ mảy, hấn quả thực cảm thấy có gì đó không ổn. Chẳng lẽ hấn đã đến chậm một bước rồi sao?

“Có phải ông đã nói gì với em không?” Hấn nín chặt lấy vai cô, gấp gấp hỏi.

Lam Từ Tuyết ngẩng đầu nhìn hấn, người đàn ông mà cô yêu nhất, bản thân cô rất muốn nở nụ cười châm chọc nhưng bản thân lại quá yếu đuối, chỉ có thể để lộ vẻ đau thương.

“Tôi hỏi câu này quả là thừa thãi. Tôi chẳng qua cũng chỉ là đồ chơi của anh, mà bọn họ, lại là vợ và con anh, đương nhiên anh sẽ chọn họ rồi!”

Lam Từ Tuyết càng nói càng lạnh nhạt, càng khiến sắc mặt hấn kém đi.

“Tôi... chẳng khác nào kẻ ngốc.” Lắc đầu, nuốt nước mắt vào trong.

“Lam Từ Tuyết” Hấn tức giận mà quát lớn “Em mau nói cho anh biết rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tiếng hét của Tạ Phong triệt để phá vỡ tường rào ngăn cảm xúc trào ra của Lam Từ Tuyết, cô hét lên: “Anh còn muốn hỏi tôi?”

“Hôm nay có người nói cho tôi biết, chính tai tôi nghe thấy, chính mắt tôi nhìn thấy, tẩm thiếp cưới kia là đề tên anh và cô ta, con cũng là của hai người. Anh còn gì để nói?”

Thiếp cưới? Con?

Tạ Phong bất chợt như hiểu ra mọi chuyện, sắc mặt tối lại, bàn tay siết chặt hình nắm đấm. Ngay cả bản thân hấn cũng chẳng biết giải thích cho cô thế nào.

Đêm đó hấn chưa từng làm gì, nhưng giấy xét nghiệm còn đó, ai sẽ tin hấn. Hấn không muốn kết hôn, nhưng thiếp cưới ông hấn đã phát đi, nói không phải, ai tin?

“Lam Từ Yên”, “Anh có biết ba chữ đó nghĩa là gì không?” Lam Từ Tuyết cắn chặt răng, để mặc nước mắt lại trào ra.

“Đó là em gái tôi đấy, anh có biết không?” Tiếng gào thét của cô đầy yếu ớt, như một con thú đang dẫy giụa trên bờ vực của cái chết, yếu ớt và đau thương.

Tạ Phong sững người, người phụ nữ kia hấn mới chỉ gặp qua vài lần, không ngờ cô ta lại là em gái Lam Từ Tuyết.

Hấn, đã làm gì thế này?

Ôm chặt người kia vào lòng, hấn chỉ có thể nghe thấy tiếng thút thít. Không dẫy dụa, không vùng vẫy nữa, nhưng hấn lại càng cảm thấy bất an.

“Nhất định phải tin anh.” Vuốt ve mái tóc dài đen mượt của cô, hấn trầm giọng “Nếu ngay cả em cũng không tin anh, vậy còn ai tin anh nữa?”

Tin hấn, cô đương nhiên muốn, nhưng mà...

“Chị, sao này dù có chuyện gì, chị cũng phải nhất thiết tin tưởng anh ấy.”

“Trương lai đứa bé này sẽ mang họ Tạ đấy!”

“Nhất định phải tin anh.”

“Im lặng, các người im lặng hết đi!”

Lam Từ Tuyết đột nhiên ôm đầu hét lên rồi ngã xuống.

“Từ Tuyết!”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

(Nói trước đây là lần đầu mình viết H, có gì mong mọi người thông cảm ! Với lại mình có đưa cho vài người đọc qua, ai cũng nói là dở+kì kì nên mọi người có thể không đọc chương này cũng được, vì nội dung cũng không nhiều ^^)

CHƯƠNG 34

Lam Từ Tuyết cảm thấy toàn thân đau nhức, buộc phải tỉnh dậy. Vô thức chống hai tay ngồi dậy cô mới phát hiện trên cánh tay đầy những vết trầy xước đã được xử lí sạch sẽ, ngay cả quần áo bị rách cũng đã được thay đi, bây giờ trên người cô chỉ có duy nhất một cái áo sơ mi dài chưa đến nửa đầu gối.

Nhưng ngay cả thời gian đỏ mặt cô cũng không có vì Lam Từ Tuyết phát hiện căn phòng này hoàn toàn xa lạ. Chậm rãi bước xuống giường, may mà chân cô không bị thương. Lam Từ Tuyết đi tới bên cửa sổ, đưa tay vén tấm màn trắng xóa.

Thành phố lúc này đã về đêm, ánh đèn điện từ bốn phía tỏa ra khiến cô chói mắt, Lam Từ Tuyết thấy đầu hơi đau, nhũn mảy, hình như cô đã ngủ rất lâu rồi.

Cánh cửa đột nhiên mở ra, Lam Từ Tuyết giật mình, theo phản xạ quay đầu lại, người đàn ông kia nhìn thấy cô đã tỉnh lại trong ánh mắt vụt lên tia ngạc nhiên thoáng qua rồi biến mất, chậm rãi đặt bàn đồ ăn trên tay xuống cạnh giường.

Lam Từ Tuyết thu lại tầm mắt, tiếp tục nhìn về nơi xa xăm, bây giờ tâm trạng cô đã bình ổn lại, lí trí nói cho cô biết lúc này mình đã bốc đồng đến nhường nào. Nhưng thà như vậy, Lam Từ Tuyết còn thấy dễ chịu hơn bây giờ. Cô và hắn lúc này đang ở chung trong một căn phòng nhưng lại lưng đối lưng, không khí trầm mặc đến đáng sợ.

Lòng ngực Lam Từ Tuyết ẩn nhẫn một cảm giác khó chịu không thành lời, ngay lúc này chính cô cũng không biết nên đối diện với hắn thế nào.

Ngoài kia muôn ánh sáng chói lòa cũng không thể soi sáng con đường này, rốt cuộc phải đối mặt thế nào đây?

Một cơn gió thỉnh thoảng thổi đến khiến Lam Từ Tuyết rùng mình, hai tay bắt chéo ôm lấy tay kia.

Một cái áo khoác dạ màu đen đã sờn được khoác lên vai cô. Tạ Phong chỉnh chỉnh lại cái áo, không nhìn cô, chỉ cất giọng trầm trầm:

“Chỗ này rất lạnh, em tốt nhất là nên quay về giường.”

Lam Từ Tuyết vốn không có ý định quay lại giường, thân thể nằm đã nửa ngày khiến cô mỏi nhừ nhưng giây phút hắn xoay người, cô lại vô thức nhìn thấy.

Hắn cố tình mặc áo màu đen để che dấu đi một vết rách lớn ở cánh tay, lúc này máu đã ướt đầm lộp vải băng ở ngoài.

Lòng Lam Từ Tuyết mềm lại, cô thuận theo lời hắn ngồi xuống giường. Căn phòng này rất rộng, Lam Từ Tuyết đảo mắt nhìn quanh vẫn không thấy Tạ Phong đâu. Với tay cầm tờ báo đã được phục vụ để sẵn bên giường, Lam Từ Tuyết không tránh được dòng chữ kia.

“Tổng giám đốc một tập đoàn lớn sắp sửa kết hôn” dòng tít được đăng ở đầu trang hiện rõ trước mặt Lam Từ Tuyết, mặc dù bài viết không nói rõ nhưng ai đọc cũng có thể hiểu, tập đoàn lớn này là DG, mà tổng tài đương nhiên là Tạ Phong.

Lam Từ Tuyết gấp tờ báo để lại chỗ cũ, bình tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra.

Trời mùa đông rất nhanh tối, thoáng đó mà đã gần bảy giờ, Lam Từ Tuyết cả ngày đều ngủ đương nhiên có chút đói, chỉ là cô cảm thấy có đói mấy cũng nuốt không vào.

Bàn ăn lúc này đưa tới được dọn đi, một bàn ăn nóng hổi được đặt trước mặt Lam Từ Tuyết.

“Ăn chút gì đi.” Tạ Phong nói xong liền xoay người định rời đi. Lam Từ Tuyết nhanh như chớp dùng toàn bộ sức lực nắm lấy cổ tay hắn kéo lại. Tạ Phong bị bất ngờ liền không kịp phản ứng lại, cả thân thể đều rơi xuống trên người Lam Từ Tuyết.

Chiếc giường king size bị một lực nặng đè lên liền lún xuống, bốn góc chấn nhấn lại.

Tạ Phong nằm trên người Lam Từ Tuyết, hai người gần nhau trong gang tấc. Cô có thể cảm nhận được hô hấp của hắn ngay một giây, ánh mắt không chút cảm xúc bắt đầu chuyển động, hàng mi dài quả thực không hợp với gương mặt kiên nghị kia. Khóe môi cô bất giác kéo thành một nụ cười.

Tạ Phong hơi đen mặt, cổ hắn cứ bị hơi thở của Lam Từ Tuyết làm cho ngứa ngáy, hơi thở càng ngày càng không ổn định, thân nhiệt như đang muốn thiêu đốt người nằm dưới, cái kia càng ngày càng không yên phận. Hắn không phải chưa từng tiếp xúc thân mật với phụ nữ nhưng đây là lần đầu tiên hắn cảm giác chính mình không kiểm chế được bản thân. Đôi môi khẽ lướt qua bờ mi dài rũ xuống khóe mắt kia, cất giọng khàn khàn.

“Buông anh ra.” Lời lạnh nhạt này đương nhiên không có chút uy lực nào với Lam Từ Tuyết, ngay khi hắn vừa định đứng lên cô đã choàng tay qua cổ hắn, khóa hắn trong lòng ngực mình, đầu rúc vào hõm vai người kia tìm kiếm ấm áp.

Tạ Phong tiếp xúc với một vật mềm mại nóng bỏng lại đàn hồi, một mùi hương êm dịu thoang thoảng trong không khí. Hắn đưa tay vuốt ve mái tóc dài mượt của người trong lòng mình, thở dài: “Em đừng như vậy!” Lời nói đầy ôn nhu thâm tình này càng khiến Lam Từ Tuyết ôm chặt không buông. Hắn biết đối với cô mà nói chuyện ngày hôm nay quả thực không dễ chấp nhận, cảm xúc đương nhiên rất dễ hỗn loạn, hắn không muốn vì vậy mà khiến cô sau này cảm thấy hối hận.

“Nếu em không buông ra, em sẽ hối hận đấy!”

Người trong lòng hơi xê dịch đầu, cẩn nhẹ lên vành tai hắn, cái lưỡi tinh nghịch nhẹ nhàng vẽ một đường biên, khẽ thì thầm: “Em muốn anh!”

Nếu là đàn ông đương nhiên sẽ khó lòng thoát khỏi cảm dỗ, hơn nữa đối phương lại là người mình mong muốn có được nhất. Tạ Phong không nói hai lời liền mạnh mẽ đẩy Lam Từ Tuyết xuống giường, áp người trên thân cô, cuồng dã hôn xuống.

Đã hai tháng không gặp nhau, trong nụ hôn của hắn chứa đựng nỗi nhớ mong vô bờ bến, Tạ Phong dùng lưỡi lần át khoang miệng cô, nuốt lấy toàn bộ hơi thở khiến Lam Từ Tuyết nhanh chóng xụi lơ trong lòng hắn. Nước bọt chưa kịp nuốt xuống liền trào ra, tạo thành một dòng chảy đầm mĩ. Bản thân hắn cảm thấy chưa đủ liền quay ra nuốt lấy dòng suối ngọt ngào, hết mon trón lại đến liếm mút khiến môi Lam Từ Tuyết đỏ hồng, cuối cùng còn cố ý cắn cô một cái.

Lam Từ Tuyết vì bị đau mà kêu lên một tiếng, càng kích thích thú tính trong người Tạ Phong bùng phát, hắn không khoan nhượng mà lại càng lần lượt, cái lưỡi tham lam cứ đẩy đưa trong khoang miệng cô, khi rồi đi còn kéo dài ra một sợi chỉ mảnh bạc.

Lam Từ Tuyết lúc này lí trí đã bị nụ hôn kia cướp mất, như động vật nhỏ co ro nằm dưới thân hắn, hai mắt ươn ướt phát tình, gò má phồng hồng cùng đôi môi nhuộm màu đỏ tươi thấp thoáng ánh bạc, chiếc áo sơ mi rộng thùng thình tuột đến quá nửa vai, mộng cảnh bên trong nửa kín nửa hở khiến cả người hắn sôi sục, khô khan nuốt xuống.

Lam Từ Tuyết vẫn chưa hết bàng hoàng vì môi đột nhiên bị cắn đã thấy Tạ Phong cúi đầu xuống, trong mắt rực lên màu lửa, hơn nữa còn là lửa tình. Hắn cúi đầu, khẽ liếm dọc theo xương quai xanh khiến cô rùng mình, thân thể vô thức tránh né. Muốn tránh? E là không kịp nữa rồi!

Tạ Phong ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lam Từ Tuyết, nở nụ cười hạ lưu, không lưu tình mà cắn xuống một miếng, để lộ hai dấu răng trên vai cô. Lam Từ Tuyết đau đến nhăn mày, cánh tay vô lực đánh lên người Tạ Phong. Hắn không nói gì, chỉ hôn đè lên trên vết cắn, dấu hôn đỏ hồng nằm đè lên hai dấu răng, quả thực rất đẹp.

Người này từ hôm nay đã là của hắn, người khác tuyệt không có quyền đụng vào.

Lam Từ Tuyết bây giờ mới biết câu “Em sẽ hối hận” của Tạ Phong nghĩa là gì. Giờ phút này cả người cô vừa muốn lại vừa không muốn, dường như lí trí càng ngày càng bị lửa tình thiêu đốt, cả người vụn vỡ dưới những cái hôn khắp cơ thể của Tạ Phong.

Nhìn những dấu hôn chi chít trên người cô, hắn vô cùng hài lòng, áo sơ mi đã bị mồ hôi làm ướt đầm bây giờ lại bị kéo xuống còn thấp hơn lúc nãy, cúc áo đã bung ra gần hết để lộ làn da căng mịn trắng trẻo phủ đầy vết hôn, hơn nữa bên trong còn không có nội y. Lúc nãy thay đồ cho cô xong, hắn đã phải tự vào phòng tắm xối nước lạnh, bây giờ cũng là lúc nên đòi lại rồi.

Lam Từ Tuyết hai tay che bít gương mặt đã đỏ bừng, không phát hiện ra Tạ Phong đang nhún người qua đầu cô, lục lọi ngăn kéo đầu giường.

“Anh tìm gì vậy?” Khó khăn lắm cô mới có dũng khí hé mắt nhìn ra, lại thấy người kia đang lờ lững trên người mình.

Tạ Phong áp mặt lại gần Lam Từ Tuyết, ngắm nhìn gương mặt như muốn phát nổ của cô hồi lâu rồi mới lên tiếng:

“Khách sạn này làm ăn quả thực quá tắc trách, anh đã tìm kĩ rồi, vậy mà ngay cả một cái cũng không thấy!” Giọng hắn mang vẻ tiếc nuối lại chứa đầy vẻ bồn chồn khiến Lam Từ Tuyết lại thẹn thùng.

Lí trí bắt đầu quay lại, Lam Từ Tuyết đã nhớ ra rốt cuộc mình phải làm gì. Hai người đã chính thức ở bên nhau được một khoảng thời gian nhưng sau lần bị anh hai phát hiện, cô vẫn luôn trốn tránh chuyện này, lúc đó chỉ vì cô cảm thấy chưa có cảm giác an toàn nên không muốn làm chuyện đó, Tạ Phong cũng không miễn cưỡng cô, nhưng bây giờ cô mới nhận ra, chính là vì hai người chưa làm gì nên mới không có cảm giác an toàn. Cho dù là có hơi sai trái nhưng cô vẫn muốn dùng phương thức này để trói buộc hắn. Lam Từ Yên làm được, tuyệt đối cô cũng làm được.

Tạ Phong vừa định cài lại cúc áo cho Lam Từ Tuyết đã bị cô nắm chặt tay, từng lời kiên định lại như mì: “Không cần, anh cứ tới đi.”

Tạ Phong sững sờ nhìn chằm chằm Lam Từ Tuyết khiến cô lại che mặt. Qua một lúc Lam Từ Tuyết vẫn không thấy Tạ Phong phản ứng lại, lòng liền chùn xuống, thì ra, từ trước đến nay vẫn chỉ mình cô ngộ nhận.

Giận dữ vừa bước chân xuống giường đã bị Tạ Phong nắm cổ tay kéo lại, vẫn là không nói lời nào liền hôn xuống.

Ít nhất cũng phải nói được vài câu đã chứ! Lam Từ Tuyết cảm thấy khó chịu, nhưng cô phải thừa nhận, kĩ thuật hôn môi của Tạ Phong quả thực không tồi.

Hôn môi khi làm tình đương nhiên không phải phong cách của hắn, nhưng việc này có thể giảm bớt đau đớn nên hắn nguyện ý vì cô làm.

Trong lúc bờ môi còn đang bị hắn tập kích, Lam Từ Tuyết đã cảm nhận được một vật lạnh lạnh chạm đến bầu ngực mình, thân thể bắt giác run lên. Tạ Phong một tay giữ sau ót cô, một tay nhẹ cời cúc áo cuối cùng, bầu ngực căng tròn trắng nõn hiện ra trước mắt hắn, bàn tay nhẹ vuốt ve, mon trón rồi đến bóp nắn. Cảm xúc ấm áp lại mềm mại đến không thể buông từ bàn tay mang lại khiến hắn hôn càng thêm cuồng nhiệt, cánh môi của đã thú chưa lúc nào rời bờ môi cô.

Bầu ngực trắng nõn sau một hồi bị “chà đập” đã đỏ ửng lên. Tạ Phong cười âm hiểm, hắn rời khỏi môi cô, tiến xuống phía dưới.

“A!”

Nơi nhạy cảm bất ngờ bị tập kích khiến Lam Từ Tuyết bắt giác kêu lên, miệng không ngừng thờ dốc. Tạ Phong cười thành tiếng rồi thả hạt đậu nhỏ kia ra, vurun đầu lưỡi ra sức thưởng thức vị ngọt, cánh tay không yên phận bắt đầu len theo lối mòn mà trượt xuống nơi thần bí.

Lam Từ Tuyết rùng mình, đột nhiên bị vật lạnh lạnh trượt khắp thân thể đang nóng bừng khiến cô khó chịu, mở mắt, Tạ Phong lúc này một tay chống xuống nơi hõm vai cô, nở nụ cười khiến người khác điên đảo.

“Mau cời đồ giúp anh!”

Lời này của hắn khiến Lam Từ Tuyết giật mình, đưa mắt nhìn thân hình nghiêng nghiêng của người kia. Nước da màu đồng rắn chắc bao lấy cơ thể trắng kiện, cô thậm chí có thể cảm nhận được những múi cơ kia rắn chắc cỡ nào. Thời tiết bên ngoài đang lạnh đến thấu xương nhưng Lam Từ Tuyết mặt đỏ bừng còn hắn đã sớm bị mồ hôi làm ướt áo, mảnh áo mảnh bay phất phơ trong gió.

Dưới ánh mắt như thiêu đốt của Tạ Phong, Lam Từ Tuyết từng chút một giúp hắn cời áo, nhưng mà... còn quần. Lam Từ Tuyết nuốt nước bọt nhìn xuống phía dưới đã sớm tạo thành hình tam giác từ lâu, mặt đỏ không biết nên làm thế nào.

“A” Tạ Phong thấy Lam Từ Tuyết do dự bàn tay liền tiến sâu hơn một chút, kết quả là nhận lại cái lờm như muốn giết người của cô.

Cuối cùng sau một hồi vật vã, cuối cùng Tạ Phong thành công chỉ còn độc một cái quần lót xuất hiện trong tầm mắt Lam Từ Tuyết.

Hắn nở nụ cười lao tới như một con dã thú bị bỏ đói, môi chặn lại tiếng rên của cô, ngón tay không ngừng chuyển động trong huyết động thần bí đang co bóp dữ dội như muốn nuốt chửng ngón tay hắn. Cả căn phòng nhanh chóng bị bao phủ bởi tiếng nước chảy dâm mãnh.

Hắn rút nam căn đã sớm căng đến phát đau đẩy vào huyết động thần bí kia. Một cảm giác sung sướng tiêu hồn dần hiện rõ, một vài giọt máu đỏ tươi từ từ chảy xuống ga giường trắng muốt. Lam Từ Tuyết đau đến ứa nước mắt, vài tiếng rên khô sở không kìm chế được mà bật ra, mặc dù hắn đã có chuẩn bị trước nhưng đây vẫn là lần đầu của cô, hơn nữa... cái vật khổng lồ đó, vậy mà những người phụ nữ kia chịu được à?

Nghĩ tới đây, cô lại thấy chua xót, nước mắt bắt chợt trào ra.

Hành động ngày hôm nay có khiến cô sau này hối hận không? Có lẽ... Lam Từ Yên cùng đã từng ở trong tình trạng này, ở dưới cơ thể hắn...

Lam Từ Tuyết không dám nghĩ nữa, che mặt bật khóc thành tiếng, ngay lập tức khiến Tạ Phong hoảng sợ, vội dừng lại động tác, ôm chặt cô vào lòng, thế nhưng lại làm cho vật kia tiến sâu vào trong hơn. Lam Từ Tuyết đau đớn cùng cực giận không có chỗ trút càng bức rức không yên.

Tạ Phong dùng lưỡi đỡ lấy những giọt nước mắt kia cho vào miệng, ôm lấy đầu cô: “Nếu đau quá thì cắn vào đây.” Lam Từ Tuyết như được giải thoát, không nói nhiều mà dùng toàn bộ sức lực cắn xuống vai Tạ Phong. Đối phương không tỏ chút đau đớn nào, chỉ cười hi hi đầy xảo trá.

Nếu người kia đã có chỗ trút xuống, vậy hắn có thể tùy cơ hành sự rồi! Tạ Phong cười đắc ý, xoay người đặt cô lại ngay ngắn dưới thân, cả người dùng sức đẩy tới chỗ sâu nhất, càng trừu sấp càng mãnh liệt. Huyết động thần bí lần đầu được khai phá co bóp dữ dội, vẫn như chào đón lại phản đối kịch liệt vật vừa lớn vừa nóng kia tiến vào, rất biết phối hợp mà không ngừng tiết ra dịch mật khiến hắn ra vào dễ dàng.

Lam Từ Tuyết sau cơn đau vật vã cuối cùng cũng lần tìm được khoái cảm, thân người vận vẹo theo sự chuyển động của Tạ Phong, gất gao ôm chặt lấy hắn, miệng há to từng ngậm thờ dốc. Tạ Phong đương nhiên không từ chối, một tay đỡ lấy ót cô, một tay lại quay về nơi hắn ưa thích, tiếp tục trêu đùa đồi núi nhấp nhô cùng hạt đậu đỏ trên đỉnh đồi, mơn mê không thấy chán, vô cùng hạ lưu không cho phép Lam Từ Tuyết thờ dốc, tiếp tục chiếm lấy hơi thở cô.

Bây giờ cô không phải là hối hận, phải là rất rất hối hận. Trong lòng không ngừng mắng chửi: “Cầm thú!”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Ánh nắng nhẹ nhàng của buổi sáng mùa đông vô tình làm Lam Từ Tuyết thức giấc, cô nghiêng người, bất giác phát hiện bên cạnh mình không có ai, chỉ có chiếc áo khoác dày đắp trên người cô vẫn còn vương vấn mùi hương của người đó. Nhớ đến chuyện phát sinh đêm qua, khuôn mặt Lam Từ Tuyết bỗng đỏ bừng, cả người đều cảm thấy đau nhức.

Có phải mình như vậy là quá vội vàng rồi không?

Lam Từ Tuyết vẫn còn đang chìm trong suy tư thì cửa phòng bật mở, cô vội vã chui đầu vào trong chăn, nhắm tịt cả hai mắt.

Bích Chi trông thấy phản ứng này của Lam Từ Tuyết thì bật cười ha hả, khiến Lam Từ Tuyết xấu hổ chui đầu ra khỏi chăn, ngẹn nửa ngày vẫn không nói được câu nào.

“Cậu... cậu...”

“Sao hả, Tạ phu nhân? Người vừa mới lên chức đã muốn ức hiếp ta rồi sao?” Bích Chi vờ khom người hành lễ “Tiểu nữ biết sai rồi ạ! Mong người thứ tội!”

Lam Từ Tuyết không giận nữa, bật cười, Bích Chi luôn là người khiến cô vui vẻ.

“Cậu thấy sao rồi? Có đau quá không? Có cần bôi thuốc không? Có muốn ăn gì không?”

Một loạt câu hỏi của Bích Chi khiến Lam Từ Tuyết đỏ mặt, chẳng lẽ cô cũng biết rồi sao?

Bích Chi đương nhiên không để ý nhiều như vậy, thấy Lam Từ Tuyết cúi đầu liền nghĩ cô không vui, vừa bưng thức qua vừa thở dài:

“Cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều! Cũng đừng trách anh ta, trong chuyện này vẫn là anh ta chịu thiệt!”

“Haizz, tội nghiệp! Anh ta vẫn là không có được tự do của riêng mình!”

“Chịu thiệt?” Lam Từ Tuyết hoài nghi nhìn Bích Chi đang tự vả miệng mình vì tội nhiều chuyện. “Ý cậu là sao?”

“Cậu nghĩ sao về chuyện lần này?” Đồng Văn đắm chiêu quan sát biểu tình trên mặt Tạ Phong “Lần này chuyện không hề nhỏ đâu!” Tờ báo trong tay bay đến người Tạ Phong, đề rõ chủ tịch đã sớm rửa tay gác kiếm của DG đã lên tiếng xác nhận về việc Tổng giám đốc DG sẽ kết hôn trong tháng tới.

“Tạm thời chưa có đối sách.” Tạ Phong bỏ hai tay vào túi, như một bức tượng đồng lặng người trước cửa sổ.

Đồng Văn thở dài, ngay cả Tạ Phong cũng cảm thấy mệt mỏi rồi sao. “Cậu có biết là ai đứng sau không?”

“Hừ, cần gì phải nghĩ! Người có thể giật dây cô ta đương nhiên là người gì đức hạnh của ả rồi!” Giọng hằn lạnh tanh, gương mặt không chút biểu tình gằn dữ nhưng lòng bàn tay đã sớm nắm chặt, hận chính mình đã quá sơ suất.

Cả căn phòng rơi vào trầm mặc, ngay cả tiếng hít thở cũng chứa đầy lo âu và suy tư, rất lâu sau, Tạ Phong mới nhàn nhạt mở miệng:

“Người tôi lo là cô ấy!”

Con gái sắp lấy chồng, hơi nữa còn là một nhân vật lớn, Nhạc Vận đương nhiên vui mừng khôn xiết. Đúng là trong họa có phúc. Lam gia mấy ngày nay đều tràn ngập người ra vào, đều là đến chúc mừng đồng thời tạo dựng quan hệ, nhờ vả này kia, quà đã sớm để chật nhà. Lam Từ Trình buồn rầu nhìn người sau nói đuổi người trước ra ra vào vào, chỉ biết đẩy xe đưa Lam Chấn Vũ ra sau này, tránh xa nơi thô tục này.

Những ngày qua cậu rất phiền lòng, ngày ngày nhìn thấy mẹ và chị ba hạnh phúc, cậu đương nhiên cũng cảm thấy vui lây. Nhưng còn chị hai thì sao, những thứ này vốn dĩ là thuộc về chị ấy, là chị ba và mẹ dùng mọi thủ đoạn giành lấy, mà cậu, lại đang bao che cho họ. Có lẽ tội lỗi của cậu so với họ còn nặng hơn gấp bội lần.

Chỉ còn mấy ngày nữa là đến Tết, mọi chuyện chuẩn bị trong nhà đều do Lam Từ Trình lo liệu, hôm nay cậu lại phải đi mua sắm những thứ cần thiết cả ngày. Xe buýt tuyến cuối cùng cũng chịu dừng lại trước mặt cậu, Lam Từ Trình vội vã chạy lên, nếu như lỡ chuyến này, có lẽ cậu phải cuộc bộ về mất.

Chiếc xe buýt cuối ngày rất vắng vẻ, chắc mọi người đều đang ở nhà ấm cúng bên gia đình, chứ chẳng ai lại chạy đôn chạy đáo khắp nơi như cậu. Lam Từ Trình thả người xuống ghế trông cạnh cửa sổ, nhắm mắt mệt mỏi, còn một đoạn nữa mới đến nhà, cậu nhanh chóng chìm vào cơn mơ, radio bắt đầu phát bài hát cậu thích nhất.

“Duyên phận quả thực rất thần kì

Mới khiến những người không liên quan như chúng ta quen biết nhau

Yêu nhau

Vậy nên đừng bao giờ chạy trốn khỏi vòng tay em

Con tim này một em sẽ khó chịu biết bao.”

Tiếng bước chân chậm rãi trầm ỏn lại đều vang lên bên tai, Lam Từ Trình hé mi mắt, người đàn ông ngồi cạnh cậu cao lớn đạo mạo khoác một cái áo lông lớn khiến cậu thấy ấm áp.

“Anh bạn, lúc nào đến trạm cuối cảm phiền gọi tôi đây. Cảm ơn!” Không quan tâm người đàn ông kia có đồng ý hay không, cậu lại dụi đầu vào cửa sổ ngủ tiếp.

Khóe môi người đàn ông giật giật rồi lại hạ xuống, vẽ thành một nụ cười nhàn nhạt.

“Này, này!” Lam Từ Trình vì bị lay tỉnh mà cau giận, cậu ghét nhất chính là không được ngủ tròn giấc “Kêu cái gì mà kêu, không thấy người ta đang ngủ à!” Chợt nhớ mình đang ở trên xe buýt, cậu dụi dụi đôi mắt tỉnh ngủ, vội vàng xin lỗi.

Đối mặt với lời xin lỗi của cậu, người đàn ông kia chỉ ừm một tiếng, nhắc nhở: “Đến trạm cuối rồi kìa.” Hàng chân mày đen tuyền hơi cau lại.

“À,... tôi biết rồi! Cảm ơn anh!” Lam Từ Trình cuống qua cuống quýt lách người xuống xe, đến khi hai chân chạm đất, cậu đã không ngừng thở dốc. Lúc này lúc đi ngang qua người anh, cậu cảm nhận được tim mình đập nhanh, hơn nữa, hình như hai người còn đụng chạm da thịt.

Lam Từ Trình, bình tĩnh! Mau bình tĩnh lại!

“Á!” Lam Từ Trình giật mình trở mắt nhìn vật nặng đang đè trên vai cậu, ánh nhìn tràn ngập sự mơ hồ hướng tới người đàn ông to lớn đang chắn gió phía sau cậu.

“Trời rất lạnh!” Giọng người đàn ông ôn tồn rất dễ nghe khiến cậu có thiện cảm.

Nhưng mà trời lạnh thì anh phải mặc áo mới đúng chứ? Lam Từ Trình còn chưa kịp hỏi người kia đã trả lời.

“Cậu ốm yếu.”

Lam Từ Trình bất giác nhìn lại mình, cậu dù thế nào vẫn là 1m7 có hơn, 50 kg thừa, nhưng so ra với người đàn ông kia thì đúng là ốm thật. Lam Từ Trình gật gù hiểu ý, đầu cứ như gà mổ thóc.

Hình như phía sau truyền đến tiếng cười khẽ, Lam Từ Trình đỏ mặt cúi đầu.

“Còn chưa về sao?” Người kia lại tỏ vẻ thiện ý nhắc nhở.

“Ờ,... ừm,... tôi về đây! Tạm biệt anh!” Lam Từ Trình như được giải thoát, cắm đầu chạy như điên về nhà.

Người đàn ông đứng lặng trong gió lớn, ánh mắt nheo lại nghiền ngẫm, cảm di động gọi cho trợ lý.

“Đưa xe đến đón tôi về, tiện thể điều tra cho tôi một người.”

Đến khi Lam Từ Trình về đến nơi thì trời đã tối hẳn, hình như tiếng cười đùa vui vẻ trong nhà càng lớn hơn, có thể nghe rõ tiếng cười nói của mẹ cậu. Lê từng bước nặng trĩu vào nhà, Lam Từ Trình nhìn người đàn ông cao lớn đang ngồi trên ghế sofa.

“Sao anh lại ở đây?” Lam Từ Trình đầy phẫn nộ hỏi.

“Từ Trình, con nói gì vậy?” Nhạc Vận nhủu mày “Còn không mau chào anh rể đi!”

“Không!” Lam Từ Trình hai tay bấu chặt, chỉ bỏ lại một tiếng rồi đi mất.

“Cái thằng này!” Nhạc Vận tỏ vẻ không hài lòng, đúng là nuôi chiều nó quá mới sinh hư như vậy! Bà ta quay sang Tạ Phong tiếp tục cười nói như thường. Tạ Phong chỉ thỉnh thoảng gật đầu, gật đầu vài cái cho có lệ, ánh mắt toàn bộ đều đặt lên người Lam Từ Yên khiến hai má cô ta hồng hồng, hia mắt không ngừng tỏa ra lửa tình nồng nhiệt.

Nhạc Vận thấy vậy liền cười thầm, con gái bà ta đẹp như vậy, sớm muộn gì Tạ Phong cũng sẽ yêu nó thôi. Nghĩ thế nên Nhạc Vận lấy cớ đi làm đồ ăn, để hai người lại trong không gian rộng lớn.

Lam Từ Yên dùng tay rẽ mái tóc nhuộm màu hạt dẻ óng mượt, ra vẻ ngượng ngùng nhìn Tạ Phong. Hắn cũng rất phối hợp khẽ mỉm cười đáp lại. Chợt lao người tới chỗ Lam Từ Yên lấy đi mảnh chỉ dính trên vai cô, giọng hân trầm thấp, rất có âm sắc:

“Sắc đẹp này không nên bị một sợi chỉ cùn con làm bẩn!”

Gương mặt Lam Từ Yên ửng hồng, cả người vô thức nhích lại gần gương mặt Tạ Phong, đôi môi hai người gần nhau trong tích tắc. Thân người Tạ Phong hơi nhích lên, vô tình đụng phải tách trà, một tiếng “choang” vang lên, hân bình thân cúi người nhặt từng mảnh vỡ.

“Đề em!” Lam Từ Yên cũng thức thời mà cúi người xuống nhặt những mảnh vỡ thủy tinh trên sàn. Khóe môi mím chặt thất vọng, cơ hội đã đến gần như vậy mà lại lỡ mất. Chết tiệt!

“Á!” Đầu ngón tay vô tình chạm vào góc nhọn của mảnh thủy tinh, Lam Từ Yên nhăn mặt tỏ ra đau đớn. Tạ Phong trong mắt lộ ra tia cười khó thấy, nắm lấy tay Lam Từ Yên, dùng khăn tay của mình lau đi vết máu, ân cần hỏi :

“Không sao chứ?”

Lam Từ Yên lắc đầu nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ đáng thương câu dẫn.

Điện thoại trong túi Tạ Phong rất đúng lúc mà reo lên, hắn nhìn lướt qua màn hình, tỏ ra áy náy giải thích :

“Xin lỗi, tôi có việc!”

Lam Từ Yên có đôi chút tiếc nuối, rất muốn giữ Tạ Phong lại nhưng đành phải lấy lùi làm tiền, nở nụ cười thông cảm, mở cửa tiễn Tạ Phong.

Tiếng nước chảy cứ vang lên không ngừng, Đồng Văn dường như mất kiên nhẫn mà nhòm người vào bên trong, tay gõ lên vách cửa :

“Này, rốt cuộc là cậu còn muốn ở trong đó bao lâu nữa hả?”

Tạ Phong đóng vòi nước, dùng khăn lau thật kỹ đến nỗi đồ ửng cả hai tay, ngẫm nghĩ một lúc mới rời khỏi nhà vệ sinh, nếu không phải Đồng Văn cứ kêu ca thúc giục, hắn nhất định sẽ rửa đến khi xóa sạch dấu vết mới thôi.

“Cuối cùng cũng sạch rồi à?” Đồng Văn ngáp ngáp dài, mấy ngày nay hắn đều vì suốt ngày chạy đi chạy lại với người kia mà ngủ không đủ giấc, hai mí mắt sắp dính vào nhau luôn rồi. “Cậu mới mắc bệnh ưa sạch sẽ à? Mọi khi đâu có như vậy!” Đồng Văn rõ ràng đã biết còn có ý trêu chọc.

Tạ Phong lườm hắn một cái. Đồng Văn điếc không sợ súng, vẫn tiếp tục nói : “Người ta là đại mỹ nhân đấy! Được nắm tay người ta đã là phúc ba đời nhà cậu rồi đấy!”

Tạ Phong rút một liều thuốc, không thèm đôi co với Đồng Văn, trong làn khói mờ ảo, hắn lạnh lùng đáp : “Người như cô ta, đụng vào chỉ làm bẩn tay.” Hắn nhíu mày nhìn bàn tay đầy vết chai của mình, khóe môi vẽ thành một nụ cười “Hơn nữa, cô ấy sẽ không thích.”

Đồng Văn bủi môi, khắp người đều nổi da gà. Làm việc chung với Tạ Phong bao nhiêu năm, đã quá quen với cái tính lãnh đạm của hắn, đột nhiên biến thành một người u mê ái muội vì tình, đột nhiên không thích ứng kịp.

“Hình như lúc nãy cậu khen cô ta xinh đẹp” Tạ Phong ngừng đầu liếc Đồng Văn “Có cần tôi nói cho Bích Chi nghe không?”

“Cậu... cậu!” Đồng Văn nói không ra lời, rốt cuộc cuối cùng kẻ chịu thiệt vẫn là hắn.

Tạ Phong hai tay cho vào túi, từng bước vững chãi mà rời khỏi hành lang, lúc Đồng Văn đuổi kịp hắn liền nhét vào trong tay Đồng Văn một cái khăn trắng có vết máu. Đồng Văn nắm chặt khăn trong tay, cười đắc ý.

“Muốn dùng cái thai đó đẻ trối chân tôi? Phải xem người đó có bao nhiêu bản lĩnh!”

Muốn tên mình nằm cạnh tên hắn trong tờ hôn thú? Còn phải xem người đó là ai!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

CHƯƠNG 36

Lam Từ Tuyết hai tay bắt chéo trước ngực, lén liếc nhìn qua khe hở trên tấm rèm cửa. Mấy ngày nay cô luôn có cảm giác bị theo dõi, bây giờ đã quá rõ ràng, người ta không muốn theo dõi cô mà là muốn bắt người, có thể là uy hiếp mà cũng có khi là để trừ hậu hoạn.

“Tạ lão gia lúc trước có quen biết với nhà tớ nên tớ biết ông ấy là một người rất nghiêm khắc, đối với ông ấy gia giáo luôn là việc được đặt lên hàng đầu. Cái thai của Lam Từ Yên quả thực đã đánh trúng chỗ, người như Tạ lão gia có thể mất nhắm mắt mở mà cho qua chuyện trăng hoa bên ngoài, nhưng nhất định không thể vứt bỏ cháu mình.”

“Ý của Tạ lão gia chính là như vậy, muốn Tạ Phong anh ta và Lam Từ Yên kết hôn. Còn đức lang quân của cậu đương nhiên không đồng ý.”

“Hiện tại Tạ lão gia đã chính thức ra mặt, muốn dùng DG để cưỡng ép Tạ Phong. Trong DG bây giờ thật sự rất loạn, đa phần các cổ đông lâu năm trong

công ty đều nghe theo chủ tịch của công ty. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại Tạ Phong hẳn ta cũng đã tiếp quản DG được năm năm, người coi trọng năng lực của hần cũng không ít.”

“Theo tớ thấy, cục diện chưa biết sẽ nghiêng về ai, nhưng Tạ lão gia sẽ không dễ dàng cho qua chuyện này.”

“Cậu phải cẩn thận.”

Muốn bắt cô làm con tin? Lam Từ Tuyết ngay tại giờ phút này hiểu rõ trong câu nói của Bích Chi, hai tay siết chặt tay áo. Phía trước khách sạn luôn có một đoàn xe màu đen túc trực từ sáng đến tối, những người trong xe không ngừng dùng ống nhòm quan sát cô. Cửa kính là loại từ bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài nhưng từ ngoài nhìn vào không thấy gì, chắc chắn bọn chúng đang rất thất vọng.

Đôi mắt khép hờ lại, cô chợt thấy mình thật nhỏ bé, yếu đuối. Thật ra nếu như không có cô, Tạ Phong có thể dễ dàng chấp nhận Lam Từ Yên, dù sao cũng chỉ là một người phụ nữ, Lam thị cũng có thể lực nhất định của mình, đối với hần chỉ lợi mà không hại.

Hôm qua lúc Lam Từ Uy đến, cô chỉ sợ bản thân mình lỡ lời, để lộ chuyện gì. Nhưng có vẻ anh hai cô đang rất bận, chỉ hỏi thăm cô một chút rồi cúp máy. Lam Từ Tuyết anh hai cô là người có tiếng nói, nhưng cô không muốn kéo anh ấy vào chuyện này. Với tính cách của anh cô, nếu biết chuyện sẽ giết chết Lam Từ Yên rồi đưa cô rời khỏi nơi này, chỉ làm mọi chuyện rối thêm. Hơn nữa, cô cũng không muốn người thân vì mình mà liên lụy.

Lam Từ Tuyết suy nghĩ đến gần người, không phát hiện Tạ Phong đã vào phòng từ lúc nào. Hần treo áo khoác lên giá đỡ, tiến lại gần ôm cô từ phía sau.

Đột nhiên bị một vật lạnh lẽo chạm vào, Lam Từ Tuyết giật mình run rẩy, có ý định phản kháng, nhưng khi nhận thức được là hần, cô liền an tĩnh để hần ôm.

Tạ Phong cả đêm không về, cả người hần nhiễm mùi lạnh, râu mọc lởm chởm vẫn chưa kịp cạo cạo vào vai cô, đôi mắt nhắm hờ đầy mệt mỏi. Đối với hần lúc này, cô chính là bình yên duy nhất, chỉ có ấm áp này mới là thật.

Lam Từ Tuyết lặng lẽ đếm từng chiếc mầm non đang nở, có lẽ, mùa xuân sắp đến rồi.

“Này!” Người đàn ông nằm trên giường bệnh như đánh thức người ngồi bên giường “Cậu nghĩ gì mà say sưa quá vậy?” Trong giọng nói mang đậm nét cười.

Tạ Nhạc giật mình, chỉ ừm ờ qua loa rồi lại thôi. Từ Lâm cũng đang ôm mộng đẹp, không để ý nhiều tới cậu. Hai người đàn ông ngồi trong phòng bệnh vip của bệnh viện K, mỗi người ôm một nỗi sầu riêng, thẳng đến xế chiều, Tạ Nhạc mới sực tỉnh mà ra về.

Cánh cửa phòng bệnh đóng lại, Tạ Nhạc lơ đãng bước trên hành lang dài hẹp, tất cả những chuyện vừa xảy ra khiến lương tâm hần cắn rứt. Quan hệ của ông nội và anh trai sắp có nguy cơ đổ vỡ vì chuyện kia, mà cậu lại...

“À, tôi đang làm thủ tục đây.”

Tạ Nhạc nghe thấy giọng nói có vẻ quen thuộc liền khựng lại, đứng sau cánh cửa mà nhìn về phía người kia.

Đồng Văn? Anh ta đến đây làm gì?

Tạ Nhạc nhú mày dăm chiêu, bảng tên của bệnh viện đập vào mắt hần. Trung tâm xét nghiệm? Chẳng lẽ...

Đồng Văn đi rồi, Tạ Nhạc mới bước ra ngoài. Chân cậu lúc này như tê lại, hai tay siết chặt lại thành nắm đấm, tự cười giễu bản thân. Trong thâm tâm cậu vốn đã muốn kết thúc chuyện này, nhưng ông trời vốn không cho cậu cơ hội.

Tạ Nhạc thất thần hồi lâu, cuối cùng vẫn bấm máy gọi : “Alo, mẹ...”

Ba ngày trôi qua nhanh như gió thoảng. Tạ Phong chỉnh lại cổ áo, vợ vội áo khoác, cuối cùng vẫn là hôn nhẹ lên trán Lam Từ Tuyết một cái rồi mới rời đi.

Chỉ cần qua hôm nay, tất cả sẽ kết thúc.

Chiếc BMW đã lâu không lao vun vút trên đường, hôm nay như mang một làn gió mới. Đồng Văn lái xe cực kì vui vẻ, cuối cùng cũng có kết quả, hần cuối cùng cũng đã kết thúc được chuỗi ngày “lao động vất vả“. Tạ Phong suốt cả đường đi đều trầm mặc, hần có một dự cảm không lành. Nhạc Vận vốn không phải vừa, hơn nữa chuyện này chắc chắn có sự tham gia của Nhạc Cẩm, Tạ Vĩnh Kỳ, thậm chí là có thể...

Xe dừng lại trước cổng bệnh viện, Tạ Phong đứng lại một lúc chờ Đồng Văn cất xe, trầm tư một lúc lâu, cuối cùng hần bấm rút điện thoại ra, bấm nút gọi : “Bích Chi...“. Mà cách đó không xa có một toán người đang ngồi trong chiếc xe đen bên đường quan sát.

Khu xét nghiệm tuy rằng ít người nhưng mọi khi cũng không vắng lặng đến thế, cả một tầng chỉ có hai người Đồng Văn và Tạ Phong cùng một vài y tá.

“Tạ tổng, kết quả xét nghiệm của ngài đã có rồi đây.” Viện trưởng cung kính đưa cho Tạ Phong, trong mắt lão là một tia giảo hoạt.

Tạ Phong đứng nhìn nửa ngày vẫn không cảm lấy, Đồng Văn đành vờn người nắm chặt lấy phong bì chứa tờ giấy xét nghiệm.

“Áy...”

Phong bì trong tay còn chưa kịp mở ra đã bị đoạt mất, Đồng Văn tròn mắt nhìn người đàn ông kia. Tạ Phong chỉ hơi nhú mảy, hai tay vô thức nắm chặt trong túi quần.

“Phong, từ lúc nào cháu đã nhiều con như vậy, còn muốn tới đây làm xét nghiệm cha con?” Tạ Vĩnh Kỳ giọng điệu bồn chồn, đặc ý xem Tạ Phong xử lý ra sao.

“Nghịch tử!” Tạ lão gia bước tới, cả người run lên vì tức giận, Nhạc Cẩm đỡ lấy tay ông cụ, vẻ mặt lo lắng giả tạo. Tạ lão gia cầm lấy tập phong bì ném vào mặt Tạ Phong, một tiếng “chất” vang lên giữa không gian vắng lặng. Đồng Văn sững người, không kịp phản ứng.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao người Tạ gia đều ở đây?

Tạ lão gia hai mắt long sòng sọc, ho khan liên tục vì tức giận, giọng run run : “Mày... Tao không ngờ mày hèn đến vậy! Đến con mình còn không dám nhận!” Tờ giấy xét nghiệm trong tập phong bì rơi ra, Tạ Phong khom người nhặt lên, sắc mặt hần lúc này mới tối sầm lại.

Trong đó vẫn ghi đúng hai chữ “Cha con”.

Tạ Phong xiết chặt tờ giấy, hần vẫn là sơ suất một lần nữa.

Tạ lão gia mắt thấy Tạ Phong xé nát tờ giấy, hai mắt đỏ ngầu rồi đi, con tức lại dâng trào, giọng run run khàn khàn mà hét lên.

“Nếu mày đi rồi thì đừng bao giờ quay lại nữa!” Hần vẫn nhất mực tiến về phía trước, tầm lưng kiên định.

“Kể từ nay mày không còn là con cháu Tạ gia nữa!” Tạ Phong cước bộ chậm lại nhưng không dừng, vẫn tiến về phía cánh cửa.

“Mày bước thêm một bước, tao sẽ cho người bắn chết con bé kia!” Tạ Phong dừng lại, hần không quay đầu, không ai nhìn thấy vẻ mặt lúc này của hần. Đồng Văn chỉ có thể thở dài, nụ cười trên khóe môi Nhạc Cẩm và Tạ Vĩnh Kỳ ngày càng đậm, Tạ lão gia bắt đầu dĩ nộ nụ cười. Không ngờ có một ngày ông phải cùng cháu mình tranh đấu, cho dù chính mình là người chiến thắng, cũng là dùng hạ sách, mà đứa cháu mình yêu thương lại coi trọng một người phụ nữ hơn gia tộc này.

Tạ lão gia chán nản phát tay, một đám người áo đen tiến tới, kim hai tay Tạ Phong lại lỏi đi.

Chỉ còn một tuần nữa là đến lễ cưới của Lam Từ Yên, Lam Từ Trình suốt ngày ở lì trong phòng không ra ngoài, cậu sợ nhìn thấy gương mặt tươi cười hạnh phúc của chị và mẹ hần, càng sợ chị hai trở về, cậu thực sự không dám đứng trước mặt Lam Từ Tuyết. Tạ Phong từ ngày đó cũng không đến nữa, chỉ thấy ngày hôm sau thì cả chị và mẹ đều gấp gáp không yên. Cha sớm đã bị hai người họ bệnh tật mang điềm xấu, không muốn ông xuất hiện trong lễ cưới mà đưa ông đến một bệnh viện tỉnh xa xôi.

Lam Từ Trình càng nghĩ càng loạn, không thể chịu đựng được nữa liền vợ vội áo khoác lao ra ngoài. Gió lạnh từng cơn ở ngoài trời lúc này phần nào giúp cậu cảm thấy đầu óc thanh tỉnh hơn đôi chút, Lam Từ Trình cứ lang thang trên con đường dài vô tận, bất giác phát hiện hôm nay là giao thừa, mà cậu có nhà lại không thể về. Lam Từ Trình cho hai tay vào túi, tiếp tục hành trình không điểm đến của mình. Giữa phố xá đông đúc phồn hoa, bà lão ăn xin ngồi trong một góc tường dường như cách biệt với thế giới bên ngoài. Lam Từ Trình hai tay lục loại khắp người, trong túi chỉ còn vòn vẹn 10 tệ.

Đặt số tiền còn con vào tay bà cụ, Lam Từ Trình gãi đầu cười ngượng ngùng : “Xin lỗi bà, cháu chỉ còn có bấy nhiêu đây!”

Bà cụ đã rất già, bà nghiêng người lắng nghe Lam Từ Trình, đột nhiên cười cười, cất giọng khàn khàn : “Chàng trai, cậu có tâm sự gì sao?”

Câu hỏi bất ngờ không báo trước của bà lão khiến Lam Từ Trình ngẩn người ngây ngốc, rất lâu sau mới thành thật gật đầu.

Điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, Lam Từ Trình nhìn qua màn hình, không biết có nên nghe hay không, chần chừ hồi lâu vẫn là tắt máy. Cứ như thế liên tiếp ba lần.

Điện thoại đổ chuông lần thứ tư, Lam Từ Trình toan tắt máy thì bị một bàn tay nhấn nhéo khẳng khiu ngăn lại, bà cụ lắc đầu : “Chàng trai, có một số việc cậu phải thành thật mà đối diện, trốn tránh đôi khi không phải là cách giải quyết tốt nhất.”

Lam Từ Trình im lặng, mím chặt môi, đợi đến khi tiếng chuông gần kết thúc, cậu mới bắt máy. Cúi chào bà cụ xong liền rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Bích Chi cắn chặt môi, mắt không ngừng nhìn ra cửa sổ, phát hiện không có ai đi theo mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đến bây giờ cô vẫn không hiểu hết được câu nói lúc sáng của Tạ Phong. Chẳng phải mọi chuyện diễn ra rất tốt sao, chỉ cần hai người bọn họ có trong tay kết quả xét nghiệm liền giải quyết xong mọi chuyện rồi sao? Cái gì mà nếu sau mười lăm phút không thấy anh ta gọi lại thì nhanh chóng trở về khách sạn với Lam Từ Tuyết, lập tức gọi cho Lam Từ Uy, chỉ có hần mới có thể bảo vệ cô. Bích Chi lúc đó vừa tỉnh dậy, vẫn ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Lúc đến nơi mới phát hiện cửa chính của khách sạn đã bị phong tỏa, nếu không nhờ nhân viên khách sạn giúp sức, cô cũng khó lòng gặp được Lam Từ Tuyết.

Thuyết phục Lam Từ Tuyết nửa ngày trời, cuối cùng cô cũng chịu tin Tạ Phong không xảy ra chuyện gì, ngoan ngoãn mà ở lại trong phòng chờ tin tức. Khi Lam Từ Uy tới khách sạn, Bích Chi mới dám rời đi.

Bởi vì Tạ Phong còn nói “Nhất định phải đi tìm Lam Từ Trình, chắc chắn cậu ta biết gì đó”. Bích Chi thật sự không hiểu vì sao Tạ Phong lại nói như vậy nhưng vẫn làm theo lời hần nói. Cô còn sợ Lam Từ Trình sẽ chọn đứng về phía chị và mẹ ruột mình mà không chịu gặp cô, may sao cậu ta cuối cùng cũng nhận lời.

Tay không ngừng run cầm cập, Bích Chi cố gắng điều chỉnh hô hấp, trong lòng cô là một mớ hỗn loạn, không biết giờ này Đồng Văn có an toàn hay không.

Cánh cửa quán cafe mở toang, Bích Chi xoay người, không che dấu sự vui mừng trên gương mặt.

“Chị gọi em đến có chuyện gì không?” Lam Từ Trình ngồi xuống, hai tay đan vào nhau cố gắng giữ bình tĩnh, trong giọng nói thấp thoáng sự đề phòng, dè dặt, lại xa cách.

Bích Chi thở dài, cố đè nén cảm xúc của mình. Quen biết Lam Từ Tuyết đã lâu, trong gia đình của cô ấy chỉ có mỗi Lam Từ Trình là thương yêu Lam Từ Tuyết thật lòng. Cô tin tưởng Lam Từ Trình sẽ có lựa chọn đúng đắn.

“Chắc em cũng biết, chuyện của chị hai và chị ba em.”

Lam Từ Trình khẽ gật đầu.

“Chị cũng không muốn dài dòng nữa. Chuyện này nếu em đã biết chắc cũng sẽ hiểu được trong chuyện này ai đúng ai sai, ai hại ai ai chịu tội, ai đáng thương ai đáng hận.”

Lam Từ Trình tay hơi run nắm lấy ly cafe, cậu không dám nghe tiếp những lời buộc tội của Bích Chi.

“Chị biết là người đứng giữa em rất khó xử, nhưng em cần phải tỉnh táo, nên biết cái nào đúng cái nào sai.”

“Đừng giống như chị em, tiếp tục sa chân vào vũng bùn đó.”

Sắc mặt Lam Từ Trình tối sầm lại, tiếp tục uy hiếp.

“Em có biết nếu chuyện này vỡ lở, hậu quả sẽ như thế nào không? Chị và mẹ em sẽ bị cáo buộc tội danh lừa đảo chiếm đoạt tài sản, có khả năng sẽ ngồi tù.”

Lam Từ Trình chỉ biết trong đầu không ngừng vang lên những tiếng ong ong hỗn loạn.

“Có lẽ em cũng biết, chỉ còn một tuần nữa sẽ đến ngày kết hôn, anh rể tương lai của em không biết giờ này ra sao, còn chị hai em...”

“Chị hai em làm sao ạ?” Câu nói ngập ngừng của Bích Chi thành công thu hút sự chú ý của Lam Từ Trình, cậu ngẩng đầu, lo lắng.

“Chị hai em sức khỏe dạo này không tốt, lại còn bị chuyện này dả kích... tình hình... không mấy khả quan.” Bích Chi lắc đầu tỏ vẻ đau lòng. Phu quân yêu quý, hãy thứ lỗi cho thiếp, thiếp làm vậy cũng vì muốn tốt cho chàng.

“Nếu em biết chuyện gì, nhất định phải nói ra. Đó là cách giải quyết tốt nhất cho chuyện này.”

Lam Từ Trình cúi gầm mặt, bàn tay siết chặt quai cầm tách, chất lỏng màu nâu nhạt tràn ra ngoài. Cậu mím môi, đuôi mắt nhăn lại, chân mày cũng vì vậy mà nhíu lại.

Cậu biết, cậu biết tất cả mọi chuyện. Chị ba và mẹ cậu, họ đã sai. Đám cưới đó lẽ ra phải thuộc về chị hai. Trong chuyện này, chị hai cậu là người bị hại, mà chị ba và mẹ cậu lại là kẻ phạm tội. Chị hai cậu quả thực rất đáng thương.

Nhưng còn mẹ cậu, chị ba cậu thì sao đây? Mặc dù họ đối với cậu không mấy mặn mà, nhưng họ là người thân duy nhất của cậu, những người chảy cùng dòng máu với cậu.

Bắt cậu phải phản bội họ, cậu không làm được!

“Từ Trình! Từ Trình!”

Bích Chi cố gắng gọi nhưng Lam Từ Trình vẫn cắm đầu chạy. Cô thở dài : “Có lẽ vẫn cần phải cho nó một chút thời gian.”

Lam Từ Trình cắm đầu chạy ra khỏi quán cafe. Hai luân suy nghĩ đối nghịch nhau cứ quay vòng trong đầu cậu, giữa lí trí và tình cảm, cậu cảm thấy rất mệt mỏi, không biết nên làm sao.

“Á” Bức tường người to lớn đứng trước mặt cậu, bị cậu đụng trúng mà nhúm mày.

“Sao lại là anh?” Đôi mắt to tròn đen láy mở ra hết cỡ, biểu thị sự ngạc nhiên của ai đó.

Từ Lâm cũng ngạc nhiên không kém, nhún vai nở nụ cười: “Cậu bé, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Chuyện Tổng giám đốc Tập đoàn DG lớn mạnh, cháu trai của Chủ tịch sắp kết hôn đã sớm được công bố từ trước, nhưng chỉ còn vài ngày nữa là đến đám cưới mới thấy chủ rể xuất hiện, bên ngoài không ít lời đồn đại về chuyện này, hầu như chỉ cần người đó hằng ngày đi khỏi ba bước ra khỏi nhà, đảm bảo chắc chắn sẽ biết tin này.

Sáng nào cũng vậy, vào tầm khoảng 5-6 giờ luôn có một người thanh niên đều đặn đến cửa hàng nhỏ cuối khu phố mua đồ ăn sáng, một phần cháo và một phần cơm, tất cả không quá 20 tệ, đến nỗi bà chủ cũng phải nhìn cậu ta bằng đôi mắt khinh thường. Người thanh niên này quanh năm chỉ mặc độc hai ba bộ đồ, khoác chiếc áo khoác lao động cũ kĩ, luôn kéo mũ che khuất khuôn mặt. Bước lê lét từng bước bằng đôi chân khập khểnh, căn nhà nhỏ phía bên kia đường tưởng dài ngàn dặm, cuối cùng cũng tới.

Chàng trai mở cửa để những tia nắng lọt vào. Trong nhà đơn sơ đến đáng thương, chỉ một cái bàn tròn cùng ba chiếc ghế nhỏ, phía góc tường để một cái giường kê cạnh một cái tủ con con, phía trong kia là phòng bếp và nhà vệ sinh. Có một cô gái ngồi trên ghế, trong tay cầm một tờ báo từ ba ngày trước, ánh mắt thần thờ vô hồn, từng lọn tóc rối phủ dài xuống mi mắt, che hết nửa khuôn mặt, đã che luôn đi vẻ đẹp mê người cùng gương mặt cô.

Một cơn gió thổi qua khiến cánh cửa sổ mục nát lung lay như sắp gãy, cô gái khẽ co người, người thanh niên vội vã lao vào từng bước tới bên cửa sổ, nhẹ đóng cửa lại. Để đồ ăn vừa mới mua về trên bàn, người thanh niên lại gần cô gái, khẽ lay: “Vu Nhi, ăn sáng thôi!”

“Mẹ à! Dừng mọi chuyện lại đi mẹ!” Giọng nói của thiếu niên đầy vẻ van xin tha thiết cùng nghẹn ngào, lại có chút bất lực.

“Con nói gì vậy Nhạc Nhạc” Nhạc Cẩm hai mắt mở lớn, hoảng hốt “Mọi chuyện đã làm đến nước này, con còn muốn dừng lại?”

“Chỉ cần hai người đó chưa kết hôn, thì mọi chuyện còn có thể...”

“Chát” Tạ Vĩnh Kỳ chính tay tát xuống gương mặt đứa con trai hấn yêu thương nhất, lạnh giọng : “Yếu đuối!”

Tạ Nhạc ngăn người ngã quỵ xuống đất, ánh mắt vô hồn. Nhạc Cẩm đợi Tạ Vĩnh Kỳ đi khỏi mới quỵ xuống bên cạnh con trai, nâng gương mặt đỏ ửng kia lên, ánh mắt đau xót cùng yêu thương nhìn cậu, khẽ vỗ về :

“Con trai ngoan, con đừng trách cha con. Ông ấy chỉ là quá tức giận. Con cũng biết tính khí ông ấy rồi đấy, về sau đừng nói như thế nữa là được rồi!”

Ánh mắt Tạ Nhạc nhìn vào giữa khoảng không mênh mông, vô định, bất lực. Cậu gạt tay bàn tay mẹ đang đặt lên má mình ra, vũng vàng mà đứng dậy.

“Mẹ, chuyện cần làm con cũng đã làm rồi, mẹ hài lòng rồi chứ?” Không đợi Nhạc Cẩm trả lời, cậu liền rời đi.

Cha cậu nói đúng, khuyết điểm lớn nhất của cậu chính là quá yếu đuối. Ngày đó vì mẹ cậu cầm dao đòi tự sát mà đồng ý giúp bà, bây giờ lại thấy hối hận, đúng là người không có chính kiến.

Tạ Nhạc, mày là đồ tồi!

Bàn tay nắm chặt đâm vào tường, cậu cuối cùng vẫn là chọn vì người thân mà làm điều sai trái, hơn nữa còn liên lụy nhiều người.

Bức tường màu trắng tinh lưu lại một bàn tay rướm máu, có lẽ là minh chứng thuyết phục nhất cho sự hỗn loạn trong lòng cậu.

Giữa lí trí và tình cảm, khi con người buộc phải chọn một trong hai, kẻ đứng về phía lí trí sẽ là kẻ vô tình, mà người lắng nghe theo con tim mình, lại là người đa tình, yếu đuối.

Lam Từ Yên xoay người vài vòng, rạng rỡ ngấm mình trong gương. Gương mặt sắc sảo, vóc dáng cân đối khoác lên người bộ váy trắng tinh khiết của ngày đại hi khiến cô càng xinh đẹp gấp bội. Lam Từ Yên vuốt ve cái bụng hơi nhô lên của mình, mỉm cười hạnh phúc.

“Bảo bối, cuối cùng con cũng không còn là đứa con hoang nữa rồi!” Nụ cười nơi khóe môi thoáng thay đổi, sự đắc ý hiện rõ trên gương mặt Lam Từ Yên.

“Lam Từ Tuyết, cô cuối cùng vẫn thua tôi.”

Từ lúc cô còn nhỏ đã không có cha, mẹ cô một thân một mình nuôi cô khôn lớn, đến năm năm tuổi thì mẹ cô tái hôn, cô có cha mới đương nhiên rất vui, nhưng niềm vui đó được đổi lại bởi ánh nhìn khinh bỉ của mọi người. Người ta nói mẹ cô là mẹ đàn bà độc ác, hại chết rồi còn cướp đoạt chồng người ta.

Cũng may dương rất yêu thương cô, còn hơn cả con ruột của mình. Từ nhỏ cô đã không ưa Lam Từ Tuyết, một đứa không xinh đẹp bằng cô, bằng chút tài giỏi đó, cái gì mà hiền lành nhân hậu, đại tiểu thư danh chính ngôn thuận thì đã sao. Cuối cùng, cô ta cái gì cũng không có!

Có lẽ lúc mẹ cô đề cập đến chuyện này, cô không từ chối mà một mực đồng ý, cũng vì Lam Từ Tuyết. Để xem tôi cướp đi người đàn ông của cô, cô còn có thể cao thượng được nữa hay không?

“Con gái nghĩ gì mà thất thần vậy?” Nhạc Vận đi tới ôm lấy con gái mình, trên gương mặt không dấu được sự hạnh phúc.

“Mẹ, hôm nay mẹ đẹp quá!” Lam Từ Yên ngắm nhìn mẹ trong bộ váy đen sang trọng, không khỏi cất lời khen. Mẹ cô chắc chắn xinh đẹp hơn sơ với người phụ nữ tên Ôn Tình kia.

“Con nhóc này!” Nhạc Vận mắng yêu con gái mình. Cuối cùng sau bao nhiêu năm bị người đời đàm tiếu, con gái cũng có thể danh chính ngôn thuận gả vào nhà người ta, chính thức trở thành phu nhân cao quý.

“Xem xem mẹ mang đến cho con cái gì này!”

“Có cái này hôm nay mới đúng là ngày đại hỉ trọn vẹn của con!”

Nhạc Vận vừa nói vừa lấy trong túi một tập hồ sơ vừa mới được đóng dấu.

“Hôm qua mẹ đã nói chuyện với bác sĩ Trương. Lão già kia sắp chết rồi! Lúc này mẹ đã nói chuyện với lão, lão đã đồng ý chuyển giao công ty cho con. Con xem, giờ con đã là chủ tịch của Lam thị rồi!”

Lam Từ Yên ôm chầm lấy mẹ làm nũng, cọ cọ đầu lên vai Nhạc Vận, giọng nũng nịu :

“Mẹ là tuyệt nhất!” Ngừng lại một chút Lam Từ Yên mới tiếp lời “Ông ta có chia cho Lam Từ Tuyết không?”

Nhạc Vận giả bộ nhún mày, lát sau thì lắc đầu cười : “Không!”

Trong tay Lam Chấn Vũ có 34% cổ phần, ông ta đã nhượng lại cho Lam Từ Yên 24% và Lam Từ Trình 10%, cộng với 10% của Nhạc Vận, Lam Từ Yên nghiễm nhiên trở thành cổ đông lớn nhất của công ty.

Tiệc cưới đã được bắt đầu, đây là tiệc đứng được tổ chức trong khuôn viên chính của khách sạn DG, khách sạn lớn nhất Bắc Kinh. Những người được mời tới nghiễm nhiên đều là quan chức cấp cao, hoặc là những người có địa vị trong xã hội.

Nhạc Cẩm và Tạ Vĩnh Kỳ hôm nay quyết định làm người tốt một lần, ung dung vui vẻ mà mời rượu và tiếp chuyện với khách. Sau chuyện ngày hôm đó, Tạ lão gia và Tạ Phong đã chính thức trở mặt với nhau. Tạ lão gia thật sự thất vọng về hắn nên không sớm thì muộn cũng sẽ lấy lại chức danh tổng giám đốc đó, mà danh sách sinh lễ cho Lam Từ Yên, thứ giá trị nhất chính là 5% cổ phần của DG kia.

“Kính thưa tất cả các vị quan khách, buổi lễ thành hôn ngày hôm nay xin được chính thức bắt đầu!” Mọi người đều đồng loạt hướng mắt về phái khách dài.

Tạ Phong mặc một bộ vest đen lịch lãm, gương mặt không một chút cảm xúc nào, đón lấy tay Lam Từ Yên từ một người họ hàng xa của cô ta.

“Lam Từ Yên, con có đồng ý nhận Tạ Phong làm chồng và hứa sẽ giữ lòng chung thủy , khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh hoạn cũng như lúc mạnh khỏe, để yêu thương và tôn trọng Tạ Phong mọi ngày suốt đời mình hay không?” Vị linh mục già hơi nâng kính hỏi.

“Con đồng ý!” Lam Từ Yên siết chặt bó hoa rực rỡ trong tay, đầy chờ mong nhìn về phía Tạ Phong.

Vị linh mục già gật đầu, tiếp tục hỏi Tạ Phong :

“Tạ Phong, con có đồng ý nhận Lam Từ Yên làm vợ và hứa sẽ giữ lòng chung thủy , khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh hoạn cũng như lúc mạnh khỏe, để yêu thương và tôn trọng Lam Từ Yên mọi ngày suốt đời mình hay không?”

Ánh mắt mọi người đều hướng về phía Tạ Phong, có chờ đợi, cũng là có chua xót.

“Con không đồng ý.”

Không gian trở nên tĩnh lặng, Lam Từ Yên hai mắt sững sờ nhìn người đàn ông bên cạnh mình, trong mắt hắn không chút hối hận hay do dự nào, chỉ có sự kiên định. Phía dưới bắt đầu nổi lên những tiếng rì rào bản tán. Tạ lão gia siết chặt cây gậy trong tay, tức giận đến nổi hô hấp loạn nhịp.

“Đoàng”, “Đoàng”, “Đoàng”

“Mau nằm xuống, bọn chúng có súng!”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

(Sr các tênh êu >< Đúng lí là thứ 7 tg vít xong r nhưng mà do tg bị đau răng, đau lăm lun ý >< Nên hôm nay ms up được ^^

Mn đọc truyện vui^^)

CHƯƠNG 38

Tiếng súng liên tiếp nổ bên tai, hội trường nhanh chóng hỗn loạn. Người tham gia hôn lễ và bảo tiêu hòa thành một mớ hỗn loạn, ai cũng lo chạy thoát thân. Tiếng la hét, tiếng bẻ đồ hòa cùng tiếng súng khiến bảo tiêu không cách nào ngăn chặn những người bí ẩn đột nhập.

Lam Từ Yên hoảng sợ chui vào một góc, thoáng cái đã quên mất Tạ Phong, chỉ lo cho bản thân mình. Những người trong Tạ gia nhanh chóng được bảo tiêu vây quanh, đưa đến nơi an toàn. Giữa biển người hỗn loạn, chẳng thể nhìn ra được ai đang nổ súng. Giữa dòng người xô đẩy đó có một bóng dáng nhỏ bé, cô đưa mắt nhìn kỹ, hồng tìm kiếm một người.

Bỗng nhiên có một bàn tay nắm lấy tay cô, Lam Từ Tuyết chưa kịp hoàn hồn đã bị người kia kéo đi, bóng dáng cao lớn che chở cô giữa làn mưa đạn.

Mà Lam Từ Yên ngồi trong một góc đã thấy hết tất cả, hai tay siết chặt hình nắm đấm, nghiến răng : “Lam Từ Tuyết!”

Sau khi thuận lợi thoát ra khỏi khách sạn, Lam Từ Tuyết và Tạ Phong cùng lên một chiếc xe đã được đậu sẵn bên lề đường.

“Em thì được, còn hấn ta thì không!” Lam Từ Uy vừa lái xe vừa quan sát bên ngoài, có vẻ như mọi chuyện đã được đàn em sắp xếp ổn thỏa.

“Anh!” Lam Từ Tuyết chán nản “Không phải anh đã hứa với em rồi sao!” Anh trai cô từ lúc nào đã suy nghĩ trẻ con thay đổi liên tục như vậy?!

“Anh chỉ hứa là đưa hấn ta ra ngoài chứ không có nói là cho hấn ta đi cùng!”

“...”

“Nếu anh không thích để tôi đi cùng thì cũng được thôi...” Tạ Phong thay Lam Từ Tuyết đỡ lời, khoác tay lên vai cô, ngang nhiên bán ôm người kia vào lòng.

“Chỉ có điều, tôi sẽ mang em ấy đi cùng.” Hấn cố ý nhếch khóe môi một cái, trêu tức Lam Từ Uy.

Lam Từ Uy liếc Lam Từ Tuyết một cái, cô chỉ đành cười hi hi giảng hòa. Thôi xong, em gái hấn nuôi lớn cuối cùng vẫn là bị người khác đoạt mất rồi.

Điện thoại Lam Từ Uy đổ chuông nên lực chú ý của anh thay đổi. Lam Từ Tuyết thở phào nhẹ nhõm, lúc này cô mới phát hiện Tạ Phong ôm cô càng ngày càng chặt, đầu chui vào hõm vai cô, từng làn hơi ấm nóng phả vào cổ cô.

“Anh nhớ em!”

Lam Từ Tuyết nghe rõ mồn một từng chữ, trong đó có bao nhiêu là thật lòng, cô đều biết. Cô đương nhiên cũng nhớ hấn, bảy ngày trời qua đối với cô là một sự dày vò đáng sợ, cô không có chút tin tức gì về hấn, không biết hấn hiện giờ ra sao, nếu không phải Lam Từ Uy mềm lòng, chắc giờ này cô chỉ có thể đứng nhìn từ xa mà chúc phúc cho hấn.

Những cảm xúc đè nén chỉ vì một câu “anh nhớ em” mà vỡ òa, giọng cô nghẹn ngào, oán trách :

“Tại sao không nói gì với em? Tại sao?” Tại sao phải đẩy em ra xa? Nếu hấn nói cho cô biết, không phải mọi chuyện đã có thể dễ giải quyết hơn rồi sao? Cô đâu phải là loại tiểu thư yếu đuối vô dụng không được tích sự gì đâu!

Tạ Phong vỗ nhẹ đầu cô, như xoa dịu tâm trạng bất ổn của cô. Hấn biết cô lo lắng, nhưng nếu như cô có chuyện gì, hấn càng lo lắng hơn. Ông đã nhiều năm lăn lộn trên thương trường, chỉ sợ không gì không dám làm, chỉ có đề Lam Từ Uy bảo vệ cô mới khiến hấn yên tâm.

“Khụ... khụ...” Cái màn tình cảm suốt mướt này, Lam Từ Uy quả thật không xem tiếp được nữa, anh day day huýt thái dương, thờ phào nói với hai người :

“Mọi chuyện phía bên kia đã sắp xếp xong rồi” Anh ngừng lại đôi chút, giọng trầm xuống “Tên nhóc đó cũng đã đồng ý rồi, nó nói muốn gặp chúng ta.”

Quay lại một ngày trước, chỉ còn một ngày nữa là đến lễ cưới thế nhưng Lam Từ Trình vẫn chưa chịu nói gì, những nguồn tin khác cũng đều là giả, Bích Chi cuối cùng vẫn là cố gắng thương lượng với Lam Từ Uy, để hấn đưa Lam Từ Tuyết đi gặp Lam Từ Trình, biết đâu sẽ có hi vọng.

Đối với Lam Từ Uy mà nói, hấn cấm hấn cái nhà đó, bảo hấn không bán chết mấy người đó đã là may lắm rồi, còn bảo hấn đưa em gái bảo bối của hấn đi đăng xin tên nhóc đó, hấn không làm được, và lại em gái hấn không cần tên kia vẫn có thể sống tốt. Lam Từ Tuyết tình cờ nghe được cuộc nói chuyện

của hai người liền cố gắng van xin Lam Từ Uy, anh cuối cùng cũng mềm lòng, hơn nữa không biết mà xui quẻ khiến thế nào mà còn nghe theo lời Lam Từ Tuyết, triệu tập toàn bộ anh em trong thành phố đi “cướp” chủ nhà người ta, dù sao bây giờ hắn cũng đang nằm trong danh sách truy nã của cảnh sát, thêm một tội danh cũng chẳng đáng là bao.

Xe dừng lại trong một con hẻm nhỏ. Trong tình thế vừa chạy trốn vừa sợ đám người của Tạ gia đuổi theo, Lam Từ Tuyết buộc phải gặp Lam Từ Trình trên xe.

Lam Từ Uy và Tạ Phong đều xuống xe, để lại không gian yên tĩnh cho hai người.

“Chị, em... thật sự xin lỗi!”

Lam Từ Tuyết không biết nói gì, chỉ có thể xoa đầu đứa em nhỏ này, vừa thương vừa giận nó.

“Chị... thực ra đứa bé trong bụng chị ba là của... bạn trai chị ấy.” Lam Từ Trình cắn cắn môi, cậu biết nói ra những chuyện này chính là hại chị và mẹ cậu, nhưng...

“Cái thai của chị ấy, đã được ba tháng rồi!” Mà theo như lời Lam Từ Yên thì cái thai kia chỉ mới 2 tháng.

Lam Từ Tuyết trầm ngâm, điều này cô cũng có thể mơ hồ đoán được, nhưng mà... vẫn chưa đủ!

“Em có gì làm bằng chứng không?”

“Đây là thứ em tình cờ nhặt được trong phòng chị ba, không biết có được không?!” Lam Từ Tuyết lật lật vài trang ra xem, trong tập phong bì có giấy khám thai của Lam Từ Yên, giấy xác nhận quan hệ cha con với người bạn trai kia, hơn nữa giấy đăng ký kết hôn cũng đã làm ký rồi, chắc hẳn mọi chuyện đã được cô ta an bài tất cả.

“Còn có... đây là địa chỉ một người thân của gia đình đó, chị có thể đến gặp thử!”

Lam Từ Tuyết ôm Lam Từ Trình vào lòng, khẽ vỗ lưng cậu : “Từ Trình, cảm ơn em!”

Mọi chuyện sau đó đều được giải quyết ổn thỏa. Tạ lão gia sau khi biết chuyện thì đã liên lạc với người họ hàng kia để xác nhận, kết quả đúng là như vậy. Ông đã rất tức giận, lấy lại toàn bộ số tài sản dự định cho Lam Từ Yên đồng thời công khai tuyên bố hủy bỏ hôn ước. Lam Từ Trình đã lên báo tin để Lam Từ Yên và Nhạc Vận rời đi, Lam Từ Tuyết cũng không muốn tiếp tục truy cứu chuyện này nên mắt nhắm mắt mở làm ngơ. Lam Từ Uy lại ra nước ngoài, bên đó đang có bạo loạn, nhưng Lam Từ Tuyết biết, chỉ là anh không muốn đối diện với Lam Chấn Vũ. Ông ta sắp chết, bác sĩ bảo sau khi biết tất cả mọi chuyện, ông ta liền đột quỵ, thời gian trước mắt còn lại rất ít.

“Mẹ, năm mới vui vẻ!” Lam Từ Tuyết đặt bó hoa hồng trắng xuống phiến đá lạnh lẽo, mẹ cô nhìn cô cười hiền từ.

Rất lâu, rất lâu sau, khi Mặt Trời đã gần khuất núi, cô mới khẽ cất lời :

“Mẹ à, cha... có lẽ mẹ sắp được gặp ông ấy rồi! Mẹ... có vui không?”

Gió khẽ lướt qua tóc cô, như ôm lấy bờ vai cô, vỗ về.

“Ông ấy nói muốn được chôn cất bên mẹ.” Lam Từ Tuyết ngừng lại một lát rồi mới nói tiếp “Chắc mẹ không còn hận ông ấy nữa, đúng không?”

Một ngày cuối tháng hai, báo chí rầm rộ đưa tin Chủ tịch đương nhiệm của Lam thị, người chút nữa đã trở thành nhạc phụ của Tổng tài DG qua đời. Quả là một sự mỉa mai! Trong đám tang của ông, chỉ có tiếng khóc đầy bi thương của một chàng thiếu niên cùng vài người giúp việc, người đến dự lễ tang cũng không nhiều, âm ỉ và tiêu điều, người bao năm lăn lộn trên thương trường, nhiều năm trước danh tiếng lẫy lừng, vẫn là chết trong cô đơn.

Sau lễ tang Lam Chấn Vũ, Lam Từ Trình nói muốn tới phía Nam học đại học, Lam Từ Tuyết cũng không can cậu, cứ mặc cậu tự do, Bắc Kinh rộng lớn này, không còn gì có thể ràng buộc cậu nữa rồi.

Tiết trời tháng ba ẩm áp lạ thường, vừa mờ mắt là đã có thể nhìn thấy Mặt Trời, Lam Từ Tuyết cuối cùng cũng tốt nghiệp, cầm tấm bằng đại học trong tay, cô lại chẳng có một chút hứng thú nào.

Cánh cửa kính mở ra, người đàn ông mặc tây trang sang trọng bước vào thu hút không ít sự chú ý, nhất là các nữ sinh.

Người đàn ông ngồi vào chỗ ngồi quen thuộc bên cửa sổ, không cần gọi cũng đã có người mang thức uống đến :

“Một ly Espresso.”

Người phụ nữ chủ cửa tiệm nghiêng người 90 độ đặt tách cà phê đang toả khói xuống trước mặt người đàn ông, nụ cười đúng chuẩn của một vị chủ nhà. Người đàn ông cười nhẹ, tay nắm hồ quay cầm tách, khẽ nhấp một ngụm.

“Không tồi! Tay nghề của em cũng có chút tiến bộ.”

Lam Từ Tuyết bữu môi, ngồi xuống đối diện Tạ Phong, ngắm nhìn hắn thưởng thức tách cà phê do chính tay cô pha. Sau những chuyện đã xảy ra, cô lúc

này chỉ muốn sống một cuộc sống an nhàn, không bon chen với đời. Chuyên ngành của Lam Từ Tuyết là quản trị kinh doanh nên mở một quán cà phê cũng không phải chuyện đó, gần đây cô cũng bắt đầu học pha chế đồ uống, quả thực không tồi.

Hai người đã chính thức dọn đến sống chung, Lam Từ Uy không thể khuyên được em gái, Tà lão gia mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện, cuộc sống yên bình quả thực không dễ có được. Sáng sớm sau khi đưa cô đến tiệm Tà Phong sẽ ghé qua công ty, buổi trưa đến đón cô đi ăn, buổi chiều sau khi tan tầm sẽ cùng nhau làm bữa tối, cuối tuần sẽ thỉnh thoảng đi dã ngoại hoặc du lịch, nếu buổi sáng không có quá nhiều công việc, Tà Phong sẽ lại đến Wisteria tùy tiện thưởng thức một ly Espresso, cũng tùy tiện ngắm nhìn bà chủ xinh đẹp một chút.

Thấy hần trăm mặc không nói gì, hai mắt nhắm hờ lộ vẻ mệt mỏi, Lam Từ Tuyết dò hỏi :

“Hôm nay hình như là ngày xét xử có phải không?”

Kể từ sau vụ việc đó, Tà Phong cùng vợ chồng Tà Vĩnh Kỳ chính thức trở mặt, hần không thích tính kế với người nhưng tuyệt nhiên cũng sẽ không để người ta tính kế mình. Tà Phong cho người theo dõi, lật lại sổ sách của công ty trong những năm trước khi hần đến, cuối cùng hiểu được tại sao công ty vẫn mãi không thể nào phát triển được như bây giờ. DG là tâm huyết một đời của Tà lão gia nhưng lại bị huỷ trong tay ông. Số tiền Tà Vĩnh Kỳ tham ô lên tới hàng tỷ, đó là chưa kể những phi vụ làm ăn bất hợp pháp của ông ta. Nhạc Cẩm thì lại đốt rất nhiều tiền vào những sông bạc đầu đêm ở Ma Cao. Mọi chuyện vừa được công bố liền gây chấn động giới kinh doanh, Tà lão gia trốn trong phòng tự vẫn, Tà Nhạc đã bỏ sang nước ngoài. Vốn Tà Phong chỉ nghĩ ngờ Tà Vĩnh Kỳ tham ô nhưng không ngờ con số lại lớn như vậy, buộc phải truy tố trách nhiệm hình sự.

Hần gạt đầu, tay day day huyết thái dương, lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Lam Từ Tuyết không phải người hay dễ bụng, hơn nữa chuyện cũng qua rồi, nhưng cô biết Tà Phong không như thế. Tay đưa đến huyết thái dương của người kia, từng động tác nhẹ nhàng của cô dường như xoa đi tất cả mệt mỏi của hần.

Chỉ còn một tiếng nữa phiên toà sẽ diễn ra, Tà Phong chỉnh lại áo khoác, rời đi.

Lam Từ Tuyết vừa tiễn hần ra cửa thì phát hiện Tà Phong để quên điện thoại, liền vội chạy ra.

“Tà... A!”

Gương mặt cô vì hoảng sợ mà tái xanh, trong tầm mắt mờ mịt không thể thấy được biển số của chiếc mô-tô xém chút đâm trúng mình.

“Cô có sao không?”

Hai mắt Lam Từ Tuyết mở lớn, rời khỏi vòng tay người kia, giọng điệu không che dấu vẻ ngạc nhiên :

“Sao cậu lại ở đây? Chẳng phải cậu đã đi Mỹ rồi sao?” Chính cô là người đặt vé máy bay.

“Tôi trốn về.” Ý cười trên gương mặt Tà Nhạc giảm dần, giữa hai người đột nhiên xuất hiện sự gượng gạo khó chịu.

“Có muốn vào uống một tách trà không?” Lam Từ Tuyết nghiêng người mở cửa.

“Bà chủ như cô chẳng lẽ chỉ mời tôi một tách trà thôi sao?”

“Còn đại thiếu gia như cậu sao lại đi uống chực trà của tôi?”

“...”

Đợi đến khi hai người cười cười nói nói mà rời đi chiếc BMW nơi cuối đường mới quay đầu, người đàn ông siết chặt vô lăng, trong mắt có chút chế giễu, cười nhạo, lại có chút thất vọng.

Tại sao phải quay về?!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

CHƯƠNG 39

Nếu như chỉ có một lần hôm đó thì không sao nhưng suốt một tuần, chỉ cần tới giờ tan tầm sẽ có một chiếc xe muốn đâm vào Lam Từ Tuyết, đương nhiên Tà Nhạc không phải lúc nào cũng xuất hiện đúng lúc, lần nặng nhất khiến Lam Từ Tuyết trật mắt cá nhân, bó bột mấy ngày.

Muốn chuyện này không truyền đến tai Tạ Phong cũng khó, sau khi biết được hấn lập tức cho người điều tra nhưng chiếc xe đó không có biển số, sau hôm đó cũng không quay lại, manh mối đều đi vào ngõ cụt. Chiếc xe đó thì tốt rồi, không bị gì cả, nhưng Lam Từ Tuyết cô bị Tạ Phong trói ở trong nhà, mọi việc ở Wisteria đều phải giao lại cho người khác, bây giờ ngay cả xuống bếp Tạ Phong cũng không cho cô làm.

“Chẳng lẽ nấu ăn có thể chết người sao?”

“Người khác thì không chắc, nhưng em thì có thể!”

“...”

Vậy nên sau một tuần bị giam lỏng, lần đầu tiên được hít thở bầu không khí trong lành, đối với Lam Từ Tuyết đúng là một đặc ân trời ban.

“Tiểu thư, đi chậm thôi!”

Xém chút quên mất, kể từ sau chuyện đó, không biết Bích Chi học ở đâu cái bói bài Tarot, nói cô lại sắp phải trải qua thiên kiếp gì đó, mà điều đáng nói là, Tạ Phong lại tin, suốt ngày để 3R theo sát bên cạnh cô, nửa bước cũng không cho rời.

Lâu lắm mới ra khỏi nhà, chỉ đi mới có nửa thành phố mà đã hết ngày, mắt thấy trời đã chập tối, 3R cố gắng lôi cái con người vẫn đang chìm trong đám đồ gia dụng ra, lờ lờ lết lết mà về nhà.

Kể từ ngày Lam Từ Tuyết và Tạ Phong sống chung, cô đột nhiên có thói quen mua sắm, khi thì đồ ăn, thức uống, lúc lại là đồ gia dụng, TV, tủ lạnh, những thứ linh tinh thất bát. Chịu thôi, ai bảo Tạ Phong hấn không biết chăm sóc mình, trong nhà không có thứ gì, chỉ có thể chờ cô đi mua.

“Vậy nên anh mới cần một người vợ.”

Đối mặt với lời chống chế của hấn, cô cũng không thể phản bác.

“Chờ một chút, tôi vẫn chưa mua xong mà!”

“Tiểu thư, tôi xin cô đấy!” 3R đau lòng chỉ tay lên trời “Trời sắp tối đến không thấy đường về rồi!”

“Yên tâm, mắt tôi sáng lắm!” Nhân lúc 3R lơ là cảnh giác, Lam Từ Tuyết liền vùng ra, quay người bỏ chạy.

“Nếu cậu thích thì cứ về trước...”

“Á”

“Tiểu thư!”

Tổng giám đốc đương nhiệm vì tham ô mà phải ra hầu toà, bây giờ đang hưởng án treo, chủ tịch tuyên bố ẩn cư, DG mấy ngày nay trở nên rối loạn, nhỏ không nhỏ, lớn không lớn, vừa vặn khiến Tạ Phong không có phút giây nào được nghỉ ngơi. Số tiền Tạ Vĩnh Kỳ tham ô đã tạo nên một lỗ hổng lớn trong tài chính của DG, không phải ngày một ngày hai là có thể lấp vào được.

Rời khỏi phòng hội nghị sau mấy tiếng đồng hồ đàm phán với những cổ đông khó tính, Tạ Phong lại ngồi vào bàn làm việc, tiếp tục vật lộn với đám văn kiện chồng chất.

Cốc, cốc.

“Đồng Văn, không cần gõ cửa.”

“Tạ tổng, là tôi.”

Tạ Phong dừng bút một chút, liếc nhìn qua cô gái kia mới ừm một tiếng :

“Milada, có gì không?”

Cô gái tên Milada là một người lai, tốt nghiệp Đại học Harvard, vừa mới được tuyển làm thư kí thay cho vị trí của Đồng Văn mới được vài ngày. Đồng Văn bây giờ đã được Bích gia chấp nhận, cha của Bích Chi đã gọi anh về làm cho bên công ty, dù không muốn Tạ Phong cũng phải để anh đi.

“Lúc này khi sắp đang họp thì có người gọi đến.”

Tạ Phong cầm lấy điện thoại từ tay Milada, lúc hấn đang họp không thích bị điện thoại quấy rầy, cũng không thích có người nghe điện thoại của mình.

Liếc qua liền thấy tên 3R, nhìn đồng hồ trên tay, đã mười giờ tối, chắc Lam Từ Tuyết lại không chịu yên phận ở nhà rồi.

Điện thoại vừa đổ chuông, người bên kia đã bắt máy.

“Có chuyện gì sao?”

“Tạ tổng, anh mau đến đây, tiểu thư hiện đang trong phòng cấp cứu.”

“Cái gì?”

Milada nhìn điện thoại rơi trên mặt đất, hoảng sợ nhìn tổng giám đốc chạy ra ngoài như điên, hình như rất tức giận, cô không hiểu tiếng Trung Quốc lắm, vừa rồi hai người nói nhanh nên cô cũng không biết có chuyện gì.

Cánh cửa bệnh viện bất chợt bị đánh bật ra, nhân viên lễ tân hoảng sợ đến xanh mặt nhìn người đàn ông cao lớn như quỷ dữ kia :

“Nói, phòng cấp cứu ở đâu?!”

“Bên kia... phía...cuối hành lang.”

Tạ Phong chạy điên cuồng trên hành lang, thấp thoáng thấy bóng 3R đang đứng chôn chân trước cánh cửa phòng cấp cứu.

“Tạ tổng!” 3R nghe thấy tiếng bước chân liền quay lại.

“Cô ấy sao rồi?”

“Vẫn đang ở bên trong. Đã được hơn 4 tiếng.”

“Sao lại lâu như vậy?”

“Bác sĩ nói mất quá nhiều máu, thể trạng tiểu thư lại yếu, cho nên...”

“Mất máu quá nhiều?”

Cửa phòng cấp cứu mở ra, người thanh niên mặc áo blouse trắng vừa bước ra đã bị Tạ Phong giữ lại.

“Cô ấy sao rồi?”

Người thanh niên nhìn Tạ Phong, nhú mày, thái độ so với hắn cực kì trầm ổn :

“Qua đây, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Nước biển từng giọt từng giọt chảy xuống, cửa phòng bệnh được khép hờ lại, người đàn ông kéo ghế ngồi xuống bên giường bệnh, bàn tay gầy gao nắm lấy bàn tay mềm mại của người nằm trên giường, không lúc nào rời tầm mắt khỏi gương mặt đang say ngủ.

“Lúc chiều khi tôi và tiểu thư đi mua sắm cô ấy có chạy đi một chút. Kết quả, khi tôi nghe tiếng tiểu thư hét lên mà quay lại người đã ngã trên mặt đất, máu không ngừng chảy ra. Lúc nâng người tiểu thư dậy tôi có thoáng thấy bóng tên đâm vào cô ấy, trên bả vai trái của hắn có hình xăm hai con rắn.”

“Nhị Xà Quán?”

“Phải.”

Nhị Xà Quán là tổ chức đánh thuê nổi tiếng trong giới xã hội đen, chỉ cần có tiền thì chuyện gì cũng làm, đặc biệt giữ kín thông tin khách hàng, hơn nữa Nhị Xà Quán chỉ có những người có thể lực ngầm mới biết. Hắn lần lộn mấy năm trên thương trường, đương nhiên gây thù với không ít người, nhưng còn Lam Từ Tuyết? Chuyện hai người sống chung, thậm chí là yêu nhau rất ít người biết.

“Ừm.”

Người nằm trên giường hơi run rẩy, bàn tay siết lấy tay hắn, từ từ mở mắt :

“Nước.”

Từng giọt nước lạnh lạnh nhanh chóng được đưa vào cổ họng khô rát. Thần trí thanh tỉnh khiến Lam Từ Tuyết bắt gặp nhớ tới vết thương, nhú mày.

“Đau ở đâu?”

Nghe giọng hắn gấp gấp lại lo lắng, Lam Từ Tuyết cố gượng cười, lắc đầu không sao. Hắn thở phào nhẹ nhõm, ngón tay to lớn rẽ tóc cô :

“Nhóc con, nếu em không tỉnh lại, anh sẽ chết vì lo đấy!”

“Có chút chuyện như thế cũng không làm được, Nhị Xà Quán còn nuôi các người làm gì?!” Người phụ nữ xinh đẹp tức giận đến đỏ mắt, rống giận vào những người khom người đứng dưới.

Người đàn ông tóc lấm tấm bạc bên cạnh ả chỉ nhú mày, không nói gì, vòng tay qua ôm eo ả, hất mắt bảo đám sát thủ lui xuống.

“Bảo bối, tức giận sẽ mau già!” “Anh!

Người phụ nữ nhào vào lòng lão già đáng tuổi cha mình nũng nịu, ra vẻ uất ức :

“Người của anh chẳng được tích sự gì cả, chỉ có một con đàn bà cũng xử lí không xong.”

Người đàn ông vuốt tóc ả, hôn hôn lên môi ả, nở nụ cười sùng sục :

“Bảo bối, em cũng không thể trách tội nó được, bên cạnh người phụ nữ kia lúc nào cũng có bảo tiêu theo sát, đâm được một nhát là tốt lắm rồi.”

Người phụ nữ trong lòng lão phụng phịu, không đôi co nữa, cô ta biết nếu nói nữa chỉ làm lão tức giận.

Lam Từ Tuyết! Hãy chờ đó! Tôi không tin cô có thể mãi thoát chết như hôm nay! Những gì cô nợ tôi, tôi sẽ đòi lại gấp bội!

Bỗng từ một tiểu thư quyền quý biến thành kẻ tội đồ phải trốn đến thành phố khác, cô không cam lòng sống cam chịu như vậy. Những thứ cô ta đang có đều là của cô. Vào ngày trước cô bỏ mặc lời mẹ mà quay về Bắc Kinh. Lúc trước cô từng nghe bạn trai nhắc đến tổ chức đánh thuê Nhị Xã Quán liền nhờ những mối quan hệ trước kia tìm đến đây.

Người đứng đầu Nhị Xã Quán là một lão già đã ngoài năm mươi, ánh mắt lần đầu nhìn cô như muốn nuốt chửng người trước mặt. Cô liền cắn răng mà thực hiện một cuộc trao đổi với lão, làm tình nhân của lão, lão sẽ giúp cô giết chết tiện nhân kia. Trong lòng cô không ngừng ghê tởm nhưng cũng đành cam chịu để lão ôm ấp. Vì cô muốn trả thù.

Đương nhiên cái thứ vướng víu trong bụng đã bị cô bỏ từ lâu. Lúc trước giữ nó lại chỉ vì muốn có một danh phận, bây giờ nó đã hết tác dụng, giữ lại chỉ thêm phiền.

Bắc Kinh nhìn từ tầng 30 của toà nhà cao nhất thành phố đều vồn vện trong tầm mắt. Chất lỏng sóng sánh màu đỏ trong ly thủy tinh ánh lên ánh sáng phản chiếu từ đèn đường, tạo nên một vầng sáng tuyệt vọng phản chiếu lên mặt kính. Trong đêm vắng vẻ, chất giọng khàn khàn của người đàn ông rõ rệt hơn bao giờ hết :

“Liên lạc với lão đại của Nhị Xã Quán, tôi đồng ý trả với bất cứ giá nào.”

Cuộc nói chuyện của người đàn ông vồn vện chỉ hai người nghe được. Trong một căn phòng nhỏ nằm trong con ngõ hẹp, người thanh niên chăm chú nhìn vào màn hình, âm thầm thưởng thức giọng nói khàn khàn của người kia, tay thỉnh thoảng lại kéo thấp mũ xuống, nụ cười ẩn hiện bên vết sẹo dài.

“Alex, I'll go back!”

(View gi

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

CHƯƠNG 40

Không gian rộng lớn được bao kín bởi những người đàn ông cao lớn cùng khói thuốc lá. Hai tách trà đặt đối diện nhau trên bàn đã sớm nguội lạnh nhưng người kia vẫn không có dấu hiệu muốn nói chuyện, tiếp tục hút thuốc.

“Tạ tổng, cậu đến tìm tôi là có việc gì?” Người đàn ông dụi tàn thuốc lá, tầm mắt mờ mịt hỏi.

“Đến xin Nhị Lão một người.” Tạ Phong không than phiền gì về cái tính tự cao tự đại luôn muốn người khác chờ đợi mình của Nhị Lão, phát tay ý bảo những người ở phía sau thay trà.

“À,ra là vậy!” Nhị Lão cười cười “Không biết trong những thằng đàn em đó, cậu chọn ai?” Cố tình đưa mắt về phía những người phía sau.

Tay sai của Nhị Xã Quán đương nhiên đều là tinh anh nhưng dưới ánh mắt của Nhị Lão cũng đều thấy rợn người, tất cả đều lui về sau một bước.

“Không phải đàn ông, là một người phụ nữ. Ngay cạnh ông.”

“À, thì ra là cậu tới tìm nữ nhân. Sao vậy, hôm nay lại thích dùng đồ đã qua tay tôi?” Nhị Lão cười lớn chế nhạo, lão sớm đã biết mục đích của Tạ Phong, chỉ là không nhịn được muốn chế giễu hấn một chút.

“Ông không cần biết nhiều. Giá?” tạ Phong cũng không để ý lắm, cái hấn muốn bây giờ là người.

“Nói đi cũng phải nói lại, con đàn bà đó áy à, dù sao cũng là đồ tốt, bảo lão từ buông bỏ thì cũng hơi khó.”

“Nể tình chúng ta có quen biết, hơn nữa cậu còn là khách hàng thân thiết của tôi, tôi sẽ bán cô ả cho cậu. Có điều...”

“Cứ nói.”

“Cậu cũng biết rồi đấy, Nhị Lão ta đã già rồi, cũng không muốn cả đời làm cái nghề này, cho nên, vẫn là yên ổn làm nghề lương thiện thì hơn.”

Trong lòng Tạ Phong không khỏi cười nhạo, lão già này lúc gần đất xa trời cũng chưa hết tham vọng chứ đừng nói là vẫn còn khoẻ mạnh như bây giờ.

“Nghe nói DG gần đây làm ăn rất tốt. 5% thì thế nào?”

Không gian trong tức khắc đột nhiên im lặng, ngay cả Nhị Lão cũng nín thở. Yêu cầu này của lão đúng là quá đáng, mặc dù hai bên thực lực tương đương nhưng lão cũng không muốn rước thêm cho mình một kẻ thù.

Tạ Phong buông tác trà, âm trầm liếc lão. Hấn biết lão ta nói vòng vo tam quốc như vậy, đương nhiên yêu cầu không nhỏ, chỉ có điều 5%? Con cáo gì này quá tham vọng rồi!

“Thành giao.”

Tất cả những người có mặt ở đó đều sững sờ, không dám tin vào tai mình. Lúc luật sư Tạ Phong đem tới lấy ra giấy tờ Nhị Lão mới hoàn hồn, cười nhỉnh bợ :

“Áy dà, Tạ tổng quả không hổ danh là hào phóng! Còn chuẩn bị trước như vậy!” Cuộc trao đổi này quả là một món hời béo bở.

Tạ Phong cười nhạt, phát tay rồi đi :

“Mọi chuyện còn lại ông cứ giải quyết với luật sư của tôi. Ngày mai tôi muốn thấy người còn nguyên vẹn xuất hiện.”

“Được.”

Đề áo khoác lên trên giường bệnh kế bên, hấn ngồi xuống bên cạnh cô, khẽ vuốt nhẹ vàng trán cao rộng. Vì muốn có thể ở bên chăm sóc cô mà hấn đã cho người kê thêm một cái giường kế bên. Nặng nề chiếu qua cửa sổ, hắt lên một bên khuôn mặt say ngủ của cô.

Lam Từ Tuyết nắm lấy bàn tay lạnh buốt đang đặt lên trán mình cho vào trong chăn, mắt vẫn không mở hoi :

“Tôi qua anh đi đâu vậy?”

“Điều tra một chút.”

Tạ Phong không dấu diếm nói với cô. Lam Từ Tuyết cũng không hỏi nữa, ừm một tiếng, hai mắt vẫn tiếp tục nhắm chặt, đã qua rất lâu, khi Tạ Phong nghe tiếng nhịp thở đều đều của cô, thầm nghĩ cô đã ngủ rồi thì Lam Từ Tuyết lại lên tiếng :

“Là Từ Yên, phải không?”

Hình như đây không phải là một câu hỏi. Có lẽ trong lòng Lam Từ Tuyết đã sớm biết, chỉ là cô không muốn nói với Tạ Phong.

“Phải.”

Hôm đó không phải Lam Từ Tuyết không nhìn thấy vết xăm trên bả vai tên kia, cũng đã sớm biết được hấn ta là người của Nhị Xã Quán, người lần trước muốn tông vào cô cũng vậy. Anh hai sớm lẫn lộn trong xã hội đen, cô cũng ít nhiều được nghe đến tổ chức này. Mà người hận cô, vừa biết rõ cô vừa có quan hệ với xã hội đen, không nhiều.

Lam Từ Yên vừa vận là vậy.

Lại trải qua một lần trầm mặc, Tạ Phong Cảm giác bàn tay đang nắm lấy tay mình hơi run rẩy vội ôm người kia vào lòng, khẽ vỗ vai cô.

“Hứa với em, đừng làm hại cô ấy!” Lam Từ Tuyết vòng tay qua ôm chặt lấy Tạ Phong, đầu chui vào lồng ngực hấn, nhỏ giọng nhưng kiên định. Sau chuyện của Tạ Vĩnh Kỳ, cô chỉ sợ hấn sẽ không để yên cho Lam Từ Yên.

“Em không hận cô ta? Anh xem chút nữa là bị người ta đoạt mất rồi!” Tạ Phong bắt đầu đi vuốt ve mái tóc của cô, hấn biết nếu Lam Từ Tuyết biết chuyện nhất định sẽ mềm lòng mà tha cho Lam Từ Yên.

“Nhiều năm như vậy em cũng không muốn tiếp tục hận nữa. Chuyện gì có thể cho qua thì cứ cho qua đi.”

Dù cả đời này không muốn thừa nhận thì Lam Từ Yên cũng là em gái cô. Suy cho cùng nó vẫn là một đứa trẻ đáng thương.

“Được. Anh hứa với em!”

Nhắm mắt, không nghĩ nhiều nữa, có thể chui vào trong lồng ngực anh an ổn mà ngủ là một loại hạnh phúc ngọt ngào, không tận hưởng quả thực rất có lỗi với bản thân.

Lam Từ Yên không hiểu vì sao đang yên đang lành lại bị lão già kia ném ra ngoài đường. À không, nói đúng hơn là ném cô tới một căn nhà ở vùng ngoại ô, nói cô yên phận mà ở đó.

Hừ, Lam Từ Yên cô đâu phải đồ ngốc! Muốn cô ở đây chờ chết?! Nhưng Lam Từ Yên trong người một xu cũng không có, không có cách nào khác gọi điện về cho Nhạc Vận, bảo bà ta mau chóng đem tiền trở về Bắc Kinh đón cô.

Cái lão già chết tiệt đó, tiền tiêu không thiếu lại ném cô tới một căn nhà ngay cả chuột gián cũng không thêm ở. Đúng là kẻ keo kiệt!

Tiếng chuông cửa vang lên, Lam Từ Yên nhanh chóng chạy ra. Mẹ không ngờ lại nhanh như vậy!

Cửa mở, gương mặt xinh đẹp của một cô gái xa lạ hiện lên trước mắt, Lam Từ Yên nhú mày, mình mới ở đây được vài ngày, không lẽ là hàng xóm?

“Cô tìm ai?”

“Tôi tới đây đương nhiên là tìm cô.”

Hôm nay là ngày Lam Từ Tuyết ra viện, đáng ra Tạ Phong muốn đích thân xuống bếp nhưng bị cô ngăn lại.

“Mấy ngày nay đều ăn đồ ăn anh nấu, em sắp ngán chết rồi!”

Tạ Phong cũng chỉ đành cười khổ. Bà xã đã muốn, đương nhiên không được phép cãi lời, nhưng như vậy đâu có nghĩa là hần không được phép giúp!

“Bà xã, rau này em rửa rồi sao, sao vẫn còn dơ vậy?”

“Ồ, thì... ăn bẩn sống lâu! Không được gọi là bà xã!” Hai người đã lấy nhau đâu!!

“Bà xã, nước sôi này giờ rồi này, sao em không cho rau củ vào?”

“Ai nhờ anh lo! Sôi lâu mới diệt hết vi khuẩn! Còn nữa, đã bảo không được gọi...”

“Bà xã, thịt này sao em cắt dày quá vậy?”

“Bà xã, canh mặn quá!”

“Bà xã...”

“Bà xã...”

“Bà xã...”

“Anh ra ngoài cho em!”

Tạ Phong xoa xoa cái mông vừa bị đánh, giả bộ đáng thương, vừa chạy vừa cười rời khỏi phòng bếp, nếu còn ở đó chắc có án mạng!

Lam Từ Tuyết cuối cùng cũng đuổi được Tạ Phong đi, có thể thở phào nhẹ nhõm mà nấu ăn được rồi. Thật ra hần nói cũng không sai, trình độ nấu ăn của cô không thấp cũng không cao, vừa đủ nuôi “no” bản thân, từ khi hai người sống chung, đều là hần dành nấu, lần này cô nhập viện, hần lại càng không cho phép cô đụng tay vào thứ gì, tay nghề có giỏi đến mấy cũng đều bị hần phá rồi!

Tạ Phong nhàn nhả ngồi trên ghế sofa xem TV, đã qua rất lâu mà bên trong vẫn không có động tĩnh gì, liền vì lo lắng, lo lắng nha, không phải vì buồn chán đâu, lạy chạy vào bếp.

“Bà xã, thơm quá! Em đang nấu món gì vậy?”

“Anh đang khen ai vậy? Sao lại cọ mũi vào cổ em?!”

“Đương nhiên là em rồi! Bà xã, cho anh ném một miếng đi!”

“Sắc lang, sao anh còn chưa ra ngoài! Mau, tránh ra cho em!”

“Á, đừng đánh!!! Á!!! Ui da!!!”

(các người không đói, nhưng tuổi đói rồi >◡<)

Cuối cùng hai người lớn bằng con voi sau một hồi “vật lộn” một mời mới cùng ngồi vào bàn cơm, một người bận thưởng thức mỹ vị, một người lại bận “thưởng thức” mỹ nữ.

“Sao anh không ăn đi, nhìn em làm gì?!”

“Nhìn em là no rồi!”

“Vậy sau này không cần ăn cơm nữa chứ gì?”

“Ăn em cũng được!”

“...”

“Hắc hắc.”

“Cười cái gì, ai cho anh cười!”

“Á, sao cứ đánh hoài vậy! Bớ người ta, bạo lực gia đình!”

“Anh...anh...Im lặng!!!”

“Bạo lực gia đình!”

(Bấy lâu không viết đối thoại nên hôm nay thử, mà sao tui thấy lạc nhá z trời -_-!)

Cuối cùng cũng ăn xong bữa cơm, hai người ngừng lại đoạn đối thoại thiếu muối kia, cùng nằm dài trên sofa xem TV.

“Em vào lấy trái cây!”

“Đề anh!”

Hai người lại nối đuôi nhau vào bếp, màn hình TV biến đổi, chuyển sang một tin tức khác.

“Chiều nay vào lúc 4h, cảnh sát đã phát hiện thi thể của một cô gái trẻ trong một căn nhà tại vùng ngoại ô thành phố. Hiện trường không có dấu hiệu vật lộn và đột nhập, gương mặt cô ấy bị rách rất nhiều nhất dẫn đến biến dị khiến việc điều tra gặp khó khăn, khắp người cô gái cũng có rất nhiều vết đâm chém dài ngắn khác nhau. Thi thể được một người hàng xóm phát hiện khi sang nhà làm quen, theo như lời bà thì cô gái này mới chuyển đến được vài ngày. Nguyên nhân ban đầu được đưa ra có thể là do ân oán cá nhân. Hiện cảnh sát vẫn đang tiếp tục điều tra.”

“Choang” đĩa trái cây rơi xuống đất, vỡ tan tành. Trước mắt Lam Từ Tuyết chỉ còn hình ảnh vừa thoáng qua lúc nãy, máu, máu, khắp nơi đều là máu. Cô ngã xuống đất, tay vô thức giữ chặt lấy miệng mình, toàn thân không ngừng run rẩy.

“Từ Tuyết, em sao vậy?” Tạ Phong đỡ Lam Từ Tuyết ngồi dậy, cả người cô vô lực nín chặt lấy tay anh, miệng không ngừng lặp đi lặp lại :

“Từ Yên... Từ Yên...”

Ngay lúc Tạ Phong nhìn thấy hình ảnh trên màn hình toàn thân cũng chấn động, càng ôm chặt cô vào lòng.

“Là anh?!”

Không gần giọng, không tức giận, không trách móc, một lời băng quơ của Lam Từ Tuyết lại khiến tim hắn nhói đau từng nhịp, ngay cả thờ cũng thấy đau.

“Em đi đâu vậy?” Hắn gần như mất bình tĩnh, gầm lên vì tức giận khi thấy cô rời đi.

“Em muốn đi tìm cô ấy.” Lam Từ Tuyết như người mất hồn, ánh mắt mông lung vô định đưa tay mở nắm cửa.

“Muốn đi cũng phải để anh đưa đi.” Hắn kìm chế sự tức giận của mình, siết chặt lấy cổ tay cô, lạnh giọng kéo cô ra ngoài.

Trong không gian kín của chiếc BMW, cả hai đều không còn tâm trạng trò chuyện. Tạ Phong vừa lái xe vừa nghe điện thoại, dò hỏi địa chỉ nhà của Lam Từ Yên. Lam Từ Tuyết tựa người ra thành ghế sau, ánh mắt đặt nơi cảnh vật lướt qua ngoài khung cửa kính, hai tay siết chặt, cô ước gì lúc này mình nhìn nhầm, cô ước gì không phải là hắn làm, ước gì mình không nghi ngờ hắn.

Nhưng càng nghĩ nhiều lại càng nghi ngờ, càng nghi ngờ lại càng thêm đau lòng.

Đôi khi ngốc một chút lại tốt.

Xe vừa dừng lại, Lam Từ Tuyết đã vội chạy ra. Cảnh sát rất nhanh liền chặn cô lại, không cho phép vào trong.

“Tránh ra, tôi là người nhà nạn nhân!”

Viên cảnh sát muốn ngăn cô lại nhưng nhìn thấy Tạ Phong ở phía sau gạt đầu một cái liền buông cô ra. Lam Từ Tuyết chẳng để ý nhiều nữa, tiếp tục lao đi.

“Con ơi, mau tỉnh lại nhìn mẹ đi! Con ơi!”

Ngay khi vừa đặt chân vào nhà, cô đã nghe thấy tiếng khóc thất thanh, gào thét trong tuyệt vọng đến xé lòng của một người phụ nữ.

“Là cô, là cô hại chết nó!”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

(Đầu tiên mình muốn nói đôi lời với mọi người, trước hết chân thành cảm ơn mọi người trong thời gian qua đã ủng hộ bộ truyện này, thứ hai là xin lỗi vì mình... up truyện trễ!

Mình xin nói luôn là mình còn là học sinh và sắp chuẩn bị thi học kì nên chắc sẽ không có thời gian như lúc trước, nhưng mình vẫn sẽ cố gắng up truyện. Vì có nhiều bạn hỏi quá nên mình để hôm nay up luôn hai chương... đọc cho nó đã! ^^

Mặc khác mình cũng nói luôn, cốt truyện là mình xây dựng ngay từ đầu, rất khó để thay đổi, có bạn nói dài, nhưng so với những chuyện mấy trăm chương thì mình cảm thấy như vậy là quá ngắn, làm việc gì cũng phải có kiên nhẫn bạn ạ, vậy nên đừng cứ hỏi mình bao giờ full, có mấy chương, mình xin nói luôn, chính bản thân mình cũng không rõ nên đừng hỏi nữa!

Xin hết, chúc mn đọc truyện vui vẻ ^^

P/s : Xin lỗi các chị vì em dùng từ “mình” ạ

CHƯƠNG 41

“Là cô! Là cô hại chết nó!” Trông thấy Lam Từ Tuyết, Nhạc Vận như phát điên lao vào người cô, tay không ngừng cào loạn xạ trên người cô, miệng lớn tiếng chửi rủa :

“Người đàn bà độc ác, là cô hại chết nó! Trả con đây, trả con đây cho tôi!” Lam Từ Tuyết đứng chết trân để mặc cho Nhạc Vận hết đánh đấm lại cào cào khiến da cô xuất hiện những vết rách ở mặt mấu đã bắt đầu khô, hai mắt mờ lớn dường như đang nhìn cô chăm chăm, môi dường như đang mấp máy, khắp người đều là máu, đều là máu.

Lam Từ Yên nằm dài trên mặt đất lạnh lẽo, trên người là hàng chục nhát dao ở khắp nơi, đáng sợ nhất là ở mặt, nếu như vết thương chỗ ngực còn đang cầm dao rì máu thì những vết rách ở mặt máu đã bắt đầu khô, hai mắt mờ lớn dường như đang nhìn cô chăm chăm, môi dường như đang mấp máy, khắp người đều là máu, đều là máu.

“Buông ra!” Nhạc Vận bất ngờ bị một lực mạnh đẩy ngã nằm xõng xoài trên mặt đất, Tạ Phong đỡ lấy Lam Từ Tuyết, quát lớn với đám cảnh sát kẻ bên : “Các người không có mắt sao? Còn không mau mang bà ta đi đi!” Đám người đứng kẻ bên bây giờ mới hoàn hồn, vội lúi lúi kéo kéo Nhạc Vận đi.

“Lam Từ Tuyết, tao cho mày biết, ác giả ác báo, suốt đời này mày cũng đừng mong được sống yên thân. Tao nguyện rửa mày đoạn tử tuyết tôn, cả đời sống trong cô độc.” Nhạc Vận vừa nói vừa cười quỷ dị như kẻ điên, nhưng trong mắt lại chỉ toàn đau thương.

Tạ Phong đứng sau Lam Từ Tuyết, ôm lấy bờ vai cô lúi vào trong phòng. Hắn không muốn để cô nhìn thấy những thứ này thêm một giây nào nữa.

Tạ Phong đi tìm hộp sơ cứu, nhẹ nhàng xử lí từng vết cào cào và vết bầm trên cơ thể cô, Lam Từ Tuyết suốt cả quá trình đều im lặng, không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn khắp nơi. Căn nhà này đã cũ kĩ lắm rồi, ngay cả chiếc giường cô vừa ngồi lên liền phát ra tiếng cọt kẹt, hộp sơ cứu trong tay hắn cũng phủ đầy bụi.

Một người cao ngạo như Lam Từ Yên rốt cuộc là đã bị dồn đến bước đường nào mà phải ở trong một căn nhà như thế này?!

Ánh mắt bất lực rơi xuống trên gương mặt người đàn ông đang xử lí vết thương cho mình, Lam Từ Tuyết muốn cười nhưng chẳng thể cười.

“Anh không làm.”

“Không cần giải thích.”

Hai người đồng thời cùng thốt lên, không gian lại rơi vào trầm mặc. Tạ Phong cười khổ, đứng dậy thu dọn bông gòn và thuốc sát trùng.

“Có lẽ chúng ta đều cần thời gian.”

Lần này hẳn quả thật nói đúng, cả cô và hẳn đều cần thời gian. Lam Từ Tuyết vươn tay qua, nơi kế bên giường vẫn lạnh lẽo, đồng hồ tích tắc điểm 12 giờ, đêm nay hẳn lại không về nhà. Tấm ảnh được treo chính giữa phòng vô thức đập vào mắt. Người đàn ông trong bức ảnh choàng tay ôm ngang eo người phụ nữ bên cạnh, khoe miệng chỉ hơi nhếch lên nhưng hình như rất hạnh phúc. Bất giác phát hiện hẳn rất hiếm khi cười.

Lần mò đôi dép đi trong nhà trong bóng tối, Lam Từ Tuyết men theo bức tường lạnh ngắt xuống phòng bếp, lúc tối không ăn gì khiến cô hơi đói bụng nhưng nhìn hàng đông đồ ăn trong tủ lạnh, Lam Từ Tuyết cũng chỉ có thể lấy một cốc sữa. Không gian yên tĩnh dưới ánh đèn mờ, từng âm thanh nhỏ hiện lên rõ rệt hơi bao giờ hết. Tiếng thành ly va vào muống, tiếng gió thổi, tiếng côn trùng kêu trong đêm tịch mịch, Lam Từ Tuyết có cảm giác mình lại quay về những ngày tháng trước kia.

Kéo ghế ngồi xuống bên cạnh bàn, Lam Từ Tuyết nhìn hình ảnh mình thấp thoáng trong gương.

Hừm, rõ ràng mình đang cười, sao lại giống như đang khóc vậy nhỉ?!

Uống xong cốc sữa, đồng hồ lại quay thêm một vòng nhưng Lam Từ Tuyết không có ý định quay về phòng ngủ, kể từ ngày hôm đó, chỉ cần nhắm mắt lại cảnh tượng Lam Từ Yên cả người đầy máu lại hiện ra trước mắt cô. Rất chân thật. Cô rất muốn quên đi nhưng lại không thể quên được. Cô rất muốn tin hẳn nhưng lại chỉ sợ sai lầm.

Lam Từ Yên mặc dù tính cách bốc đồng nhưng không đến nỗi tự đâm đầu vào lưới dắc tội với ai đó, người duy nhất lại là Tạ Phong! Theo như lời Đồng Văn, hẳn đã bỏ ra 5% cổ phần của DG chỉ để có được Lam Từ Yên, một người như hẳn có thể dễ dàng bỏ qua 5% kia sao?

Lam Từ Tuyết rùng mình. Tất cả chỉ là suy đoán, những suy đoán vô căn cứ của cô. Nhưng những ngày không điều tra được gì thêm từ phía cảnh sát, không thể chứng minh kẻ chủ mưu là Tạ Phong nhưng cũng không thể khẳng định hẳn vô tội.

Hắn không giải thích với cô, mà có lẽ cô cũng không muốn nghe hẳn giải thích. Chúng ta ở bên nhau lâu như vậy, cuối cùng vẫn chẳng thể tuyệt đối nhau.

“Tiểu thư, tiểu thư!”

Lam Từ Tuyết mơ mơ hồ hồ mở mắt, xoa xoa gương mặt đã tê rần rần, ưỡn oải mở miệng :

“Di Trương? Sao đi tới sớm vậy?”

“Tiểu thư, đã sắp bảy giờ rồi!” Di Trương cười hiền, vào bếp chuẩn bị đồ ăn sáng.

Lam Từ Tuyết toang đứng dậy, chiếc áo nắng tồ màu đen theo vai cô trượt xuống ghế. Lam Từ Tuyết cảm nó lên ôm vào lòng, mùi hương quen thuộc, vòng tay ấm áp, có lẽ không phải là mơ.

“À, lúc sáng hình như thiếu gia có về đây, trông cậu ấy có vẻ mệt!” Di Trương là người giúp việc ở Tạ gia lâu năm, thói quen xưng hô cũng tự nhiên mà có.

Hắn về?! Tại sao mình không biết?!

Di Trương như hiểu rõ câu hỏi trong lòng Lam Từ Tuyết, tiến lại gần cô, dịu giọng : “Chắc là thiếu gia không muốn đánh thức cô.”

“Vậy anh ấy có nói gì không ạ?”

“Cậu ấy chỉ bảo chăm sóc cô thật tốt, còn bảo cô nên ít lui tới Wisteria thì hơn!”

“À!” Chỉ vậy thôi sao?

“Cô đừng nghĩ nhiều, anh ấy vốn là người như vậy!” Tạ Nhạc nhàn nhạt nói, không rõ là nghiêm túc hay đùa cợt.

“Người như vậy?!”

“Anh ấy không thích giải thích với ai chuyện gì cả, anh ấy thường dùng hành động để chứng minh mọi chuyện.”

Lam Từ Tuyết trầm ngâm, chẳng lẽ là cô thực sự đã hiểu lầm hẳn sao?

“Cậu... toàn tâm toàn ý tin tưởng anh ấy?!” Cả hai người đều im lặng, một lúc sau Tạ Nhạc mới gật đầu một cái, cười tươi.

Có lẽ hoàn cảnh sống đã ảnh hưởng quá nhiều đến tính cách con người, một người từ nhỏ đã không có người thân bên cạnh, anh trai duy nhất lại sớm chìm trong thế giới ngầm, những chuyện chết chóc ngày nào cũng phải xảy ra khiến Lam Từ Tuyết sinh ra tính đa nghi, những người ở bên cạnh lúc nào cũng có thể quay lại đâm cô một nhát. Tạ Nhạc không như vậy, cả Tạ gia đều rất yêu thương cậu, cậu từ nhỏ đã được bao bọc trong tình yêu thương, có lẽ vì thế mà có thiện cảm với thế giới này hơn chăng?

Nương theo nụ cười của Tạ Nhạc, Lam Từ Tuyết cũng cười, có lẽ ngay từ đầu cô nên dẹp bỏ chút nghi ngờ vô căn cứ đó để toàn tâm toàn ý tin tưởng hẳn.

“Không còn sớm nữa, tôi phải về rồi!” Tạ Nhạc liếc qua đồng hồ trên tay, giả vờ thờ dài.

Nhạc Cẩm và Tạ Vĩnh Kỳ bây giờ đang hưởng án treo ngay tại nhà, đó là một căn biệt thự cao cấp ở phía đối diện Wisteria, Tạ Nhạc đang ở cùng hai người họ, có thời gian rảnh liền chạy qua Wisteria. Lúc đầu Lam Từ Tuyết còn tưởng Tạ Nhạc đang “tương tư” nhân viên nào trong quán nhưng mấy hôm trước cô mới biết Tạ Nhạc lại là một họa sĩ tài ba, lúc trước cô cứ nghĩ Tạ Nhạc nhất định sẽ nổi nghiệp kinh doanh của Tạ Vĩnh Kỳ chứ.

“Tôi tiễn anh một đoạn!” Dù sao Wisteria bây giờ cũng đang vắng khách, thời tiết đẹp như thế này, không ra ngoài đi dạo vài vòng thì quả là uổng phí.

“Được thôi, nhưng nhà tôi không hoan nghênh cô đâu nhé!” Tạ Nhạc vừa nói xong đã không thấy bóng dáng đâu, khiến Lam Từ Tuyết hụt hơi đuổi theo.

Bên kia đường chỉ cách có vài bước chân, nói là tiễn thật ra cũng chỉ là đi vài bước cho tê chân mà thôi.

“Tạm biệt!”

“Bye!!!”

Ánh chiều nhàn nhạt toả lên vai hai người, Lam Từ Tuyết vẫn còn vẫy tay chào Tạ Nhạc khi cậu đã bước lên lầu.

Nỗi buồn phiền trong lòng đã được rũ bỏ, nắng chiều lại càng thêm ấm áp. Mình có nên đi gặp hẳn không nhỉ?

“Ba! Mẹ!”

Là tiếng của Tạ Nhạc ?!

Lam Từ Tuyết vội vã chạy vào, cửa mở toang, Tạ Nhạc đang ôm lấy người Nhạc Cẩm, bên cạnh là Tạ Vĩnh Kỳ đang nằm dưới sàn nhà, gương mặt trắng bệch, hai mắt mở lớn. Lọ thuốc màu trắng không nhãn hiệu chẳng biết từ đâu lẫn tới chân Lam Từ Tuyết.

Lam Từ Tuyết sợ hãi từ từ tiến lại gần, ngón tay đặt hờ nơi mũi ông ta.

“Chết... chết rồi!” Bàn tay run rẩy siết chặt gấu áo, Lam Từ Tuyết gắng gượng nói ra nhận định của mình.

“Cô nói dối! Mau gọi xe cấp cứu cho tôi!” Tạ Nhạc gào lên giận dữ, tay không ngừng lay lay thân thể cứng nhắc của Nhạc Cẩm “Mẹ, mẹ mở mắt nhìn con đi!” Tiếng nấc nghẹn dần thay thế cho âm thanh gào thét tuyệt vọng, chỉ là người phụ nữ đó nhất mực nhắm mắt, khoé môi nở một nụ cười.

Ngoài cửa đột nhiên phát ra tiếng còi xe cảnh sát và cấp cứu, Tạ Nhạc dường như nhìn thứ Nhạc Cẩm cầm trong tay, loạng choạng chống tay đứng dậy, ngay lập tức một nhóm người trong bộ cảnh phục xông vào, phong toả hiện trường, đồng thời kéo hai người ra khỏi đó.

Lam Từ Tuyết vỗ vỗ bờ vai run lên của Tạ Nhạc, lúc này cô cũng không biết làm sao để an ủi cậu.

“Từ Tuyết?!” Một bóng đen đột nhiên xuất hiện trước mặt, hai mắt Lam Từ Tuyết mở lớn, lắp bắp :

“Sao...sao anh lại ở đây?”

“Anh...” Tạ Phong vẫn chưa kịp trả lời đã bị Tạ Nhạc một quyền quét tới, khoé môi xuất hiện một vết máu đỏ tươi. Tạ Phong loạng choạng, vẫn chưa kịp đứng vững đã thấy Tạ Nhạc lao tới nắm lấy cổ áo hắn, vung tay tới.

“Cậu làm gì vậy?!” Lam Từ Tuyết kịp thời giữ tay Tạ Nhạc lại, dùng hết sức đẩy cậu ra khỏi người Tạ Phong.

“Cậu điên rồi à?!” Tạ Nhạc loạng choạng đứng vững, nghe thấy tiếng hét của Lam Từ Tuyết liền ngán đầu.

“Tôi không điên!” Tạ Nhạc gầm lên “Tôi phải đánh chết hắn!”

“Cậu bình tĩnh lại cho tôi!” Lam Từ Tuyết hét lên một tiếng, thân thể lao đảo liền được chế trụ lại, hắn đưa tay ra phía trước, đặt cô sau lưng mình.

“Cô ấy nói đúng, em nên bình tĩnh lại, xem xem mình đang làm gì.”

“Tôi đang làm gì còn cần anh dạy sao?” Tạ Nhạc hừ một tiếng đầy vẻ khinh thường “Việc tôi không nên làm nhất chính là tin tưởng một người như anh!”

“Tạ Nhạc, hôm nay vì một quyền này cậu phải giải thích cho rõ ràng.”

“Anh tự mình xem đi!” Tạ Phong đón lấy vật lạ bay tới, ánh kim sáng lấp lánh đến chói mắt, Lam Từ Tuyết chỉ có thể đại khái thấy được vật kia hình như là một chiếc nhẫn, một chữ “Đinh” thấp thoáng trong tầm mắt.

Tạ Phong siết chặt tay, chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt của Tạ Nhạc hắn đã có thể hiểu được.

Vẫn là đến chậm một bước!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cung Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

CHƯƠNG 42

Lam Từ Tuyết cố gắng vùng vẫy thoát khỏi bàn tay của hắn đang lôi kéo cô, xoa xoa cổ tay bị đau, không bình tĩnh nói :

“Em muốn nói rõ chuyện này!”

Tạ Phong liếc qua vết hằn đỏ trên tay cô, nhìn nhìn vụn tay nắm lấy tay cô nhưng lại hụt mắt :

“Có chuyện gì về nhà rồi nói.”

“Tại sao anh lại xuất hiện ở đây?” Lam Từ Tuyết bước vài bước ra xa Tạ Phong, gần giọng hỏi.

Hắn không đổi nét mặt, nhàn nhạt trả lời : “Tình cờ.”

Tình cờ?! Tình cờ mà có cả xe cứu thương, xe cảnh sát đi kèm, e rằng hai chữ này trề lên ba chưa chắc đã tin, hắn như thế mà lại chọn nói dối cô.

“Vậy anh giải thích xem những lời lúc nãy Tạ Nhạc nói là như thế nào?” Xin anh, đừng gạt em!

“Chỉ là hiểu lầm.”

Hết tình cờ rồi đến hiểu lầm, chẳng lẽ một người thông minh như anh lại chẳng thể tìm một lý do khác để lừa em sao.

Lam Từ Tuyết phát ra những tiếng cười vụn vặt, cười trời đất trên người, cười hắn không tin tưởng cô, cười chính cô ngu ngốc, thế giới của hắn là vùng cấm địa mà cô không thể bước vào, dù chỉ là một bước.

“Anh không còn gì để nói với em nữa sao?” Cô nghe thấy đâu đó tiếng tim mình rạn nứt.

“Không còn.” Vỡ vụn.

“Em cho anh cơ hội cuối cùng.”

Hắn không trả lời, im lặng đến tịch mịch. Lam Từ Tuyết cảm thấy khắp người lạnh lẽo dù bây giờ đang là một đêm hè ẩm áp. Bức tường ngăn cách giữa hai người không biết từ lúc nào mà xuất hiện, đến giờ nhìn lại, đã lớn đến kinh người. Có lẽ là trong vài ngày xa cách, sự ngờ vực đã chiếm trọn tâm trí cô, có lẽ là trong gần một năm ở bên nhau, cô chưa bao giờ có cảm giác an toàn. Người đàn ông đứng trước mặt cô tựa như làn sương khói, có thể biến mất bất cứ lúc nào.

“Chiếc nhẫn đó...”

“Em không cần quan tâm!” Hắn đột nhiên quát lên khiến cô giật mình, vô thức lùi về phía sau vài bước, ánh mắt sợ sệt nhìn hắn.

“Sau này em đừng bao giờ hỏi đến chuyện đó nữa.” Tạ Phong siết chặt hai tay thành quyền, cố gắng kiềm chế cảm xúc.

Đối mặt với những câu hỏi mông lung của cô, hắn vẫn điềm tĩnh trả lời, trên gương mặt băng giá vẫn mảy may không chút cảm xúc, tại sao vừa rồi lại phản ứng mạnh như vậy? Một chữ “Đỉnh” kia càng khiến cho Lam Từ Tuyết mơ hồ, rất nhiều rất nhiều những sự mơ hồ vụn vặt tạo thành một niềm hoài nghi lớn trong tim cô, thả lỏng bàn tay đang gồng mình gánh chịu, con tim mệt mỏi rồi không muốn đấu tranh nữa rồi.

“Được, tùy anh.” Buông một câu lạnh nhạt, Lam Từ Tuyết cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, cứ từng bước từng bước bước về phía trước, phía sau không truyền đến âm thanh truyền đi nhưng người kia cũng không giữ cô lại.

Người ta vẫn thường nói hạnh phúc quá dễ dàng có được là hạnh phúc không vững chãi, Lam Từ Tuyết vẫn không tin nhưng giờ cô không muốn tin cũng không được nữa rồi. Rồi khỏi nơi đó một khoảng thời gian, chỉ việc giải thích với dì Trương cũng đã là một vấn đề, dĩ nhất quyết giữ cô lại khiến cô thấy khó xử nhưng vì một câu “Tùy cô ấy” của hắn, dĩ cũng đành phải buông cô ra. Nói sao nhỉ, cô không có cảm giác an toàn, còn hắn chắc là có cảm giác bị phản bội. Cô đã chọn tin vào mỗi nghi ngờ trong lòng mình nhưng lại không chọn tin hắn, hắn lại chọn im lặng chứ không muốn giải thích.

Trong tính cách của hai người luôn phải có điểm bù trừ cho nhau, nhưng cả cô và hắn lòng tự tôn lại quá lớn, không chịu được người kia không tin tưởng mình.

Cuộc sống sau khi rời đi cũng không tệ. Hằng ngày đều đến Wisteria làm việc từ sáng sớm, chiều tối thì về nhà, mệt có thể lăn ra ngủ trên sofa, đôi có thể đến những tiệm ăn gần khu chung cư, nhâm chán thì dạo phố, shopping, lúc rảnh rỗi thì học pha chế vài loại thức uống hoặc bánh ngọt mới rồi chia cho mọi người. Cuộc sống không tệ!

Chỉ là nếu như có hẳn...

Không cho đi làm cả ngày, đi làm về mệt liền được chuyển từ sofa vào phòng ngủ, có đói cũng không được ra ngoài ăn, vừa dầu mỡ lại không đảm bảo vệ sinh, chắc hẳn sẽ lại cầu nhàu rồi xấn tay áo xuống bếp, nếu nhâm chán thì cùng đi dạo, cô cứ việc chọn, quẹt thẻ cứ để hẳn, kể cả những thứ thức uống cô lần đầu pha chế khó uống đến cỡ nào hẳn cũng đều nuốt vào bụng.

Chẳng phải sẽ rất tuyệt sao...

Một tuần nay chẳng có việc gì tồi tệ xảy ra, có chăng đối với Lam Từ Tuyết đã chẳng còn gì tệ hơn nữa rồi. Cảnh sát có tới hỏi cô qua loa vài câu vào ngày hôm sau, đồng thời cũng báo cho cô biết vụ việc của Lam Từ Yên vẫn còn đang được điều tra, hiện tại chưa có thông tin gì mới, lúc cô gắng hỏi họ cũng chỉ ậm ừ trả lời cho có lệ rồi rời đi. Lam Từ Tuyết chỉ cười thầm, có vẻ như Tạ Phong phong toả thông tin rất tốt nếu không báo chí mấy ngày qua hẳn đã giật tít từ lâu, Lam Từ Yên không có người bảo hộ đồng nghĩa với việc cho dù cảnh sát có làm ngo chuyện này cũng chẳng ai kháng nghị.

Nhạc Vận điên rồi, lúc nghe Lam Từ Tuyết nghe được tin này bà ta đã bị bắt vào trại tâm thần. Từ nhỏ đến lớn, có lẽ bà ta là người cô hận nhất, giết mẹ, cướp cha, không ít lần muốn hại cô. Nhưng nhìn thấy bà ta hai mắt thần thờ nắm lấy song sắt, chỉ nhớ mỗi tên con gái, cô chỉ cảm thấy đau lòng, gieo nhân nào gặt quả này, “quả” này họ cũng đã nhận đủ rồi!

Lúc Lam Từ Trình gọi điện về, cô cũng chỉ có thể ừ ừ, không dám nói cho cậu biết chuyện này, cứ mỗi lần nói chuyện cùng cậu Lam Từ Tuyết lại thấy tội lỗi, dường như cô đã gián tiếp tạo ra một Lam Từ Tuyết thứ hai - cô độc không người thân thích.

Ánh nắng ngoài kia quả thực rất ấm áp nhưng nó không thể bao phủ toàn bộ trái đất, cũng không thể làm tan chảy băng tuyết vĩnh cửu. “Hạnh phúc”, người ta vẫn thường bảo nó rất đẹp, nhưng vẫn là chẳng được mấy người thấy được đáng về đó. Cuộc sống luôn luôn keo kiệt, nó chẳng cho không ai thứ gì bao giờ.

“Cậu điên rồi à?!”

Người người trong quán đều bị tiếng hét của Bích Chi làm cho kinh hãi, nhất loạt hướng ánh mắt về phía cô. Lam Từ Tuyết đã đoán trước được phản ứng của cô, chỉ cười nhạt không đáp.

Bích Chi thờ hồng học, vội vã nốc cạn ly trà cho hạ hỏa. Cô thờ dài nhìn đáng về không mấy quan tâm của Lam Từ Tuyết, không biết nên trách cô ngốc hay là quá thông minh đây!

“Cậu còn cười!”

“Nhưng tớ không khóc được.”

Bích Chi im lặng, sững sờ nhìn Lam Từ Tuyết đang nốc nước vào bụng để tránh né ánh mắt của cô.

“Hai người rớt cuộc là vì sao mà cãi nhau? Sao không nói gì với tớ!” Bích Chi nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Lam Từ Tuyết, xoa mãi vẫn không thấy ấm.

“Bọn mình không có cãi nhau thì có chuyện gì để nói với cậu.” Lam Từ Tuyết cười nhạt “Chỉ là bọn mình đều muốn suy nghĩ thêm...”

“Suy nghĩ, suy nghĩ, hai người có gì mà suy nghĩ, cứ nói ra đi không phải tốt sao? Chẳng phải đã ở bên nhau lâu như vậy rồi sao, sao còn giống như con nít mà ghen dỗi vậy!” Bích Chi gần như tức giận mà quát lên, tích cách của Lam Từ Tuyết cuối cùng vẫn là hướng nội, có chuyện gì cũng đều giữ trong lòng không chịu nói ra rồi lại tự dày vò mình, cả cô cũng thấy bức mình chứ đừng nói gì là Tạ Phong!

“Chính là chuyện của Lam Từ Yên lần trước, vụ đó vẫn chưa có tiến triển gì thì tuần trước tớ và Tạ Nhạc phát hiện Tạ Vinh Kỳ và Nhạc Cẩm... tự sát trong nhà đối diện. Rồi sau đó...” Lam Từ Tuyết càng kể, Bích Chi càng há hốc mồm, mắt mở lớn không dám tin vào những chuyện này.

“Chuyện là thế đấy!” Lam Từ Tuyết nhàn nhạt nói, âm thầm thở ra một hơi, đã tập luyện rất nhiều lần, cô chỉ sợ mình chưa nói hết đã run cầm cập hay bật khóc.

Bích Chi mím môi, mặt xanh đi. Xem ra thật sự đã bị dọa sợ chết khiếp, một tiểu thư cành vàng lá ngọc như cô vẫn là chưa từng tiếp xúc với những chuyện kiểu này.

“Cậu nghi ngờ Tạ Phong?” Bích Chi e dè hỏi, thăm quan sát sắc mặt Lam Từ Tuyết.

Hai tay Lam Từ Tuyết dè lên gối, đan vào nhau, ánh mắt đắm chiêu chìm trong tĩnh lặng, vấn đề này cô vẫn luôn tự hỏi lòng mình.

“Ngoài anh ấy ra tớ không nghĩ còn ai khác.” Cười gượng một tiếng, lí do này quá ép buộc rồi.

“Giả sử... tớ chỉ giả sử thôi. Nếu đúng là anh ta thì sao?”

“Tớ... không biết nữa.” Giọng cô nhỏ dần rồi tắt hẳn. Nếu thật sự như vậy thì sao, cô sẽ ghê tởm hẳn độc ác, nham hiểm, tàn bạo, giết người không nương tay? Hay tha thứ cho mọi chuyện vì cuối cùng nguyên nhân vẫn là do cô?

“Nếu là anh trai cậu làm những chuyện này, cậu sẽ nghĩ sao?”

“Tớ không biết... không biết! Hai chuyện này hoàn toàn khác nhau!” Bởi vì hẳn là người cô yêu, cô không cho phép hắn làm vậy.

“Từ Tuyết, lí trí quá đôi khi lại không tốt đâu!” Bích Chi nắm chặt lấy bàn tay đang run rẩy của Lam Từ Tuyết.

“Nghe lời tớ, cho anh ấy một cơ hội, cũng là cho cậu một cơ hội, hai người hãy mặt đối mặt mà nói chuyện với nhau một lần, thành thật với nhau, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi!”

Vỗ về vai cô, Bích Chi đã lớn lên cùng Lam Từ Tuyết, cô có gốc đến đâu cũng hiểu mỗi băn khoăn đè nặng trong lòng Lam Từ Tuyết chỉ vì hai chữ “em gái” mà bao nhiêu năm nay cô không muốn thừa nhận, lòng nhân từ quá độ khiến cô không chấp nhận người mình yêu là một kẻ giết người tàn bạo.

Con mưa phùn của mùa hè vội đến cũng vội đi, chưa kịp bật ô đã vội ngớt, cũng giống như duyên phận con người, ngắn ngủi đến đáng thương.

Tiếng nhạc du dương của bản Sonat Ánh Trăng vang lên, tiếng trò chuyện xung quanh như nhỏ lại, nhường chỗ cho âm thanh lay động lòng người. Trăng hôm nay rất đẹp, không phải ngày rằm nhưng lại to và sáng hơn mọi ngày. Chỗ lòng chứa hơi cay theo cổ họng vào dạ dày, một chút còn lại sóng sánh trong ly, huyền ảo dưới ánh đèn mờ.

“Tiểu thư xinh đẹp, có muốn cùng tôi nhảy một điệu không?” Cánh tay trắng trẻo thon dài của một người đàn ông vươn ra trước mặt, gã cúi người lịch thiệp.

“Xin lỗi, rượu có lẽ cuốn hút với tôi hơn so với bản nhạc này!” Người phụ nữ hơi nâng ly, nở nụ cười tỏ ý xin lỗi.

Người đàn ông ngoại quốc cười thu tay lại, vẫy tay tạm biệt rồi rời đi.

Lam Từ Tuyết thờ ra một hơi, vội đặt ly rượu xuống bàn, đảo mắt nhìn quanh vẫn không thấy một cái ghế nào để ngồi, dù cho đây là tiệc đứng thì các sân to như thế này cũng phải có ít nhất một cái ghế chứ! Cũng may hôm nay cô mặc một bộ váy khá thoáng, lại thoải mái nếu không thì đã bị lừa gạt thiêu chết rồi!

Một tuần nay cô đều trốn trong nhà, chán nản không muốn ra ngoài, nếu không phải bà chủ của bữa tiệc này là khách quen của quán này thì cô tới thì còn lâu Lam Từ Tuyết mới ra khỏi nhà, vậy mà...

Vẫn còn chưa oán hận xong thì một cơn buồn nôn trào tới. Thôi xong, rượu quả không phải là thứ tốt lành gì!

Lam Từ Tuyết một tay che miệng một tay xách bộ váy vướng víu đầy quá đầu gối cầm đầu chạy.

Nhà vệ sinh... nhà vệ sinh...

Ánh mắt bất chợt bị đám đông náo nhiệt thu hút, giữa những cô tiểu thư xinh đẹp, xuất hiện bóng lưng không quen.

Trong tích tắc dừng lại, bản năng chỉ muốn nhào đến ôm chặt lấy người kia, may sao bị chút ít lí trí còn sót lại níu giữ kịp thời.

Sao có thể là anh ấy được!

Không đợi cô kịp quay đầu, hắn đã nhìn thấy cô. Vẫn là ánh mắt đó, vẫn gương mặt đó, vẫn con người cô không thể nào quên, lại một lần nữa xuất hiện trước mặt cô.

Đến bây giờ cô vẫn không rõ ngày đó mình vì lí do gì mà bỏ đi, hẳn vì gì mà không giữ cô lại, nhưng cái khoảnh khắc hắn quay đầu đi, biến mất trước tầm mắt cô, cô đã thực sự hiểu rồi.

Vô tình cũng là bản chất của con người.

Tình yêu cũng không thể thay đổi một con người.

Sai lầm lớn nhất khi yêu không phải yêu lầm một người mà là yêu một người sai cách. Khi cả hai đều cảm thấy ngột ngạt, tình yêu sẽ bị bóp chết không lí do.

Nếu như tình cảnh này xuất hiện với người khác, cô chắc chắn sẽ chê họ ngốc nghếch, yếu đuối. Nhưng..

Cảm giác khó chịu một lần nữa ập tới, Lam Từ Tuyết lại chạy đi, không muốn tiếp tục nhìn thấy người kia cười nói với người khác nữa.

Khu biệt thự này dường như một mê cung, bên ngoài rất náo nhiệt nhưng bên trong lại không có người. Lam Từ Tuyết phải lên tận lầu 3 mới tìm được nhà vệ sinh. Nước lạnh làm cả người cô run lên, quả là không thể ý vào đêm hè mà ăn mặc phong phanh được.

“Ai?”

Lam Từ Tuyết quay người lại, xung quanh yên tĩnh không một bóng người. Chẳng lẽ cô thần hồn nát thần tính?

Tự cười nhạo bản thân một tiếng, chỉ mới mất đối mắt với người kia vài giây mà thần hồn cô đã điên đảo như vậy rồi.

Hành lang rộng lớn chỉ có ánh đèn mờ nhạt, tiếng gót giày va vào mặt sàn rổ rẹt trong đêm tối, Lam Từ Tuyết đi một vòng, không hiểu sao lại tới trước một cánh cửa kì lạ. Bàn tay dừng lại trước nắm đấm cửa, tiếng hít thở đều đều cũng ngay lập tức ngừng lại.

Rõ ràng là có người.

Lam Từ Tuyết đột nhiên có một cảm giác thôi thúc muốn mở cánh cửa này ra, cuối cùng không nhịn được xoay nắm đấm cửa.

Cửa không khoá, cứ thế mà mở ra. Khác với đường hành lang, bên trong có rất nhiều cây nến trắng đang cháy, tạo nên một không gian huyền diệu. Lam Từ Tuyết bước tới giữa phòng, có khoảng gần 50 cây được sắp quanh tường, đều đã cháy được một nửa. Những bức ảnh chi chít trên tường nhanh chóng thu hút cô. Có rất nhiều bức ảnh, đều là chụp một người đàn ông và một người phụ nữ. Trong bức hình nào người phụ nữ đó cũng cười rất tươi, thân mật khoác vai, ôm em, hay tựa đầu vào người đàn ông kia, người đàn ông kia cũng tỏ vẻ thân mật với cô, chỉ là hẳn ta không cười.

Lam Từ Tuyết hai tay run run cầm lấy một tấm. Người phụ nữ quả thật rất xinh đẹp, nét Tây Âu toả ra từ người cô, có vẻ là con lai, đôi mắt xanh biếc nhưng đường như vẫn còn thua kém so với đôi đồng tử hai màu của người đàn ông kia, khí chất không thể sai biệt.

Tạ Phong.

Lam Từ Tuyết khẽ nhủ mảy, ngón tay thon dài lướt qua gương mặt người phụ nữ.

“Amy?”

“Bộp”, “Bộp”. Tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên sau lưng cô kèm theo tiếng cười khúc khích của một người phụ nữ.

“Bingo, cô đoán đúng rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

CHƯƠNG 43

Tiếng cười của người phụ nữ trong ảnh lại có chút tà mị. Lam Từ Tuyết giật mình xoay người, đôi mắt mở lớn mờ mịt. Người phụ nữ đang đứng bên cạnh cánh cửa nháy mắt với cô, cô ta có đôi mắt xanh biếc, đường nét gương mặt sắc xảo, chỉ là hơi gầy, gương mặt xanh xao.

Nhìn thấy điệu bộ có phần hoảng sợ của Lam Từ Tuyết, Amy phì cười, đi tới trước mặt cô, thân thiện đưa tay ra :

“Đây là lần đầu tiên chúng ta chính thức gặp nhau nhỉ? Không ngờ cô biết tôi.”

“Hân hạnh, tôi là Amy.”

Lam Từ Tuyết chấn kinh, mím chặt môi. Lúc này cô còn ngờ ngợ, nhưng cô ta đích thực là Amy.

Sau vụ việc của Tiêu Kính Đăng, Amy dường như mất tích, một chút dấu vết gì cũng không có, anh trai cô đã cho người đi tìm một khoảng thời gian nhưng vẫn không có tin tức gì.

Tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây? Cô ta quay về đây làm gì?

Amy vẫn giữ nụ cười trên môi, thu tay lại, không để tâm đến vẻ mặt của Lam Từ Tuyết, bước về phía bức tường.

Tiện tay cầm lên một tấm ảnh, Amy chăm chú nhìn một lúc rồi hỏi Lam Từ Tuyết :

“Cô có biết hai người trong ảnh là ai không?”

“Là tôi và anh ấy.” Không đợi Lam Từ Tuyết mở miệng Amy đã tự trả lời câu hỏi của mình.

“Kể từ mười năm trước khi lần đầu gặp anh ấy, tôi đã mơ đến ngày tôi và anh ấy nắm tay nhau đi vào lễ đường, anh ấy sẽ ở bên tôi, chăm sóc tôi đến cuối đời.” Gương mặt xinh đẹp cười rất hạnh phúc, ngón tay thanh mảnh lướt qua các tấm ảnh “Mọi chuyện diễn ra rất tốt đẹp, mặc dù anh ấy không yêu

tôi, nhưng so với các tình nhân của anh ấy, anh ấy vẫn quan tâm, yêu thương tôi hơn, cả Tạ gia tôi cũng đã bước chân vào một nửa.” Amy ngừng lại, bật cười ha hả, ánh mắt đỏ chột khiến Lam Từ Tuyết thấy bất an.

“Tôi đợi được chín năm, nhưng vẫn là không đợi được năm cuối cùng này. Do cô, chính là do cô, cô sớm không sớm muộn không muộn lại lựa chọn lúc này mà cướp lấy anh ấy.” Amy liếc nhìn Lam Từ Tuyết, hạ giọng “Nhưng không sao, hôm nay quả là thiên thời địa lợi nhân hoà, anh ấy cuối cùng sẽ là của tôi.” Amy cười khúc khích, hết như một đứa trẻ, cô ngồi xuống bên những cây nến đang cháy, chơi đùa với ngọn lửa.

Hôm nay? Những lời của Amy khiến Lam Từ Tuyết mờ mịt, cô không hiểu cô ấy rốt cuộc muốn nói gì.

“Cô...”

“Im lặng!” Amy gần như hét lên, trong mắt đột nhiên hiện lên sát khí, cô ta đứng lên, đột nhiên chỉ thẳng vào mặt Lam Từ Tuyết :

“Kẻ thấp hèn như cô không có quyền được lên tiếng!” Amy thay đổi hoàn toàn, không còn là người phụ nữ cao ngạo như lúc đầu, lúc này ánh mắt của cô ta như muốn ăn tươi nuốt sống Lam Từ Tuyết. Lam Từ Tuyết chưa từng gặp qua chuyện như thế này, nhất thời không phản ứng được với tiết tấu thay đổi của Amy, ngay lúc bị Amy siết chặt cổ tay ép vào tường cũng không phản kháng.

“Ha, ha, ha” Đột nhiên cô ta ngửa mặt lên trời cười lớn, dùng tay nâng cằm Lam Từ Tuyết lên, móng tay nhọn hoắt cắm vào da thịt Lam Từ Tuyết khiến cô khẽ rên một tiếng.

“Đồ ngu ngốc!” Ngay khoảnh khắc gương mặt của Amy kề lại sát mặt mình, lam Từ Tuyết mới có thể lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng đẩy Amy ra. Vốn chỉ dùng không đến một phần ba sức lực, thế nhưng Amy lúc này có thể đẩy ngã cô lại bị cô đẩy ngã nhào xuống đất, nằm giữa những hàng nến lung linh.

“Hoá ra cô đã biết từ lâu rồi sao!” Amy chống tay đứng dậy, phui sạch bụi trên chiếc váy trắng tinh, lúc này Lam Từ Tuyết mới phát hiện đây là một chiếc váy cưới, nhìn kiểu dáng có lẽ là của mấy chục năm trước, nhưng được giữ gìn rất cẩn thận, không có bất kì vết bẩn nào.

“Biết gì cơ chứ?” Lam Từ Tuyết không thể im lặng nữa, những chuyện này quả thực quá khó hiểu rồi.

“Giả vờ làm gì, cô không phải hận người đã giết em gái mình lắm sao? Sao còn chưa ra tay?”

“Ý cô là sao?”

“Tôi chính là người đó.”

Tạ Phong đẩy những người phụ nữ ồn ào đang vây quanh mình ra, lao đi tìm kiếm Lam Từ Tuyết, kể từ lúc hai người chạm mặt nhau đến giờ đã gần một tiếng đồng hồ, tại sao cô ấy vẫn chưa trở lại?

Những người bên cạnh trông thấy vẻ mặt âm trầm của Tạ Phong đương nhiên ý thức được mà lui ra, để lại một con đường rộng lớn giữa biển người trong khu vườn.

“Tránh ra!” Trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một người đàn ông, rõ ràng là muốn cản đường, Tạ Phong gầm lên một tiếng uy hiếp.

Người kia chỉ hơi kéo mũ xuống che hết toàn bộ khuôn mặt, khẽ cười, lúc thân ảnh của Tạ Phong lướt qua người liền giữ vai hắn lại, đối diện với ánh mắt như muốn giết người của Tạ Phong, hắn nhàn nhã mở lời :

“Alex, lâu rồi không gặp! Không muốn nói chuyện một lát sao?”

Tạ Phong cau mày, thu lại cánh tay muốn xông ra cho người kia một quyền, nét mặt liền trở nên âm trầm, hắn hơi lùi về sau, đứng đối diện cùng người đàn ông kia.

“Muốn gì?” Tạ Phong nhàn nhạt hỏi, hắn muốn mau chóng kết thúc chuyện này để đi tìm Lam Từ Tuyết.

Người đàn ông khẽ cười, trong giọng nói lộ ra đầy vẻ chế giễu : “Vội gì chứ, người kia đã có người chăm sóc chu đáo rồi!” Hắn nâng lên ly champagne bên cạnh, nhấp nháp vị nồng của rượu hoà cùng sự tức giận của Tạ Phong.

Tạ Phong siết chặt nắm đấm, ngăn không cho mình mất bình tĩnh, lần nữa lặp lại câu hỏi : “Mày muốn gì?”

“Đã bảo đừng vội, tao vẫn còn muốn chơi đùa thêm một chút!” Người kia rõ ràng không phải có ý muốn nói chuyện, rõ ràng là đang muốn chọc tức hắn. Tạ Phong rút từ bên hông ra một khẩu Glock-17, giờ đến trước mặt người đàn ông kia.

“Tao không có thời gian, nói mau, người đã đưa cô ấy đi đâu?” Chỉ cần đụng đến Lam Từ Tuyết, hắn dường như không giữ được bình tĩnh, ngay cả đến việc rút súng ra cũng làm.

Người trong bữa tiệc đa phần đều bị dọa sợ chết khiếp, hoảng sợ chạy toán loạn, nhưng liền bị rất nhiều người có súng khác ngăn lại, tất cả bọn họ đều chĩa súng vào Tạ Phong. Tạ tổng ra ngoài đương nhiên không thể thiếu vệ sĩ. Vậy nên cục diện bây giờ là một nhóm người có súng dần co với một đám người có nhiều súng hơn.

Tiếng la hét, rên khóc bắt đầu vang lên. Người đàn ông tỏ vẻ khó chịu, quát lên một tiếng, không gian lại được trở về vẻ tĩnh lặng.

Tạ Phong chưa giây phút nào để tay rời khỏi còi súng, chỉ cần dùng chút lực, viên đạn ngay lập tức sẽ cắm nơi giữa trán người kia. Người đàn ông không tỏ vẻ lo sợ, hần chỉ cười cười, đưa tay kéo mũ xuống.

Bàn tay đang cầm súng của Tạ Phong run lên, hần ném súng xuống đất, hai tay siết chặt :

“Muốn gì cứ việc tìm tao, đừng đụng đến cô ấy!” Ngày đó hần tha cho tên kia quả thực là sai lầm.

Doãn Lâm xoay xoay chiếc mũ trên tay, chép miệng : “Bây giờ mới biết sợ? Muộn rồi! Quyền quyết định vốn không thuộc về tao!”

Lam Từ Tuyết sững sờ nhìn Amy đang ôm bụng cười, hai tay nắm chặt thành quyền, lao tới đâm một quyền vào bụng Amy. Amy bất ngờ bị đánh, thân thể đập xuống sàn nhà, vừa ngửa mặt lên đã bị Lam Từ Tuyết túm lấy cổ áo, giọng điệu băng lãnh đến rợn người : “Một câu này có thể hại chết cô đấy!”

“Chết?!” Amy liếc Lam Từ Tuyết một cái “Nếu như sợ thì tôi đã chẳng làm chuyện này.”

Về mặt bình tĩnh của Amy khiến Lam Từ Tuyết rùng mình, chợt như nhớ lại chuyện gì, giọng run rẩy : “Chẳng lẽ cha mẹ của Tạ Nhạc cũng là do cô giết?”

“Nếu không thì là ai? Lam Từ Tuyết, cô quá ngây thơ rồi!”

Lam Từ Tuyết buông Amy ra, lùi vài bước, ánh mắt từ lúc nào đã thôi không còn giận dữ nữa :

“Tại sao cô lại muốn nói cho tôi biết?”

“Hừ, cuối cùng cũng biết suy nghĩ. Cô nên cảm tạ tôi đi, đây coi như là ân huệ cuối cùng tôi dành cho cô.”

“Nhanh thôi, cô sắp được gặp em gái mình rồi!”

Ngay khi Lam Từ Tuyết vẫn còn chưa kịp phản ứng, Amy đã lấy điện thoại ra, một cái tên quen thuộc hiện ra trước mắt.

Doãn Lâm nhìn lướt qua màn hình điện thoại, thỏa mãn nở nụ cười. “Tôi xong rồi, anh mau tiến hành bước cuối đi!”

Doãn Lâm xoay xoay chiếc điện thoại trước mặt Tạ Phong, nhếch miệng cười đắc chí : “Xong rồi!” Hần hất cầm với thủ hạ kẻ bên, người đàn ông kia liền gạt đầu, lấy ra một công tắc, nhấn nút đỏ ở chính giữa.

“Bùm” một tiếng, cả căn biệt đều bị chấn động, khói lửa không ngừng bốc lên từ phòng chứa đồ, dần dần lan rộng ra đình viện, ngọn lửa như muốn nuốt chửng cả căn nhà rộng lớn. Đám khách khứa trong sân vườn đã sớm gà bay chó chạy, bỏ chạy hoảng loạn, không ngừng hô hét, đám vệ sĩ của Doãn Lâm cũng được lệnh mà rút lui toàn bộ, trong sân vườn chỉ còn lác đác vài người. Tạ Phong hoảng hốt đảo mắt tìm kiếm, trong hàng trăm người chạy ra, duy nhất không có bóng hình của một người.

“Rốt cuộc cô ấy đang ở đâu?” Tạ Phong như mất thú phát điên, nhào tới nắm lấy cổ áo Doãn Lâm mà hét lớn, nhưng hần không chịu trả lời, chỉ lập đi lập lại : “Tạ Phong, chính mày đang trả giá cho tội lỗi của mình!” Hai tên đàn ông như đều phát điên, không biết từ lúc nào đã lao vào vật nhau, điên cuồng tung ra nắm đấm, không thấy đau đớn hay mệt mỏi, chỉ biết là nhất quyết không được thua người kia.

Trên mặt cô hỗn loạn, khói bắt đầu lan đến, khiến cả hai hô hấp khó khăn, Tạ Phong cưỡi lên người Doãn Lâm, hai tay đang dừng lại giữa không trung, máy móc lặp lại câu hỏi : “Cô ấy đang ở đâu?”

“Khụ, khụ...” Trong đám lửa đột nhiên có một người phụ nữ chạy ra, hướng đến chỗ hai người mà hét :

“Tiểu Lâm, không tìm thấy Vu Nhi!” Người phụ nữ vừa nói vừa ho, đã sắp không chống đỡ nổi mà ngã quỵ ra đất.

“Chỉ nói cái gì?” Doãn Lâm vùng ra, chạy tới đỡ lấy người phụ nữ đã ngã đi, thảm rủa một tiếng : “Chết tiệt!” liền chạy đi.

Tạ Phong có linh cảm không hay, liền chạy theo Doãn Lâm xông vào biển lửa.

“Yên tâm, tôi đã tính toán rồi, đây là nơi lửa cháy đến muộn nhất, chúng ta vẫn còn thời gian để trò chuyện.”

“Amy, cô điên rồi!” Lam Từ Tuyết ho sặc sụa, một bên dùng tay che miệng, một bên quan sát địa hình xung quanh làm sao để rời đi.

“Vô ích thôi, cánh cửa ra vào duy nhất đã bị tôi khoá rồi.” Amy lại tỏ vẻ rất bình tĩnh, hai tay vắt ngang ngực, ung dung nói “Cách duy nhất là nhảy ra ngoài cửa sổ.”

Tầm mắt của Lam Từ Tuyết liền chuyển dần xuống cánh cửa sổ sau lưng mình. “Nhưng tôi nhắc cô nhớ, đây là tầng ba, dưới kia là biển lửa, đều là tan xương nát thịt cả thôi!”

“Cô muốn chúng ta chôn chung sao?” Người này điên rồi.

Amy phớt lờ câu hỏi của Lam Từ Tuyết, ngồi xuống đùa nghịch với ngọn lửa nhỏ đang thoi thóp. Cây nến kia đã sắp tàn.

“Hai mươi hai năm trước, có một bé gái được sinh ra trên vùng thảo nguyên Bắc Mỹ, nó có đôi mắt màu xanh biếc, rất đẹp. Cô bé lớn lên trong tình yêu thương của cha mẹ, cô rất yêu thương cha mẹ mình. Năm cô năm tuổi, mẹ cô không một lời từ biệt rời khỏi cô, đến một nơi rất xa, rất xa. Cha cô đem cô về Trung Quốc, cha bảo không cần tìm mẹ, cha sẽ tìm cho cô mẹ mới. Cha nói thật, mấy tháng sau cha “mua” về cho cô một người mẹ rất xinh đẹp, nhưng bà ta rất độc ác, liên tục đánh đập cô.”

“Sau đó thì như thế nào, cô biết không?”

“Cô bé đó...”

“Một lần cô bé sau khi bị đánh thì ngồi trong vườn khóc, lúc đó có một cậu nhóc bỗng dưng xuất hiện an ủi cô, cô bé đó rất cảm động. Những ngày sau đó, người mẹ xinh đẹp kia không tiếp tục đánh đập cô nữa, nhiều ngày sau khi cha cô về liền đuổi bà ta ra khỏi nhà. Cô bé cứ tưởng mình đã thoát được, nhưng vài hôm sau cha cô lại mang về một người phụ nữ nữa, tháng ngày sau đó chỉ là một chuỗi lặp lại.” “Cậu bé đó ở nhà bên cạnh, hai người cứ thể cùng nhau đến trường, cùng chơi cùng khóc, cùng nhau trải qua những tháng ngày vô vị.” Ánh mắt Amy được phủ bởi một lớp sương mờ, giọng hơi yếu, lại có chút run, bàn tay bắt giắc co lại. Lam Từ Tuyết có thể đoán ra được cô bé kia là ai, còn cậu bé kia...

“Nhưng mà đàn ông đều thế, cậu bé kia lớn lên liền đi tìm người phụ nữ khác, cô bé đó...cô bé đó...rất hận, hận những người đã cướp cậu khỏi tay cô.”

“Giết! Phải giết hết! Tất cả bọn chúng!” Amy đột nhiên hét lên, dùng tay hất ngã những cây nến đang cháy xuống, bàn tay trắng trẻo phủ đầy sấp đỏ ửng lên, nhưng cô dường như không thấy đau, chỉ điên cuồng hét lên “Giết! Giết chết tất cả bọn chúng!”

Lam Từ Tuyết bắt đầu phát hiện thần trí của Amy không bình thường, lửa đã bắt đầu cháy đến đây, lửa từ những cây nến đổ xuống bắt đầu bùng lên, những cây cột nhà đã cũ bắt đầu có dấu hiệu vỡ vụn.

“Amy, mau đi thôi!” Lam Từ Tuyết trong đám lửa cố tìm đến cánh tay của Amy nhưng càng lúc lại càng xa, trong làn khói cay xè, cô thấp thoáng thấy bóng Amy tựa vào tường, hai tay ôm lấy đầu gối, đầu co lại, ánh mắt sợ sệt đó, hết như một đứa trẻ đáng thương, không ngừng thều thào điều gì đó.

“Amy!” Lam Từ Tuyết chỉ kịp kêu lên một tiếng, cột nhà đã đổ xuống, khói tràn vào khí quản khiến cô khó thở, hai tay ôm ngực cố gắng bước về phía trước, một thanh xà ngang nửa lung lay sắp gãy. Ngay lúc nó rơi xuống, Lam Từ Tuyết cũng ngất lịm đi.

Lửa đã bắt đầu cháy lan sang khắp cả biệt thự, Doãn Lâm lao đi giữa biển lửa, hấn không cho phép bất cứ ai, bất cứ thứ gì lại một lần nữa mang cô đi. Tạ Phong thần trí có phần an ổn hơn so với Doãn Lâm, vừa chạy vừa gọi xe cứu thương và xe cấp cứu tới. Doãn Lâm dừng lại trước cánh cửa đã cũ kỹ, dù chìa khóa có xoay bao nhiêu vòng cửa vẫn không mở. Hơn nữa, lửa bên trong tại sao lại còn lớn hơn bên ngoài? Chẳng lẽ...

“Vu Nhi! Vu Nhi! Em có ở trong đó không? Vu Nhi!” Doãn Lâm cố sức đập lên thành cửa nhưng nó vẫn không chuyển động lấy một chút.

“Tránh ra!” Doãn Lâm vừa quay đầu, Tạ Phong đã một cước lao tới, đá tung cánh cửa.

Cảnh tượng bên trong hỗn loạn đến cực độ, lửa nóng làm hai người bất giác lùi về sau, làn khói bắt đầu tràn vào cổ họng.

“Vu Nhi!”

Doãn Lâm chạy tới đỡ Amy dậy, ôm chặt cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô. Amy dần dần có ý thức trở lại, ngay khi đôi mắt vừa mở ra đã vội đẩy Doãn Lâm ra, chạy ra phía trước.

“Vu Nhi!” Doãn Lâm hét lên, nhưng vẫn không ngăn được bước chân cô.

“Amy!” Bước chân của Amy như ngừng lại, xoay người nở nụ cười đầy ảm ý.

Doãn Lâm dịu giọng: “Mau trở về đây!”

Amy chột như một đứa trẻ, ngoan ngoãn bước từng bước về phía Doãn Lâm.

Ngon lửa đột nhiên bùng lên chia cắt hai người, Amy đột nhiên ôm đầu hét lên, cô nghe thấy rất nhiều người đang nói, đều bảo cô vẫn chưa giết được cô ta.

“Giết...giết!”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

(Mỗi ngày hai chương nè ~ Có gì không hiểu cứ cmt nha^^)

CHƯƠNG 44

Tạ Phong một tay che đầu, hai mắt cố gắng mở lớn, căn phòng này rộng đến không ngờ, khắp nơi lúc này đều chìm trong biển lửa. Ánh trắng nhàn nhạt chiếu qua khung cửa sổ, rơi trên mái tóc đen dài của Lam Từ Tuyết, Tạ Phong lao tới, ôm chặt cô vào lòng, lo sợ lắng nghe hơi thở yếu ớt của cô, người trong lòng lúc này đã hoàn toàn mất đi ý thức.

Hai tay nhẹ nhàng bế cô lên, Tạ Phong vừa định quay trở về cánh cửa liền phát hiện cửa đã bị chặn, hơn nữa bên ngoài cũng đã bị lửa nuốt chửng.

“Chết tiệt!”

Tiếng còi xe cấp cứu vang lên thu hút sự chú ý của hắn, Tạ Phong nhìn ra cửa sổ, nơi này là tầng ba, nếu nhảy xuống e rằng khó bảo toàn tính mạng. Nhưng...lửa càng ngày càng lớn, e rằng để lâu cơ hội lựa chọn cũng không còn.

Tạ Phong siết chặt vòng tay, tiến tới cánh cửa, một hơi nhảy xuống.

Giây phút nhìn thấy Tạ Phong bế Lam Từ Tuyết nhảy ra ngoài cửa sổ, Doãn Lâm liền hiểu rằng đã muộn rồi.

Ánh mắt vô lực nhìn Amy vẫn đang ôm đầu đau đớn, hắn tự cười bản thân mình, vết sẹo trên mặt lại nhói đau.

Phải, vết sẹo này chính là do một tay Tạ Phong ban tặng, ngày đó tên đó không những khiến hắn cả đời tàn tật mà còn khiến hắn vĩnh viễn không thể ngừng đau, Càng đáng hận hơn là, bao nhiêu năm cố gắng của hắn, vẫn không phải là đối thủ của hắn.

Mặc dù Tạ Phong không giết hắn, nhưng hắn bây giờ sống không bằng chết, suốt một năm chui rúc nơi đầu đường xó chợ, cuối cùng sau một năm, hắn cũng tìm lại được ánh sáng của đời mình. Không, tất cả chỉ là mới bắt đầu.

Ngày hôm đó trời mưa như trút nước, nơi hắn ở không có ai muốn lui tới bất ngờ có một vị khách. Amy lúc đó ướt sũng từ đầu tới chân, suy yếu ngã vào lòng hắn. Khi cô tỉnh dậy liền duy trì trầm mặc, nửa lời cũng không muốn nói với hắn, Doãn Lâm hẳn chính là một tên cận bã được tình yêu cứu vớt, đương nhiên không suy nghĩ nhiều, chỉ cần có Amy bên cạnh, ngày tháng sau này dù có khổ cực thế nào cũng đều hạnh phúc hơn lúc trước, tất cả những việc hắn làm trước kia cũng chỉ để có được cô thôi.

Cho đến khi đọc được tin tức Tiêu Dĩ Đình bị giết chết, cơ nghiệp nhà họ Tiêu tiêu tan, Doãn Lâm đã đoán ra được lý do Amy đến tìm hắn nhưng hắn cũng vui lòng chấp nhận. Amy lúc đó đã được chẩn đoán bị rối loạn thần kinh, hằng ngày đều phải dùng thuốc, Doãn Lâm hẳn lúc đó quả thật không ngờ một người con gái yếu đuối tâm trí không ổn định có thể làm được điều gì.

Những chuyện sau đó đã chứng minh hắn đã sai, một ngày kia, người chị họ đã định cư ở nước ngoài bao nhiêu năm đột nhiên đến tìm hắn, lúc đó hắn ngơ ngác không biết chuyện trả thù mà chị ấy nói tới là gì thì Amy đã bàn bạc, sắp xếp xong mọi chuyện với chị. Kể từ khi đó, có lẽ cả hắn và Amy đã rơi vào vùng bùn không lối thoát, bao nhiêu năm đào tạo chuyên nghiệp, hắn có thể dễ dàng đột nhập và DG nghe lén chuyện cơ mật, điều tra ra được địa chỉ nhà Lam Từ Yên và Tạ Vĩnh Kỳ, hắn tận mắt trông thấy máu dính đầy đôi tay và khuôn mặt của cô nhưng Amy lại cười đến gương mặt vặn vẹo, không một chút ghê sợ những thứ đó, so với một Amy thuần khiết trong trí nhớ của hắn là hai người hoàn toàn khác nhau.

Cô bảo sau khi giết chết những người đó, sự nghi ngờ của Lam Từ Tuyết sẽ tập trung lên người Tạ Phong. Lúc trước Tạ Phong có một chiếc nhẫn khắc chữ “Đình” luôn mang theo bên mình, Doãn Lâm đã dễ dàng bẻ khóa nhà cũ của hắn mà mang vật đó ra ngoài, để bên cạnh xác hai người kia, đến lúc đó cả Tạ Nhạc cũng sẽ quay lưng lại với hắn. Cuối cùng là mụ trăn lừa này thiêu chết Lam Từ Tuyết đồng thời gán tội cho Tạ Phong.

Amy nói cô hận Tạ Phong, cô muốn trả thù cho cha mình. Doãn Lâm luôn muốn tin tưởng cô, cả kế hoạch cũng thực hiện theo ý cô muốn.

Nhưng...lừa người dối người nhưng sao có thể lừa mình dối mình?

“Có phải là em tìm chị họ anh đến không?”

Amy liếc nhìn Doãn Lâm, cười lớn “Đương nhiên là tôi!”

“Em ở bên cạnh anh lâu vậy là vì muốn lợi dụng anh?”

“Phải, tôi mất hết tất cả rồi, chỉ còn anh vẫn ngu ngốc yêu tôi, tôi không lợi dụng anh thì lợi dụng ai? Hừ, nhưng anh cũng khá hữu dụng đấy, kế hoạch trả thù của tôi đã thành công rồi!”

Thành công? Doãn Lâm nở nụ cười nhạo báng, có lẽ thuốc đã hết tác dụng mới khiến thần trí Amy lại quay về như lúc bình thường rồi.

“Tiêu Vu, cuối cùng thì người em hận là ai?”

“Đương nhiên là Tạ Phong!” Trong ánh mắt bị làn khói mờ mịt bao phủ thấp thoáng đôi chút sợ hãi khi bí mật ẩn sâu trong lòng bị người khác phát hiện.

“Nực cười! Tiêu Vu, em còn định dối người dối mình đến bao giờ? Em làm tất cả những chuyện này vì em yêu hắn!” Doãn Lâm không muốn kìm nén những thứ này trong lòng mình nữa, cảm giác khso chịu sắp bóp chết hắn rồi.

“Tiêu Vu, em yêu hắn!”

“Xăng bậy! Anh cầm miệng cho tôi! Hắn giết cha tôi, tôi phải hận hắn, tôi không được yêu kẻ thù của mình!” Amy quỳ xuống đất, hai tay ôm lấy đầu, nước mắt không ngừng rơi trên gương mặt xinh đẹp, bên tai cô vẫn luôn ẩn hiện lời nói muốn cô báo thù.

“Em giết Lam Từ Yên vì cô ta xém chút là trở thành vợ hợp pháp của Tạ Phong, Tạ Vĩnh Kỳ và Nhạc Cẩm đều có ý muốn hại hắn, ngay cả Lam Từ Tuyệt cũng là người hắn yêu nhất.” Hắn hít một hơi sâu, cố gắng để bản thân bình tĩnh, giữ vững giọng điệu hòa nhã không cảm xúc “Em còn nói em không yêu hắn?”

Ánh mắt Amy bỗng trở nên đỏ rực, ngẩng mặt cười với Doãn Lâm: “Đúng vậy, nếu như không có bọn chúng tôi đã có thể ở bên anh ấy! Là vì cô ta, vì các người! Ha..ha”

Amy loạn xạ chỉ tay vào khoảng không trống rỗng, màn lửa ngăn cách giữa hai người ngày càng lớn, có lẽ nên nói lời cuối cùng rồi.

“Tiêu Vu, em... có từng yêu anh không?” Dẫu biết đây là câu hỏi ngốc nghếch nhất trên đời, hắn vẫn muốn hỏi cô.

Những người xuất hiện xung quanh Amy ngày càng nhiều, có Lam Từ Yên-người con gái cô chỉ gặp duy nhất một lần nơi lễ đường, có Tạ Vĩnh Kỳ và Nhạc Cẩm-hai người không thu oán gì với cô, còn có cả cha cô, họ đều tới để đòi mạng.

“Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!” Amy ôm lấy đầu lao đi giữa đám lửa mà không quan tâm đến cây cột nhà phía trên đã sắp gãy xuống. “Rắc” một tiếng, một thanh gỗ mục rơi xuống kéo theo hàng tá những cây cột con cùng rèm cửa đề lên người cô, lửa nhanh chóng nuốt gọn tất cả, Amy khắp người đều bị lửa thiêu đốt không ngừng kêu rên nhưng cảm giác nóng rất vẫn không truyền giảm, lồng ngực truyền đến từng cơn khó thở, màu đen trước mắt dần dần rõ hơn. Hình như có người đang tới.

Doãn Lâm bỏ mặc biển lửa giữa hai người, cắn răng xông tới bên cạnh cô, hai tay không ngừng điên cuồng đẩy những thanh gỗ đang đè lên người cô ra sớm đã bị ngọn lửa nuốt mất phân nửa, mùi máu tươi bốc lên nồng nặc.

“Anh... phải sống... hạnh phúc...” Amy ngập ngừng thốt ra những lời yếu ớt, cổ vươn tay nắm lấy bàn tay rướm máu của Doãn Lâm “...Phong.”

Giọng nói yếu ớt dần rồi tắt hẳn, bàn tay trong tay hắn tại sao lại lạnh dần đi như vậy? Không...Không!

Hắn không chấp nhận, hắn không cho phép! Là cô cố tình lợi dụng hắn, lợi dụng tình cảm của hắn, là cô nợ hắn! Nếu hắn chưa cho phép, cô không được phép rời đi.

Hắn dùng tất cả sức lực mà bản thân mình có được lúc này khiêng từng mảnh gỗ nhỏ đang đè lên người cô ra, chẳng biết nước ở đâu từng giọt từng giọt nhỏ xuống tay hắn như xát muối vào vết thương. Không đau, chỉ cần có thể cứu được em, mọi vết thương anh đều có thể chịu được.

Chỉ còn một thanh xà gỗ nữa thôi. Doãn Lâm như một kẻ điên, là vì yêu mà điên rồi, cho dù biết rằng người kia đã sớm không còn hơi thở, vẫn nuôi hy vọng, một thứ hy vọng không rõ tên.

“Vu Nhi đừng ngủ nữa, mau xem...” Một tiếng “Rắc” nữa lại vang lên, thanh cột lại không báo trước mà sập xuống, hết như lúc nãy.

“Không!” Doãn Lâm hét lên một tiếng rồi chạy tới chỗ Amy, không có bất cứ phép lạ nào xảy đến, thanh cột rơi xuống trên lưng hắn, tiếng gãy vụn của xương sống vang lên rõ rệt.

Cột chính đã ngã, căn phòng cũng đã bắt đầu sụp xuống, tiếng còi xe cứu hỏa vang lên đâu đây, chỉ tiếc là vĩnh viễn không kịp nữa rồi.

“Vu Nhi, em yên tâm! Tạ Phong nhất định sẽ hạnh phúc!”

Dù đội cứu hỏa chỉ lôi ra được hai cái xác đã cháy đen đến không nhìn rõ mặt, họ vẫn có thể chắc chắn một bàn tay đang nắm chặt lấy một bàn tay khác, dù trời đất có sụp xuống cũng sẽ không buông tay.

Tình yêu là một chuỗi những sai lầm liên tiếp, một thứ gây nghiện còn đáng sợ hơn thuốc phiện cả ngàn lần, nhưng đáng sợ ở chỗ, người ta có thể cai được thuốc phiện, nhưng không bỏ được một chữ tình.

Mùa thu ở Bang Califocnia, đã từng có một cậu nhân viên nhỏ ngày đầu vào làm đã gặp được cô chủ lớn, cô chủ lớn rất xinh đẹp.

Mùa đông ở Bang Califocnia, đã từng có một cậu nhân viên đã hét bỏ ngờ lần đầu bắt gặp nụ cười của cô chủ lớn, cô chủ lớn tựa như một thiên thần.

Mùa xuân ở Bang Califocnia, đã từng có một cậu nhân viên thuần thực, đem lòng yêu cô chủ lớn, cô chủ lớn là lí tưởng sống của cậu.

Mùa hạ ở Bang Califocnia... tuyệt đẹp... “Nếu như ngày đó anh đến trước một bước, có phải hay không người trong tim em lúc này sẽ là anh? Em không cần trả lời, anh biết, em không có quyền lựa chọn, anh... cũng thế!”

Mùa thu này ở Bang Califocnia, anh cuối cùng cũng có thể ở bên em.

Vĩnh viễn.

Không bao giờ xa rời.

Chương 46

CHƯƠNG 45

Lửa càng ngày càng lớn, càng lúc càng đến gần. Ngọn lửa như thiêu đốt cả người cô, cảm giác nóng rát, đau buốt bắt đầu lan ra khắp cơ thể.

“Nóng... nóng quá...”

Có ai không? Làm ơn cứu với!

Là ai? Là ai đang tới vậy? Mau! Mau cứu tôi với!

“Từ Tuyết! Từ Tuyết!”

Cảm giác lạnh lạnh này...

“Anh hai?”

Lam Từ Tuyết cố gắng mở to mắt nhìn kỹ, cô sợ đây vẫn là mơ, cô vẫn chưa tỉnh lại. Cảm giác nóng rát như vẫn còn nguyên vẹn khiến cô rùng mình.

“Ừm, tỉnh rồi thì tốt!” Lam Từ Uy ngoài mặt vẫn lạnh tanh không thay đổi gì. Nhưng Lam Từ Tuyết biết giọt mồ hôi đang lăn trên má anh hai chứng tỏ hẳn thật sự rất lo lắng.

“Sao em lại ở đây?” Lam Từ Tuyết đón lấy ly nước bằng tay trái từ anh trai, cánh tay phải của cô vẫn còn đang bó bột.

Rõ ràng trước lúc ngất đi cô vẫn còn đang ở trong biển lửa, tại sao bây giờ lại nằm trong phòng bệnh, hơn nữa anh hai còn đến đây?

“Ngốc! Đương nhiên là có người cứu em.” Lam Từ Uy ngồi xuống bên cạnh giường, quan sát thấy vết thương Lam Từ Tuyết không còn chảy máu mới nhẹ thở ra.

“Là ai vậy? Anh nói mau đi!” Cái cách nói chuyện dờ dờ ương ương của ông anh trai đúng là khiến người ta phát khùng.

Lam Từ Uy trầm mặc đứng lên, hai tay lần mò túi quần rút ra một điều thuốc, đi tới bên cạnh cửa sổ châm lửa. Mãi đến khi ánh lửa trên điều thuốc bắt đầu tàn thì hẳn mới từ từ cất lời :

“Lúc anh tới nơi thì hai đứa đang được đưa lên xe cấp cứu. Cái tên đó ôm em nhảy từ lầu 3 xuống, còn lấy áo quần ngang người cho em nên em chỉ bị xây xước nhẹ. Hắn ta thì anh không chắc, nhưng lúc đó hẳn vẫn chưa mất đi ý thức nên chắc không hề gì đến tính mạng. Có điều xương sườn gãy hai cái, chân trái bó bột, sẹo lớn sẹo nhỏ cũng khá nhiều.”

Lời Lam Từ Uy càng lúc càng xa dần, Lam Từ Tuyết chỉ biết là Tạ Phong ôm mình từ lầu 3 nhảy xuống, tính mạng nguy kịch. Trái tim đột nhiên cứ như bị bóp nghẹn, đau đến không thở nổi, hô hấp của cô bắt đầu loạn nhịp.

Thì ra cố gắng bao nhiêu ngày qua vẫn chỉ là công cốc, cuối cùng cô vẫn là thua trong tay hắn, cô không thể quên được người đàn ông đó.

Trần nhà trước mặt bị hơi nước làm cho mờ dần, Lam Từ Tuyết biết mình đang khóc, hơn nữa còn là khóc trước mặt anh trai. Nhưng cô càng không muốn tiếp tục gồng mình chịu đựng nữa, uất ức cứ thế tuôn ra cùng nước mắt.

“Sao em lại khóc?”

Lam Từ Tuyết sững sờ nhìn người đang đứng trước mặt. gương mặt thân thuộc, giọng nói thân thuộc, nụ cười thân thuộc...

“Vết thương rất đau sao?” Tạ Phong không biết tại sao Lam Từ Tuyết lại khóc, cúi xuống lau đi giọt nước mắt lăn dài trên má cô, ân cần hỏi.

Không gian dường như lặng yên lắng nghe nhịp thở của hai người, hai mắt Lam Từ Tuyết đắm nước mắt chưa từng rời khỏi gương mặt Tạ Phong, bàn tay yếu ớt nâng lên khẽ chạm vào đôi mắt sâu thẳm :

“Là anh?”

“Phải, là anh!”

Bờ môi nhanh chóng bị lấp đầy, không phải cái hôn vội vã của buổi chiều tà, không phải là nụ hôn nồng cháy dưới ánh đèn mờ, đây chỉ đơn giản là môi chạm môi, tay chạm tay, tìm chạm tìm, đơn giản nhất, thuần túy nhất, cũng là ý nghĩa nhất.

Chỉ cần anh còn ở đây, còn tồn tại, còn có thể chạm lên môi em, đã là một niềm hạnh phúc.

Ôm chặt lấy em, nói với em rằng : “Anh ở đây!”

Lam Từ Tuyết dần thờ gập, Tạ Phong buông thả bờ môi cô nhưng lại tham luyến cái ôm đầy ấm áp này.

“Đã bao lâu chúng ta chưa ôm nhau rồi nhỉ?”

“Tính đến hiện tại đã là 10 ngày 20 giờ 35 phút.” Lam Từ Tuyết liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, thấp giọng oán trách.

Tạ Phong xoa đầu cô, cười đến ngọt ngào. Chỉ tiếc là cô lại không thấy.

“Có phải nếu như không phải em xem chết anh cả đời cũng không gặp em nữa không?” Vốn là nói đùa cuối cùng hình như lại trở thành uất ức.

“Sẽ không.” Tạ Phong đang nhắm hờ đôi mắt, khẽ tựa đầu lên vai cô, đột nhiên bị đẩy ra.

“Hôm nay em muốn nói rõ ràng mọi chuyện.”

Tạ Phong dờ khóc dờ cười, không thể từ chối lời đề nghị của cô, kéo ra chiếc ghế bên cạnh, chân trái quả thực bị bó bột lò dò đi tới.

“Em muốn nghe chuyện gì?”

“Mọi chuyện.”

“Thứ nhất : anh chưa từng nhúng tay vào việc của Lam Từ Yên và Tạ Vĩnh Kỳ, thứ hai : anh không lừa dối em, là Tạ Nhạc hiểu lầm. Thứ ba : người cứu em là anh.” Trên môi Tạ Phong ẩn hiện ý cười nhẹ nhàng.

“Hết rồi?!”

Đương nhiên là hết rồi! Tạ Phong gật đầu một cái.

“Tại sao ngay từ đầu lại không nói với em?”

“Chuyện này khá phức tạp, anh không muốn em biết nhiều. Với tính cách của em, anh chỉ sợ em lo lắng.” Tạ Phong nhàn nhạt trả lời, ý cười trong đôi mắt ngày càng lộ rõ. Hai người im lặng nhìn vào mắt nhau.

Ở cạnh nhau lâu có một vài thứ không cần nói ra cũng biết. Chẳng hạn như Tạ Phong không cần nói ra Lam Từ Tuyết cũng biết hẳn sớm đã đoán được có người đứng đằng sau, cũng đã có an bài, là hẳn không muốn cô gặp nguy hiểm nên mới không nói cho cô biết.

Thì ra chính mình trẻ con như vậy, suốt ngày chỉ toàn suy nghĩ vẩn vơ. Lam Từ Tuyết tự cười mình phiền phức. Hai tay nắm chặt lấy tay Tạ Phong, đôi mắt sáng lên :

“Sau này dù có chuyện gì cũng không được giấu em!”

“Được. Nhất định không giấu em!”

Tiếng cười khúc khích hạnh phúc từ trong phòng bệnh truyền ra như mang một hơi thở mới-hơi thở của sự sống cho nơi ngày ngày đều diễn ra những cuộc sinh ly tử biệt này.

Không phải ai cũng may mắn như vậy. Có người hạnh phúc đương nhiên cũng sẽ có người đau khổ.

Bầu trời mùa hạ hiếm khi có lúc ảm đạm như vậy. Mặt Trời trốn sau những đám mây đen, không muốn ban phát dù chỉ là một tia nắng. Gió nổi lên, không mạnh lắm nhưng đủ khiến bụi bay vào mắt cô, cay xè. Có ai đó dường như không chịu nổi đã bật khóc, tiếng khóc ngày càng lớn, nhuộm trắng cả núi đồi.

Lam Từ Tuyết lau đi lau lại hai cái lọ bằng sứ trắng có khắc hai con hồng hạc trong tay mình, không muốn để một hạt bụi làm vấy bẩn chúng, ánh mắt thoáng lướt qua người phụ nữ đứng bên cạnh. Người đó chẳng hề xa lạ gì với cô, là vị khách sang trọng thường xuyên đến Wisteria, là người mời cô đến dự buổi tiệc đó, còn là... chị họ của Doãn Lâm.

Lam Từ Tuyết lục lọi trong trí nhớ của mình, lúc nhỏ cô đã từng gặp qua Doãn Lệ nhưng khi đó cô còn quá nhỏ, gương mặt của Doãn Lệ ngày đó và bây giờ đã chẳng còn nét tương đồng. Nhưng cô chắc chắn Doãn Lệ vẫn thương yêu Doãn Lâm không khác em ruột mình như ngày nào.

Tiếng nấc nghẹn của Doãn Lệ dần hòa vào trong mưa, từng giọt từng giọt lạnh buốt chảy vào mắt cô cay xè. Ánh mắt cha sứ nhìn cô ôn hòa, khẽ nhắc nhở : “Đến lúc rồi!”

Khóe môi cố nhấc lên, Lam Từ Tuyết chưa bao giờ thấy thì ra cười lại khó đến vậy, bàn tay vẫn còn lưu luyến hai bình sứ, một lần lại một lần nữa lau sạch nó mới từ từ đặt xuống mặt đất lạnh lẽo.

Khi sống không thể ở bên nhau, hi vọng hai người ở nơi nào đó có thể bắt đầu lại từ đầu, ở bên nhau... hạnh phúc.

Tiếng mưa ngày càng lớn, nuốt chửng tiếng khóc nghẹn ngào. Nếu không phải cảm nhận được vị mặn Lam Từ Tuyết chắc sẽ không biết thì ra mình đang khóc, hơn nữa còn khóc lớn như vậy.

Trời cao có mắt, xin đừng để họ phải chia lìa nữa.

Gió tháng 4 chưa bao giờ lại lớn như thế, nước sông Thủy Tinh tháng 4 chưa bao giờ lặng yên đến thế, màu nước xanh biêng biếc thỉnh thoảng mới cuộn trào. Hơi ẩm mông manh từ tấm áo khoác không che đi được cái giá lạnh lúc này.

“Vẫn chưa tìm được cậu ấy sao?” Lam Từ Tuyết chợt phát hiện, thì ra giọng nói của mình càng ngày càng trầm, càng ngày càng ưu tư.

“Không có tin tức gì!” Tạ Phong cảm giác được Lam Từ Tuyết đang run, vòng tay ôm lấy cô càng siết chặt.

Thời gian càng trôi nhanh càng đáng sợ, đã gần 2 tháng kể từ hai người cãi nhau, Tạ Nhạc đến giờ vẫn bật vô âm tín. Dù cho Tạ Phong đã nói với Lam Từ Tuyết cả ngàn lần rằng không cần quá lo lắng, Tạ Nhạc đã chẳng còn là đứa trẻ lên ba nữa rồi nhưng cô vẫn muốn tìm cậu.

Bao nhiêu năm qua Lam Từ Tuyết cô chưa từng nợ ai, nhưng giờ lại nợ, nợ quá nhiều người. Cô nợ Any, nợ Doãn Lâm một cuộc đời hạnh phúc, nợ Lam Từ Yên một lần làm mẹ, cũng nợ Tạ Vinh Kỳ nợ Nhạc Cẩm một lời xin lỗi, là cô liên lụy họ. Người cô nợ nhiều nhất vẫn là Tạ Nhạc, nợ cậu ấy một lời giải thích, nợ cậu ấy một gia đình hạnh phúc, rất nhiều, rất nhiều thứ.

“Lại nghĩ nhiều rồi!” Tạ Phong cao hơn Lam Từ Tuyết cả cái đầu, hấn cúi người rúc đầu vào hõm vai cô, bàn tay to lớn xoa xoa mớ tóc bị gió làm cho rối mù.

Không ai biết đó có thể là lần cuối anh xoa đầu em, hết như một đứa trẻ.

Không ai nghĩ tới đó có thể là lần cuối em có thể để anh tựa vào, vì sau này, có lẽ đã chẳng còn cơ hội.

Lam Từ Tuyết cười trừ, vươn tay chạm đến hàng mi dài của người đang cọ cọ hàng râu lõm chồm vào má mình, chỉ là không thể chạm đến nỗi đau cát giấu ở sâu trong lòng hấn.

Anh sợ không thể ở bên em, càng sợ không thể nhìn thấy em, nhưng chỉ cần em còn sống... hạnh phúc... vậy là đủ rồi...

Quán bar Heaven đã mở cửa được 5 năm, cũng đã được xếp vào một trong những nơi xa hoa nhất Bắc Kinh. Đã một tháng nay luôn có một vị khách đêm nào cũng đến, đều ngồi ở phía góc khán phòng, đôi mắt sáng tựa sao đêm lẳng lặng quan sát thế giới bên ngoài.

Tiếng thủy tinh khẽ va chạm mặt bàn vang lên. Thiếu niên anh tuấn nhấc lên ly Vodka quen thuộc, uống một hơi. Tiếng nhạc xập xình lại nổi lên, âm thanh chói tai nhức óc. Cậu chán ghét điệu nhạc này, chán ghét loại rượu đêm nào cũng uống, chán ghét những kẻ chìm vào loạn lạc nơi đây. Nhưng cậu càng chán ghét thế giới ngoài kia, thế giới không có tình người, chỉ có đau thương và ích kỉ.

Đầu óc quay cuồng, đau đón ứa đến khiến ly rượu trong tay cậu lắc lư, chất lỏng màu vàng nhạt theo đó tràn ra ngoài, dưới ánh đèn mờ lấp lánh như sao đêm.

Cô ấy cũng có ánh mắt như vậy, trong đó luôn ngập tràn yêu thương, ấm áp, đẹp hơn thứ chất lỏng thoảng mùi còn này rất nhiều.

Nhưng điều đó cũng không thay đổi được gì...

Thiếu niên anh tuấn nở nụ cười, lần mò trong túi áo rộng thùng thình lôi ra một cái hộp màu trắng không nhãn hiệu, đem một viên thuốc trong đó bỏ vào rượu. Viên thuốc nhanh chóng sủi bọt rồi dần tan biến trong dòng nước, chỉ để lại trên khóe môi anh tuấn một nụ cười nhạt.

Tiếng leng xeng va vào nhau của những viên thuốc đã nhỏ hơn hôm qua rất nhiều, xem ra đã đến lúc rồi.

Thiếu niên uống cạn ly rượu, nụ cười chưa từng buông xuống, chỉ là không phải về hoạt bát vui vẻ thường ngày mà ẩn chứa đau khổ.

Cánh cửa quán bar đột nhiên bị mở toang, người thiếu niên anh tuấn bị đá ra ngoài không thương tiếc, phía sau còn ầm ầm tiếng chế nhạo của người phục vụ:

“Đúng là không biết xấu hổ! Đã không có tiền còn dám đến đây uống rượu!”

“Chắc lại là thiếu gia nhà nào lỡ bước chứ gì!”

Thiếu niên anh tuấn cố gắng lê thân rời đi, bỏ lại tiếng cười giễu cợt sau lưng. Xem ra mấy ngày tiếp theo cậu không thể tiếp tục mượn cơ say rượu mà ngủ lại đó nữa rồi.

Lê bước chân trên con đường rộng lớn, chỉ là không biết bản thân phải đi đến đâu. Năm châu bốn bể đều là nhà, chỉ là mãi không thuộc về mình. Cảm giác cô đơn lạc lõng giữa phố xá đông người, đắm chìm trong ánh mắt soi mói của những người đi đường xem ra không tệ, ít nhất nỗi đau này, sự dày vò này còn cho ta biết ta còn sống.

“Bịch” một tiếng, thiếu niên anh tuấn ngã xuống đất, vừa ngược đôi mắt mờ mịt lên đã bị một cú đấm quét qua mặt :

“Thằng đàn này! Dám cản đường ông?” Người đàn ông thô kệch cao lớn đứng trước mặt cậu buông lời phi nhõ, gương mặt dữ tợn đầy vết sẹo.

“Mẹ kiếp thằng chó này! Ông nói mà mày dám làm ơ à?” Người đàn ông nhìn thấy dáng vẻ bất cần của cậu liền điên máu, cho thêm vào cú vào bụng cậu.

Thiếu niên đã sớm bị men rượu mấy ngày qua làm cho mặt lừ người, nào có sức chống lại, đành nằm vật ra đường chịu đánh.

Chẳng lẽ mình sẽ chết ở đây sao? Cũng tốt!

Không được! Mình vẫn chưa...

Cậu cố gắng mở lớn đôi mắt, không cho phép bản thân mình gục ngã. Những cú đá của gã đàn ông ngày càng dùng lực, cậu cảm giác xương cốt mình đều đang vỡ vụn. Bỗng hần đột nhiên dừng lại, cậu loáng thoáng nghe thấy tiếng “Cảnh sát đến!” rồi bóng dáng quen thuộc hiện ra trước mắt.

“Tạ Nhạc?!”

Đi đến tận chân trời vẫn là không trốn được một chữ “duyên”, không tránh được một chữ “phận”.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

CHƯƠNG 46

Trong khoảnh khắc nhận ra giọng nói quen thuộc đó, Tạ Nhạc từ bỏ ý định đứng lên, người kia vừa bước tới cậu đã cố gắng dùng hết sức lực mà bỏ chạy, ngay cả quay đầu cũng không dám.

Lam Từ Tuyết thu lại cánh tay đang định vươn tới đỡ Tạ Nhạc dậy, ánh mắt căng ra để nhìn cho kĩ người kia.

Nhất định là Tạ Nhạc... Nhưng sao cậu ấy lại bỏ chạy?

Chính Tạ Nhạc cũng không biết tại sao mình bỏ chạy, đó chẳng qua chỉ là một cô gái yếu đuối, đâu thể làm gì cậu, tại sao lại phải bỏ chạy? Mình đang trốn tránh điều gì cơ chứ?

Tạ Nhạc chống tay vào tường mà thở dốc. Ánh trắng sáng ngời chiếu lên khuôn mặt góc cạnh nhọt nhọt, nét tươi trẻ đã bị cơn làm hao mòn. Làn trắng tròn trĩnh, mọi thứ cậu nâng niu trân trọng vẫn còn nguyên vẹn, nhưng bây giờ đã mất... mất tất cả rồi!

“Cha...mẹ...” Thiếu niên yếu ớt gục xuống bên đường, mặt đường lạnh buốt nhắc cậu không được phép ngủ, nhưng thân thể thấm mệt không thể làm gì khác. Đôi mắt nhắm nghiền trong vô thức “Con nhớ hai người...”

Xe đột nhiên xóc lên một cái, Lam Từ Tuyết đang chìm trong suy nghĩ vì vậy mà giật mình, thần thờ nhìn xung quanh. Không biết từ lúc nào hai người đã ra khỏi thành phố, tiến vào vùng ngoại ô.

“Phong cảnh đẹp thế này thì không nên bỏ lỡ.” Tạ Phong đầy hào ý nhắc nhở người đang ngây người ra kia, vươn tay xoa đầu cô.

“Không được xoa đầu em!” Lam Từ Tuyết xị mặt chống đối, cứ mỗi lần hấn vò vò như thế là tóc cô lại rối lên, xấu chết đi được!

Tạ Phong trộm mỉm cười chuyển dời bàn tay nắm lấy tay cô, nghiêm chỉnh mà lái xe.

À, thì cũng không tính là nghiêm chỉnh lắm...

Qua khỏi đoạn đường gồ ghề, xe bắt đầu tiến đến một thị trấn nhỏ, Lam Từ Tuyết đã từng đến nơi này, cảnh vật và con người nơi đây luôn toát ra một loại khí chất đặc biệt, nó khiến người ta có cảm giác yên bình. “Chúng ta đang đi đâu vậy?” Lam Từ Tuyết chỉ là vô thức hỏi, hai mắt vẫn chăm chú nhìn vào những thứ đang vụt qua, ngay cả phiền não nhiều ngày cũng được cất sang một bên.

Vốn Tạ Phong đưa cô ra ngoài là vì muốn cô thả lỏng, bây giờ trông thấy vẻ háo hức của cô cũng cảm thấy vui lây, từ tốn trả lời :

“Trước tiên chúng ta đến nhà thờ.”

Lam Từ Tuyết đã sớm bị cảnh vật hút hồn, lời của Tạ Phong chẳng qua chỉ là gió thoảng bên tai, lúc hai chân cô đặt ở trước cửa nhà thờ, cô mới biết mình sai đến cỡ nào. Lam Từ Tuyết nhìn ngang nhìn dọc vẫn không thấy Tạ Phong đâu, nhưng bên tai cô lại vang lên tiếng hát trong trẻo của những đứa trẻ. Chúng đang hát thánh ca.

Lam Từ Tuyết rất thích Thánh ca, mẹ cô theo đạo Thiên Chúa, lúc nhỏ những bài Thánh ca đã thay những điệu nhạc quen thuộc ru ngủ cô. Đôi chân dường như chỉ nghe theo tiếng nhạc mà bước đến, không biết từ lúc nào cô đã đứng giữa sảnh chính rộng lớn.

Tiếng nhạc vừa lúc thì kết thúc, sơ đứng trên bục trông thấy cô liền mỉm cười dịu dàng. Lam Từ Tuyết bối rối cúi đầu chào lại, ngay lúc ngược lên, cô phát hiện một cô bé đang chăm chú nhìn cô, đôi mắt sáng lấp lánh như ánh mắt trời, còn tinh nghịch cười với cô một cái.

Ngay khoảnh khắc đó, Lam Từ Tuyết có cảm giác cô bé kia rất quen, nhất là mắt trái màu hạt dẻ kia.

Lam Từ Tuyết cố gắng dùng hai tay mà che nắng, mồ hôi không ngừng tuôn ra. Trời đã gần trưa mà chẳng thấy bóng dáng Tạ Phong đâu, gọi điện mấy lần đều không bắt máy, không biết đang làm cái gì nữa!

Chiếc áo dài tới đầu gối đột nhiên bị giật giật, Lam Từ Tuyết giật mình ngó sang, cô bé lúc nãy cười với cô đang nắm lấy gấu áo, cái đầu cao tới cổ cô lại cúi thấp xuống, phát ra tiếng cười khúc khích.

Lam Từ Tuyết rất thích trẻ con, cũng cười hi hi rồi vươn tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Hai tay vừa chạm vào, cô bé kia đã ngẩng đầu lên nháy mắt với cô một cái rồi kéo cô chạy đi. Lam Từ Tuyết bị bất ngờ, thân thể cũng không tự chủ được mà lao theo hướng cô bé, lát sau thì vì hiếu kỳ mà chạy theo cô bé kia, bàn tay mềm mại của trẻ con quả là nắm không thấy chán.

Đội đến khi Lam Từ Tuyết thở dốc, cả gương mặt đều đỏ bừng lên thì hai người mới dừng lại.

Khung cảnh phía trước quả thực không uổng công cô chạy đến một bờ hơi tai, phía sau nhà thờ là một khu vườn được bao phủ bởi hàng rào phủ đầy hoa từ đẳng, nơi đây trồng rất nhiều loại hoa đủ sắc màu, ở giữa còn có một bồn nước lớn, dòng nước trong suốt cứ lên cao rồi chạy xuống, lấp lánh như ánh mặt trời.

Cô bé kia đã ngồi lên mép bồn nước từ lúc nào, đôi tay nhỏ bé hòa vào dòng nước, gương mặt tròn trịa nhưng hơi gầy, đôi mắt sáng lấp lánh, hàng mi dài phủ xuống quá mí mắt, đôi môi hơi nhợt nhạt thỉnh thoảng lại chu lên. Quả thực là đáng yêu đến chết mất!

Nhưng mà...càng nhìn càng thấy quen...

“Cô bé, em tên gì?” Lam Từ Tuyết nhìn đi nhìn lại, mặc dù có hơi cao quá, nhưng nhìn hành động và gương mặt của đứa trẻ này dù sao vẫn chỉ là của một đứa trẻ tầm 12-13 tuổi.

“Thế Hy tên là Thế Hy!” Cô bé vẫn còn mãi đùa nghịch trong nước, cười cười trả lời.

Lam Từ Tuyết cũng bật cười vì câu trả lời ngây ngô của cô bé, hai tay xoa đầu Thế Hy như Tạ Phong vẫn làm với cô, tiếp tục hỏi :

“Sao em lại ở đây vậy?”

“Mẹ ở đây nên Thế Hy ở đây!”

“À, sao lúc nãy em lại kéo tay chị đến đây vậy?”

“Bởi vì Thế Hy biết chị là người tốt!”

Người tốt?! Người tốt nên mới được đến đây?!

Lam Từ Tuyết vẫn còn chưa hiểu được câu hỏi của Thế Hy thì điện thoại đã reo lên, cô cứ tưởng Tạ Phong đến đón mình, không ngờ lại là Lam Từ Uy.

“Tiểu Tuyết, hôm nay anh phải bay rồi. Có một thứ anh muốn đưa cho em.”

“Anh cứ chuyển phát nhanh tới nhà em là được rồi!”

“Không được! Bây giờ em đang ở đâu? Anh đến đưa cho em.” Lam Từ Tuyết thở dài thường trực, ông anh của cô cứ lăm lăm lại dờ hoi thế này đây. Sau khi đọc địa chỉ xong thì Lam Từ Uy lại báo 5 phút nữa anh sẽ tới, hại cô phải tạm biệt bé Thế Hy đáng yêu mà đi đón anh trai cô.

Lam Từ Uy nâng nhẹ cặp kính đen, nhăn mày khó chịu. Hắn cực kì chán ghét ánh nắng mặt trời, hơn nữa còn chiếu thẳng vào mắt như bây giờ. Em gái sao giờ này còn chưa thấy đâu? Lam Từ Uy nhìn qua nhìn lại, cuối cùng quyết định bước vào trong nhà thờ.

Lam Từ Uy không giống em gái mình, anh không thích những nơi như thế này. Cũng phải thôi, một người gián tiếp giết chết hàng ngàn người như anh sao có thể có lòng nhân hậu bao la biển trời như vậy được chứ.

Lam Từ Uy lang thang khắp khu vực quanh nhà thờ, sắc mặt càng ngày càng đen. Không ngờ cái nhà thờ này lại to như vậy, tìm đến mỗi mắt vẫn không thấy Lam Từ Tuyết đâu, cuối cùng lại đến một vườn hoa kì lạ.

Lam Từ Uy cau mày, bộ vest của hắn bị ướt một mảng rộng nơi chính giữa, anh vừa trừng mắt nhìn xem là kẻ nào to gan đến vậy thì bất gặp đôi mắt to tròn lấp lánh nhìn lên, đôi môi mọng chu chu lên :

“Ông chú, chú xâm nhập bất hợp pháp!”

Lam Từ Uy thoáng chốc ngây người như tảng đá, sau đó là tức giận đến cực điểm, không lưu tình mà một tay nhấc bổng đứa trẻ lảo xược chỉ cao chưa tới ngực anh lên cao, trừng mắt nhìn nó :

“Đã không biết xin lỗi mà còn nói như vậy?” Mặc dù anh cực kì cực kì ghét trẻ con, à, đương nhiên là ngoại trừ em gái bé bỏng của mình, nhưng dù sao vẫn còn chút “tình người” , nếu không Thế Hy đã bị Lam Từ Uy đập dưới chân rồi.

Thế Hy không ngốc, Thế Hy đương nhiên biết đại thúc lớn tuổi đang nổi giận, nhưng Thế Hy cũng giận! Khu vườn này là bí mật của Thế Hy và mẹ, à, còn có chị xinh đẹp, đại thúc xấu xa ở đâu đến đây, lại tự phép đột nhập nơi này!

“Ông chú xấu xí! Là chú sai! Người lớn phải biết nhận lỗi, không được đổ cho trẻ con!” Hai gò má hơi gầy căng phồng lên, vì tức giận mà có chút hồng hồng, hết như bánh bao nhân đậu đỏ vừa mới được hấp. (Tuổi đôi = _=)

Lam Từ Uy trông thấy cảnh này đột nhiên khề môi hơi nhếch lên, vẽ thành một nụ cười bí ối, hắn bỏ bé con qua tay kia, tay còn lại xao lên cái mông căng tròn. (Lợi dụng quá đi >_<)

“Bốp”, “Bốp“. Lúc Lam Từ Tuyết và Tạ Phong đến nơi từ xa đã nghe tiếng da thịt bị đánh vang lên thật kêu và tiếng khóc nức nở của trẻ nhỏ.

“Ai cho phép anh đánh chị ấy!” Tạ Phong giật lại Thế Hy đang bị đánh đến khóc sung cả hai mắt trên tay Lam Từ Uy, trừng mắt nhìn hắn như muốn giết người.

Lam Từ Uy lạnh nhạt nhìn lại, bình tĩnh hơn nhiều so với Tạ Phong. Nhưng ngay lúc đó cả anh và Lam Từ Tuyết đứng kế bên đều bị một câu này làm cho sững sờ.

“Chị?!” Lam Từ Tuyết gần như hét lên, hai mắt sững sờ mở lớn nhìn Thế Hy bé nhỏ đang nằm trong vòng tay của Tạ Phong. Mặc dù có hơi cao nhưng... nhưng rõ ràng đó là đứa trẻ 12 tuổi mà!

Lam Từ Uy cũng ngạc nhiên không kém, chỉ có điều hắn không lộ rõ ra bên ngoài như Lam Từ Tuyết, chỉ là hàng chân mày hơi cau lại mà thôi.

Quán ăn nhỏ bé của người bản địa hôm nay lại náo nhiệt hơn thường ngày vì có tiếng cười đùa của trẻ con. Á nhầm, của một cô gái 26 tuổi...

Tiếng cười của Thế Hy rất dễ nghe, gương mặt lại trắng trẻo đáng yêu, chỉ tiếc là có hơi gầy, trong lúc chờ thức ăn được bụng ra đã chạy qua chạy lại trò chuyện với những vị khách khác trong quán. Hầu hết mọi người đều quen biết Thế Hy, hơn nữa ai cũng thích cô.

Lam Từ Tuyết vẫn không chớp mắt nhìn theo bóng dáng nhỏ bé hoạt bát đó, trong mắt phảng phất hơi buồn.

Cô nhi viện vào ngày mưa bão năm đó có hai đứa trẻ được nhặt nuôi, một trai một gái, chúng là chị em sinh đôi. Hai đứa trẻ lớn lên đều hoạt bát lanh lợi, nhất là đứa bé trai lại càng nghịch ngợm hơn cả. Một hôm hai đứa trẻ cùng trèo lên cây đại thụ trong sân cô nhi viện, đứa bé trai không may ngã xuống, người chị thấy thế liền ôm lấy em mình nhưng không thể kéo lại, kết quả cả hai cùng té xuống đất. Đứa bé trai may mắn không sao nhưng đầu đứa bé gái lại đập phải một hòn đá cứng ở trong sân.

Các sơ trong cô nhi viện đã đưa đứa bé kia đi chữa trị, nhưng kinh phí cô nhi viện ít ỏi, đứa bé kia bị chẩn đoán là bị chấn thương não nghiêm trọng dẫn đến suy giảm trí tuệ. Cuối cùng vì muốn nó được chăm sóc tốt nhất, các sơ đành gửi đứa bé gái đó cho một nữ tu nuôi dưỡng. Không lâu sau đứa bé trai kia cũng được nhận nuôi.

“Vậy nên chị ấy năm nay đã 26 tuổi?”

“Phải, hơn nữa còn là sinh trước anh vài phút.”

Không chỉ Lam Từ Tuyết, tất cả những người lần đầu gặp Thế Hy đều nghĩ cô chỉ là một đứa trẻ. Tai nạn năm đó mặc dù chỉ khiến trí tuệ của cô dừng lại ở mức 5 tuổi nhưng Thế Hy sau lần tai nạn đó thì cơ thể suy nhược, lại hay ốm đau nên cả chiều cao và cân nặng của cô đều kém phát triển. Tạ Phong đã nhiều lần muốn đưa Thế Hy ra nước ngoài chữa trị nhưng cô không chịu, còn nói không muốn xa mẹ mình.

Đối với người “chị” lần đầu gặp mặt này Lam Từ Tuyết đặc biệt có cảm tình, cô có cảm giác Thế Hy có một sức hút vô hình, khiến mọi người đều muốn ở bên cạnh cô ấy.

À, chuyện gì cũng có ngoại lệ!

Thức ăn vừa được bụng lên đã tỏa ra mùi thơm nức mũi, Thế Hy cũng thăm một chạy về bàn ăn, hai mắt tròn xoe nhìn những món ăn ngon mắt.

“Hy Hy, món này rất ngon! Ăn nhiều một chút!”

“Ừm, món kia cũng ngon lắm, để Hy Hy gấp cho Từ Tuyết ăn!”

Hai người đều đã ngoài hai mươi bỗng chốc đều giống như một đứa trẻ. Thế Hy sau khi được Tạ Phong “dạy dỗ” liền hiểu được Lam Từ Tuyết là “em dâu tương lai” của mình, liền không ngần ngại gọi trực tiếp tên cô.

Tạ Phong ăn nhiều hơn mọi ngày, nhìn thấy hai người hân yêu thương nhất vui vẻ bên nhau, món ăn trên bàn càng thêm ngon gấp bội. Nếu như không có một cục than ở đây thì lại càng tốt.

“Cục than” đen thui mang tên Lam Từ Uy đang căng chân mày, mím chặt môi, răng như muốn cắn đứt điều thuốc mà nhìn chăm chăm vào Thế Hy.

26 tuổi?!

Chị gái của Tạ Phong?!

Càng nghĩ anh lại càng thấy đau đầu, càng nghĩ càng khó mà chấp nhận được.

“Chú, chú không ăn gì sao?”

Tiếng nói lãnh lút trong trẻo của Thế Hy khiến Lam Từ Uy giật mình, hần đưa mắt về phía cô, về mặt ngơ ngạc lộ rõ.

“Có phải chú sợ không? Không sao, để Hy Hy đút chú ăn nhé!” Trẻ con quả thực mau quên, thoáng cái đã quên mất hận thù giữa hai người.

Nhưng tại sao vẫn không chịu thay đổi cách xưng hô?!

Lam Từ Uy trừng mắt nhìn Lam Từ Tuyết đang che miệng cười, Tạ Phong thì khoe môi luôn nhếch lên, rõ ràng là đang cười anh.

“Chú, a một cái đi nào!”

Chính Lam Từ Uy cũng không biết tại sao mình đứng trước bé con này lại không cách nào phản kháng, vội há miệng ra để nó đút ăn.

“Ha ha ha! Há Há!”

Có trời mới biết Lam Từ Uy anh bây giờ tức giận tới nhường nào, vội hất tay Thế Hy ra, đứng lên.

“Anh Uy, em... em không cố ý đâu!” Bích Chi xua xua hai tay cười xòa, vội vàng lùi ra sau vài bước. Mặc dù cái bản mặt hung thần ác sát này cô đã không ít lần thấy qua nhưng lần này vẫn là đáng sợ nhất.

“Cô ấy đã nói không cố ý rồi, mong anh bỏ qua cho!” Bích Chi lùi thêm vài bước thì đụng trúng một bức tường làm bằng thịt người, Đồng Văn dùng một tay đỡ lấy vai cô, trộm mỉm cười.

Lam Từ Uy sắc mặt trước sau không đổi, nhìn hai người đang tình chàng ý thiếp trước mặt mình, trầm mặc quát một tiếng: “Hai người tình tứ đủ chưa?!”

Thanh âm không quá lớn nhưng đủ để tất cả mọi người trong quán giật mình nhìn về phía anh, Lam Từ Tuyết cũng thôi không cười nữa, chạy lại giảng hòa, nếu không chắc sẽ có án mạng mất.

Bàn ăn lại nhiều thêm hai người, không khí cũng không khác lắm, vẫn là những tên đàn ông trừng nhau hồng hộc, Bích Chi kéo tay Lam Từ Tuyết về phía mình, hỏi nhỏ:

“Này, cô gái đó là ai vậy? Rốt cuộc là người nào có thể thuần phục ông anh ác ma của cậu vậy?!”

Lam Từ Tuyết lườm Bích Chi một cái, nhắc nhở: “Cậu không sợ bị anh ấy làm thịt hay sao mà nói to vậy?”

Câu nói của Lam Từ Tuyết làm Bích Chi giật mình, trộm nhìn Lam Từ Uy, vẫn may anh ta vẫn đang bận trừng mắt với hai người kia nên không để ý nhiều.

“Cậu mau nói nhanh đi, rốt cuộc là ai vậy hả?!”

“Không cần hỏi Từ Tuyết, Thế Hy chính là Thế Hy, là chị gái của Tiểu Phong!” Một cái đầu nho nhỏ lộ ra giữa hai người khiến cả hai giật mình, lần này đến lượt Bích Chi há hốc mồm không dám tin.

Vốn hôm nay Bích Chi và Đồng Văn đến đây là để bàn chuyện kết hôn, đã định là cuối năm nay sẽ tổ chức, cuối cùng vì công việc bận rộn mà chưa kịp ăn hết bữa cơm đã vội ra về, đương nhiên là thiệp mời đã phát đủ, ngay cả ông anh “mặt than” cũng có một cái.

Lam Từ Tuyết cảm thấy chóng mặt, Tạ Phong liền dìu cô vào phòng vệ sinh, lúc đó Lam Từ Uy cũng nhận được điện thoại mà rời đi, lần này rời đi chắc khó gặp lại, thế mà vẫn không kịp nói lời từ biệt.

Nhưng mà vấn đề không chỉ ở đó, lúc hai người trở lại đã không thấy bóng dáng Thế Hy đâu. Tạ Phong hoảng hốt vội vã đi tìm nhưng mọi người trong

quán đã về gần hết, những người ở lại thì đều nói không biết. Ngay khi Tạ Phong định ra ngoài tìm thì Lam Từ Tuyết mới sực nhớ ra, uể oải nói :

“Không phải là bị ông anh của em đem đi mất rồi chứ...”

“Ting” một tiếng, tin nhắn vừa vắn được chuyển tới, đập vào mắt cô là dòng chữ “Bảo vật đã bị ta lấy đi, chơi chán rồi sẽ trả!”

“...”

“Lam! Từ! Uy!!!”

(Món quà cuối mà au dành tặng cho các bạn trước khi thi đây ^^ Mn thi tốt nhé ^^ Fighting!)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

CHƯƠNG 47

Lam Từ Uy mỉm cười vuốt ve mái tóc rối bời của tiểu yêu đang ngủ say trong lòng ngực mình, ánh mắt thỉnh thoảng dừng lại trên khuôn mặt xinh xắn lại tròn tròn đó. Vốn dĩ hẳn không có chủ ý muốn đưa bé con này đi nhưng lúc đi ra thì bị nó kéo lại, lại còn đòi đi theo, miếng thịt đã dâng đến miệng thế này, không ăn thì chán quá...

Tạ Phong, chú em dám cướp em gái anh, hôm nay anh sẽ cướp chị gái chú vài ngày cho chú biết tay! Khả khả!

Bé con trong lòng khẽ động dậy, hàng lông mày hơi nhíu chặt lại, có lẽ là vì lạnh. Lam Từ Uy đắp cho bé thêm cái mềm nhưng bé vẫn run, cuối cùng đành ôm bé vào lòng, dùng hơi người để sưởi ấm bé.

Bé con cảm nhận được hơi ấm thì động động người cổ chui rúc cả thân người vào trong lòng ngực Lam Từ Uy. Anh nhíu mày, cảm giác ngứa ngáy không thích chút nào. Nhưng đánh thức nó nhờ đâu nó khóc òa lên thì một nên đành mặc kệ mà không tách ra.

Lam Từ Uy đến bây giờ vẫn không chấp nhận được người đang ngủ say là một cô gái 26 tuổi nên vẫn mặc định nó chỉ là một đứa con nít.

Chuyến bay đến Los Angeles còn ba tiếng nữa mới hạ cánh, ôm một cục bông ngủ cho đến lúc đó cũng không phải là ý kiến tồi.

Cánh cửa cũ kĩ kêu lên tường tiếng ken kết, chậm chậm mở ra.

“Vào đi!”

Tạ Phong nghiêng người kéo hai cái balo to lớn vào trong, Lam Từ Tuyết theo sau hẳn, tay nắm chặt lấy vạt áo hẳn, hai mắt nhìn khắp căn nhà.

Tạ Phong phát hiện ra rằng Lam Từ Tuyết và chị mình chỉ khác nhau về bề ngoài, bên trong vẫn luôn là một đứa trẻ mãi không chịu lớn.

Căn nhà này tính ra không quá rộng lớn nhưng không gian được bày trí trông rất khoáng đạt, tông màu chủ đạo là màu be khiến nó sáng sủa hơn rất nhiều, trên tường còn treo rất nhiều tranh, đa số là tĩnh vật, xem ra chủ nhà rất có năng khiếu nghệ thuật. Hơn nữa nơi đây hình như đã lâu chưa có người ở nhưng lại rất sạch sẽ, mùi tinh dầu còn phảng phất trong không khí.

“Đây là nhà anh sao?” Trông hình như không giống, hai căn biệt thự của hẳn đều có tông màu chủ đạo là đen.

“Đúng hơn là còn một người nữa.”

“Một người nữa?!”

Tạ Phong không trả lời, Lam Từ Tuyết ngó nghiêng một lát rồi theo hẳn vào phòng ngủ.

Căn phòng này có thể nói là được trang trí còn cầu kì hơn bên ngoài, ở giữa phòng là một cái giường lớn, kế bên là giá sách, nhìn lướt qua đều là sách về chủ đề âm nhạc, kế bên cửa sổ còn có một lọ xương rồng và... một chiếc đàn dương cầm.

Trên tường ngay trên giường ngủ là một bức ảnh chân dung được phóng to, người con gái trong ảnh rất xinh đẹp, nụ cười trên môi cô căng tràn sức sống, bộ lễ phục tốt nghiệp màu xanh càng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Tạ Phong nhìn bức ảnh đó không chớp mắt, thi thoảng sẽ cười. Lam Từ Tuyết cũng không rời mắt khỏi nó, chỉ là thi thoảng sẽ thấy có chút mất mát, có chút chua xót, lại có chút đau lòng, bất chợt nhớ đến chiếc nhẫn khắc chữ “Đình” lần trước.

“Cô ấy rất xinh đẹp!” Hơn nữa còn có chút quen mắt.

“Ừm.” Ánh mắt Tạ Phong vẫn không rời khỏi bức ảnh đó, nếu như không có một tiếng “ừm” kia Lam Từ Tuyết còn nghĩ là hắn không nghe thấy.

Không gian im ắng, Lam Từ Tuyết đã nhìn chán rồi liền đẩy cửa rời đi.

“Sao em lại bỏ đi?” Cánh tay Lam Từ Tuyết bị Tạ Phong kéo lại, ánh mắt thấp thoáng vui vẻ đó liền chính thức chọc tức cô.

“Không đi chẳng nhẽ ở lại để xem anh nhìn tranh nhớ người à?” Gương mặt đỏ lên vì tức giận mà hất tay Tạ Phong ra.

“Đi theo anh.” Tạ Phong sao có thể là người dễ dàng cho cô đi, không nói hai lời liền kéo Lam Từ Tuyết trở lại căn phòng.

Hắn đi đến bên cạnh cây đàn dương cầm, ngón tay lướt trên những phím đàn không một hạt bụi, ánh mắt đầy vẻ say sưa. Ngay khi những nốt nhạc đầu tiên của bản “Night Of The Piano” vang lên, gương mặt người phụ nữ mà Lam Từ Tuyết cứ cố cảm giác ngờ ngợ lại hiện lên.

“Nghiêm Đình Đình!” Cô bất chợt thốt lên rất khê.

Đôi mắt Tạ Phong khép hờ, hắn nghe thấy nhưng im lặng không trả lời cô, ngón tay chai sần đầy những vết sẹo lướt trên phím đàn. Không gian nhanh chóng được âm nhạc lấp đầy, Lam Từ Tuyết đắm chìm vào trong bản piano mình thích nhất, hai mắt nhắm hờ lắng tai theo dõi điệu nhạc.

Nốt cuối của bản nhạc được ngân dài ra, Lam Từ Tuyết như vừa tỉnh giấc mộng, ánh mắt mông lung nhìn người đàn ông đang ngồi trước cây đàn dương cầm. Ánh trăng chiếu rọi lên gương mặt góc cạnh, sắc sảo, soi rõ từng giọt mồ hôi lăn dài trên trán hắn, sóng mũi cao gầy, vầng trán rộng cùng đôi mắt sâu thẳm thấm đẫm hồi ức.

“Căn nhà này là nơi mà anh và cô ấy từng sống trong những năm cấp 3, lúc đó cả hai đều có mơ ước có thể thi vào Học viện Âm nhạc.”

“Hai người ở chung một phòng sao?”

“Đồ ngốc, em đang suy nghĩ cái gì vậy? Đây là phòng cô ấy, phòng anh ở bên kia.”

“Ồ, ừm... Rồi sao nữa?”

“Bọn anh thích nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên, cô ấy rất mạnh mẽ, hoạt bát, chính vì điều đó mà anh thích cô ấy, nhưng cũng vì điều đó mà anh và cô ấy phải rời xa nhau.”

“Vài tháng trước khi cùng nhau thi vào Học viện Âm nhạc, ông của anh gọi điện tới, nói muốn anh quay về làm kinh doanh. Nhưng khi quay về anh đã nói rõ là muốn theo đuổi ước mơ của mình, ông cuối cùng đành nhượng bộ mà đồng ý. Nhưng khi anh quay lại, mọi thứ đã không thể cứu vãn được nữa rồi.”

“Sau này anh mới biết, trong khi anh đi mẹ cô ấy đã tới, uy hiếp cô ấy phải lấy một người đàn ông giàu có trong thôn thì mới được thi vào trường mà mình mong muốn. Nhà cô ấy rất nghèo, trong 3 năm cấp 3 cô ấy luôn đi làm thêm để gửi tiền về nhà và tiếp tục đi học, nhưng mẹ cô ấy đã đem toàn bộ số tiền cô ấy tích góp được nung vào sòng bạc. Nếu cô ấy không cưới lão già giàu có đó, mẹ cô ấy sẽ không có tiền trả nợ, cả cô ấy cũng không thể đến trường.”

“Vậy nên giữa anh và ước mơ, cô ấy đã chọn ước mơ của mình. Bọn anh từ đó đến nay vẫn không gặp lại.”

Giọng điệu của Tạ Phong rất bình thản, tựa như đang kể câu chuyện của một ai đó xa lạ chứ không phải điều mình luôn giấu kín trong lòng. Nhưng ánh mắt luôn phản chiếu tâm trạng thật của con người, tất cả những bi thương, chua xót, hoài niệm, cả nỗi nhớ nhung mãnh liệt trong đáy mắt hắn cô đều thấy được. Có lẽ là cả sự cô đơn.

Không phải ngẫu nhiên mà hai con người ta yêu nhau, cũng không phải ngẫu nhiên mà họ lại chia tay. Ai cũng có nỗi khổ không thể nói ra, đến một ngày mới bất chợt phát hiện đã không còn nhau nữa rồi.

Ngày đó Tạ Phong chỉ là một tên nhóc con mới lớn chưa nghĩ nhiều, cái ngày Nghiêm Đình Đình bỏ đi hắn chỉ cảm thấy bản thân mình bị xúc phạm mà không đi tìm cô, bỏ mặc tất cả mà quay về Tạ gia thực hiện việc mà ông nội mong muốn, ngay cả ước mơ cũng bị chút bốc đồng đó chôn vùi mãi mãi.

Lam Từ Tuyết siết chặt vòng tay đang ôm lấy cổ Tạ Phong từ phía sau, khó khăn cất lời :

“Tại sao anh lại muốn nói chuyện này cho em biết?”

“Không phải em luôn thắc mắc cái nhãn lần trước Tạ Nhạc đưa cho anh sao? Đó chính là thứ cuối cùng mà cô ấy để lại.”

Ánh mắt Tạ Phong hơi tối lại, ngày đó hắn đã để cái nhãn đó lại căn nhà này, muốn để nó mãi mãi chìm vào quá khứ, nhưng cuối cùng vẫn bị đào lại. Tạ Nhạc năm đó rời đi thì tình cảm hai người vẫn còn tốt đẹp, Tạ Phong luôn đeo cái nhãn bên mình nên khi nhìn thấy vật đó, cậu cứ đinh ninh là do Tạ Phong làm.

Trời về khuya càng trở lạnh, tiếng côn trùng kêu râm rang đâu đây, ánh trăng mờ ảo bên khung cửa sổ chiếu rọi hồi ức đã ngủ quên.

Những ngón tay lại lướt lên phím đàn, tiếng nhạc hòa cùng tiếng hát trong trẻo đầy hoài niệm. Hoài niệm một tuổi thanh xuân đã từng mơ ước, hoài niệm những giấc mơ vẫn còn gian dở xếp lặng trên gác sách. Vẫn mãi tươi đẹp như vậy.

“Em nghe thấy tiếng mưa rơi trên thảm cỏ xanh

Nghe thấy tiếng chuông tan học vang lên nơi phương xa

Nhưng em lại không nghe thấy tiếng của anh

Đang nghiêm túc gọi to tên em

Khi yêu anh em vẫn chưa biết được lòng mình

Xa nhau rồi mới hiểu được thế nào là khắc cốt ghi tâm

Tại sao lại không phát hiện ra gặp được anh

Là điều tươi đẹp nhất trong cuộc đời này

Có lẽ khi đó còn mãi vui đùa và khóc nhè

Mãi đuổi theo sao băng vụt qua bầu trời

Người dĩ nhiên sẽ không nhớ

Là ai luôn âm thầm đứng đó bảo vệ em trong mưa gió

Thì ra anh chính là may mắn mà em muốn giữ lại nhất

Thì ra chúng ta đã từng đến gần tình yêu đến vậy

Vậy em sẽ chống lại quyết định của cả thế giới

Vậy hãy cùng em đứng dưới cơn mưa rào này

Tất cả đều là tấm chân tình không vấy chút bụi trần của anh

Được gặp gỡ anh là điều may mắn đến nhường nào

Nhưng em lại đánh mất quyền lợi được rơi nước mắt vì anh

Chỉ mong rằng ở chân trời nơi em không nhìn thấy

Anh đang rộng đôi cánh của mình

Gặp người đã được định trước cho anh

Cô ấy sẽ là người may mắn nhất thế gian này

Thanh xuân là một chuyến đi đầy trắc trở

Mang theo sự nhận thức muộn màng mà tươi đẹp

Vẫn chưa kịp nói lời cảm ơn anh đã cho em dũng khí

Để em có thể quay lại là chính mình.”*

Kể từ khi biết được chuyện giữa Nghiêm Đình Đình và Tạ Phong, Lam Từ Tuyết rất hay hỏi về Nghiêm Đình Đình. Tạ Phong rất bất ngờ trước thái độ của cô nhưng vẫn vui vẻ trả lời những câu hỏi vụn vặt đó như : Em và cô ấy ai điệu dáng hơn, ai nấu ăn ngon hơn, ai có mắt thẩm mỹ tốt hơn,... Hầu như lúc nào cô cũng có thể hỏi.

Hai người đến nơi đây là để đi nghỉ dưỡng nên suốt ngày Lam Từ Tuyết không có việc gì làm, rảnh rỗi nhàm chán nên chỉ có thể kéo hần ra khỏi máy vận kiện được gửi đến mà ngồi trước màn hình xem TV. Những chương trình ưa thích của cô đều bị bỏ xó nếu có chương trình Nghiêm Đình Đình xuất hiện, dù là mấy giây quảng cáo cô cũng xem chăm chú.

Tạ Phong phát hiện, mình may mắn thoát việc đứng giữa hai người nhưng lại mua được một tình địch. Lam Từ Tuyết sắp biến thành fan cuồng của Nghiêm Đình Đình mất rồi!

Cuối cùng cũng có ngày cả hai đều rảnh rỗi, văn kiện không tới và chương trình có Nghiêm Đình Đình cũng không có, cả hai cùng nhau đến khu vực thị trấn gần đó mua sắm.

Nơi hai người ở mặc dù vẫn nằm trong khu vực của thôn nhưng lại ở ngoài rìa, muốn đến trung tâm dân cư thì phải đi bộ mất mấy tiếng. Không phải không có xe mà là đi bộ vì sức khỏe và môi trường (Lam Từ Tuyết said).

Khi đến nơi đã là giữa trưa nhưng khu chợ chỉ có đông đúc hơn chứ không kém đi vì ánh nắng chói chang. Ở đây bày bán đủ thứ mặt hàng lạ mắt lại đủ sắc màu khiến Lam Từ Tuyết cứ xem rồi lại mua, xem rồi lại mua hoài không chán. Điều đặc biệt là mặc dù Tạ Phong đã rời đi nhiều năm nhưng có nhiều người vẫn còn nhớ hân, vui vẻ chào hỏi, có người còn cho hân vài cân trái cây đặc sản về ăn dần.

Ăn chơi thật ra cũng là một công việc cực nhọc. Lam Từ Tuyết đưa tay quệt đi khóe miệng dính đầy dầu mỡ, lại hút một hơi hết nửa ly sữa đậu nành mát lạnh, hai mắt lại sáng lên khi nhìn thấy một quầy bán đồ trang sức bên đường.

Tạ Phong ngoài thờ dài cũng chỉ có thể thờ dài, vật vã lúi đống đồ nặng trĩu chạy theo cô.

Lam Từ Tuyết lại chìm vào những thứ lấp lánh muôn màu, bất chợt nhìn đến một chiếc nhẫn sáng lấp lánh phủ đầy bụi ở nơi góc hàng. Trên đó khắc một chữ “Phong”.

“À, cái nhẫn này là nhiều năm trước có một cặp tình nhân đến đặt làm, nhưng cuối cùng chỉ lấy một chiếc, tôi thấy chiếc này đẹp nên giữ lại làm mẫu, cô cũng muốn một cái như vậy à?”

Hai mắt Lam Từ Tuyết không rời khỏi chiếc nhẫn đó, cô có thể tưởng tượng ra khung cảnh khi hai người đó tay trong tay đi dưới ánh chiều vàng đẹp đôi như thế nào.

Thật ra cô rất đề ý, cô sợ mình không đẹp bằng Nghiêm Đình Đình, không nấu nướng giỏi như Nghiêm Đình Đình, không hiền dịu như Nghiêm Đình Đình, không xứng với hân bằng cô ấy. Cô sợ rất nhiều, rất nhiều thứ nhưng cô không muốn nói ra, càng không muốn để hân biết. Có khi nào hân sẽ cảm thấy cô đánh đá chua ngoa, ngay cả tình cũ cũng không tha?

Lam Từ Tuyết không ghét Nghiêm Đình Đình, càng không có ý trách cứ Tạ Phong, chỉ là có một số chuyện cô vẫn không thể chấp nhận được mà thôi.

“Tôi lấy cái này.” Lam Từ Tuyết nắm chặt lấy cái nhẫn rồi đi, quăng lại cho người bán hàng một mớ giấy bạc, nhanh chóng cho nó vào túi, cô không muốn để Tạ Phong nhìn thấy.

“Cô gái!”

Tiếng gọi làm Lam Từ Tuyết giật mình. Cô quay đầu lại. Một bà lão đang ngồi bên vệ đường, khác với những gian hàng được trang trí đẹp mắt bên cạnh, chỗ của bà chỉ đơn độc một mảnh chiếu rách cùng tấm biển bằng giấy đã cũ nát: “Xem bói.”

Lam Từ Tuyết lùi lại vài bước, cúi xuống ngồi bên cạnh bà cụ, bà bị mù, những nếp nhăn như xô vào nhau trên gương mặt gầy rộc, xanh xao, mái tóc đã bạc trắng.

Cô lục túi này túi nọ rồi lôi ra vài tờ tiền lẻ, lục lại vẫn không được gì hơn, có lẽ lúc nãy do quá tức giận mà cô đã đưa hết số tiền của mình cho người bán hàng kia rồi.

“Bà ơi, bà cầm đỡ đi ạ!” Ái ngại nhét vài đồng lẻ vào tay bà cụ, Lam Từ Tuyết đột nhiên cảm thấy có lỗi.

Bà cụ nhú mồm, lắc đầu đẩy tay Lam Từ Tuyết ra, chỉ vào hai chữ trên tấm biển:

“Già này chỉ xem bói chứ không xin tiền, cô gái, cháu có muốn xem không?”

Lam Từ Tuyết nghe thấy những lời của bà cụ thì mới nhìn lại tấm biển kia, cười xòa xin lỗi:

“Đạ được, bói như thế nào ạ?”

Bà cụ gật gù vài cái rồi cất lời: “Đừng nhúc nhích, để ta nhìn kĩ cháu!”

Lam Từ Tuyết thoáng kinh ngạc, hai mắt lại mở lớn nhìn kĩ, rõ ràng là bà ấy bị mù cơ mà? Nhưng vẫn nghe lời không nhúc nhích để bà lão nhìn cho kĩ.

Bà lão lắc đầu thờ dài, cầm lấy tay cô khẽ vỗ lên:

“Cháu gái, cuộc đời của cháu có rất nhiều ngã rẽ, cháu có rất nhiều lựa chọn nhưng sao cháu phải chọn con đường này? Cháu với người kia có nhân duyên nợ từ kiếp trước nên kiếp này chắc chắn phải trả. Nhưng cái giá phải trả rất đắt, kết quả cuối cùng người chịu thiệt thòi vẫn là cháu. Nghe lời ta, nên sớm rời xa người đó, chọn một lối đi khác cho riêng mình, cháu có thể tránh được kiếp nạn này.”

Lam Từ Tuyết đơ ra, càng nghe càng không hiểu. Người kia là ai? Kiếp nạn gì vậy?

Bà cụ lục lọi trong túi một hồi rồi lấy ra một sợi chỉ đỏ có đính một miếng bạc nhỏ, đeo lên tay cô, nhỏ giọng dặn dò:

“Giữ kĩ nó, nó sẽ giúp cháu giữ cho ngọn lửa sinh mạng cháy rực.”

Lam Từ Tuyết mặc dù không hiểu nhưng vẫn giữ chặt cái vòng trong tay, cảm ơn bà cụ. Lúc cô quay người lại thì phát hiện một bóng đen ở sau lưng mình.

“Á! Anh làm em giật cả mình!” Tạ Phong nghiêm mặt nhìn cô rồi lại lướt qua bà lão, khẽ cau mày, không nói hai lời liền lôi cô rời đi.

“Áy, khoan đã! Từ từ một chút!” Tạ Phong phát hiện cổ tay Lam Từ Tuyết đã bị mình nắm đến đỏ lên liền đi chậm lại, dần dần thả lỏng tay cô ra.

“Lời bà ta nói không đáng tin đâu!”

“Tại sao?” Lam Từ Tuyết nghiêng đầu về phía trước, thăm quan sát sắc mặt của hắn.

Mặt Tạ Phong ngày càng đen, liếc cô lại một cái rồi mới chịu nói :

“Ngày đó anh và Đình Đình cũng từng đến đây. Bà ta còn nói bọn anh sẽ bên nhau đến già, kết quả thì sao chứ? Có khi bây giờ bà ta cũng không nhớ đã từng nói gì với bọn anh đâu!”

Tạ Phong luôn như vậy, khi nói chuyện luôn che dấu cảm xúc của mình, chẳng ai biết được hắn đang buồn hay vui, đang tức giận hay hạnh phúc. Lam Từ Tuyết chỉ là có cảm giác khoảng cách giữa hai người chưa bao giờ được kéo lại. Hắn luôn như vậy, ẩn ẩn hiện hiện như thế khiến cô không thể nắm bắt được.

Lam Từ Tuyết đột nhiên có cảm giác đầu đau như búa bổ, lồng ngực thắt chặt từng cơn khiến cô khó thở, loạng choạng đứng không vững. Tay cô chống lên tán cây to lớn bên cạnh, cố gắng điều chỉnh nhịp thở của mình. Vừa lúc điện thoại của Tạ Phong reo lên, hắn lướt qua màn hình điện thoại rồi quàng lại một câu “Em đến chỗ ghế đá bên kia đợi anh.” rồi vội vã rời đi.

Từ chỗ gốc cây to lớn đến ghế đá bên kia chỉ có vài bước chân nhưng Lam Từ Tuyết phải cố gắng lê tấm thân mệt mỏi một hồi mới đến ngồi xuống được. Hô hấp càng lúc càng khó khăn, cô có cảm tưởng như mình vừa đi bộ vài km vậy.

Thật ra sức khỏe cô từ lần vào bệnh viện trước đã bắt đầu yếu đi nhưng bác sĩ khám cho cô là cô bạn khá thân hồi học trung học nên đã giúp cô giữ bí mật này, không để cho Lam Từ Uy hay Tạ Phong biết, đồng thời âm thầm kê thuốc cho cô.

Lam Từ Tuyết lục lọi trong chiếc túi đeo ngang vai, lọ thuốc trống rỗng hiện ra trước mắt cô. Lam Từ Tuyết quả khái trừu người chắc là một chuyện rất vui nên ông trời mới thích trừu người cô như vậy.

Lam Từ Tuyết chống tay định đứng dậy nhưng lại ngã xuống. Chất lỏng màu đỏ sền sệt từ từ chảy ra từ mũi cô, nhỏ từng giọt từng giọt xuống chiếc váy xanh lam. Lam Từ Tuyết vội vã dùng ngón trỏ chặn lại dòng máu đỏ thẫm đang chảy xuống, vội vàng lấy khăn giấy lau đi.

“Em sao vậy?”

Lam Từ Tuyết giật mình đến đáng rơi cả khăn tay, vội vã cúi xuống nhặt lên.

“Đi nào, anh đưa em về!” Tạ Phong thấy nắng càng ngày càng gắt liền giục Lam Từ Tuyết trở về, cũng không để tâm lắm đến biểu hiện thất thường của cô.

Lam Từ Tuyết thăm thò ra một hơi, may mà không bị hắn phát hiện. Lau sạch sẽ những vết máu kia xong liền ngẩng đầu cười hi hi, quàng tay hắn cùng nhau trở về.

* : May mắn bé nhỏ - Hebe

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

CHƯƠNG 48

Lam Từ Uy lần mò trong bóng tối một hồi rồi bật công tắc đèn lên, ánh sáng chói mắt nhanh chóng phủ khắp căn phòng rộng lớn. Bỏ áo khoác dày cộm lên trên ghế, hắn vội lấy cái khăn rồi bước vào phòng tắm.

Dòng nước mát lạnh khiến da thịt hắn tê rần, cảm giác vì một mối mà buồn ngủ nhanh chóng bị sự lạnh buốt xua đi. Dòng nước mát lạnh men theo đường cong cơ thể mà chảy tới các vết thương còn chưa liền da, đau rát khiến Lam Từ Uy bất giác nhíu mày.

“Chú! Chú đang làm gì vậy?”

Một cái đầu nho nhỏ chẳng biết từ đâu xuất hiện lù lù trong phòng tắm, cái miệng nhỏ xinh mỉm cười với Lam Từ Uy. Lam Từ Uy hấn dấm thề, đây là lần duy nhất, duy nhất trong đời hắn cảm thấy thế giới này thật đáng sợ. (=) Hai tay cuống quýt vơ lấy khăn tắm che đi nửa thân dưới của mình, giận dữ chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn kia mà quát :

“Cô làm gì ở đây hả?”

Thế Hy tuy nhỏ người nhưng trí tuệ tuyệt nhiên là phát triển bình thường, nhìn thấy Lam Từ Uy vội vã dùng khăn tắm che lại liền tò mò nhìn qua nơi kia. Đột nhiên lại đỏ mặt. Thế Hy biết Thế Hy có lỗi, còn tốt bụng định xin lỗi, nhưng ông chú đã già lại còn khó tính đột nhiên lại quát Thế Hy. Thế Hy cảm thấy không vui nên đương nhiên sẽ không xin lỗi rồi.

“Ông chú già, đừng làm như mình có giá như vậy! Lè!” Thế Hy lè lưỡi trêu tức Lam Từ Uy, khuôn mặt tròn vo phồng lên, giơ lên một ngón tay tỏ vẻ thách thức. Đóng cửa phòng tắm cái “tầm” rồi hiên ngang rời đi.

Sai lầm! Quả thực là sai lầm! Sai lầm đến không thể sai lầm hơn!

Đáng lí lúc đầu mình không nên mang tiểu quỷ đó đến đây, đã tốn tiền tốn của nuôi nó mà còn bị nó sỉ nhục thế này! Trong lòng Lam Từ Uy không ngừng rơi nước mắt, thương tiếc cho một đời trong trắng của mình. (Poor you =))

Đóng cửa phòng tắm lại thật mạnh, Lam Từ Uy cố tình muốn nói cho cái người đang nằm trên giường đó biết hắn đang thật sự, thật sự rất tức giận! (Hòn cả thế giới >_<)

Cái người trên giường rõ ràng không biết mình đã sai, cuộn tròn trong chăn bông ấm áp, căn bản là không chú ý tới Lam Từ Uy.

Lam Từ Uy dù sao cũng... lớn hơn người kia 2 tuổi nên cũng không muốn thể hiện cái bản tính trẻ con của mình. Hắn lấy kính ra đeo vào, tiếp tục với công việc của mình.

Đồng hồ tích tắc tích tắc quay từng vòng lớn, mới đó mà đã một giờ sáng. Lam Từ Uy đặt cặp kính dày sang bên cạnh, hai tay day day huyết thái dương.

Lần này qua Mỹ mục đích chính của hắn chính là thanh toán một đơn hàng lớn, số vũ khí mà lần này bán ra nhiều gấp 3 lần bình thường. Điều quan trọng nhất vẫn là đối tượng để buôn bán lần này. Đơn hàng này được người trong giới vô cùng coi trọng, có không ít người muốn lấy được số vũ khí kia, nhưng hai thế lực lớn nhất vẫn là Scaper và Dumb, Lam Từ Uy vẫn đang đau đầu không biết nên đồng ý với ai.

Dưới chân đột nhiên có cảm giác nhột nhột do bị một vật mềm mại chạm vào, Lam Từ Uy cau mày nhìn xuống, hắn không thích những thứ như vậy một chút nào. Thế Hy tay ôm một con heo hồng nho nhỏ trong lòng, thoăn thoắt leo trèo, trong chốc lát đã yên vị trên đầu gối Lam Từ Uy, hai mắt tròn xoe nhìn vào một mớ thứ cô không hiểu trên bàn, nghiêng mặt hỏi :

“Chú! Đây là gì vậy?”

Lam Từ Uy kéo tay Thế Hy ra khỏi đồng văn kiện, lỡ đâu nhóc con làm bẩn nó thì sao? Nhưng mà cái bàn tay này sao mà nhỏ quá vậy, còn mềm mềm ẩm ẩm nữa, dù sao mình cũng “nuôi” nó, cho cầm chút chắc là không vấn đề thì đâu.

“Chú, tay của chú lạnh quá!” Thế Hy bị hai tay lạnh buốt của Lam Từ Uy nắm chặt, rung người một cái rồi nói.

“Phải chú ý sức khỏe!” Cảm thấy còn chưa đủ, Thế Hy ngửa người ra sau, lưng tựa vào lồng ngực vững chãi của Lam Từ Uy, cái đầu nhỏ cọ cọ vào cổ hắn, đem thân nhiệt trên người mình truyền qua cho Lam Từ Uy.

Không tồi! Lam Từ Uy vô cùng hưởng thụ ôm cục bông nhỏ trong tay, hơi cúi đầu tựa vào hõm vai Thế Hy, hai mắt nhắm nghiền đầy mệt mỏi.

Hai người đã đến Los Angeles được ba ngày, vấn đề đã phát sinh ngay từ lúc cả hai đặt chân xuống sân bay. Tiểu quỷ không chịu ở yên một chỗ vừa quay đầu đã chạy đi đâu mất, báo hại hắn phải lục tung cả sân bay để tìm, cuối cùng thì nhìn thấy cô đang ngồi bó gối tại một góc sân bay.

Lúc đó hắn đã định đánh Thế Hy vài cái nhưng khi đôi mắt tràn ngập những giọt nước trong vắt đó đập vào mắt hắn, hắn chỉ có thể ôm cô vào lòng mà xin lỗi.

Khi về đến khách sạn Thế Hy đã ngủ gục trong lòng hắn từ bao giờ, vì không muốn cô thức giấc nên Lam Từ Uy đành phải hủy phòng, nhân từ độ lượng mà chia cho Thế Hy nửa cái giường, dù sao cô cũng đã đủ tuổi rồi, chắc không bị bỏ tù vì tội ấu dâm đâu nhỉ?

Mà Thế Hy tội nghiệp lại cảm thấy ông chú mặc dù hơi lớn tuổi, hơi già một chút, lại còn khó tính và không đẹp bằng em trai nhưng lại rất tốt bụng, mua bánh ngọt cho cô ăn lại còn cho cô ngủ chung nữa, ngoài mẹ ra chưa có ai đối xử với cô như vậy. (Cái đồ dụ dỗ trẻ em =_ =)

Cuộc sống của hai người cứ thế diễn ra rất hài hòa, trong lòng Lam Từ Uy vẫn mặc định Thế Hy là một đứa nhóc con nên không so đo với cô chuyện xưng hô nữa. Còn Thế Hy... không thể nào, người như cô sao có thể nghĩ nhiều như thế!

Đương nhiên sẽ thật tuyệt vời nếu lúc nào đó không có những đoạn hội thoại kiểu này...

“Ông chú già, mau dậy!”

“Om sòm quá, đã bảo là hôm qua 2 giờ sáng chú mới được ngủ cơ mà!”

“Không được! Mẹ nói rồi, con người sống phải có kỉ luật, hằng ngày phải thức dậy lúc 6 giờ, ăn sáng lúc 6 rưỡi, đi làm lúc 7 giờ, 11 giờ thì về nhà, sau đó phải ăn cơm... còn gì nữa nhĩ?...”

“Khò... khò...”

“Thế Hy, đã bảo cái này là hàng mẫu, không ăn được!”

“Thế Hy, đã bảo cái này là đồ cỡ dễ vỡ, không được đụng vào!”

“Thế Hy, đã bảo đây là chó thật, chó thật đó, không phải đồ chơi! Không được cắn! Á!”

“Thế Hy,...”

“Chú! Người già rồi không nên nói nhiều như vậy, chú đau họng còn Thế Hy đau đầu, chi bằng chúng ta cùng ngồi xuống uống trà đi! Được không?”

“Thế Hy! Đó là rượu! Không phải trà!”

“Đi ngủ!”

“Đọc truyện!”

“Đi ngủ!”

“Đọc truyện!”

“Đi ngủ!”

“Đọc truyện!”

“...”

“...”

“Được rồi! Một lần thôi đấy!”

“Yeah, chủ nghĩa vô sản thắng lợi, vùng lên hỡi anh em!”

“...”

Mệt nhọc mờ hai mắt, Lam Từ Tuyết nhìn về phía đồng hồ, tới qua hai giờ cô mới thiếp đi được một lúc, giờ đã là chín giờ.

Nơi bên cạnh vẫn không chút hơi ấm, đêm qua Tạ Phong vẫn không về nhà. Lam Từ Tuyết không còn nhớ nổi đã bao nhiêu đêm hần chưa trở về, có lẽ là từ ngày trở về từ chuyến đi đó, chưa một đêm nào hần về nhà.

Nhưng Lam Từ Tuyết đã chẳng còn đủ hơi sức để quan tâm chuyện đó, những ngày này sức khỏe cô càng lúc càng kém, đã bước chân lên giường thì sẽ không có sức để bước xuống, ngoài cháo trắng ra thứ gì cũng không chui vào bụng được. Ngay cả thuốc bổ máu cô cũng không uống được.

Tủ lạnh trống trơn chỉ còn lác đác vài chai sữa, Lam Từ Tuyết lấy bừa một chai bỏ vào lò vi sóng. Vừa định ngồi xuống thì chuông cửa vang lên.

“Bạn hiền, mau nhìn xem tờ mạng gì cho cậu này!”

Lam Từ Tuyết nở nụ cười, nghiêng người để Bích Chi vào.

Bích Chi liếc qua cái lò vi sóng đang quay, bên trong chỉ vón vện một chai sữa, bĩu môi : “Biết ngay là cậu không chịu ăn sáng mà! Lại đây! Nhìn xem!”

Lam Từ Tuyết gượng cười, nhìn Bích Chi lấy trong túi ra biết bao nhiêu là thứ. Có thịt có rau có cá, không thiếu thứ gì.

“Mau lại đây! Cậu thích ăn gì thì ăn!”

“Ờe...”

Bích Chi còn chưa nói hết câu, Lam Từ Tuyết đã bụm miệng bỏ chạy, cái mùi tanh nồng đó chỉ khiến cô mắc ói chứ đừng nói là ăn.

“Cậu sao vậy?” Bích Chi vội vàng chạy theo sau cô, tay vuốt vuốt sóng lưng Lam Từ Tuyết, lo lắng hỏi.

“Không sao...” Lam Từ Tuyết mở vòi nước rửa mặt, quay qua cười với Bích Chi “Chắc mình sắp chết rồi mới vậy!”

Câu nói đùa của Lam Từ Tuyết không khiến Bích Chi vui được chút nào, nhưng trông thấy Lam Từ Tuyết vì để cô an lòng mà gượng cười, Bích Chi cũng đành cười theo, đỡ cô ra phòng khách.

“Ngồi đó đi!” Đỡ Lam Từ Tuyết ngồi xuống, Bích Chi chạy vào phòng bếp, tắt lò vi sóng lấy chai sữa vừa được ủ nóng cho cô.

“Lần sau đến tớ sẽ giúp cậu mang chút cháo!” Bích Chi ngồi xuống bên cạnh Lam Từ Tuyết, chăm chú nhìn cô khó nhọc chỉ có thể uống được sữa, gương mặt gầy gò xanh xao cô chưa từng thấy trong hơn 10 mười năm qua, đã chẳng còn là người hoạt bát sôi nổi cô từng biết nữa rồi.

“Cậu vẫn không định nói cho hần ta biết sao?” Bích Chi do dự rất lâu mới nhỏ giọng hỏi, cô vừa tức vừa hận nhưng lại sợ nói ra sẽ khiến Lam Từ Tuyết đau lòng.

Lam Từ Tuyết hơi khựng lại, buông chai sữa xuống né tránh ánh mắt của Bích Chi, vững giọng nói : “Anh ấy biết tớ cũng đâu có thể hết bệnh. Biết để làm gì chứ...”

Giọng Lam Từ Tuyết vẫn trầm ổn như vậy nhưng sữa trong chai không ngừng rung lắc, Bích Chi có thể biết tay cô đang run rẩy, nhưng điều duy nhất cô không hiểu là sao cô không muốn nói cho Tạ Phong biết.

Lờ như... lờ như...

Bích Chi vội vàng gạt cái suy nghĩ vừa thoáng qua trong đầu mình ra, đột nhiên cô cảm thấy rất sợ hãi, bật dậy vào phòng tắm.

Bích Chi dùng nước lạnh vẩy lên người mình, thầm trấn định bản thân đã suy nghĩ nhiều, Lam Từ Tuyết chẳng qua chỉ là bị thiếu máu, không sao cả... không sao cả... uống thuốc rồi sẽ hết... sẽ hết thôi...

Bích Chi thở ra một hơi, vừa bước một bước thì đụng trúng thùng rác trong nhà vệ sinh, thùng rác đổ xuống, bao nhiêu giấy thấm dẫm một màu đỏ tươi lẫn đến chân cô, có rất nhiều, rất nhiều, hơn nữa đều còn rất mới.

Nước mắt cố kìm nén bấy lâu nay đều trào ra, Bích Chi lấy hai tay bịt kín miệng mình lại, không muốn để Lam Từ Tuyết nghe thấy từng tiếng nấc nghẹn của cô.

Nỗi sợ hãi bấy lâu nay ở trong tim cô bây giờ thật sự đã trở thành hiện thực. Nước mắt lăn dài trên má cô, mặn chát. Vậy mà bấy lâu nay cô vô tâm như vậy, chìm đắm trong cuộc sống hạnh phúc của mình, Tạ Phong đáng hận nhưng cô lại càng đáng hận hơn.

“Bích Chi, lần sau cậu đến nhớ mang giùm tớ một thứ nhé!” Giọng Lam Từ Tuyết vang lên khiến Bích Chi giật mình, cô lau vội nước mắt trên gương mặt mình, vội ừ một tiếng để Lam Từ Tuyết an lòng.

Chỉ cần cậu ấy còn sống là được rồi.

Lam Từ Tuyết thầm nhủ hôm nay quả là một ngày đặc biệt, Bích Chi vừa rời đi Tạ Phong đã trở về. Vẫn gần gũi vẫn ấm áp như vậy, vẫn quan tâm như vậy. Hần cởi áo khoác đắp lên vai cô, xoa đầu, nhét vào tay cô 2 tấm vé :

“Em cứ ở nhà một mình như vậy sẽ rất chán, cuối tuần nay chúng ta đi xem nhạc hội đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

CHƯƠNG 49 + 50

Ánh đèn chói lòa, âm nhạc xập xình bên tai, tiếng la hét, tiếng reo hò, cả những tiếng hoan hô lẫn chê bai hòa quyện vào nhau.

“Nghiêm Đình Đình! Nghiêm Đình Đình!”

Người con gái trong bộ váy trắng xẻ tà trên sân khấu với đôi mắt sâu tĩnh lặng như nước nhẹ nhàng cười, cất tiếng hát. Cả khán phòng đều im lặng, chìm đắm vào những lời ca du dương, giọng hát trong vắt nhưng chứa đầy phiền muộn đó của cô.

Lam Từ Tuyết không ít lần nghe qua nhạc của Nghiêm Đình Đình nhưng chưa từng thấy cô dùng tâm trạng như vậy để hát. Có da diết, có nhớ thương, có ngọt ngào, là hồi ức một thời tươi đẹp, chỉ là đau lòng ẩn sâu trong đó vẫn bị cô nhìn ra.

“Trống vắng quá

Xung quanh em thật đáng sợ

Em chán ghét cảm giác này

Sự an toàn không thể cảm nhận

Những câu nói khiến em đau lòng đó

Vẫn là mỗi khi nhắm mắt không thể nào quên được

Đề rồi nước mắt lại làm ướt gối

Có lẽ đối với người khác đó chẳng là gì cả

Nhưng ba năm dày vò đâu phải một khắc là quên được

Chỉ người trong cuộc mới có thể cảm thấu

Nỗi đau này đáng sợ đến nhường nào

Đến bao giờ mới có thể quên đi...”

Những người trong khán phòng đã bắt đầu chực khóc, Lam Từ Tuyết chỉ thấy buồn, lòng trĩu nặng, nhưng nước mắt không cách nào rơi xuống được. Đôi mắt cô chỉ không ngừng dõi theo ánh mắt của Nghiêm Đình Đình.

Cô không nhìn ra được cô ấy đang nhìn gì.

“Hân hạnh được gặp em! Chị là Nghiêm Đình Đình. Cứ gọi chị là Đình Đình là được rồi!”

Đến khi Nghiêm Đình Đình chân chính đứng trước mặt mình, đưa tay chào hỏi trước, Lam Từ Tuyết vẫn cứ như người mất hồn nhìn thẳng vào mắt Nghiêm Đình Đình nhưng lại không bắt lấy bàn tay đang vươn ra của cô.

Nghiêm Đình Đình thấy vậy cũng chỉ mỉm cười, không chấp nhặt gì mà thu tay về, lại tiếp tục trò chuyện với cô.

“Em tên gì? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Lam Từ Tuyết cau mày, Nghiêm Đình Đình trước sau chỉ nói chuyện với một mình cô, không hề liếc mắt đến Tạ Phong đứng bên cạnh chứ đừng nói là nói chuyện với hắn.

Chẳng lẽ chỉ là do bản thân mình quá đa nghi sao? Thời gian cũng qua lâu như vậy rồi...

“Chào chị, em là Lam Từ Tuyết!” Lam Từ Tuyết bình tĩnh, nở nụ cười xã giao trên mặt, lần này lại chủ động nắm lấy tay Nghiêm Đình Đình khiến cô hơi bất ngờ.

Hai người chẳng qua chỉ là lần đầu gặp mặt nhưng Nghiêm Đình Đình lại rất nhiệt tình trò chuyện với cô, Lam Từ Tuyết chẳng qua chỉ là vì phép lịch sự tối thiểu mà đối đáp nhưng Nghiêm Đình Đình lại không tỏ vẻ có gì phật ý, khác hẳn với suy nghĩ đại mình tính của Lam Từ Tuyết.

Hơn nữa hai người còn là “người tình cũ” và “người tình mới”.

Nhưng điều khiến Lam Từ Tuyết ngạc nhiên nhất chính là khi Nghiêm Đình Đình bị một người đàn ông anh tuấn, lịch lãm kéo đi còn đưa cho cô danh thiếp, nói sẽ liên lạc sau.

Lam Từ Tuyết nhìn tấm danh thiếp trên tay, sững người. Ban đầu sau khi kết thúc màn biểu diễn là chính cô một mực muốn kéo Tạ Phong đi tìm Nghiêm Đình Đình ở cánh gà, vậy mà lại gặp được Nghiêm Đình Đình thật, hơn nữa hai người còn nói chuyện rất lâu, bây giờ tin tưởng đến mức cho cô cả danh thiếp.

Danh thiếp này được làm rất đơn giản nhưng không kém phần sang trọng, bên trên còn khắc chìm hình hoa tử đằng nở rộ trong gió. Trên danh thiếp có ghi rõ số di động, địa chỉ nhà, lại còn có địa chỉ studio. Nghiêm Đình Đình là ngôi sao hạng A mới nổi trong làng giải trí, đám fan cuồng của cô có thể xếp hàng dài. Nếu Lam Từ Tuyết đưa cho một trong số họ tấm danh thiếp này, chẳng phải Nghiêm Đình Đình sẽ bị khủng bố điện thoại đến chết sao?

Hai người là lần đầu gặp mặt, tại sao cô ấy lại tin nhiệm mình như vậy?

Lam Từ Tuyết không phát hiện bản thân ngày càng suy nghĩ nhiều, chỉ một sự rung động nhẹ cũng khiến cô nhúm mày dăm chiêu, còn cắn cắn môi đến đôi khi chảy cả máu.

“Em có nhìn nữa cũng không ăn nó được đâu!”

Tiếng Tạ Phong vừa vang lên tấm danh thiếp trong tay Lam Từ Tuyết đã mọc cánh bay thẳng vào thùng rác. Cô vẫn chưa kịp phản ứng đã bị nhấc bổng lên, rồi lại nhẹ nhàng “rơi” xuống giường, gương mặt hấn gần kề trong gang tấc. Hơi thở ấm nóng có phần gấp gáp hướng đến môi cô. Gương mặt Lam Từ Tuyết đỏ bừng, cô nhắm hờ mắt, nhẹ mở cánh môi nghênh đón nụ hôn kia.

“Chóc” một tiếng, Tạ Phong nhẹ hôn lên trán Lam Từ Tuyết, kéo chăn lên đắp ngang người cô.

“Ngủ ngon!”

Cô rõ ràng nghe thấy lúc hấn quay người đi đã trộm cười!

Lam Từ Tuyết nhìn tấm lưng trần săn chắc, bờ vai rộng của hấn mà từ từ nhắm mắt lại, tay vươn qua ngang hông nắm lấy bàn tay ấm áp kia. Thật ra cô có rất nhiều nỗi băn khoăn, cũng là ngàn điều muốn hỏi hấn nhưng cô cũng không muốn hấn khó xử, thế là đành im lặng.

Thời đại công nghệ phát triển như hiện nay, chỉ cần một cú click chuột, mọi thứ đều hiện ra trước mắt bạn. Lam Từ Tuyết chỉ cần gõ “Nghiêm Đình Đình”, rất nhiều rất nhiều bài đăng liền hiện ra, đa số đều là ca ngợi cô ấy, đương nhiên, thông tin cũng không thiếu.

“Nghiêm Đình Đình năm nay 26 tuổi, từ năm 18 tuổi đã bắt đầu có tên tuổi trong ngành giải trí, là 1 ca sĩ có thực lực được công chúng công nhận, gần đây đã đá chân sang lĩnh vực diễn xuất, đồng thời một tháng trước đã công khai tình cảm với CEO trẻ của Phong Vân - Phong Lượng.”

Lam Từ Tuyết há hốc mồm, hai mắt mở lớn kinh ngạc. Người đàn ông trong bức hình kẻ bên dòng chữ đó không phải là người lần trước kéo tay Nghiêm Đình Đình rồi đi sao?

Sắc mặt Lam Từ Tuyết trầm đến cực độ. Nếu quả thực như vậy thì hai người họ là người yêu sao? Vậy là trước đây cô đã trách lầm Nghiêm Đình Đình rồi sao? Không, trực giác của cô chưa bao giờ là sai. Ánh mắt của Nghiêm Đình Đình khi đó rõ ràng là vừa vô tình lại vừa hữu tình, nếu đã thật sự dứt tình với Tạ Phong tại sao ánh mắt lại phức tạp, chất chứa nhiều cảm xúc lẫn lộn như thế? Hơn nữa... hơn nữa...

Thật ra khi đó Lam Từ Tuyết cũng không nhìn rõ ánh mắt của Nghiêm Đình Đình khi nhìn Tạ Phong, chỉ là cô cứ có cảm giác lo lắng, bất an không yên.

Lam Từ Tuyết ho khan vài tiếng, gió lạnh từ cửa sổ lùa vào khiến cô rùng mình. Vươn tay khép hờ cánh cửa, ánh nắng Mặt Trời cuối tháng tư dịu nhẹ khiến cô không nở rời đi. Từ Đẳng chẳng biết đã nở từ khi nào, nhuộm tím cả một khung cửa u buồn, những cánh hoa nhỏ bé đang đua theo làn gió, như đang tận hưởng giây phút này.

Con người tại sao không thể tự do tự tại như vậy? Một kiếp người có bao lâu, việc gì phải suy nghĩ nhiều như vậy? Lam Từ Tuyết thở dài một hơi, tự khuyên chính bản thân mình buông bỏ chấp niệm, việc gì phải tự hành hạ mình chứ, việc gì đến rồi cũng sẽ đến thôi!

Di động vừa lúc vang lên nhạc chuông quen thuộc.

Gió mang theo hơi lạnh lượn qua cửa sổ, nhẹ rơi vào căn phòng rộng lớn. Thiếu niên với nét cười khô cứng đọng lại trên gương mặt khế cho hai tay vào túi, gắt gao nắm lại, nhưng lại không dám để lộ một chút cảm xúc nào của bản thân ra ngoài. Ngồi đối diện cậu là một người đàn ông, trưởng thành hơn, chín chắn hơn, thâm trầm lại điềm tĩnh hơn, trên gương mặt hấn ta cũng thấp thoáng nét cười, chỉ là không một chút gượng ép, hoàn toàn là thật lòng mà cười.

Hai mắt hấn lướt qua tờ giấy trước mặt vài lần, đối với bốn chữ “Hợp đồng chuyển nhượng” kia không phản ứng gì, không do dự kí tên mình vào phía cuối, hai chữ “Tạ Phong” kia vừa dứt khoát lại tuyệt tình, chính thức cắt đứt một mối quan hệ, từ nay về sau, không ai nợ ai, mỗi người tự có con đường riêng cho mình.

“Đừng trách tôi tàn nhẫn, chỉ trách là anh ra tay ác độc trước.” Tạ Nhạc khó khăn mở lời, tại sao cứ mỗi lần đứng trước mặt người này bao nhiêu dũng khí của cậu lại bay hết mất vậy chứ?

Tạ Phong không đáp lời cậu, chỉ nhanh chóng đóng lại nắp bút, đứng dậy rời đi.

Tạ Nhạc như người mất hồn nhìn hấn đứng lên, từng bước lại từng bước rời khỏi tầm mắt cậu, cảm xúc không rõ trong lòng lại một lần nữa dấy vò cậu. Rõ ràng người làm sai là hấn, cậu chẳng qua chỉ là trả thù cho cha mẹ, vì cái gì phải cảm thấy tội lỗi cơ chứ?

Mẹ kiếp! Tạ Nhạc thầm chửi một tiếng, cái cách hành xử của Tạ Phong lúc này, cả gương mặt không chút cảm xúc, nhìn không ra vui buồn kia càng khiến cậu khó chịu, cảm giác tội lỗi tràn khắp lồng ngực khiến cậu khó thở.

“Anh con mẹ nó đừng có giả vờ! Chẳng phải hận tôi lắm sao, căm thù tôi lắm sao? Đừng có trưng ra cái vẻ nhân nghĩa giả tạo đó nữa!” Tạ Nhạc nghĩ mình phát điên rồi, chính là bị người đàn ông làm cho điên rồi! Chân không tự chủ được mà chạy theo hấn, không những kéo tay lại còn mà còn nổi giận với hấn.

Chỉ là người này đi rồi sẽ không trở lại nữa.

Tạ Phong cười nhạt, gạt tay Tạ Nhạc ra, nghiêng đầu nhìn cậu em trai cùng mình lớn lên, cùng mình chơi đùa, cùng nhau thành công, nhưng lại tự tay đẩy mình xuống vực, tự tay cắt đứt quan hệ của hai người.

“Cậu còn muốn gì nữa sao Tạ tổng?” Giọng điệu Tạ Phong rất trầm ổn, thanh âm đều đều mang theo hơi khàn kia rõ ràng là rất bình thường, có sao Tạ

Nhạc lại chỉ nghe ra chầm chọc cùng khinh bỉ.

Tạ tổng. Cái danh xưng dễ nghe này từ lúc nào đã chuyển sang người cậu vậy?

Tạ Nhạc xiết chặt nắm đấm, cố gắng kìm chế cảm xúc của mình. Người đàn ông này, từ trước đến nay chưa từng một lần khuất phục trước cậu. Nếu hắn chịu cầu xin, cậu nhất định sẽ cho phép hắn ở lại, vậy mà...

“Anh nên nhớ rõ giao ước của chúng ta, rời khỏi đây càng nhanh càng tốt!” Tạ Nhạc đè nén giọng mình xuống, hai mắt gần như trừng mà nhìn Tạ Phong.

Chỉ là Tạ Phong cũng không quan tâm nhiều như vậy, hắn đã sớm quay lưng lại, chân từng bước từng bước rời đi.

“Yên tâm, tôi đương nhiên không phải người bội tín, rất nhanh sẽ cắt khỏi mắt cậu ngay thôi!”

“Có một vài điều tôi vẫn phải nhắc cho cậu nhớ. Tôi và cậu từ nay về sau không ai nợ ai, cậu có con đường của cậu, tôi có con đường của tôi. Sau này nếu gặp lại, cũng chỉ là người dưng.”

Người dưng? Hai chữ này có thể nói ra nhẹ tựa lông hồng vậy sao?

“Người dưng?! Nói thì dễ, làm mới khó! Ai có thể chắc chắn anh một chút hận tôi-người lấy đi tất cả của anh cũng không có?”

“Hận cậu?! Tôi việc gì phải bận lòng với một người dưng cơ chứ!” Tạ Phong cười lạnh một tiếng, không che đi được tia khinh thường trong lời nói, hi vọng ắt trong lời hắn đan xen nhau, hừ hừ thực thực khiến Tạ Nhạc có muốn nhìn rõ lòng hắn cũng khó.

“Nhưng cậu quả thực khiến tôi bất ngờ.”

“Anh không nghĩ tôi sẽ phản bội anh?!”

“Đúng hơn là không ngờ cậu phản bội tôi sớm đến như vậy, càng không ngờ cậu lại có thể đem tính mạng của một người vô tội như cô ấy trở thành vật trao đổi trong trò chơi của chúng ta.”

“Chuyện này tốt nhất không nên có lần thứ hai.” Tạ Nhạc rõ ràng nghe thấy tiếng cười vụn của hắn nhưng sóng lưng lại khẽ run, cảm giác lạnh buốt nhanh chóng truyền tới. Đây rõ ràng là đe dọa!

Hừ lạnh một tiếng, đến bây giờ vẫn còn kiêu ngạo? Chỉ e bản thân mình hắn còn không bảo vệ được, nói chi đến người khác!

“Được, tôi chờ anh đến báo thù tôi đây!”

Lam Từ Tuyết hai tay nắm chặt lấy điện thoại, không ngừng đổ mồ hôi, chốc chốc lại nhướn người nhìn vào bên trong cánh cửa kính, một lúc sau liền trông thấy Nghiêm Đình Đình. Lam Từ Tuyết hít một hơi, nhìn thoáng qua xung quanh rồi vội mở cửa bước vào.

Quán Bar Heaven, không phải nơi trụy lạc nhất nhưng là nơi nhiều cám dỗ nhất Bắc Kinh, những người đến đây rất hiếm khi chỉ thuần túy vì uống rượu giải sầu. Nghiêm Đình Đình là một trong số ít đó.

“Em tới rồi đấy à?” Mắt thấy Lam Từ Tuyết đang bước tới, Nghiêm Đình Đình phất tay gọi phục vụ, bảo mang thêm ly, trong giọng nói phảng phất hơi men, quả thực đã uống không ít rượu.

“Chị...” Lam Từ Tuyết ngồi xuống chiếc ghế đối diện, tiếng nhạc xập xình chói tai làm cô phải gần như hét lên, Nghiêm Đình Đình mới nghe thấy “Chị gọi em tới làm gì vậy?”

Nghiêm Đình Đình như con ma men cứ tiếp tục nốc rượu, một lúc sau mới trả lời Lam Từ Tuyết:

“À... uống rượu giải sầu này! Hức! Em muốn uống không?”

Hơi men từ người Nghiêm Đình Đình tỏa ra nồng nặc, chẳng hạn trước lúc cô đến đây đã uống không ít rượu. Đối với người phụ nữ lần thứ hai gặp này, Lam Từ Tuyết cũng không quan tâm lắm, cô ta có ra sao cũng chẳng liên quan gì đến mình. Nhưng chẳng phải quý cô Nghiêm đây là đại minh tinh sao, sao lại có thể buông bỏ hình tượng mà ngồi đây uống rượu như vậy? Cũng may cô không phải paparazzi, nếu không sự nghiệp một đời của Nghiêm tiểu thư coi như tàn rồi!

“Chị đừng uống nữa! Người khác thấy thì không tốt đâu!” Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà Lam Từ Tuyết nói như vậy, cô chỉ biết là người phụ nữ này quả thực rất đáng thương.

Đáng thương?!

Nghiêm Đình Đình chẳng qua chỉ là uống say một chút, nét đẹp trên gương mặt không chút biến đổi, hơi men còn làm gương mặt cô phảng phất nét hồng, càng làm tăng thêm vẻ mê người, nếu như Lam Từ Tuyết cô là đàn ông thì đã sớm say đắm Nghiêm tiểu thư rồi. Trên người cô vẫn đang vận đồ biểu diễn, hiển nhiên là vừa từ sân khấu mà đến đây.

Rốt cuộc là chuyện gì khiến một ca sĩ không kịp cời bỏ đồng phục diễn đã vội đến đây nốc rượu?!

“Hức! Hức!” Nghiêm Đình Đình hình như đã say rồi, Lam Từ Tuyết nghĩ nghĩ một chút, đi ra một góc lấy điện thoại định gọi taxi đưa cô về.

“Phong... Đừng rời đi...”

Tiếng Nghiêm Đình Đình rất nhỏ, lại có chút nghẹn ngào, vô thức rơi vào tai Lam Từ Tuyết. Bàn tay đang cầm điện thoại của cô run run, cả người cứng ngắt không dám xoay lại. Cô sợ nhìn thấy nét mặt Nghiêm Đình Đình lúc này.

“Em không phải muốn rời xa anh đâu! Là ông nội anh... ông ấy ép em... ép em rời xa anh... còn muốn bắt mẹ em... Phong, đừng đi!”

Lời Nghiêm Đình Đình từng chút từng chút ngắt quãng, lại được từ thiếu từ nhưng Lam Từ Tuyết nghe rất rõ, cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của cô.

Thì ra năm đó căn bản chẳng hề có cái gọi là phản bội, kẻ đáng thương Nghiêm Đình Đình là bị Tạ lão gia uy hiếp, mới không cam tâm mà rời đi. Cũng đúng, Tạ lão gia sao có thể dễ dàng chiều theo ý Tạ Phong, để hẳn lấy một người không quyền không thế như Nghiêm Đình Đình được?! Là Tạ Phong lúc đó quá ngốc hay Tạ lão gia che dấu quá kỹ?!

Lam Từ Tuyết bật cười vài tiếng vụn vặt, hai mắt gắt gao nhìn Nghiêm Đình Đình vẫn đang lăm bằm uống rượu, hình như cô ấy không hay biết những điều kia cô đều nghe thấy chứ không phải Tạ Phong! Năm năm rồi mới có thể có dũng khí nói ra bí mật giấu kín sâu trong lòng, nhưng không ngờ người nghe được lại là tình địch của mình, không biết Nghiêm Đình Đình khi biết chuyện sẽ phản ứng như thế nào nhỉ?

Lam Từ Tuyết cất di động vào túi, ngồi xuống đối diện với Nghiêm Đình Đình, tự tay rót đầy rượu vào ly của hai người. Chất lỏng màu đỏ tươi như máu lấp lánh dưới ánh đèn mập mờ, lưu lại chút ánh sáng trong đáy mắt cô.

“Nào, để em uống với chị!” Lam Từ Tuyết nâng ly, một hơi uống cạn. Vị cay nồng nặc khiến cổ họng cô như bị thiêu đốt, nhưng ngược lại khiến Lam Từ Tuyết cảm thấy cực kì dễ chịu.

Nghiêm Đình Đình cố gắng nâng ly, cười rộ lên rồi lại tiếp tục nốc cạn rượu trong ly, giờ ly rượu ra tỏ ý đáp lễ Lam Từ Tuyết. Hai người phụ nữ vừa uống vừa nói chuyện phiếm, thoáng chốc trên bàn đã ngổn ngang vỏ chai, hai người đều gục đầu xuống bàn ngủ say như xác chết.

Đồng hồ đồng hồ điểm 12h, Tạ Phong dụi dụi tàn thuốc, vợ vội áo khoác dày mở cửa lấy xe phóng đi. Từ lúc hai người ở chung đến giờ, Lam Từ Tuyết chưa lần nào đã khuya như vậy còn không về, điện thoại cũng không nghe máy. Thời tiết lúc này bất ngờ trở lạnh, hẳn ngồi trong xe nhả ra từng làn hơi khói, không ngừng nhả chân ga, chiếc BMW như con báo đen lao vút trong bóng đêm.

Heaven dù là nơi mê loạn nhất Bắc Kinh rộng lớn này, nhưng bên ngoài vẫn giữ vẻ nghiêm chỉnh, luôn luôn là đúng 12 giờ sẽ đóng cửa. Khách khứa trong quán lúc này đã rời đi gần hết, lúc phục vụ đi thu dọn thì mới phát hiện ra còn hai vị khách nữ đang gục mặt ngủ trên bàn.

Người phục vụ là một nữ sinh đại học, mới làm thêm ngày đầu tại quán bar này, hiện giờ trong tình cảnh này nhất thời lúng túng, không biết phải làm sao. Nhẹ nhàng lay lay bả vai của hai người:

“Cô gì ơi, đã đến giờ chúng tôi đóng cửa rồi!” Nhưng hai người đều ngủ say như chết, căn bản không bị chút âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu của cô đánh thức. Người phục vụ không còn cách nào, đành chạy vào trong gọi điện kêu taxi đưa hai người về.

Tạ Phong đẩy cửa. Tiếng nhạc xập xình đã tắt, ánh đèn chói sáng đủ màu đã biến mất, chỉ cần đảo mắt qua một vòng, hẳn đã có thể nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, cuối cùng cũng có thể thể phảo một hơi.

Lúc chạy đến bên cạnh Lam Từ Tuyết, Tạ Phong mới phát hiện thì ra ở đó còn có Nghiêm Đình Đình, cho dù là không nhìn thẳng chính diện, hẳn vẫn có thể nhận ra cô. Đôi mắt khép hờ khi ngủ, hàng lông mi dài cong vút, tóc mái rẽ thẳng sang hai bên, thỉnh thoảng lại cảm thấy đến rướm máu, tất cả những điều khiến hẳn từng yêu cô sâu đậm, chỉ e cho dù cả đời này cũng không quên được. Ánh mắt Tạ Phong chỉ dừng lại trên người Nghiêm Đình Đình vài giây, lưu lại một chút rồi rời đi. Hẳn cởi áo khoác trên người, nhẹ đặt lên vai cô rồi bé Lam Từ Tuyết rời đi.

Tạ Phong rời đi, không gian lại yên tĩnh như lúc đầu, Nghiêm Đình Đình áp tai lên mặt bàn, lắng lắng nghe từng tiếng bước chân hẳn rời đi. Áo khoác có dây máy cũng không chống cự được giá rét đêm đông, không cảm lòng được mà nước mắt từng giọt từng giọt chảy dài trên khóe mắt.

Mặn chút.

Tạ Phong kết thúc cuộc nói chuyện với Phong Lượng, cất di động vào túi nhướn người qua cài lại dây an toàn cho Lam Từ Tuyết, ánh mắt dừng lại trên đôi môi ửng hồng của cô, hôn nhẹ một cái, cuối cùng biến thành không kim được mà vòng tay qua ôm chặt lấy eo cô, nghiêng đầu chui rúc vào hõm vai Lam Từ Tuyết. Lam Từ Tuyết bị hơi thở nóng bỏng của Tạ Phong làm ngứa ngáy, chỗ ngồi trên xe khiến cô không thoải mái, nhăn mày “ừm” một tiếng giả dục khỏi vòng tay của hẳn, mơ mơ hồ hồ mà nửa nhắm nửa mở hai mắt căn nhắc:

“Đừng ôm chặt như vậy!”

Tạ Phong phì cười. Hẳn rất ít khi cười như vậy, đuôi mắt nheo lại trông như một đứa trẻ lên 3, chỉ là bộ dáng này Lam Từ Tuyết không thể thấy được. Đôi mắt tràn ngập ý cười cùng ấm áp, Tạ Phong vươn tay vuốt xuống vài lọn tóc rối của Lam Từ Tuyết, khẽ gọi tên cô:

“Từ Tuyết!”

“Hừm...” Men rượu làm ý thức cô mập mờ, Lam Từ Tuyết chỉ có thể phát ra chút âm yếu ớt.

“Anh sắp phải đi rồi!”

“Đi đâu?”

“Một nơi rất xa! Nơi mà em không thể nhìn thấy anh nữa!”

“Ừm... xa vậy sao... đi sớm về sớm!”

“lúc anh không ở đây, nhất định phải chăm sóc tốt cho mình! Không được uống nhiều rượu như hôm nay nữa!” Anh chỉ sợ anh đi rồi khi em say sẽ không có người đưa em về nhà.

“Không được ăn mặc phong phanh, cho dù là ở nhà!” Khi anh không ở đây, chỉ sợ ngay cả một người mua thuốc cho em cũng không có.

“Không được ăn bậy bạ, phải ăn uống đúng giờ đúng giấc!” Dạ dày em không tốt, nếu lại phát tác thì phải làm sao?

Tạ Phong còn muốn tiếp tục dặn dò, nhưng Lam Từ Tuyết đã giãy đành đạch, than phiền hần nhiều lời. Tạ Phong cũng hết cách, cười vội nói lỏng vòng tay để cô dễ thở hơn một chút, ngược lại càng rúc sâu vào hõm vai cô, đôi môi kề cạnh bên tai Lam Từ Tuyết, nhịp thở đều đều dần dần ru cô yên giấc.

“Còn một điều nữa, em nhất định phải nhớ rõ, không được phép quên!”

“Ừm...”

“Anh yêu em”

Rượu quả thực là thứ hại người, Lam Từ Tuyết ôm cái đầu đau nhức, từng tiếng “ong, ong” âm vang bên tai, ngồi xuống đối diện Tạ Phong, cứng nhắc cầm lấy muống, vô lực múc được một ít cháo trắng.

Tạ Phong nhủ mảy, đoạt lấy muống trong tay cô, kéo tô cháo đang bốc hơi nghi ngút lại trước mặt mình, từng muống từng muống đưa tới miệng Lam Từ Tuyết. Dù sao hai người cũng đã chính thức sống chung được một thời gian rồi, loại chuyện chăm sóc nhau này cũng là đương nhiên. Lam Từ Tuyết nghĩ vậy liền cười cười há to miệng, vui vẻ để Tạ Phong đút mình ăn no, còn vui vẻ xoa xoa bụng, nằm dài như con sứa không xương trên ghế.

Bụng thì no rồi, nhưng đầu cô vẫn chưa hết đau. Lam Từ Tuyết bị cơn đau làm tỉnh, nhớ tới chuyện tối qua uống say đến nửa đêm khiến cô chột dạ. Tình cảnh này thì dám chắc là Tạ Phong đã đưa cô về, đương nhiên là cả chuyện người uống rượu với cô là Nghiêm Đình Đình. Lam Từ Tuyết nuốt nước bọt, liếc nhìn Tạ Phong đang rửa chén, biểu tình bình thường đến bất bình thường của hắn khiến cô càng chột dạ hơn.

Sau đêm qua, hầu như mọi ác cảm của Lam Từ Tuyết dành cho Nghiêm Đình Đình đều tiêu biến, chỉ còn lại sự thương hại, có thể là xuất phát từ đồng cảm, cũng có thể chỉ đơn thuần là tiếc thương cho thanh xuân của một người con gái quá bấp bênh. Chưa bao giờ Lam Từ Tuyết cảm thấy may mắn như lúc này. Cô mất mẹ từ nhỏ, cha không yêu thương, nhưng ít nhất cô còn có anh trai bên cạnh, quan tâm, chăm sóc cho cô, lo cho cô đầy đủ không thiếu thứ gì. Cô cũng được theo học ngành mình mong muốn, thực hiện ước mơ của mình. Quan trọng là ngay bây giờ bên cạnh cô còn có thêm một người yêu thương, chăm sóc cho cô không kém gì anh trai.

Những thứ đó Nghiêm Đình Đình không có.

Cô ấy là chân chính đi lên từ thực lực, từ hai bàn tay trắng mà gây dựng sự nghiệp, hơn nữa người thân duy nhất bên cạnh là mẹ cũng đã mất một năm sau khi Tạ Phong rời đi.

Lam Từ Tuyết chỉ vừa thờ dãi, người kia đã bước tới, cách mặt cô chỉ gần trong gang tấc, lông mi như va chạm vào tim cô, phát ra từng tiếng “thịch, thịch”. Đôi mắt sâu thẳm thăm đó mỗi lần nhìn vào liền khiến người ta say đắm, có muốn dứt ra cũng không được. Cả cô và Nghiêm Đình Đình đều như vậy.

Tạ Phong đặt tay lên cánh tay đang đặt trên mặt mình mà sờ loạn lung tung, khóe miệng hơi cong lên, hỏi :

“Em đang nghĩ gì vậy?” Đến nỗi hắn đến gần như vậy cũng không phát hiện ra.

“À, em chỉ nghĩ tối qua mình có nói năng lung tung gì không thôi?” Lam Từ Tuyết cười gượng, tìm đại một lí do để né tránh ánh mắt của hắn.

Tạ Phong vụn vặt cười, ra vẻ bán khoán : “Anh cũng không nhớ rõ lắm, hình như em nói rất nhiều, nào là em yêu anh nhiều bao nhiêu, nhớ anh nhiều bao nhiêu...”

“Còn nói sẽ đem thân mình báo đáp anh!”

Mặt Lam Từ Tuyết đỏ bừng lên sau nụ cười âm hiểm của hắn, thẹn quá hóa giận mà cùng Tạ Phong kẻ đuổi người chạy khắp nhà, tiếng cười đùa vui vẻ âm vang trong không khí.

Rõ ràng đêm qua người uống rượu say là Lam Từ Tuyết, nhưng người ăn nói không chút suy nghĩ lại là Tạ Phong. Cũng may hình như Lam Từ Tuyết hoàn toàn không nhớ chút gì về chuyện đêm qua. Tạ Phong hần tự hỏi, đây có phải chuyện tốt hay không đây?

Mấy ngày trước, Tạ Phong cả ngày đều bận rộn ở bên ngoài, hai người có muốn gặp nhau cũng khó, hiếm khi có khoảng thời gian ở nhà cùng cô cả ngày như thế này. Lam Từ Tuyết vui đến quên trời đất, không cần uống thuốc bệnh tình cũng tự động thuyên giảm, suốt ngày bám lấy tay Tạ Phong, một tác cũng không rời.

Đối mặt với con đĩa “bự” này, hắn cũng không có ý kiến gì, ngược lại dường như rất hưởng thụ những ngày tháng này, rất hay xoa đầu, vuốt tóc, cười với cô. Hai người dường như đang sống một cuộc sống vô âu vô lo, cách biệt với thế giới bên ngoài.

Trên thế giới này mấy ai được hạnh phúc toàn vẹn, ngay cả ông trời cũng ghen tị với hạnh phúc của hai người, rất nhanh liền chia cắt nó.

Mặt Trời đã leo lên đến đỉnh tòa nhà, Lam Từ Tuyết mới thức dậy mua đồ ăn sáng, lúc đi ngang qua sạp báo cạnh đó, cô tùy tay chọn vài tờ mang về, mấy ngày nay hai người đều trốn trong nhà, có những thứ này cũng tốt.

Lam Từ Tuyết mở cửa, cất giày vào bên kệ, hình như Tạ Phong đang ở thư phòng, cô không muốn làm phiền hắn, liền xuống nhà bếp lấy đồ ăn ra. Đồng tap chỉ đột nhiên rơi khỏi tay cô, rơi xuống đất. Lam Từ Tuyết cúi người nhặt chúng lên, trong đó có một tuần san tài chính khá nổi tiếng, lúc tay cô chạm vào, nó đang mở ra trang giữa, dòng chữ “DG chính thức đổi chủ, nguyên nhân sâu xa bên trong” được in đậm bằng màu đỏ chói, trực tiếp đập vào mắt cô.

DG?! Đổi chủ?!

Lam Từ Tuyết vội vàng nhặt tờ báo lên, hai tay cô run run, từng dòng từng chữ trong đó như khám sâu vào tim cô.

“DG là một trong những tập đoàn lâu đời, được thành lập từ hơn 10 năm trước. Bắt đầu từ thời thiếu gia nhà họ Tạ lên nắm quyền, tập đoàn từng bước từng bước xây dựng được chỗ đứng trên thị trường hiện nay, từng lọt top 10 tập đoàn phát triển nhanh nhất thế giới. Ngày hôm qua, tổng giám đốc hiện tại của tập đoàn-Tạ Phong đã lên tiếng chính thức chuyển giao toàn bộ cổ phần và quyền lực trong tay mình cho em họ-Tạ Nhạc. Đối với việc này, nội bộ trong công ty phản ứng rất dữ dội, nhưng vẫn không lay chuyển được quyết định của vị CEO trẻ này, hiện nay mọi thủ tục đều đã hoàn tất...”

Phía sau còn rất nhiều, rất nhiều chữ, nhưng tay của Lam Từ Tuyết đã chẳng còn chút sức lực nào nữa rồi, cánh tay lơ lửng giữa không trung, tờ báo trên tay cô đã rơi xuống từ lúc nào, khoảng không phía trước trở nên mờ mịt.

Không thể nào! Chuyện này không thể xảy ra được! DG là tâm huyết 5 năm của hắn, sao có thể nói bỏ là bỏ! Tờ báo này rõ ràng là bịa đặt!

Lam Từ Tuyết không suy nghĩ được nhiều, trong đầu cô chỉ xoay vòng ý nghĩ đó. DG là xương máu của hắn, là mồ hôi và nước mắt của hắn, vài ngày trước không phải hắn vẫn còn bận ngập đầu sao? Chuyện như thế này vĩnh viễn không thể nào xảy ra được!

Tiếng di động vang lên khiến Lam Từ Tuyết giật mình, đây không phải tiếng chuông của điện thoại cô mà là của Tạ Phong, là phát ra từ thư phòng. Lam Từ Tuyết bước nhanh về phía thư phòng, ngay khi tay cô đặt lên nắm đấm cửa, tiếng chuông rất vừa vặn chấm dứt, tiếng hai người nói chuyện nhanh chóng vang lên.

“Tôi đã nghe mọi chuyện rồi! Cậu... nhất định phải làm vậy sao?”

“Không còn cách nào khác. Thời gian không còn nhiều nữa rồi!” Tạ Phong dụi dụi tàn thuốc, tựa người vào cánh cửa. Hai mắt hắn khép hờ đầy mệt mỏi. Chuyện hắn đã làm, hắn tuyệt đối không hối hận.

Phía bên kia truyền đến tiếng thờ dài. Đồng Văn lắc đầu ngao ngán, bọn họ bên này vẫn còn đang cố gắng tìm ra cách, nhưng cuối cùng vẫn không kịp, mọi chuyện vẫn diễn ra như vậy.

“Bây giờ cậu tính sao?” Công ty đã mất, Tạ Phong tuy trong hắc đạo cũng có thế lực, nhưng Đồng Văn tin chắc hắn sẽ không cam tâm như vậy, có ý muốn dò hỏi tâm tình của hắn.

“Còn có thể sao chứ? Tôi bây giờ tay trắng rồi, đành để cô ấy nuôi tôi thôi!”

“Cậu đừng nói với tôi là muốn sống như vậy cả đời chứ?!”

Bên kia im lặng không trả lời, Đồng Văn tức đến đấm một đấm lên tường.

“Cậu điên rồi à?! Nếu vậy thì mau tỉnh dậy cho tôi! Cậu mau vút cái ý nghĩ thối nát ấy ra đầu ngay cho tôi!”

“Nếu không thì tôi có thể làm gì?” Hai người quen biết nhau 5 năm, đây là lần đầu tiên Đồng Văn nghe được Tạ Phong nói chuyện bằng giọng điệu đó. Bất lực, đơn độc, lại có chút... yếu đuối.

Đồng Văn thờ dài, day day huyết thái dương, đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Cậu có còn nhớ ngài Smith không? Chính là cái người cậu từng cứu đó! Lúc trước ông ta có gọi điện muốn mời cậu qua bên đó. Thế lực của ông ta bên đó không tồi, hơn nữa cậu còn từng cứu ông ta. Nghe lời tôi, qua bên đó bắt đầu sự nghiệp mới đi!”

Tạ Phong trầm mặc, im lặng không nói. Hắn đương nhiên biết hắn quen biết một người tên Smith, cũng biết đến thế lực của ông ta, có điều...

“Tôi không thể đi Mỹ được!”

“Tại sao chứ?! Tạ Phong, tôi biết cậu chắc chắn không cam tâm ở lại nơi này sống một cuộc đời tầm thường, đi Mi thì có sao? Cậu ở đó vài năm, xây dựng được thế lực của riêng mình rồi vẫn có thể quay về đây mà!”

“Tôi không thể!”

“Cậu không thể đi hay không thể rời xa cô ấy?!”

Câu hỏi không ai muốn trả lời. Cả hai người đều rơi vào trầm mặc. Tạ Phong hẳn có chuyện nguy hiểm gì chưa từng trải qua, lần này qua Mi đối với hắn chẳng có tí áp lực nào! Nhưng hắn thực sự không yên tâm về Lam Từ Tuyết, ít nhất hắn muốn ở lại đây cho đến khi Lam Từ Tuyết khỏi bệnh. Đồng Văn biết hắn đang lo lắng điều gì, nhưng việc hắn ở lại đây hoàn toàn không có lợi cho cả hai người. Tạ Phong lúc trước kết thù không ít, bây giờ hắn mất đi DG, ai có thể đảm bảo đám người kia không thừa nước đục thả câu mà trả thù hắn, hắn bây giờ ngay cả năng lực bảo vệ bản thân cũng không có, chứ đừng nói là muốn bảo vệ Lam Từ Tuyết.

“Ông ấy hẹn 3 ngày nữa ở Washington đợi cậu ở tòa nhà XXX, lần này tôi không đi cùng cậu được rồi, tôi cứ từ từ suy nghĩ đi!”

“Từ Tuyết! Từ Tuyết!”

Lam Từ Tuyết giật mình, nở nụ cười hồi lỗi với Bích Chi. Đoạn đối thoại cô nghe được quả thực quá ám ảnh, khiến cô không thể tập trung vào chuyện gì khác được.

Bích Chi bữu môi, hai mắt hơi nhếch lên, giả vờ hồn dỗi, lôi trong túi ra một cái túi nhỏ đưa cho Lam Từ Tuyết, còn cố ý cười cười tà ác :

“Vật như thế này cậu không phải nên tự mua sao?”

Lam Từ Tuyết nhận lấy, đối với câu chọc ghẹo của Bích Chi chỉ mỉm cười, không nói gì thêm. Cánh tay hơi gầy đảo qua đảo lại cả phê trong tách.

“Đám cưới của cậu chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Haizz, đừng nhắc tới chuyện này nữa! Tớ quả thực không muốn lấy chồng nữa!” Bích Chi giãy đành đạch, tay chân quơ lung tung như một đứa trẻ khiến Lam Từ Tuyết bật cười hi hi.

Hai người cứ gặp nhau là sẽ sinh ra phản ứng hóa học, lúc nào cũng nói chuyện đến không biết trời đất, mới đó mà trời đã tối sầm lại, Lam Từ Tuyết đang định đứng lên tính tiền thì bị Bích Chi kéo lại, hai tay gắt gao nắm chặt lấy tay cô, ánh mắt chứa đựng những cảm xúc hỗn loạn, ngập tràn lo lắng. Hai người từ trước đến giờ ở bên nhau luôn luôn để nụ cười trên môi, chưa từng bày ra bộ dạng lo lắng, bất an này với đối phương.

Tay Bích Chi rất ấm, càng ngày càng siết chặt bàn tay lạnh lẽo của Lam Từ Tuyết, mãi một lúc cô mới có đủ dũng khí mở miệng :

“Có chuyện gì cũng phải nói cho tớ biết, không được im lặng!”

Lam Từ Tuyết hơi sững sờ, rồi “ùm” một tiếng, tươi cười nắm lấy tay Bích Chi.

“Dạo này chị có khỏe không? Bệnh của chị đã đỡ chưa?”

“Chị rất khỏe, bệnh của chị đã hết từ lâu rồi, em không phải lo! Việc học của em thế nào rồi? Chị Bích Chi đã gửi thiệp mời cho em chưa?”

“Em là em trai chị, đương nhiên học hành không làm khó được em rồi! Em đã làm sẵn đơn xin phép rồi, cho dù có bão tới, em cũng nhất định đến dự lễ cưới của chị ấy!”

“Đương nhiên em cũng rất mong chờ thiệp mời từ tay chị! Hi hi!”

Lam Từ Tuyết hơi ngây ra một chút, rồi cũng cười đáp lại Lam Từ Trình. Đám cưới của cô và hắn, chỉ sợ không biết phải đợi đến bao giờ...

Lam Từ Tuyết vừa cúp điện thoại, một đôi tay rộng lớn đã vòng qua eo cô, ôm thật chặt, đầu đặt trên bả vai cô, mùi hương nam tính quen thuộc truyền tới.

Lam Từ Tuyết để mặc Tạ Phong ôm một lúc lâu mới chịu buông ra, vội chạy xuống phòng bếp chuẩn bị cơm tối.

Từ sau khi cô biết chuyện, hai người vẫn ở bên cạnh nhau như chưa có chuyện gì, Tạ Phong không hề đề cập đến chuyện đó, có lẽ hắn thật sự muốn giấu cô, nếu đã như vậy, Lam Từ Tuyết đương nhiên cũng không mở miệng trước. Hai ngày trôi qua nhanh như chớp mắt.

Tạ Phong đang ngồi trong phòng khách đọc báo thì đột nhiên cúp điện. Hắn vội vàng đứng lên chạy vào phòng bếp, còn không quên dặn dò : “Từ Tuyết, em ở yên đó!”

Trong không gian tối tăm không một tia sáng, lấp ló một ánh sáng le lói rồi lớn dần, tỏa ra không trung.

“Happy Birthday To You! Happy Birthday To You!”

“Happy Birthday, Happy Birthday, Happy Birthday To You!”

Lam Từ Tuyết hai tay đỡ lấy bánh kem, trên đó cắm đủ 26 ngọn nến nhỏ lung linh, ngân nga hát khúc mừng sinh nhật, giọng cô trong trẻo lại đầy tình cảm, trông nhất thời khiến hắn không kịp phản ứng.

Lam Từ Tuyết tình nghịch cười, để bánh kem xuống bàn rồi loay hoay chạy đi, đèn nhanh chóng được bật sáng, cô có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của Tạ Phong lúc này. Hắn đang nhìn cô chăm chăm, bằng ánh mắt đầy tình cảm, có chút ngượng ngùng, cũng có chút ghen ngào đọng lại nơi khóe mắt, đương nhiên ý cười cũng đều lộ ra. Lam Từ Tuyết nghĩ mắt mình chắc đã cận nặng lắm rồi, vì cô nhìn thấy trông mắt hắn lấp lánh như ánh sao, bóng loáng một tầng hơi nước.

“Sao em biết hôm nay là sinh nhật anh?”

Tạ Phong vừa cười vừa đưa tay kéo Lam Từ Tuyết ngồi lên đùi mình, vuốt ve đôi bàn tay thon dài, trắng trẻo của cô, mắt không rời khỏi đó. Nói hắn không cảm động đương nhiên là giả! Sinh nhật hắn mọi năm chỉ là Tạ lão gia bày một bàn tiệc nhỏ, rồi người trong nhà cùng ngồi lại, bữa tiệc kiểu này chẳng qua chỉ mang tính chất công việc, một công đôi chuyện chứ làm gì có không khí như bây giờ. Tạ Phong ngẫm lại, thật ra mấy lần đón sinh nhật ở cô nhi viện mới đúng là thật tâm làm vì hắn, đến nay cũng đã quá lâu rồi! Thú thực, nếu Lam Từ Tuyết không nhắc, hắn cũng đã quên bèn mất hôm nay là sinh nhật mình.

“Trên đời này có chuyện gì mà em không biết chứ!” Lam Từ Tuyết đắc ý cười, nháy mắt với hắn một cái, ngay lập tức khiến nhịp tim hắn tăng vọt, so với việc cô tặng bánh sinh nhật cho hắn, còn kích thích hơn gấp bội.

Lam Từ Tuyết vẫn chưa kịp hoàn hồn đã bị một bờ môi hung hăng đè xuống, một vật dài ấm nóng nhanh chóng luồn vào khoang miệng cô. Lam Từ Tuyết cũng không phản kháng, nhẹ vờn đầu lưỡi nghênh đón, rất nhanh liền bị hắn quất chặt, từng chút từng chút nuốt xuống toàn bộ nước bọt cùng đường khí của cô.

Cứ nghĩ tới việc có thể đây sẽ là lần cuối cùng hai người hôn nhau, Lam Từ Tuyết không kìm chế được cảm xúc, hai tay quẩn ngang cổ hắn, nhưn người về trước, lần đầu chủ động càn quét khoang miệng hắn, tham lam chiếm lấy tất cả của hắn.

Tạ Phong hơi sững sờ rồi phát ra tiếng cười vụn vặt, một tay vòng qua eo cô, một tay đỡ lấy cổ cô, tiếp tục hung hăng càn quét sâu hơn, sâu hơn nữa.

Hai người cứ ôm nhau mà hôn như vậy, lúc không hít thở được thì buông ra một chút rồi lại tiếp tục cuồng nhiệt mà hôn. Mãi cho đến khi Lam Từ Tuyết phát hiện nên đã cháy gần hết, hai người mới chính thức buông ra.

“Anh mau ước đi! Nến sắp cháy hết rồi!” Sau khi chấp dứt nụ hôn đó, Lam Từ Tuyết mới hòa hồn, ba hôn bảy vĩa nguyên vẹn cho cô biết bản thân vừa rồi cuồng nhiệt như thế nào, nhất thời lấy tay che khuôn mặt đỏ ửng, chạy vội vào phòng.

“Em... em đi lấy quà cho anh!”

Tạ Phong chưa nghe hết câu Lam Từ Tuyết đã mất dạng, hắn cứ thế ngơ ra đó cho đến khi cô quay lại, trên tay cầm một cái túi nhỏ, dúi vào tay hắn.

“Tặng quà gì cũng không thiết thực bằng em tự tặng mình cho anh!” Tạ Phong giờ giọng đùa cợt, dùng tốc độ rùa bò nhất có thể mở chiếc túi ra. Ngay khi hắn nhìn thấy vật đó, ánh mắt trong chốc lát thay đổi rõ rệt

Lam Từ Tuyết nghe được tiếng hít thở đều đều của hắn, chưa từng một giây loạn nhịp. Là hắn âm thầm đồng ý hay hắn vốn dĩ luôn như thế?! Lam Từ Tuyết không biết, cô thấy cũng không cần biết. Lúc trước cô rất hay đoán tâm tình người khác qua ánh mắt, qua nhịp thở, nhưng đối với hắn cô luôn không thể, cô muốn hắn chính miệng nói ra những điều trong lòng hắn kia.

“Em biết rồi?!” Có phải cô nghe lầm rồi không? Tại sao giọng hắn lại run run như vậy?

“Em nói rồi, trên đời này không có chuyện gì là em không biết cả!” Lam Từ Tuyết cố gắng cười, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Khó khăn lắm cô mới có đủ dũng khí để làm chuyện đó, xin anh, đừng khiến em hối hận!

“Con đường phía trước còn rất dài, anh có thể vấp ngã, nhưng em không cho phép anh gục ngã! Ra đi có gì là không tốt, nơi đây có em rồi, anh đừng lo gì cả! Cho dù năm năm hay mười năm, em vẫn sẽ ở đây. Đợi anh.” Tay hai người nắm chặt lấy nhau, chưa bao giờ chặt đến thế, chẳng ai muốn buông tay.

Cái túi nhỏ rơi xuống đất, bên trong là một vé máy bay đến Washington, chuyến bay sẽ khởi hành vào 5h sáng mai.

Từ trước đến nay đều là hắn bảo vệ cô, che chở cô, vì cô làm rất nhiều chuyện, khiến cô cảm động, khiến cô khóc, cũng khiến cô tin tưởng vào tình cảm này. Nhưng mà, từ khi yêu nhau đến nay, ngoại trừ ý lại, dựa dẫm, làm nũng với hắn, cô chẳng thể làm gì khác. Lần này nếu cô còn là vật ngăn cản hắn, chỉ sợ cả đời này cô đều hối hận!

Chấp nhận để anh rời xa em không phải vì em hết yêu anh, mà là vì em quá yêu anh nên mới vậy! Yêu xa có gì là không tốt? Có người để đợi chờ có gì là không tốt? Em nói rồi, em sẽ đợi anh!

Tạ Phong vốn là người kiêu ngạo, hai người ở bên cạnh đều là hiểu ý nhau mà không cần nói nhiều. Người ngoài đều biết, hướng hồ chi đây lại là người đầu ắp tay gối với hắn, trước sau gì Lam Từ Tuyết cũng biết, chỉ là Tạ Phong không ngờ tới, cô lại mạnh mẽ như vậy, thực sự để hắn rời đi.

Không gian yên tĩnh. Nến cắm trên bánh sinh nhật đã cháy hết, sáp đã bắt đầu cứng lại thành một mảng đỏ tươi.

Lam Từ Tuyết rời khỏi lồng ngực Tạ Phong, đưa tay lau đi nước mắt chực chờ trên khóe mắt, nắm tay hắn kéo đi : “Hôm nay là sinh nhật anh mà, cười lên đi, em dẫn anh đến một nơi!” Nói rồi lại dùng thêm lực, trực tiếp kéo hắn ra khỏi cửa.

Tiết trời mùa thu khá mát mẻ, hai người nắm tay nhau đi dạo một hồi. Hôm nay là ngày tốt, trên đường có không ít các cửa hiệu khai trương, đều nhiệt tình mời chào. Mùi hương thoang thoảng trong không khí là của hoa tử đằng, gần đây có một nhà trồng rất nhiều loại hoa này, mới đó mà đã nở rồi sao!

Chỉ còn 9 tiếng nữa, Tạ Phong sẽ rời khỏi nơi này. Không thể ở nơi đã ở bao nhiêu năm, không thể gặp những người thân thiết, không thể ra ngoài nhìn đèn Bắc Kinh sáng lấp lánh đủ sắc màu, không thể nghe người Bắc Kinh chào hàng, cũng không thể nghe mùi hương hoa tử đằng thoang thoảng trong gió. Lam Từ Tuyết có một cảm xúc muốn để Tạ Phong trong thời gian ngắn ngủi còn lại có thể tận hưởng hết hương vị quê hương, lại như cổ mấy không biết mệt mỏi nắm tay hắn chạy đi trên đường phố.

Người bị nắm tay cũng không nói gì. Chỉ lặng lẽ làm hai việc : chăm chú nhìn Lam Từ Tuyết và chạy!

“Mệt chết em rồi!” Lam Từ Tuyết ngồi bịch xuống thảm cỏ, không ngừng thở dốc, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống.

Tạ Phong nhẹ mỉm cười ngồi xuống kế bên cạnh cô, dùng tay áo lau đi mồ hôi trên trán cô, nhỏ giọng khiển trách : “Ai bảo em chạy nhanh như thế làm gì!” Hắn còn tưởng cô gấp như vậy là muốn đi đâu, không ngờ lại là đến bờ sông này.

Hai người nằm trên bãi cỏ mát rượi phủ đầy sương sớm, mười ngón tay đan vào nhau, lặng yên nghe tiếng gió thổi rì rào như đang hát khúc tình ca của tuổi trẻ, bị thương đầy nhưng cũng thật đẹp!

“Cảm ơn em..”

“Humm?”

“Vì đã đến và yêu anh.”

Lam Từ Tuyết cười, nhắm mắt để mặc cho Tạ Phong nhẹ đặt lên trán cô một cái hôn, như nghĩ đến điều gì đó lại rời khỏi tay hắn, chạy đi.

Tạ Phong dờ khóc dờ cười nhìn bóng cô dần xa, người con gái 23 tuổi chạy một quãng đường dài rồi lại quay đầu vẫy tay với hắn, rốt cuộc là muốn làm gì?

Trong phút chốc, Tạ Phong phát hiện hình như Lam Từ Tuyết đang hét lên điều gì đó, có ba chữ, nhưng ngay lúc đó tàu hỏa ở bên kia đường ray chạy ngang qua, tiếng ồn làm hắn không nghe được cô nói gì.

Mất một buổi chạy lại, cuối cùng nhìn thấy bộ dáng cười xòa xin lỗi của hắn, Lam Từ Tuyết đoán chắc Tạ Phong không nghe thấy những gì cô nói rồi! Nhất thời không nhìn được mà xì mắt, bấu môi không nói chuyện, trong lòng có chút buồn.

“Chờ đến khi anh trở về, anh chắc chắn phải nghe em nói lại đây!”

“Được! Anh hứa với em!”

“Còn nữa, đêm nay em muốn ở đây ngủ, không muốn về nhà!”

“Tuân lệnh bà xã!”

Lam Từ Tuyết phì cười. Cô quả thực không nói dối, do tác dụng phụ của thuốc mà cô rất hay buồn ngủ, sức đề kháng của cô thể cũng ngày càng yếu đi, lúc này chạy nhiều như vậy quả thực đã tiêu hao hết sức lực của cô, Lam Từ Tuyết chỉ vừa đặt lưng xuống đã vội thiếp đi.

Cô không biết rằng Tạ Phong lúc đó đã hôn trộm cô, còn nói : “Chỉ cần anh yêu em là được rồi!”

Đó là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng Lam Từ Tuyết nói với hắn ba chữ : “Em yêu anh!”, mà hắn chỉ là lơ mờ đoán được, chứ không hề nghe thấy.

Đêm đó rất dài.

Khi Lam Từ Tuyết mở mắt dậy đã là 5h15, mặc dù là sớm hơn mọi khi nhưng chuyến bay của Tạ Phong cũng đã cất cánh. Cô lẻ người khỏi giường, vốn là muốn đêm qua hai người có thể thức đêm tâm sự, cuối cùng lại là cô ngủ trước, còn để hắn phải bé về, quả thực là mất mặt!

Chỉ là người đã không còn ở đây, mất mặt cũng đâu có ai xem!

Lam Từ Tuyết đã dự định không đi tiễn Tạ Phong, cô cho dù mạnh mẽ cỡ nào vẫn sợ chia ly, càng sợ chính mình lúc hắn rời đi rồi thì lại khóc, sống chết giữ hắn ở lại.

Bây giờ thì tốt rồi! Chuyến bay đã cất cánh, người đã thật sự đi rồi, càng đỡ cho cô khỏi phải buồn bã lung tung.

Nhưng sao tim lại đau thế này... Phải rồi, thuốc!

Lam Từ Tuyết như mất trí chạy đến bên tủ thuốc, trên đó đã để sẵn thuốc mà mỗi sáng cô đều phải uống, chỉ là trong đó lẫn một viên thuốc lạ màu xanh nhạt mà cô chưa từng nhìn thấy, bên trên có 4 số “7862”, kèm theo là một lá thư, trên đó không sai lệch là bút tích của hắn.

Như một người điên lao ra khỏi nhà, Lam Từ Tuyết vội vã kêu taxi, một bên không ngừng giục taxi chạy nhanh, một bên không ngừng lau nước mắt, còn cắn lên tay mình, không cho phép rơi nước mắt nữa. Thật sự đã dọa tài xế phát sợ, không hỏi gì nhiều lập tức nhấn hết chân ga mà chở cô đến sân bay.

Chuyến bay đã cất cánh gần 30 phút trước, sân bay vẫn còn nhiều người thân ở lại tiễn đưa, cũng có nhiều người ngồi chờ chuyến sau, tất cả đều trở mặt nhìn người con gái chạy như điên giữa sân bay, cuối cùng dừng lại bên cửa sổ, lấy hết sức bình sinh mà hét lớn :

“Tạ Phong, anh nhất định phải quay lại!”

Em và con, đợi anh!

Hề nhô các độc giả thân yêuuuuuuu!!!!!!!!!!!!

Vậy là cuối cùng phần 1 của bộ này cũng hoàn rồi, ôi, 50 chương tròn trĩnh nè ^^ Có ai hóng phần 2 không ?

Hôm nay mình trời lên là có đôi lời muốn nói với độc giả, những người luôn sát cánh và ủng hộ mình : Cảm ơn mọi người nhiều nè ^^ Khi bắt đầu viết mình mới cảm giác được viết truyện quả thực không hề đơn giản chút nào, nó đòi hỏi sự kiên nhẫn kinh khủng, mà mình lại lười, những lúc muốn drop truyện mình lại đọc được những cmt của các bạn-động lực chính của mình, mình lại tự nhủ bản thân phải cố gắng, và.... phần 1 hoàn rồi đây *tung bông*

Sau màn chào hỏi đơn giản vừa rồi, mình sẽ vào vấn đề chính. Ngay cả bản thân mình đọc truyện cũng thấy truyện mình có nhiều sai sót, xin lỗi các bạn nhiều và mình cũng muốn hỏi các bạn một chút :

1. Các bạn có thấy lỗi chính tả nhiều không? Có ảnh hưởng nhiều đến quá trình đọc không?
2. Truyện có tình tiết nào còn rắc rối mà các bạn còn chưa hiểu không?
3. Các bạn có ý kiến gì về mấy tình tiết trong phần 1 và dự kiến trong phần 2 không ?
4. (Quan trọng nhất) Các bạn có CHÁN khi mình ra phần 2 không? Có muốn mình tiếp tục viết không?

Tại mình để chia thành 2 phần vì kết phần 1 cũng có thể coi là OE (Open Ending) còn phần 2 thì mình không chắc nữa =)))

Thương yêu các bạn nhiều nhắm nhắm lun á <3 <3 <3-----END Phần 1-----

Bạn đang đọc truyện *Bà Xả, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương Ngoại Truyện 2

Bầu trời cuối thu trong xanh, xanh một màu xanh rất khác, từng làn mây gọn lăn tăn trên nền trời trong vắt.

Cả đời chỉ có một ngày duy nhất, vậy mà không hiểu sao lại lựa đúng hôm nay mà tắc đường. Mắt thấy không thể hết tắc đường sớm, Lam Từ Tuyết đành phải xuống xe taxi, tay vợ vội cái túi rồi vừa cầm đầu chạy vừa không ngừng xem đồng hồ. Chỉ còn hơn 30 phút nữa là tới giờ rồi, cô phải nhanh lên mới được!

Mà ở một nơi khác Bích Chi cũng đang lo lắng không kém, hai tay cứ giữ lấy váy cưới mà đi đi lại lại, đứng ngồi không yên.

Đáng lẽ cô không nên bất cẩn như vậy, để quên sợi dây chuyền của mẹ cô cho ở nhà, càng không nên nhờ Lam Từ Tuyết đi lấy hộ, đã lâu như vậy vẫn chưa về, không biết có chuyện gì không nữa!

Ngay cả thợ trang điểm đứng kế bên cũng sốt ruột không kém, vò đầu bứt tai mà nhìn lên đồng hồ, vừa định lấy xe ra ngoài tìm thì cửa bật mở.

“Xin lỗi cậu nhé, vừa rồi kẹt xe một lúc lâu...” Lam Từ Tuyết vẫn còn chưa kịp nói xong, Bích Chi đã nhào lên ôm chầm lấy cô, đem nước mắt nước mũi hoàn cùng lớp phấn trang điểm không ngừng quệt lên vai cô, giọng run run trách móc.

“Vậy cậu cũng phải gọi điện cho mình chứ! Dọa chết mình rồi!” Tức giận giậm chân vài cái. Lam Từ Tuyết ngơ ra một lúc rồi trộm cười, liên tục xin lỗi lấy lòng Bích Chi, đồng thời khẽ vỗ nhẹ vào lưng cô.

Từ khi Tạ Phong rời đi đã được 3 tháng, đứa trẻ trong bụng Lam Từ Tuyết cũng theo đó từng ngày lớn lên, cũng may cô không bị ốm nghén, đứa trẻ

cũng rất yên tĩnh, bác sĩ bảo chắc là do nó là con gái nên yên tĩnh là chuyện bình thường. Trong khoảng thời gian này Lam Từ Tuyết hạn chế tối đa suy nghĩ nhiều, ngoài hằng ngày tới Wisteria và dạo phố ra thì cũng không làm gì nhiều, cô không muốn để đứa trẻ trong bụng bị ảnh hưởng. Ngược lại Bích Chi lại biến thành một bà mẹ cần nắn, suốt ngày cứ rành rỗi là bám lấy cô không ngừng, còn không quên lái nhai bên tai cô những điều tốt cho thai nhi, những việc không nên làm, Lam Từ Tuyết còn nhiều lần nghĩ, có khi người mang thai là Bích Chi mới đúng kìa.

“Cậu chạy bộ đến đây á? Tớ đã nhắc bao nhiêu lần rồi, cậu bây giờ trong bụng còn đang mang một sinh mệnh đấy, bà cô của tôi ơi, sao cậu không biết cẩn thận gì hết hả, lỡ làm đau con nuôi của tớ thì sao?” Bích Chi kéo tay Lam Từ Tuyết đến chỗ có ghế ngồi, cúi người xuống xoa bụng cô, còn đặt tai lên bụng Lam Từ Tuyết, rất thích chí nghe ngóng động tĩnh của bé con. Bé con hình như nhận thức được, khẽ cựa mình.

“Ai nói tớ sẽ để cậu làm mẹ nuôi của con tớ hả, thích thì tự sinh một đứa đi!” Lam Từ Tuyết vờ đẩy Bích Chi ra, gọi thợ trang điểm đến chỉnh lại lớp phấn trên mặt cô.

Bích Chi bĩu môi, liếc Lam Từ Tuyết một cái rồi mới không tình nguyện ngồi yên để thợ trang điểm chỉnh trang cho cô.

Hai người từ nhỏ lớn lên bên nhau, ngay cả tã cũng từng mặc chung một cái, từ cấp một đến cả đại học không chỉ là cùng trường mà còn là cùng lớp, cùng bàn, có thể nói là dính nhau còn hơn sữa, đã sớm xem nhau như người thân, đối với chị em ruột chỉ hơn chứ không kém.

Nhìn thấy Bích Chi khoác trên mình váy cưới trắng ngà, tay trong tay cùng người cô yêu thương bước vào lễ đường, Lam Từ Tuyết có một cảm giác không nói thành lời. Quả thực cô đang vui cho hạnh phúc của Bích Chi, nhớ tới lúc nhỏ đã từng hứa sẽ cùng nhau mặc áo cưới cùng một ngày, cùng lên xe hoa chung một ngày, nhưng hôm nay chỉ có mình Bích Chi mặc váy trắng, mỉm cười hạnh phúc trên lễ đường, tìm Lam Từ Tuyết ẩn nhẫn một cảm giác chua xót.

Chỉ là tức cảnh sinh tình, đột nhiên nhớ đến người đó rồi cứ thế nghĩ nhiều rồi nhiều thêm một chút mà thôi. Không biết lúc này người đó đang làm gì, công việc có thuận lợi không, có đang nhớ đến cô không?

Cánh tay vô thức đặt lên bụng, Lam Từ Tuyết cố gắng nuốt nước mắt vào trong. Trong người cô bây giờ còn đang mang một sinh mệnh nhỏ, Bích Chi nói đúng, cô không thể cứ nhớ đến người đó một chút lại khóc, càng không thể để xúc động như vậy, phải an tĩnh, an tĩnh lại!

Phía trên kia vị linh mục già đang tuyên thệ, phía dưới lại bắt đầu nhao nhao lên, vốn dĩ khách mời hôm nay cũng khá đông nhưng mọi người đều rất trật tự, trong nháy mắt tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về nơi phát ra tiếng động lạ kia.

“Ông chú, Thế Hy không thấy gì hết, mau, mau bé Thế Hy lên!”

“Ông chú, mau nhìn xem, cô dâu xinh đẹp chưa kìa, cái váy đó Thế Hy cũng muốn mặc!”

Lam Từ Tuyết dờ khóc dờ cười. Chỉ cần nghe giọng cô cũng biết chính là ông anh nhà mình mang theo tiểu bảo bối nhỏ đến đây rồi, lúc phát thiệp mời còn nói không muốn đi, chắc là bị tiểu quý kia lôi đi rồi!

Lam Từ Tuyết vừa cười vừa tiến đến chỗ hai người. Sắc mặt Lam Từ Uy bây giờ đã thối lấm rồi, mà Thế Hy tội nghiệp lại chẳng biết gì, còn không ngừng quay qua quay lại trên cổ hần, nếu cô còn không nhanh, tiểu quý này không chừng sẽ bị làm thịt mất thôi!

Nghĩ thế Lam Từ Tuyết liền gia tăng cước bộ, đông người như vậy khiến cô phải vật vờ lấm mới lết được vài bước, hai mắt chỉ chú ý phía trước mà quên nhìn dưới chân mình, cuối cùng vấp phải phần vải cuốn lại của tấm thảm đỏ mà ngã xuống.

Lam Từ Tuyết đã gạt lực áp chế tiếng hét của mình, thế nhưng tiếng hét khi ngã xuống của cô vẫn thành công thu hút sự chú ý của mọi người, dường như vô thức mà lùi xa ra xò.

Xong rồi! Lần này không chỉ mình mất mặt, ngay cả bảo bối nhỏ trong bụng cũng mất mặt luôn rồi! Lam Từ Tuyết cảm thấy muốn cười sự vụng về, bất cẩn của mình nhưng lại không cười được, con đau thấu tâm can như xé rách thân thể truyền lên từ phần bụng dưới khiến cô hoàn toàn kiệt sức. Dùng toàn bộ sức lực vươn cánh tay đến bụng mình, Lam Từ Tuyết đau đến nhăn mày, yếu ớt cười hỏi :

“Bé con, con còn đó không?”

Bé con không trả lời, Lam Từ Tuyết rất muốn hỏi tiếp nhưng sức lực đã cạn kiệt, cánh tay nắm chặt lấy phần áo ở bụng, cứ thế mà ngất đi.

Bích Chi trông thấy Lam Từ Tuyết đang nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, máu đỏ tươi thấm ướt váy cô thì sắc mặt tái mét, vội chạy lại đỡ lấy thân ảnh Lam Từ Tuyết, nắm chặt lấy tay cô.

“Cấp cứu! Mau gọi xe cấp cứu!” Bích Chi dùng hết sức bình sinh mà hét lên, cô thực sự sợ, rất sợ Lam Từ Tuyết sẽ xảy ra chuyện gì đó không may. Bàn tay run run siết chặt lấy tay Lam Từ Tuyết, nước mắt chảy dài trên má.

“Từ Tuyết, cậu mở mắt ra nhìn tớ đi, đừng làm tớ sợ!”

Lam Từ Tuyết quả thực mở mắt, là vì tiếng hét của Bích Chi mà mơ hồ mở mắt nhưng thần trí cô lại không ổn định lắm, bàn tay nhuộm màu đỏ tươi tanh nồng của máu giữ lấy tay Bích Chi, thều thào :

“Con... con...”

Cũng may gần đây là bệnh viện K, xe cấp cứu đã nhanh chóng tới nơi, Bích Chi quệt nước mắt, để Lam Từ Uy bế Lam Từ Tuyết lên xe cấp cứu, bản thân luôn bên cạnh nắm chặt lấy tay cô, hơi thở ngày càng yếu ớt của Lam Từ Tuyết khiến cô sợ hãi, bất an đến tột cùng, chỉ sợ buông tay ra là mình sẽ vĩnh viễn mất đi cô.

“Từ Tuyết, cậu phải cố lên!”

“Từ Tuyết, nghĩ đến con cậu, gắng lên!”

“Từ Tuyết...”

Bích Chi vừa khóc vừa nói đã gần như kiệt sức, đến cuối cùng chỉ có thể gọi tên Lam Từ Tuyết. Lam Từ Uy thì trầm ỏn hon, hẳn không nói bất kì một lời dư thừa nào, ánh mắt trước sau vẫn đặt trên người Lam Từ Tuyết, hai tay siết chặt thành nắm đấm.

“Em ấy nhất định sẽ không sao đâu!”

******À, bữa trước quên nói chuyện quan trọng, chương này là spoil cho phần 2 nhé ^^ Phần 2 dự là ngược tâm là chủ yếu và sẽ được mình up sau Tết nhé ^^

Mọi người ăn Tết vui vẻ 3

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Phần 2

CHƯƠNG 51 (PHẦN 2)

Tiết trời mùa hè những năm gần đây càng lúc càng nóng, các di các mẹ bình thường lúc rảnh rỗi ở nhà sẽ tụ tập lại cùng một chỗ mà tán gẫu chuyện trên trời dưới đất, nhưng những ngày nay chỉ hận không thể ngồi nhà hưởng máy lạnh điều hòa, làm gì còn tâm tình để chăm lo cho cái tính nhiều chuyện.

Lại ngại nổi tiền điện cũng tăng không ít, quả thực làm khổ các ông chồng.

“Nóng, nóng chết tôi rồi!” Người đẹp phương Tây vừa tu nước ừng ực vừa kéo cổ áo xuống thấp một tí liền khiến cho nhiệt độ xung quanh tăng lên cao thêm.

“Khụ, khụ.”

“David, trời nóng như vậy mà anh vẫn còn ho được sao?” Milada nhìn vào xe, thắc mắc. David chỉ nghiêng người chỉnh lại thế nằm, lười quản cô, hai mắt nhắm hờ mệt mỏi. Milada ít nhiều cũng đã quen biết David 5 năm, đã sớm không ngạc nhiên với thái độ lạnh lùng xa cách của tên trợ lý giống hệt như vị tai to mặt lớn kia, tiếp tục “hàn huyên tâm sự”.

“Này David. gái Trung đẹp lắm đấy nhá, anh có muốn tôi giới thiệu cho một cô không hả?” Milada vừa cười vừa đá lông nheo, còn hất tóc kiêu sa.

David không trả lời, chỉ phát ra tiếng cười nhẹ rồi đóng cửa kính xe lại, lấy tờ báo đặt lên mặt, chính thức cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài.

Dù gì tôi cũng là phụ nữ quốc dân, giỏi việc nước đảm việc nhà, người ta gặp mặt tôi còn phải kính nể ba phần, anh dựa vào cái gì mà khinh người như vậy?! Bà đây chiều cổ quan tâm anh như vậy, anh còn muốn gì nữa?!

Ngay lúc Milada định cầm chiếc giày cao gót trong tay mà phang thẳng vào mặt cái tên cao ngạo kia thì cô phát hiện sau lưng mình đột nhiên mát lạnh, bóng đen dài thẳng tắp đè lên bóng của cô, hơi thở quen thuộc phả phất trong không khí.

“Sếp... sếp...” Milada sợ đến lắp bắp, như ý thức được mình đang làm gì, vội giấu chiếc giày cao gót ra sau lưng, bày ra bộ dáng tươi cười khó khăn nhất với ông chủ của mình.

David không ngây ngốc như cô, anh mở cửa bước ra, khom người đứng chuẩn chào ông chủ rồi mở cửa cho hắn.

Gió nóng mùa hè ở Bắc Kinh đương nhiên không thể so sánh với gió tuyết quanh năm của Washington, không cần biết ngoài kia có bao nhiêu người than trời kêu đất, trong xe lúc này đang có một người rất tận hưởng chúng.

“Sếp, anh muốn đi đâu trước tiên?”

“Đến nhà chủ tịch trước đi!” Người đàn ông trên người khoác bộ vest đen lịch lãm ngồi sau xe cho tay vào túi tìm một điếu thuốc, châm lửa, nhàn nhạt trả lời câu hỏi của vị trợ lý kim tài xế kia.

Cảnh vật bên đường lướt nhanh qua tầm mắt, không một cảnh nào bị hấn bỏ sót. Chớp mắt đã 5 năm rồi, thành phố này quả thực đã thay đổi rất nhiều. Xe chạy ngang qua khu chung cư cũ quen thuộc, khỏe miệng hấn hơi cong lên, người kia lúc trước đã từng ở đó. Xe lại chạy ngang qua một cửa hàng hoa, hấn nhớ người kia thích hoa hồng trắng, lại không nhìn được tiếp tục cười. Vốn dĩ hấn muốn đến thăm người kia trước nhưng suy đi nghĩ lại vẫn là nên kính lão đắc thọ thì tốt hơn.

Xe chậm chậm tiến vào sân vườn rộng lớn, cỏ dại lúc này đã mọc nhiều đến nổi quanh đường đều phủ một màu xanh. Ánh mắt Tạ Phong hơi trầm xuống, chẳng lẽ nơi này nhiều năm qua không ai chăm sóc sao?

Đạo quanh khu nhà một vòng, Tạ Phong phát hiện suy đoán của hấn là hoàn toàn đúng, nơi lúc trước có biết bao nhiêu kẻ hầu người hạ ra ra vào vào giờ ngay cả một bóng người cũng không có. Phía cuối của khu vườn, nơi từ khi bà nội còn sống đã bày một cái bàn gỗ nhỏ cùng với bốn cái ghế nhỏ, trên bàn luôn luôn có một bình trà nghi ngút khói, là loại trà Long Tỉnh của Tây Hồ Hàng Châu mà bà thích uống nhất, nơi đó có một ông lão tóc bạc trắng đang ngồi nghỉ chân, ông nhấp một ngụm trà, đôi mắt nhắm lại đầy những vết chân chim nhìn về nơi xa xăm.

“Ông nội!” Tạ Phong cố điều hòa giọng điệu của mình. Lúc ông quay đầu lại nhìn hấn, hấn thật sự chỉ muốn ôm chầm lấy người.

Tạ lão gia tuổi già mắt kém, ông loay hoay một lúc rồi mới cầm lấy kính lão trên bàn đeo vào, lúc nhìn kĩ được người đến rồi lại xúc động không nói lên lời.

“Cháu của ta...” Giọng ông cụ run run, tay chống gậy cố gắng tiến nhanh về phía hấn, chân đứng không vững lại xém ngã, cũng may là hấn đỡ được.

“Thật là cháu sao? Cuối cùng cháu cũng về rồi!” Giọng ông cụ nghẹn ngào, đôi bàn tay gầy gò không ngừng sờ loạn xạ trên người hấn, trong mắt thấp thoáng hơi nước.

“Ông, là cháu, cháu về rồi!” Tuy hấn không phải cháu ruột của ông nhưng là do một tay ông nuôi lớn, 5 năm qua không thể chăm sóc cho ông lúc tuổi già, điều này luôn khiến hấn trăn trở.

Đỡ ông cụ ngồi xuống, hấn bị ông giữ chặt một chỗ mà trò chuyện với người. Sau khi hấn đi rồi, Tạ Nhạc cũng rời khỏi căn nhà này, nơi đây rộng lớn đến vậy cũng chỉ có một ông già ở, vậy nên Tạ lão gia đã cho tất cả người hầu nghi việc, chỉ giữ lại vị quản gia già đã theo người từ lúc trẻ.

Hai người cứ mỗi người một câu đến tận lúc tối mịt. Mắt thấy mặt trời đã khuất núi, Tạ Phong mới đứng lên định ra về. Tạ lão gia đã lâu không thấy cháu, nhất mực giữ hấn ở lại ăn tối. Tạ Phong cũng không đành từ chối ông cụ, gật đầu đồng ý, chỉ là hấn lấy có hấn vừa mới về nên còn nhiều chuyện cần hấn xử lí, nói rõ sáng mai hấn phải đi rồi. Ông cụ cũng không ép hấn, chỉ cần ở lại bầu bạn với ông một buổi tối là được rồi.

Tạ Phong đóng lại máy tính, đứng lên đến bên cửa sổ. Nơi này buổi tối là tuyệt nhất, không bị ảnh hưởng bởi những làn gió nóng bức đầu hạ, chỉ cần ngược lên liền có thể nhìn thấy một bầu trời đầy sao lấp lánh. Hấn nhớ người kia cũng rất thích đứng bên cửa sổ ngắm sao như thế này, khỏe mỗi cong lên, đôi mắt thắm đậm ánh trắng đó luôn khiến người khác nhớ mãi không quên.

Hấn vừa định đóng cửa lại thì phát hiện ông cụ đang đứng dưới sân, bên cạnh gốc cây đại thụ già. Bây giờ đã hơn mười hai giờ rồi, ông còn ở đó làm gì nhỉ?

“Ông nội!” Tạ Phong bước tới gần, đem áo khoác trong tay khoác lên thân ảnh gầy guộc.

“Sao giờ này ông vẫn còn chưa ngủ?”

“Già rồi, mai đây xuống đất nằm thì thiếu gì giờ ngủ, hôm nay trăng sao đẹp như vậy nhất định phải thưởng thức chứ!” Ông cụ cười hà hà, lời ông nói hoàn toàn là thực. Thời trẻ có bao nhiêu cuồng vọng, nhiệt huyết cùng mơ ước, vì theo đuổi cái gọi là danh vọng đó mà bỏ lỡ rất nhiều thứ, giờ ông chỉ mong rằng có thể nhìn thấy cháu mình bình an một đời mà sống, cho dù nhắm mắt cũng không thấy hối tiếc.

Tạ Phong im lặng không nói, hấn biết ông đang nhớ đến bà nội. Hấn cũng không rõ lắm, chỉ nghe quản gia kể ngày đó ông và bà cưới nhau với hai bàn tay trắng, ông rất yêu bà, nhưng khi bắt đầu thăng tiến trên con đường danh lợi, ông lại bỏ quên người vợ đầu áp tay gối của mình, đến khi thoát ra khỏi những bữa tiệc long trọng, những thứ quý giá lấp lánh, ông mới phát hiện ra mình đã mất đi thứ quý giá nhất đời mình rồi, những thứ đó đâu còn quan trọng gì nữa. Bà mất trong một đêm mưa tuyết vì sức khỏe suy nhược sau khi sinh con trai thứ hai, càng bất hạnh hơn là, chú vì sinh non mà cũng không trụ được lâu, chỉ vài tháng sau cũng đi theo người mẹ bất hạnh của mình. Ông lúc đó mới hối hận, nhận nuôi Tạ Phong hoàn toàn vì nhớ thương bà cùng con trai.

“Ngày mai cháu định đến gặp nó phải không?” Đề tài đột nhiên bị xoay chuyển, Tạ Phong hơi ngẩng người một lúc mới gật đầu.

“Vâng ạ.”

Dù là rất nhẹ hấn vẫn có thể nghe thấy tiếng Tạ lão gia thờ dài. Chẳng lẽ người vẫn còn vương bận chuyện lúc trước sao?

Thấy Tạ Phong định nói gì đó, Tạ lão gia liền ngăn lại, ông đi tới trước mặt đứa cháu mình yêu quý không thua gì ruột thịt, vỗ lên bờ vai phong trần của nó :

“Nhân sinh tựa như dòng nước chảy, trăm ngàn biến đổi, có một số chuyện hãy cứ để số mệnh quyết định, không nên cưỡng cầu.”

Ánh nắng gay gắt của mặt trời chiếu thẳng vào mắt hấn khiến Tạ Phong cực kì khó chịu mặc dù đang đeo kính mắt. Hấn nhìn qua đồng hồ, đứng ngồi

không yên, không hiểu hai người kia làm gì mà lâu quá vậy!

Bắc Kinh quanh năm nhộn nhịp, cho dù giữa cái nắng oi bức của mùa hè như lúc này thì trên đường vẫn có không ít xe cộ chạy qua, khói bụi bay mập mờ trong không trung.

“Khụ, khụ...” Tạ Phong vốn không để ý, nhưng người bên cạnh họ càng lúc càng nhiều, hắn đành quay đầu sang bên cạnh. Hắn đang đứng trước một cửa hàng tạp hóa, trên tay bé con lại nắm chặt mấy cái túi nhỏ trong tay, bộ dáng không dám nhúc nhích như thế này chắc hẳn là đang đợi người thân tới đón. Tạ Phong vừa định quay đầu trong phút chốc lại nhìn thấy cô bé quay mặt lại, hắn đột nhiên có cảm giác muốn lại gần, muốn trò chuyện với cô bé đó.

“Cháu gái, cháu đang đợi mẹ sao?”

Cô bé nghe thấy tiếng nói chuyện, đôi đồng tử to tròn đảo qua đảo lại một chút rồi mới khẽ gật đầu, nở một nụ cười rất tươi, nhưng lại chưa từng nhìn về phía hắn.

Tạ Phong phát hiện được hai chuyện. Một là cô bé này có đôi mắt hai màu giống hắn, mắt phải đen và mắt trái màu hạt dẻ. Hai là cô bé này bị mù.

Hắn im lặng không nói chuyện, đột nhiên nhớ tới Thế Hy, ngày đó hắn bỏ đi không lời từ biệt, không biết chị ấy sống có tốt không?

“Chú, chú cũng đang đợi ai sao?” Gương mặt tròn trịa, trắng nõn, nụ cười tựa như nắng ban mai, không biết tại sao hắn lại cảm thấy cô bé này rất giống cô ấy. Nếu như ngày đó hắn không rời đi, có lẽ con họ bây giờ cũng đã lớn như thế này.

“À, chú đang đợi một người bạn. Con tên gì, năm nay mấy tuổi rồi?”

“Con...”

“Đồng Đồng, Đồng Đồng!” Cô bé tên Đồng Đồng nghe thấy tiếng mẹ gọi liền quay đầu cười tươi, vươn ra hai tay đòi mẹ ôm vào lòng.

Lam Từ Tuyết vươn tay đón lấy con gái vào lòng, ánh mắt bất chợt nhìn thấy người đó. Tạ Phong cũng vừa vặn ngẩng đầu, ánh mắt hai người giao nhau.

Rất vừa vặn, rất đúng lúc, hai người đều đồng thời im lặng. Xung quanh chỉ còn lại tiếng xe máy đuổi nhau trên đường phố, tiếng khói bụi mù mịt, có lẫn cả tiếng từng bông hoa từ đàng đàng rơi.

Từ đàng nở rộ. Tháng tư. Vừa tròn 5 năm.

Lam Từ Tuyết nghe tiếng tim mình đập từng nhịp loạn xạ không quy củ, cuối cùng lại an tĩnh đến lạ thường. Ánh nắng chiếu trên tóc người đó, trên mắt người đó, trên đôi vai rộng lớn của người đó. Bức tranh tuyệt mỹ này khiến tim cô xao động, hai tay run run, nếu không vì con gái đang ngay trong lòng ngực mình chắc cô đã ngã quy mất.

Thật sự là hắn sao? Không phải giả phải không? Cuối cùng, cô cũng đợi được rồi!

Lam Từ Tuyết có cảm xúc muốn nhào lên ôm lấy hắn, ôm thật chặt, thật chặt, cho dù có chết cũng không cho phép hắn rời đi nữa. Nhưng cảm giác ấm áp trong lòng ngực như có như không nhắc nhở cô, cô bây giờ ngay cả tư cách ôm hắn cô cũng không còn.

“Từ Tuyết!”

Cô rất sợ, rất sợ hắn gọi tên mình, rất sợ cho dù cô cố gắng chống cự không ôm lấy hắn ngay lần đầu gặp mặt, cũng sẽ bị hai chữ đó làm cho rơi nước mắt. Đứng trước mặt hắn, dũng khí của cô luôn luôn không đủ.

Trên cây cao đằng xa kia đang có vài cành lá đang rơi, giọt sương đêm trên lá rơi xuống tí tách, bên kia đường có hai người phụ nữ đang tán gẫu, tất cả, tất cả đều được hắn ghi nhớ. Khoảnh khắc mà 5 năm qua hắn đêm nào cũng mơ thấy rốt cuộc cũng đã thành hiện thực. Người đó ngay trước mắt hắn, vươn tay là có thể chạm đến, vòng tay qua liền có thể ôm lấy, chân thật đến không thể chân thật hơn. Hắn nhớ đôi mắt người đó lấp lánh như sao, hắn nhớ bàn tay người đó trắng mịn màng như ngọc, thon dài như búp măng, hắn nhớ rõ đôi môi đó, cảm giác mê hồn lại vụng về khi chạm vào. Tất cả những kí ức hai người bên nhau hiện ra rõ ràng ngay trước mắt khiến hắn nghẹn ngào.

Nhưng tại sao hắn gọi cô lại không trả lời? Ánh mắt vô hồn trống rỗng của Lam Từ Tuyết khiến hắn sợ hãi.

Chẳng lẽ thời gian đáng sợ đến nỗi đã xóa anh khỏi kí ức của em rồi sao?

Nếu như tiếp tục im lặng, chắc hai người sẽ cứ nhìn nhau thế này cả đời mất. Lam Từ Tuyết phát ra tiếng cười vụn, ánh mắt của hắn càng làm cô sợ hãi, cắn chặt môi đến rướm máu, Lam Từ Tuyết cứng nhắc mở miệng:

“Lâu quá không gặp!” Trông cô như đang trò chuyện cùng một người bạn cũ đã bị lãng quên đâu đó trong kí ức, hoàn toàn không phải là người nhắm mắt lại cô liền nhìn thấy, bịt tai lại cô liền nghe thấy.

Là kí ức đẹp nhất, cũng là kí ức cô muốn xóa bỏ nhất.

“Anh khỏe không?” Như một cỗ máy đã được lập trình sẵn từ rất lâu, rất lâu rồi. Anh biết không, khoảng cách giữa chúng ta chỉ là vài bước chân, nhưng

đoạn đường đó trải dài trong 5 năm, đã sớm không thể đến được lộ trình ban đầu nữa đâu.

Tạ Phong ngẩng người nhìn cô, rồi nhìn đứa trẻ cô đang bảo vệ trong lồng ngực mình, ánh mắt sững sờ, trầm xuống, thất vọng, cuối cùng là buông xuôi, chấp nhận một cách bất lực.

Hắn không có quyền trách cô, thật đấy! Nếu ngày đó đã lựa chọn ra đi thì hôm nay hắn không có quyền bắt cô phải ôm cô đơn mà chờ đợi một người suốt 5 năm, mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống cho riêng mình. Cô cũng vậy, hắn cũng vậy.

Tạ Phong nhẹ mỉm cười, nụ cười âm áp như ánh ban mai hoàn toàn là thật lòng thật dạ.

Người con gái tôi yêu, chúc em hạnh phúc!

“Rất tốt.” Tạ Phong miễn cưỡng đáp lời, cô hỏi vậy chẳng khác nào hỏi hắn không có đường khí sống có tốt không?

“Vậy là tốt rồi!” Đây là lời thật lòng nhất mà cô muốn nói lúc này. Yêu một người chỉ đơn giản là mong người đó có thể hạnh phúc một đời mà sống mà thôi. Chỉ cần hắn sống tốt, cô tuyệt nhiên không có gì hối tiếc.

“Mẹ, con đói rồi!” Đồng Đồng nhìn hai người cứ chốc chốc lại anh một câu tôi một câu lâu muốn chết, bé không nhìn thấy gì, cũng không muốn cứ đứng một chỗ mãi như vậy.

Lam Từ Tuyết cười xoa đầu con gái, nhưng khi ánh mắt liếc qua Tạ Phong nét cười trên môi cô liền biết mất, chỉ còn lại nỗi buồn mờ nhạt trong đáy mắt.

“Đây là... con gái em sao?”

“Phải.” Gió trời mùa hạ nóng bức lại buốt rất, nhẹ nhẹ thổi qua trái tim của cả hai người. Miễn cưỡng làm gì một người vĩnh viễn không thể với tới? Núi kéo làm gì một người đã sớm hết hy vọng? Có chấp làm chi số phận đã định sẵn?

Ngốc ă! Đó là yêu! Là bất chấp tất cả để yêu thương một người!

Thời gian vẫn cứ trôi, người trên đường không biết bao lần xuôi ngược, chỉ riêng hai người vẫn đứng đó. Nhìn nhau. Luyến tiếc chút hình ảnh mờ nhạt của bản thân trong mắt đối phương. Thật ra người kia chưa từng mất đi, chỉ là bị ta cố giấu vào một góc trong tim mà thôi.

“Tạm biệt.” Hai người không hẹn mà cùng phát ra hai chữ kia, dứt khoát lại tuyệt tình.

Cô ôm lấy con mà quay đầu bước thật nhanh như giẫm cả con gió dưới chân, chỉ sợ nếu lúc này yếu đuối sẽ khiến cả một đời hối hận.

“Chuyện đó... em còn nhớ không?” Hình như hắn nói gì đó, rất khề lại bị gió cuốn đi.

“Chắc là không rồi!”

Để tập tài liệu qua một bên, người đàn ông trẻ tuổi nghiêng đầu ra sau ghế, đôi mắt khép hờ một mồi nhưng không dấu được niềm vui. Anh loay hoay một chút rồi đứng dậy, như một đứa trẻ vào ngày đầu năm mà chỉnh trang lại quần áo, tự cười với bản thân mình, tay không yên phận cứ lấy cái hộp nhỏ tinh xảo trong túi ra, ngắm một chút rồi lại cất đi.

Anh đã chờ đợi ngày này lâu như vậy, cuối cùng cũng đã đợi được rồi!

Người đàn ông trẻ tuổi tâm trạng cực kì tốt, ngón tay thon dài theo đó gõ nhẹ lên mặt bàn tạo thành một khúc ca ngọt ngào. Anh ta vui đến mức ngay cả việc có người vào mà không xin phép anh ta cũng không nói gì.

“Đã đặt chỗ nhà hàng rồi chứ?”

“Dạ rồi ạ!”

“Bánh kem cũng đã chuẩn bị rồi đúng không?”

“Vâng.”

Người đàn ông trẻ tuổi khá hài lòng, ừm một tiếng vui vẻ rồi lại tiếp tục khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn, hoàn toàn không để ý đến người trợ lý vẫn còn đứng đó. Một lát sau, phát hiện biểu hiện bất thường của trợ lý, anh mới quay người lại, ngồi xuống ghế, phất tay ra hiệu cho cậu ta nói tiếp.

Trợ lý dù đã đi theo tổng giám đốc được nhiều năm nhưng tính tình của tổng giám đốc sớm nắng chiều mưa không dự đoán trước được, do dự một lát rồi mới ngập ngừng thông báo :

“Tạ tổng... người đó... đã trở về rồi!”

Tạ Nhạc đắm chiêu một lúc vẫn không biết người mà cậu trợ lý nói đến là ai, hỏi :

“Cậu nói ai?”

“Là cô tổng giám đốc Tạ Phong.”

Cậu trợ lý nói xong mà hai tay run bần bật, mãi vẫn không dám ngắt đầu. Tổng giám đốc mặc dù bình thường cũng được coi là người dễ chịu, nhưng chỉ cần nhắc đến cô tổng thì ngài liền thay đổi hoàn toàn, biến thành một con người khác.

Tạ Nhạc thôi không nhịp nhịp ngón tay nữa, ánh mắt trầm xuống cực độ, cuối cùng là bật cười một tiếng ghê rợn, ánh mắt bị tức giận nhuộm một màu đỏ thẫm. Tiếng cây bút trên bàn bị đập gãy vang lên, Tạ Nhạc không cần thét lên vẫn khiến cậu trợ lý nhỏ sợ đến co rúm người.

Như chợt phát hiện một điều quan trọng, Tạ Nhạc tròn mắt, âm trầm nói :

“Phu nhân đã gặp hần ta chưa?”

“Cái đó... tôi không biết ạ!” Trợ lý nhỏ sợ đến run người, hai tay siết chặt mãi không dám ngắt đầu.

Cái gì?!

Tạ Nhạc như phát điên, một tay hất hết toàn bộ đồ trên bàn xuống đất, bàn tay bị những mảnh vỡ thủy tinh của ly nước trên bàn găm vào đến rướm máu nhưng cũng không đo rọc bằng lửa giận trong mắt hần.

“Cút ra ngoài cho tôi!”

Căn phòng nhanh chóng chỉ còn lại một mình anh cùng những mảnh vỡ vụn. Tạ Nhạc ngồi bệt xuống đất, cười nhạt nhìn mảng mặt trời đỏ lửa phía bên kia cửa sổ. Máu trên tay vẫn không ngừng chảy nhưng sao anh một chút đau cũng không có nhỉ?

Điện thoại rất đúng lúc vang lên. Lần thứ nhất Tạ Nhạc không màng ngó tới, lần thứ hai hần chỉ khẽ đụng ngón tay một chút, ánh mắt vẫn như trước nhìn về phía mặt trời, đến lần thứ ba, khi hồi chuông cuối cùng sắp kết thúc, anh nhấn nút nghe máy.

“Nhạc, xin lỗi anh, tối nay tôi không cùng anh ra ngoài ăn tối được rồi!” Giọng cô hơi trầm, mang cho anh cảm giác ảm áp. Tạ Nhạc rất thích nghe, cũng không biết từ lúc nào đã đắm chìm vào nó.

“Tại sao?” Giọng anh vẫn bình thường, nhưng lời nói ra lại chẳng bình thường chút nào. Từ trước đến nay Tạ Nhạc luôn tôn trọng ý kiến của Lam Từ Tuyết, tất cả những gì cô muốn anh đều thực hiện theo mà chẳng cần lý do.

Nhưng lần này lại khác.

Lam Từ Tuyết cũng nhận thấy sự khác biệt này, cô im lặng một lúc rồi mới trả lời :

“Đồng Đồng bị cảm nắng, tôi ở nhà chăm sóc nó.”

“Ừm.”

“Xin lỗi anh!”

“Không sao, tôi cũng đang định nói với em tối nay tôi có cuộc họp gấp nên về trễ, chắc phải hủy hẹn! Cũng may chúng ta đều bận rồi!”

“Đừng để bản thân bị lây bệnh. Nhớ ngủ sớm.”

Điện thoại cúp đã lâu mà Tạ Nhạc vẫn còn giữ nó bên tai mình, ánh mắt không tiêu điểm nhìn về xa xăm, cứ thế cho đến khi mặt trời khuất hẳn sau những tòa nhà chọc trời, anh mới loạng choạng đứng dậy, hai chân tê rần vì ngồi một chỗ quá lâu, vợ vội lấy áo khoác mà ra về.

Đường từ nhà anh tới công ty không xa lắm, lái xe chừng 10 phút là tới, nhưng lúc này Tạ Nhạc không muốn về nhà, anh lang thang trong thành phố rộng lớn đến khi cả người đã thấm đẫm sương trời mới lái xe trở về nhà. Đó là một căn hộ nhỏ ở trung tâm thành phố, là anh dùng tiền tiết kiệm được mua, nhưng khi anh ngồi lên vị trí giám đốc này rồi mới thấy căn nhà này nhỏ bé đến đáng thương, nhiều lần muốn chuyển đến nơi rộng rãi hơn nhưng lại bị Lam Từ Tuyết ngăn lại, đành phải tiếp tục ở đây.

Đèn trong nhà vẫn còn bật sáng, Tạ Nhạc do dự một lúc rồi mới xoay nắm đấm cửa mà bước vào, dù muốn dù không ánh mắt trước sau vẫn vô thức liếc qua người đang nằm dài trên sofa.

Tạ Nhạc đứng lại, cánh tay đang muốn treo áo khoác lên giá treo quần áo bỗng buông xuống, nhẹ nhàng từng bước đến bên ghế sofa, đắp lên trên người cô, lại vô thức ngắm nhìn gương mặt đang say ngủ đó.

Lam Từ Tuyết lúc ngủ luôn nằm cuộn người lại, đó là vì cô không có cảm giác an toàn. Mí mắt luôn khép hờ, nhìn giống như đang mở mắt vậy, cho dù lúc đang ngủ gương mặt cũng không thể thoải mái, đuôi mắt nhăn nhúm lại.

Tạ Nhạc ngồi xuống ghế sofa. Dù đang là giữa mùa hè nhưng nhiệt độ ban đêm lại rất thấp, anh kéo cao áo khoác lên quá cổ cô, bàn tay vô ý lướt qua làn da mềm mại xanh xao ở cổ cô giật thót lại, rất mất tự nhiên mà đứng dậy. Kết quả do thân hình to lớn của anh mà khi bị đụng trúng, cái bàn kê bên lưng lay không nhẹ, lọ thuốc trên bàn loạng choạng một lúc rồi rơi xuống đất.

Tạ Nhạc cúi người nhặt nó lên. Đôi mắt phủ một lớp sương mờ trong suốt khó thấy được thần thái bất thường của đôi ngươi. Anh quay đầu, nhìn về phía người con gái ấy. Lọ thuốc an thần trong tay so với một tháng trước voi đi không ít, mười ngày đã có chín ngày uống.

Lam Từ Tuyết nếu không uống thuốc an thần thì không ngủ được, nhưng dù có uống thì giấc ngủ cũng rất mỏng manh, chỉ một tiếng động nhỏ cũng đủ đánh thức cô. Nghe thấy âm thanh lọ thuốc rơi xuống, Lam Từ Tuyết dụi mắt mơ hồ tỉnh dậy, trông thấy Tạ Nhạc đang cầm lọ thuốc an thần trong tay nhìn cô chằm chằm đánh vò đầu mà mỉm cười tỏ vẻ hối lỗi, vội vịn tay vào thành sofa mà đứng lên.

“Anh về trễ thế? Ăn tối chưa?”

Tạ Nhạc nhìn cô một lúc rồi gật đầu, thật ra trong bụng anh làm gì có chút gì, chỉ là anh không có tâm trạng ăn uống mà thôi. Lam Từ Tuyết nhìn sắc mặt Tạ Nhạc không tốt lắm bèn đề nghị :

“Muốn uống chút trà không?”

Hôm nay không phải rằm nhưng trăng lại vừa tròn vừa sáng, lúc trước Tạ Nhạc chọn mua căn nhà này mà không bàn đến giá cất cổ của bọn thương nhân một phần cũng vì ban công tầng 2 của căn hộ này khá rộng, từ nơi này có thể ngắm trăng và toàn bộ thành phố, còn có thể tận hưởng những làn gió nhẹ mơn man.

Nhưng cả hai người hôm nay đều không có tâm trạng uống trà thưởng nguyệt, trong lòng mỗi người sớm đã bị tâm sự đè nặng đến thở không nổi, thế nhưng vẫn cố đóng kịch. Hai người đã sắp 30 cả rồi, thế mà lại giống như trẻ con sợ mẹ đánh đòn, chỉ im lặng uống trà hóng gió mà không ai nói với ai câu nào.

“Nghe nói anh ấy đã về rồi!”

“Không sai! Hơn nữa chúng tôi đã gặp nhau rồi!”

“Vậy sao? Hai người chắc có nhiều chuyện để nói lắm nhỉ?”

“Anh đùa gì vậy! Chúng tôi thì có gì để nói chứ!”

Tạ Nhạc im lặng nhìn Lam Từ Tuyết. Đôi mắt cô còn sáng hơn trăng đêm nay, nhưng đã từ lâu rồi, luôn có một lớp buồn phủ lên đôi mắt ấy, khiến anh vĩnh viễn không nhìn ra được cô đang buồn hay vui. Lam Từ Tuyết chính là kiểu người cố chấp đến kiên cường, bức tường mà cô tạo ra chỉ sợ chẳng ai phá vỡ được, những gì cô đang nghĩ cũng chỉ mình cô biết. Một khi cô đã tự tay đóng cánh cửa tâm hồn của chính mình, bất cứ ai cũng đừng vào dù chỉ một bước.

Năm năm cô biến thành một người khác là năm năm anh bị dày vò bởi quyết định của mình. Anh hi vọng cô có thể sống một cuộc đời hạnh phúc, chỉ cần có thể nhìn thấy cô vui tươi như ngày xưa, anh đã mãn nguyện rồi. Thế nhưng quyền quyết định nằm trong tay cô, ngay cả Lam Từ Uy cũng bó tay thì anh có thể làm gì được chứ.

“Em... Không nói gì với anh ấy sao?”

Lam Từ Tuyết bất chợt nhìn Tạ Nhạc, mỉm cười. Chẳng hiểu sao mỗi khi nhìn thấy nụ cười đầy miễn cưỡng này của cô anh chỉ thấy vừa căm phẫn vừa đau lòng.

“Chuyện đã qua cứ để nó qua đi, việc gì phải đào bới lại! Đối với tôi bây giờ Đồng Đồng mới là quan trọng nhất, đối với thứ tình cảm nam nữ đó đã sớm chẳng còn hứng thú nữa rồi!”

Tạ Nhạc không hỏi nữa, anh biết mình đã chạm vào vết thương lòng của cô. Ngay từ ban đầu khi hai người thực hiện giao ước, cô đã nói rõ chỉ hy vọng cả đời này có thể không gặp lại hần, vậy thì anh vì cái gì mà cứ cố chấp muốn hỏi chứ?

Tạ Nhạc tự cười chính mình vừa ngu ngốc vừa nóng nảy. Gió đêm càng lúc càng lạnh, do tác dụng của thuốc an thần còn sót lại mà Lam Từ Tuyết ngồi một lát đã mơ màng thiếp đi. Tạ Nhạc khẽ luồn tay qua eo cô, một hơi bế cô vào nhà.

(QUà đầu năm- mai up chap nữa ~~~~~)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Phần 2

CHƯƠNG 52 (PHẦN 2)

Vốn Tạ Nhạc cho rằng sau khi gặp lại Lam Tử Tuyết Tạ Phong sẽ tìm đủ mọi cách bám đuổi, gặp mặt cô, bản thân Lam Tử Tuyết cũng sớm đã chuẩn bị tinh thần bị hấn ghì hặn suốt đời này, mỗi lần gặp mặt đều bị hấn chà đạp lãng nhục.

Nhưng không, sau cuộc gặp gỡ bất ngờ ngày hôm đó, hấn chưa từng tới tìm cô, càng không làm gì tổn hại đến cuộc sống của cô. Tất cả cứ thế bình đạm đến kì lạ.

“Nếu anh vẫn chưa trở về mà có một người yêu em, thương em, biết chăm sóc, lo lắng cho em và em cũng yêu, cũng thương người đó, hãy kết hôn. Anh nguyện dành cả đời còn lại chúc phúc cho em”

Lam Tử Tuyết đưa tay vuốt thẳng tờ giấy cũ đã bị tháng năm nhuộm ủa màu nhưng vẫn không có lấy một nếp gấp. Cô chăm chú nhìn từng con chữ, từng nét nhấc bút trên tờ giấy mà nội dung của nó cô đã sớm thuộc lòng, khẽ mỉm cười. Bỏ nó vào trong một cái hộp làm bằng gỗ trầm hương cỡ vừa, bên ngoài là ba lớp khóa, cô mới yên tâm đem cái hộp nhét sâu vào trong đáy tủ quần áo.

Cô còn đang ngây người thì Đồng Đồng đã chạy vào ôm chầm lấy cô, cái má phúng phính không ngừng cọ lên mặt cô, nũng nịu :

“Mẹ mau nhanh lên, ba bảo chú ba không chờ nổi nữa rồi!”

Lam Tử Tuyết mỉm cười xoa đầu con gái, mặc dù có thể cả đời này con gái không thể thấy được nụ cười của cô, cô vẫn muốn luôn luôn xuất hiện trước mặt cô với một nụ cười. Đôi mắt của Đồng Đồng rất đẹp, to tròn lấp lánh, chỉ tiếc là ai cũng có thể ngắm nhìn nó, ngoại trừ cô bé.

“Được rồi, để mẹ bế con ra nhé!”

Lam Tử Tuyết nhắc bổng con gái lên. Đồng Đồng vui sướng cười khúc khích bám chặt lấy cô không buông. Không nhìn thấy gì có gì đáng sợ chứ? Chẳng phải mẹ luôn ở cạnh bé đây sao?

Tạ Nhạc bước xuống xe, mở cửa ghế phụ lái, cười khổ :

“Phu nhân, tiểu thư, nếu hai người còn không ra nữa, cổ của tôi sẽ dài một thước mắt! Nhìn xem, nhìn xem!” Tạ Nhạc vừa đùa giỡn vừa kéo tay Đồng Đồng đến cổ mình, để cô bé nghiệm chứng thử.

Đồng Đồng cười khúc khích đầy thích thú, chỉ là ánh mắt Lam Tử Tuyết vẫn nhàn nhạt như vậy, tâm trạng không khá hơn là mấy.

“Đồng Đồng tiểu thư hôm nay muốn đi đâu chơi đây?”

“Chú quản gia, con muốn tới công viên!”

“Tuân lệnh, công viên thẳng tiến!”

Xe bắt đầu lăn bánh chuyển động cùng với tiếng cười lanh lót của trẻ thơ. Từng vòng từng vòng kéo lê vệt nắng dài cuối hè, tạo nên những mảng sáng tối tuyệt đẹp.

Vì đang là khoảng thời gian nghỉ hè nên công viên đông đúc hơn, muốn chơi trò gì đều phải xếp hàng hơn 10 phút để lấy vé, có lúc hết vé thì đành chờ lượt sau, cảnh tượng vừa đông đúc vừa nhộn nhịp, nơi này lại vừa có đồ ăn vừa có thể chơi đùa, có thể nói là một trong những thiên đường của trẻ nhỏ.

Trời hôm nay lại nóng hơn mọi ngày, Tạ Nhạc đã bế Đồng Đồng đi mua kem ăn, Lam Tử Tuyết không đứng lâu được dưới ánh nắng mặt trời đành phải tìm một bóng râm lớn có ghế tựa mà ngồi xuống, hai tay cô không ngừng quạt quạt cho bớt nóng. Đôi mắt đảo quanh một vòng khắp công viên, khi hình ảnh tàu lượn siêu tốc từng vòng chuyển động đập vào mắt cô, những kí ức ngủ quên đã lâu đột nhiên lại ùa về. Con người ta sinh ra vốn chẳng ai muốn chịu khổ, luôn luôn luyện tức những gì đẹp để nhất, Lam Tử Tuyết cũng vậy.

Nhưng con người vẫn phải sống vì hiện tại và tương lai, không chỉ vì quá khứ. Cô biết Tạ Nhạc đối xử tốt với mẹ con cô, cô biết anh áy náy, cảm thấy mình có lỗi với cô, muốn bù đắp cho cô, nhưng những gì Tạ Nhạc đã làm cho cô, sớm đã trả hết nợ rồi. Bây giờ, chính Lam Tử Tuyết cô mới là người nợ anh ấy.

Chớp mắt một cái đã năm năm, nếu có thể chớp mắt thêm vài lần nữa, cô nhất định sẽ cố hết sức mà trả món nợ ân tình này cho Tạ Nhạc, nuôi dạy Đồng Đồng cho thật tốt.

Không xong, cô lại nghĩ lung tung mất rồi!

Lam Tử Tuyết vừa đứng lên định đi tìm hai người kia thì tầm mắt cô vô tình đụng phải một gương mặt quen thuộc trong đám đông, trong chốc lát hơi sững sờ.

Nghiêm Đình Đình? Sao cô ấy lại ở đây? Chẳng lẽ đã trở về rồi sao?

Năm năm trước, lúc Tạ Phong rời đi, Nghiêm Đình Đình cũng đồng thời rút lui khỏi giới giải trí, xuất ngoại một cách đột ngột. Nghe nói là cô đi Mỹ, còn mở một cửa hàng kinh doanh trang sức, nghe nói làm ăn cũng khá tốt. Ngày đó Nghiêm Đình Đình rời đi có biết bao fan hâm mộ của cô đau lòng, ngày Nghiêm Đình Đình rời đi còn có không ít người ra sân bay đưa tiễn, khung cảnh long trọng chẳng kém gì tổng thống, vậy mà sao bây giờ cô trở về lại chẳng nghe báo đài đưa tin gì?

Lam Từ Tuyết dù sao cũng được tính là quen biết với Nghiêm Đình Đình, đối với những chuyện liên quan đến cô cũng biết chút ít. Còn chưa kịp đi theo xem thử có thật là Nghiêm Đình Đình hay không thì Tạ Nhạc đã bế Đồng Đồng từ đầu tới chân ngay trước mặt cô.

“Em nghĩ gì mà thần thờ thế?”

“À, không có gì, hình như là gặp người quen thôi!” Lam Từ Tuyết đáp, cô đưa tay đón lấy Đồng Đồng.

“Người quen? Ai vậy?”

“Không biết nữa, chắc là tôi nhìn lầm thôi!” Nghe Lam Từ Tuyết trả lời qua loa cho xong, Tạ Nhạc không hỏi nữa, tiếp tục vui cười đùa giỡn với Đồng Đồng.

Lam Từ Tuyết quả thực không phải là trả lời qua loa, cô cũng cho rằng bản thân mình nhận lầm người thôi, dù sao cũng chỉ thấy được nửa khuôn mặt lướt qua, làm sao có thể khẳng định là Nghiêm Đình Đình được? Cô chắc là thần hồn nát thần tính rồi!

Nhưng sự thật đã chứng minh, Lam Từ Tuyết không phải là thần hồn nát thần tính, ngược lại, mắt cô vẫn còn rất tốt.

Trên đời có quá nhiều chuyện không thể lý giải được, chẳng hạn như việc một tên đàn ông lúc nào cũng nồng nặc mùi thuốc súng lại đi yêu một thiên thần nhỏ bé vĩnh viễn không bao giờ lớn, hơn nữa chuyện động trời hơn là, thiên thần cũng yêu hẳn ta.

Trong suốt một thời gian dài, đây luôn là chuyện Bích Chi có hứng thú nhất, chỉ cần gặp Lam Từ Uy sẽ mở miệng trêu chọc không thôi, nói đến nỗi hần thờ cũng ra khỏi. Lam Từ Uy chỉ cần nhắc đến Bích Chi sẽ liền mặt đỏ bốc khói, nếu không phải do Thế Hy và Lam Từ Tuyết cứ ở bên cản trở, hẳn nhất định sẽ đem con quý nhiều chuyện lười dài đến chân đó bấm ra làm tám khúc.

Hai người từ trước đến nay cứ như nước với lửa, lần này chính thức chuyển thành “kẻ thù không đội trời chung”! Đừng nói là mở miệng nói chuyện, cho dù chỉ là gặp mặt cũng đủ xảy ra “chiến tranh” rồi!

Nhưng lần này kì diệu là hai người này không những còn mắt đối mắt trong gần 3 tiếng đồng hồ mà không cãi nhau, ngược lại còn ngồi chung một mâm, cùng nhau ăn cơm.

Trên bàn ăn rộng lớn dành cho mười người bày đủ loại đồ ăn thức uống thượng hạng, tất cả đều là đặc sản của nhà hàng này, giá của một bàn này đủ cho một người ăn cơm cả tháng! Ánh mắt khắp nơi đổ dồn về phía họ, rõ ràng chỉ có 7 người, vậy mà lại ăn phần của 10 người, hơn nữa lại toàn là món đắt tiền, muốn khoe tiền thì cũng phải biết nghĩ tới những người xung quanh chứ!

Thật ra không khí trên bàn ăn lúc này cũng chẳng tính là tốt mấy, chỉ có Lam Từ Tuyết và Lam Từ Uy cùng bàn mấy chuyện quan trọng, còn lại mọi người đều tập trung vào chuyên môn của mình.

Bích Chi, Thế Hy và Đồng Đồng - ba đứa con nít ngồi xúm tùm lại một chỗ, nói chuyện luyên thuyên không thôi, đến cả mấy chuyện kiểu như siêu mẫu X mới lấy phải một ông chồng “suy thận” cũng đem ra nói. Đương nhiên là chỉ có mình Bích Chi nói, Thế Hy và Đồng Đồng đương nhiên không hiểu những chuyện kiểu vậy. Đồng Văn và Tạ Nhạc cũng chẳng quen thân gì lắm, trao đổi mấy câu về chuyện làm ăn xong thì một người ôm laptop xử lí công việc, một người im lặng ngắm nhìn bà xã yêu quý. Cuối cùng chẳng có ai thực sự “ăn”.

“Anh thật sự muốn kết hôn?”

“Ừm, đối với anh chuyện kết hôn này chẳng qua cũng chỉ là kí tên vào một tờ giấy, nhưng với cô ấy thì không phải. Cô ấy đã chẳng còn trẻ nữa, anh muốn có gì đó có thể đảm bảo cho nửa đời sau của cô ấy.”

Dù cho bây giờ Lam Từ Uy đã ít hoạt động trong hắc đạo nhưng không thể thoát li hoàn toàn, bất cứ lúc nào hần cũng có thể chết, hần không muốn những người hần ra yêu thương nhất bị tổn thương, sớm đã lập sẵn di chúc để lại toàn bộ tài sản cho Lam Từ Tuyết và Thế Hy.

“Vậy cũng tốt! Anh chắc là chưa chuẩn bị gì đâu, mọi chuyện cứ để em sắp xếp cho!” Lam Từ Tuyết mỉm cười nhìn anh trai, thật sự hi vọng anh ấy có thể sống hạnh phúc.

“Còn em thì sao?” Lam Từ Uy nheo mắt nhìn em gái mình, hần đương nhiên đang sống rất hạnh phúc. Nhưng còn cô?

Lam Từ Tuyết mông lung nhìn vào khoảng không trống trải trước mặt một lúc, ý tứ trong câu hỏi của Lam Từ Uy cô đương nhiên hiểu, chỉ là...

“Những chuyện em đã quyết định, em sẽ không thay đổi.”

“Em...” Lam Từ Uy thật sự bị cái tính bướng bỉnh này của cô chọc cho tức giận, cơn giận chẳng thể nào phát tiết mà tạo thành ngọn lửa cháy rực trong mắt, trong đó còn có rất nhiều sự bất lực.

“Phong Phong?” Mọi người nhanh chóng bị giọng nói trong trẻo của Thế Hy thu hút, tầm mắt đều đổ về phía ngón tay đang vươn ra của cô.

“Đúng là em ấy rồi!” Thế Hy vui vẻ cười khúc khích mà chẳng hề hay biết người bên cạnh mình đã sắp tức đến hộc máu. Cô vừa có ý định chạy tới thì liền bị Bích Chi kéo tay lại, đưa tay lên miệng tỏ ý không được nói chuyện.

Không gian trong nhà hàng này tính ra cũng không lớn lắm, khách trong quán đa số là tầng lớp tri thức nên tiếng nói chuyện cũng không quá to. Lúc Thế

Hy cao giọng gọi, hầu như những bàn ở gần đều nghe thấy, trong đó có Nghiêm Đình Đình.

Lúc cô đang định đỡ Tạ Phong dậy thì nghe thấy tiếng nói có phần hơi giống trẻ con, hình như là đang gọi cái người say bết nhè không biết trời đất gì kể bên cô, theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn.

Cô bé đó chẳng phải là Thế Hy sao? Người đàn ông bên cạnh chị ấy hình như là đang rất tức giận, rõ ràng là đang nhìn về phía cô với ánh mắt hình viên đạn, nếu không phải bị chàng trai ngồi bên kéo lại thì sẽ lao lên đánh cô sao? Rõ ràng đây là lần đầu hai người gặp nhau, tại sao lại có địch ý nhiều như vậy?

Đối với thái độ của Lam Từ Uy, Nghiêm Đình Đình cảm thấy cực kì khó chịu, tầm mắt chuyển sang xem xét những người bên cạnh. Có tổng cộng 6 người và một đứa trẻ, kia hình như là Đồng Văn và Tạ Nhạc, còn có...

Lam Từ Tuyết.

Ngay khi Nghiêm Đình Đình nhận thức được việc này, không khí lại trầm xuống thêm một bậc nữa, người xung quanh lúc này lại khá im lặng, như là đang căng mắt nhìn xem bọn họ tiếp theo sẽ làm gì.

Trông thấy Nghiêm Đình Đình cứ đứng đó ngây ra mà nhìn mình, Lam Từ Tuyết chỉ có thể cười khổ, vươn người qua kéo anh mình ngồi xuống, đồng thời cũng bảo mọi người đang đứng hết dậy ngồi xuống tiếp tục ăn cơm. Lam Từ Tuyết quay đầu nhẹ mỉm cười với Nghiêm Đình Đình một cái, như là đang thân thiện gửi lời chào.

Bàn ăn bên này mọi người dù có cố như thế nào cũng không thể khôi phục không khí vui vẻ hiếm hoi như trước nữa, Lam Từ Uy đã sớm tức đến đem Thế Hy kéo về, để lại Bích Chi đầy lo lắng nhìn Lam Từ Tuyết. Nghiêm Đình Đình đương nhiên cũng không thể tiếp tục tự nhiên mà đỡ Tạ Phong trở về nữa, đành phải gọi David tới đưa hân đi, lúc đi ngang qua bàn của Lam Từ Tuyết còn cố liếc nhìn Lam Từ Tuyết một cái, Lam Từ Tuyết không nói cũng không nhìn cô, ngược lại ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống cô của Bích Chi cũng chẳng khá hơn người đàn ông là bao.

Chuông đồng hồ như thường lệ vang lên, tích tắc tích tắc điểm 12 giờ đêm. Nghiêm Đình Đình dùng khăn lau sơ qua mái tóc ướt nhẹp do vừa mới tắm xong, vừa định đi ngủ thì chuông điện thoại lại vang lên, là người của cửa hàng gọi tới, nói là vài ngày nữa lô hàng đá quý từ bên Mỹ sẽ được chuyển đến nơi, chẳng qua chỉ là trao đổi vài câu mà đã mất hơn 30 phút. Tóc đã khô hẳn nhưng Nghiêm Đình Đình vẫn không thể ngủ được, lần qua lần lại vài vòng trên chiếc giường lớn, hai mắt cô vẫn mở thao láo nhìn trần nhà, cảnh tượng lúc chiều lại khiến cô cảm thấy mệt mỏi, đầu cứ ong ong từng hồi đau nhức.

Tình cảnh lúc đó của hai người quả thực quá ám muội, quá thân thiết. Tay Tạ Phong vắt qua vai cô, tay cô lại đặt lên thắt lưng hân, cả người hân dường như dựa hoàn toàn vào cô, lúc đó hân đã say đến không biết trời đất nhưng cô vẫn còn rất tỉnh táo. Thà Lam Từ Tuyết nhìn thấy cảnh đó mà nhào lên cho cô vài cái bạt tai, có lẽ giờ này cô cũng không khó chịu như vậy. Nghiêm Đình Đình vẫn nhớ rõ ánh mắt ám ảnh cô của Lam Từ Tuyết, không một chút chất vấn hay oán hận gì, chỉ là hàng mi dài hơi cong xuống, nỗi buồn đượm lên mắt cô. Ánh mắt này đối với Nghiêm Đình Đình là một sự dằn vò không lối thoát, cô cảm giác như mình đã trở thành tội nhân thiên cổ, ngang nhiên chia rẽ họ.

Nghiêm Đình Đình tự cười mình, không ngờ có ngày có lại biến thành kẻ hèn như vậy. Những điều Lam Từ Tuyết nghi ngờ không sai chút nào, người từng nói với cô ấy không còn yêu Tạ Phong nữa là cô, nhưng người bỏ mặc tất cả mà theo chân hân đến Mỹ cũng là cô. Người đáng trách là cô nhưng...

Chẳng phải hôm nay hân uống đến say như vậy chẳng phải vì Lam Từ Tuyết là người buông tay trước hay sao, nếu như cô ấy bây giờ đã kết hôn, vậy thì không có quyền cấm cản cô và hân yêu nhau, cô không cần phải cảm thấy tội lỗi. Người ở bên cạnh giúp đỡ hân năm năm qua là cô, rồi bỏ danh vọng để ở cạnh hân cũng là cô, là ngay từ cái ngày Lam Từ Tuyết lựa chọn ở lại, chính cô ta đã thua trong cuộc chiến này rồi!

Nghiêm Đình Đình áp mặt vào gối, không đủ không khí khiến hô hấp của cô trở nên khó khăn nhưng lại khiến đầu óc cô tỉnh táo hơn. Bên trong cô dường như đang tồn tại hai cái "tôi" vậy, một người bảo cô buông tay, một người lại bảo cô níu chặt lấy.

Đêm đó, có rất nhiều người không tài nào chợp mắt được. Hồi ức từng chút từng chút len lỏi vào trong giấc mơ, khiến ta sợ hãi mỗi khi nhắm mắt.

Thời gian đương nhiên không vì việc ta cảm thấy hạnh phúc hay đau buồn mà ngừng trôi, vẫn cứ tuyệt tình như vậy.

Thời tiết tháng 4 tuy nóng bức nhưng người ta lại khá thích tổ chức những sự kiện trong tầm này, đám cưới chẳng hạn.

Đã lâu lắm rồi Lam Từ Tuyết mới quay về nhịp sống bận rộn như trước kia, mặc dù Lam Từ Uy nói rằng chỉ cần làm qua loa là được rồi, dù sao cũng chỉ là hình thức, nhưng đời người chỉ có một lần, à, trừ những trường hợp đặc biệt ra, đương nhiên không thể nói qua loa là qua loa được. Mấy ngày nay Lam Từ Tuyết hết phải lo đầu Thế Hy và Lam Từ Uy đi thử đồ cưới rồi phải đi đặt nhà hàng, mời khách, còn phải "tiện tay" mua luôn vé máy bay cho tuần trăng mật của hai người đó, bận đến nỗi bình thường Đồng Đồng hiểu chuyện là thế cũng lên tiếng trách móc.

"Mẹ không thương Đồng Đồng nữa, chẳng chịu chơi với con!"

"Đồng Đồng ngoan, sau khi mẹ xong việc sẽ chơi với con!"

"Đồng Đồng, lại đây! Ba đưa con đi chơi với Lạc Lạc và Bạch Bạch nhé!" Tạ Nhạc đành phải ra tay giải vây cho Lam Từ Tuyết, dụ dỗ Đồng Đồng một lúc rồi bỏ đi.

Lam Từ Tuyết đặt con gái ngồi xuống kế bên mình, cuối cùng hôn lễ cũng có thể diễn ra trọn vẹn, cô coi như đã hoàn thành chức trách, có thể nghỉ ngơi được rồi.

Đây là một tiệc cưới đơn giản và trang trọng được tổ chức ở ngoài trời, giờ phút này Thế Hy đang một tay giữ cái váy dài ngoằng, một tay khoác tay một người họ hàng xa của cô, nụ cười tươi hơn ánh nắng mặt trời, từng bước từng bước tiến đến bên Lam Từ Uy.

Tiếng vỗ tay vang lên không ngớt, những người được mời đến hôm nay đều là thật tâm đến để chúc mừng cho hai người họ.

Bằng qua thân ảnh cô dâu xinh đẹp tựa thiên thần, ánh mắt Lam Từ Tuyết dừng lại trên người đàn ông cũng đang vỗ tay ngồi cùng hàng ghế với cô nhưng khác khu. Chẳng biết qua bao lâu rồi mới nghe tiếng tim mình đập nhanh như vậy, lí trí không giữ được con tim, cô rất muốn rời đi nhưng ánh mắt vẫn dán chặt lên người hắn, tâm trạng thấp thỏm lo âu sợ hắn nhìn về phía này vẫn bị tình cảm áp chiếm. Nếu cứ mãi như thế này cũng tốt, cô có thể mãi ngắm nhìn hắn như thế này, hắn không biết cũng được, không nhìn lại cũng được, chẳng sao cả, tương lai gì đó đều không cần lo nữa, có thể vì một chút hạnh phúc này mà bất chấp.

Tạ Nhạc vừa vỗ tay vừa trò chuyện với Lam Từ Tuyết, nhưng mãi không thấy cô trả lời lại. Đến khi nhìn sang anh mới phát hiện lòng cô đã không còn ở đây, sớm đã trôi về phía bên kia mất rồi. Mặt anh trầm xuống, khóe môi khẽ kéo lên thành một nụ cười nhàn nhạt, anh đem tay mình đặt lên tay cô rồi nắm thật chặt.

Không biết là vô tình hay trùng hợp, ngay khi Lam Từ Tuyết sững sờ quay đầu lại nhìn Tạ Nhạc, Tạ Phong cũng rất đúng lúc nhìn về phía họ. Hắn trông thấy có một người đàn ông khác đang nắm chặt lấy tay người con gái hắn yêu nhất, hai người thì thầm to nhỏ với nhau, hắn ta còn vừa cười vừa vuốt tóc cô, cô thế mà lại không gạt tay hắn ra.

Tạ Phong siết chặt tay thành hình nắm đấm, cổ gồng kim nén cơn giận không để mình lao lên đánh chết tên kia, đứng lên rồi khỏi chỗ ngồi, ngay cả một câu cũng không để lại cho Nghiêm Đình Đình đang ngồi kế bên trái hắn.

Nghiêm Đình Đình còn đang bận theo dõi hôn lễ, đột nhiên nhìn thấy Tạ Phong đứng đứng sát khí mà bỏ đi, vẫn còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cũng trông thấy một màn kia, nụ cười treo lơ lửng trên môi, cô không biết nên cười hay nên khóc đây.

Phản nghị lễ nhanh chóng kết thúc, thức ăn được dọn ra, không khí rất nhanh liền sôi nổi hẳn lên, đa số những vị khách mời ở đây đều quen biết nhau, rất nhanh đã tùm tùm bày lại trò chuyện không thôi, Lam Từ Tuyết đành để Bích Chi trông hộ Đồng Đồng, bản thân cô dờ khóc dờ cười cũng bị kéo vào “hội bà tám” này.

“Ây gu, tôi còn tưởng không đợi được tới ngày uống rượu hi của cái thằng này nữa chứ, cuối cùng nó cũng biết nghĩ cho mẹ nó ở trên kia rồi!” Người vừa nói vừa tỏ vẻ xúc động là một dì bà con xa lắc xa lơ của Lam Từ Tuyết, lúc nhỏ đối xử với hai anh em cô khá tốt.

Thế rồi mọi người tiếp nối một tràng những chuyện kiểu vậy, không biết khi nào đã nói đến “sinh hoạt vợ chồng” của hai đứa nó, ngay cả tên con cũng đặt luôn rồi! Đối với những chuyện này Lam Từ Tuyết không có một chút hứng thú, cô thừa biết anh hai không muốn để Thế Hy mang thai thì lấy đâu ra chuyện đặt tên. Lam Từ Tuyết dờ khóc dờ cười cảm ly nước trái cây một tay ôm đầu ở bên chịu trận.

“Ý, nói mới nhớ, Tiểu Tuyết, bọn con kết hôn cũng đã gần 4 năm rồi, không định có thêm đứa nữa sao?”

Lam Từ Tuyết gạt mình, ly nước trong tay cũng sóng sánh tràn ra ngoài. Cô bình tĩnh lại, áp ứng giải thích :

“Bọn con vẫn chưa...”

“Này, thời nay không giống như trước kia nữa đâu, một đứa cũng chưa chắc giữ chân được chồng, con mau mau đốc thúc đi là vừa!” Người dì thật sự lo lắng cho cô, còn rất nhiệt tình khiến cô không biết phải làm sao.

“Dì đừng lo, bọn con sẽ sớm có tin vui thôi!” Ngay lúc Lam Từ Tuyết vẫn còn đang ngây người thì Tạ Nhạc đã vừa lộ ra nụ cười đậm chất thương hiệu vừa lẳng lẳng kéo cô ra khỏi “hội bà tám” kia, gián tiếp cứu cô một mạng.

“May mà có anh, nếu không hôm nay tôi sẽ chết vì nghe nhiều mất rồi!” Lam Từ Tuyết thở phào, một tay xoa ngực một tay nốc cạn ly nước hoa quả trên bàn. Và đương nhiên, cô sặc!

“Khụ, khụ...”

Tạ Nhạc cười khỏ, lấy khăn tay lau miệng cho cô. Thật ra Lam Từ Tuyết cứ trẻ con thế này cũng tốt, sống thực với chính mình vẫn hơn là đeo lên bộ mặt gượng cười không cảm xúc như vậy.

“Bỏ tay cậu ra!” Một giọng nam trầm đầy uy nghiêm lẫn lạnh lùng vang lên, cắt đứt hành động mà hắn cho là quá phận của Tạ Nhạc.

Lam Từ Tuyết ngẩng đầu, trong phút chốc chột lạng nhìn người đang đi tới, hắn không nhanh không chậm bước đến, nhưng từng giây trôi qua đối với cô là cả một sự dày vò. Hắn không biết rằng cô đã phải dùng năm năm, năm năm để kìm chế bản thân, năm năm để dằn lòng mình xuống, bắt ép trái tim không được đập loạn nhịp mỗi khi gặp hắn. Nhưng mọi cố gắng của cô lúc này đều tan biến.

Tạ Nhạc cảm nhận được Lam Từ Tuyết đang run rẩy, anh bắt lấy tay cô, cho vào túi áo của mình, hành động nào chẳng khác nào chăm ngời cho lửa giận trong lòng hắn.

“Đừng để tôi nhắc lại! Mau bỏ tay ra!” Tạ Phong đã đứng trước mặt hai người, giọng điệu vẫn vậy nhưng ánh mắt hắn rực lửa, rõ ràng là đang đe dọa Tạ Nhạc.

Tạ Nhạc nhìn người bên cạnh không có phản ứng gì mới cất tiếng :

“Đã lâu không gặp, đáng ra chúng ta nên hàn huyên tâm sự chứ nhỉ?”

Tạ Phong hừ lạnh một tiếng, dáng vẻ kiêu ngạo của hắn khiến Tạ Nhạc khó chịu, hắn nên biết bây giờ người nắm trong tay cả DG lẫn người phụ nữ này là anh, chứ không phải hắn!

“À, giới thiệu với anh một chút. Đây là vợ tôi, chúng tôi kết hôn được 4 năm rồi!”

“Đương nhiên, là vợ chồng hợp pháp.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Phần 2

CHƯƠNG 53 (PHẦN 2)

Trong phút chốc mọi thứ như sụp đổ trước mắt Tạ Phong. Hắn chưa từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay. Cố gắng đưa mắt sang Lam Từ Tuyết đang đứng bên cạnh, rốt cuộc chỉ nhận lại được cái nhìn nhàn nhạt quen thuộc của cô.

Ngày đó khi hắn rời đi đã hứa với cô điều gì hắn đương nhiên nhớ rõ, dù không muốn đến cỡ nào, Tạ Phong cũng phải thực hiện lời hứa của mình. Năm đó hắn rời đi vì không thể cho cô hạnh phúc, nhưng khi hắn có thể rồi thì cô lại không cho hắn lấy một cơ hội.

Nói ra cũng thực nực cười, hắn lang thang nơi đất khách quê người năm năm, trong suốt năm năm vẫn luôn tự nhắc nhở bản thân mình : “Cô ấy chắc là đã kết hôn rồi, mày không được làm phiền cô ấy!” vậy mà vẫn cứ muốn quay về đây. Kết quả không phải đều như hắn dự đoán trước, cô ngay cả con cũng đã có rồi hay sao? Tạ Phong cứ nghĩ mình sẽ là một người đàn ông rộng lượng, khoáng khái, ung dung mà chấp nhận việc này. Đúng là như thế, chẳng qua hắn vẫn thấy đau lòng, vẫn thấy tức giận, vẫn thấy bất lực, vẫn cần đến rượu mới có thể sống qua ngày.

Nhưng, hắn không thể chấp nhận được việc người mà lấy lại là tên kia!

Lam Từ Tuyết khẽ nắm lấy tay áo Tạ Nhạc giật giật, cô cúi gầm mặt xuống, ngay cả dũng khí để đối diện với ánh nhìn của Tạ Phong cũng không có.

Tạ Nhạc đắc ý nở nụ cười châm chọc, hắn nắm lấy cánh tay đang run rẩy của Lam Từ Tuyết, khẽ thờ dài. Nếu cô đã quyết tâm thì trước sau gì vẫn phải đối diện với chuyện này.

Lần này Lam Từ Tuyết không dễ dãi như vậy, giật tay Tạ Nhạc ra, quay lưng về phía hai người mà bước đi.

“Nếu cả đời này chúng ta cũng không gặp lại, có thể tôi sẽ không nói những lời này. Tạ Phong, có lẽ trước đây chúng ta đã từng ở bên nhau, nhưng đó đã là chuyện của năm năm trước. Bây giờ tôi đã kết hôn, đã có con, tôi mong loại chuyện phá hoại hạnh phúc gia đình người khác như hôm nay không nên xảy ra nữa. Anh cũng chẳng còn trẻ nữa, nên quên tôi mà đi tìm người khác đi.”

“Tại sao? Tại sao vậy?” Người đàn ông trong tay cầm ly rượu, tay cầm không vững khiến chất lỏng đỏ như máu trong ly sóng sánh tràn ra ngoài.

“Em mau nói cho tôi biết, rốt cuộc là tại sao?”

Căn phòng tối tăm không chút ánh sáng, chỉ có thể men theo ánh trăng chiếu vào phòng mà nhìn thấy một gương mặt anh tuấn mê người, mũi cao góc cạnh, mọi thứ đều hoàn hảo, duy chỉ có đôi mắt như phủ một lớp sương mù dày đặc, ngay cả chủ nhân của nó cũng không thoát ra được.

“Hừ, chắc chắn là em đang đùa với tôi!”

Người đàn ông loạn choạng đứng lên, thân thể không cố định mà cứ nghiêng trái nghiêng phải, cuối cùng đập xuống bàn. Chai rượu trên bàn rơi xuống đất, chất lỏng đỏ như máu tràn ra đầy sàn nhà loang lổ, lấp lánh dưới ánh trăng. Hai mắt người đàn ông vì nghe tiếng đổ vỡ mà đỏ rực, hắn bóp nát ly rượu trong tay, những mảnh thủy tinh nhỏ găm vào tay hắn, máu và rượu hòa làm một, nhưng hắn không hề thấy đau.

“Tại sao? Tại sao vậy?” Hắn cứ hỏi, không ngừng hỏi, nhưng chẳng ai nói cho hắn biết lý do.

Hắn cứ như phát điên lên, cố gắng đứng vững rồi lại đem tất cả đồ đạc trong phòng đập vỡ. Bình hoa, đèn ngủ, tranh cổ, đều bị hắn ném xuống đất. Cánh tay trong bóng tối lần mò đến khung cảnh đầu giường, nhưng ngay khi hắn định giơ lên ném xuống đất thì cánh tay bỗng khựng lại giữa không trung.

“Rầm” một tiếng, cánh cửa phòng ngủ bật mở. Nghiêm Đình Đình không ngừng thờ dốc, ánh mắt đảo quanh căn phòng một lượt, cuối cùng nhìn thấy bóng hình quen thuộc đang ngồi tựa người vào tường trong góc phòng. Cô thờ phào nhẹ nhõm. Đã mấy ngày nay hắn đột nhiên không đến công ty, mà lúc này đang có rất nhiều chuyện cần hắn giải quyết, Milada không biết làm thế nào đành gọi cho Nghiêm Đình Đình, nhờ cô đến nhà hắn xem thử. Cũng

chỉ có cô mới có chìa khóa thôi.

Căn phòng lúc này hỗn loạn đến kinh người. Trên sàn nhà là la liệt các mảnh vỡ, còn có rượu tràn ra đầy sàn, mọi thứ trong căn phòng đều không nằm đúng vị trí của nó. Nghiêm Đình Đình hít sâu một hơi, cẩn thận bước qua những mảnh vỡ đó tiến về phía Tạ Phong, dù sao cô cũng có nhiều kinh nghiệm trong chuyện này.

Nghiêm Đình Đình ngồi xuống bên cạnh Tạ Phong, còn chưa kịp nhìn kĩ hấn đã phát hiện tay Tạ Phong vẫn đang chảy máu, da thịt lẫn lộn với mảnh thủy tinh, thoáng chốc khiến Nghiêm Đình Đình phát run. Cô vội cầm lấy tay hấn lên xem xét rồi vội vàng đứng lên lấy hộp thuốc, nhưng bàn tay chưa kịp rời đi đã bị kéo lại, trong chốc lát cô liền nằm gọn trong lòng ngực Tạ Phong.

Những năm tháng ở nơi xứ người, những khó khăn mà Tạ Phong trải qua không ít, khoảng thời gian đầu mỗi khi gặp lúc bế tắc như vậy hấn sẽ tìm đến rượu - những thứ gây nghiện cũng là thứ khiến hấn thoải mái hơn. Cũng có những lúc hấn không kìm chế được bản thân mình mà lên con đập phá đồ đạc. Lần đầu Nghiêm Đình Đình còn rất hoảng hốt, hình ảnh Tạ Phong trong kí ức của cô chỉ dừng lại ở một chàng trai hiền từ, tốt bụng, luôn bảo vệ người khác, hoàn toàn xa lạ so với người đàn ông sắc lạnh vương đầy bụi trần này. Nhưng rồi cô cũng quen, khuyên hấn thể nào cũng không nghe, Nghiêm Đình Đình chỉ có thể đến thu dọn bãi chiến trường này sau những lần như vậy.

Nhưng lần này không giống thế.

Trước kia Tạ Phong cho dù có tức giận đến mức nào cũng sẽ không làm chính mình bị thương, cũng sẽ không giống như bây giờ, thần trí không ổn định mà ôm cô vào lòng.

Lòng ngực Nghiêm Đình Đình ần ần cảm giác đau đớn nói không nên lời. Tạ Phong đang gục đầu vào vai cô, hai tay siết chặt lấy eo cô, hơi thở quen thuộc, vòng tay ấm áp mà nhiều năm qua cô đều mơ đến. Nhưng cảm giác khó chịu này không biết tại sao lại có.

“Ủm... Phong...” Nghiêm Đình Đình rụt rè vỗ nhẹ lên vai hấn “Thả em ra được không? Tay anh...”

“Đừng đi!” Tạ Phong ngắt lời cô, hốt hoảng hét lên.

“Đừng rời khỏi tôi...” Giọng hấn rất trầm, giống hệt như cái ngày đó, hấn bảo cô đừng đi, đừng rời xa hấn.

Nghiêm Đình Đình chợt thấy mặt mình đầm nước, chẳng biết từ lúc nào, trên vai cô cũng cảm thấy lạnh lạnh. Cô ôm chặt lấy hấn mà nấc nghẹn từng tiếng, rúc đầu vào hõm vai hấn, cố gắng quên đi câu nói đó.

Nhưng cô vẫn thấy đau... rất đau...

Tạ Phong này giờ vẫn im lặng không nói gì đột nhiên đẩy cô về phía sau, nửa người đè lên cô, vội vã hôn xuống.

Trước mắt Nghiêm Đình Đình là một mảng đen không lối thoát, chỉ có hấn mới có thể cứu được cô. Môi tận hưởng cảm giác mềm mại mê người, điên cuồng đẩy dũa, hai tay cô run run lột từng nút áo sơ mi trên người hấn.

Ánh trăng chiếu qua cửa sổ, ánh sáng mờ ảo không soi sáng được cho những con người đang lầm đường lạc lối, dần dần tắt lịm.

Trời dần sang thu, bầu không khí cũng bắt đầu dịu lại, không quá nóng bức như những ngày hè đã qua, thế nhưng nhiệt độ làm việc trong AW vẫn không hề thuyên giảm, công ty vừa mới thành lập được 3 tháng, công việc cần bàn giao từ công ty mẹ nhiều không đếm xuể, nhân viên bận đến mức ngay cả mặt đồng nghiệp ngồi kế bên e rằng cũng không nhớ.

“Milada, cô mau xem giúp tôi bản báo cáo này với!”

“Trời ơi, tha cho tôi đi! Tôi không muốn tiếp tục thế này nữa đâu!” Milada ôm đầu gầy đành dạch, khóc không ra nước mắt.

“Mấy hôm trước cô em họ còn gọi cho tôi, bảo bao giờ thì đi ăn lẩu với nó kia!”

Có biết bây giờ là lúc nào rồi không? Đã 12h30 rồi đấy! Sáng ra vừa mới 7h đã phải vác xác đến công ty, ngồi một chỗ đã gần 6 tiếng rồi mà vẫn không được nghỉ. Thế này là vi phạm luật lao động đấy! Có biết đang là mùa thu không? Ồi, vịt quay, lẩu cừu, thịt nướng... mới nghĩ thôi mà đã thèm nhỏ dãi rồi!

Nói đến chuyện ăn uống là luyên thuyên không thôi. Mấy ngày này ai cũng đã bị công việc đè đến nghẹt thở, ban đầu chỉ có Milada và một cô đồng nghiệp nữ ngồi luyên thuyên, lát sau cả phòng tài chính đều đã xúm lại đây, bàn chuyện trên trời dưới đất.

“Mùa thu đẹp như thế này, người không biết tận hưởng chắc chỉ còn mỗi Chủ tịch!”

“Giời, nói làm gì nữa! Cái người đó chỉ hận không thể cưới cái máy tính làm vợ ấy chứ, nói gì đến đi chơi!”

“Đúng đấy! Chủ tịch đã qua 30 mười rồi, thiên hướng lãng mạn chắc đã dùng hết rồi! Hèn gì đẹp trai như vậy mà đến giờ vẫn chưa có vợ!”

“Hơn nữa còn rất keo kiệt. Nhìn xem, công ty chúng ta lớn như vậy đếm đi đếm lại cũng mấy trăm người, vậy mà phòng tài chính chúng ta chỉ có 10 người, không phải là bốc lột sức lao động của chúng ta sao?”

So với các phòng ban khác, phòng tài chính quả thực là ít đến thăm thương.

“Milada, cô là trợ lý của Chủ tịch, hay là thử nói với ngài ấy tuyển thêm người đi!”

“Chuyện này...” Milada có phần hơi khó xử, AW vừa mới thành lập, nội bộ có nhiều chuyện bí mật không tiện tiết lộ, người ở phòng tài chính là do đích thân Chủ tịch tuyển chọn, không phải muốn thêm liền thêm ngay được.

“Ý kiến này cũng không tồi đâu!”

Mọi người không ai nhắc ai mà tất cả đều im lặng. Cả người không dám nhúc nhích. Cái giọng nói này sao mà quen quá vậy!

“Sao vậy, không phải mọi người đang tranh luận sôi nổi lắm sao?” Nghe thấy trong giọng nói có mang theo ý cười, mọi người tự cổ vũ mình mà quay đầu, đồng loạt cúi đầu chào Chủ tịch.

Trong mắt mọi người, Tạ Phong không phải là người quá nghiêm khắc đến nỗi khó gần, nhưng hẳn nhất định là một kẻ tiết kiệm nụ cười. Mọi người trong công ty còn có một trò chơi nhỏ, đầu tháng đều thi nhau đoán xem tháng này Chủ tịch sẽ cười bao nhiêu lần, người đoán đúng sẽ được mọi người tặng ca thay cho một tuần! =)))

Nhưng tính quyết đoán của hắn là điều không cần phải bàn cãi, chỉ ba ngày sau trước cổng công ty đã treo biển tuyển dụng làm cả những người đang thất nghiệp lẫn nhân viên trong công ty đều mở tiệc ăn mừng.

Cơ mà... vẫn có một người khóc hết cả nước mắt...

“Tại sao?! Tại sao phải là tôi?!” Milada ôm đầu gào lên thảm thiết, hệt như con heo nhỏ đang bị chọc tiết.

Người người trong công ty đều đang kéo bè kéo lũ đi chơi xả hơi. Còn cô lại phải ngồi đây phỏng vấn người khác, thỉnh thoảng còn phải đối đầu với mấy kẻ “phủ nhị đại” dương dương tự đắc, mấy tên mua bằng nửa chữ, ông trời ơi, ông không thể để một người bình thường tới dự tuyển được hay sao?!

David lắc đầu ngao ngán cười khổ, đưa ly cà phê trong tay qua cho cô.

“Được rồi, cho dù cô có kêu tới cỡ nào Chủ tịch cũng không nghe thấy đâu!”

“Bất công, bất công quá mà! Công ty nhiều người như vậy, chuyện tuyển người này đáng lẽ phải đưa cho phòng nhân sự làm chứ, tôi rõ ràng là trợ lý của Chủ tịch...”

David không nói gì, chỉ im lặng nghe cô nói, thỉnh thoảng lại liếc xuống đồng hồ trên tay, nhúm mày một chút rồi thôi.

“Đừng rồi, sao lại không giao việc này cho những kẻ rảnh rỗi như anh cơ chứ!”

David không tỏ vẻ tức giận gì, chỉ cau mày một cái. Milada cũng đành bĩu môi im lặng uống cà phê, cô biết cô đã lỡ lời rồi, công việc của David so với cô có khi còn nhiều hơn ấy chứ.

“Được rồi, sắp trễ rồi, tôi phải đi đây!” Kim đồng hồ đã sắp quay được một vòng, nếu không nhanh e rằng sẽ trễ mất.

Nghe vậy Milada liền xụi lơ như con mèo nhỏ, phát phát tay gật gù bảo anh cứ đi đi. David chỉ có thể phì cười, đưa tay xoa xoa mái tóc vàng hoe của cô.

“Anh đưa sếp đi ăn trưa hả?”

“Ừ, trước đó ghé qua đón cô Nghiêm đã.”

“Nghiêm Đình Đình?”

David khẽ gật đầu một cái.

Milada cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên gì lắm. Lúc trước có một khoảng thời gian sếp như nổi điên lên mà suốt ngày nhốt mình trong nhà, không thèm đến công ty nửa bước, cả cô và David đều không liên lạc được chứ đừng nói là năn nỉ, cũng may Nghiêm Đình Đình có chìa khóa nhà của sếp mà đến khuyên nhủ anh ấy, cuối cùng cũng bình thường lại.

Đây không phải là lần đầu tiên chuyện này xảy ra, chỉ là hình như sếp lúc này đã thay đổi rồi, cụ thể là gì thì cô không nói được, nhưng hình như là cười nhiều hơn nhưng lại ít nói hơn?

Hai người kia từ lúc còn ở Mỹ đã suốt ngày quẩn lầy nhau, chắc không lâu nữa là kết hôn rồi, ăn cơm một bữa cũng chẳng có gì lạ. Mặc dù không ít con tim thiếu nữ sẽ bị đổ nát nhưng Nghiêm Đình Đình cũng không tồi, khá xứng với sếp.

Lại ngẩn ngơ nữa rồi! David không hài lòng mà kí đầu Milada một cái, không để ý đến ánh nhìn như dao bay tới của cô mà rời đi.

Cũng may cũng có người thương cô, cuối buổi chiều nay cô cũng được gặp một người bình thường. Chỉ còn 30 phút nữa là tan tầm, Milada đang định

thu dọn đồ đạc ra về thì có người tới, cô vừa vò đầu vừa phát cáu với người kia, bảo mai hãy tới, nhưng cái vẻ cúi đầu ngượng ngùng của cô gái kia khiến cô xiêu lòng.

Được rồi, coi như là làm phước vậy!

Milada cảm lên bằng sự yếu lý lịch. 28 tuổi, tốt nghiệp loại giỏi của Trường Đại học A, ngoại hình cũng không đến nỗi tệ. Nhưng hôm nay Milada quả thật đã gặp qua quá nhiều người xuất sắc rồi, ngay cả tấm bằng tiến sĩ cũng có nữa kia, nếu cô gái kia cầm tấm bằng này đi xin việc vào 5 năm trước thì nhất định sẽ người ta sẽ tranh giành cô, nhưng thời đại này rồi, đa số mọi người đều học trường nước ngoài, chỉ tiêu đã sớm vượt qua mức này rồi.

Hơn nữa mục kinh nghiệm thì lại là con số 0 tròn trĩnh, ngay cả hoàn cảnh gia đình và tình trạng hôn nhân cũng để trống, không hiểu là cô gái này nghĩ sao nữa.

“Tại sao cô lại muốn thi tuyển vào đây?” Trong giọng nói đã bắt đầu có vẻ mất bình tĩnh, nhưng mỗi khi nhìn thấy đôi mắt đượm buồn của cô gái kia, Milada đành phải nuốt hết những lời cay độc xuống.

Người kia hơi dăm chiêu một chút, mãi mới chịu trả lời :

“Tôi đi tìm hy vọng.”

Milada thật sự gục ngã rồi, làm gì có ai đi phỏng vấn mà trả lời như vậy!

“Vậy em đã tìm được chưa?”

Ngay tức khắc cả hai người đều bị giọng nói này làm giật thót, nhưng chỉ có mỗi Milada quay đầu lại, lấp bắp không thành lời :

“Sếp... sếp...”

Về mặt của Tạ Phong lúc này đúng là dọa người, cho dù có kìm chế đến cỡ nào thì chân mày hắn cũng đều nhăn nhúm lại, cả gương mặt và đôi mắt đều đang đỏ rực lửa vì giận, ánh mắt trước sau đều ghim trên người phụ nữ kia. Milada đã sợ đến run người, nhưng người kia chưa từng liếc mắt về phía hắn, càng không có ý định trả lời câu hỏi này, chỉ im lặng vô hồn nhìn vào khoảng không trước mặt.

Khiến người khác dù tức giận đến chết vẫn không thể động thủ được.

Milada vẫn còn chưa hết hoảng sợ vì sự xuất hiện đột ngột này của sếp mình, Tạ Phong đã một tay lôi người đi, tay hắn siết chặt lấy cổ tay người kia, dù cô có đau đến nhủu mày hắn cũng không chút nào buông tay, trực tiếp kéo cô ra ngoài.

“Sếp, còn việc tuyển dụng thì sao?”

“Tuyển thẳng!”

(Chương này êm đềm nhĩ ^^ Khỏi lo, chương sau có biến liên ^^)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Phần 2

CHƯƠNG 54 (PHẦN 2)

Tạ Phong không quan tâm đến việc mình dùng quá nhiều lực siết chặt cổ tay Lam Từ Tuyết khiến cô đau đến ứa mồ hôi, một đường kéo cô vào văn phòng của mình, ngay cả cửa cũng không đóng, trực tiếp áp sát cô lên tường.

Da thịt chạm vào nơi mát lạnh khiến Lam Từ Tuyết bất giác run người, hai cổ tay bị Tạ Phong siết đến sắp rướm máu nhưng cô không giãy giụa, nói đúng hơn là chẳng có sức để giãy giụa, đôi mắt trong tình lặng như hồ nước không một gợn sóng lặng lẽ nhìn hắn.

Tạ Phong thực sự tức giận, thật sự muốn tận tay bóp chết cô cho rồi. Ánh mắt hắn rực lửa, cánh tay càng lúc càng dùng lực, hắn muốn cho cô biết mình đang đối mặt với người nào, nhưng đôi mắt cô thực sự quá yên tĩnh, không một chút run sợ, bình thản đến kì lạ, đến nỗi ngoài tiếng thở dốc và tiếng tim đập liên hồi của bản thân ra, hắn chẳng nghe thấy gì khác.

“Nói cho rõ, em tới đây làm gì?” Tạ Phong tức giận đến nổi vừa nói vừa thở ra lửa.

“Chủ tịch, ngài quên rồi sao? Tôi đến đây là để dự tuyển.” Lam Từ Tuyết không nhanh không chậm trả lời, dường như trước đây hai người chưa từng quen biết, càng không ở bên nhau lâu như vậy.

Lam Từ Tuyết cứ nghĩ với tính cách của hần, nhất định sẽ bắt cô ra làm trăm mảnh cho hà giận. Rõ ràng người mấy tháng trước yêu cầu hần từng làm phiền mình là cô, người mấy tháng sau mặt dày đi tìm hần cũng lại là cô. Bình sinh hần ghét nhất người khác trêu đùa mình, lần này quả thực thâm rồi.

Thời gian có thể thay đổi một con người, nếu Lam Từ Tuyết có thể bình chân như vại mà đối mặt với sự chất vấn của Tạ Phong thì hần cũng có thể, chỉ có điều không dễ dàng như vậy mà thôi.

Tạ Phong đột nhiên kéo khóe miệng, nhìn vào mắt cô, chẳng hiểu vì sao cô lại nhìn thấy vẻ mặt này của hần còn đáng sợ hơn lúc này.

Rất đau thương

“Tạ phu nhân, chẳng lẽ Tạ Nhạc nghèo đến nỗi không nuôi nổi em sao, việc gì phải chạy đến đây?”

Lam Từ Tuyết nhất thời im lặng, cắn chặt môi, nhất quyết không để đôi mắt mình hiện lên bất kì tia cảm phần nào, né tránh ánh mắt của hần.

Không nghe thấy cô trả lời, Tạ Phong nhất thời cảm thấy chút chiến thắng nhưng lại chẳng hề vui vẻ. Ngoài dự liệu của cả hai người, hần buông cô ra, chỉnh lại tay áo đã sớm nhăn nhúm, không đổi sắc mặt trầm giọng nói :

“Ngày mai bắt đầu đi làm lúc 8 giờ, đừng để tôi nhắc lại lần nữa.”

Lam Từ Tuyết ngơ ra một lúc, nhìn Tạ Phong chống hai tay lên bàn quay lưng lại với cô, cho dù có căng mắt cũng không nhìn thấy được vẻ mặt của hần lúc này, cô chỉ có thể khẽ thở ra, gấp người cúi chào một cái đứng chuẩn rồi mở cửa rời đi.

Tạ Phong nghe thấy tiếng mở cửa liền biết cô đã rời đi, hai tay vô lực thả người trên ghế, hần căng mắt nhìn trần nhà, vẫn không dám tin đây là sự thật.

Công sức của hần trong mấy tháng nay đều tan tành mây khói, chỉ cần cô xuất hiện, hần ngay cả bản thân mình cũng không điều khiển được.

Trò chơi này của hai người cho dù là vì nguyên do gì mà bắt đầu, người thua ngay từ đầu đã định sẵn là hần.

Thời gian này thời tiết mới vào thu, vẫn còn sót lại hơi nóng từ mùa hè, Đồng Đồng mới sáng sớm đã phải đến trường, lúc ra khỏi nhà còn chưa tới 7 giờ. Hai mắt của Đồng Đồng nếu như không có người phù hợp hiến tặng giác mạc, chỉ sợ cả đời này đều không thể nhìn thấy ánh nắng dịu nhẹ của mặt trời lúc này. Lam Từ Tuyết sớm đã biết điều đó, ngay cả việc chọn trường cho Đồng Đồng cũng khiến cô mất ăn mất ngủ mấy ngày, là một trường công lập dành cho trẻ em khiếm thị, chất lượng nghe nói rất tốt nhưng lại hơi xa, phải đi xe hơn 30 phút mới tới. Mặc dù vậy nhưng Lam Từ Tuyết cực kì thích ngôi trường nhỏ nằm sâu gần biển này. Nơi đây vốn rất yên bình, không khí lại trong lành, rất thích hợp với những đứa trẻ như Đồng Đồng.

Đưa Đồng Đồng ăn sáng rồi đến trường, mắt thấy chỉ mới 7 giờ 30, Lam Từ Tuyết liền bảo Tạ Nhạc giảm tốc độ, để xe từ từ tiến vào giữa thành phố.

Cảnh vật bên đường như một thước phim tua chậm từ từ lướt ngang qua. Lam Từ Tuyết chống cằm, nửa người dựa trên cửa sổ, ánh mắt không ngừng trôi theo cảnh vật bên ngoài, gió nhẹ lùa qua tóc cô, thổi phấp phồng. Gương mặt Lam Từ Tuyết khá gầy, nhìn nghiêng lại thấy rõ ràng gò má cô đang ngày một hóp lại. Từng ngón tay thon dài như búp măng lộ rõ xương xanh, bắt gặp khiến trái tim Tạ Nhạc lỡ một nhịp.

“Em nhất định phải làm thế sao?” Anh tắt radio đi, trong xe chỉ còn tiếng của Tạ Nhạc và nhịp thở đều đều của Lam Từ Tuyết.

Lam Từ Tuyết không trả lời, chỉ hơi cau mày. Qua kính chiếu hậu, Tạ Nhạc có thể nhìn thấy rõ gương mặt cô lúc này phảng phất nét buồn.

Không khí liền có chút gượng gạo. Lam Từ Tuyết như sự tĩnh, gượng gạo mở lời :

“Anh biết đấy...” Cô ngập ngừng, cũng chẳng biết nói sao với Tạ Nhạc.

“... Ừm, anh biết rồi!”

Tạ Nhạc hơi ngẩng đầu, nhìn xuyên qua lớp cửa kính không dày không mỏng của tầng cao nhất tòa nhà phía trước, khóe môi khẽ kéo lên, đột nhiên anh nghiêng người qua, cò bỏ đai thắt lưng cho Lam Từ Tuyết. Nhìn từ bên ngoài, mặt anh gần như che lấp mặt cô, tư thế lại vô cùng ám muội.

Đến cả Lam Từ Tuyết cũng không lí giải được hành động kì quái này của Tạ Nhạc, nhưng cô chỉ im lặng, không phản kháng gì.

Tạ Nhạc cũng không làm khó cô, anh nhanh chóng ra ngoài, mở cửa xe cho cô, lúc rời đi còn không quên để lại một nụ cười.

Hai người sống bên nhau cũng lâu rồi, thỉnh thoảng Tạ Nhạc vẫn hay làm những chuyện không thể biết trước được như vậy, Lam Từ Tuyết cũng không nghi ngờ gì, xuống xe, tạm biệt Tạ Nhạc rồi bước vào công ty.

Bây giờ mới có 7 giờ 45 phút, sớm hơn giờ đi làm 15 phút, chắc có thể tạo ấn tượng tốt cho mọi người trong ngày đầu đi làm rồi. Lam Từ Tuyết nghĩ bụng, chân càng bước nhanh hơn.

Tòa nhà này mới được xây dựng, cũng không lớn lắm nhưng vị trí lại ở ngay trung tâm thành phố, kể từ tầng 3 đến tầng 6 là công ty của cô. Lúc ở trong thang máy, Lam Từ Tuyết có gặp mấy người, còn chưa kịp chào hỏi thì họ đã đi mất, còn lườm cô mấy cái, rõ ràng là không có ý tốt.

Thang máy dừng lại trước cửa tầng 6 - tầng của chủ tịch. Vì hôm qua đi gấp quá, cô vẫn chưa hỏi xem mình sẽ làm việc ở đâu, muốn biết cũng chỉ có thể

đi hỏi Milada thôi. Nhưng nơi này lớn như vậy, biết phòng thư kí giám đốc ở đâu?

Không biết thì hỏi, Lam Từ Tuyết gặp ai cũng hỏi, nhưng chẳng ai thèm trả lời cô, có người cau mày, thậm chí là quát luôn cô. Mãi mới thấy một vị thiếu niên trông có vẻ nhỏ tuổi hiền lành đi tới, cô liền chớp lấy hỏi.

“Phòng của chị Milada sao... Cùng phòng với Chủ tịch...”

Lam Từ Tuyết còn chưa kịp cảm ơn cậu bạn nhỏ đã nghe thấy tiếng giày cao gót va vào mặt sàn vang lên, Milada đã đứng trước mặt cô từ bao giờ, sắc mặt không mấy hòa nhã :

“Sao bây giờ cô mới tới? Mau vào phòng Chủ tịch đi, ngay ấy đang tìm cô đấy!” Lam Từ Tuyết có thể cảm nhận cô đang dùng hết sức bình sinh mà kìm nén cơn giận, nhưng lại không dám hỏi nhiều, chỉ cúi chào rồi rời đi.

“Nhìn bộ dạng hồng hách của cô ta đi, ngay cả chị Milada cũng không coi ra gì!”

“Cô mù à, không nhìn thấy tấm bằng loại giỏi Trường đại học A của cô ta sao, đương nhiên là có tư cách đó rồi!”

“Chỉ e không phải là nhờ tấm bằng kia, cô xem, gương mặt yêu nghiệt như vậy...”

“Im lặng! Các cô còn không đi làm việc đi!”

Cuộc hội thoại đầy giả tạo của hai nữ nhân viên nhanh chóng kết thúc bởi tiếng hét của Milada. Lam Từ Tuyết nghe không sót một chữ nào, cô chỉ cười khò, đưa tay lên sờ sờ mặt mình, cô từ lúc nào đã sở hữu gương mặt yêu nghiệt vậy?

Căn phòng cuối hành lang rất đặc biệt, đó là căn phòng yên tĩnh nhất, cách ly với bên ngoài nhất, lần đầu đi ngang qua Lam Từ Tuyết đã nhận ra, nơi đó nhất định là phòng của Tạ Phong.

Lam Từ Tuyết gõ cửa một lúc vẫn thấy im lặng, cô đẩy cửa, qua khe cửa nhỏ lách người vào trong.

Căn phòng rộng lớn được trang trí theo phong cách thời trung cổ, lấy tông màu gỗ làm chủ đạo, nhìn qua đã biết tốn không ít công sức. Phía trước cửa sổ là một bàn làm việc màu đen khá lớn, phía trên chất la liệt các văn kiện. Chính giữa căn phòng còn có một bộ sofa và bàn ghế để tiếp khách, một tủ sách đầy ắp...

“Thất thân gì vậy?” Lam Từ Tuyết vẫn còn chưa nhìn kĩ đã bị Chủ tịch nhắc nhở nhẹ.

Tạ Phong không quay người nhìn cô, Lam Từ Tuyết chỉ nhìn thấy khói thuốc phủ quanh người hắn, một chút ảo mộng bao quanh người đàn ông phong trần đầy khí chất vương giả, quả là một bức tranh đẹp!

“Bàn làm việc của cô ở bên kia.” Thấy cô không nói gì, hắn liền có chút bực mình, cuối cùng đành phải dụi tàn thuốc, “tốt bụng” chỉ điểm cho cô.

Lam Từ Tuyết gật đầu tỏ ý đã hiểu, trên mặt lộ ra nụ cười lịch thiệp đúng tiêu chuẩn, nhanh chóng ngồi vào bàn mình, xử lí một núi hồ sơ trên bàn. Chồng này vừa mới vui liền có người đem một chồng khác vào, còn không thèm nói gì mà quăng luôn xuống bàn, hại cô phải nhiều lần nhặt lại.

Kim đồng hồ quay từng vòng từng vòng, thỉnh thoảng lại kêu lên, thoáng cái đã 12 giờ, Lam Từ Tuyết định đứng lên đi vài vòng cho xương khớp đỡ đau, còn chưa kịp giãn chân đã bắt gặp Tạ Phong đi vào, khẽ nhếch môi với cô :

“Xem ra cô rất rảnh rồi.” Trong giọng nói còn mang theo ít nhiều tia khinh bỉ.

“Cảm ơn Chủ tịch.”

“Sao lại cảm ơn tôi?”

“Vì đã để tôi nhàn rỗi như vậy.”

Trên mặt Lam Từ Tuyết vẫn là nụ cười tiêu chuẩn kia. Chẳng hiểu sao cứ mỗi lần thấy cô cười như vậy, hắn lại thấy chán ghét, lồng ngực ần ẫn cảm giác khó chịu.

Vừa hay có người giao bưu phẩm tới, là một cái thùng lớn đựng đầy sổ sách cũ vừa được mang về từ bên kia, Tạ Phong nhìn thấy chúng thì âm thầm nhếch môi, nhận lấy chúng từ tay nhân viên giao hàng rồi giao cho Lam Từ Tuyết :

“Mang cái này xuống phòng tài chính cho tôi.”

Lam Từ Tuyết phải loay hoay một lúc mới đỡ được cái thùng kia, nặng đến cô thở cũng thấy khó khăn. Tạ Phong đã đóng sầm cửa lại rồi đi từ lúc nào, bỏ lại cô phải chật vật lắm mới có thể mở cửa ra.

Di chuyển đã mệt, xuống cầu thang còn mệt hơn. Thang máy của tòa nhà cứ đứng giờ nghỉ trưa sẽ tự động “hư”, đành công không báo trước, lúc này cũng chỉ có thể đi thang bộ.

Lam Từ Tuyết nghe tiếng xương mình gãy vụn đầu đây, đau đến cả người đều đầy mồ hôi. Có một lần cô không cẩn thận té từ lầu hai xuống, tiếp đất hoàn toàn nhờ lưng, xương cột sống của cô còn tưởng đã nát ra rồi, vậy mà nửa năm sau vẫn có thể chữa lành được, chỉ là bác sĩ đã dặn nếu không muốn nửa đời còn lại phải làm người thực vật nằm trên giường thì nhất thiết không được làm việc nặng.

Lam Từ Tuyết không ngờ mình cũng có ngày bị một thùng hàng nặng chưa tới 10 kí làm khổ. Lúc trước cô ôm hai thùng vẫn có thể đi lên đi xuống mỗi lần 30 tầng, không biết đã yếu thể này từ lúc nào.

Phòng tài chính hầu hết đã ra ngoài ăn cơm, chỉ còn lại hai người ở lại trực phòng, một người đang vừa thấy cô đã đi mất, một người đến nhìn cũng không thèm, tiếp tục cao giọng vừa nói chuyện điện thoại với bạn cô ta vừa uống cà phê.

Xương cột sống của Lam Từ Tuyết đã sắp nứt ra, cô đi đến bàn làm việc của người kia, chân như vấp phải thứ gì đó, cuối cùng té xuống, lớp băng dính ngoài thùng bong ra, toàn bộ sổ sách trong đó đều rơi ra ngoài. Người phụ nữ kia giật bản mình, đến ly cà phê trong tay cũng cầm không vững, chất lỏng màu đen toàn bộ tràn ra ngoài, một nửa tràn ra mặt sàn, một nửa dính đầy lên người Lam Từ Tuyết.

Cà phê là vừa mới pha nước sôi xong, nóng đến bỏng tay, trực tiếp làm ướt áo Lam Từ Tuyết, khiến cô đau đến “á” lên một tiếng. Vừa đau vừa nóng rát, cả làn da như bị thiêu đốt, Lam Từ Tuyết khó khăn lắm mới đứng lên được còn bị đẩy một cái, xém chút là lại ngã ra sàn.

“Cô không có mắt hả? Văn kiện huu rồi cô đèn nổi không?!” Người phụ nữ mang gương mặt sắc sảo kia không hề biết lí lẽ, còn mắng nhiếc cô không thôi. À còn lớn miệng bảo là do cô mà à phải cắt điện thoại giữa chừng, ngay cả cốc cà phê mới pha xong cũng chưa kịp uống đã đổ mất.

Thật đúng là trắng trợn quá mức, nói dối không chớp mắt!

“Đúng là thứ đi cửa sau, ngay cả cảm văn kiện cũng cảm không xong. Ở cùng phòng với Chủ tịch cả ngày như vậy, e rằng cũng không làm việc tốt đẹp gì!” À ta cười khinh bỉ một tiếng, còn liếc Lam Từ Tuyết một cái sắc lẹm.

Cánh tay bị phỏng đang cúi người nhặt văn kiện của Lam Từ Tuyết chợt khựng lại, lơ lửng giữa không trung một hồi lâu.

“Sao? Đúng là thứ đàn bà chỉ biết quyền rũ đàn ông. Đề tiện!” Lời nói càng lúc càng quá đáng.

Cô à đang định nói tiếp thì Lam Từ Tuyết đột nhiên đứng dậy, đứng ngay trước mặt cô ta :

“Nói ra được những lời này tự trọng của cô chắc hẳn cũng tàn phế rồi.”

“Lâu chưa?”

Giọng điệu Lam Từ Tuyết rất bình thản, tựa như nước chảy xuôi dòng không một gợn sóng. Nhưng chính sự bình tĩnh đến một cọng tóc cũng không giật cùng ánh mắt đột nhiên sắc bén khác thường của cô khiến à ta chợt dạ, chân vô thức lùi lại một bước.

“Cô... cô... Đồ đàn bà đề tiện dụ dỗ chồng người khác!”

“Cho hỏi cô gắn camera hay chip định vị mà biết rõ thế? À, hay là cô có sở thích đặc biệt, thích nhìn trộm người khác.”

Lam Từ Tuyết đột nhiên bật cười một tiếng rợn tóc gáy khiến cô à kia tức giận đến run người, cả mặt đều đỏ hết lên, đến cả một tiếng “cô... cô” cũng không ra hơi, chỉ có thể chỉ tay vào mặt Lam Từ Tuyết.

Vốn Lam Từ Tuyết cũng không muốn gay hấn, chỉ là cô ta quá đáng rồi. Thấy cô ta đã tức đến không nói gì nữa, Lam Từ Tuyết lại cúi người, tiếp tục dọn dẹp bãi chiến trường trên mặt đất.

Người còn chưa kịp quay đi đã thấy một cánh tay đưa tay, dùng lực mà hướng thẳng vào mặt Lam Từ Tuyết. Chỉ nghe thấy một tiếng “bộp”, sau đó là tiếng hét thảm thiết của một người phụ nữ, hoàn toàn có thể xuyên thủng trần nhà.

Lam Từ Tuyết không cười nữa, cô hơi cau mày, ánh mắt hòa hoãn đi không ít, nhưng lực tay theo đó tỉ lệ nghịch mà tăng thêm, “rắc” một tiếng khiến cô à kia càng hét lớn hơn, cả gương mặt xinh đẹp đều biến dạng vì đau đớn.

Tiếng hét của cô ta khiến Lam Từ Tuyết cảm thấy đau đầu, cô cau mày, thu lại bớt lực, dường như chỉ nắm hờ cánh tay của à ta, hơi thở có chút loạn nhịp :

“Tôi nói cho cô biết. Là tôi học “nhẫn” chứ không học “nhịn”!”

“Chuyện gì vậy?”

Thanh âm trầm thấp vừa vang lên như một cộng rom cứu mạng, người phụ nữ kia nghe thấy liền quay đầu lại, gương mặt rạng rỡ lấp lánh nước mắt sáng rực lên như vớt được cộng rom cứu mạng.

“Chủ tịch!”

Cả hai người không nhanh không chậm đều ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, vẫn là mắt đối mắt như lúc trước, tựa như thời gian không hề trôi, vẫn như lần đầu gặp mặt.

Lam Từ Tuyết thu lại ánh mắt, khẽ nhủ mày một cái rồi thả tay của người phụ nữ kia ra. Thấy cô đột nhiên cúi đầu không nói, à ta còn tưởng do cô sợ vị Chủ tịch quyền uy của à mà không dám làm gì, vốn định cho Lam Từ Tuyết một cái tát cho hả giận nhưng ngại vì có Tạ Phong ở đây, cuối cùng khóc lóc thầm thiết, tay không bị thương ôm lấy cánh tay vừa bị Lam Từ Tuyết bẻ, gặp người tỏ vẻ đau đớn.

Phía sau Tạ Phong còn có Milada và cô gái lúc nãy rời khỏi phòng, cô ta thấy thế cũng hốt hoảng không ít, bèn chạy vào đỡ cô à kia đây, hai người tái xanh mặt diễn một vở kịch đáng thương đến động lòng người.

Tạ Phong không quan tâm đến điều đó, hấn lại gần Lam Từ Tuyết, đảo mắt nhìn cô một vòng rồi đột nhiên nắm chặt lấy cổ tay cô :

“Đi theo tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Phần 2

CHƯƠNG 55 + 56 (PHẦN 2)

Chẳng hiểu vì sao Lam Từ Tuyết phút trước vẫn có thể bẻ gãy cổ tay người khác, lúc này khi nhìn thấy hấn đến, không quở trách hay truy vấn cô, chỉ nắm tay cô kéo đi thật xa, rồi xa khỏi chốn thị phi đó. Mặc dù có hơi thô bạo nhưng lại khiến cô cảm thấy ấm áp, cả trái tim lẫn thân thể đều mềm đi, vô lực mà ngã xuống trong vòng tay vững chãi đó.

Ở bên cạnh anh đúng là sự dày vò ngọt ngào nhất dành cho em.

Lửa ở khắp mọi nơi, cô cứ kêu cứu, kêu cứu, nhưng lại chẳng có ai tới. Cả Amy, Doãn Lâm đều đã chết trong biển lửa, cả người họ đang mở to mắt mà nhìn cô, là cô, là cô đã hại chết bọn họ, là cô chia rẽ bọn họ, khiến bọn họ không được ở bên nhau.

“Em thật độc ác!” Không! Phong, anh đừng đi! Không phải là lỗi của em! Không phải đâu!

Cô rất muốn gọi, muốn níu lấy tay hấn nhưng không thể, cả người không thể cử động, cổ họng đau buốt như bị lửa thiêu rụi, ngay cả một tiếng cũng không thể thoát ra.

“Không... Đừng đi...”

“Từ Tuyết.”

Tạ Nhạc nắm chặt lấy cánh tay đang run rẩy của cô, không ngừng chà xát nó. Bàn tay mạnh mẽ lạnh đến kinh hồn, khiến hấn đột nhiên thấy sợ, rất sợ.

“Ưm...” Lam Từ Tuyết chậm rãi mở mắt, đầu cô rất đau, thật sự rất đau, xem chừng bệnh cũ lại tái phát, nếu không chắc cô cũng quên mất thân mình không phải khỏe mạnh gì.

“Nhạc.” Lam Từ Tuyết yếu ớt nhấp môi, cổ họng cô đau buốt, không còn chút sức lực nào.

Tạ Nhạc nhìn cô, gật đầu một cái. Mặc cho Lam Từ Tuyết muốn rút tay về, anh vẫn giữ chặt lấy tay cô, mãi cho đến khi nó ấm lên, Lam Từ Tuyết cũng tỉnh hẳn mới buông ra, không nói tiếng nào rời đi.

Lam Từ Tuyết còn chưa nhìn trần nhà được bao lâu thì Tạ Nhạc trở lại, trên tay là một cái khay đựng đồ ăn lớn, thế mà lại chỉ đựng mỗi bát cháo nhỏ và cốc nước.

Lam Từ Tuyết thở ra một hơi bất lực. Tạ Nhạc đến gần, giúp cô kê gối ngồi dậy, đen mặt bưng bát cháo lên. Lam Từ Tuyết còn chưa đón được bát cháo anh đã thu tay lại, sắc mặt càng ngày càng không tốt mà ra lệnh :

“Em mau há miệng ra!”

Lam Từ Tuyết ngờ ra một lúc rồi mới há miệng, để Tạ Nhạc từng muỗng từng muỗng đút tới. Rõ ràng biết cô ghét ăn hành mà cứ bỏ nhiều hành như vậy, chắc chắn là Tạ Nhạc nấu rồi, chứ chị đầu bếp không bao giờ làm vậy.

Kĩ năng nấu nướng của Tạ Nhạc không tệ, chỉ có duy nhất một nhược điểm : anh chỉ biết nấu mỗi cháo!

Cũng chẳng thể trách Tạ Nhạc. Từ nhỏ đến lớn anh đã bao giờ xuống bếp đâu, nhưng bây giờ thì khác, số lần Lam Từ Tuyết phát bệnh đã chẳng thể đo đếm được, mà không phải lúc nào cũng có người giúp việc ở đây, nếu anh không nấu thì chắc cả hai người đều chết đói mất thôi.

Lam Từ Tuyết chỉ ăn có nửa chén mà tốn hơn ba mươi phút, thế mà Tạ Nhạc không tỏ vẻ tức giận gì, đưa nước cho cô uống xong còn giúp cô lau miệng. Khi anh từ phòng bếp trở vào thì Lam Từ Tuyết đã ngủ mất, chần kéo đến nửa mặt, mái tóc rối mù không đầu vào đầu.

Tạ Nhạc thật nhẹ nhàng ngồi xuống bên mép giường, anh biết cô khó ngủ lại dễ tỉnh, chắc vì hôm nay quá mệt nên mới ngủ say như vậy.

Vậy anh nên cảm ơn hẳn hay cho hẳn một trận đây?

Từ đầu Tạ Nhạc đã không đồng ý với quyết định của cô. Tính cách Tạ Phong năm năm trước đã bất thường, ngoài mặt trầm ổn nhưng bên trong chẳng khác nào dã thú. Vốn Tạ Nhạc vẫn nghĩ dù sao hai người họ cũng đã từng yêu nhau, chắc hẳn cũng không ra tay quá ngoan độc.

Nhưng nhìn xem! Chỉ mới là ngày đầu mà khiến cô mệt đến phát sốt, vết thương đã lâu ở lưng lại tái phát, có nguy cơ rạn nứt xương lần nữa, áo quần dính đầy cả phê, trên người thì phủ đầy vết bồng, trên ngực một ít trên tay một ít, làm cô phải băng bó khắp người. Nghĩ đến vẻ mặt không một chút run sợ của Tạ Phong khi hắn trực tiếp đưa người đang bé trong tay cho anh, thần trí cô lúc này đã không rõ ràng. Tạ Nhạc tức đến siết chặt lấy ga giường.

Lam Từ Tuyết đột nhiên động động mi mắt, người lại giật giật, trên trán bắt đầu chảy mồ hôi lạnh, bắt đầu mê sảng :

“Không... Đừng đi... Con...”

Cánh tay đột nhiên vơ loạn xạ trong không trung nhưng lại chẳng nắm được thứ gì. Tạ Nhạc thấy tim mình âm ỉ đau, đưa tay nắm lấy tay cô, vỗ nhẹ lên nó, giọng anh khàn khàn :

“Không đi... Không đi đâu cả...”

Lam Từ Tuyết nghe thấy tiếng người thì không vơ loạn xạ nữa, cả người thả lỏng, chân mày cũng khẽ giãn ra. Cô cười, nụ cười mà khi thức giấc anh chưa bao giờ được nhìn thấy.

“Tốt quá! Mẹ nhớ con lắm!”

Tạ Nhạc nắm tay cô một lúc, đến khi nghe thấy tiếng thở đều nhẹ của cô vẫn không muốn buông ra, một cánh tay khác vươn ra gạt tóc mái của cô sang một bên, hôn nhẹ lên trán cô.

Căn bệnh trầm cảm của Lam Từ Tuyết về cơ bản đã khỏi, bác sĩ đã nói chỉ cần uống thuốc đều đặn thì sẽ không sao nữa. Nhưng biết làm sao được, Tạ Phong đã trở về, đối với Lam Từ Tuyết chính là một niềm hạnh phúc đau đớn, từng giây từng phút dày vò cô, mà dấu hiệu đầu tiên chính là những ác mộng ngày trước cứ kéo đến dồn dập.

Tạ Nhạc từng nhìn về năm năm qua của mình. Anh mất cha, mất mẹ, mất luôn cả người anh tin tưởng nhất, nhưng anh vẫn còn hi vọng sống, đã tìm được thứ để bản thân mình cố gắng, để thoát lấy.

Còn cô, thứ cô mất đi lại là hi vọng sống, chẳng có nó, cuộc đời này chẳng còn ý nghĩa gì cả. Thứ duy nhất giữ lại Lam Từ Tuyết ở trên cõi đời này chỉ còn mỗi Đồng Đồng mà thôi.

Tạ Nhạc nhìn ra cửa sổ, nơi đó có treo một cái chuông gió phía trên lọ hoa tử đằng mãi chẳng chịu nở rộ.

Có lẽ em ấy đang đợi, tôi cũng đang đợi. Em ấy đợi hoa nở, còn tôi đợi em ấy.

Bệnh tình của Lam Từ Tuyết đột nhiên chuyển biến xấu, theo lời khuyên của bác sĩ thì ít nhất cũng phải ở nhà tĩnh dưỡng một tuần. Mà cô lại không muốn nghỉ làm nhiều, chỉ ở nhà một ngày rồi đi làm lại. Tạ Nhạc cũng chẳng có ý kiến gì, bởi trước giờ anh chưa từng trái ý cô.

Rút kinh nghiệm từ ngày đầu tiên đi làm, hôm nay mới bảy giờ cô đã có mặt ở công ty, thì ra giờ làm việc chính thức là vào đúng bảy giờ. Công việc cũng không nhiều lắm, nhưng mọi người trong công ty hình như đều không thích cô, một câu từ tế cũng chưa nghe ai nói.

Ngày đầu tiên đã phải giải quyết một núi công việc, còn phải đeo bao nhiêu vết thương trên người, Lam Từ Tuyết đã sớm chuẩn bị tâm lý cho những ngày tiếp theo. Thế nhưng, khi bước vào căn phòng trống trải, bên cạnh cửa sổ đã mất đi một bóng người, cô mới biết Tạ Phong đã đi công tác, hơn nữa còn là hẳn một tuần.

Không có hắn ở đây cũng chẳng còn ai cứ năm phút là sai cô lấy nước, cà phê hay tài liệu nữa, cũng chẳng có người chất lên lưng cô cả núi công việc hay thùng đồ nặng trĩu. Căn phòng hôm nay yên tĩnh đến lạ, khiến Lam Từ Tuyết cảm thấy không quen lắm.

Người nên đến thì đến, người không nên đến lại đến. Trên đời này có nhiều sự trùng hợp, đến nỗi không cho Lam Từ Tuyết cơ hội chuẩn bị tâm lý trước.

“Lâu quá không gặp! Em vẫn khỏe chứ?” Nghiêm Đình Đình nở nụ cười nhàn nhạt, vẫn xinh đẹp như ngày nào, dường như năm tháng chưa từng đi qua trên gương mặt cô.

Lam Từ Tuyết cũng nhẹ nhếch khóe môi, vừa thân thiết lại xa lạ, rất tự nhiên mà chào hỏi lại.

“Tạ Phong không có ở đây sao?” Trông nét mặt của Nghiêm Đình Đình chắc hẳn cô đã biết chuyện Lam Từ Tuyết giờ đã là thư kí của Tạ Phong, trong phòng còn có Milada nhưng vẫn rất tự nhiên mà hỏi cô.

“Nghe nói là đi công tác rồi!” Lam Từ Tuyết cảm thấy hơi lạ, Nghiêm Đình Đình đáng lẽ phải biết rõ hơn cô chứ?

Nghiêm Đình Đình à một tiếng, vẻ mặt không được tự nhiên lắm. Đúng là bình thường Tạ Phong có đi công tác ở đâu cũng đều nói với cô một tiếng, nhưng lần này lại không nói lời nào mà biến mất, ngay cả việc hôm nay cùng cô hẹn ra ngoài ăn cũng quên mất.

Milada đang đứng ở kệ sách, lục tìm một cuốn tài liệu, đột nhiên liếc mắt đầy ẩn ý về phía hai người.

“Nghe nói em đã kết hôn rồi, sao ngay cả thiệp mời cũng không gửi cho chị?”

Lam Từ Tuyết chỉ cười, từ chối cho ý kiến. Cô không biết Nghiêm Đình Đình hỏi thế là có ý gì, đang nhắc nhở cô không nên làm phiền hai người sao?

“Nhìn vợ chồng hai người chắc là hạnh phúc lắm. Chị cũng sắp kết hôn rồi, hôm nào sẽ gửi thiệp mời cho em!”

Thiệp mời? Kết hôn?!

Nghiêm Đình Đình vẫn cười, nụ cười nhàn nhạt không tỏ ý. Lam Từ Tuyết đột nhiên có cảm giác khó thở, tức ngực, chỉ muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức.

“Nhất định em phải tới đấy!” Đột nhiên Nghiêm Đình Đình cầm lấy tay cô, giọng điệu cực kì thân thiết, ai không biết còn tưởng hai người thân thiết còn hơn chị em ruột thịt ấy chứ.

“Từ Tuyết, cô mau qua đây tìm giúp tôi vài thứ!”

Milada đột nhiên đi về phía hai người, sắc mặt không được tốt lắm, giựt cánh tay Lam Từ Tuyết từ tay Nghiêm Đình Đình, kéo đi. Trước khi đi còn không quên liếc Nghiêm Đình Đình một cái, giọng không đổi mà nói :

“Cô Nghiêm, không biết cô và sếp của chúng tôi lúc nào sẽ kết hôn nhưng tôi khuyên cô không nên mời khách trước như vậy. Lỡ đâu ngày đó không bao giờ xảy ra thì phiền lắm!”

Milada gật đầu một cái coi như chào tạm biệt rồi rời đi. Nghiêm Đình Đình lúc đầu là sững sờ, sau đó là tức giận đến điên người, siết chặt nắm tay, lúc rời đi ngay cả cửa cũng đóng rầm lại.

“Sao cô lại ngốc thế hả? Cô bao nhiêu tuổi rồi mà còn để người ta ức hiếp?!”

Milada đưa tay đỡ lấy trán, tức giận mà chỉ tay vào mặt Lam Từ Tuyết hét lên. Chẳng phải hôm trước cô ta còn bẽ gãy cổ tay của cô à kia sao? Hôm nay ăn nhảm thứ gì mà lại để cho người ta nói nặng nói nhẹ một hồi mà vẫn không phản kháng vậy?!

Lam Từ Tuyết ngồi xuống ghế sofa, im lặng không nói lời nào, cũng chẳng liếc nhìn Milada lấy một lần, một lúc sau thì sắc mặt biến đổi, càng lúc càng tái nhợt đi, tay cô ôm lấy ngực, cắn chặt môi đến rướm cả máu làm Milada cũng hoảng theo. Cô vội chạy đến chỗ để túi xách của mình, lục lọi một hồi rồi lôi ra một hộp thuốc, lấy một viên đưa cho Lam Từ Tuyết uống.

“Cái này là thuốc của chị tôi, tôi không biết nó là thuốc gì nhưng chị tôi cũng hay bị tức ngực khó thở như cô, uống vào chắc không sao đâu!” Milada trông thấy sắc mặt của cô đã tốt hơn mới thở phào nhẹ nhõm. Là sếp trước khi đi còn căn dặn cô nhớ trông chừng Lam Từ Tuyết, nếu không thì cô còn một đồng việc phải giải quyết, rảnh hơi đâu mà quan tâm người xa lạ.

“Cảm ơn cô!” Lam Từ Tuyết bình ổn nhịp thở rồi mới nói. Đôi mắt sâu thẳm chìm trong bóng tối của cô bất giác khiến Milada không muốn nói gì thêm nữa.

Milada đi theo Tạ Phong năm năm, gặp qua không ít kiểu người suốt ngày bám theo sếp, nhưng trong đó chỉ có mỗi Nghiêm Đình Đình là có được sự quan tâm của Tạ Phong, những người còn lại ngay cả để vào mắt hắn cũng không thêm. Lúc đó Milada còn nghĩ đến 8 phần 10 là người phụ nữ này trước sau gì cũng chỉ thành phu nhân của sếp. Tính cách Nghiêm Đình Đình ôn hòa lại dễ gần, về khoảng đối nhân xử thế coi như khá tốt, nên cô đối với Nghiêm Đình Đình dù không thân thiết nhưng cũng chẳng ghét bỏ gì.

Còn David thì khác, cô dám cá cả đời này phụ nữ xinh đẹp mà anh ta được thấy chỉ đếm trên đầu ngón tay, vậy mà đối với người có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, hoa nhường nguyệt thẹn như Nghiêm Đình Đình anh ta lại vô cùng lạnh lùng, còn tỏ vẻ chán ghét.

Giờ cô đã hiểu tại sao lại như vậy.

Milada và David đi theo Tạ Phong đã lâu, ít nhiều cũng bị lây nhiễm tính cách của hắn, David ngay từ đầu hẳn đã nhìn thấu con người thật của Nghiêm Đình Đình.

Phụ nữ xinh đẹp đều đáng gờm, hơn nữa đó còn là phụ nữ đang yêu. Không biết giữa ba người bọn họ có mối quan hệ như thế nào, nhưng xem cách nói chuyện của Nghiêm Đình Đình ngày hôm nay xem ra không bình thường chút nào. Tạ Phong lúc nào nói muốn kết hôn? Lừa ai vậy! Cô đây một ngày ở cạnh hắn hơn 12 tiếng đồng hồ còn chưa nghe nói gì đây này!

Milada bấu môi một cái rồi lại nhìn về phía Lam Từ Tuyết. Đột nhiên có loại cảm giác bất lực, người này trông yếu đuối nhưng lại rất kiên cường, kiên cường đến nỗi Milada có muốn ghét cũng không ghét được.

“Chỉ với bằng cấp của một trường đại học trong nước mà được tuyển thẳng, còn không cần thực tập. Chưa thử việc ở cấp độ nhân viên bình thường đã vọt lên vị trí thư kí chủ tịch, còn ngang nhiên đá tôi ra mà ngồi cùng văn phòng với chủ tịch. Ngày đầu đi làm muộn, còn bẻ gãy cổ tay đồng nghiệp, ngày thứ hai nghỉ không xin phép.”

“Cô xem chiến tích của cô đi! Tôi đã đi làm được gần 6 năm rồi mà cũng chẳng bằng một góc của cô đấy!”

Hai mắt Lam Từ Tuyết mở lớn, càng nghe Milada nói sắc mặt cô càng nhợt đi, một lúc sau đã hơi tái. Chính cô cũng cảm thấy bản thân quá tài giỏi, khả năng gây họa tốt như vậy, cô cười nhạt một tiếng, chẳng rõ bản thân đang cười mình ngây thơ ngốc nghếch, cười hân thích đặt bẫy cô như thế, hay là đang cười ông trời trên cao kia, rảnh rỗi không có việc gì làm nên trêu đùa cô sao?

“Cảm ơn cô.” Lam Từ Tuyết mấp máy môi mãi mới trả lời Milada.

Milada cũng chỉ có thể thờ dài, vỗ vai cô rồi rời khỏi phòng. Căn phòng rộng lớn phút chốc chỉ còn lại mình cô. Ngón tay Lam Từ Tuyết lướt trên màn hình điện thoại, đã đôi lần chạm xuống đến giữa chừng vẫn nhắc lên, cuối cùng là bị cô vút vào một góc.

Lam Từ Tuyết nhắm đầu, gục đầu xuống tay, lặng lẽ cảm nhận nỗi đau nhen nhóm trong lồng ngực, ngày càng lan rộng, đã sớm chiếm đóng tim cô. Thuốc của Milada chẳng có tác dụng gì cả, cô đã uống được một lúc rồi mà vẫn thấy lồng ngực đau thắt, đau đến không thở được.

Một tuần cứ thế trôi qua. Việc Tạ Phong đột nhiên biến mất cũng không khiến các nhân viên bàn luận nhiều, dường như đã là chuyện hiển nhiên. Lam Từ Tuyết đã biết được nguyên nhân các đồng nghiệp có ấn tượng xấu với mình, trong một tuần này luôn cải thiện quan hệ với mọi người. Tính cách Lam Từ Tuyết trưởng thành trầm ổn, không quá nhiệt tình nhưng luôn sẵn sàng giúp đỡ người khác, rất nhanh liền có được thiện cảm của mọi người. Nếu cô không làm vậy e rằng chưa bị Tạ Phong đá ra khỏi công ty đã bị ánh mắt ghê lạnh của mọi người giết chết rồi.

Tạ Phong chưa trở về, nhưng có một người lại đến.

“Gần đây chị còn đau đầu, tức ngực, khó thở, hay mơ thấy ác mộng nữa không?”

“Không!”

“Vậy gần đây chị có uống thuốc thường xuyên không?”

“Có!”

“Tôi muốn sắp xếp một cuộc xét nghiệm tổng quát, được chứ?”

“Đương nhiên!”

Hai người không hẹn mà cùng cười phá lên, ôm chầm lấy nhau. Khóe mắt Lam Từ Tuyết nặng trĩu, thứ chất lỏng đáng ghét đó bất cứ lúc nào cũng có thể rơi ra, cô nín chặt môi, xoa xoa tấm lưng rộng của chàng trai trẻ.

“Em béo lên rồi!”

“Còn chị thì càng ngày càng gầy!” Thiếu niên chép miệng, cau mày, lần này chỉ còn mỗi Lam Từ Tuyết cười khẽ.

Lam Từ Trình kéo ghế đối diện ra, đỡ chị mình ngồi xuống. Trên người cậu vẫn còn mặc áo blouse trắng, hai người mấy năm không gặp việc đầu tiên làm lại là hỏi bệnh.

“Thằng nhóc này! Dám chơi chị!” Lam Từ Tuyết nheo mắt Lam Từ Trình một cái, vờ nổi cáu.

Lam Từ Trình vượt vượt sóng mũi cao, cười hi hi với chị mình. Hai người lâu như thế không gặp mặt, cậu đương nhiên rất nhớ chị ấy, nhưng sức khỏe Lam Từ Tuyết vẫn là quan trọng nhất, không hỏi kĩ càng cậu không yên tâm.

“Em cuối cùng cũng chịu về rồi đấy à?”

“Hi, có chị ở đây, em đâu dám ở đó lâu!”

“Hừ, tên đó chẳng phải mong em ở đó càng lâu càng tốt sao?”

“Hi, chị, chị đừng giận anh ấy!”

Lam Từ Trình gãi đầu cười tí mắt nhìn nọt chị mình. Ánh mắt Lam Từ Tuyết trước sau vẫn đặt trên người đứa em này, bỗng nhiên trong vài giây thất thần lơ đãng nhìn về phía ngoài cửa sổ, ánh mắt cô liền tối lại, lông mi dài phủ xuống che đi nét buồn, nhưng chỉ thoáng qua trong phút chốc, rất nhanh liền khôi phục trạng thái bình ổn như nước của nó.

Nhưng Lam Từ Trình là bác sĩ tâm lý, hơn nữa còn là bác sĩ đích thân điều trị bệnh cho Lam Từ Tuyết, làm sao không nhận ra biến chuyển của cô, ánh mắt cậu cũng nhanh nhạy mà phóng về phía đó, khoảng cách đủ gần để cậu nhìn thấy tận mắt khuôn mặt đó, người khiến chị gái cậu năm năm qua chưa từng được ngủ yên giấc.

Lam Từ Trình biết lỗi không phải do hắn ta, nhưng nếu ngày đó hắn không rời đi mọi chuyện đâu thể như vậy, rõ ràng có thể mạnh mẽ nói yêu chị, vậy mà mất hút cả năm năm. Năm năm qua hắn ta sống thế nào Lam Từ Trình không hình dung được, nhưng cậu biết chị gái mình không dễ dàng mà trụ vững đến ngày hôm nay, là từng bước từng bước dẫm lên đau khổ, đau càng thêm đau mà sống tiếp. Thứ hành hạ chị ấy bao nhiêu lâu nay không phải là căn bệnh này, mà có lẽ là chính chị ấy, chính tình cảm mà chị dành cho hắn ta.

“Chị... tại sao lại không chịu buông bỏ?”

“Nếu có thể chị đã buông bỏ từ lâu rồi.” Lam Từ Tuyết biết em trai đang lo lắng cho mình, lông mi dài lại rủ xuống.

Đôi mắt Lam Từ Tuyết tựa như một vực sâu thăm thẳm không thấy đáy, người ngoài nhìn vào chỉ có thể thấy nơi đó trời yên biển lặng, nhưng mỗi lần Lam Từ Trình nhìn thấy, đều là hình ảnh những nỗi đau không tên đang gào thét dưới đáy vực, nhiều không đếm xuể. Lam Từ Tuyết ngoài mặt luôn cười nhưng thật ra lại là người hướng nội, từ nhỏ đã vậy, khó khăn lắm mới có một người phá vỡ được bức tường phòng vệ trong tim cô, nhưng người đó lại càng tàn nhẫn, chém lung tung trong đó, khiến tim cô không lành lại được nữa. Lam Từ Trình tuy là bác sĩ trị liệu cho cô nhưng cũng chỉ là trong thời gian cô bị trầm cảm, sau này dù cậu có làm cách nào cũng không khiến cô mở lòng được nữa.

Trong tim mỗi người luôn có một bức tường phòng vệ, mỗi lần tổn thương liền được xây lại, càng ngày càng dày, càng lớn, càng chắc chắn. Lam Từ Trình có thể thấy bức tường trong tim cô đã chiếm đóng cả con tim, chỉ chừa một lỗ hổng cho Đồng Đồng, còn lại đừng hòng ai có thể vào được. Lam Từ Trình rất nhớ, rất nhớ một Lam Từ Tuyết của lúc trước, dù cô đối với cậu không mặn không nhạt, nhưng cậu có thể nhìn thấy mỗi ngày Lam Từ Tuyết đều cười - nụ cười của hạnh phúc, không phải như bây giờ, vẫn là áng mây trông bông bênh tự do, nhưng cũng có thể tùy thời biến mất.

Lam Từ Tuyết sau khi chữa khỏi bệnh lại chọn cho mình một mục tiêu sống, một thứ có thể giữ cô lại trần đời. Đáng cười là, đó không phải là người thân cô, không phải là bạn bè, không phải là con gái cô, càng không phải là tiền bạc hay địa vị.

Mà lại là hắn.

“Tạ Nhạc anh ta đối xử rất tốt với chị, cũng rất quan tâm chị.”

“Chị biết.”

“Vậy sao chị không thử?” Thứ yêu một người khác. Bắt đầu một tình yêu mới luôn là cách tốt nhất để quên đi một người. Chỉ cần còn sống thì không gì là quá muộn.

Lam Từ Tuyết nâng mi, chăm chú nhìn cậu, rồi lại lắc đầu.

“Từ Trình, đừng ngoan cố như vậy! Là thiêu thân thì phải lao vào lửa, đừng biến anh ấy trở thành một con thiêu thân giống như chị!”

Lam Từ Trình chỉ có thể thở dài. Cậu biết nói gì cũng là dư thừa nhưng vẫn ôm hy vọng, hy vọng Lam Từ Tuyết có thể buông bỏ.

Hai tiếng cốc cốc vang lên, Lam Từ Trình nhìn ngón tay thon dài rần rở đang gõ xuống mặt bàn trước mặt mình mà cười khổ, hỏi :

“Anh vào đây làm gì vậy?”

“Tìm em.” Từ Lâm âm trầm nói, còn không quên liếc nhìn Lam Từ Tuyết ở đằng sau, cau mày một cái.

Lam Từ Trình lắc đầu chịu thua, chỉ có thể đứng dậy kéo Từ Lâm qua một bên, giới thiệu hai người với nhau :

“Đây là chị gái của em!”

“Còn đây là bạn trai em!”

Lam Từ Tuyết cũng không ngạc nhiên, cười với hai người một cái. Từ Lâm nghe thấy cậu gọi mình như vậy liền vui vẻ cười, vẻ mặt băng lãnh cũng bỏ đi.

Lam Từ Trình đã sớm kể với Lam Từ Tuyết chuyện của hai người. Người thân của cô trên đời này còn lại không nhiều, cô cũng không phải người cổ hủ, có định kiến gì với đồng tính luyến ái, chỉ mong người đàn ông này sẽ giúp cô chăm sóc em trai, thay cô bù đắp cho nó. Thứ cô thiếu nợ nó thật sự quá nhiều, chỉ sợ đến khi nhắm mắt buông xuôi vẫn không thể trả hết.

Ba người cùng nhau ăn tối tại một nhà hàng năm sao thuộc quyền quản lý của Từ Lâm, ở thành phố này hắn còn có mấy cái nhà hàng lớn nhỏ nhất. Công việc của hắn cũng tựa tựa như Tạ Nhạc, khiến cô yên tâm hơn về tương lai của hai người, dù sao cũng không sợ chết đói.

Không khí trong bữa ăn cũng không đến nỗi tệ. Lam Từ Trình hiển nhiên là người nói nhiều nhất, trò chuyện không ngừng với Lam Từ Tuyết. Từ Lâm ở một bên gấp đồ ăn vào chén cho cậu, thỉnh thoảng lại gật đầu hiểu ý. Lam Từ Tuyết ngồi đối diện, phần lớn thời gian vẫn là nghe Lam Từ Trình nói chuyện, cười với cậu, lắm lúc sẽ đầy ghen tị nhìn hai người hạnh phúc.

Lam Từ Trình phải vào nhà vệ sinh, trên bàn ăn chỉ còn lại hai người, xung quanh bỗng chốc thanh tĩnh, chẳng thể làm gì ngoài việc đánh giá đối phương.

“Lâu rồi không gặp!” Từ Lâm nhắc ly rượu đưa lên.

“Lâu rồi không gặp!” Lam Từ Tuyết cũng nâng ly, dốc cạn một hơi.

“Tình trạng của cô xem ra không tốt như tôi tưởng tượng?”

Lam Từ Tuyết cười nhạt, hai tay đan vào nhau. Dưới ánh đèn mập mờ chất lỏng màu đỏ tươi trong ly thủy tinh càng tuyệt sắc.

“Mắt nhìn của anh tốt đấy! Đúng là thời gian của tôi không còn nhiều.”

Từ Lâm cau mày hỏi cô : “Em ấy không biết?”

Lam Từ Tuyết lắc đầu cười : “Nó chỉ là bác sĩ tâm lý của tôi, những chuyện khác nó đương nhiên không biết.” Chuyện này cô không muốn quá nhiều người biết, nhất là người thân cô.

Từ Lâm gật đầu, coi như đã hiểu, nghĩ một lúc lại nói :

“Tôi sẽ chăm sóc tốt em ấy!” Hắn đã hứa thì chắc chắn thực hiện được.

“Ừ.” Lam Từ Tuyết cũng biết Từ Lâm là thật lòng với Lam Từ Trình nên ngày đó mới dám giao cậu cho hắn, giờ nghe hắn nói như vậy xem như đã thỏa nguyện vọng rồi.

Lam Từ Trình vừa lúc rửa tay đi ra, nhìn thấy hai người cùng nhau uống rượu, xem ra không tới nỗi ghét nhau như cậu tưởng liền vui mừng không thôi. Người cậu yêu là Từ Lâm nhưng Lam Từ Tuyết lại là chị gái cậu, nếu hai người thật sự xảy ra xung đột, cậu không biết phải làm sao.

Lúc bữa tiệc kết thúc đã quá 11 giờ, Lam Từ Trình muốn đưa cô về nhưng Lam Từ Tuyết lại không chịu, nơi này không xa nhà lắm, cô muốn đi bộ về nhà, tận hưởng bầu không khí về đêm của Bắc Kinh hoa lệ. Lam Từ Trình cũng không miễn cưỡng cô, chào một tiếng rồi lái xe rời đi.

Bước từng bước trên con đường quen thuộc, chân càng lúc càng lúc càng mỏi. Đèn đường hai bên vẫn rực sáng, ánh sáng mờ ảo chiếu lên bóng cô. Trời đương là lúc đầu thu, trong không khí thoang thoảng mùi tử đằng, mùi của hồi ức.

Con đường này cô đã đi qua lắm lần, lúc trước là tới nào cũng đi qua, nắm tay một người mà đếm bóng đèn đường, đếm những hàng cây xanh rờn bên đường, thỉnh thoảng nói chuyện một chút, cười đùa một chút, mọi chuyện tựa như mới hôm qua. Cô nhớ con đường này có tổng cộng gần 80 cái cây, hơn 50 cái đèn đường, vậy mà cây xanh thì đã bị chặt gần hết, còn đèn đường đã có vài cái hỏng hóc, khu đất trống ngày xưa giờ nhà mọc lên như nấm. Thời tiết lúc này lạnh hơn nhiều mùa thu của nhiều năm trước, gió cứ men theo lỗ hổng trên áo và khăn choàng mà lùa vào. Lam Từ Tuyết run lên một cái, theo bản năng nắm lấy tay người kia, lại chợt nhìn xuống khoảng trống bên cạnh mình liền thu tay về, cho vào túi.

Người bên đường càng lúc càng ít, con đường cô đi càng lúc càng dài. Lam Từ Tuyết không biết mình muốn đi đâu, chỉ là lúc này cô không muốn về nhà, đó là nhà của Tạ Nhạc, không phải cô.

Sương đêm rơi đầy, đọng lên tay áo cô, chẳng mấy chốc mà thấm ướt một mảng lớn. Bàn chân cô lúc này cũng dừng lại, không nhúc nhích lấy nửa bước. Lam Từ Tuyết như con rối bị tâm mình điều khiển, mãi cho đến khi toàn cảnh căn nhà lọt vào mắt cô, cô mới phát hiện bệnh tình của bản thân hình như lại nặng thêm rồi, ngay cả việc quay về đây cô cũng làm được.

Sofa lâu ngày không ai lau chùi đã đóng bụi, trên bàn là một lọ thuốc ngủ đã dùng hết phân nửa và một cốc nước để để lên đóng tạp chí kinh doanh của Mi - thứ cô ghét nhất. TV bị bể một mảng ở góc trên cùng bên trái, vết máu đỏ thẫm giờ đã hóa đen, trên nền gạch có hàng tá thứ rơi rụng. Lam Từ Tuyết vừa nhấc chân lên đã chạm phải thứ gì đó mềm mại, trong bóng tối cô vẫn có thể nhìn thấy, là một cái áo len nhỏ màu đỏ, trên có thêu hai con hạc đang cùng nhau bay lượn, nhưng chỉ mới may được một nửa. Cô cầm nó lên, ôm chặt trong lòng ngực, tìm đập từng hồi khó nhọc đầy đau đớn.

Lam Từ Tuyết đi tới bên cửa sổ. Tấm rèm cửa lúc cô rời đi được buộc lại gọn gàng giờ đã bung ra, bị gió mưa của năm tháng làm thủng vài chỗ. Chậu hoa hồng trắng đã đổ xuống từ bao giờ, cánh hoa lúc này cũng đã khô.

Năm năm qua đối với cô mà nói chính là giống như hoa hồng nơi đây chờ đợi người đến tưới cho nó chút nước, nhưng cuối cùng lại chẳng có ai. Mọi thứ nơi đây vẫn vậy, vẫn vẹn nguyên như ngày cô rời khỏi, có chăng chỉ là cát bụi đã phủ mờ niềm thương, đim nó sâu vào nơi gọi là “hồi ức” - là danh xưng đẹp nhất, cũng là danh xưng tàn nhẫn nhất. Là thứ mãi mãi tồn tại nhưng lại không được nhắc tới, chỉ có thể ngấm nhìn hiện tại và tương lai từ góc khuất nơi con tim.

Chân đột nhiên truyền đến cảm xúc nhói đau, Lam Từ Tuyết nhìn xuống mới phát hiện sàn nhà đầy những mảnh thủy tinh nhỏ, cô cúi người lượm từng mảnh vỡ, ghép lại thành một cái đĩa thiếu mất một góc, là mảnh ngày đó cô dùng để cắt cổ tay mình. Cô vén tay áo, vết sẹo đã mờ đi ít nhiều nhưng lại không biến mất, vẫn hiện hữu nơi cô tay cô như một lời nhắc nhở về quá khứ ám ảnh.

Nếu năm đó cô không mắc bệnh trầm cảm, có lẽ sẽ tiếp tục ở lại nơi này lau dọn, tưới hoa, lúc rảnh rỗi sẽ lấy len đan hết cái áo kia, lúc ngồi thờ người sẽ ngẫu nhiên nhìn vật nhớ người. Nhớ cô thích nhất là vừa xem TV vừa nằm dài trên người hắn, thỉnh thoảng quay đầu nhìn hắn chăm chú đọc báo, hàng mi dài sắc lẹm phủ qua đôi mắt, ngón tay thon dài đẩy gọng kính, nhéo mũi cô một cái. Nhớ hắn thích đọc sách, nhưng lại là thứ sách khô khan nhàm chán, hắn không ép cô đọc, nhưng thích cô ngồi bên cạnh nhìn hắn đọc sách. Cô nhớ con người ngang ngược, lạnh lùng, thỉnh thoảng lại nổi tính trẻ con, thích nhất là làm nũng với cô của hắn. Cô cũng nhớ một Lam Từ Tuyết dù có vấp ngã đau đến mấy vẫn có thể tự mình đứng dậy cười tươi, mỗi ngày đều tự nhắc bản thân sống tốt, chỉ ít là không phụ lòng mẹ trên trời cao.

Nếu năm đó không có quá nhiều người cùng lúc ra đi, cô vẫn sẽ ở lại đây, chờ hắn.

Lam Từ Tuyết dựa người vào tường ngắm căn phòng lúc trước. Nếu như có thể quay về ngày hôm đó, mọi chuyện sẽ tốt đẹp biết bao!

Đột nhiên rầm một tiếng khiến cô giật bản mình, Lam Từ Tuyết vừa lộ đầu ra liền nhìn thấy một thân ảnh vừa đập tung cửa nhà, đang lao đảo đến đứng cũng không vững mà từng bước đi vào. Hô hấp của cô ngừng trệ, vội co người thu lại vào một góc, hai tay ôm chặt cái áo len trong ngực, lắng nghe từng nhịp thở của người kia.

Cô vẫn sợ hãi sẽ bước vào phòng ngủ hay phát hiện căn nhà có điểm gì đó bất thường. Nhưng không, Tạ Phong hình như đã uống quá nhiều, mùi rượu thoang thoang trong không khí, phịch một tiếng, hình như hắn đã ngã người lên sofa mà ngủ sâu, say đến mức căn bản không có sức bước đến giường.

Trái tim đang yên vị trong lồng ngực Lam Từ Tuyết đột nhiên run lên rồi lại đập loạn xạ, đau thắt. Tiếng ngáy khe khẽ của hắn truyền đến, có gì đó thôi thúc cô mau ra ngoài, lúc đó cô có thể nhìn thấy hắn, chạm tay vào gương mặt như chạm khắc của hắn, điều mà bao lâu qua không đêm nào cô không mong mỏi. Nhưng lại có một thứ khác níu chặt cô ở lại, không cho chân cô rời đi. Cảm xúc hỗn loạn đang kêu gào trong lồng ngực cô, mà đau đớn và tự ti lại chiếm phần lớn, trong tay bọn chúng đều có một con dao, không ngừng rạch từng nhát vào tim cô.

“Từ Tuyết, Từ Tuyết...” Tạ Phong đã say đến bất tỉnh nhân sự, mơ hồ gọi người mà hắn ngày đêm mong nhớ, người chữa lành vết thương cho hắn rồi lại chém hắn một đau chí mạng, người đang ngồi thu người lại một góc trong phòng ngủ, cách hắn chỉ một bức tường mỏng manh, nhưng cả hai lại bị một sợi dây vô hình trói buộc, không thể nhìn thấy nhau.

Tiếng gọi của hắn rất nhỏ, lại ngập ngừng ngắt quãng, nhưng trong không gian rộng lớn này lại rõ hơn bao giờ hết, không ngừng lặp lại bên tai cô, so với những lời ngọt ngào đường mật còn động lòng hơn. Nước mắt lăn dài trên má cô, càng lúc càng nhiều, tràn ra khắp mặt, Lam Từ Tuyết lấy tay che miệng, cắn chặt răng, không để bản thân phát ra chút tiếng động nào. Tựa như một mạch nước ngầm, thứ chất lỏng lạnh lạnh, trong suốt đó cứ không ngừng trào ra, thứ mà cô những tưởng đã hoàn toàn cạn kiệt vào ngày mưa đó, cuối cùng vẫn trào ra.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, đọng lại trên gương mặt cô, chiếu sáng luôn cả những giọt nước mắt trong suốt. Lam Từ Tuyết không lau đi, cô gục đầu trong gối, để mặc nó chảy ra ngoài, từng giọt từng giọt rơi xuống. Khóc mệt rồi ngủ, tỉnh dậy lại khóc, vòng tuần hoàn không bao giờ dứt đó hằng ngày đều lặp lại, ngay chính căn phòng này.

“Anh như một đóa hoa hồng đỏ, dùng gai nhọn từng chút cửa nát tim em

Anh như hình xăm vĩnh cửu em càng cố xóa nhòa càng khảm sâu vào tâm trí

...

Dường như em đã bị nghiện mất rồi

Cảm giác nhớ anh ngày càng nhiều thêm

Anh giống như một nhà tù vậy

Và em bị giữ lại bên trong anh.

Anh không hiểu được điệu nhạc này sao?

Mãnh liệt như ngọn lửa bùng cháy gào thét, anh là của riêng em

Anh không nhìn thấy ánh nhìn từ đôi mắt em sao?

Nhìn vào đôi mắt đang chìm đắm trong nỗi buồn này đi

Nóng bỏng hơn cả mặt trời rực cháy kia

Đừng khiến em phải khóc vì tình yêu em từng có. ”*

* : Cry Cry - T-ARA

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Phần 2

CHƯƠNG 57

Đầu truyền đến những cơn đau từng đợt, lồng ngực cũng ẩn ẩn cảm giác nhói đau của năm năm trước, cùng lúc ập đến khiến Lam Từ Tuyết mặt nhợt mờ mắt. Những tia nắng ban mai dịu nhẹ của ngày thu ủa vào căn phòng, nhảy nhót trên sàn nhà như chào đón cô. Lam Từ Tuyết chống tay đứng dậy,

xém chút là vấp ngã, cô lắc lắc đầu rồi đi tiếp, đột nhiên sực nhớ trong nhà này vẫn còn một người.

Hình như Tạ Phong đã rời đi từ lâu, lúc cô ra phòng khách thì nơi đó đã được dọn dẹp ngăn nắp, không còn những mảnh vỡ tràn ra trên sàn nhà, không còn vết máu trên TV, trên bàn ghế cũng không còn chút bụi bẩn nào.

Lòng cô không hiểu tại sao lại chùn xuống, tầm mắt càng lúc càng mờ đi. Cứ tưởng tượng đến dáng vẻ dọn dẹp mọi thứ của hắn là cô lại thấy chạnh lòng.

Lam Từ Tuyết đưa tay lau qua nước mắt vẫn còn đọng lại trên mặt, hít sâu một hơi, bước lên cầu thang.

Căn hộ này có 2 tầng, trên tầng 2 có hai căn phòng, một là phòng cho khách, một là phòng trống của riêng Lam Từ Tuyết, cũng chỉ mình cô có chìa khóa của căn phòng này. Ở khóa đã gi đi ít nhiều, cô phải hơi dùng sức mới mở được.

Cánh cửa dần dần hé mở, không gian rộng lớn bên trong hoàn toàn khác biệt với phong cách cổ điển truyền thống bên ngoài. Vách tường được sơn một màu hồng phấn, có một cái giường tầng và một cái nôi ở giữa phòng, phía trên đó là một kệ sách nhỏ, một cái bàn nhỏ để vài cuốn vở và bút mực, phía góc phòng thì có một tủ quần áo, bên trong là không ít các loại váy áo của con gái, từ loại dành cho trẻ sơ sinh đến loại dành cho một bé gái mười lăm tuổi, đủ loại màu sắc và kiểu dáng đáng yêu. Trên sàn nhà để đầy những con gấu bông to nhỏ và búp bê, các loại đồ chơi dành cho con gái đến nỗi không có lối đi.

Lam Từ Tuyết cúi người nhặt từng thứ từng thứ một trên sàn nhà cho vào một góc. Xếp gọn những thứ đồ dùng học tập lại, cô ngưng lại một chút rồi cũng gấp khung ảnh trên bàn xuống. Một cái khung ảnh trống để dòng chữ “Con gái của mẹ” ở ngoài khung.

Lam Từ Tuyết bước tới bên tủ để quần áo, từ từ mở hai cánh cửa ra bằng cách chậm nhất có thể. Cô nhẹ nhàng đặt cái áo len màu đỏ mà mình vẫn ôm trong lòng ngực từ tối hôm qua vào đó, để để lên đồng quần áo. Khoe môi rất nhẹ nhõm mà nở một nụ cười, không hề mang chút gượng ép nào.

“Ngủ ngon, con gái của mẹ!”

Lam Từ Tuyết vẫn cứ nghĩ việc hôm qua Tạ Phong xuất hiện tại căn nhà cũ của hai người lúc trước là minh chứng cho việc hắn đã trở về, trong lòng không khỏi có chút chờ mong mà đến công ty. Nhưng khi cô đến nơi thì căn phòng vẫn trống rỗng như mọi ngày, trống trải đến đáng sợ. Hắn lại đi rồi sao?

Công việc của Lam Từ Tuyết là thư kí Chủ tịch, công việc của cô chủ yếu là quây quanh Tạ Phong, xử lí những việc hắn phân phó, đưa tài liệu và các giấy tờ cần kí cho hắn, Tạ Phong không có ở đây, ngoại trừ việc kiểm tra lại bản báo cáo, tiếp chuyện với một số khách hàng của công ty thì cô cũng chẳng biết làm gì, thời gian rảnh rỗi nhiều vô kể. Tạ Phong nói đi là đi liền nửa tháng, trong nửa tháng này một chút tin tức về hắn cũng không có, đến nỗi cô hoài nghi mình người mình nhìn thấy hôm trước có phải là ảo giác hay không.

Milada lại không được rảnh rỗi như cô, công việc chất chồng như núi. Lam Từ Tuyết muốn mời cô đi ăn một bữa mà mãi không có cơ hội. Milada coi như đã giúp cô không ít, mà cô lại không muốn nợ ân tình người khác.

Nửa tháng này chẳng hiểu sao bệnh tình của Lam Từ Tuyết rất hay tái phát, lồng ngực luôn ần ần cảm giác như bị hàng ngàn kim châm đâm vào, cảm giác như có thứ đè nặng khiến cô lại cảm thấy khó thở. Lam Từ Trình chỉ cần rảnh rỗi là sẽ đến nhà Lam Từ Tuyết, giúp cô làm vài trị liệu, vốn dĩ căn bệnh này đã phải hết từ mấy năm trước rồi mới đúng, không hiểu sao lại đột nhiên tái phát.

Bích Chi vừa cùng Đồng Văn đi công tác về, không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, vừa giận lại vừa thương, cuối cùng cô cũng không thể thay đổi được quyết định của Lam Từ Tuyết. Hôm nay hiếm hoi mà di chứng của căn bệnh đó của cô không tái phát, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều, Bích Chi bèn kéo Lam Từ Tuyết ra ngoài mua sắm, chơi chán chê rồi cùng nhau vào một nhà hàng cổ điển ăn tối.

Thời gian trôi qua không chỉ mỗi mình Lam Từ Tuyết thay đổi. Cả Bích Chi cũng không còn là cô tiểu thư bốc đồng năm nào nữa rồi, không lâu trước cha cô vừa qua đời, mọi gia sản đều để lại cho con gái duy nhất và con rể, thời gian này cả Bích Chi và Đồng Văn đều bận mất hút, ngay cả cái bóng cũng không thấy. Lần này quay về Bích Chi muốn bồi thường cho Lam Từ Tuyết thật tốt, muốn làm cô vui vẻ, quan trọng là muốn bệnh tình cô tốt lên. Vì có thể lôi Lam Từ Tuyết ra khỏi nhà, cô đã dày công sắp xếp một lịch trình tuyệt vời, đặt chỗ trước ở nhà hàng, kiên trì không hỏi cô bất kì chuyện gì mặc dù chỉ cần ánh mắt bơ phờ của Lam Từ Tuyết là cô lại muốn hỏi, hỏi rất nhiều điều.

Bích Chi suy đi tính lại vẫn không bằng ông trời.

Lam Từ Tuyết ngây người, sững sờ nhìn hắn đứng trước mặt mình, ngoài gương mặt hắn ra trong đầu cô không còn gì hết, đến nỗi ánh mắt hắn nhìn cô khác lạ hay việc bên cạnh hắn xuất hiện một người phụ nữ khác, cô đều không quan tâm.

Ngày mẹ mất, Lam Từ Tuyết đã tự hứa với chính mình phải sống thật tốt, mỗi ngày đều vui vẻ mà đối diện với đời, sống làm sao để người khác phải ghen tị với hạnh phúc của cô, nhưng năng lực cô lại chưa đủ, đã quá nhiều lần thất hứa với bản thân mình. Nỗi sợ hãi từ năm năm trước chưa lúc nào rời trong lòng cô, có chăng chỉ là bị tác dụng của thuốc đè nén mà thôi.

“Sao cô lại ở đây?”

Giọng hắn nhàn nhạt, đầy vẻ chán ghét, nhưng đồng thời lại âm thầm gạt tay người kẻ bên khỏi cánh tay mình, ánh mắt lướt qua khắp nơi nhưng chưa từng dừng lại trên người cô.

Mà Lam Từ Tuyết vẫn còn ngây người thất thần, đôi mắt mở lớn đến nỗi Tạ Phong đứng đối diện có thể nhìn thấy tia máu trong đó, chân mày hắn khẽ

cau lại, tay không biết tự lúc nào đã siết chặt lấy cổ tay cô.

Lam Từ Tuyết bị đau mà khẽ rên một tiếng, cả gương mặt nhăn lại vì đau. Tạ Phong hừ mỗi tiếng thả tay cô ra, thấy cô đã khôi phục lại như bình thường rồi thì liền rời đi, còn chẳng muốn lặp lại câu hỏi tại sao cô lại xuất hiện tại nhà hàng hẳn đã bao toàn bộ từ trước này.

Tay đột nhiên vươn ra nắm lấy cổ tay của người đang định rời đi. Lam Từ Tuyết có thể khẳng định đây là một trong những lần dừng cảm nhát trong đời cô, cho dù đã cam đoan sẽ buông tha cho hắn, nhưng khi nhìn thấy tấm lưng quen thuộc đó dần dần biến khỏi tầm mắt, trong lòng cô lại dâng lên một nỗi sợ hãi không tên. Cô sợ người này lại một lần nữa biến mất, sợ cô không thể đợi thêm năm năm, sợ rất nhiều, rất nhiều thứ.

Tạ Phong quả thực quay đầu, nhưng lời hắn nói lại như thẳng thừng cho cô một bạt tai :

“Công khai níu kéo sếp mình ở nơi công cộng, cho dù cô có không cần mặt mũi của bản thân thì cũng phải biết nghĩ cho chồng mình chứ?”

“Phải không? Tạ phu nhân?”

Đây là lần đầu tiên hắn nói nhiều như vậy với cô sau ngần ấy năm, nhưng cô lại chẳng thể nào đáp lại ung dung như mọi khi nữa. Cánh tay từ từ buông lỏng nhưng tầm mắt cô lại chưa từng rời đi, có khác chẳng chỉ là không phải niềm hạnh phúc lần đầu xót như lúc đầu, đôi mắt sâu thẳm lại trở về trạng thái ban đầu.

Nghiêm Đình Đình tựa như một người xem kịch ngồi ở khu ghế VIP đứng bên cạnh Tạ Phong, không tỏ thái độ gì nhìn hai người kéo qua kéo lại, lúc này mới bước lên một bước, rất tự nhiên mà nắm lấy tay Lam Từ Tuyết, nở nụ cười :

“Lâu quá không gặp!”

Lam Từ Tuyết không cười đáp lễ, chỉ gật đầu. Cô không biết cái gọi là “lâu” từ miệng Nghiêm Đình Đình là chỉ nửa tháng trước, hay là chỉ năm năm đây? Nếu không phải tai nghe mắt thấy những lời của cô ta hôm trước, chắc lúc này trong thâm tâm Lam Từ Tuyết vẫn nghĩ Nghiêm Đình Đình là một người phụ nữ hiền thực, đoan trang, không hề biết đến tranh đấu.

Ngốc thật! Đã là phụ nữ, sao có thể để cho người đàn bà khác cướp mất người đàn ông mà mình yêu chứ?

Tạ Phong im lặng nhìn hai người phụ nữ trước mặt hắn, cả hai đều là những diễn viên xuất sắc, một người là cố tình diễn, một người là bị ép phải diễn.

Có lẽ cả hai cũng đang diễn.

Bích Chi chỉ vừa mới đi gọi món, tiện thể căn dặn đầu bếp của nhà hàng một chút, quay lại liền không thấy Lam Từ Tuyết đâu, mặt thoáng chốc trắng bệch mà chạy đi tìm cô. Lúc cô trông thấy Lam Từ Tuyết, Nghiêm Đình Đình đang lúi lúi kéo kéo cô ấy, mà ngồi ở đối diện Tạ Phong rất tự nhiên mà uống rượu, không tỏ vẻ mất kiên nhẫn hay tức giận gì với hai người trước mặt, xem họ tựa như không khí.

Lam Từ Tuyết đang cực kì khó xử, cũng vô cùng khó chịu. Vốn dĩ cô không hề muốn gặp hai người này ở đây một chút nào, chào hỏi một chút với Nghiêm Đình Đình không hiểu sao lại biến thành mời cơm. Có lẽ Nghiêm Đình Đình vẫn đang muốn diễn vai một người phụ nữ nhân từ độ lượng với tình địch của mình, nhưng cô thì không. Tạ Phong lại không có bất kì biểu hiện gì. Lam Từ Tuyết cau mày khó chịu, cắn răng để bản thân mình không bộc phát, ngay lúc này cho Nghiêm Đình Đình một bạt tai. Bích Chi xuất hiện rất đúng lúc, không thêm nói lời nào lôi Lam Từ Tuyết ra khỏi đó, ngay cả việc chất vấn Tạ Phong cô cũng không thêm làm, để mặc hai người đó lại tự nhìn nhau.

Nghiêm Đình Đình biết Bích Chi, cũng biết quan hệ của cô và Lam Từ Tuyết, thấy hai người đi xa rồi thì cắn cắn môi, cặp mắt nói nhỏ, về mặt đây ân hận :

“Hình như em làm cô ấy không vui...”

“Chỉ là một thư kí nhỏ, em để ý nhiều làm gì!”

Nghiêm Đình Đình gật đầu một cái, phục vụ nhanh chóng bưng đồ ăn đến. Một bàn đầy thức ăn chỉ mình cô thưởng thức, Tạ Phong trước sau chỉ uống mỗi rượu. Nghiêm Đình Đình cúi gầm mặt ăn, thỉnh thoảng liếc nhìn hắn, nở nụ cười nhàn nhạt đầy ẩn ý.

Hai tay Bích Chi bọc lấy bàn tay lạnh ngắt của Lam Từ Tuyết, lúc này cô đã ngủ say. Khi nãy nhìn thấy Lam Từ Tuyết sắp chút điên tiết lên, cô hơi sợ, nhớ tới lời Lam Từ Trình liền vừa cường chế vừa thuyết phục Lam Từ Tuyết uống thuốc ngủ, sau đó đưa cô lên xe, chạy thẳng đến chỗ của Lam Từ Trình.

Lam Từ Trình vừa chính thức tốt nghiệp, muốn bắt đầu lập nghiệp trên quê hương mình, vì thế đã mở một phòng khám nhỏ tại trung tâm thành phố, mà nơi đó cũng khá gần với nhà hàng này, taxi chỉ chạy khoảng 10 phút là tới.

Bây giờ vẫn chưa trễ lắm nhưng đã quá giờ làm việc, Lam Từ Trình vừa tiễn vị khách cuối cùng, quay đầu lại đã thấy Bích Chi khệ nệ lôi Lam Từ Tuyết ra khỏi ra, liền chạy lại giúp cô đưa Lam Từ Tuyết vào trong, để cô nằm trên chiếc giường dành cho bệnh nhân.

“Tôi cho chị cậu uống thuốc ngủ!”

Lam Từ Trình nhìn Bích Chi đang đứng khoanh tay tựa người vào cửa nhìn theo mỗi động tác của cậu, vươn tay mời cô ra phía trước ngồi.

“Không cần đâu!” Bích Chi vươn tay đẩy tách trà Lam Từ Trình vừa mang tới ra xa, trầm mặc nhìn cậu.

“Tình hình của cô ấy thế nào?”

“Bệnh trầm cảm của chị ấy vẫn chưa dứt hẳn, gần đây có dấu hiệu tái phát trở lại. Ban đầu là gặp ác mộng, tinh thần không ổn định, không muốn ra ngoài hay nói chuyện với bất kì ai, dù không có bệnh nhưng luôn cảm thấy tức ngực, khó thở, đau đầu, mệt mỏi rã rệt, hành động của chị ấy hôm nay chứng tỏ chị ấy bắt đầu mất kiểm soát, dễ cáu giận, dễ đánh người. E rằng phải tiếp tục trị liệu trở lại. Cũng may lần này chị ấy không có ý định tự làm đau bản thân, nếu không...” Lam Từ Trình day day huyết thái dương, cứ nhớ đến cảnh Lam Từ Tuyết tự cắt cổ tay mình rồi ngâm trong bồn tắm là cậu lại cảm thấy sợ hãi.

“Chưa dứt hẳn? Tái phát?!” Bích Chi đứng bật dậy, hét như người điên mà nắm lấy cổ áo Lam Từ Trình “Cậu mau nói rõ cho tôi xem! Bốn năm trước cậu nói gì? Cậu nói cô ấy hoàn toàn bình phục rồi! Bây giờ cậu nói vậy là có ý gì chứ?! Nói đi! Mau nói đi!”

Bích Chi đột nhiên vung tay, dùng sức đẩy ngã Lam Từ Trình xuống đất, đầu cậu va vào sàn nhà khiến Lam Từ Trình đau đến nhăn mày, phải có người đỡ cậu mới đứng dậy được.

“Cô làm gì vậy?” Từ Lâm không hét lên nhưng thái độ âm trầm và khí tức trên người hẳn cũng khiến người khác run sợ, trong đó không có Bích Chi.

Cô thu tay lại, đứng là bản thân đã phản ứng hơi quá, cũng tại bản tính cô quá nóng nảy, nhất thời không kìm lại được bản tính tiểu thư vốn có. Bích Chi liền nhìn Lam Từ Trình, lại quay qua Từ Lâm đang cau mày chăm sóc từng chút cho cậu.

“Chuyện hôm nay tôi cho cậu nợ. Đêm nay tôi để cô ấy ở đây, sáng mai sẽ tới đón.”

“Còn anh,... Trờ mặt cũng nhanh thật!” Bích Chi cười khẩy một tiếng rồi rời đi, không quên nhìn về phía Lam Từ Tuyết đang say giấc trong phòng, bắt lực thờ dài.

Nghe thấy câu nói của Bích Chi, gương mặt Từ Lâm thoáng chốc sa sầm, cánh tay đang đỡ Lam Từ Trình cũng buông lỏng, sải bước dài tiến về phía cửa phòng bệnh nhân. Gương mặt hẳn co lại, không giãy nào thả lỏng, đắm đắm nhìn người trên giường đang ngủ say mới cảm thấy Bích Chi nói không sai, bản thân đúng là lật mặt nhanh như trở bàn tay.

Một tuần chỉ có một ngày Chủ nhật, Lam Từ Tuyết vẫn phải đi làm mặc cho cả Lam Từ Trình và Bích Chi đều ngăn cản. Cô e sợ thái độ của Tạ Phong, nếu cô còn không an phận làm một nhân viên tốt, e là sẽ sớm bị đá khỏi AW.

Công ty bình thường đã bắt đầu công việc sớm hơn các chỗ khác, hôm nay lại còn sớm hơn 30 phút, Lam Từ Tuyết là lần thứ hai trong tháng đi trễ, thế nhưng lần này đã chẳng có ai lườm mắt hay châm chọc cô nữa, bởi tất cả mọi người đều đang cắm cúi làm việc, ngay cả thờ mạnh cũng không dám, trong phòng Chủ tịch không ngừng truyền ra tiếng la mắng.

Lam Từ Tuyết đi đến bàn một người đồng nghiệp thường hay nói chuyện với cô, hỏi nhỏ :

“Có chuyện gì vậy?”

“Ủầy, tôi cũng không rõ lắm, sáng nay vừa mới lên đã thấy sếp ở đây rồi, lúc này Milada tới thì bị gọi vào phòng, bị sếp mắng cho tới bây giờ đấy!” Vị nữ đồng nghiệp cố gắng đè thấp âm lượng của mình, còn không ngừng liếc mắt về phía văn phòng. Nghĩ lại liền thấy sợ, Chủ tịch thường ngày có hơi lạnh lùng xa cách nhưng rất ít khi nổi dậy, đối với trợ lý theo mình nhiều năm như Milada lại càng không, hôm nay chẳng hiểu tại sao lại nổi trận lôi đình như vậy.

Lam Từ Tuyết gật đầu hiểu ý, cô bước về phía văn phòng, đồng nghiệp thấy vậy liền ra hiệu cho cô dừng vào, Lam Từ Tuyết mỉm cười từ chối, đẩy cửa bước vào.

Tiếng mắng chửi đột nhiên ngừng lại, không khí trong phòng trầm xuống, như ngừng lại ngay lúc Lam Từ Tuyết bước vào. Cô trông thấy Milada đang đứng trước bàn làm việc, cúi thấp đầu, không ngừng nói xin lỗi, Tạ Phong ngồi trên ghế xoay chậm điều thuốc, trông thấy cô liền khẽ nhủ thầm, đập đồng văn kiện đang cầm trên tay xuống mặt bàn, đáng vẻ khiến người ta sợ hãi.

“Uổng công tôi đánh giá cao cô như vậy! Cô nhìn lại xem mình đã làm gì? Hợp đồng này giống như mạng sống của công ty ta, đâu phải cô không biết, vậy mà còn dể phạm phải lỗi cơ bản như vậy! Tốt nghiệp đại học Harvard? Cô đúng là đã bôi tro trát trấu lên danh dự của trường mình rồi!” Hắn không hét lên hay to tiếng như lúc này nữa, cái giọng điệu chậm rãi xen lẫn cười nhạo này càng làm tổn thương lòng tự trọng của người khác hơn.

Milada không một lời phản bác, đầu lại cúi thấp hơn, giọng nói đầy vẻ cương quyết :

“Xin lỗi Chủ tịch, là lỗi của tôi, mọi tổn thất tôi sẽ đều chịu trách nhiệm.”

Tạ Phong hừ một tiếng quay người đi.

“Không phải lỗi của chị ấy!” Lam Từ Tuyết chắn trước mắt Milada, để cô lại sau lưng mình.

“Hợp đồng lần này là do tôi phụ trách, có chịu trách nhiệm thì cũng là tôi!”

Sắc mặt Tạ Phong nhanh chóng tối đi, hắn nhìn cô chằm chằm, nhìn vào sự kiên định cứng rắn của cô, nhìn đến Lam Từ Tuyết thấy lạnh cả sống lưng.

Milada thấy tình thế không ổn liền kéo tay Lam Từ Tuyết, chắn trước mặt cô :

“Chủ tịch,...”

“Ra ngoài.” Hắn trước sau không dời mắt, chỉ nhẹ phun ra hai chữ.

“Chủ tịch,...”

“Tôi nói cô mau ra ngoài!” Choang một tiếng, chiếc ly thủy tinh trên bàn bị hất xuống đất, vỡ tan thành ngàn mảnh. Milada ái ngại nhìn Lam Từ Tuyết một hồi rồi cúi người ra ngoài.

“Hợp đồng này có giá trị không dưới 1 trăm triệu, cô muốn đền bù như thế nào đây?” Giọng hắn nhàn nhạt, quần quanh trong làn khói mờ ảo, mang theo chút âm cười chế giễu.

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm.” Cô lẳng lẳng nhìn hắn, vẫn là đôi mắt không chút gợn sóng ấy.

“Hừ.” Hắn cười khẩy một tiếng “Chịu trách nhiệm? Cô có thể làm gì? Đền cho tôi một trăm triệu?” Hắn không phải đang hỏi, mà là đang chế nhạo cô.

“Tôi sẽ cố gắng.”

“Chỉ bằng cô cứ nói với chồng mình, cậu ta không phải giàu lắm sao? Một trăm triệu này sao có thể làm khó cậu ta!”

“Tôi sẽ tự kiếm tiền đền cho ngài, không cần dựa dẫm vào anh ấy.”

Ánh mắt đầy vẻ châm chọc của hắn dần biến đổi. Hắn nhìn cô, lắng nghe từng câu từng chữ đầy bình tĩnh của cô, nét mặt dần biến đổi. Tạ Phong xoay ghế lại đối diện với cô, phát tay.

“Cô ra ngoài được rồi.”

“Tôi sẽ chờ xem.”

Cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại. Trông thấy Lam Từ Tuyết, Milada đang đứng gần đó liền chạy đến, sắc mặt nhợt nhạt của cô khiến Milada hơi lo lắng, nhưng chưa kịp nói gì thì Lam Từ Tuyết đã nhẹ rút tay ra, mỉm cười với cô một cái rồi rời đi.

Cước bộ của cô càng lúc càng nhanh, cô muốn bỏ xa ánh mắt thương hại của Milada, sự dò xét tò mò của mọi người, càng muốn tránh khỏi nơi đây áp lực kia.

Lam Từ Tuyết tựa lưng vào thang máy, cô cứ bấm loạn xạ các nút đỏ lên xuống, cô không muốn thang máy dừng lại. Trong không gian nhỏ bé chỉ mình cô này, hơi thở của Lam Từ Tuyết dần bình ổn, cô nhẹ thả lỏng người, bàn tay đang siết chặt dần buông lỏng, để lộ máu thịt lẫn lộn do móng tay cô cắm sâu vào, một màu huyết nhục mơ hồ đến đỏ cả mắt. Lam Từ Tuyết cứ nhìn mãi vào lòng bàn tay đang run rẩy từng hồi của mình, khóe môi nhẹ kéo lên nhưng nhìn sao cũng không giống một nụ cười, cô khẽ thở dài, nhỏ đến mức chỉ mình cô nghe thấy. Thang máy “đỉnh” một tiếng dừng lại ngay tầng 6.

Trốn tránh chưa bao giờ là một cách, con người rồi cũng phải học cách chấp nhận, đối mặt, tìm ra cách giải quyết.

Thời gian này mọi người trong công ty đều phải nhìn Lam Từ Tuyết bằng một con mắt khác, Một tuần sáu ngày đều tăng ca đến chín giờ, đi làm sớm hơn tất cả mọi người một tiếng, ngay cả chủ nhật cũng đến công ty để kiểm tra lại sổ sách, suốt ngày chạy đôn chạy đáo không ngừng nghỉ, bữa ăn trưa cũng là ở trên bàn làm việc, trên bàn không lúc nào là không chất đầy sổ sách.

Có người nhìn thấy cô như phát điên mà làm việc liên tục chợp mắt :

“Không phải cô định mua nhà ở ngoại ô đấy chứ? Cần gì khổ cực làm việc như vậy!”

“Nào có, tôi phải trả nợ mà!” Giọng điệu nửa đùa nửa thật của Lam Từ Tuyết khiến người đồng nghiệp cô có đang nói thật không, cũng gật đầu cười rồi rời đi.

Lam Từ Tuyết lẳng lẳng nhìn đồng văn kiện trên bàn, muốn cười mà mắt lại nhòa đi.

Cô nợ người đó quá nhiều, chi e cả đời này cũng không trả hết.

Cấp dưới làm việc chăm chỉ là thế, vậy mà cấp trên lại chẳng thấy đâu. Công ty đang bước vào kì kiểm toán cuối năm vậy mà bóng dáng Tạ Phong cũng không ai thấy, tên tuổi hắn lúc này đang tràn ngập các mặt báo, rất nhanh được nhiều người biết đến.

“Cô có đọc báo sáng nay chưa? Nghe nói bọn họ đã yêu nhau từ năm cấp 3 rồi đấy!”

“Rồi rồi, sáng nay tôi vừa ăn vừa lướt Weibo, cô biết không, đâu đâu cũng tràn ngập hình ảnh của hai người họ. Hạnh phúc lắm đấy!”

“Tôi đã nói rồi mà, là con gái nhà lành thì sao lại thường xuyên chạy tới đây tìm Chủ tịch của chúng ta như vậy?”

“Cái đó còn chưa chắc! Biết đâu là Chủ tịch chúng ta theo đuổi cái cô kia thì sao?”

“Sao có thể chứ! Cô nhìn Chủ tịch của chúng ta xem, đâu có điểm nào giống kiểu đàn ông chủ động theo đuổi một người chứ! Cô nói đúng không Từ Tuyết?”

Một vài đồng nghiệp nữ đang mãi mê nói chuyện đột nhiên lại lôi cô vào khiến Lam Từ Tuyết bối rối, cô cười khổ, ý chỉ mình làm sao mà biết được. Mọi người cũng không làm khó cô, tiếp tục tán gẫu chuyện trên trời dưới đất, thỉnh thoảng lại nhắc đến việc Chủ tịch giá ngàn vàng của họ đã có chủ rồi.

Có một khách hàng muốn trao đổi qua Weibo, Lam Từ Tuyết liền mở lên lướt lướt một chút, con chuột dừng lại nơi bức ảnh đang được lan truyền với tốc độ chóng mặt trên mạng. Bức ảnh chụp một cặp đôi đang cùng đi ăn tối ở nhà hàng, cô gái trong hình nắm chặt tay người đàn ông của mình, trông họ rất hạnh phúc.

Quả là một tấm ảnh tuyệt đẹp.

Đó là ý nghĩ vụt qua đầu tiên trong đầu Lam Từ Tuyết. Trong hình chủ yếu là phong cảnh, hình ảnh của hai người kia khá nhỏ, chiếm chưa đến một phần năm khung hình, khung cảnh xung quanh quả thực rất đẹp, Lam Từ Tuyết nhận ra chỗ này, đó là một tiểu đảo gần châu Châu Úc, nổi tiếng là nơi hẹn hò lí tưởng cho các cặp đôi mà cô bạn đồng nghiệp vừa mới nhắc đến lần trước.

Tạ Phong không phải là người lãng mạn, nhưng lần này xem ra hẳn thực sự đã hao tâm tổn sức.

Lam Từ Tuyết kích thoát, mặc kệ bao lời bình luận hỗn loạn phía dưới, tiếp tục công việc của mình. Cứ như người đang nắm tay người khác hạnh phúc trong hình không phải là người cô “tùng” yêu vậy.

Không chỉ Lam Từ Tuyết bất ngờ với phản ứng quá bình tĩnh của mình, Tạ Nhạc cũng vậy.

“Em không thấy hận hán ta sao?” Anh gấp lại cuốn sách trên tay, nhìn về phía cô.

Lam Từ Tuyết cũng nhìn về phía Tạ Nhạc, cô hơi nhướn mày tỏ ý không hiểu.

Anh hít sâu một hơi, giải thích : “Hán phản bội em!”

Lam Từ Tuyết mỉm cười, nhẹ lắc đầu : “Nếu tôi có thể kết hôn với anh thì anh ấy cũng có thể kết hôn với người phụ nữ khác. Công bằng thôi!”

“Tạ Nhạc, chúng tôi đã không còn là gì nữa nhau nữa rồi.”

Hai người lại im lặng không nói chuyện, lúc nào cũng vậy, đều là Tạ Nhạc mở lời rồi Lam Từ Tuyết đáp lại, chẳng được mấy lần cô chủ động hỏi anh chuyện gì. Thái độ không gần gũi, thân thuộc cũng không quá xa cách lạnh nhạt của cô khiến anh có cảm giác như đang ăn một thanh socola, ngọt đắng lẫn lộn.

“Bây giờ em có muốn gặp hán ta không?”

“Không.” Lần này cô kiên quyết trả lời.

“Mai là thứ sáu, hay là chúng ta đưa Đồng Đồng ra ngoài chơi đi!”

Thấy Lam Từ Tuyết vẫn còn lưỡng lự, Tạ Nhạc lại nói thêm : “Đã lâu lắm rồi con bé chưa ra ngoài.”

“Được.”

Đã mấy ngày nay Lam Từ Tuyết vui đầu trong đồng sở sách, làm việc không biết mệt mỏi, hôm nay nghe cô nói muốn về sớm một chút, mọi người cũng chẳng nói gì, còn thi nhau đoán xem là nguyên nhân gì khiến con sâu việc như cô đây chuyện về sớm.

Lam Từ Tuyết cứ để mặc mọi người đùa, tiếp tục cúi đầu thu dọn đồ đạc, mãi cho đến lúc tiếng cười đùa vui vẻ đột nhiên tắt ngấm, không khí ngay lập tức biến chuyển, ánh sáng trước mặt bị một bóng đen che khuất, Lam Từ Tuyết mới ngẩng đầu lên.

“Xem ra cô rất biết tự giác nhỉ?” Giọng hán mang đầy vẻ đùa cợt, xa lạ.

Cô không biết hán đang nói gì, theo phép tắc cúi chào, gọi một tiếng “Chủ tịch” rồi tiếp tục thu dọn, không ngẩng đầu lên lấy một lần.

“Không cần dọn nữa.”

Hán hừ một tiếng, rất không hài lòng. Cúi người nắm lấy càm cô, siết chặt, ép cô ngẩng mặt lên, nụ cười trên mặt hán ngày càng lộ rõ.

“Tôi bảo không cần dọn dẹp, ngay lập tức ra xe! Cô không hiểu sao?”

Hán cười khẩy một tiếng rồi bỏ tay ra. Càm Lam Từ Tuyết đau ê ẩm nhưng cô không biểu hiện chút đau đớn nào, lẳng lặng nhìn hán.

“Chủ tịch, có lẽ anh nhầm rồi! Hôm nay tôi xin về sớm, trưởng phòng cũng đồng ý rồi. Bây giờ tôi không có nghĩa vụ phải thực hiện bất cứ mệnh lệnh nào của anh nữa.”

Lam Từ Tuyết kiên quyết nói xong liền cúi đầu chào, lách qua người hấn định rời đi, cổ tay lập tức bị siết chặt, thể hiện người kia rõ ràng đang rất tức giận.

Vết sẹo của năm tháng ẩn dấu dưới lớp vải mềm một lần nữa lại phát đau, là đau thương đến chết.

“Cô là trợ lý của tôi hay là trợ lý của ông ta? Công ty này là của tôi hay của ông ta?! Tôi bảo cô đi!” Tạ Phong rống lên đầy tức giận, không thêm nói thêm lời nào dùng toàn bộ sức lực lôi cô đi. Con giận dần dần át lí trí, hấn cứ thế kéo cô ra khỏi tòa nhà, không để ý gương mặt Lam Từ Tuyết lúc đã trắng bệch.

“Rầm” một tiếng, cửa xe liền đóng lại, Tạ Phong ngồi vào ghế lái, cưỡng chế Lam Từ Tuyết ngồi vào kế bên mình. Hấn nhấn ga, càng lúc càng nhanh mà phóng thẳng trên đường quốc lộ.

Lam Từ Tuyết quay mặt về phía cửa sổ, đôi mắt đượm màu của mùa thu, nhàn nhạt mà dạt dào đau thương, tưởng chừng như an tĩnh mà lại lật phát mưa. Cô cứ nhìn xa xăm, nhìn đến nơi mà cô không đến được, phái xa xa ấy có rất nhiều núi được bao bọc bởi những con sông nhỏ, cô cứ nhìn, nhìn đến nỗi mắt ướt nhòa.

Chân truyền đến cảm giác đau rát, Lam Từ Tuyết nhìn xuống, gót chân cô lúc này đã rướm máu, biến thành một màu đỏ rực. Khi nãy bị Tạ Phong kéo đi nhanh quá khiến cô gần như phải chạy mới theo kịp được, giày cao gót mới mua còn đi không quen chứ đừng nói chạy, gót giày cứ ma xát vào chân cô khiến làn da mỏng ở đó dần rách ra, tươm máu như bây giờ.

Dù sao cũng không phải là con nít, chút đau đớn này không khiến cô bận tâm lắm, điều cô quan tâm là người đang lái xe như điên ngồi kế bên, cô càng lúc càng mơ hồ, càng lúc càng không hiểu hấn đang muốn làm gì.

Lam Từ Tuyết đã kiểm tra, phần hợp đồng lần trước quả thực có sai sót, là lỗi của cô, nhưng người cẩn thận như Tạ Phong hấn phải kiểm tra trước rồi mới kí chứ? Hợp đồng này lớn như vậy, đáng lẽ hấn phải cẩn thận gấp bội mới đúng. Hấn bỏ lại công việc cùng Nghiêm Đình Đình đi hưởng sự ngọt ngào của riêng họ không nói, còn để phóng viên chụp lại, lúc hai người còn ở bên nhau, đừng nói là một bức ảnh, bên ngoài còn không biết kì thực hấn đã có người yêu.

Bây giờ lại đột nhiên tới công ty, lồi lồi kéo kéo cô giữa chốn đông người, rốt cuộc là muốn làm gì?

Lam Từ Tuyết rất muốn cười, sáng khoái cười thật to, cười hấn toan tính đủ điều, cười cô không nhìn thấu được hấn, cười thứ trò chơi mà bọn họ đang chơi, ấu trĩ lại đáng thương như thế.

Xe đột ngột phanh gấp khiến Lam Từ Tuyết đổ rầm người về phía trước, trán đập vào thành xe một cái, dần đỏ lên.

Tạ Phong liếc nhìn cô một cái, cau mày, trong mắt vẫn phùng phùng lửa giận chưa có dấu hiệu hạ bớt, xoay người rời khỏi xe.

Lam Từ Tuyết nhìn theo bóng Tạ Phong, thấy hấn đã bước vào tòa nhà lớn kia mới lấy điện thoại ra, nhanh chóng tìm thấy số điện thoại quen thuộc mà bấm nút gọi.

“Tạ Nhạc, xin lỗi anh, hôm nay tôi không về sớm được rồi!”

“Sao vậy?”

“À... công ty đột nhiên tổ chức một cuộc họp gấp, yêu cầu tất cả nhân viên tham dự, không thể về sớm được.”

“Được, em cứ làm việc đi, mình tôi đưa Đồng Đồng đi cũng được. Không cần lo lắng!”

“Xin lỗi... Cảm ơn anh!”

“Ừm, nhớ về sớm, trời trở lạnh rồi, mặc ấm vào, cơ thể em chịu lạnh kém, đừng để nhiễm lạnh.”

Lam Từ Tuyết vừa chào tạm biệt Tạ Nhạc đã thấy Tạ Phong đứng ngoài xe, tay cứ đặt lên tay nắm mãi không chịu mở cửa, lúc phát giác ánh mắt cô nhìn về phía hấn, Tạ Phong nhẹ nở một nụ cười khiến Lam Từ Tuyết chết lặng.

Hấn đã nghe được đoạn đối thoại của hai người.

Tìm cô không biết từ lúc nào đã chệch một nhịp, hít sâu một hơi, còn đang không biết phải nói gì với hấn thì một bóng dáng quen thuộc xuất hiện, đứng bên cạnh vòng tay qua tay Tạ Phong, nửa người cứ thế dán vào hấn. Mà hấn, lại không đẩy ra.

Chính thất đã đến, tiểu thiếp như cô đương nhiên phải nhường chỗ. Lam Từ Tuyết muốn xuống xe nhưng Nghiêm Đình Đình đã lên trước, trông thấy cô, cô ta không giữ được dáng vẻ thực nữ đoan chính nữa, Lam Từ Tuyết nhìn thấy ngoài ngạc nhiên ra trong mắt cô ta còn có chút chột dạ.

Nghiêm Đình Đình vừa bước vào Tạ Phong liền đóng cửa, thuận thế ngồi vào ghế lái, xe lại bon bon chạy trên đường. Lần này có vẻ nhận thức được trên xe còn có một người phụ nữ yếu đuối, Tạ Phong không phóng nhanh như thế nữa, xe cứ từ từ chạy đến vùng ngoại ô. Lam Từ Tuyết có thể nghĩ

thấy mùi mặn mặn trong gió-mùi của biển.

Ánh nắng dịu nhẹ cuối thu chiếu lên bờ cát vàng, lấp lánh như những viên đá quý. Gió mang theo hơi ẩm của biển chơi trò rượt đuổi, chúng lùa qua tai, thổi tung tóc cô, lúc rồi đi còn mang theo những phiến muộn, Lam Từ Tuyết khép hờ mắt, cô nhìn thấy một nam một nữ trên bãi biển, ánh nắng chiếu soi mắt họ, trong đó ngoài ánh mặt trời lúc hoàng hôn còn có hình ảnh của đôi phượng.

Sunset... Biển Hoàng Hôn... Quả thực rất đẹp...

Xe chạy lướt qua bãi biển mùa thu, tiếp tục tiến thẳng trên đường quốc lộ, xem ra hẳn muốn đưa cô và Nghiêm Đình Đình đến thành phố khác.

Qua gương chiếu hậu, Lam Từ Tuyết có thể nhìn thấy Nghiêm Đình Đình đang ngồi ở ghế sau, bộ váy công sở phối đen đỏ bso sát vào người, để lộ thân hình tuyệt nữ, Nghiêm Đình Đình đang nhìn ra cửa sổ, góc nghiêng lại càng đẹp, gương mặt tinh xảo kia còn rực rỡ hơn những thứ trang sức lấp lánh trên người cô nhiều. Lúc này Nghiêm Đình Đình đã bình tâm, quay trở về là một người phụ nữ thành đạt đoan chính, không làm phiền Tạ Phong lái xe cũng không nhìn lên Lam Từ Tuyết.

Lúc Lam Từ Tuyết mở mắt, xe thật sự đã chạy đến thành phố khác, bầu trời tối tăm không một vì sao, cô dụi mắt, vô tình đụng đến chỗ đau trên cánh tay liền rên khẽ một tiếng, cũng may Nghiêm Đình Đình đang bận gọi điện thoại cho khách hàng và Tạ Phong đang tập trung lái xe đến lòng mảy cũng chẳng rung, hai người chẳng ai để ý đến.

Xe dừng lại trước một khách sạn sang trọng 5 sao ở thành phố bên, phía trước khách sạn người được xếp thành hai hàng đứng đối diện nhau, ở giữa là một khoảng trống trải thảm đỏ, là lối đi cho các vị khách được mời tham dự tiệc.

Tạ Phong mở cửa xe, bước ra, sau đó là đỡ Nghiêm Đình Đình xuống xe, Lam Từ Tuyết là một người thức thòi, liền tự động xuống xe mà chậm rãi đi theo sau.

Bây giờ thì dù cô có ngờ đến đâu cũng hiểu rõ ý định của Tạ Phong - đưa cô đến tham dự tiệc.

Giới nhà giàu có một đặc trưng là giữ quá nhiều tiền đến mỗi tay, vậy nên việc đốt tiền đối với họ cũng là một loại giải trí, tổ chức những bữa tiệc sang trọng như thế này cũng là một hình thức được ưa chuộng, hơn nữa còn có thể thông qua nó kết giao bằng hữu, bàn chuyện làm ăn, mai mối, phải nói là một mũi tên trúng rất nhiều đích.

Cô nhớ hẳn không thích đến những bữa tiệc thế này.

Lúc trước là thế, bây giờ chắc vẫn vậy, cứ nhìn gương mặt đối sầm lại không chút ý cười của hẳn là biết, nhưng Nghiêm Đình Đình lại tỏ vẻ rất chuyên nghiệp, thay hẳn chào hỏi, bắt tay với những ông chủ lớn, tươi cười rạng rỡ với họ, nói chuyện phiếm đôi ba câu với mấy vị phu nhân, thật đúng là kiểu phụ nữ đảm đang giỏi giang mà đàn ông hay mơ tới.

Nhìn lại, cô đúng là kẻ thừa.

Tạ Phong cứ đi vài bước lại quay đầu nhìn trộm người đi phía sau mình, trông thấy cô cầm ly rượu vang trong tay, cứ đưa lên rồi hạ xuống mà chẳng mất giọt nào lại nhũn mảy, có chút không vui, ngay cả việc có người đi tới trước mặt mình chào hỏi cũng không để ý, cũng may là có Nghiêm Đình Đình thay hẳn đối phó.

Lam Từ Tuyết không thích uống rượu, trước kia là vậy, bây giờ vẫn là vậy, cô chỉ sợ có ai đó để ý đến mình nên thuận tay cầm lấy ly rượu người phục vụ đưa tới, che chắn cho chính bản thân mà thôi.

“Tạ tổng, lâu rồi không gặp!” Giọng một người đàn ông trung niên vang lên, từ lúc bước vào đến giờ có không ít người chào hỏi Tạ Phong nhưng tất cả đều gọi hẳn là Alex, duy chỉ một mình lão ta là gọi như vậy.

Lam Từ Tuyết hạ chén rượu trong tay xuống, thăm quan sát lão ta. Những người gần đó cũng đồng thời nhận ra sự khác thường, nhất thời mọi ánh mắt đều đổ dồn về đây.

“A, tôi quên mất, phải gọi cậu là Alex chứ nhỉ? Thật, già cả rồi, tôi vẫn nhớ cậu là Tổng tài của DG, giờ đã không còn nữa rồi! Áy, tôi nhớ hình như cậu vừa mới trở về mở một công ty nhỏ đúng không? Xem nào, hình như là A gì đó à, công việc làm ăn xem ra không được thuận lợi lắm nhỉ? Thật là, sao ngày đó cậu lại chọn ra nước ngoài chứ! Nếu không giờ này cậu đã đứng ngang hàng với ta rồi!”

Lão ta cười, không phát ra tiếng quá lớn, đuôi mắt xéch hiện lên những nếp nhăn va vào nhau, không gian nhất thời im ắng, chỉ còn lại tiếng cười bi ối xen lẫn chế nhạo, khinh miệt của lão, mọi người không một ai lên tiếng.

Lam Từ Tuyết nhìn về phía Tạ Phong, ý tứ của người đàn ông kia đã quá rõ, lão ta muốn nhắc cho hẳn nhớ về quá khứ “thất bại” của hẳn, nhắc hẳn nhớ hẳn đã không còn là tổng giám đốc DG, mà người ngồi lên chiếc ghế đó hiện giờ lại là em trai hẳn. Có muốn thua cũng thua quá mất mặt rồi!

Tạ Phong không giận, hơi thở hẳn vẫn bình ổn như vậy, ánh mắt lạnh băng không chút cảm xúc, một chút hi vọng ỏ cũng không có.

Hắn thay đổi rồi. Năm năm trước dù hẳn có lãnh ngạo đến mức nào trong mắt vẫn thể hiện ra cảm xúc thật của mình, cô có thể nhìn thấy nó, còn bây giờ, hẳn đứng ở một nơi xa, cô có muốn nhìn cũng không được nữa.

Nghiêm Đình Đình cũng hiểu được lời lão ta nói, gương mặt xinh đẹp nhất thời đen lại, cô ním chặt môi, nắm tay cũng dần siết lại.

Người đàn ông kia vẫn cười khà khà, không hiểu sao Lam Từ Tuyết có cảm giác lão ta luôn nhìn về cô, càng không hiểu tại sao bản thân lại có cảm giác hình như đã từng gặp qua lão ta ở đâu rồi.

“Nhậm tổng khách khí rồi, chuyện của năm năm trước vẫn còn nhớ, vậy sao có thể gọi là già! Nhưng hình như ngài có gì đó lẩm lẩm rồi, AW mới thành lập là đúng, nhưng đã có nền móng ở thị trường châu Âu, đương nhiên tiềm lực phát triển vô hạn, Nhậm tổng, ngài nói phải không?”

Một người đàn ông tay cầm một ly rượu vang đi tới bên gã đàn ông kia, dùng giọng điệu ôn hòa lẩm lẩm cười nhưng lại tỏa ra uy nghiêm mà nói, khiến nụ cười lão họ Nhậm kia tắt ngấm, người không ngừng đỏ mặt hơi lạnh.

Nếu lão họ Nhậm kia trông vừa xấu vừa già, bụng phệ mắt xệch, quần áo sặc sỡ không hợp tuổi, vừa nhìn đã biết không phải hạng người tốt gì thì người đàn ông tóc lấm tấm bạc kia lại có gương mặt nhu hòa, đôi mắt phẳng phất màu xanh da trời, âu phục màu đen là phẳng phiu, khí tức trên người vừa khiến người khác cảm thấy gần gũi vừa tự nhiên mà phát uy.

Người tóc muối tiêu vừa lúc nhìn về phía cô, nở một nụ cười rồi bước đến trước mặt Tạ Phong, cùng hắn uống cạn một ly. Tạ Phong cúi đầu chào ông ta, gọi một tiếng “Ngài Smith”.

...Thì ra là người đã giúp đỡ Tạ Phong lúc ở Mi - Smith Walter. Không hổ danh là một trong những nhà kinh doanh tài chính xuất sắc toàn cầu.

“Vị này là?” Ngài Smith nhìn về phía Nghiêm Đình Đình mà hỏi Tạ Phong.

“Cô ấy là Nghiêm Đình Đình tôi đã từng nhắc với ngài.” Tạ Phong không nhìn về phía Nghiêm Đình Đình, chỉ mập mờ trả lời câu hỏi của ông Smith.

“Vậy còn vị tiểu thư này là?” Lần này không phải ông Smith hỏi mà là lão già họ Nhậm kia lên tiếng, ánh mắt vẫn không hề có chút thiện ý nào.

Thấy bàn tay lão ta chỉ về hướng mình, Lam Từ Tuyết vẫn có thể mỉm cười chào hỏi, Tạ Phong đã giới thiệu Nghiêm Đình Đình như vậy, cũng có thể chỉ nói tên cô.

“Vị Nghiêm tiểu thư này chắc là bạn gái hiện tại rồi, còn quý cô này chắc là bạn gái cũ rồi? Đúng rồi, lúc trước chúng ta đã từng gặp nhau!”

Tạ Phong còn chưa kịp nói gì lão ta đã tiếp lời, rõ ràng là muốn bắt bí hắn. Lam Từ Tuyết cup mắt nhìn về phía hắn, muốn nói nhưng lại chẳng thành lời.

Quan hệ của hai người. Chủ tớ? Tình nhân? Người yêu cũ? Hay anh chồng em dâu?

Lam Từ Tuyết môi mắt trông mong vẫn không thấy hắn lên tiếng.

Hắn im lặng.

Thật nực cười!

“Tôi là thư kí của ngài ấy.”

“Cô ấy là thư kí của tôi.”

Cả hai trả lời câu hỏi này cùng một lúc, nội dung giống nhau nhưng suy nghĩ trong lòng mỗi người thì không.

Ngài Smith nhú mày nhìn lão họ Nhậm, lão ta lập tức lui xuống, im bất không dám nói nữa. Tiếng đàn dương cầm rất thức thời mà vang lên, đợi đến khi nghệ sĩ piano đánh xong một bản, không khí mới trở lại như bình thường.

Mọi người đều say trong tiếng nhạc lúc êm dịu như nước, khi dữ dội như sóng trào, da diết ngọt ngào, mang theo nỗi đau thương sâu đậm hóa thành những nốt nhạc, khiêu vũ trong không gian rộng lớn.

Người chơi đàn vừa dứt, một tràng pháo tay liền vang lên không ngớt đi đôi với không ít lời ca ngợi. Nghiêm Đình Đình vừa khoác tay Tạ Phong vừa vỗ tay, đôi lúc còn liếc nhìn hắn, ánh mắt dạt dào tình cảm, quả thực là hạnh phúc đến nỗi khiến người khác ganh tị.

Cô rất ganh tị. Thực sự ganh tị.

Lam Từ Tuyết không thích uống rượu, trước kia là vậy, bây giờ vẫn là vậy, nhưng ngoài việc uống rượu ra cô chẳng thể làm gì cả. Tạ Phong đưa cô đến đây rồi quăng qua một xó, chỉ bận ở cùng Nghiêm Đình Đình, ngay cả liếc cô một cái cũng không thêm.

Rượu đắng, không đắng bằng lòng người. Rượu cay, không cay bằng nước mắt. Uống rượu có hại, không hại bằng yêu một người.

“Mĩ nữ xinh đẹp, sao lại uống rượu một mình thế này? Sếp của em không để ý đến em sao?”

“Tôi là tôi, Chủ tịch là Chủ tịch. Ngài ấy vui, tôi cũng thấy vui. “

Lam Từ Tuyết xoay người muốn rời đi, không muốn nhìn thấy gương mặt đê tiện kia thêm một chút nào nữa. Lúc này không nhớ ra cô đã thấy không ưa lão ta, giờ nhận ra rồi càng thêm chán ghét, năm năm trước lão là một tên khôn, năm năm sau vẫn vậy. Khi đó là lão nói cho cô biết chuyện giữa Tạ

Phong và Amy, giờ còn muốn gây hiềm khích giữa cô và Nghiêm Đình Đình, đúng là nhân cư vi bất tiện!

Đàn ông không dễ quên phụ nữ đẹp, nhất là phụ nữ vừa đẹp vừa có cá tính. Lam Từ Tuyết không phải hạng tuyệt sắc gì nhưng tính cách lại rất đặc biệt, khác hẳn những tình nhân của Nhậm Giả, lão ta gặp một lần liền nhớ suốt năm năm, lần này gặp lại không thể để tiểu tử kia đoạt mất lần nữa!

“Người đẹp, uống với tôi một ly không?”

Nhậm Giả vươn tay đưa ly rượu ra, càng lúc càng tiến lại gần cô, Lam Từ Tuyết ngửi thấy mùi rượu nồng nặc bốc lên từ người lão liền muốn nôn, lách người né tránh, chợt nhìn thấy nhạc công vừa lúc đàn xong một bản nhạc, đứng lên rồi khỏi ghế liền nảy ra một ý, cười nói với lão ta :

“Thứ lỗi không thể tiếp rượu! Hay là để tôi tặng ngài một bản vậy!”

Lam Từ Tuyết vừa cười vừa nghiêng người rồi đi, tiến đến chỗ khán đài. Nhậm Giả làm ăn trong giới bao nhiêu năm, ít nhất cũng có chút danh tiếng, cô không muốn gây xích mích với lão, để lão mang ý định đối đầu với Tạ Phong. AW vừa thành lập, nên kết bạn gây dựng sự nghiệp chứ không phải là gây thù chuốc oán.

Tạ Phong đang cùng Nghiêm Đình Đình nói chuyện với một vài người chợt nhìn thấy Lam Từ Tuyết tiến lên sân khấu, ngồi vào vị trí chơi đàn của nhạc công, ngón tay thon dài lướt trên từng phím đàn đen trắng xen kẽ.

Hệt như một câu chuyện cổ tích năm năm trước, một lần nữa được kể lại.

(1 tuần 1 chap, có thể hóng, không hối. Không hiểu cứ hỏi!)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: PHẦN 2

CHƯƠNG 58

Ngón tay thon dài lướt nhẹ trên phím đàn, dưới ánh đèn huyền ảo, giọng hát mộc mạc không chau chuốt hoa mỹ lại khiến người khác mê đắm, một tình cảm thuần khiết không toan tính thiệt hơn, một người con gái mạnh mẽ như cũng thật yếu đuối, tình yêu của họ là món quà mà tạo hóa ban cho, thế nhưng, lại là một món quà không hoàn hảo.

Khoảnh khắc này bỗng nhiên thật thân thuộc

Như cuốn phim cùng phát ngày hôm qua và hôm nay

Em cũng giọng điệu này thì ra giống anh quá

Chẳng phải là bằng chứng tình yêu đã qua của đôi ta sao...?

Tình yêu thời tuổi trẻ, cuồng nhiệt và chân thành như vậy. Tình gian dối mới là tình đẹp nhất. Người trong khán phòng đều im lặng, họ đang lắng nghe một điệu nhạc xưa cũ, đang xem lại một thước phim trong quá khứ, đẹp đến kì lạ, đau thương đến kì lạ.

Thêm một chút dối lừa chính mình, dối lừa anh

Yêu và được yêu không nhất định thành đồng điệu

Em biết rằng bị thương là một kiểu may rủi

Nhưng em chẳng cách nào toàn vẹn tự mình đưa ra được...

Từng phím đàn đen trắng xen lẫn cứ lên rồi xuống, giọng hát đó trầm ấm lạ thường, như đắm sương mai, càng lúc càng da diết, là một kiểu bất lực cùng hối tiếc, mặc cho trái tim điều khiển bản thân mình mà chẳng thể làm gì khác.

Cố gắng đổi thay vì anh

Nhưng không thể thay đổi cốt truyện đã định sẵn

Tưởng rằng bên anh thì đã là mãi mãi rồi

Cứ như mới ngày hôm qua

Thực ra ngày hôm qua đã vô cùng xa xôi

Nhưng khép đôi mi em vẫn nhìn thấy được...

Tình yêu có thể khiến con người ta thay đổi, em vì anh thay đổi, nhưng số phận lại không vì tình yêu mà thay đổi, em không thể. Thời gian nhanh như một cái chớp mắt, ngày hôm qua tươi đẹp đó chỉ là kí ức đơn độc mình em giữ mà thôi.

Đáng tiếc lại không phải là anh - người cùng em đi hết con đường này

Từng bước đi cùng nhau trên con đường đó nhưng lại lạc mất ở ngã rẽ đó

Cảm ơn anh vì đã nắm chặt tay em suốt một chặng đường dài...

Để em cảm nhận được rằng đó là sự dịu dàng...

Em là người cùng anh đi qua bao thăng trầm cuộc sống, chúng ta nắm tay nhau vượt qua bao sóng gió của cuộc đời, vậy mà đến khi sống yên bình lặng, người nắm tay anh lúc này không còn là em. Có lẽ em chỉ thích hợp cùng anh sẽ chia bao điều gian khổ, không thích hợp với việc cùng anh hưởng thụ những tháng ngày êm đềm. Cảm ơn anh, vì bất kì lí do gì, đã đến và yêu em. Em không hối hận, cũng không luyến tiếc. Mong anh vĩnh viễn hạnh phúc, người con gái đó may mắn hơn em.

Âm nhạc luôn là một công cụ truyền cảm xúc tối cao, một nơi bám đầy bụi trần, phủ đầy những yêu hận tình thù của nhân gian lại tồn tại một trái tim trong thiện thuần khiết, giàu lòng hi sinh và vị tha, chỉ những khi buông bỏ hết hận thù, con người ta mới có thể nhẹ nhõm.

Hắn biết cô không biết chơi đàn, nhưng hắn không hiểu tại sao bây giờ cô lại chịu học. Những năm tháng hắn rời đi, cô nhìn vật nhớ người, cô nhớ đến ước mơ chưa thành hình đã vỡ nát của hắn, cô muốn một lần trải nghiệm cảm giác đó, đặt mình vào vị trí của hắn, những ngón tay nhảy múa những phím đàn, đắm chìm trong những câu hát du dương, có lẽ đó cũng là một loại hạnh phúc.

Yêu một người đến đau lòng.

Khi những ngón tay mảnh khảnh ngừng chơi đàn, tiếng hò reo vang lên như sấm dậy, những người trong khán phòng lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt cô gái chơi đàn. Trêm người vẫn còn vận bộ trang phục công sở ôm sát người phối hai màu đen trắng, mái tóc dài đen nhánh, ngũ quan thanh tú, đôi mắt bị ánh đèn led che khuất không nhìn rõ, hình như đang nhìn về phía này, nở một nụ cười chúc phúc.

Nụ cười của cô làm tim hắn đau nhói.

Cô không biết chơi đàn. Ngũ âm cũng không chuẩn như vậy.

Mọi thứ đều đã thay đổi. Hắn phát hiện cô càng ngày càng không giống Lam Từ Tuyết mà hắn quen biết nữa rồi.

Lam Từ Tuyết không ngừng hắt nước vào mặt, cả phần áo trước ngực cũng đã ướt đầm. Cô ngước mắt lên, nhìn chính mình trong gương, cắn chặt răng, cuối cùng vẫn để nước mắt rơi xuống.

Cô nhớ lại khoảng thời gian tăm tối đó, rảnh rỗi khiến cô càng có nhiều thời gian nghĩ ngợi lung tung. Cô học chơi đàn, học thanh nhạc, không biết vì sao đối với thứ cô ghét nhất thời đi học lúc này lại có hứng thú kì lạ. Không biết nữa. Chỉ là mỗi khi cô nhớ tới hình ảnh hắn ngồi trước phím đàn, đôi bàn tay thô ráp trở nên mềm mại hơn, nhớ những ước mơ vỡ tan trong trứng nước của hắn, bất giác đăng kí khóa học đàn.

Cô từng cho rằng khóc là yếu đuối, là nhu nhược, nhưng chính bản thân cô lại khóc quá nhiều. Không giống những giọt nước mắt hằng đêm lặng lẽ thấm ướt gối, Lam Từ Tuyết gào lên, khóc nức nở như một đứa trẻ, thanh âm nghẹn ngào, vang vọng trong nhà vệ sinh. Cô nhắm chặt mắt, rất muốn chết đi, rời khỏi thế giới này, nhưng nghĩ đến Đồng Đồng, cô lại buông bỏ ý định đó. Những dòng cảm xúc đan xen nhau lẫn lộn khiến cô khó thở, đến khóc cũng không còn sức lực.

Lam Từ Tuyết lại hắt nước lên mặt mình, lần này là để rửa sạch nước mắt. Cô lấy khăn lau mặt xong liền ra ngoài.

Chà, chúng ta có duyên thật!

Lam Từ Tuyết không buồn ngẩng đầu, lách người né tránh. Đây là nhà vệ sinh nữ, trùng hợp mới lạ.

Nhậm Giả lễ thân chào trước mặt cô, bàn tay lão dân dả men theo nắm lấy những ngón tay cô với ánh nhìn say đắm.

Chúng thật đẹp!

Cảm ơn. Lam Từ Tuyết vung tay ra Ngải có thể tránh ra được không?

Ày, sao lại cộc cằn thế? Người đẹp... Lão nhìn cô bằng ánh mắt đói khát hèn hạ, nhỏ giọng kể sất tai cô Bao nhiêu một đêm thì được?

Ý ông là gì?, Tôi có thể báo cảnh sát ông vì tội quấy rối đấy.

Không, không! Lão cười tà nhìn cô Thế này gọi là làm thêm ngoài giờ!

Cho dù là làm thêm ngoài giờ cũng là cùng tôi làm chứ? Không biết Tạ Phong đã đến từ lúc nào, nhìn về phía hai người đang đứng gần nhau, tư thế trông cực kì ám muội. Ánh đèn mờ lại cứ lúc tỏ lúc tắt.

Xem ra Nhậm tổng rất quan tâm đến thư kí của tôi thì phải?

Đúng vậy, nói thật thì tôi rất muốn cô ấy đến làm việc cho mình!

Vậy sao? Vinh hạnh, vinh hạnh! Tạ Phong dừng bước trước mặt Nhậm Giả, đôi mắt đang cười Nhưng cô ấy kém cỏi như vậy, ở cạnh tôi vẫn là tốt hơn! Cảm ơn ngài đã quan tâm!

Nụ cười trên gương mặt Nhậm Giả tắt ngấm, lão giương mắt nhìn Tạ Phong kéo Lam Từ Tuyết rời khỏi, con mồi đã đến miệng lại vụt mất.

Tạ Phong thô bạo nhét Lam Từ Tuyết vào xe, chẳng nói chẳng rằng mà nhấn ga khiến cả người cô đập ra phía sau, phần ót sưng lên một cục. Hắn tựa như một kẻ điên dại mà nhấn chân ga, chiếc BMW đen cứ lao vun vút trong gió.

Lam Từ Tuyết nhìn cảnh vật lướt qua mình càng lúc càng nhanh, sắc mặt tái nhợt. Cô cảm thấy rất sợ hãi. Lam Từ Tuyết nắm lấy tay áo Tạ Phong, giật giật :

Chậm chút.

Tạ Phong không quay sang, hắn chửi thề một tiếng rồi thả lỏng chân ga, châm một điếu thuốc. Xe từ từ chạy chậm lại, không khí trong xe nhanh chóng ám mùi khói.

Lam Từ Tuyết đặt tay lên lồng ngực để bình ổn hơi thở, cô lách người lại gần cửa kính, trốn tránh mùi khói thuốc mà cô ghét kia.

Tạ Phong hừ lạnh, quăng tàn thuốc lá đi : Lúc này trông dữ tợn như vậy, sao bây giờ lại hóa thành một thiếu nữ ngây thơ rồi?

Nghe Tạ Phong nói Lam Từ Tuyết mới nhớ lại dáng vẻ lúc này của mình khi nói chuyện với Nhậm Giả. Chắc là kinh khủng lắm! Cô à một tiếng dài rồi lại thôi.

Gió buổi đêm tạt vào mặt rang rát lại tinh táo hơn. Chắc Lam Từ Tuyết điên rồi mới thích cảm giác ở cùng hắn trong xe như lúc này, không quá gần gũi cũng không quá xa cách, có cảm giác rất an tâm.

Điện thoại rung lên từng hồi, giờ cô mới sực nhớ mình tắt chuông từ này đến giờ. Thì ra là Tạ Nhạc, Lam Từ Tuyết do dự một chút rồi bắt máy.

Bây giờ em đang ở đâu vậy?

À... Tôi ở công ty.

Em ăn tối chưa?

À... rồi! Anh đừng lo, có thể hôm nay tôi sẽ về muộn, anh và Đồng Đồng cứ ngủ trước đi!

Tạ Nhạc bên này một tay ôm Đồng Đồng, một tay nghe điện thoại, anh loáng thoáng nghe thấy tiếng gió thổi mạnh, tiếng còi xe inh ỏi, sắc mặt hơi trầm xuống.

Được, Đồng Đồng ngủ rồi! Em nhớ về sớm, có gì cứ gọi cho tôi!

Lam Từ Tuyết ừm một tiếng rồi cúp máy. Cô quay người sang, Tạ Phong lại châm một điếu thuốc khác.

Xem ra hai người rất hạnh phúc!

Cũng ổn.

Tạ Phong rõ ràng là muốn cạnh khỏe Lam Từ Tuyết, nghe cô trả lời hắn hơi sừng sốt, khỏe môi hơi nhếch lên, tiếp tục đề tài.

Thời gian qua tốt không?

Tốt.

Có người mình yêu thương bên cạnh, đương nhiên là rất tốt!

Phải. Thật tốt. Anh thì sao?

Cũng không tồi. Đồ ăn bên đó rất khó ăn!

Ừ. Không quen là đúng rồi.

Đứa trẻ kia rất đáng yêu!

Đúng là rất đáng yêu.

Tôi mà có một đứa thì tốt!

Anh nên kết hôn đi thôi.

Tại sao?

Bởi vì kết hôn sẽ có người ở cạnh chăm sóc cho anh, nấu cơm cho anh, còn sinh cho anh nhiều đứa trẻ, chúng đều rất đáng yêu.

Nghe có vẻ rất tuyệt!

Phải.

Vậy cô nói xem, tôi nên kết hôn với ai bây giờ?

Xe đột nhiên thắng gấp, dừng lại ngay giữa đường. Bây giờ không phải giờ cao điểm nhưng đường xá rất đông đúc, rất nhanh phía sau liền truyền đến tiếng còi xe inh ỏi.

Cô nói xem? Hấn vẫn cười, nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt đó luôn đẹp như vậy.

Nghiêm Đình Đình... Lam Từ Tuyết mấp máy từng chữ, như để khẳng định ý kiến của mình, cô lại nói ... cô ấy là một cô gái tốt.

Tạ Phong cười nhìn cô, nụ cười càng lúc càng rõ rệt, hấn không ngạc nhiên, vì hấn biết cô chắc chắn nói thế.

Có lẽ vậy. Đã biết đáp án mà vẫn muốn hỏi.

Tôi cũng thấy vậy! Hấn bật cười thành tiếng, nụ cười đầy xa lạ, hấn lại nhún ga, xe tiếp tục lao trên đường.

Lam Từ Tuyết nhìn sương mù bám đầy trên kính, giống như lí trí đang bị tình cảm của cô che mờ. Lam Từ Tuyết rất ít khi hứa điều gì, nhưng đều thực hiện được. Cô từng hứa với mình quay lại tìm hấn chỉ để tận mắt chứng kiến hấn một lần nữa thành công, tìm được hạnh phúc cho riêng mình.

Và quên cô đi. Cũng như cô học cách quên hấn vậy.

Lam Từ Tuyết mơ mơ hồ hồ nhìn thấy tờ chẩn đoán năm đó, thấy ánh mắt phức tạp của Tạ Nhạc, thấy bóng dáng nhỏ bé của Đồng Đồng, mùi máu tươi thoang thoảng trong không khí. Dặn lòng không được phép quên.

Xe dừng lại trước một khách sạn bốn sao nổi tiếng, rất may không phải là phanh gấp. Lam Từ Tuyết kéo áo khoác lên, tự bước xuống, cô không mong Tạ Phong sẽ mở cửa cho cô. Lúc này cô mới sực nhớ tới :

Còn Nghiêm Đình Đình thì sao?

Tôi đưa cô ấy về nhà rồi. Tạ Phong không quay đầu lại, làm thủ tục thuê phòng rồi kéo tay cô lên lầu.

Nhân viên khách sạn nhìn theo hai người, trong mắt đầy vẻ ám muội.

Nệm dưới móng rất êm ái, nhưng Lam Từ Tuyết lại không thể ngồi yên một chỗ, cô hết ngó nghiêng căn phòng rồi lại nhìn Tạ Phong, trong mắt đều là bất an.

Một nam một nữ nửa đêm đi thuê phòng khách sạn, còn có thể làm gì?

Lam Từ Tuyết càng nghĩ càng thấy bất an, cô không muốn nghi ngờ nhân cách của hấn, nhưng...

Đồng hồ tích tắc tích tắc từng hồi, đã mười giờ. Bàn tay bất giác nắm chặt ga giường, Lam Từ Tuyết vừa quay đầu đã thấy Tạ Phong tựa người vào cửa sổ, trong khói thuốc mật mờ ẩn hiện bóng hình cô.

Cô không thích thuốc lá, hấn thì ngược lại. Lúc hai người còn ở bên nhau cô luôn bảo hấn bỏ, giờ hai người đã thành người xa lạ, cô cũng chẳng có cái quyền cấm cản hấn nữa rồi.

Hút hết điếu thuốc, Tạ Phong vào phòng, ôm chần mền trong tủ ra quăng lên giường. Sắc mặt Lam Từ Tuyết càng lúc càng nhợt nhạt.

Hấn đi tắm, lúc bước ra trên người chỉ còn bộ áo ngủ mỏng, vóc dáng hoàn nũ lộ ra sau lớp áo. Lam Từ Tuyết vẫn như trước, ngồi bất động một chỗ nắm chặt lấy ga giường, trông thấy hấn thì giật thót.

Tạ Phong liếc nhìn cô rồi đến chỗ sofa ngồi xuống, đem toàn bộ rượu mà người phục vụ vừa mang lên bật nắp, rót đầy ly.

Lam Từ Tuyết vẫn tưởng Tạ Phong có ý định làm gì mình, nhưng không, anh chỉ uống rượu, uống hết chai này đến chai khác, có mấy chai cô còn không biết rõ nhãn hiệu. Tựa như một kẻ đang khát giữa sa mạc, hần cứ uống, uống đến khi đầu óc hần quay cuồng, Lam Từ Tuyết không thể ngồi yên được nữa vẫn chưa dừng.

Đừng uống nữa! Cô giũt lại cái ly trên tay hần, Tạ Phong thuận thế lão đảo, tựa đầu lên vai cô.

Lam Từ Tuyết thật sự bất lực, cái người này, đã lớn như vậy, vẫn chẳng biết tự chăm sóc cho bản thân mình.

Không gian yên tĩnh, gió vẫn thổi từng cơn ngoài cửa sổ, Lam Từ Tuyết vươn tay chạm lên mái tóc ấy, bàn tay cứ đưa ra rồi co lại, cuối cùng mới hạ xuống, thờ phào. Cô để đầu hần gần vào vai mình, lắng nghe từng nhịp đập bình ổn đó.

Có đôi lúc em cũng không hiểu được bản thân đang nghĩ gì. Rất muốn ở bên anh, nhưng lại sợ anh đau khổ, muốn nói cho anh nghe, nhưng lại sợ anh biết sẽ phiền lòng, muốn để anh bên người con gái khác, nhưng lại không đủ can đảm, muốn chúc phúc cho anh, cuối cùng lại không nỡ.

Lúc này cũng vậy, em không muốn thấy anh giống như lúc này. Em đã cố gắng mạnh mẽ rồi, sao anh lại còn tỏ ra yếu đuối như vậy? Em đã muốn buông bỏ rồi, tại sao lại còn quay về?

Nhưng có lẽ nếu anh không quay về, em vẫn sẽ dùng phần đời còn lại để chờ đợi.

Anh có đang đợi điều gì không?

Ánh trăng thật đẹp, nhưng chẳng bằng hình bóng người trong tim mà ta hằng đêm mà ta nhưng nhớ.

Anh rất khác! Không giống như trong kí ức của em nữa rồi! Anh độc lập hơn, bản lĩnh hơn, che giấu giỏi hơn, nhưng lại chẳng chịu tuyệt tình thêm chút nữa. Em biết chứ, biết tất cả, biết những khó khăn anh phải trải qua, biết áp lực mà anh phải chịu, biết anh cảm thấy cô đơn, biết Nghiêm Đình Đình đối với anh chỉ như một người bầu bạn, em cũng biết...

May thật... có nhiều chuyện anh không biết!

Có người gõ cửa, một tiếng rồi hai tiếng, nhanh dần, lại mạnh hơn, nghe rất gấp gáp, dữ dội.

Lam Từ Tuyết vuốt ve gò má Tạ Phong một lần cuối rồi để hần tựa người vào ghế, xong xuôi mới đứng dậy mở cửa.

Cửa vừa mở, một tiếng chát liên vang lên. Lam Từ Tuyết đặt tay lên gò má đau rát, ánh mắt thoáng sững sốt rồi thôi.

Tiện nhân! Đã có chồng còn muốn dụ dỗ đàn ông! Nghiêm Đình Đình vừa nghiêng răng vừa nói, tức giận đến cả mặt và hai mắt đều đỏ rực. Cô ta đẩy Lam Từ Tuyết ra, muốn vào xem Tạ Phong nhưng lại bị chặn lại.

Cô mau tránh ra!

Cô chửi tôi là tiện nhân, đã có chồng còn muốn dụ dỗ đàn ông, vậy xin hỏi, cô là gì của anh ấy, lấy tư cách gì để chửi mắng, còn tát tôi?

Nghiêm Đình Đình trợn ngược mắt lên nhìn cô, bàn tay giơ ra muốn tát cô một cái nữa.

Nếu cô không muốn nói chuyện đang hoàng thì xin đi cho. Không tiện! Cô còn muốn hành hung người khác bừa bãi tôi liền gọi cho bảo vệ lên đây, đến lúc to chuyện thì chẳng ai được lợi đâu.

Lam Từ Tuyết nói từng lời rất chậm rãi, lại nhẹ nhàng, nhưng lại khiến Nghiêm Đình Đình bình tĩnh lại, nhận thức được tình hình hiện tại, cô ta đành phải thu tay lại, nhe răng, hạ giọng xuống.

Giữa chúng ta có gì để nói?

Anh ấy!

Nghiêm Đình Đình hít sâu một hơi, cô ta biết đã đến lúc ba mặt một lời, phân rõ trắng đen sự việc. Lam Từ Tuyết là người yêu cũ, cũng có thể là người hiện tại trong lòng Tạ Phong, nhưng cô ta là gì? Cô ta chẳng là gì cả! Cùng lắm chỉ là một người bạn, đương nhiên điều đó không làm Nghiêm Đình Đình vừa lòng.

Cô yêu anh ấy không? Lam Từ Tuyết đột nhiên hỏi.

Đương nhiên là có! Nghiêm Đình Đình khẳng định.

Dù anh ấy không yêu cô, dù anh ấy tan gia bại sản, chỉ còn tay trắng, dù anh ấy trở nên điên loạn, cô vẫn yêu anh ấy chứ?

Nghiêm Đình Đình thoáng ngạc nhiên, cô ta cười nhạt : Cô nghĩ ai cũng giống cô sao? Tôi yêu anh ấy, tình yêu thật lòng chẳng cần hỏi đáp, chẳng cần của cải vật chất, chẳng cần biết anh ấy ra sao, tôi vẫn yêu anh ấy! Thời gian có thể chứng minh tất cả.

Lam Từ Tuyết mỉm cười, nụ cười nhẹ nhõm, cô lách người để Nghiêm Đình Đình bước vào phòng.

Vậy là tốt rồi!

Nghiêm Đình Đình chạy lại xem xét khắp người Tạ Phong, biết hẳn không có chuyện gì mới thở ra một hơi, dùng hết sức lực xốc hẳn lên, muốn đưa hẳn rời khỏi nơi này.

Lam Từ Tuyết hai tay vòng trước ngực, tựa người vào cửa. Cô ném chìa khóa phòng cho Nghiêm Đình Đình rồi bỏ đi.

Thay tôi chăm sóc anh ấy.

Bắc Kinh mười hai giờ đêm, trong căn phòng rộng lớn của một căn nhà nhỏ ở trung tâm thành phố, vẫn có một người chưa ngủ.

Tạ Nhạc đến bên cửa sổ, nhìn chằm chằm từ đằng sắp nờ lay lay trong gió, tiếng chuông gió kêu nhỏ nhẹ êm tai, lòng anh rất bình yên, nhưng lại không ngủ được.

Đồng Đồng không thấy mẹ trở về rất lo lắng, anh phải dỗ rất lâu con bé mới chịu ngủ, ngủ rồi lại không chịu buông anh ra, cứ ôm chặt anh. Đồng Đồng rất giống mẹ, khi ngủ luôn thích ôm gì đó thật lớn, thật mềm mại, tư thế ngủ cũng giống nhau, đều biến thành một nhúm.

Họ đều không có cảm giác an toàn.

Nghĩ rồi nghĩ, thời gian trôi nhanh thật, mới ngày nào anh còn bế Đồng Đồng trên tay đứng trước phòng bệnh cấp cứu, chỉ mong Lam Từ Tuyết có thể qua khỏi con nguy hiểm, Đồng Đồng ngoan từ tấm bé, lúc đó chỉ chớp chớp đôi mắt to tròn chứ không khóc quấy, chắc nó cũng biết mẹ nó đang đứng giữa sống chết, rất nhiều người đang giành giật mẹ với từ thần. Vậy mà giờ Đồng Đồng đã hơn năm tuổi, đã năm năm rồi sao?

Tạ Nhạc từng nghĩ, nếu gặp lại Tạ Phong, anh sẽ làm gì. Ngày đó vì hận hẳn ta độc ác giết chết cả cha mẹ anh mà đem cả người con gái ấy ra đánh đổi, giờ có muốn hối hận cũng không kịp nữa rồi. Chỉ vì một phúc nhất thời, nông nổi của anh mà hại quá nhiều người, còn khiến một sinh linh vô tội chết yểu trong bụng mẹ.

Ước nguyện lớn nhất của Tạ Nhạc bây giờ là có thể ở bên Lam Từ Tuyết, chăm sóc cho cô, bù đắp cho cô những gì cha mẹ anh thiếu cô, còn những thứ anh nợ cô, e rằng kiếp sau mới có thể trả hết.

7862 - độc của độc, ngay cả chuyên gia trong ngành cũng chưa chắc giải được, ngày đó cha đẻ của nó chỉ chế ra rất nhiều thuốc, nhưng thuốc giải chỉ có một, mà thuốc giải đó lại trong tay Tạ Nhạc, người chế tạo ra nó là thầy anh. Ngày đó Tạ Vĩnh Kỳ và Nhạc Cẩm đã tính toán cả đường lui cho anh, đem Lam Từ Tuyết làm con tin, thứ mà cô uống ngày đó chỉ là một loại thuốc kim chế độc tố bình thường, đến một thời gian nhất định, độc tố sẽ lại phát tác, người trúng độc sẽ đột tử mà chết.

Lúc đó trong đầu Tạ Nhạc chỉ có hận thù, chẳng thèm điều tra rõ sự việc đã đổ tội tất cả lên đầu Tạ Phong, đem thuốc giải thật sự trao đổi với cả DG. Tạ Phong đồng ý, anh cũng rất bất ngờ, nhưng đôi bên đều có được thứ mình muốn, rất nhanh liền giao dịch thành công.

Đáng tiếc...

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang mạch suy nghĩ của Tạ Nhạc, anh nhìn qua tên rồi nhanh chóng bắt máy. Sau khi cúp máy liền chạy vội ra ngoài, lái xe phóng đi.

Lam Từ Tuyết xoa xoa hai tay cho ấm lên, đang là mùa hè mà ban đêm vẫn lạnh phết, trên người cô chỉ mặc độc một bộ váy mỏng và áo khoác ngắn tay, cần bản chẳng là gì so với cái lạnh thấu xương này. Đợi đến khi chân cô mềm nhũn, tưởng đã chết vì lạnh thì một chiếc xe phanh gấp lại trước mặt cô.

Tạ Nhạc bước xuống xe, ôm chầm lấy cô. Lam Từ Tuyết tròn mắt ngạc nhiên nhưng không đẩy ra, chỉ hơi xê dịch ra sau.

Tạ Nhạc ôm một lúc rồi buông ra, kéo cô vào xe. Không gian ấm áp trong xe khiến Lam Từ Tuyết thoải mái hơn.

Cảm ơn anh. Từ Bắc Kinh đến thành phố ít nhất phải mất hai tiếng đi xe, mà cô chỉ đợi hơn một tiếng, đủ thấy Tạ Nhạc đối tốt với cô thế nào.

Tạ Nhạc nhìn cô, nửa đau xót nửa trách móc, đây là lần đầu tiên anh không đáp lời cô.

Lam Từ Tuyết không giận, đôi mắt hơi cụp xuống.

Cuối tuần này anh rảnh không?

Tạ Nhạc gật đầu.

Có thể đưa tôi đến gặp bác sĩ Lý được không?

Cánh tay đang đặt trên vô lăng của Tạ Nhạc run run, anh vội nắm chặt lại, không dám tin nhìn cô.

Thật không? Em đồng ý điều trị rồi?

Lam Từ Tuyết không thừa nhận, cũng không phủ nhận, cô mệt rồi, chỉ muốn ngủ một giấc thật sâu mà thôi.

Cuốn sách ưa thích của cô có đoạn : Những ngôi sao sẽ luôn quay về nơi nó thuộc về.

Phải không?

Tâm trạng Tạ Nhạc hôm nay cực kì tốt, dù trong buổi họp hội đồng quản trị thường niên, các cổ đông lớn vẫn luôn cạnh khỏe, bất mãn với anh nhưng anh cũng không thấy tức giận, còn bày ra bộ dạng tươi cười khiến mấy lão già đó tức chết.

Anh đã ngồi ở cái ghế Chủ tịch này năm năm, nhưng vẫn có rất nhiều người không công nhận tài năng của anh, dù anh có cố gắng để giữ vững tập đoàn thế nào cũng vậy, vì vậy Tạ Nhạc quyết định phát triển một dự án lớn, xây dựng một công ty nhỏ dưới trướng DG, là công ty thời trang.

Thiết kế là ước mơ một thời của anh, nhưng lại bị cha mẹ anh ngăn cấm, nói ngành đó không có tiền đồ, nói anh phải học Quản trị kinh doanh giống như anh trai mình mới có thể kế thừa gia sản tộc.

Dự án lần này đối với anh vô cùng quan trọng, bởi không một ai tin vào nó, thị trường thời gian trong nước ảm đạm, không có lấy một đại diện nổi bật, DG là tập đoàn lớn, nhưng chưa từng lần chân sang lĩnh vực này, dự án này có thể đem về lợi nhuận hàng tỷ, cũng có thể thất bại ê chề, khiến tài chính của Tập đoàn tiêu hao một khoản lớn.

Những lão già đó cứ khư khư giữ ý kiến như vậy, nhất quyết không muốn góp vốn vào dự án lần này, mà dự án này lại cần một số tiền đầu tư rất lớn, không dưới 10 tỷ, một mình Tạ Nhạc không thể lo liệu nổi.

Đúng là Cát nhân tự có thiên tương, đương lúc anh đang đau đầu về vấn đề vốn, một công ty tài chính nổi tiếng ở Mỹ đã đồng ý cung cấp vốn đầu tư cho dự án này, một lát nữa người đại diện của họ sẽ đến đây thảo luận cụ thể.

Tạ Nhạc gõ nhịp ngón tay lên mặt bàn, còn một nguyên do nữa khiến anh cảm thấy vui vẻ, đó là Lam Từ Tuyết cuối cùng cũng chịu điều trị. Chuyện năm đó luôn là nỗi hối hận lớn trong lòng anh, anh chỉ muốn cô mong chóng lành điều trị, giải quyết sạch sẽ căn bệnh kia càng nhanh càng tốt.

Mấy năm nay Lam Từ Tuyết nhất quyết không chịu điều trị, cho dù bây giờ là vì lí do gì mà đồng ý, Tạ Nhạc vẫn muốn cảm tạ trời đất.

Thư ký đúng giờ gõ cửa nhắc nhở, đã đến giờ gặp mặt vị đại diện kia.

Lam Từ Tuyết bỏ đồng hồ tài liệu trên tay xuống bàn, thở ra nặng nhọc, không ngờ chỉ là dọn chỗ mà lại mệt như vậy.

Hôm nay Tạ Phong vừa tới đã bảo cô dọn đồ đạc ra ngoài ngồi, để Milada quay về chỗ cũ, còn đặc biệt căn dặn toàn bộ tài liệu đều là cơ mật, vì vậy không cho ai giúp, bắt cô phải đem toàn bộ đồ của mình, bao gồm cả bàn ghế ra ngoài, đến phòng Tài chính ngồi làm việc.

Lam Từ Tuyết còn chưa ngồi xuống đã nghe thấy tiếng xì xào bàn tán, nói cô thất sủng, đường đường là thư kí giám đốc vẫn bị đập xuống phòng Tài chính không thương tiếc. Lam Từ Tuyết cười nhạt, chẳng qua chỉ là đổi chỗ ngồi thôi, đối với cô chẳng có gì lớn lao cả, cũng chẳng ảnh hưởng đến công việc của cô.

Tạ Phong chỉ là thích đùa giỡn một chút mà thôi, điều đó cô biết, cũng chẳng muốn hỏi nhiều làm gì.

Đồng văn kiện cần kiểm tra còn chưa xử lí được một nửa đồng hồ đã điểm 12 giờ, mọi người liền đóng máy đi ăn cơm, chỉ có mình Lam Từ Tuyết vẫn tiếp tục làm việc, có vài đồng nghiệp tới rủ cô cùng đi nhưng cô đều từ chối, để cả họ và cô đều không khó xử.

Ngồi một chút thì điện thoại bàn vang lên, Lam Từ Tuyết nhấc máy, đầu bên kia vang lên một giọng nói lạnh lùng :

Đem tư liệu tài chính của công ty tháng này lên cho tôi. Nói xong liền cúp máy.

Lam Từ Tuyết một giây cũng không dám chậm trễ, tìm được liền chạy cầu thang mấy tầng mang lên. Thang máy vào giờ nghỉ trưa sẽ không hoạt động.

Cô vừa đứng trước cửa đã nghe thấy tiếng động lớn, sau đó là tiếng thờ gấp hòa cùng rên rỉ, càng lúc càng mê người, kích tình.

Mặt Lam Từ Tuyết liền biến canh, cả tay chân đều dừng tại một chỗ, cô không mở cửa, nếu dám mở cửa lại không dám bước vào.

Ừm... ừm...

Phong... kĩ thuật hôn của anh tuyệt thật!... Ừm...

Cũng may chỉ là hôn thôi... Không hiểu sao trong đầu Lam Từ Tuyết liền vụt qua ý nghĩ đó.

Đã đến sao còn không vào.

Giọng hân nhàn nhạt, lẫn mùi dục vọng nhưng cô vẫn nghe rất rõ. Trốn tránh không phải là cách, Lam Từ Tuyết hít sâu, đẩy cửa vào.

Đề lên bàn đi. Trông thấy bộ dạng lúng túng của cô, Tạ Phong vừa chỉnh quần áo vừa chỉ bảo.

Nghiêm Đình Đình thì không như vậy. Cổ áo cô ta kéo xuống tận ngực, để lộ cặp hồng đào ẩn ẩn sau lớp áo, gương mặt hồng nhuận, đôi mắt trong suốt, đôi môi căng tràn đỏ mọng, vừa nhìn đã biết là vừa day dưa tình triền xong.

Nghiêm Đình Đình hất phần tóc rối ra sau, nở nụ cười với cô. Gương mặt Lam Từ Tuyết liền tái nhợt, đồ đạc trong căn phòng đúng là đã bị xáo trộn không ít.

Lần sau cứ trực tiếp mang vào, đừng để tôi nhắc nhở.

Lam Từ Tuyết vẫn đứng ngây người, ngay cả đáp lời hần cũng quên mất.

Tạ Phong không giận dữ gì, trong đôi mắt tràn ngập ý cười châm biếm.

Cô nên quen với việc này, có khi lần sau còn có thể gặp chuyện kích thích hơn cơ.

Giọng điệu nửa đùa nửa châm chọc này, chắc chắn không phải của Tạ Phong mà cô quen biết.

Lam Từ Tuyết như ngây dại mà nhìn hai người, lát sau mới cúi đầu chào rồi rời đi.

Tạ Phong nói được làm được, trong suốt một tuần này giờ nghỉ trưa luôn gọi cô đến, cho cô xem đủ màn đặc sắc, nhưng may là màn kích thích nhất vẫn chưa xảy ra. Lam Từ Tuyết nghĩ chắc cả cô và Tạ Phong đều điên rồi nên mới dùng trò này để tiêu khiển. Hẳn chắc là thuần túy nhàm chán, còn cô là bị lôi vào.

Cũng chẳng còn bao lâu nữa.

Nghĩ như vậy, cô liền tận lực phối hợp cùng hần, hần thích nhìn cô bối rối, khó xử thì cứ để hần nhìn, dù sao cũng chẳng còn bao lâu nữa.

Mấy ngày qua mọi người trong công ty đều có dịp được rửa mắt. Boss lạnh lùng của họ cuối cùng cũng tìm được mỹ nhân của đời mình, hơn nữa còn rất khoa trương, rất hạnh phúc, cho dù là ở công ty vẫn dễ dàng nhìn thấy hai người tay trong tay hạnh phúc.

Nhưng mà hình như có cái gì đó không đúng.

Thực giác của phụ nữ thường tốt hơn đàn ông, chuyện này trở thành tiêu điểm để các nữ đồng nghiệp trong công ty bàn tán.

Hôm nay là thứ bảy, cuối ngày công việc cũng chẳng có bao nhiêu, mọi người vẫn đang tranh thủ chút thời gian tám chuyện, Lam Từ Tuyết viện cớ muốn đi vệ sinh lảng ra khỏi đám đông đó.

Lúc cô vừa rời khỏi nhà vệ sinh, chậu nước đặt ở trên cửa đúng lúc rơi xuống, nước bắn trong đó đều đổ ập xuống đầu cô.

Lam Từ Tuyết vươn tay gạt hết nước trên mặt xuống, cười khẽ vài tiếng, xem ra có người muốn chinh cô, nhưng lại dùng phương thức ấu trĩ thế này để chinh.

Điều đó làm Lam Từ Tuyết bớt lo lắng, cho dù cô có kẻ thù, người này cũng chẳng thông minh gì.

Nhưng mà tình thế bây giờ đúng là hơi rắc rối. Cả người cô không những ướt sũng mà còn có mùi, không biết là nước gì nữa. Cô không mang theo đồ dọ phòng, chỉ sợ tình cảnh này người ta cũng không cho ngồi taxi quá.

Nghĩ ngợi một lúc, Lam Từ Tuyết lấy điện thoại gọi cho Tạ Nhạc, điện thoại đổ từng hồi chuông dài vẫn không có ai nghe máy, liên tiếp ba bốn lần như vậy, cuối cùng cô bỏ cuộc, quyết định tới đâu hay tới đó.

Nhưng ngay sau đó cô liền thay đổi ý định, bởi cửa phòng vệ sinh đã bị khóa, không làm sao mở được. Lam Từ Tuyết lấy hết sức bình sinh đập vài cái mà nó vẫn không có dấu hiệu lay chuyển, chắc hẳn bên ngoài còn bị chặn bởi vật gì đó.

Cô trượt dài trên tường, cuối cùng ngồi bệt xuống đất, mệt mỏi nhắm hờ đôi mắt, điện thoại nhấp nháy vài cái rồi tối đen vì hết pin, giờ này cũng chẳng có ai còn ở đây, xem ra cô đành ở đây đến sáng rồi. À không, phải là hai ngày mới đúng, mai là chủ nhật còn gì.

Lam Từ Tuyết cứ ngồi ở một góc phòng, đôi mắt ngay cả chớp cũng lười. Cô nhớ lại khoảng thời gian đó, suốt ngày trốn trong phòng tìm cảm giác an toàn giữa không gian chật hẹp, còn bây giờ cho dù là ở đâu cô cũng chẳng thấy an toàn nữa rồi.

Khoảng thời gian đó cứ như một hố sâu không đáy, tối tăm và không lường trước được. Cô nhớ lúc bệnh trầm cảm của cô nặng nhất, đã mấy lần cắt cổ tay trong căn phòng đó, sau cùng bị Tạ Nhạc phát hiện liền đưa cô về nhà anh, hai người cứ thế mà ở chung cho tới bây giờ.

Kì lạ là, trong suốt năm năm đó, cô cũng chưa từng nhìn thấy hần, không một bức thư hay cuộc gọi, vậy mà hằng đêm vẫn mơ thấy hần đang cười.

Sau này nếu không có cô, hần sẽ vẫn cười, phải không?

Cửa phòng vệ sinh ầm một tiếng, bị một cước đá văng ra. Lam Từ Tuyết choàng tỉnh, ngây người nhìn người đứng trước cửa.

Tạ Phong quần áo xộc xệch, caravat vắt ra sau vai, áo thấm ướt mồ hôi, không ngừng thở hồng hộc, gương mặt lạnh nhạt hiem hơi xuất hiện chút cảm xúc liền vụt tắt.

Lam Từ Tuyết phải ngước cổ lên mới nhìn thấy hắn, rục rờ như vậy, quen thuộc như vậy, cũng giống như ngày đó cô lẫn trong đám đông mà dõi theo hắn, chẳng qua chỉ là con thiêu thân lao vào lửa mà thôi.

Còn không mau đi ra! Giọng nói lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, xem ra hắn lại là hắn rồi.

Lam Từ Tuyết chống tay đứng lên, cô cũng không muốn ngồi mãi như vậy, nhưng ngồi lâu quá nên chân hơi tê, đứng lên rồi lại ngã xuống mấy lần.

Vô dụng! Tạ Phong nhàn nhạt buông một câu, nắm tay cô kéo lên.

Giây phút bốn mắt giao nhau, Lam Từ Tuyết rớt cuộc cũng hiểu cổ chấp bao lâu nay trong lòng mình là từ đâu mà có.

Người đàn ông này, cho dù làm gì vẫn luôn hấp dẫn cô.

Ngay đến Lam Từ Tuyết cũng không ngờ người buông tay trước lại là mình, cô khẽ cảm ơn rồi lách người rời đi, ra khỏi nơi này, ra khỏi nơi có sự hiện diện của hắn.

Nhưng khi đối diện với dòng xe cộ tấp nập, cô lại thấy hối hận, túi xách của cô vẫn còn ở trong đó, trên người cô không có tiền, điện thoại lại hết pin, nếu bây giờ chạy vào lấy, lại sợ chạm mặt hắn.

Cô sợ chạm mặt hắn. Sợ thấy ánh mắt đó của hắn.

Lam Từ Tuyết thờ dài, gió thổi vào tấm áo mỏng manh sũng nước khiến cô lạnh càng thêm lạnh, thời thì cứ đợi ở đây vậy, bao giờ hắn rời đi rồi cô lại trở vào lấy túi xách.

Tiếng còi xe inh ỏi, khói bụi mịt mù, màn đêm dần dần kéo đến mà dòng người vẫn chẳng thưa đi.

Đột nhiên cô muốn gặp Đồng Đồng.

Tôi thích ngắm đèn đường, ngắm dòng xe qua lại trên hè phố, thả hồn theo những suy nghĩ vẩn vơ, nếu còn thời gian rảnh rồi nhàm chán, vậy hãy làm bạn bản thân đi.

Tiếng còi xe vang lên ngang bên cạnh, Lam Từ Tuyết quay đầu, một người đàn ông cô chỉ thoáng gặp vài lần xuất hiện trước mặt cô, hơi nghiêng người vươn tay chỉ về phía chiếc xe.

Mời cô. Lam Từ Tuyết nhận ra người này, David - một trợ lý khác của Tạ Phong.

Cô đón lấy áo khoác từ tay anh ta rồi cúi đầu cảm ơn, bước lên xe.

Xe chạy, Lam Từ Tuyết khoác áo vào, cô thấy đỡ lạnh hơn.

David sở hữu tác phong chuyên nghiệp, anh chăm chú lái xe, không tò mò hỏi gì, ngay cả điện chỉ nhà cô cũng biết.

Chẳng mấy chốc đã đến nơi, lúc Lam Từ Tuyết bước xuống xe, David mới lần thứ hai mở miệng :

Alex nhờ tôi nhắn với cô, thay vì gọi điện cho người kia, cô nên gọi cho ngài ấy thì tốt hơn. Nói xong liền phóng xe đi.

Lam Từ Tuyết không hiểu lắm, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, giờ đã trễ, cô phải vào nhà nấu cơm tối cho Đồng Đồng.

Vào nhà, Lam Từ Tuyết lại càng ngạc nhiên hơn, chỉ có mỗi Đồng Đồng và cô giữ trẻ ở nhà, cô ấy nói vì không thấy ai tới đón nên tiện đường đưa Đồng Đồng về, con bé nói nó có chìa khóa, còn Tạ Nhạc thì không thấy đâu.

Lam Từ Tuyết cảm ơn cô giáo rồi tiến cô ra cửa, Đồng Đồng nắm chặt lấy tay cô, đôi mắt buồn buồn.

Đồng Đồng ngoan, mẹ về rồi đây! Giờ mẹ nấu cơm cho con ăn được không nào?

Đồng Đồng ngoan ngoãn gật đầu, hỏi nhỏ : Sao bố không đến đón con?

Chính Lam Từ Tuyết cũng không biết tại sao, cô đến chỗ điện thoại bàn, gọi mấy lần, vẫn chẳng có ai nhắc máy. Cô đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Phần 2

CHƯƠNG 59

Đêm đó Tạ Nhạc không về nhà, điện thoại cũng không gọi một cú, nhưng mối quan tâm của Lam Từ Tuyết luôn không đặt lên người anh, bởi lẽ Đồng Đồng phát sốt rồi, sốt cả đêm.

Thật ra cũng chẳng có gì lạ, trẻ nhỏ vẫn thường như vậy, thời tiết hơi giao mùa liền cảm mạo, phát sốt, nhưng Đồng Đồng không giống vậy, cô bé chỉ bị thương ở mỗi đôi mắt, nhưng Lam Từ Tuyết cứ mặc định thân thể con gái cô rất yếu ớt, cả đêm không ngủ chỉ túc trực bên giường, hết lau người rồi lại cho uống thuốc hạ sốt.

Cũng may sáng hôm sau đã đỡ hơn phần nào, con sốt lui dần, lúc này Lam Từ Tuyết mới bắt đầu lo lắng cho Tạ Nhạc, dù lúc bắt máy thư kí nói không có chuyện gì nhưng Tạ Nhạc chưa từng để nhờ cuộc gọi của cô, cũng chưa từng đi qua đêm, đây là lần đầu tiên.

Đồng Đồng chớp chớp đôi mắt rồi khép dần lại, gục đầu vào hõm vai cô mà ngủ. Lam Từ Tuyết khẽ vuốt ve tấm lưng nhỏ bé của con gái, hạnh phúc nhỏ nhoi len lỏi trong lòng cô.

Hơi thở của Đồng Đồng đều đều phả vào cổ cô, ấm nóng. Nhiệt độ lúc này đã không còn nguy hiểm nữa, Lam Từ Tuyết bèn đưa bé sang cho người trông trẻ mới thuê đến, tay cô ôm bé cả đêm đã mỏi nhừ.

Người trông trẻ ôm Đồng Đồng vào phòng ngủ. Lúc này Lam Từ Tuyết mới nhìn lên đồng hồ, đã hơn 9 giờ rồi, cô còn phải đến chỗ hẹn với bác sĩ Lý.

Taxi dừng lại trước cửa nhà, Lam Từ Tuyết sờ túi áo, mới phát hiện ra mình còn chưa sạc điện thoại, nhưng đã chẳng còn thời gian, cô vội hối thúc tài xế chạy nhanh lên, chỉ còn 30 phút nữa là tới giờ hẹn.

David gõ cửa, bên trong ừ một tiếng, anh liền đi vào, nói nhỏ vào tai Tạ Phong.

Hắn nghe xong, gật gù như đã hiểu, nhướn mày nhìn người đàn ông phía đối diện.

Smith chỉnh lại tay áo, đồng thời hướng mắt lên, ánh mắt hai người chạm nhau, rất tự nhiên mà cùng nở nụ cười. Hai nụ cười hoàn toàn khác nhau.

You work very quickly and definitely! (Ngài làm việc đúng là rất nhanh gọn!)

Over complimenting! (Quá khen!)

Tạ Phong nhấp nhấp ngón tay lên thành ghế, đôi mắt trầm xuống vài độ, chuyển sang tiếng Trung mà tiếp tục trò chuyện.

Ngài làm vậy là có ý gì?

Giúp cậu!

Giúp tôi? Tạ Phong tỏ vẻ kinh ngạc.

Phải. Smith lại rất kiên quyết. Giúp cậu lấy lại những thứ vốn thuộc về cậu.

Rồi sau đó? Tạ Phong nhướn mày hỏi lại, sắc mặt Smith vậy mà vẫn như trước. Nếu tôi nói tôi không muốn thì ngài sẽ làm gì?

Smith nở nụ cười, cây gậy trên tay ông va vào mặt sàn, vang lên từng tiếng cộc cộc.

Cậu nhất định sẽ muốn nó!

Ngài chắc chắn?

Trong mắt cậu chứa đầy dục vọng.

Smith lại cười, nhìn Tạ Phong ngẩn người như bị nhắm trúng tim đen. Ông dám chắc chắn với phán đoán của mình.

Quả thật tôi có dục vọng, rất nhiều. Tôi muốn cướp của cậu ta một thứ, nhưng không phải là sự nghiệp hay tài sản của cậu ta.

Bàn tay Smith hơi ngừng lại, đôi mắt khép hờ nghiền ngẫm một lúc rồi nói :

Ta biết.

Ngài biết, vậy...

Nhưng ta muốn cướp lấy, DG là một miếng mồi béo bở không con thú nào không thèm muốn. Cậu nên biết điều đó!

Tạ Phong gật đầu hiểu ý, đứng dậy chào Smith rồi liền rời đi.

Đứa nhóc, con quá mềm lòng rồi!

Lý Chu Tư vừa mới ngủ dậy liền nghe tiếng chuông cửa, về mặt đây cấu gấu đi ra. Cánh cửa vừa mở, đập vào mắt cô là nụ cười như ánh chiều tà ấm áp đã lâu không thấy, tâm tình chợt trở nên kích động.

Con nhỏ này, còn dám vác mặt tới đây sao?!

Miệng thì là hét mà lại chạy đến ôm chặt lấy Lam Từ Tuyết khiến cô ngộp thở. Cô cười khô, vỗ vai Lý Chu Tư.

Đã lâu không gặp!

Cậu còn biết lâu sao? Đã mấy năm rồi đấy! Xem nào, sao cậu lại gầy thế hả? Cái tên kia không cho cậu ăn cơm à?! Lý Chu Tư nói một tràng không ngừng nghỉ, còn xoay cô vòng vòng, xem xét kĩ lưỡng từ đầu xuống chân, bệnh nghề nghiệp lại bắt đầu phát tác.

Lam Từ Tuyết cũng không tức giận, bởi cô biết Lý Chu Tư là thật lòng lo lắng cho cô, dù sao kể từ lần cuối cô tới đây khám bệnh cũng đã được mấy năm, chừng đó thời gian hai người vẫn chưa từng gặp lại.

Lý Chu Tư đột nhiên không kiểm tra nữa, ánh mắt tối sầm lại kéo cô vào nhà, tiện chân đá cánh cửa cái rầm.

Cậu có biết suy nghĩ không vậy? Nặng như vậy mà còn đứng đó cả buổi trời, muốn thành con heo nướng à!

Xem xét một chút, cô lại bảo : Không, là chuột nướng! Chuột cống nướng!!!

Lam Từ Tuyết cũng chỉ cười, cái tính độc mồm độc miệng, khẩu xà tâm Phật của Lý Chu Tư vẫn y vậy, hèn gì đã sắp ba mươi rồi mà chẳng ai thèm rước đi dùm.

Cậu lại nghĩ tới đến tuổi này vẫn không có ai chịu làm con rể mẹ tớ nên buồn thay chứ gì? Không cần, bõn cô nướng đây đầu không đội trời nhưng chân đạp đất, cho dù cả đời này không lấy chồng vẫn có thể an nhàn hạnh phúc. Lý Chu Tư vừa nói vừa vỗ ngực tự hào.

Ngược lại là cậu đó! Sao lấy chồng mà... Lý Chu Tư đột nhiên không nói nữa, cô nhìn về phía Lam Từ Tuyết thấy cô ấy vẫn đang cười, nụ cười dừng đọng với đời, bỏ ngoài tai mọi chuyện, lúc này mới im lặng, biết mình đã động đến vết thương của người khác.

Cũng là vết thương của chính mình.

Lam Từ Tuyết không trách Lý Chu Tư, bởi cô biết cô ấy không biết ác ý, và lại người cô ấy nói tới là Tạ Nhạc, mà cô với anh... thật ra quan hệ giữa hai người cũng chẳng có gì đáng nói.

Đi theo mình.

Lý Chu Tư đưa Lam Từ Tuyết vào một căn phòng đầy đủ các loại thiết bị tân tiến nhất. Cô đeo kính lên, khoác vào chiếc áo blouse trắng dài quá đầu gối, để Lam Từ Tuyết nằm lên giường, bắt đầu khởi động máy, tiến hành kiểm tra.

Thấy Lam Từ Tuyết hơi căng thẳng, Lý Chu Tư liền đùa :

Yên tâm, không chết sớm vậy đâu! Mình chỉ đang kiểm tra thôi!

Ừ! Lam Từ Tuyết gật đầu Chẳng qua là mình cảm thấy hơi lo lắng thôi...

Lý Chu Tư nhún mày không nói, tiếp tục việc mình nên làm.

Lam Từ Tuyết chống tay ngồi xuống ghế, cô day day huyết thái dương rồi cầm tách trà đặt trên bàn, uống một hớp, sắc mặt lúc này mới đỡ hơn một chút. Không phải vì làm kiểm tra toàn diện nên thấy mệt mà là do tối hôm qua cô không hề chợp mắt, lúc chiều còn bị ngâm nước lâu, nơi này gió to cứ lùa vào cửa sổ khiến cả người cô lạnh buốt.

Lý Chu Tư vừa lúc bước ra, trong tay cầm kết quả xét nghiệm, nhìn thấy Lam Từ Tuyết đang co người vì lạnh liền cau mày, đi tới đóng cửa sổ lại rồi ngồi xuống đối diện cô.

Rất lâu, rất lâu trước đó, Lam Từ Tuyết, Bích Chi và Lý Chu Tư là bạn bè thân thiết, lúc đó ba người vô tư hồn nhiên, sống một cuộc đời chẳng lo nghĩ. Cha mẹ của Chu Tư là bác sĩ, sau này cô cũng nối nghiệp họ, trở thành một nghiên cứu sinh, nhưng lại chọn một nơi heo lánh để thực hiện quá trình nghiên cứu của mình. Thời gian trôi dần, có quá nhiều chuyện phát sinh, Bích Chi và Lý Chu Tư có hiểu lầm sâu sắc, sau này đã rõ ràng mọi chuyện nhưng cả hai đều quá cao ngạo, chẳng ai chịu xin lỗi trước, mọi người cũng vì thế mà dần tách nhau ra.

Cho đến năm năm trước, vì một loại thuốc có liên hệ đến quá nhiều người mà họ lại gặp lại, đúng là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ.

Sức khỏe của cậu dạo này không tốt. Lý Chu Tư trực tiếp lột trần Có phải cậu bị bệnh thần kinh rồi không?! Ngay cả sức khỏe mình cũng không biết giữ gìn cho tốt, tớ nói cho cậu biết, cậu có chết xuống cũng chẳng ai thương tiếc đâu, phải tự lo cho mình trước đi kia! Lý Chu Tư nói liền một lèo, quá thật là tức đến hô hấp khó khăn.

Đúng là tớ điên thật! Lam Từ Tuyết mỉm cười Tớ nhớ cậu đâu phải bác sĩ tâm thần, sao biết hay vậy?

Lam Từ Tuyết cứ nghĩ Lý Chu Tư sẽ vừa thờ vừa đầu vồ mồm với cô, nhưng không, cô ấy chỉ lặng thinh nhìn cô, đôi mắt đượm nét buồn bã bất lực.

Tình hình tệ lắm sao? Lam Từ Tuyết vẫn mỉm cười, ánh mắt có chút lơ đãng.

...Ừ Lý Chu Tư không bình tĩnh được thế, giọng nói trầm xuống lẫn hơi run Nhưng vẫn chưa phải là quá muộn.

Từ Tuyết, nếu bây giờ cậu chấp nhận điều trị, tuy với tình hình sức khỏe hiện giờ của cậu có thể hơi gặp khó khăn, nhưng chi bằng càng sớm càng tốt, để lâu sẽ ảnh hưởng ít nhiều đến hiệu quả điều trị. Từ Tuyết, tớ không biết năm năm trước cậu vì lý gì không chịu lập tức điều trị, nhưng nếu bây giờ cậu còn cố chấp, e rằng thời gian còn lại sẽ không được lâu...

Tớ còn bao nhiêu thời gian?

Lý Chu Tư sụp mặt, nhìn vào kết quả xét nghiệm, đều đã xuống đến mức tệ hại nhất, cứ nghĩ đến khoảng thời gian ít ỏi đó, mắt cô lại nhòa đi.

...Nửa năm Lý Chu Tư ngược mặt lên, đôi mắt đỏ hoe Đờ ngốc! Nếu không chịu điều trị cậu chỉ còn ba tháng nữa thôi đấy! Cậu có biết không? Cô gào lên từng tiếng nước nồ đầy hoảng loạn, nắm lấy tay Lam Từ Tuyết.

Coi như tớ xin cậu, mau điều trị đi!

Trước mắt Lam Từ Tuyết tối sầm, chẳng còn gì ngoài những tiếng nấc nghẹn của Lý Chu Tư.

Nửa năm... Cô chỉ còn nửa năm nữa thôi sao?

Thời gian trôi nhanh thật. Nhanh thật.. Quá nhanh rồi...

Tế bào ung thư trong cơ thể cậu có dấu hiệu xuất hiện nhiều hơn. Là do di chứng của thuốc. Hiện giờ khả năng miễn dịch của cơ thể rất yếu, nếu gặp phải một loại vi-rút nào mạnh một chút liền có thể chết. Mặc dù kết quả xét nghiệm nói cậu còn nửa năm, nhưng ít hơn hay nhiều hơn tớ cũng không chắc được. Lý Chu Tư hít sâu một hơi, nói tiếp.

Nếu bây giờ tớ điều trị thì sao?

Lý Chu Tư nghe Lam Từ Tuyết nói vậy thì vui mừng khôn xiết, nắm chặt lấy tay cô :

Cậu chịu điều trị rồi? Yên tâm, tớ sẽ cố hết sức, y học bây giờ rất phát triển, tớ tin mình nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho cậu!

Lam Từ Tuyết không trả lời, nụ cười trên môi có chút gượng gạo, bàn tay bất giác siết chặt lại.

Đội tớ suy nghĩ chút đã...

Nội bộ DG mấy ngày nay trở nên hỗn loạn, bận nhất là phòng quản lý truyền thông, bởi lẽ nếu thông tin này lọt ra ngoài, giá cổ phiếu của DG có thể ở mức thấp nhất trong nhiều năm qua.

Công ty con chuyên về mảng thời trang mới được thành lập - CRUSH tiến hành mở show thời trang đầu tiên, đem sản phẩm của công ty trình diễn trước công chúng và những chuyên gia thời trang, mọi chuyện đã được sắp xếp ổn thỏa, trang phục đã may xong, nhà thiết kế cũng đã mời đến, thế nhưng khi hàng được vận chuyển từ Mỹ về đây, máy bay đã bốc cháy, thiếu rui sạch sẽ số hàng đó.

Nguồn khách hàng chủ yếu của đơn hàng lần này là giới thượng lưu, đa phần là phu nhân của những ông chủ lớn hay những người có quyền lực, quần áo của họ được may bằng loại vải tốt nhất, một số bộ còn được đính kim cương đá quý, giá trị không hề nhỏ, nhà thiết kế mà Tạ Nhạc mời về cũng đều là những người có danh tiếng trong giới, lại phải chi ra một khoản nữa. Lần này máy bay bị cháy, thiết kế sư gặp thương vong, tổn thất mà tập đoàn, nói đúng hơn là Tạ Nhạc phải chịu đã ở con số không lường được.

Lần đầu tiên Tạ Nhạc có cảm giác, ngay cả ông trời cũng muốn chống đối mình.

Anh dốc bao tâm sức cho việc này, muốn cho những người từng khinh thường anh nhìn thấy, anh là một người có thực lực, không phải là một kẻ vô dụng. Mọi việc đều đã được an bài hết thảy, cuối cùng lại không chống lại nổi ý trời.

Mà có khi cũng không phải là ý trời.

Chuyện xảy ra vào hôm thứ sáu, đến giờ vẫn không rõ nguyên nhân. Số tiền thiệt hại đến giờ vẫn chưa thống kê hết, phía bên kia không hiểu sao lại giục giao hàng, tình hình càng trở nên rối ren.

Không phải là không có cách giải quyết. Phía bên kia anh có thể dàn xếp, nói họ cho thêm ít thời gian, miệng của mấy lão già kia cũng có thể làm cho

ngậm lại, thông tin được bịt kín nhất định sẽ không làm cổ phiếu của tập đoàn sụt giảm.

Quan trọng là phải có tiền. Hơn nữa còn rất nhiều.

Cách duy nhất anh có thể nghĩ tới bây giờ là nhanh chóng cho người làm lại lô hàng đó, nhưng nhanh nhất cũng phải nửa tháng, hơn nữa số tiền đầu tư lại lớn, mà anh, lại chẳng biết đào đâu ra vốn.

Lòng tự trọng không cho phép anh đi cầu xin mấy lão già đó, cũng không thể vay ngân hàng, như vậy chẳng phải là thừa nhận anh đã thất bại rồi sao?

Đã mấy đêm không ngủ, suốt ngày hết chạy qua chỗ này lại phải đến chỗ kia, cho dù là cơ thể làm bằng thép chưa chắc đã chịu được.

Tạ Nhạc quăng tập tài liệu lên bàn, ánh mắt mệt mỏi muốn đổ sụp xuống thật sự nhắm lại, cằm đã lún phún râu xanh. Anh day day huyết thái dương, nói với thư kí đứng bên cạnh :

Phía bên kia đã xử lí xong chưa?

Thư kí không dám chậm trễ, vội chạy đến thông báo tình hình :

Thưa Chủ tịch, đám cháy về căn bản đã được dập tắt, cũng may là không có thương vong về người, các nhà thiết kế chỉ bị thương, đều đã được đưa tới bệnh viện, có điều toàn bộ mọi thứ trên máy bay đã cháy rụi rồi ạ... Thư kí nói xong liền nhìn về phía anh.

Tạ Nhạc đã mệt đến nỗi chẳng buồn nhắc tay, nghe xong cũng chỉ thở ra một hơi, cho thư kí lui ra ngoài.

Thư kí vừa đóng cửa, điện thoại đã reo lên, dù đã biết trước chỉ nghe được những thứ khiến bản thân mệt mỏi thêm nhưng anh lại không thể không làm, nhắc ống nghe lên.

Xin chào, tôi là thư kí của ngài Smith.

Tạ Nhạc nghe được người gọi tới ngoài dự đoán liền bật dậy, đôi mắt ảm đạm lóe lên một tia sáng.

Ngài Smith có chuyện gì sao?

Cũng không có gì, nghe nói quý công ty gặp chuyện, ngài Smith muốn nói chuyện với ngài.

Ngón tay Tạ Nhạc khẽ nhịp từng nhịp trên bàn, sắc trời ngoài cửa sổ tối dần, chỉ có đôi mắt anh là không ngừng phát sáng, khóe môi Tạ Nhạc khẽ kéo lên, lộ ra một nụ cười.

Được, ông ấy muốn gặp mặt ở đâu?

Địa điểm là...

Buổi chiều, Lam Từ Tuyết vừa về đến nơi Đồng Đồng đã chạy ra ôm chầm lấy chân cô, được mẹ bế lên, cô bé cười híp mắt rồi đưa tay sờ loạn xạ trên gương mặt Lam Từ Tuyết, đôi mắt trong veo như sương sớm, nụ cười tươi như ánh nắng mặt trời mùa thu.

Lúc này ba gọi điện về! Cô bé reo lên, nom rất thích thú.

Ồ, vậy à? Lam Từ Tuyết cũng phối hợp với cô bé, bày ra vẻ mặt ngạc nhiên không tưởng được.

Đồng Đồng cười khúc khích, mặc dù cô bé không thấy gì, nhưng cô có thể mừng tượng ra được vẻ mặt của mẹ lúc này.

Lam Từ Tuyết bế con gái vào nhà, Đồng Đồng vừa đặt chân xuống đã nhớ lại một chuyện quan trọng, kéo kéo tay áo mẹ mình :

Lúc này còn có một chú gọi điện cho mẹ đó ạ!

Chú nào?

Con cũng không biết, chú nói gọi vào máy mẹ không được nên gọi vào máy bàn, còn dặn con mẹ về thì nhắc mẹ gọi lại cho chú.

Trong đầu Lam Từ Tuyết vụt lên một cái tên, bàn tay cô khẽ run lên.

Chú ấy còn nói gì với con nữa không?

Đồng Đồng ngẩn ra một lúc rồi lắc đầu. Bàn tay đang siết chặt của Lam Từ Tuyết từ từ thả lỏng ra, cuối cùng cũng được thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra chú kì lạ kia còn nói với Đồng Đồng Cháu rất giống mẹ cháu, chú cũng muốn có một đứa con gái như cháu vậy. nhưng cô bé thấy câu này chẳng có gì lạ nên mới không nói với mẹ.

Lam Từ Tuyết bản thân nhìn điện thoại trên tay mình, nếu không phải đột nhiên nó lại đổ chuông, chắc cô vĩnh viễn cũng không dứt ra được khỏi những

suy nghĩ đó.

Từ Tuyết...

Lam Từ Tuyết máy móc À một tiếng không rõ, ngược lại bên kia Tạ Nhạc có vẻ rất cao hứng, trong giọng nói tràn ngập ý cười.

Một lát xong việc tôi sẽ đưa em và Đồng Đồng ra ngoài ăn, em không cần nấu nướng gì đâu.

Ừm..

Đồng Đồng sao rồi? Tôi nghe người giúp việc bảo nó sốt cao lắm.

Không sao.

Tạ Nhạc còn định nói thêm nhưng thư kí đã bước vào, bên kia điện thoại vọng lên rất nhiều thanh âm hỗn tạp, Lam Từ Tuyết thấy đau đầu, liền cúp máy. Chính cô cũng không biết sao lúc này mình lại mất kiên nhẫn đến vậy.

Mỗi lần đứng trước mặt Tạ Nhạc, nói chuyện với anh, cô đều phải gồng mình lên, chẳng thể nào tự nhiên được. Nếu Tạ Phong là nỗi đau ám ảnh của quá khứ kéo dài đến bây giờ thì Tạ Nhạc lại là nỗi lo lắng mỗi khi màn đêm buông xuống của cô, cho dù có chết cũng không rời bỏ được.

Điện thoại lần thứ hai rung lên, cuối cùng cô cũng hiểu được tại sao người ta bỏ trốn lại không mang theo điện thoại. Bởi vì nó phiền chết được!

Ai vậy?

Giọng Lam Từ Tuyết có phần gắt gỏng, người kia lại im lặng không nói càng khiến cô bức bối hơn.

Sao nghe giọng cô chẳng vui chút nào vậy? Chẳng phải Tạ Nhạc đã được vớt ra khỏi biển lửa rồi hay sao?

Tạ... Phong?

Mẹ, mẹ! Con muốn ăn cua! Đồng Đồng chỉ về phía bàn ăn, đầu lắc lắc, cả thân mình đều giãy giụa trong lòng Lam Từ Tuyết.

Qua một lúc vẫn chưa thấy mẹ mình nói gì, cũng không dứt mình ăn, Đồng Đồng hờn dỗi ngồi qua một bên.

Tạ Nhạc bế cô bé lên ghế ngồi đằng hoàng, lại nhìn về phía người đối diện.

Nơi đây là nhà hàng năm sao duy nhất trong thành phố, không gian cực kì rộng lớn xa hoa. Ánh đèn màu vàng kim nhàn nhạt từ trên cao tỏa xuống, chiếu lên gương mặt đang nhìn ra phía ngoài cửa sổ của cô.

Tạ Nhạc dường như có thể nghe thấy tiếng thở của mình, không quá vội vã hay ngưng trọng, mà là cực kì bình ổn, vốn dĩ tâm trạng anh lúc này rất kích động, muốn chia sẻ niềm vui với cô, thế nhưng chẳng biết bắt đầu từ đâu. Không thể không nói, Lam Từ Tuyết khi im lặng luôn tạo cho người ta cảm giác áp bách, như một đóa hoa kiêu ngạo người ngoài chẳng thể chạm vào.

Hai người vẫn luôn xa cách như vậy sao?

Nhạc.

Ừ?

Anh nhìn xem, thành phố này đẹp như vậy!

Tạ Nhạc ngây ngốc nhìn cô, máy móc gật đầu một cái. Khóe môi Lam Từ Tuyết hơi nhếch lên, vẽ thành một nụ cười, cô vươn tay xoa đầu Đồng Đồng đang thiêu thiêu ngủ, gục đầu lên đùi mình.

Mọi chuyện vẫn ổn chứ?

Tạ Nhạc hơi bất ngờ vì câu hỏi của Lam Từ Tuyết. Đây là lần hiếm hoi cô có hứng thú với công việc của anh.

Đương nhiên là rất tốt! Chuyện làm ăn của tập đoàn đạo này rất tốt, ngay cả CRUSH cũng có nhiều cơ hội phát triển. Em yên tâm, dư sức để nuôi em và Đồng Đồng!

Tạ Nhạc nói rất hăng say, vừa nói vừa uống rượu. Lam Từ Tuyết ngồi đối diện anh, thỉnh thoảng lại hất lộn tóc rối của anh về sau, lau mồ hôi cho anh, phối hợp gật đầu vài cái, cười vài cái nghe anh kể chuyện.

Đồng Đồng nằm dài ra ghế, ngủ trên đùi mẹ, gương mặt say ngủ bình yên đến kì lạ.

Lam Từ Tuyết nhìn Tạ Nhạc đã thấm men say, cô cũng nhấp một ngụm rượu vang, như để tăng thêm dũng khí cho chính mình.

Nhạc à, anh có muốn nhận Đồng Đồng là con gái không?

Tạ Nhạc ngược mắt lên nhìn cô, đôi mắt sáng như vàng sao đêm.

Em nói gì vậy! Chẳng phải Đồng Đồng vẫn luôn là con gái tôi còn gì? Em là vợ tôi, nó là con gái tôi!

Mọi thứ trước mắt cứ nhòe nhòe nhưng đầu óc Tạ Nhạc lại cực kì thanh tỉnh, từng câu mà Lam Từ Tuyết nói anh không hề bỏ sót chữ nào.

Lam Từ Tuyết mỉm cười, mặc Tạ Nhạc làm càn, chỉ đưa tay vuốt tóc anh.

Không giống nhau!

Có gì không giống?

... Khoảng thời gian này em có vài việc cần phải giải quyết, không thể ở bên Đồng Đồng nhiều, tôi muốn nhờ anh chăm sóc con bé, à... như cha của nó vậy. Và lại tôi muốn điều trị, chỉ sợ con bé biết...

Được! Tạ Nhạc nói bằng giọng chắc nịch Em cứ yên tâm mà điều trị, tốt nhất là dọn đến ở với Chu Tư luôn cũng được! Bao giờ em điều trị xong, tôi sẽ trả lại cho em một con heo mập mập trắng trẻo, chỉ có béo lên chứ không ốm đi!

Lam Từ Tuyết bật cười, nói : Cảm ơn anh!

Tạ Nhạc và Lam Từ Tuyết đều là những người nói được làm được, hơn nữa còn làm rất nhanh! Trong lúc Đồng Đồng còn đang ngây ngô không biết gì thì Lam Từ Tuyết đã nghỉ việc ở AW, Tạ Nhạc còn giúp cô thu xếp đồ đạc, ngày mai sẽ chuyển đi.

Cho tới anh vẫn chưa từng nghi ngờ lời cô nói, mặc dù nó hơi khó tin, nhưng anh vẫn chọn tin tưởng cô.

Ngày mai Lam Từ Tuyết sẽ chính thức chuyển đi, cô dùng cả buổi chiều này để ở cạnh Đồng Đồng. Cô đem con bé đến Wisteria, cùng làm, cùng pha cà phê, cùng đứng ở quầy thu ngân, đến lúc Đồng Đồng chơi mệt mà thiếp đi, cũng đã là xế chiều.

Hoàng hôn cuối thu mang hơi nắng nhàn nhạt, hòa cùng mùi của hơi đất bốc lên sau cơn mưa. Lam Từ Tuyết ngồi bên cửa sổ, pha cho mình một ly Cappuccino, từ từ thưởng thức.

Vị cà phê đắng hòa cùng vị ngọt của sữa, trở thành một thức uống mê người. Giờ đang là giờ tan tầm, đúng lí là quán rất đông khách, nhưng Lam Từ Tuyết lại treo biển tạm nghỉ, một mình ngồi trong góc nhấm nháp sự tĩnh lặng này một mình.

Cánh cửa đã lâu không mở đột nhiên bật ra, tiếng chuông gió leng keng vang lên trong gió.

Anh sẽ luôn ở đây, ngay phía sau em. Chỉ cần em quay đầu, nhất định sẽ nhìn thấy anh.

Như một phản xạ không điều kiện, Lam Từ Tuyết xoay người nhìn về cánh cửa, rồi lại ngẩn người.

Lần thứ 88, anh thất hứa.

Bích Chi đã đến trước mặt Lam Từ Tuyết mà vẫn thấy cô ngẩn người, dường như không nhìn thấy mình, bèn gõ lên trán cô một cái.

Lam Từ Tuyết bị đau mà tỉnh lại, cô khẽ cười với Bích Chi rồi đứng dậy, lấy cho Bích Chi một ly Cappuccino khác.

Đã nói là tớ không thích uống thứ này rồi mà! Bích Chi oán giận nhìn chòng chọc vào ly cà phê trước mặt, lần nào tới Lam Từ Tuyết cũng mời cô uống thứ này.

Nhưng tớ thích!

Lúc trước cậu đâu có...?

Giờ thì có rồi!

Bích Chi thờ dãi, thua cuộc, cô cãi không lại Lam Từ Tuyết.

Sao hôm nay lại rảnh rỗi đến đây vậy?

Đương nhiên phải đến, nếu không cậu chết lúc nào tớ cũng không hay! Chẳng qua gần đây hơi bận, nếu không tớ sẽ cột cậu ở bên cạnh, có muốn nhúc nhích cũng phải hỏi ý kiến tớ!

Lam Từ Tuyết phì cười, đã rất lâu rồi cô mới cười như vậy, không gượng gạo hay mang chút giả tạo nào.

Lão chồng nhà tớ mới đi công tác về, đem một đồng đặc sản ở vùng Giang Nam về, để vài hôm nữa tớ bảo lão đem qua cho cậu một ít! Bích Chi cau mày nuốt ngụm cà phê trong miệng Coi như là trả tiền đồ uống, lần sau nhớ mang cho tớ sữa hay thứ gì ngọt ngọt ấy!

Lam Từ Tuyết cười cười, đặt tách cà phê trong tay xuống: Không cần đâu, ngày mai tớ dọn đi rồi.

Bích Chi giật mình: Đi đâu?

Đến nơi tớ cần đến.

Tớ đã trốn tránh quá lâu rồi, giờ Đồng Đồng đã có người chăm sóc, Từ Trình đã thành gia lập thất, tớ cũng đã tìm được người thay tớ báo đáp Tạ Nhạc.

Con gái của tớ... nó cô đơn quá lâu rồi, chỉ một thời gian nữa thôi, tớ sẽ đến bên nó, đến lúc đó, tất cả những người quan trọng với tớ trên đời này đều có thể hạnh phúc.

Giọng Lam Từ Tuyết run run, cả thân người đều đang run lên, tầm mắt trở nên nhạt nhòa.

Phải... ngoại trừ cô ra tất cả mọi người đều sẽ hạnh phúc... Nếu bắt buộc phải đau khổ, một người là đủ rồi!

Cậu vẫn chưa nói cho hấn ta biết sao?

Bao nhiêu năm qua, Bích Chi vẫn luôn có một thắc mắc chẳng khi nào được giải đáp, tại sao Lam Từ Tuyết cứ luôn im lặng? Đây rõ ràng không phải là tính cách của cô ấy! Không nói cho Lam Từ Uy và Lam Từ Trình vì sợ hai người đó lo lắng, nhưng tại sao lại không nói cho Tạ Phong biết? Suy cho cùng, mọi chuyện cũng là do hấn mà ra!

Nói thì có ích gì?

Năm năm rồi, ngoại trừ việc tớ vẫn yêu anh ấy ra, tất cả mọi thứ đều đã thay đổi rồi!

Nếu năm năm trước tớ không thể giữ anh ấy lại bên mình, vậy năm năm sau nói nhiều còn có tác dụng gì nữa?

Có nhiều lời, không cần nói sẽ tự hiểu. Sự thật thường không mấy đẹp đẽ, chôn vùi một ít cũng không sao.

Bích Chi buông Lam Từ Tuyết ra, bàn tay bị cô nắm chặt lấy.

Khoảng thời gian tớ không có nhà, cậu nhớ thay tớ để mắt đến Đồng Đồng một chút. Còn nữa...

Tạ Nhạc chứ gì? Lần này cậu dùng cớ gì để lừa anh ta vậy? Bích Chi nhíu mày, hèn gì Lam Từ Tuyết chủ động nói với cô nhiều như vậy, cô nên thấy vui hay lo lắng đây?

Lam Từ Tuyết cười cười : Tớ nói đến nhà Chu Tư để điều trị.

Nghe thấy hai tiếng Chu Tư, Bích Chi liền biến sắc, ánh mắt nhìn vào không trung đột nhiên sắc bén hơn bội phần, ngay cả giọng nói cũng lạnh buốt.

Lý Chu Tư? Cậu không sợ lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy sao mà còn nói đến chỗ cô ta điều trị? Đây chẳng phải là cái cớ hay nhất cho hai người kia gặp nhau sao? Cậu đã quên là...

Bích Chi! Lam Từ Tuyết hét lên, gần từng chữ Cậu bình tĩnh chút đi! Sao cứ đụng đến Chu Tư là cậu lại mất bình tĩnh như vậy?

Bích Chi ngẩn người ra một lúc rồi mới phản ứng lại, Lam Từ Tuyết rất ít khi quát mắng cô, mà lần này lại còn là vì Lý Chu Tư kia!

Bích Chi tức đến không nói nên lời, vừa nghiến răng vừa cầm lấy túi sách lao ra khỏi quán, còn không quên đáp trả vào mặt Lam Từ Tuyết một câu.

Lam Từ Tuyết! Đồ ngốc!

Mấy hôm nay xảy ra nhiều chuyện khiến lòng Lam Từ Tuyết lại nặng thêm mấy phần, nhưng nút thắt bấy lâu trong lòng cô cuối cùng đã tìm được cách gỡ. Thời gian lúc này đã chẳng còn quan trọng nữa.

Lam Từ Tuyết đang xếp quần áo cho vào balo thì Đồng Đồng chạy vào, vấp phải chân cô rồi nằm gọn trong lòng cô.

Mẹ ơi, ba nói mẹ sắp phải đi rồi à? Đôi mắt Đồng Đồng ngập nước như chực khóc, nhưng cô bé chỉ lấy tay quệt đi.

Lam Từ Tuyết đau lòng xoa đầu con gái, ừm một tiếng.

Đồng Đồng nhào đến, ôm chặt lấy cô, đầu rúc trong ngực cô, chốc sau nơi đó đã ướt đầm.

Mẹ cứ yên tâm, Đồng Đồng sẽ chăm sóc tốt cho mình... hức... chăm sóc cho cha nữa... hức...

Được, mẹ biết Đồng Đồng rất ngoan mà! Nếu có cơ hội mẹ sẽ về thăm con mà!

Đồng Đồng so với những đứa trẻ khác có phần mạnh mẽ hơn, nhưng dù gì nó vẫn là trẻ con, mẹ đối với nó là chỗ dựa lớn nhất, giờ mẹ không ở bên nó

nữa, nó rất buồn.

Từ lúc đó đến tối Lam Từ Tuyết đi một bước Đồng Đồng liền đi theo một bước, một chút cũng không rời, đến lúc đi ngủ lại ôm chặt Lam Từ Tuyết không chịu buông ra.

Mẹ, sao mẹ không sinh em?

Lam Từ Tuyết ngẩn người, nhất thời không thích ứng kịp.

Sao con lại hỏi vậy?

Tại vì... nếu có em, lúc mẹ đi con sẽ không phải ở một mình, sẽ có người chơi cùng con, ăn cùng con, ngủ cùng con! Mặc dù con không thể nhìn thấy em, nhưng con chắc chắn sẽ rất thương em ấy!

Lam Từ Tuyết rất muốn cười, nhưng lại cười không nổi.

Mẹ? Đồng Đồng không nghe mẹ lên tiếng, cô bé liền quơ tay lung tung, đến khi nằm gọn trong lòng Lam Từ Tuyết rồi mới an lòng.

Thật ra con có một chị gái...

Đồng Đồng tròn mắt kinh ngạc, giật giật tay áo Lam Từ Tuyết.

Vậy chị ấy đâu ạ?

Chị con... vẫn ở nhà cũ.

Chị ấy không sợ sao ạ?

Không đâu, chỉ một thời gian nữa thôi, mẹ sẽ đến ở cùng chị con.

Mẹ dẫn con theo với!

Lam Từ Tuyết cúi xuống hôn lên trán Đồng Đồng một cái rồi tắt đèn, vén chăn lại cho cô bé.

Con ngủ đi, sáng mai còn đi học sớm!

Làm sao mẹ có thể để con... đến đây được?

Trời đột nhiên trở lạnh. Vừa mở mắt đã thấy sương đêm đọng lại thành những bông tuyết trắng trên cửa sổ. Tuyết rơi cuối mùa thu.

Lam Từ Tuyết định để Đồng Đồng ngủ thêm nên không gọi con bé dậy, đến lúc ra xe chỉ có một mình Tạ Nhạc tiễn cô. Lúc này mặt trời vẫn còn chưa ló dạng.

Tạ Nhạc khoác lên vai Lam Từ Tuyết cái áo bông dày cộm.

Nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng lo lắng gì cả, ở đây có tôi rồi!

Lam Từ Tuyết gạt đầu, bàn tay bầu chặt lên áo, lúc cô định vào trong xe thì cổ tay bị giữ lại.

Em không có gì giấu tôi đâu, phải không? Tạ Nhạc nói rất chậm, gió lạnh khiến tay anh run lên từng đợt nhưng lại không hề nói lòng sự chiếm giữ đối cô.

Lam Từ Tuyết hơi nheo mắt rồi cười nhẹ, rút cổ tay ra khỏi bàn tay Tạ Nhạc rồi rời đi.

Xe tiến thẳng theo hướng ngoại ô mà chạy, Tạ Nhạc đứng trước cửa nhà, hai tay lạnh cóng cho vào túi quần, châm một điếu thuốc, đứng nhìn theo đến khi chiếc xe ra khỏi tầm mắt mới vào nhà.

Tạ Nhạc vừa mở cửa đã thấy Đồng Đồng đứng đó, dường như đã đứng rất lâu rồi.

Cha?

Ừm! Tạ Nhạc bế Đồng Đồng lên, xoa đầu con bé rồi đưa nó về phòng ngủ.

Lúc đặt lưng xuống giường, Đồng Đồng đã níu tay Tạ Nhạc hỏi một câu :

Cha ơi, có phải con có một người chị gái không?

Tạ Nhạc sững người, đứng bất động hồi lâu, mãi cho đến khi Đồng Đồng giật giật tay áo, anh mới bừng tỉnh.

Phải, nhưng chị gái của con... đã mất rồi!

Đến khi ra đến rìa thành phố, chắc chắn đã rời khỏi tầm mắt của Tạ Nhạc rồi, Lam Từ Tuyết liền bảo tài xế cho xe quay đầu lại khu trung tâm.

Nhà của Tạ Nhạc ở phía Bắc của khu trung tâm, còn nơi mà lúc này Lam Từ Tuyết đang đến là phía Tây của khu trung tâm.

Xe dừng lại trước một tòa chung cư cao cấp, Lam Từ Tuyết dẫn dò lái xe vài câu rồi bước vào trong.

Cô dừng chân ở phòng 113 rồi lấy chìa khóa trong túi ra, mở cửa nhà.

Một căn hộ rộng lớn hiện ra trước mắt cô, tổng cộng có 2 phòng ngủ, 1 phòng bếp, 1 phòng tắm và 1 phòng khách. Căn hộ được trang trí theo lối kiến trúc của người châu Âu cổ nhưng lại quá đơn giản, trong nhà không có quá nhiều đồ gia dụng.

Gọi là một phòng nghỉ xa hoa thì đúng hơn là một căn nhà.

Lam Từ Tuyết vốn có ý định dọn dẹp sơ qua trước, nhưng trong nhà chẳng có mấy thứ, lại càng gọn không thể tả, nên cô đành xắn tay áo lên, vào bếp chuẩn bị bữa sáng.

Bây giờ mới có 6 giờ rưỡi, nhìn qua cửa sổ vẫn thấy sắc trời mù mịt, mặt trời vẫn chưa mọc.

Trong bếp nhờ có hơi người mà dần ấm lên, hương thơm của thức ăn lan tỏa khắp cả căn nhà.

Dọn đồ ăn lên bàn xong cũng mới có 7 giờ, Lam Từ Tuyết bèn ra siêu thị gần đó mua hoa và trái cây về, đến khi cô dọn dẹp xong thì chuông cửa cũng đúng lúc vang lên.

Tạ Phong nhìn thấy Lam Từ Tuyết, đầu tiên là sững sờ, sau đó là hạnh phúc, cuối cùng là tràn đầy cảm phẫn, thất vọng và đau đớn.

Thấy hắn uống say khướt, thân mình lao đảo, phải chống tay vào thành cửa mới miễn cưỡng đứng được, Lam Từ Tuyết bèn vương tay ra, đỡ lấy Tạ Phong, lúi lúi kéo kéo hắn về phòng ngủ.

Tạ Phong cũng không từ chối, phần vì hắn đã mệt đến nỗi không muốn hất tay ra, phần vì đã là chuyện cô tự nguyện, hắn sẽ không từ chối.

Cho đến khi đặt lưng xuống giường, mí mắt sắp sụp xuống đến nơi, hắn mới thều thào :

Tôi muốn ăn cháo em nấu... Nói xong thì liền ngủ mất.

Lam Từ Tuyết dèm lại chăn cho Tạ Phong rồi mới đi ra ngoài, khép cửa lại, nắm tay lại bất giác siết chặt.

(ù ối, lâu quá mới gặp ><)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

CHƯƠNG 60.1

Đến khi Tạ Phong mơ màng tỉnh dậy thì sắc trời bên ngoài cửa sổ đã tối đen như mực. Đồng hồ tích tắc điểm 12 giờ.

12 giờ?! Chắc, không ngờ lại ngủ lâu đến như vậy.

Đầu vẫn cứ ong ong không dứt, Tạ Phong vén chăn lên, bước ra khỏi phòng. Trước mắt hắn vẫn là một mảng tối đen như mực như mọi ngày, không một ánh đèn dù chỉ là le lói, không một hơi ấm dù chỉ là yếu ớt.

Rốt cuộc hắn đang đợi gì? Đang mong mỏi điều gì?

Ngay cả hắn cũng không xác định được.

Tách, điện ở phòng kế bên được bật lên, căn phòng đó vốn là phòng cho khách, nhưng Tạ Phong làm gì có ai để mà mời đến ở lại qua đêm, thành ra nó nghiêm nhiên trở thành kho chứa đồ tạm thời của hắn.

Nhìn thấy Tạ Phong, Lam Từ Tuyết cũng không lộ vẻ giật mình hay vui sướng gì, cô dụi dụi đôi mắt mới vừa nhắm lại, không nói một lời liền tiến vào phòng bếp, nhắc nồi cháo lên bếp rồi bật lửa hâm lại, đến khi cháo sôi thì nhắc xuống, múc ra bát rồi để trên bàn, còn múc sẵn một ly nước có màu vàng

nhặt như trà để bên cạnh, xong xuôi rồi mới dụi mắt lần nữa rồi vào phòng.

Cả quá trình chỉ có tiếng va chạm leng keng của đồ vật, ngay cả hơi thở của hai người cũng đều bị áp chế xuống.

Đến khi Lam Từ Tuyết rời đi, Tạ Phong vẫn chưa hoàn hồn lại được. Con đầu đầu lại ập đến, hấn day day huyết thái dương, ngồi vào bàn ăn.

Khói từ bát cháo nóng hồi bốc lên, phả vào mặt hấn. Hấn như người điên cầm muỗng lên rồi lại buông xuống, cuối cùng là hất đổ toàn bộ những thứ trên bàn.

Tiếng loảng xoảng chói tai như vậy Lam Từ Tuyết đương nhiên nghe thấy, nhưng cô vẫn không mở mắt, nằm yên trên giường. Ngoài trời kia không một vì sao, dù mở mắt hay không thì thứ cô có thể nhìn thấy chẳng phải đều là bóng tối thôi sao?

Đến khi nhìn thấy chất lỏng màu đỏ rục từ tay mình chảy xuống bàn, Tạ Phong mới hoàn hồn, hấn lấy mảnh vờ thủy tinh găm trong tay ra rồi rửa sơ bàn tay đầm máu qua nước, không thêm làm gì thêm mà đi vào phòng, đóng cửa cái rầm rồi lao lên giường ngủ.

Một đêm yên tĩnh đến lạ thường.

Điều đáng ngạc nhiên là trong hai ngày tiếp theo mọi chuyện vẫn như cũ diễn ra, hai người cũng rất ăn ý mà hiếm khi chạm mặt cùng nhau, khi Tạ Phong đập đồ xong thì Lam Từ Tuyết sẽ thu dọn, khi Lam Từ Tuyết ra khỏi nhà thì Tạ Phong lại quay về, đến nỗi Lam Từ Tuyết có phần không tin được, hai người rõ ràng đâu có thỏa thuận như vậy.

Nhưng như vậy cũng không phải không tốt.

Khúc mắc giữa hai người nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ nhưng vẫn luôn tồn tại, dù là Tạ Phong bất chấp tất cả kéo cô về bên mình hay Lam Từ Tuyết bỏ mặc mọi thứ để đến bên hấn, đều tuyệt nhiên không thể giải quyết được vấn đề đó.

Lam Từ Tuyết không biết mở miệng như thế nào.

Cô không tính nói cho Tạ Phong biết mọi chuyện, nhưng cô cũng biết chắc không thể dấu đến cuối đời.

Nếu như vậy cũng tốt mà.

Vì tính chất công việc, hầu như đêm nào Tạ Phong cũng về trễ, hơn nữa trên người còn nồng nặc mùi rượu. Lam Từ Tuyết đã nấu xong canh giải rượu và chuẩn bị nước ấm nhưng Tạ Phong vẫn chưa về, bình thường giờ này hấn đã về nhà rồi.

Chuông cửa vang lên, Lam Từ Tuyết đặt cốc nước trong tay xuống bàn, vội cời tạp dề chạy ra mở cửa.

Tạ Phong say bí tỉ, phải có người dìu mới về được đến đây, mà người đó lại là Nghiêm Đình Đình.

Lam Từ Tuyết không biết hình dung cảm xúc của mình lúc này thế nào, cô máy móc đỡ lấy Tạ Phong vào nhà, đặt lên ghế sofa rồi mới như sức nhớ lại nhìn về phía cửa, Nghiêm Đình Đình vẫn chưa rời đi.

Nghiêm Đình Đình nhìn rất bình tĩnh, không chút kinh ngạc khi thấy cô ở đây, có lẽ đã biết trước. Cô ta lấy tay vuốt thẳng lại mái tóc hơi rối của mình, thản nhiên nói :

Mặc dù tôi không thích cô đến gần anh ấy nhưng nghĩ kĩ thì dù sao cô cũng đã kết hôn rồi, anh ấy ở một mình lại buồn chán nên thôi, tôi cứ mắt nhắm mắt mở cho qua vậy, nhưng tôi nói cho cô biết, nữ chủ nhân của căn nhà này sẽ không rộng lượng như vậy đâu.

Không gian chìm đắm trong âm thanh của gót giày va chạm vào mặt sàn, cái thứ âm thanh như dẫn xé tâm can đó cứ vang vọng trong đêm.

Lam Từ Tuyết lại ngẩn người, đến khi cô hồi tỉnh cũng đã là mười lăm phút sau.

Tạ Phong nằm dài trên ghế sofa, mùi rượu nồng nặc gấp mấy lần mọi khi, miệng còn không ngừng lẩm bẩm gọi tên một người.

Đình Đình... Đình Đình...

Bàn tay đang cời caravat của Lam Từ Tuyết khựng lại, tim đập chậm từng nhịp hựt hấn, môi bị cô cắn chặt đến ứa máu, cổ ngăn nước mắt trào dâng khỏi khóe mi. Nếu có thể, cô chỉ muốn khóc òa lên, khóc đến khi không còn nước mắt, tim không đau nữa.

Tạ Phong trở mình, cả người gần như tựa hấn vào người Lam Từ Tuyết, mùi rượu dường như khiến cô say theo.

Lam Từ Tuyết một tay luồn qua nách hấn, một tay đỡ lấy tay hấn khoát lên vai, chặt vật đỡ Tạ Phong vào phòng. Hấn cao hơn cô, lại nặng hơn cô nhiều lần, bây giờ còn không chút sức lực hoàn toàn lấy người cô làm điểm tựa, Lam Từ Tuyết chợt cảm thấy Nghiêm Đình Đình đúng là rất tài giỏi mới có thể đưa được Tạ Phong về đây.

Cô thả Tạ Phong xuống giường, sóng lưng đau ê ẩm, vốn dĩ mấy ngày nay thời tiết thay đổi, trời cứ đổ mưa, vết thương cũ của cô lại phát tác, bây giờ lại càng đau hơn, cả người như bị rút hết sức lực.

Gió đột nhiên thổi mạnh bên tai, không gian trước mắt trông chốc lát bị đảo lộn, đến khi Lam Từ Tuyết định thần lại được thì đã bị Tạ Phong đè xuống giường, hai tay giơ lên cao hơn đầu bị hắn giữ chặt.

Lam Từ Tuyết ngoài kinh ngạc thì còn là sợ hãi, cô chưa từng nhìn thấy Tạ Phong như vậy, đôi mắt và sức lực của một con mãnh thú hung hãn, đã làm le con mồi nhỏ bé từ lâu.

Viên mắt hắn đỏ rực như máu, mồ hôi chảy dài trên gò má, cằm lún phún râu chưa cạo, lúc cạo lên mặt sẽ khiến cô đau rát, hai tay giữ lấy cổ tay cô, siết chặt. Cảm giác đau đớn nhanh chóng ập đến, Lam Từ Tuyết muốn mở miệng, nhưng miệng cô đã bị Tạ Phong chặn lại. Hắn điên cuồng hôn, điên cuồng quần lấy môi lưỡi cô, trong miệng chớp mắt ngập tràn vị tanh mặn của máu.

Lam Từ Tuyết cố sức vùng vẫy, nhưng cô càng vùng vẫy hắn càng giữ chặt cô, ngay cả hai chân cũng bị hắn dùng chân kim chặt, cả người Lam Từ Tuyết gần như lọt thỏm trong lòng Tạ Phong.

Lưng bị đè ép truyền đến từng đợt đau đớn, môi cũng bị cắn nát. Tim Lam Từ Tuyết đập mạnh, không hề vì khoái cảm mà vì sợ hãi, hoảng hốt hòa lẫn đau đớn của thể xác.

Tạ Phong... Phong... xin anh, bình tĩnh lại... xin anh, đừng mà...

Lam Từ Tuyết dùng chút sức lực còn lại của mình khẩn khoản cầu xin, cô không hiểu sao hắn lại đột nhiên như phát điên lại vậy, hành động không giống hẳn chút nào, nhưng cô biết hắn định làm gì, cứ nghĩ đến đó cả người cô lại run rẩy.

Trong đầu như có một sức mạnh cứ thôi thúc hắn mau đè người dưới thân xuống mà xâm phạm, nhưng khi hắn loáng thoáng nghe thấy tiếng cầu xin hòa lẫn vào âm thanh nước nôi, cả người hắn đột nhiên cứng lại.

Người này là người để hắn thương yêu cưng chiều, không phải để hắn hành hạ như vậy...

Xin anh... tôi đã kết hôn rồi... Tạ Nhạc...

Nghe rõ chưa? Cô ấy đã kết hôn rồi! Mày còn chần chờ gì chứ? Cô ấy đã không còn là của mày nữa rồi, chỉ có làm như thế mày mới có thể giữ chặt cô ấy ở bên mình.

Trước mắt tối sầm, mắt cô bị thứ gì đó bịt kín lại, cả người bị vật nặng đè lên, Lam Từ Tuyết càng lúc càng thấy khó thở, cái cảm giác tim như bị chèn ép đến sắp vỡ ra này khiến nước mắt cô lại chực chảy ra.

Phong... đừng mà... đừng...

Lam Từ Tuyết run rẩy từng đợt, ngón tay hắn trượt dài trên người cô, cô không bài xích, bởi vì người cô yêu nhất là hắn, cô chỉ có thể ra sức nài nỉ, xin hắn đừng làm như vậy, nhưng, nhưng mà...

Hạ thể truyền đến cảm giác đau đớn như xé rách, vật lớn hung hăng càn quấy ra vào không ngừng, Lam Từ Tuyết hiểu rõ. Muộn rồi.

Cô đưa tay che mắt mình, che luôn đi giọt nước mắt đang từ từ lăn xuống. Cả người buông thõng mặc người kia muốn làm gì thì làm, cơn đau âm ỉ ở lưng vẫn còn dai dẳng.

Hình như có tiếng nước tí tách ngoài kia, xem ra trời lại sắp mưa rồi.

(Quà 1/6 muộn =))) Từ hôm nay mỗi ngày mình sẽ đăng một chap nha ^^ (trừ t7-cn) nhưng mà ngắn nhé, cỡ như chap này thôi)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

CHƯƠNG 60.2

Tạ Phong cảm thấy đầu hắn đau cực kì, nhưng thân thể lại vô cùng sáng khoái. Trong thoáng chốc, mọi kí ức đem qua cùng lúc ủa về khiến đầu hắn càng đau hơn.

Người bên cạnh sớm đã rời đi.

Ngoài trời âm u không chút ánh sáng, mưa từ đêm qua không có dấu hiệu giảm đi.

Tạ Phong khoác vội áo ngủ rồi lao ra khỏi phòng, căn nhà trống trải không một bóng người, hơi ẩm quen thuộc bị mùi của đất sau mưa lấn át. Hắn có

cảm giác mọi thứ lại trở về như lúc trước, ngày hấn để thứ quan trọng nhất đời mình vượt khỏi tầm tay.

Nhưng lần này sẽ không như vậy.

Tạ Phong lao như điên ra ngoài, mưa rơi vào mắt cay xè, mọi thứ đều nhạt nhòa trong màn mưa.

Trước cổng có một người ngồi ôm gối dưới đất, tấm áo mỏng manh như bị xé rách bởi màn mưa. Người đó quay mặt về phía hấn, có lẽ là chán ghét đến không muốn nhìn thấy hấn.

Nhưng giây phút đó hấn lại vô thức mà thở phào. Hấn sợ, thật sự sợ người kia sẽ rời đi, sẽ bỏ rơi hấn, như hấn đã từng bỏ rơi cô.

Mưa càng lúc càng lớn, bầu trời âm u không một gợn mây, gió thổi từng lá cây lay chuyển.

Hai người cách nhau mười bước chân, cùng im lặng, cùng chịu ướt nhưng lại chẳng thể mở lời.

Hấn vốn không thích nói nhiều, lại không giỏi giải thích. Cô đã sống trong cô đơn tĩnh mịch quá lâu, ngoài mỉm cười cho qua cũng không thể làm gì khác.

Ngày đó khi hấn quyết định rời đi, khoảng cách của hai người là cả vạn lần của mười bước chân, cô đã hứa sẽ đợi.

Vậy mà giờ hấn quay về, khoảng cách của hai người chỉ bằng một phần vạn như vậy, cô lại không muốn đợi hấn, không muốn nhìn hấn, không muốn bước về phía hấn nữa.

Rốt cuộc là đã sai ở đâu? Là thời gian nhân đôi khoảng cách? Hay là vì tình cảm không đủ vững bền?

Cô kết hôn, hấn có người phụ nữ khác. Kết cục như vậy có gì không thỏa đáng? Hấn còn bận tâm gì nữa chứ?

Tạ Phong cứ ngây người nhìn. Người kia gần đi rất nhiều, cánh tay khẳng khiu, gương mặt xanh xao, trên lưng còn lờ mờ nhiều vết sẹo.

Có lẽ hấn nợ cô rất nhiều, cả đời này cũng không trả hết, nhưng cứ nghĩ đến người đàn ông đó, hấn lại chẳng thể kìm lòng. Phải, hấn là người ra đi, cô có quyền lựa chọn hạnh phúc cho riêng mình, hấn lấy quyền gì mà trách cô đây?

Người kia đột nhiên đứng dậy, hai chân run rẩy trong màn mưa, mái tóc dài đen nhánh dường như ít hơn ngày trước, từ từ quay mặt lại nhìn hấn, mỉm cười.

Anh không cần nghĩ nhiều, nếu tôi đã chấp nhận thỏa thuận thì việc tôi qua cũng là điều hiển nhiên, chỉ cần anh giữ đúng lời hứa của mình, tha cho anh ấy, anh muốn làm gì tôi cũng được.

Được.

Rầm, cánh cửa đóng lại ngay trước mắt, giống như kết cục cuối cùng của hai người.

Hấn không muốn nghe những lời đó, không muốn nhìn thấy cô như vậy, hấn muốn thấy cô nổi giận, oán trách, căm ghét, thậm chí là hận hấn, chỉ cần đừng thản nhiên như vậy, đừng xem như chưa có chuyện gì xảy ra, đừng, đừng như vậy...

Con đường phía trước còn rất dài, anh có thể vấp ngã, nhưng em không cho phép anh gục ngã! Ra đi có gì là không tốt, nơi đây có em rồi, anh đừng lo gì cả! Cho dù năm năm hay mười năm, em vẫn sẽ ở đây. Đợi anh.

Giọng nói ảm áp đó dường như càng lúc càng xa hấn.

(Xin lỗi mn, hôm qua quên up >>, giờ up bù nha ^^)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

CHƯƠNG 61.1

Hôm qua hấn dự định về sớm nên đã từ chối mọi cuộc hẹn, nhưng khi đến cửa công ty Tạ Phong lại thấy Nghiêm Đình Đình đã chờ sẵn ở đó.

Sớm vậy? Em còn tưởng phải chờ anh đến tối cơ. Nghiêm Đình Đình tựa người vào thành xe, nháy mắt với hấn.

Có chuyện gì sao?

Nghiêm Đình Đình bấu môi : Chẳng lẽ có chuyện mới được tìm anh sao? Lên xe đi, em đưa anh đến một nơi.

Tạ Phong nghĩ muốn từ chối, hôm nay hắn muốn trở về càng sớm càng tốt để nói rõ mọi chuyện với Lam Từ Tuyết, thiết nghĩ chỉ cần hắn lùi một bước, quan hệ của hai người dù không thể vẫn hồi cũng có thể làm bạn bè, như vậy là được rồi.

Nhưng đối phương lại là Nghiêm Đình Đình. Tạ Phong đã biết rõ những chuyện ngày trước, trong lòng luôn cảm thấy có lỗi với cô, không phải vì hai người đã chia tay mà là vì hắn đã hiểu lầm cô suốt một thời gian dài.

Đi sớm về sớm.

Được thôi! Nào, mau lên đi!

Nghiêm Đình Đình chính là kiểu phụ nữ độc thân thành đạt, cô có danh vọng, tiền tài lẫn sắc đẹp và sự nổi tiếng. Mặc dù đã qua ba mươi nhưng nhan sắc vẫn không thay đổi, thêm nữa tính cách cô đã phần nào trưởng thành, lại biết chăm sóc người khác, trong khoảng thời gian Tạ Phong ở Mỹ cô đã giúp đỡ hắn rất nhiều.

Nghiêm Đình Đình gõ nhịp lên vô lăng, miệng ngâm nga câu hát từ nhiều năm trước.

Đình Đình... Tạ Phong khẽ gọi cô.

Hửm?

Em vẫn không có ý định kết hôn sao? Dù gì cũng đã qua ba mươi rồi, mẹ em ở trên trời sẽ không an tâm được đâu.

Nghiêm Đình Đình nghe xong giật thót người, bàn tay đang nắm chặt lấy tay lái bắt đầu run rẩy nhưng cô rất nhanh đã lấy lại được bình tĩnh, cười gượng, trong giọng nói vẫn không dấu được vẻ chua chát.

Anh muốn em kết hôn lắm sao? Với một người đàn ông khác.

Tạ Phong không nhìn cô, trầm giọng : Đình Đình, chúng ta quen biết nhau lâu như vậy, lẽ nào em còn không hiểu tính tôi? Tôi thành tâm hi vọng em có thể hạnh phúc.

Nghiêm Đình Đình lặng nhìn Tạ Phong, người đàn ông cô yêu vẫn như ngày nào, ngoài miệng hữu tình mà trong lòng lạnh giá. Hắn đương nhiên biết cô yêu hắn, nhưng đối với hắn chuyện đó không có ý nghĩa gì cả, chính vì hai người đã quen biết nhau lâu như vậy, dù gì cũng được gọi là người yêu cũ nên hắn mới đại pháp từ bi mà không trực tiếp từ chối cô, lời nói đã tể nhị hết cỡ rồi.

Là vì tìm hắn có Lam Từ Tuyết nên mới không thèm chứa chấp thêm Nghiêm Đình Đình cô, nhưng nếu Lam Từ Tuyết chết rồi, thì sao?

Lúc đó Tạ Phong quay mặt đi nên không nhìn thấy ánh mắt tàn ác của Nghiêm Đình Đình, nếu không, có lẽ chuyện khiến hắn xem chút mất đi thứ quý giá nhất của cuộc đời cũng không xảy ra.

Wisteria - Hoa Tử Đằng. Hắn rời đi đã năm năm, vậy mà nơi đây vẫn chẳng có gì khác, có chăng chỉ là con người thay đổi mà thôi.

Nghiêm Đình Đình kéo Tạ Phong đến chỗ ngồi ở góc tường, nơi có hai chậu hoa tử đằng đang nở bên cạnh.

Em đưa tôi đến nơi này làm gì? Từ khi về nước đến giờ, Tạ Phong chưa từng đến đây, phần vì hắn không muốn, phần vì hắn không thể.

Nghiêm Đình Đình cười nhẹ, nụ cười dưới ánh hoàng hôn xen lẫn chút cao ngạo.

Tặng anh một món quà đặc biệt. À, thật ra là có người muốn gặp anh, em chẳng qua chỉ là trung gian thôi. Nghiêm Đình Đình nhún vai, hất cằm về phía trước.

Tạ Phong không cần quay đầu, người cần gặp đã đến trước mặt. Người đàn ông cao lớn mang vest đứng trước mặt anh, trên tay còn ẵm một đứa trẻ đang ngủ.

Chúng ta lại gặp nhau nữa rồi.

Tôi còn tưởng đến cuối đời cũng không gặp được cậu nữa cơ.

Tạ Nhạc cười nhạt : Biết đâu dưới âm tào địa phủ chúng ta lại gặp nhau thì sao?

Tạ Phong nhếch môi, gật đầu : Cũng có thể.

Hai người đàn ông vừa gặp nhau đã nổi bưng bưng sát khí khiến xung quanh không chú ý cũng khó. Nghiêm Đình Đình tinh ý phát hiện liền nhiệt tình hoàn thành chức trách của mình - người trung gian cho buổi gặp mặt này, đứng lên nhường ghế cho Tạ Nhạc.

Nghiêm Đình Đình đi rồi, Tạ Phong mới nhìn về phía Tạ Nhạc, trong mắt toàn là lạnh nhạt như hai người chưa từng quen biết.

Đừng nói với tôi là cậu muốn khoe khoang đứa trẻ này với tôi mà gọi tôi đến đây nhé? Nếu vậy thì đi trước, không cần tiền.

Anh bây giờ cũng đã biết đùa rồi à? Tạ Nhạc hừ lạnh Là do ở lâu với cô ta nên thế sao? Cô ta là ai, trong lòng mỗi người đều tự hiểu rõ.

Sát khí dần tỏa ra xung quanh, hai người lờ mờ nhìn nhau, im lặng đến cực điểm, nếu như không phải Đồng Đồng cự mình một cái, khẳng định có thể ngồi thế đến hết ngày.

Tạ Phong, nếu như anh đã có Nghiêm Đình Đình, việc gì còn phải trói buộc cô ấy như thế?

Hai người bây giờ đã không còn là anh em cũng không còn nợ nần hay hận thù gì nhau, mối liên kết duy nhất lúc này là Lam Từ Tuyết, lúc trông thấy Tạ Nhạc, Tạ Phong đã đoán trước được cậu ta tới đây vì lý do gì.

Cậu lấy tư cách gì nói tôi?

Chúng tôi là vợ chồng hợp pháp, Đồng Đồng là con gái của tôi và cô ấy, như thế đủ rồi chứ?

Phải, đó là sự thật, Lam Từ Tuyết đã kết hôn, đã có con, đó là điều hấn có làm gì cũng không thể thay đổi. Đã vậy hấn còn cố chấp không buông làm gì?

Tạ Nhạc thấy cánh tay Tạ Phong run run, khóe môi dần nhếch lên, Lam Từ Tuyết đã đoán trước được cái gọi là luật pháp trói buộc, tình thân trói buộc đó là thứ cản bước Tạ Phong, vậy nên năm đó mới quyết tâm như vậy.

Tạ Nhạc có cảm giác hai người đàn ông như bọn họ đều là con rối vô hồn bị điều khiển bởi cô trong vở hài kịch này, anh là bằng lòng cam chịu, còn Tạ Phong thì sao?

Đây là lần đầu tiên, tôi mong cũng là lần cuối cùng, anh hãy từ bỏ đi, đừng dầy vò cô ấy như thế nữa, đây vốn là cuộc chiến của chúng ta, đừng kéo cô ấy vào cuộc.

Tạ Nhạc nhìn đồng hồ, thời gian đã tới, bèn bế Đồng Đồng lên. Đồng Đồng được bế lên thì mơ màng mở mắt, vung loạn tay chân, giọng nói yếu ớt nắm lấy tay áo Tạ Nhạc mà hỏi rằng :

Ba ơi, chúng ta đi đón mẹ đi, con rất nhớ mẹ! Đôi mắt sáng rực lên trong đêm, giống hệt Tạ Phong.

Tạ Nhạc vỗ nhẹ lên đầu con gái, dịu giọng dỗ dành : Được được, ba đã nói chuyện với người xấu rồi, chú ấy sẽ trả mẹ cho chúng ta thôi.

Nghiêm Đình Đình đứng ở ngoài cửa, trông thấy Tạ Nhạc đi ra thì nhón chân nhìn về phía góc phòng rồi nhẹ nhàng mỉm cười với Tạ Nhạc nhưng anh lại gạt phăng bàn tay đang đưa ra của cô ta.

Đừng nghĩ tôi làm việc này vì giúp cô, nhớ kỹ, tôi làm vậy là vì Lam Từ Tuyết, cô ấy là của tôi, cô có thể dùng mọi thủ đoạn để có được anh ta, nhưng nếu như cô dám đụng đến cô ấy thì tôi không chắc rằng cô có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai đâu. Cô nên hiểu rõ, tôi không phải Tạ Phong, tôi sẽ không thương tiếc cô, cũng không mềm lòng như anh ta đâu.

Nghiêm Đình Đình không tỏ ra ngượng ngập hay kinh sợ, nụ cười vẫn hiện diện trên môi, như thể dù trời có sập xuống cô vẫn có thể cười.

Tạ Nhạc lách qua người cô rồi khỏi, chuông gió treo trên cửa keo leng keng, âm thanh vẫn vui tai như thường ngày.

Sau đó Nghiêm Đình Đình lấy cớ muốn giúp Tạ Phong vui vẻ mà lôi hấn đến quán rượu, cứ uống rồi uống. Tạ Phong hết như vò rượu không đáy, uống không biết bao nhiêu, cuối cùng say đến không thể đứng vững nên Nghiêm Đình Đình mới đưa về.

Sau đó... mọi chuyện cứ như vậy xảy ra... hấn quả thực chưa từng nghĩ tới, mọi chuyện lại thành ra như vậy.

Tạ Phong, nếu như anh đã có Nghiêm Đình Đình, việc gì còn phải trói buộc cô ấy như thế?

Chúng tôi là vợ chồng hợp pháp, Đồng Đồng là con gái của tôi và cô ấy...

Đây là lần đầu tiên, tôi mong cũng là lần cuối cùng, anh hãy từ bỏ đi, đừng dầy vò cô ấy như thế nữa, đây vốn là cuộc chiến của chúng ta, đừng kéo cô ấy vào cuộc.

Ba ơi, chúng ta đi đón mẹ đi, con rất nhớ mẹ!”

...

Bạn đang đọc truyện *Bà Xả, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

CHƯƠNG 61.2

Lại một lần nữa tỉnh giấc, trước mắt là một màu đen thăm thẳm, Tạ Phong gỡ vài trán vào trán, men rượu hôm qua vẫn còn khiến đầu hần đau âm ỉ.

Trong nhà tối đen không một ánh sáng, hần không biết bây giờ là mấy giờ, trời bên ngoài đã ngừng mưa, tiếng nước đọng trên lá rơi xuống đất kêu lách tách.

Tạ Phong mở tung cửa ra, trong đêm tối hần vẫn có thể thấy rõ bóng người tựa vào tường, là người cả đời hần tâm niệm, là người hần không thể buông bỏ.

Tạ Phong chạy đến bế xốc Lam Từ Tuyết lên, nước mưa trên người cô đã khô đi, hần nhẹ đặt tay lên trán cô, may quá, không sốt. Nhưng hần lại không cười nổi, chẳng lẽ nếu hần không ra mở cửa, cô cứ đứng đây mãi sao?

Cái tính cố chấp này đúng là không hề bị xói mòn chút nào.

Tạ Phong bế Lam Từ Tuyết vào phòng ngủ của hần, thả cô xuống giường, sau khi dèm chăn kỹ càng rồi mới ra ngoài, hần không thấy đối lăm nhưng Lam Từ Tuyết lại khác, sức khỏe cô năm năm trước vốn đã không tốt, không biết bây giờ như thế nào.

Khi cánh cửa phòng khép lại, người trên giường khẽ cựa mình, đôi môi nhợt nhạt bị cắn đến rướm máu, nước mắt chảy dài trên má.

Được một lúc cô lại thiếp đi, nếu không ngủ, cô không chắc mình còn có đủ sức khỏe để cầm cự được nữa hay không. Chỉ là cô luyến tiếc, luyến tiếc hơi ấm đó, chút dịu dàng đó, ánh mắt nhu hòa như nước đó càng khiến cô chìm sâu vào, chỉ có đau đớn thể xác cực độ mới có thể cảnh tỉnh cô buông bỏ.

Nếu không thể là vĩnh viễn thì tốt nhất là chưa từng có.

Hai mắt đang nhắm chặt nhưng Lam Từ Tuyết cảm nhận được có người đỡ cô ngồi dậy, cái gì đó mềm mại ấm áp di chuyển khắp gương mặt rồi một dòng nước ấm ẩm chui vào miệng cô, đến khi cháo được đưa tới miệng cô mới mở mắt ra, hoàn toàn tỉnh táo.

Anh..

Tạ Phong thấy cô thức dậy, vô thức gọi mình thì ừm một tiếng rồi lại dứt cháo cho cô. Lam Từ Tuyết rất muốn đẩy tay hần ra nhưng cả người cô đều nằm gọn trong lòng ngực hần, chút sức lực còn con con lại chỉ đủ để cô há miệng, cắn bản không có cơ hội phản kháng.

Tạ Phong cũng không dứt nhiều lắm, cho Lam Từ Tuyết uống nước xong lại đỡ cô nằm xuống, dèm chăn lại cho cô. Suốt cả quá trình hai người không ai nói lời nào, chỉ là Lam Từ Tuyết vẫn luôn nhìn chằm chằm Tạ Phong.

Hần làm như vậy là có ý gì? Muốn xin lỗi cô sao?

Tôi sẽ không xin lỗi em. Tạ Phong đang đứng ở cửa, không quay đầu lại mà nói với cô Lên giường với người phụ nữ của mình, tôi nghĩ việc đó không có gì sai.

Lam Từ Tuyết trợn mắt nhìn theo, là hần cường bạo cô đấy, xin lỗi một tiếng thì chết à?

Nhưng chút tức giận đó rất nhanh liền tan biến, cô đã chẳng phải thiếu nữ chưa trải đời như năm nào nữa rồi, trong lòng lại tĩnh lặng nhưng Lam Từ Tuyết lại cảm thấy rất khó chịu.

Vốn dĩ cô đã muốn cắt đứt quan hệ với hần, đến nhà Lý Chu Tư điều trị nhưng ngày hôm đó lại nhận được điện thoại của Tạ Phong, cuối cùng..

Chắc em cũng biết, Tạ Nhạc vừa mở một công ty con chuyên về thời trang, cũng khá, nhưng lô hàng của cậu ta bị bốc cháy cùng với máy bay vận chuyển rồi, phí đền bù bây giờ mà nói là một khoảng không nhỏ, đừng lo, tôi sẽ giúp hần, đổi lại tối nay tôi muốn thấy mặt em ở nhà mình. Được không?

Nếu như không có cô đứng giữa, có khi quan hệ giữa Tạ Phong và Tạ Nhạc sẽ không đến mức này. Đời này người cô luôn cảm thấy chính là Tạ Nhạc, cô biết, cô cảm nhận được nhưng lại không thể đáp lại anh, nếu có thể, cô muốn làm gì đó cho anh ấy.

Vậy nên cô đồng ý, vậy nên cô ở lại đây, vậy nên cô nói những lời đó với Tạ Phong.

Không biết anh ấy nghĩ gì nhỉ?

Cuộc sống hai người vẫn cứ tiếp diễn, nhưng lại có sự thay đổi lớn. Mặc dù hai người vẫn rất ít khi nói chuyện nhưng cũng không tránh mặt nhau nữa, Tạ Phong mỗi ngày đều cố gắng về sớm ăn cơm cùng cô, thỉnh thoảng cùng cô đi dạo, tuy đa phần thời gian đều là im lặng nhưng luôn nắm chặt tay cô.

Cuộc sống của hai người cứ từ từ từng chút một mà thay đổi, những đêm nằm kề bên cạnh hần, lắng nghe từng tiếng thở của hần, chẳng hiểu sao lòng cô

lại bình yên đến lạ, có thể không cần quan tâm quá nhiều thứ, không quan tâm ngày mai trời có hừng nắng hay không, có thể ở bên nhau như thế này là đủ rồi.

Lam Từ Tuyết ở nhà một mình rất nhàm chán, gần đây cô rất thích đọc sách, mua hẳn mấy thùng về, định bụng mỗi ngày đọc một quyển.

Lam Từ Tuyết lấy ra một quyển trên kệ sách, cuốn sách này phủ đầy bụi, khác hẳn với những cuốn còn lại. Đây là cuốn sách mà hôm qua trong lúc dọn dẹp phòng mình, Lam Từ Tuyết vô tình nhặt được. Trước khi cô đến đây thì phòng đó là phòng chứa đồ nên đây chắc là sách của Tạ Phong rồi.

Nói là sách nhưng cũng không hẳn là sách, trông nó giống một cuốn sổ tay hay nhật kí hơn, tới qua Lam Từ Tuyết vốn định trả lại cho Tạ Phong, nhưng lúc hần nhìn thấy nó chỉ cười rồi nhét lại vào tay cô, bảo sau khi đọc xong thì hãy đưa lại cho hần.

Lam Từ Tuyết đưa tay lật từng trang sách, nét bút đã phai màu, giấy trắng đều đã ngả vàng, dường như chứa đựng quá nhiều kí ức mà nặng trĩu.

Ngày X, tháng X, năm XXX1

Hôm nay là một ngày rất đặc biệt, các mẹ nói vì mình đã rất tiến bộ so với ngày đầu tiên đến đây nên tặng mình một món quà, thì ra không phải bánh kẹo mà lại là một quyển sổ, mình nói cảm ơn nhưng thực ra lại thích bánh kẹo hơn cơ.

Nhưng nếu có cái này cũng tốt, sau này mỗi ngày mình sẽ viết vài dòng trong này (chữ mình đẹp thật), chị gọi nó là cái gì ấy nhỉ, à, là nhật kí!

Lam Từ Tuyết bật cười, lật ra trang sau, lại là ngày đó nhưng đã là một năm sau.

Ngày X, tháng X, năm XXX2

Nhật kí thì phải mỗi ngày đều viết (chị nói thế) nhưng mình thấy như vậy rất tầm thường nên một năm rồi mới viết lại. Hôm nay có người đến, nói muốn đưa chị mình đi nhưng vì bị mình cản cho một cái mà bỏ đi rồi. Ha ha, như vậy chị sẽ không rời xa mình nữa.

Nhưng sau đó mẹ lại la mình, trách mình làm vướng chân chị, lúc chị chạy ra nói đỡ cho mình còn mắng chị rất nhiều, còn không cho mình và chị ăn cơm. Không ăn cơm cũng không sao, chỉ cần có chị ở bên, mình không cần ăn cơm cũng được, nhưng hình như chị rất đói, lại không khỏe, sau này lớn lên mình nhất định sẽ làm ra thật nhiều, thật nhiều tiền, để chị có một cuộc sống tốt.

Ngày X, tháng X, năm XXX3

Hôm nay chị bị ngã, chảy rất nhiều máu, là do mình, chính mình hại chị. Mẹ nói khả năng qua khỏi là rất thấp. Nét chữ run run, nửa con chữ còn đang dang dở, vết nước đã phai đi.

Chị ơi, đừng bỏ em mà.

Lam Từ Tuyết lật qua trang sau, nhìn thấy dòng chữ đó, cổ họng dường như đọng lại thứ gì, nghẹn ngào.

Đứa trẻ đó không phải người đàn ông mạnh mẽ như bây giờ, mà là đứa trẻ thiếu thốn tình thương từ nhỏ, chỗ dựa duy nhất là chị gái. Vậy mà có một ngày chính nó lại gián tiếp suýt giết chết chị gái nó, ngày đó đối với nó khủng khiếp biết bao.

Lam Từ Tuyết còn muốn tiếp tục đọc nhưng tầm mắt phía trước đột nhiên mờ đi, lúc nhìn thấy lúc lại không thấy gì. Lam Từ Tuyết đành gấp cuốn nhật kí lại, cô biết bây giờ không nên miễn cưỡng bản thân mình, ngày mai lại tiếp tục đọc.

Ngoài cửa vang lên tiếng chuông cùng tiếng bước chân quen thuộc, Lam Từ Tuyết chạy ra mở cửa, gương mặt hiếm hoi xuất hiện chút sinh khí, khoe miệng hơi cong lên, không tính là nụ cười.

Về rồi à!

(Đột nhiên có suy nghĩ, hay là cứ để mọi chuyện kết thúc ở nơi này. Một câu Về rồi à! không phải là thứ mà hai người họ năm năm qua chờ đợi, mong mỏi hay sao? Nhưng cả hai người bọn họ, đáng tiếc lại không phải là kẻ dễ dàng buông bỏ. Vương bận trong lòng cô chỉ có đau đớn mới giải được, khúc mắc trong lòng hần nếu không nói ra rõ ràng, sẽ là cả đời nghi hoặc. Giữa hai người còn có rất nhiều thứ, là thời gian và khoảng cách, là tin tưởng và dối lừa, là quá khứ và tương lai, còn có... con gái. Tình yêu gắn kết họ lại với nhau nhưng lại không thể nghịch đảo số mệnh, để rồi biến thành bi kịch.

Chỉ mong sau cơn mưa trời lại sáng.)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Tạ Phong xoay người, đem Lam Từ Tuyết ôm chặt vào lòng khiến cô hơi khó thở. Bình thường sau khi làm xong Tạ Phong đều giúp cô lau rửa rồi mới ngủ, nhưng hôm nay hình như hắn rất mệt mỏi nên đã ngủ say mất.

Lam Từ Tuyết gỡ cánh tay đặt lên eo mình ra, nhẹ nhàng bước xuống giường. Ngày hôm đó bị Tạ Phong cường bạo xong cả người cô đau nhức rã rời, động cũng không muốn động nhưng dạo này thường xuyên quá thành quen, cũng không phải chịu đau đớn như thế nữa, Tạ Phong mỗi lần đều rất ôn nhu, dường như tất cả tình cảm của hắn trên giường đều biến thành cuồng nhiệt và dịu dàng.

Trời bỗng nổi gió, cái chuông gió Lam Từ Tuyết mới treo trên cửa sổ theo đó mà phát ra từng tiếng leng keng. Đồng Đồng rất thích thứ này, nói âm thanh của nó khiến con bé cảm thấy rất vui vẻ, dần dần thành thói quen, Lam Từ Tuyết cũng bắt đầu thích nó, mỗi một nơi ở qua đều treo chuông lên cửa sổ.

Lam Từ Tuyết đã có dự tính, có mấy cái chuông này, sau này cho dù cô không mở mắt cũng biết được trời đang nổi gió, thật sự rất tiện.

Kéo cái ghế sang cái bàn bên cạnh cửa sổ, Lam Từ Tuyết từ từ ngồi xuống, kéo tấm màn che ra.

Dạo gần đây cô rất hay mất ngủ, cảm giác cơ thể rất mệt mỏi, cả người nặng trĩu đến không thể đứng vững, nhưng mỗi lần nằm xuống đều không ngủ được, hiếm hoi lần mới ngủ được thì lại mơ thấy rất nhiều rất nhiều thứ.

Có lần là mơ thấy mẹ và cha cãi nhau, sau đó mẹ ôm cô khóc lớn, có lần lại mơ thấy Đồng Đồng siết chặt tay áo cô bảo đừng đi, khi lại là anh trai và Thế Hy, hai người đó còn có con nữa, nhưng đứa trẻ đáng yêu đó lại không cho cô ẵm, cha nó chỉ để lại trước mắt cô một bó hoa hồng trắng rồi rồi đi, chỉ có Thế Hy là khóc rất nhiều.

Còn có Từ Trình và Từ Lâm, hai người đó từ nước ngoài trở về nhưng chỉ có mỗi mình Từ Trình đến thăm cô, kể cho cô nghe rất nhiều chuyện cười lúc bé, dù cô đi dạo, đến khi Từ Lâm đến đón lại nắm chặt lấy tay cô không chịu rời đi.

Còn nhiều lắm nhưng cô lại không nhớ nổi. À, phải rồi, dạo này cô còn rất hay quên, có lần vì đi tìm cuốn nhật kí mình để trên bàn mà mất cả ngày trời, còn cho lợn muối vào nồi chè nữa.

Khẩu vị cô dạo này không tốt, ăn thứ gì cũng thấy nhạt, mùi thứ như một, ăn nhiều thêm một chút lại nôn ra, cô phải kiềm chế lắm mới không nôn ra trước mặt Tạ Phong.

Đầu có hơi choáng, ánh trăng và những vì sao trước mắt bắt đầu mờ dần, thứ ánh sáng ít ỏi ấy dường như càng lúc càng xa, đến khi cô không thể ngắm nhìn nữa.

Chất lỏng từ mũi cô chảy xuống, từng giọt nhỏ xuống mặt bàn lạnh toát, có chút vương lại nơi khóe môi cô, mùi nồng đậm.

Tay Lam Từ Tuyết run run cầm lấy khăn giấy trên bàn, từng chút lau đi, nhưng càng ngày chất lỏng đó lại chảy ra càng nhiều, sau cùng cô không lau nữa, lấy một cái khăn chặn lại nơi lỗ mũi.

Cô kéo ngăn bàn, lấy ra một tờ giấy và một cái bút, từng chữ từng chữ chậm rãi viết.

Gió lại bắt đầu nổi lên, có lẽ mùa đông sắp đến rồi.

Mãi mới thấy trời có nắng trở lại, Lam Từ Tuyết bèn đem chăn mền ra phơi. Mấy ngày nay trời cứ mưa hoài không dứt, cô đột nhiên rất nhớ mùi hương của nắng nên hôm nay bèn tranh thủ đem mọi thứ ra phơi, để khắp nhà đều tràn ngập mùi của nắng, chắc gì còn có cơ hội như vậy chứ.

Đang phơi thì nghe thấy tiếng chuông cửa, Lam Từ Tuyết vội chạy ra xem thử. Tạ Phong vừa mới ra khỏi nhà, chẳng lẽ quên đồ gì sao?

Cửa vừa mở, ngay lập tức phủ định suy đoán của Lam Từ Tuyết.

Chu Tư?

Lý Chu Tư một thân thường phục, khác hẳn thường ngày, sơ mi trắng và quần tây đen khiến cô nàng lộ rõ vẻ thành thực và cao ngạo mà bình thường hiếm khi lộ ra, chỉ là gương mặt xanh xao, trên trán còn lấm tấm mồ hôi, cả người như sắp ngã quỵ, chỉ mỗi đôi mắt là vẫn luôn hừng hừng lửa sáng.

Lam Từ Tuyết lộ rõ vẻ kinh ngạc còn Lý Chu Tư chỉ máy móc gật đầu một cái, bước vào ngồi phịch xuống ghế sofa. Mấy năm nay luôn trốn chui trốn nhủi trong nhà, hiếm khi vận động, bây giờ phải chạy đi chạy lại khắp nơi, cơ thể có phản không thích ứng được.

Lam Từ Tuyết đặt cốc nước lọc xuống trước mặt Lý Chu Tư, đợi cô uống hết một hơi rồi mới ôn tồn hỏi.

Rốt cuộc là có chuyện trọng đại nào mà khiến cậu chịu xuất núi vậy hả? Lam Từ Tuyết cười cười, mặc dù người đã gầy hơn lúc trước nhưng sắc mặt lại hồng hào, khí sắc có vẻ rất tốt.

Trong lòng Lý Chu Tư đột nhiên rất khó chịu, cảm giác khó chịu tồn đọng suốt năm năm này dường như ngay lập tức liền bùng nổ.

Trông cậu có vẻ rất hạnh phúc? Rõ ràng Lý Chu Tư đang cười nhưng Lam Từ Tuyết lại cảm thấy không phải, quen biết nhau lâu như vậy, lần đầu tiên cô

thấy Chu Tư như vậy.

Chu Tư? Cậu nói vậy là sao? Lam Từ Tuyết dè dặt hỏi lại.

Đến đây dường như khả năng kiềm chế của Lý Chu Tư đã đến giới hạn, cô đặt ly nước trong tay xuống mặt bàn, cộp một tiếng.

Lam Từ Tuyết, cậu là thực sự không biết hay giả vờ không biết? Nếu như cậu đang giả vờ thì ngừng ngay cho tôi! Tôi cứ tưởng cậu là người biết lấy ân báo ân, ít nhất cũng có chút tình nghĩa, không ngờ cậu lại là con người như vậy, thấy chết không cứu! Anh ấy quả thực đã nhìn lầm rồi! Tôi cũng thật sự nhìn lầm rồi!

Lúc này Lam Từ Tuyết hoàn toàn ngây người, không phải cô giả vờ, mà là thật sự không biết Lý Chu Tư đang nói gì.

Gương mặt Lý Chu Tư lúc này đã đỏ bừng vì tức giận, tay không ngừng chỉ trỏ trong không trung, tức đến nghẹn lời.

Lam Từ Tuyết trầm giọng, giữ lấy tay Lý Chu Tư : Chu Tư, cậu bình tĩnh lại, nói cho tôi biết rốt cuộc đã có chuyện gì vậy? Có liên quan đến Tạ Nhạc sao? Chỉ có liên quan đến anh ấy, Chu Tư mới không thể bình tĩnh như vậy.

Lý Chu Tư hất tay Lam Từ Tuyết ra, giọng nói lạnh lùng âm vang : Nếu như cậu đã không biết, vậy hãy xem như tôi chưa từng tới đây. Có lẽ tôi nên nghe lời anh ấy, đã biết không được gì mà cứ đâm đầu tới. Tạm biệt.

Lý Chu Tư đến rồi đi nhanh như một con gió nhưng lại để lại trong tâm Lam Từ Tuyết một nỗi bất an vô bờ.

Dường như những ngày quá đổi yên bình đã khiến cô quên mất thực tại tàn nhẫn này, quên mất con đường cô đã lựa chọn không thể quay đầu, quên mất chuyện này sẽ liên lụy biết bao nhiêu người.

Lam Từ Tuyết cố gắng hít thở thật sâu, bình ổn tâm trí. Thần kinh của cô vẫn luôn rất yếu, nếu lúc này căng thẳng quá độ chỉ e không thể chống cự nổi.

Đến chiều Tạ Phong mới về, Lam Từ Tuyết không biết làm thế nào bản thân có thể chịu đựng qua 8 tiếng đồng hồ này. Sau khi bình tâm lại, trong lòng cô chợt yên ổn lạ thường, những chuyện này hẳn trước đây cô đã từng dự tính tới, Chu Tư nói đúng, nếu Tạ Nhạc gặp phải chuyện, ít nhiều cũng liên quan tới cô, vì vậy cô phải chịu trách nhiệm.

Nhưng nhịp tim mãi vẫn không thể bình ổn lại, dù cho có trấn tĩnh như thế nào, Lam Từ Tuyết cũng không thể chới bỏ cảm giác cực kỳ sợ hãi lúc này.

Rõ ràng là cô không làm gì cả, nhưng tại sao? Tại sao mọi chuyện vẫn như vậy? Hay chính vì bản thân cô không làm gì nên mọi chuyện mới biến thành như vậy?

Khi cánh cửa cách một tiếng mở ra, nụ cười bình thường luôn hiện diện trên môi cô không thể như bình thường xuất hiện.

Hai người nhìn nhau, không ai nói gì.

Gương mặt Lam Từ Tuyết âm trầm, lông mi dài sụp xuống, đôi môi tái nhợt, con ngươi sâu thẳm ánh lên vẻ đau đớn và tuyệt vọng.

Ánh mắt đó khiến tim Tạ Phong đau nhói.

Cả người hắt tóa ra tầng tầng khí tức âm trầm, đôi mắt đen lấy sắc bén trong màn đêm có phần tránh né ánh nhìn của cô, không nhuộm màu bi thương như Lam Từ Tuyết mà phủ đầy bất lực cùng cương quyết. Hẳn nghĩ có lẽ cô đã biết chuyện, giờ là muốn đối chất với hắn sao?

Lam Từ Tuyết nhìn chằm chằm Tạ Phong, thấy hắn đứng đó bất động, cũng không tỏ vẻ kỳ quái hay ngạc nhiên, vậy chắc hẳn hắn đã biết chuyện rồi, hơn nữa còn có chút chột dạ vì giấu cô.

Hai người không ai chú ý rằng dù bản thân không mở miệng đối phương cũng biết bản thân đang nghĩ gì, đây không chỉ đơn giản là tình yêu, mà còn là gắn bó giữa linh hồn với linh hồn, là thấu hiểu, là chân thành quan tâm nhau.

Tạ Phong cực kỳ không thích không khí lúc này, cảm giác bức bối khó chịu này cứ siết chặt lấy hắn, như bao năm qua đã từng.

Em có chuyện gì muốn nói với tôi sao?

Lam Từ Tuyết nhìn anh, gật đầu.

Chuyện anh giấu em, giờ cứ nói ra hết đi.

Tạ Phong lại trầm mặc : Tại sao em lại biết?

Lam Từ Tuyết sa sầm mặt theo, có chút mất bình tĩnh : Quan trọng không phải là làm sao em biết, mà là tại sao anh lại giấu em? Nếu như lúc này Chu Tư không nói, anh định giấu em đến bao giờ?

Lam Từ Tuyết lặng thinh nhìn Tạ Phong, lạnh giọng : Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Tạ Phong có hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói, hẳn muốn giải thích với cô tất cả mọi chuyện, nhưng ngữ điệu đó của cô lại khiến hắn chùn bước. Đột nhiên hắn cảm thấy sợ. Sợ cô không chịu tin hắn.

Tạ Nhạc vì xoay vốn mà bán cổ phần của công ty, người mua cổ phần của cậu ta không ngờ lại có trong tay của mấy cổ đông lớn trong công ty, bây giờ đã trở thành người nắm giữ số cổ phần lớn nhất trong công ty. Trong cuộc họp định kì của hội đồng quản trị sắp tới, Tạ Nhạc rất có thể bị đá ra khỏi ghế Chủ tịch của công ty.

Tạ Phong dường như chỉ là đang kể một câu chuyện, một câu chuyện cười, nhưng ngữ điệu bình tĩnh đến đáng ngờ đó của hắn chỉ khiến Lam Từ Tuyết lạnh lùng.

Từ bao giờ mà hắn đã tàn nhẫn như vậy, ra tay với cả người nhà.

Chuyện này anh dám cam đoan không liên quan tới anh không? Lam Từ Tuyết hỏi, nhưng dường như đã khẳng định chắc nịch.

Đúng như cô dự đoán, Tạ Phong im lặng.

Lúc nghe hắn nói lại sự việc, cô vẫn còn bán tín bán nghi, nhưng sắc mặt của hắn bây giờ, đã đủ chứng minh tất cả. Chỉ khi hắn chột dạ, mắt mới khép hờ lại giật liên hồi như vậy.

Chẳng phải chúng ta đã thỏa thuận rồi sao, tại sao anh còn chưa buông tha cho anh ấy? Tạ Phong, tôi cứ nghĩ anh là người biết giữ lời.

Đầu hắn ửng lên một tiếng, hai mắt hắn lên những tia máu, phần nộ ngập tràn trong đáy mắt sâu hun hút đó. Hắn nhìn người hắn yêu thương nhất vì một người đàn ông khác nghi ngờ hắn, giễu cợt hắn, lạnh nhạt với hắn, con tức giận bùng lên cùng lúc với vết rạn nứt trong tim.

Trong phút chốc, hai người biến thành đối mặt nhìn nhau.

Tạ Phong cười nhạt : Em nên nhớ rằng, lúc đó tôi chỉ hứa rằng sẽ giúp hắn kiếm tiền để trả nợ, chứ không nói rằng sẽ không làm gì hắn nữa.

Không phải, không phải như vậy! Rõ ràng là hắn không tham gia trong chuyện này, rõ ràng là hắn có ý định giúp cậu ta, nhưng lại không kìm chế được, khi nhìn thấy cô quan tâm cậu ta như thế, hắn ngoài tức giận, trong lòng còn tràn ngập đố kỵ.

Có phải trong năm năm hắn không có ở đây, chuyện như vậy là bình thường? Hai người bọn họ là vợ chồng hợp pháp, đồng cam cộng khổ cùng nhau vượt qua khó khăn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hắn lấy tư cách gì để tức giận, để đố kỵ cơ chứ?

Không có, hắn hoàn toàn không có.

Lòng Tạ Phong bất chợt lạnh lẽo, mà ánh mắt Lam Từ Tuyết cũng đã tối dần đi từ bao giờ.

Lam Từ Tuyết đột ngột đứng phắt dậy, vợ vội áo khoác trên giá treo đồ rồi lao ra cửa. Tạ Phong ngẩn người một lúc, đến lúc cô lướt qua vai hắn mới chớp tay cô lại.

Hắn nghiêng răng, nhả ra từng chữ : Em muốn đi đâu?

Lam Từ Tuyết không trả lời, liếc hắn một cái rồi hất tay ra nhưng Tạ Phong vẫn như trước siết chặt lấy.

Buông tay ra.

Không. Tạ Phong nhìn cô đầy áp bức Em đừng quên thỏa thuận giữa chúng ta, trừ phi tôi cho phép, em không được rời khỏi nơi này!

Lam Từ Tuyết sững người, bàn tay buông lỏng thôi không chống cự, cô cười nhạt : Tạ Phong, việc gì anh phải làm như vậy? Tôi đã ở đây rồi, anh còn muốn gì nữa? Anh ấy là em trai anh đấy!

Cái tôi muốn không phải thân xác mà là trái tim em! Là em yêu tôi! Chính là thứ mà cậu ta đã cướp mất của tôi!

Tạ Phong chỉ muốn gào lên như vậy, nhưng ánh mắt đầy đau đớn và thất vọng đó của cô lại khiến hắn chùn bước, cuối cùng ngoài việc giữ chặt lấy cô ra, hắn không thể làm gì khác.

Hắn rất sợ sau khi bước qua cánh cửa đó, cô sẽ không về nữa.

Lam Từ Tuyết đột nhiên mềm đi trong tay hắn, cả người cô đổ sụp xuống sàn, một tay hắn vòng qua vội đỡ lấy lưng cô.

Trước mắt ngày càng mờ nhạt, những hình ảnh cô nhìn thấy không hề ăn khớp với nhau. Mùi tanh của máu thoang thoảng đâu đây, Lam Từ Tuyết phát hiện có một dòng chất lỏng đọng lại trên môi mình. Trước lúc chìm vào hôn mê, cô chỉ kịp nắm chặt lấy cánh tay Tạ Phong.

Không được... gọi bác sĩ...

(Sắp hết rồi . .)

Chương 65

CHƯƠNG 63.1

Đạo gần đây Lam Từ Tuyết ngủ rất nhiều, có lần cô còn ngủ gục khi đang đọc sách. Cơ thể cô giống như một cái máy cũ, khi đình ốc bên trong bắt đầu gỉ sắt, nó lại ngừng hoạt động, rồi sau khi được sửa chữa, nó lại tiếp tục vận hành.

Chỉ có điều lần này cô ngủ hơi lâu, lúc thiếp đi vẫn luôn có người ở bên cạnh cô.

Ước muốn điên rồ nhất trong năm năm đen tối đó là lúc thức giấc bên cạnh cô vẫn luôn có một người, khi nhắm mắt, vẫn là người đó nắm chặt tay cô không rời. Tại sao lại gọi là điên rồ? Bởi vì thứ hoang tưởng đó vĩnh viễn không thành sự thật.

Vậy nên khi cô mở mắt, nhìn thấy hắn, thấy người cô vẫn mong chờ bao năm qua, không phải là hạnh phúc ngập tràn như cô tưởng tượng, mà là đau khổ nối tiếp đau khổ khiến cô nghẹt thở.

Nghịch duyên, thực sự là nghịch duyên mà.

Muốn uống nước không? Cô loáng thoáng nghe được tiếng thở phào nhẹ nhõm của hắn, rồi âm thanh trầm thấp quen thuộc vang lên.

Lam Từ Tuyết gật đầu, một dòng nước mát lạnh chảy vào cổ họng cô, từng chút từng chút một.

Mặc dù đã tỉnh lại nhưng tầm mắt cô vẫn mờ nhạt như trước, cô nghe thấy tiếng bước chân, liền vội vã đưa tay ra, nắm chặt lấy gấu áo hắn.

Tạ Phong quay lại nhìn cô, Lam Từ Tuyết mệt đến nói không nên lời, chỉ có bàn tay là siết chặt lấy tay áo hắn.

Hắn bật cười, hất tay cô ra, ánh nhìn lạnh lẽo như đâm vào tim cô.

Đội em khỏe lại rồi nói.

Lời Tạ Phong nói, đã là chuyện của ba ngày trước. Đến Lam Từ Tuyết cũng không thể ngờ lần này mình phải nằm trên giường lâu đến như vậy, cô đã hôn mê gần hai ngày, lại phải nằm một chỗ thêm ba ngày, đến khi xuống được giường đã là ba ngày sau.

Có lẽ cô không còn nhiều thời gian nữa.

Lam Từ Tuyết tìm điện thoại, nghĩ muốn gọi cho Lam Từ Uy. Tiếng tút vang lên ba lần rồi dừng lại, giọng Lam Từ Uy vang rõ mồn một bên tai cô.

Từ Tuyết?

Anh, em đây. Giờ anh đang ở đâu vậy?

Sao vậy? Anh đang ở Thượng Hải, Hy Hy muốn đến đây chơi. Ngày mai bọn anh sẽ về Bắc Kinh.

Lam Từ Tuyết hơi ngập ngừng : Anh... anh đã nghe chuyện của Tạ Nhạc chưa?

Lam Từ Uy ở bên đầu dây bên kia cũng cau mày, liếc nhìn người đang ngủ say trong vòng tay mình. Thế Hy hơi cựa mình, ôm chặt anh hơn. Lam Từ Uy đành thở dài.

Biết... chuyện thăng nhóc đó gây ra lần này lớn như vậy, đừng nói trong nước, có khi mấy ông lớn ngoại quốc cũng đều biết hết rồi.

Anh... anh có cách nào không? Lam Từ Tuyết bắt đầu lo lắng, đứng ngồi không yên.

Cách thì có nhiều lắm, nhưng còn phải xem thăng nhóc đó muốn thế nào đã. Từ Tuyết, em có cần lo lắng đến vậy không? Đến nỗi tiếng thở của cô anh cũng nghe rõ mồn một.

Lam Từ Uy không biết, tiếng thở Lam Từ Tuyết nặng nề như vậy, một phần vì lo lắng, một phần vì hô hấp của cô hơi khó khăn, dường như có tảng đá vô hình đè nặng nơi lồng ngực cô.

Lam Từ Tuyết trầm mặc, cup nắm xuống : Em không biết... anh, chuyện này có liên quan đến Tạ Phong.

Lam Từ Uy có phần sửng sốt, chuyện này xem ra không đơn giản rồi.

Ai nói với em vậy?

Không có ai nói cả... Là em đoán thế... Anh ấy giấu em, không cho em biết... Hôm trước là Chu Tử đến nổi giận với em nên em biết chuyện này.

Lam Từ Uy đỡ khóc đỡ cười, trước giờ Lam Từ Tuyết làm việc toàn dựa vào cảm tính, suy đoán cũng vậy, logic đúng là không thuyết phục chút nào. Nhưng thẳng thắn Tạ Nhạc đó, quả thực nếu như không phải có người cố tình hãm hại, nó cũng không rơi vào bước đường này, đây hình như không phải là tranh chấp thương nghiệp đơn giản nữa rồi.

Tạ Phong, tên đó ư?

Anh... Lam Từ Tuyết thấy anh trai im lặng, không nhìn được kêu một tiếng Chuyện này còn có thể cứu vãn được không?

Có thể. Lam Từ Uy nhìn xuống dưới, người đó vẫn ngủ say trong lòng anh, nhìn thấy em gái như vậy, anh càng hiểu rõ được bản thân hạnh phúc đến mức nào Nhưng Từ Tuyết, em phải làm rõ cho anh, tại sao em lại muốn giúp Tạ Nhạc? Là vì em yêu cậu ta, hay là vì em cảm thấy có lỗi với cậu ta?

Là em nợ anh ấy, em không muốn nợ càng lúc càng nhiều nữa.

Lam Từ Uy gật đầu, thờ dãi, đưa em này, quả thực không khiến anh bớt lo chút nào.

Được rồi, để anh tính. Bao giờ về đến Bắc Kinh anh sẽ nói chuyện cụ thể với em sau.

Anh, cảm ơn anh. Lam Từ Tuyết nghẹn ngào, anh trai thương cô như vậy, nếu như biết có thể đây là lần cuối cùng mình cùng anh trò chuyện, sẽ có cảm giác như thế nào đây?

Cảm ơn cái gì, anh còn chưa làm gì mà. Lam Từ Uy đột nhiên trầm giọng Anh phải xin lỗi mới đúng, thời gian này anh không thể ở bên cạnh chăm sóc em, đã không tận lực thực hiện trách nhiệm của mình rồi. Em có chuyện gì nhất định phải nói cho anh biết, anh chỉ còn mỗi mình em là người thân thôi, điều duy nhất anh còn vướng bận chính là hạnh phúc cả đời của em.

Lam Từ Tuyết cố gắng kìm nén, không để mình bật khóc, sao cô có thể không hiểu chứ. Nhưng nếu không phải vạn bất đắc dĩ, cô không muốn để anh biết bệnh tình của bản thân.

Cụp máy, tâm trạng cô lại nặng nề hơn, cảm giác sợ hãi thứ bóng tối này lại lần nữa quay về, mọi khi cô đều sẽ mệt đến thiếp đi nhưng hôm nay cô không thể chợp mắt được. Cô sợ chỉ cần cô nhắm mắt lại rồi, mọi chuyện sẽ không thể cứu vãn được nữa.

Đầu óc cô trở nên trống rỗng, ngồi thừ ra như người mất hồn, đến nỗi Tạ Phong đã vào phòng được một lúc mà cô vẫn không phát hiện ra.

Đến khi cô hồi thần lại đã thấy Tạ Phong tựa người vào cửa phòng, mắt nhìn cô không rời. Nhưng ánh mắt đó đã không còn ôn nhu và say đắm như trước mà chỉ còn lại sự lạnh nhạt.

Lam Từ Tuyết cụp mắt, trốn tránh ánh mắt của Tạ Phong, chính cô cũng cảm nhận được, dường như việc cô làm đã khiến quan hệ giữa hai người không thể cứu vãn được nữa.

Có lẽ như vậy cũng tốt.

Em đã xem quyền nhật kí tôi đưa chưa?

Tạ Phong đột nhiên hỏi khiến Lam Từ Tuyết giật mình, cô gật đầu, ánh mắt vẫn ảm đạm như trước.

Tôi chỉ muốn hỏi, em có muốn giúp Tạ Nhạc bằng bất cứ giá nào không?

Lam Từ Tuyết kiên quyết gật đầu.

Hắn cười, nụ cười kết thúc toàn bộ hi vọng cuối cùng của đời mình, chỉ là, nụ cười này cô mãi không thấy được.

Vậy được, chúng ta giao dịch lại, lần này điều kiện của tôi cũng chỉ có một.

Lúc này Lam Từ Tuyết mới ngẩng đầu nhìn hắn.

Em hãy rời khỏi đây đi.

(có ai muốn đề xuất cho phiên ngoại hơn~~~)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

CHƯƠNG 63.2

Lam Từ Tuyết không dám tin vào tai mình, trơ mắt nhìn Tạ Phong, chỉ thấy hắc châm thuốc, làn khói dày đặc che chắn cả tầm mắt hai người.

Lam Từ Tuyết không muốn Tạ Phong hút thuốc, không biết hắc có thực sự bỏ hay không, nhưng trước giờ trước mặt cô người hắc chưa bao giờ có mùi thuốc, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.

Tôi cho em bảy ngày, hi vọng sau khi tôi trở lại, sẽ không còn nhìn thấy em nữa.

Cánh cửa phòng rầm một tiếng, đóng lại ngay trước mắt cô. Cả người Lam Từ Tuyết đổ sụp xuống sàn, gương mặt cô áp xuống mặt sàn lạnh lẽo.

Nước mắt chảy dài trên gò má, từng tiếng nức nở âm vang trong căn phòng trống trải trơ trọi. Hiếm khi Lam Từ Tuyết thừa nhận rằng bản thân đang khóc, hiếm khi cô phát giác bản thân yếu đuối như bây giờ, hiếm khi cô nhận thức được thì ra bản thân không mạnh mẽ lại lãnh đạm như mình tưởng, hiếm khi cô chấp nhận sự thật rằng cô thật sự rất yêu, rất yêu hắc.

Tạ Phong nói cho cô bảy ngày thực sự liền cho cô đúng bảy ngày yên tĩnh.

Không cần phải dằn vặt mà đứng trước mặt hắc, không cần miễn cưỡng lên giường với hắc, không cần mỗi ngày đều phải vào bếp nấu ăn cho một người bản thân không muốn.

Hắc quả thực làm được, nhưng Lam Từ Tuyết lại không chịu nổi. Cô sợ đêm tối đến cùng cực, sợ cô đơn không ai hay biết, sợ sự trống trải trong căn nhà xa hoa to lớn này.

Cảm giác giống hệt như năm năm trước.

Cũng may Lam Từ Tuyết không phải chịu đựng cảm giác đó thường xuyên, bởi lẽ cô càng ngày ngủ càng nhiều, có khi ngủ từ hoàng hôn hôm trước đến hoàng hôn hôm sau, ăn những bữa ăn không biết là sáng hay tối, bảy ngày từ từ chậm chạp mà trôi qua.

Ngày thứ ba, cô bị tiếng chuông di động đánh thức. Có một tin nhắn gửi đến, vồn vện ba chữ : Xin lỗi cậu.

Nếu không tính chút hụt hẫng trong lòng, cô thực sự cảm thấy rất vui, Chu Tư đã chủ động nhắn tin làm lành, chứng tỏ tình hình bên kia đã có tiến triển tốt.

Mấy ngày sau đó, không biết là vô tình hay cố ý mà Lam Từ Uy, Thế Hy, Bích Chi, còn có cả Đồng Đồng luôn thay phiên gọi đến trò chuyện với cô, dường như họ đều biết cô ở nơi này cô đơn lạnh lẽo đến mức nào nên muốn giúp cô bớt buồn chán.

Linh cảm của Lam Từ Tuyết thường rất đúng, cô mơ hồ cảm nhận được, có chuyện rồi, có lẽ là một chuyện ngay lập tức liền khiến cô ngã gục nên mọi người mới như thế, đây là giúp cô chuẩn bị tâm lý trước.

Nào cần chứ, bây giờ cô đã là người gần đất xa trời, còn sợ gì mấy chuyện đó nữa chứ. Vốn dĩ cái chết là nỗi sợ hãi lớn nhất của con người, cô đã không sợ nó, còn có gì có thể khiến cô gục ngã cơ chứ?

Hôm nay là ngày thứ bảy, Lam Từ Tuyết đã thức dậy từ sớm, cô kéo rộng rèm cửa ra, ngồi xuống chiếc ghế trước cửa sổ.

Hành lí đã được cô xếp gọn từ đêm qua, cô chỉ là muốn đợi ánh ban mai cuối cùng này, tiễn cô một đoạn.

Chuyện đã qua như một thước phim quay chậm, giờ đây lòng cô không một gợn sóng, yên tĩnh như không gian lúc này vậy.

Năm năm trước, cái ngày cô để vệt mắt cốt nhục của hai người để rồi phát hiện ra bệnh trạng của bản thân, cho tới bây giờ, cô chưa từng sợ hãi hay có ý định đấu tranh để giành lại sự sống.

Nếu cô không bất cần, có lẽ con gái cô sẽ có thể đến với thế giới này, nó chắc chắn sẽ là một đứa trẻ tinh nghịch lại lạnh lợi, hoạt bát đáng yêu, là cô hại nó. Chết đi, có lẽ sẽ khiến cho tội lỗi của cô bớt đi phần nào. Chết đi, đối với cô lại là một sự giải thoát.

Nhưng cô hi vọng, khi cô rời khỏi thế giới này, sẽ không phải vương bận hay mắc nợ bất kì ai. Cô nợ Tạ Nhạc, lần này coi như thanh toán toàn bộ nợ nần của hai người.

Cô càng không muốn bất kì ai vì sự rời đi của cô mà đau lòng. Vậy nên cô không nói với anh trai và Từ Trình, có lẽ nhìn thấy thi thể cô nằm trong hộp lớn bốn góc sẽ dễ chịu hơn việc cùng cô đợi chờ cái chết, đau đớn dần vật từng ngày.

Bác sĩ từng nói có lẽ bệnh máu trắng của cô là do di truyền từ mẹ, nhưng ngày đó mẹ cô chỉ mới ở giai đoạn đầu của ung thư đã qua đời vì tai nạn giao thông, bà còn chưa từng biết chuyện đó, đừng nói đến điều trị.

Năm năm qua, Lam Từ Tuyết chưa từng nghiêm túc điều trị lần nào, cô không tha thiết gì với cuộc sống này, ngược lại, cô chỉ muốn sớm ngày đến bên cạnh con gái tội nghiệp của cô, chắc là nó cô đơn lắm. Chỉ từ sau khi có Đồng Đồng, cô mới bắt đầu uống thuốc, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì mấy, chỉ là khiến cô bớt đi đau đớn mà thôi. Mặc dù Đồng Đồng không thể nhìn thấy gì, nhưng cô không muốn bản thân ngã gục trước mặt con. Cô chỉ hi vọng nó có cuộc đời vô âu vô lo, không chút đau buồn mà thôi.

Năm năm qua, việc Lam Từ Tuyết làm nhiều nhất có lẽ là đấu tranh, đấu tranh với chính bản thân mình. Cô từng giờ từng phút đều mong đợi người ấy trở về, nhưng nếu người ấy trở về rồi thì sao? Cô sợ hãi, sợ rằng bản thân không thể buông bỏ chấp niệm với người, sợ hán khi biết cô không thể giữ lấy đứa bé sẽ hận cô, nhưng quan trọng nhất, cô sợ hán đau lòng, một mình cô chịu đựng nỗi đau này là đủ rồi, cô không muốn lôi kéo bất kì ai vào vũng bùn này nữa.

Hôm nay, mọi chuyện sẽ kết thúc. Qua hôm nay, có lẽ cô sẽ hoàn toàn biến mất giữa cuộc đời này.

Lúc trước Lam Từ Tuyết từng mong rằng những ngày tháng cuối đời, cô sẽ cùng người mình yêu nhất, rong chơi khắp đất trời rộng lớn này, đến những nơi họ chưa từng đến, sau đó chọn một căn nhà nhỏ trên một cánh đồng rộng bát ngát, sống từng ngày chậm rãi, nắm tay nhau đến cuối đời.

Nhưng giờ người cô yêu nhất đã chẳng còn bên cô nữa, sức khỏe cũng không cho phép cô ngồi tàu xe quá lâu, nên ước mơ của cô bây giờ chỉ là có thể tách biệt khỏi cuộc sống này, rời xa những suy nghĩ dày vò cô từng đêm, tìm một nơi yên tĩnh mà nằm xuống. Ngoài cô ra, chỉ có Lam Từ Uy biết mẹ có để lại cho cô một căn nhà nhỏ ở ngoại ô, nơi chỉ cần nhìn qua cửa sổ liền có thể nhìn thấy biển. Đợi cô thông báo một tiếng cho Chu Tư xong sẽ dọn tới đó, hưởng thụ chút niềm vui cuối cùng.

Mặt trời dần lên cao, ánh bình minh của ngày lập đông chiếu lên tóc cô, gương mặt cô, bóng lưng gầy gầy của cô. Chuông gió không ngừng kêu leng keng, hát mãi không dứt bản tình ca buồn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

CHƯƠNG 64

Chỉ là Lam Từ Tuyết không ngờ, trước khi cô rời đi, lại có một vị khách đặc biệt thế này đến tiễn cô.

Cô dường như đã quên mất người đàn ông này, họ chỉ mới gặp nhau một lần. Nhưng cái ánh mắt người đàn ông này nhìn cô dường như đã nói lên ông ta hiểu rõ cô đến từng chân tơ kẽ tóc.

Lúc mở cửa ra, cô hoàn toàn bất ngờ, cô không hiểu người đàn ông này đến đây làm gì, chẳng lẽ là tìm Tạ Phong sao?

Tôi đến để tìm cô. Lúc nghe những lời này, cô mới nhớ ra, người đàn ông này là Smith Walter, tên tiếng Trung là Cố Vỹ.

Cô kim nén nổi tò mò lại, mời ông ta vào nhà, phía sau ông ta còn có rất nhiều vệ sĩ đi theo. Lam Từ Tuyết cũng không ngạc nhiên mấy, mấy vị tai to mặt lớn thế này, đi đâu mà chẳng có đám vệ sĩ đi cùng.

Ông tìm tôi có chuyện gì sao? Hình như chúng ta chẳng có chuyện gì để nói cả.

Lam Từ Tuyết vốn định mời trà, nhưng trà trong ấm đã nguội lạnh từ lâu, cô lại sắp đi rồi, không cần phải phiền phức như vậy. Vậy nên hai người cứ ngồi trước mặt nói chuyện với nhau như vậy, không khí dường như cũng không kì lạ mấy.

Chắc là cô còn nhớ, chúng ta từng gặp nhau một lần.

Phải.

Cô sống trong nhà này cùng với ai, hán đã hiểu việc tôi muốn nói liên quan đến ai rồi chứ?

Lam Từ Tuyết nhủ mảy : Ông là gì của anh ấy?

Cha của nó. Là cha ruột.

Cũng may tay Lam Từ Tuyết lúc này không cầm tách trà, nếu không hán nó đã vỡ nát.

Cha? Còn là cha ruột?! Nhất thời Lam Từ Tuyết cảm thấy chuyện này quá khó tin, Tạ Phong không thích kể về quá khứ của mình, nhất là về cha mẹ, cô chỉ biết khi hán còn rất nhỏ đã ở cô nhi viện, sau đó là được Tạ lão gia nhận nuôi, chưa từng nghe nói đến cha mẹ của hán.

Nhưng người đàn ông này không có lí do gì để nói dối cô, hơn nữa cô cảm thấy giữa ông ta và Tạ Phong có khí tức giống hệt nhau.

Lam Từ Tuyết cố gắng điều chỉnh cảm xúc, cất giọng khàn khàn : Ông nói với tôi chuyện này làm gì?

Từ từ, ta sẽ chậm rãi giải thích cho cô nghe. Tin hay không cũng được. Cố Vy nghiêng ngẫm nhìn cô Chuyện của DG, hẳn cô đã biết?

Đã biết.

Chuyện đó là do ta làm, Tạ Phong nó chưa từng nhúng tay vào, hơn nữa còn luôn phản đối quyết định của ta.

Nếu lúc này cô còn đối với người tự xưng là cha của Tạ Phong này chút kính trọng thì bây giờ đều biến thành phần nợ. Ông ta đang làm gì vậy chứ?

Có lẽ ta nói hơi khó nghe, nhưng DG là tâm huyết bao nhiêu năm của Tạ Phong, chuyện của tội nhỏ các người mấy năm trước ta không quản, nhưng ta là cha nó, ta phải thay cho đứa con mềm lòng này lấy lại DG.

Lam Từ Tuyết siết chặt tay thành nắm đấm. Cô không có tư cách gì phản bác, lời ông ta nói không hề sai. Nhưng nguyên nhân năm đó Tạ Phong đồng ý đưa DG cho Tạ Nhạc... là do cô. Nói như vậy, cô chính là người khiến Tạ Phong mất đi DG, còn ông ta lại là người tốt, lấy lại DG giúp Tạ Phong rồi.

Ông làm vậy, Tạ Phong cũng đâu cảm kích gì ông.

Phải, nhưng ta không cần nó cảm kích ta, cái ta cần là nó có thể buông bỏ những thứ không đáng để nó bận tâm kia.

Lam Từ Tuyết cau mày, có chút không giữ được bình tĩnh : Rốt cuộc ông muốn nói cái gì?

Đến bây giờ, Cố Vy mới khẽ cười, Lam Từ Tuyết rợn gáy, sự lạnh lùng tàn nhẫn của Tạ Phong còn không bằng một phần mười ông ta.

Có lẽ cô còn chưa biết, hôm nay là ngày đính hôn của con trai ta và Nghiêm Đình Đình. Biết điều kiện để nó đồng ý là gì không? Trong tay ta có gần bốn mươi phần trăm của DG, chỉ cần ta ngồi im không làm gì, trong cuộc hội cổ đông sắp tới cũng sẽ giành thắng lợi. Cô tưởng chỉ cần giúp Tạ Nhạc thu mua cổ phần là sẽ được sao? Trong tay cậu ta có chưa tới hai mươi phần trăm, muốn lật đổ ta là chuyện không thể, trừ phi ta rút lui, nếu không kết quả cũng chỉ có một.

Lam Từ Tuyết càng nghe càng biết sắc, gương mặt dần tái nhợt.

Ta còn tưởng cho dù nó có muốn giúp đỡ Tạ Nhạc tới mức nào đi chăng nữa, cũng chẳng thể đồng ý điều kiện của ta, nào ngờ nó lại đột nhiên đồng ý, nói đúng ra, ta cũng phải cảm ơn cô một tiếng.

Cả người Lam Từ Tuyết run rẩy, từng câu từng chữ của Cố Vy cứ âm vang không ngừng trong đầu cô.

Thấy mục đích của mình đã được thực hiện xong, Cố Vy mỉm cười đứng dậy, rút ra một tấm thiệp hồng từ trong túi áo, để lên bàn.

Tiệc sẽ bắt đầu lúc 10 giờ, bây giờ đi vẫn còn kịp.

Cánh cửa lại một lần nữa đóng lại, Lam Từ Tuyết ngồi bần thần nhìn đồng hành lí cô đã xếp gọn gàng. Cũng không nhiều lắm, đều là những thứ cô mang đến khi tới đây, thêm vài quyển sách. Tạ Phong đã không muốn thấy người, chắc hẳn cũng không muốn thấy vật đâu.

Tiếng chuông đồng hồ kêu tích tắc tích tắc, bây giờ là 9h 30, khách sạn trong thiệp mời ghi không xa lắm, nửa tiếng chắc là tới nơi.

Đến cả Lam Từ Tuyết cũng không ngờ được, bản thân mình thực sự làm như vậy. Cô ra đường lớn bắt xe, bảo lái xe chạy hết tốc độ đến khách sạn đó.

Hành lí vẫn ở nhà Tạ Phong, lúc này Lam Từ Tuyết như phát điên lên, chạy thẳng ra khỏi nhà, giờ xe đã chạy được hơn phân nửa, cô mới nhớ tới đồng hành lí đó.

Thôi vậy, để lát nữa cô quay trở lại lấy vậy.

Được một lúc, điện thoại Lam Từ Tuyết đột nhiên đổ chuông. Hiện giờ lòng cô không cách nào hình dung được, cô chẳng thể hiểu được bản thân đang cảm thấy thế nào, bao cảm xúc vui buồn đều lẫn lộn.

Cô biết bản thân chẳng còn được bao lâu, vậy nên cô luôn hi vọng rằng sẽ có một người con gái khác thay cô yêu hắn, chăm sóc, ở bên hắn đến hết cuộc đời, cô những tưởng mình sẽ cảm thấy hạnh phúc lắm, giờ đây đã có người giúp cô toại nguyện. Nhưng có lẽ người ta nói đúng, người đang yêu luôn ích kỉ hơn bao giờ khác, giờ đây lại có một loại cảm giác khác dâng trào trong lòng ngực khiến cô lo sợ.

Cô đau lòng. Chính là thứ đau lòng khiến tim muốn ngừng đập, thờ cũng là một việc khó khăn.

Vậy nên khi nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình di động, cô lại cười khổ. Chẳng biết ông trời nghĩ sao mà lại trói buộc số phận của ba người lại cùng một chỗ như vậy.

Tôi nghe đây.

Từ Tuyết, hiện giờ em đang ở đâu vậy? Tôi tới nhà Tạ Phong nhưng không thấy em ở đó.

Lam Từ Tuyết phát ra tiếng cười vụn vặt : Anh đừng lo lắng, tôi đang trên đường tới dự lễ đính hôn của một người bạn.

Tạ Nhạc nghe xong càng thêm gấp, nhưng anh cố hạ giọng xuống : Em đừng xe lại đi, đừng tới đó.

Lam Từ Tuyết một tay mở cửa xe, một tay giữ điện thoại bước ra ngoài : Không kịp nữa, tôi tới nơi rồi. Tạ Nhạc, anh lo lắng gì chứ. Nếu chuyện của anh được giải quyết thì tôi cũng yên tâm rồi, bao giờ buổi lễ kết thúc chúng ta nói chuyện sau.

Tạ Nhạc vẫn còn chưa kịp ngăn cản Lam Từ Tuyết đã cúp máy. Anh siết chặt di động trong tay, trên trán nổi đầy gân xanh, cuối cùng không thể làm gì khác ngoài việc lái xe tới đó.

Chỉ hi vọng rằng sự việc sẽ không nghiêm trọng như Tạ Phong nói.

Khách sạn nơi buổi được diễn ra vừa được xây dựng trong năm qua, là khách sạn lớn thứ hai và hiện đại nhất thành phố, nghe nói là do một doanh nhân lớn là người Mỹ gốc Trung đầu tư, kiến trúc rất độc đáo. Lam Từ Uy rất thích đến đây dùng bữa, người khó tính như anh cũng thích nơi này đủ biết kiến trúc nơi đây tuyệt vời ra sao.

Nếu là ngày thường, chắc hẳn Lam Từ Tuyết phải đi vài vòng khám phá xung quanh mới được, nhưng hôm nay tâm lý thường thức nghệ thuật của cô đã bị thứ khác lấn át, thứ quan trọng hơn bất kì điều gì khác.

Sảnh tổ chức tiệc ở tầng 5, Lam Từ Tuyết vào trong thang máy, một đường đi lên.

Buổi lễ chỉ còn mười phút nữa là bắt đầu rồi, sao cậu còn chưa đến?

Mau lên, nếu đến trễ vị trí phù dâu của cậu tớ sẽ nhường cho người khác đấy!

Dù có đẹp trai như thế nào thì đó cũng là chồng tớ! Cậu đừng có hòng mà tơ tưởng!

Cửa thang máy vừa mở, hai người liền chạm mặt nhau. Lam Từ Tuyết cũng không bắt ngờ lắm, lúc này trong thang máy loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện, cô đã ngờ ngợ nhận ra.

Lam Từ Tuyết? Nghiêm Đình Đình vừa tắt điện thoại thì nhìn thấy cô, hai mắt tròn ngược lên Tại sao cô lại ở đây?

Lam Từ Tuyết bước ra khỏi thang máy, đi tới trước mặt Nghiêm Đình Đình, mỉm cười nhìn cô.

Tôi tới dự lễ đính hôn của một người bạn thôi. Sao vậy? Không được?

Nghiêm Đình Đình vẫn tròn mắt nhìn Lam Từ Tuyết, dường như vẫn chưa thể bình ổn lại được.

Cô ta khó khăn lắm mới có thể đoạt lại người mình yêu từ người phụ nữ khác. Khó khăn lắm mới có thể khoác lên váy cưới cùng anh bước vào lễ đường. Rốt cuộc là vì sao, tại sao mọi chuyện vẫn không thể suôn sẻ? Người phụ nữ này, tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây? Vì mục đích gì?

Nghiêm Đình Đình rất muốn bùng nổ mà cho người trước mặt mình một bạt tai, rõ ràng cô ta đã cùng người khác kết hôn rồi, tại sao vẫn muốn cùng cô tranh giành một người đàn ông khác? Nghĩ đến năm năm ở Mỹ, năm năm chịu vô vàn tủi nhục, cô đã từ bỏ tất cả, danh lợi, sự nghiệp, để đuổi theo người mình yêu thương, ở bên cạnh anh lúc khó khăn nhất chính là cô. Người phụ nữ này, cô ta lấy tư cách gì tranh với cô?

Nhưng Nghiêm Đình Đình không thể làm gì Lam Từ Tuyết, bởi cô không hề tỏ thái độ thù địch, còn cười với cô.

Nụ cười đó như đang nói với cô rằng : Cô thì có gì giỏi? Cùng anh ấy bước vào lễ đường thì sao? Chẳng phải trong tim anh ấy chỉ có mình tôi thôi sao?

Ghen tức dường như đã che mờ mắt Nghiêm Đình Đình. Cô nhìn chăm chăm Lam Từ Tuyết, ánh mắt lộ rõ sát khí, chỉ hận không thể một đao chém chết cô cho xong.

Hai người làm gì vậy?

Nghiêm Đình Đình quay đầu, trông thấy người đang chạy tới là người sắp cùng mình đính hôn, trong lòng lại sợ nhiều hơn vui.

À, không có gì, bọn em tình cờ gặp nhau, Từ Tuyết nói tới dự lễ đính hôn của một người bạn, vì không rõ sảnh tổ chức ở đâu nên mới hỏi em. Nghiêm Đình Đình khoác tay Tạ Phong, vừa cười vừa kể một câu chuyện hay đến kì lạ.

Ánh mắt hắn rất nhanh lướt qua người Lam Từ Tuyết rồi lại đặt lên người kẻ bên mình, đôi mắt lạnh lùng lộ rõ vẻ dịu dàng.

Cô mau quay về đi, nếu cô còn không tự giác đi thì đừng trách tôi không khách sáo.

Dù hắn không nhìn cô, nhưng Lam Từ Tuyết cũng không ngu ngốc đến nỗi không biết người hắn đang nói đến là mình. Cô nhìn hai người trước mặt, chẳng hiểu sao lại thở phào một hơi.

Đây không phải kết cục cô mong muốn nhất sao?

Chúc hai người hạnh phúc. Lam Từ Tuyết nói xong liền quay đầu đi, cô tin nếu cô không đi, Tạ Phong quả thực sẽ gọi bảo vệ đến lôi cô ra ngoài.

Không biết hai người kia khi nghe cô nói câu này thì sẽ thấy thế nào nhỉ? Hình như cũng không giả lắm đâu, phải không? Rất tự nhiên mà! Đó quả thực là lời thật tâm của cô, thật tâm mong bọn họ hạnh phúc.

Lam Từ Tuyết phát hiện bản thân như một người điên. Điên cuồng chạy tới đây xem người mình yêu bước vào lễ đường cùng một người khác, thế nhưng khi đứng trước mặt họ, một câu chất vấn cô cũng chẳng thể thốt ra, chỉ có thể chúc họ hạnh phúc rồi rời đi.

Một người điên vì tình.

Hôm nay mới là ngày lập đông nhưng tiết trời vẫn rất lạnh, lúc ra khỏi nhà Lam Từ Tuyết đi quá vội nên chỉ mặc mỗi một chiếc áo sơ mi, gió lạnh cứ thế lùa vào người cô. Lam Từ Tuyết bật cười, cô như thế này đứng trước Nghiêm Đình Đình chắc hẳn là nhếch nhác lắm.

Phụ nữ ai mà chẳng muốn trong đời được một lần mặc váy cưới trắng muốt nắm tay người mình yêu vào lễ đường, cô cũng vậy. Chỉ đáng tiếc cô chỉ kết hôn trên danh nghĩa, một lần mặc váy cưới cũng chẳng có, giờ lại phải đi chúc phúc cho người khác.

Vẫn nói người ta khi yêu thường ích kỉ, Lam Từ Tuyết nghĩ có lẽ cô là một trong những người rộng lượng nhất rồi. Cũng chẳng có gì, nếu cô đã không thể ở bên hắn đến cuối đời thì có người khác thay cô làm việc đó đã là quá tốt, hơn nữa người đó còn yêu hắn tha thiết, có lẽ yêu hắn còn nhiều hơn cả cô, cô tin rằng, người đó sẽ thật tâm mà ở bên hắn.

Đến cuối cùng, cuối cuộc đời.

Em là người cùng anh đi qua bao thăng trầm cuộc sống, chúng ta nắm tay nhau vượt qua bao sóng gió của cuộc đời, vậy mà đến khi sống yên bình lặng, người nắm tay anh lúc này không còn là em. Có lẽ là trò đùa của tạo hóa, có lẽ là do đường duyên phận chạy lệch. Anh nói xem, rốt cuộc là vì sao?

Điện thoại trong túi áo vang lên từng hồi chuông rả rích, cô biết ai gọi đến, nhưng chẳng biết có nên nghe hay không.

Em đang ở đâu vậy? Tôi đến trước khách sạn đó rồi đây. Âm thanh trầm ấm thường ngày trở nên gấp gáp cực độ, người đó đang lo lắng vì cô, sợ hãi vì cô, quan tâm cô từng chút một.

Chỉ tiếc rằng đó không phải người cô yêu.

Nhạc, rốt cuộc tôi và anh đang cố gắng vì cái gì? Tại sao chúng ta phải gồng mình chống chọi đến mức này cơ chứ? Rõ ràng là đâu có kết quả...

Có, nhất định sẽ có! Từ Tuyết, tôi yêu em. Em biết mà, phải không? Nếu em đã quá mệt mỏi khi ở bên hắn ta vậy thì hãy ở bên tôi đi.

Lam Từ Tuyết dừng bước, ngược nhìn bầu trời xanh trên cao, nơi cô vĩnh viễn không thể với tới.

Không được rồi. Nhạc, anh biết mà, phải không? Anh cố chấp vì anh yêu tôi, tôi cũng vậy, tôi cố chấp vì tôi yêu anh ấy. Anh nói xem chúng ta rốt cuộc đã sai ở đâu, ở thời điểm nào, tại sao... lại thành ra như vậy?

Trong mắt Tạ Nhạc, Lam Từ Tuyết là người phụ nữ mạnh mẽ nhất anh từng thấy. Hai người ở cạnh nhau năm năm, anh chưa từng thấy cô yếu đuối, hoặc nói là cô chưa từng cho phép anh nhìn thấy bản thân mình yếu đuối. Giờ đây nghe những lời cô nói, anh lại chẳng thể mừng rỡ, cô rõ ràng đang mở lòng với anh, nhưng là về một người đàn ông khác.

Cô nói đúng, anh cũng rất thắc mắc rốt cuộc đã sai ở đâu, ở thời điểm nào, tại sao... lại thành ra như vậy?

Ánh mặt trời yếu ớt chiếu qua tóc cô, rơi vào mắt cô. Lam Từ Tuyết khẽ nhắm mắt lại, cô nghe thấy tiếng gió thổi hòa cùng tiếng hít thở của Tạ Nhạc bên tai, như gần mà như xa. Anh là người cô quan tâm, lo lắng, là người cô muốn bảo hộ, cô không muốn anh đau buồn hay khổ sở, nhưng anh lại không phải người cô yêu.

Anh sẽ đợi. Tạ Nhạc kiên định nói Anh nhất định sẽ đợi.

Lam Từ Tuyết mỉm cười, cô biết anh sẽ nói như vậy, sự kiên định của anh, không phải bao năm qua cô đã thấy rõ rồi đó sao?

Anh...

Cốp, tiếng va chạm của vật nặng vang lên. Đầu truyền đến cảm giác đau như nứt ra, có thứ gì đó chảy ra thật. Lam Từ Tuyết rất muốn phản kháng nhưng cả người cô đã đổ nhào xuống, mí mắt nặng dần, tất cả đều chìm trong bóng tối. Trước lúc mơ màng thiếp đi, cô dường như nghe tiếng ai gọi mình.

Từ Tuyết! Từ Tuyết!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

CHƯƠNG 65

Tạ Phong nhìn theo bóng lưng Lam Từ Tuyết rời đi, hai tay siết chặt thành nắm đấm, hấn cắn răng nhịn xuống cảm giác muốn đuổi theo cô, kéo tay Nghiêm Đình Đình rời đi.

Nghiêm Đình Đình đột nhiên giật tay ra, nở nụ cười với Tạ Phong : Anh vào trong trước đi, em đi chỉnh trang lại một chút rồi vào sau.

Tạ Phong đã chẳng còn tâm tư để ý nhiều, chỉ ừ một tiếng rồi rời đi. Nghiêm Đình Đình nhìn hấn từ phía sau, ánh mắt tràn ngập vẻ kiên định, cô nắm chặt điện thoại trong tay, ấn nút gọi.

Mau đuổi theo, cô ta vừa mới ra ngoài. Nhớ là phải sạch sẽ vào.

Sảnh tổ chức tiệc của khách sạn này rất lớn, có thể chứa trên dưới 500 người, mà lúc này nó gần như được lấp đầy, khách khứa đến đây đều là những người có máu mặt, lúc này đều tranh thủ cơ hội quen biết thêm nhiều người trong giới.

Tiếng nhạc đệm của dương cầm vang lên, người người ngay tức khắc im lặng, không hện mà cùng nhìn về phía trung tâm sảnh đường. Sảnh đường này được thiết kế theo dạng hình tròn có tâm ở giữa, chính là một cái bục thang cao, mà giờ đang đứng nơi đó là Cố Vỹ, cũng là người chủ trì buổi lễ hôm nay. Đình hôn đối với ông ta mà nói không cần rườm rà, chủ yếu là thông báo với tất cả mọi người là được, cô dâu chú rể chỉ cần trao nhẫn cho nhau là được.

Sau ba tiếng mở sâm panh, một người đàn ông mặc vest đen khoác tay một người phụ nữ mặc váy cưới màu trắng xa hoa lộng lẫy tiến vào, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn theo họ.

Dưới lớp màn che mặt, Nghiêm Đình Đình không thể giấu được vẻ hạnh phúc của mình, cô đợi ngày này đã quá lâu rồi, lâu đến nỗi cô cứ tưởng mình sẽ không thể đợi được đến ngày này, cũng may cuối cùng nó cũng đến rồi. Mà người đứng bên cô, Tạ Phong vẫn chưa thể trấn tĩnh lại, hấn luôn cảm thấy có chuyện gì đó, một nỗi bất an mơ hồ ngày một lớn dần trong lòng hấn, khiến lòng bàn tay hấn rịn đầy mồ hôi, điều này trong mắt Nghiêm Đình Đình biến thành nỗi phản kích quá độ, ý cười trong mắt cô ngày càng đậm nét hơn, đến nỗi khiến Tạ Phong hơi churóng mắt.

Cố Vỹ là một kẻ rất khác người, ông ta không theo bất cứ nghi thức nào, chỉ muốn hai người kính rượu mình, sau đó trao nhẫn là xong.

Phần kính rượu diễn ra trong êm đẹp, ngoại trừ việc Tạ Phong mấy lần ngậy người ra như mất hồn, phải mất một lúc mới tỉnh táo lại. Cuối cùng là trao nhẫn, sau khi xong coi như quá trình đầy vò này sẽ kết thúc, hấn có thể đi tìm Lam Từ Tuyết được rồi, mặc dù hấn không thể giải thích cụ thể với cô mọi chuyện nhưng ít nhất hấn có thể nhìn thấy cô bình an.

Chiếc nhẫn vừa được Tạ Phong cầm trong tay, chưa kịp đeo vào tay cho Nghiêm Đình Đình thì cửa đột nhiên bật mở. Cảnh vệ không kịp phản ứng nên đều đứng ngây ra, mãi đến khi Cố Vỹ đứng dậy hét lên Bất cậu ta lại! thì bọn họ mới chặn đường người mới xông vào lại.

Người mới đến hiển nhiên không vừa, cậu ta đánh nhau với gần mười cảnh vệ mà chẳng tỏ ra yếu sức, còn có xu thế tiến lại gần bực chủ trì.

Khách khứa đều ngơ ngác nhìn nhau, dĩ nhiên bọn họ không cần lo lắng, chỉ có mỗi một người xông vào, tuyệt đối sẽ không thể làm gì. Đột nhiên có người chạy vượt qua trước mắt họ, đến gần người đang bị bao vây trong đám cảnh vệ kia.

Tạ Phong vừa đến, những người kia liền tự động dạt ra. Lúc này người kia mới dừng lại thở dốc, ngẩng đầu nhìn người vừa đi tới.

Tạ Nhạc? Tạ Phong cau mày, cảm giác lo lắng lại dâng trào Cậu đến đây...

Hấn vẫn còn chưa nói xong đã bị Tạ Nhạc nắm lấy cổ áo, gào vào mặt : Từ Tuyết mất tích rồi!

Trong nháy mắt, Tạ Phong dường như hồi thần, sắc mặt hấn vắn vẹo khó coi, tựa như đang cậu lực kìm chế một thứ cảm giác điên cuồng. Hấn hất tay Tạ Nhạc ra, đổi thành lời kéo anh rời khỏi hội trường.

Nghiêm Đình Đình đứng nhìn từ trên cao, gương mặt cũng dần biến sắc, nắm tay siết chặt, không biết vì tức giận hay đau khổ mà đáy mắt dần đỏ lên, cô nhìn những ánh mắt dõi theo bóng Tạ Phong dần rời xa rồi chuyển đến người mình, sự miệt thị, cười nhạo hiện rõ trong đó, cả đời này cô cũng không quên.

Cố Vỹ ngồi trên cao nhìn thấy tất cả, ông ta nhắm nghiền đôi mắt, phất tay cho cảnh vệ lui xuống đoạn cũng rời đi.

Đứa trẻ có vẻ không dễ thuần hóa như ông tưởng.

Tạ Phong và Tạ Nhạc lôi kéo nhau đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm. Tạ Phong vẫn còn chưa kịp đứng vững đã bị một cú đấm của Tạ Nhạc quét tới, hấn theo phản xạ tránh sang một bên nhưng vẫn bị quệt trúng, khoe miệng bị rách một đường, máu bắt đầu chảy ra.

Đầu óc Tạ Phong đang cực kì không ổn định, lúc này đột nhiên bị kẻ khác cho một cú, nhất thời nổi điên lên. Hấn vung tay, đâm thẳng vào mặt Tạ Nhạc. Tạ Nhạc né được nhưng Tạ Phong cũng nhanh chóng thay đổi hướng mà tiếp tục đánh tới. Tạ Nhạc vừa né vừa trả đòn, hai người hệt như hai con thú hoang đã mà xông vào nhau, càng đánh càng hăng, đến khi cả hai đều gần như kiệt sức, chỉ có thể đứng một chỗ thở dốc, áo quần trên người xộc xệch, vết thương trải đầy khắp người.

Tạ Phong lấy được sức lực lại trước, gào lên : Mày điên rồi à!

Tạ Nhạc phun ra một bùm máu trong miệng, lau đi vết máu còn dính trên khóe môi, ngẩng đầu nhìn Tạ Phong cười khẩy : Tao điên rồi đấy, thì sao! Tao đúng là điên rồi mới để cô ấy tới chỗ mày, lúc đó đáng lí tao phải ngăn cản cô ấy, vậy thì mọi chuyện đã chẳng như bây giờ! Tạ Phong, là tao nhìn lầm mày! Mày là thằng khốn!

Tạ Phong tròn trĩnh mắt nhìn Tạ Nhạc, không nói gì. Hấn cố gắng kìm chế cơn tức đang dâng trào lại, suy nghĩ lời Tạ Nhạc nói là có ý gì.

Mày có ý gì?

Ý gì? Tạ Nhạc tròn mắt nhìn hấn Cô ấy yêu mày như vậy, vậy mà mày lại phụ bạc cô ấy! Nghĩ thử xem mày có phải đàn ông không? Anh vừa nghĩ rằng vừa nói nhưng trong mắt vẫn lộ rõ vẻ chua xót và không cam lòng. Đúng, thay người mình yêu thổ lộ với tình địch của mình, anh không thể không chua xót, không thể không ghen tị. Nhưng anh không thể trở mặt đứng nhìn, anh không đành lòng nhìn thấy người anh yêu thương nhất trong quãng đời ngắn ngủi còn lại vẫn phải sống trong đau khổ và dằn vặt.

Con người này có gì tốt chứ?

Tạ Phong im lặng một lúc, hấn vẫn nhìn Tạ Nhạc nhưng ánh mắt dần biến đổi, vẻ giận dữ ban đầu thay thế bằng sự lạnh nhạt sắc bén.

Cô ấy đã kết hôn rồi. Với mày!

Ha ha Tạ Nhạc ngửa đầu cười lớn Mày đúng là thằng đàn! Cô ấy kết hôn với tao không phải vì yêu tao mày biết không? Cô ấy làm vậy để lừa mày đấy mày biết không? Đồng Đồng không phải con của tao và cô ấy, mày có biết không! Tạ Nhạc dùng hết sức bình sinh mà hét lên. Anh chỉ muốn đánh cho tên đó một trận, tên đó trong thương trường thì thông minh gian xảo, tại sao lại dễ dàng bị cô ấy lừa như vậy? Tại sao lại dễ dàng tin cô ấy như vậy?

Cô ấy là người không đáng tin nhất trên đời này, Tạ Nhạc anh chẳng phải mình chứng tốt nhất hay sao?

Tạ Phong lần nữa túm chặt lấy cổ áo Tạ Nhạc, nắm đấm ở trên cao chỉ chực chờ lao xuống.

Mày nói rõ ràng cho tao! Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?

Sao mày không tự đi tìm cô ấy hỏi đi? Nhanh lên, nếu mày đến muộn sẽ chẳng còn cơ hội nữa đâu!

Ý mày là sao?

Ung thư máu giai đoạn cuối. Tạ Nhạc lảng tránh ánh mắt hấn, như phát điên mà cười lớn Bệnh của cô ấy còn duy trì bao lâu nữa chẳng ai biết trước được, nếu mày không đến sớm, cả đời sau cũng chỉ có thể trò chuyện với tro cốt của cô ấy mà thôi! Anh điên rồi, anh thực sự điên rồi! Cả đời sau cũng chỉ có thể trò chuyện với tro cốt của cô ấy, đây chẳng phải điều anh sợ nhất hay sao? Vậy mà anh lại đem nó ra uy hiếp người khác...

Tạ Phong chấn kinh, chân không thể trụ nổi trọng lượng của cơ thể mà chao đảo. Hấn buông Tạ Nhạc ra, đôi mắt rục lên vẻ tuyệt vọng và đau đớn. Tạ Nhạc nhìn thấy mà hả hê cực kì, nỗi đau anh phải chịu đựng năm năm, cuối cùng tên kia cũng đã hiểu được phần nào rồi. Báo ứng, báo ứng mà.

Cô ấy ở đâu? Giọng hấn khàn khàn nghe không rõ âm thanh. Tạ Nhạc nhìn hấn, vẻ thảm hại này sao lại quen đến thế, dường như rất giống anh trong quá khứ.

Cô ấy mất tích rồi. Lúc đang nghe điện thoại của tao thì cô ấy tắt máy, tao loáng thoáng nghe thấy tiếng đánh nhau, chỉ sợ... Tạ Nhạc nhìn xuống lòng bàn tay đầy máu của mình, cười nhạt Lành ít dữ nhiều.

Àm, đầu Tạ Phong như nổ tung trong phút chốc. Đánh nhau? Lành ít dữ nhiều? Trong đầu hấn chợt lóe lên một cái tên.

Tạ Phong đứng dậy lao ra khỏi bãi đỗ xe. Chỉ chờ cho hấn vừa quay đầu đi, Tạ Nhạc đã nằm dài trên mặt đất, anh nhìn lên trần nhà cao rộng, tiếng tim đập khiến anh biết rằng mình vẫn còn sống.

Điện thoại rơi ra khỏi túi áo vang lên một tiếng. Tạ Nhạc nhìn dòng chữ hiện lên trên màn hình, bàn tay thả lỏng, anh nhắm mắt, để bản thân chìm giữa không gian rộng lớn này. Anh có thể khóc không?

Không cần tìm nữa. Cô ấy ở chỗ tôi. - Bích Chi.

Nghiêm Đình Đình đuổi tất cả thợ trang điểm ra, để lại một mình cô trong căn phòng rộng lớn này. Cô nhìn chính bản thân mình trong gương, đã sớm không còn là cô của mười năm trước, thiếu nữ trong sáng thuần khiết của ngày đó đã chết rồi, giờ người ngồi đây là một người phụ nữ quyền lực đầy mưu tính, thành thực đến tàn nhẫn.

Cô có vui không? Có hạnh phúc không? Nghiêm Đình Đình không biết. Cô chỉ biết tiền tài danh lợi gì đó cô không cần, thứ duy nhất cô cần là người cô

yêu, là Tạ Phong mà thôi. Nếu ngay cả người đó cô còn không giữ được thì cuộc sống này còn có ý nghĩa gì nữa?

Nhiều năm lẫn lộn trong giới giải trí, cô vẫn không thể quên được hắn, lúc chia xa rồi mới biết thì ra bản thân yêu người đó nhiều hơn mình nghĩ. Cô biết có lẽ bây giờ quay lại đã là quá muộn, có lẽ sự cố chấp của cô sẽ khiến mọi việc trở nên tồi tệ.

Nhưng đời người muốn đạt được thứ gì đều phải đánh cược, đánh đổi bằng một thứ khác, không phải sao? Vậy thì cô đồng ý dùng lương tâm của mình để đánh cược, hi vọng...

Nghiêm Đình Đình!

Đến rồi!

Em đây, anh không cần phải hét lên như vậy đâu. Nghiêm Đình Đình chậm chậm xoay người nhìn người vừa tới. Áo quần xốc xếch, đôi mắt đỏ ngầu, hoàn toàn mất bình tĩnh, hắn chạy tới tìm cô trong hoàn cảnh này hẳn đã biết hết mọi chuyện.

Tạ Phong lặng nhìn Nghiêm Đình Đình, đáng vẻ bình tĩnh này của cô không phải gián tiếp thừa nhận rồi hay sao? Hắn hít một hơi sâu, hắn không muốn ra tay với phụ nữ.

Tôi hỏi em, cô ấy đâu?

Nghiêm Đình Đình cụp đuôi mắt, cười nhạt : Em không biết.

Rầm, chiếc ghế trước mặt Nghiêm Đình Đình vỡ ra làm đôi. Tạ Phong lạnh mắt nhìn cô, cả người tỏa ra khí tức khiến người khác cảm thấy áp bức.

Thuê người đánh cô ấy là em, nhưng em không hề giấu cô ấy đi. Người của em nói đang định đưa cô ta đi thì bị một đám người khác tới giành lấy rồi. Nghiêm Đình Đình mỉm cười nhìn hắn Còn đám người này là ai thì phải hỏi anh chứ nhỉ?

Tạ Phong lặng im nhìn cô. Hắn quen biết Nghiêm Đình Đình lâu như vậy, hắn biết cô không hề nói dối, nhưng lại chẳng thể ngăn được cơn giận dữ trong lòng, người thuê người đánh Lam Từ Tuyết là Nghiêm Đình Đình nhưng không phải cô làm thế là vì hắn đẩy sao?

Có lẽ người sai là hắn, làm sao hắn có tư cách trách người khác.

Nghiêm Đình Đình còn tưởng hắn sẽ chất vấn, quát mắng cô. Nhưng không, khi nhìn thấy bóng lưng Tạ Phong rời đi mà không làm gì cả, cô mới bắt đầu hoảng hốt. Linh cảm cho cô biết, chỉ cần hắn rời đi rồi sẽ không quay lại nữa, sẽ không có thêm cái gọi là mười năm một lần nữa, lần này hắn rời đi sẽ là vĩnh viễn.

Phong Nghiêm Đình Đình ôm chặt lấy Tạ Phong từ phía sau, hai tay siết chặt lấy người hắn, vùi đầu vào lưng hắn, nước mắt cô cứ thế tuôn trào.

Tạ Phong không gạt tay cô ra, cứ thế để cô ôm chặt lấy. Nhưng Nghiêm Đình Đình biết, cả người anh lạnh ngắt, nhất là trái tim, người cô ôm lấy bây giờ đã chẳng còn là người yêu cô tha thiết trong quá khứ nữa rồi. Có trải qua mới biết, hai từ quá khứ đáng sợ đến thế nào. Có thể cô đã từng có được người này, nhưng cũng chỉ là đã từng thôi, không phải hiện tại hay tương lai, mà là quá khứ, là quãng thời gian vĩnh viễn không thể quay lại nữa rồi. Cô hối hận, thật sự hối hận tại sao ngày đó không giữ chặt lấy hắn, nhưng cô hối hận thì có ích gì nữa chứ, hắn... đã chẳng còn là của cô nữa rồi.

Tại sao anh không thể cho em một cơ hội? Giọng cô khàn đặc, cánh tay dần buông lỏng, cô biết bản thân cho dù có níu giữ bằng mọi giá, cho dù hắn có ở bên cô thì cũng chỉ là cái xác không hồn, tìm hắn từ khi cô rời đi đã chẳng còn ở đây nữa rồi. Nhưng cô rất muốn hỏi hắn, tại sao không cho cô một cơ hội, hắn và Lam Từ Tuyết đã từng đánh mất nhau, tại sao hắn cho cô ta cơ hội mà lại không cho cô? Cho dù là thua một người đến sau, cô vẫn muốn biết rõ.

Cũng như ngàn đó thời gian em vẫn không yêu một người đàn ông khác, sao vẫn cứ là tôi? Mỗi người đều có một sự cố chấp không thể hình dung được. Duyên phận của mỗi người đều chỉ có một lần, nếu đã đánh mất thì sẽ không còn cơ hội nữa. Tôi không muốn như em lúc trước, đánh mất người mình yêu. Vẫn là âm thanh trầm thấp như lần đầu hai người gặp nhau nhưng sao từng lời từng lời nói ra lại lạnh lùng đến thế? Nghiêm Đình Đình nhìn khoảng đen trước mặt, cô hiểu lời hắn nói, đã hiểu từ lâu, chỉ trách hắn đối với cô không có chấp nhất, còn chấp nhất của cô đối với hắn lại quá lớn.

Người ta từng nói như thế này gọi là gì nhỉ? Có duyên nhưng không phận.

Nghiêm Đình Đình từ từ buông Tạ Phong ra, giây phút trước khi hai tay buông thả hoàn toàn, cô lại ôm chặt hắn, là cái ôm của vĩnh biệt, cái ôm đầy nuối tiếc, có thể cô vẫn còn chấp nhất đến cuối đời, nhưng cô đã hiểu lời hắn nói, đã thực sự nhận ra rằng hai người... cho đến cuối vẫn chẳng là gì cả, vậy nên... tạm biệt.

Tại sao không thể là em mà là cô ấy?

Tạ Phong nhìn xuống bàn tay đang siết chặt lấy eo hắn, vẫn nhỏ nhắn như thế, vẫn run lên yếu đuối như thế, nhưng hắn đã chẳng còn ham muốn bảo vệ cô như lúc trước nữa rồi, đối với hắn, Nghiêm Đình Đình dường như đã biến thành người xa lạ.

Nếu cô ấy là em trong tình cảnh này, cô ấy vẫn sẽ chúc phúc cho tôi, thật lòng chúc phúc mà không chút oán hận nào. Tạ Phong khép hờ mắt, kìm nén cảm xúc Đó là khác biệt lớn nhất. Em và cô ấy hoàn toàn khác nhau.

Lần này câu trả lời của Tạ Phong đã hoàn toàn khiến Nghiêm Đình Đình từ bỏ, cô buông tay ra, lùi về phía sau một đoạn.

Anh có thể tha thứ cho em không?

Tôi không có tư cách trách em, chuyện như bây giờ cũng là do tôi mà ra. Nhưng xin lỗi, tôi không thể xem như chưa có gì, em đã làm tổn thương người tôi yêu nhất, vì vậy, cứ xem như chúng ta không còn quan hệ gì nữa, tự do sống cuộc sống của mỗi người. Khi em còn có cơ hội, hãy buông tay đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

CHƯƠNG 66

Mùa đông của Bắc Kinh như thường lệ mà đến, bắt đầu bằng những cơn mưa mùa đông dai dẳng không dứt.

Wisteria ở khu Bắc gần đây rất nổi tiếng, họ vừa chế tạo ra một đồ uống mới, có mùi thơm của sữa nhưng lại là vị đắng của ca cao và cà phê. Thứ thức uống âm ẩm có màu nâu của hạt dẻ này thu hút rất nhiều thực khách không chỉ vì độ mới lạ của nó, mà còn vì tên của nó rất đặc biệt.

Mẫn Duyên.

Wisteria cũng vừa mới tu sửa lại quán, lần này mắc thêm rất nhiều chuông gió, không chỉ ở cửa ra vào mà mỗi cửa sổ đều được mắc, khi gió đến âm thanh leng keng vang lên rất vui đây.

Có lẽ nơi đây đã trở thành nơi ấm áp nhất Bắc Kinh trong mùa đông lạnh giá này.

Khách đến Wisteria đông không kể xiết, nhưng trong đó có một người rất đặc biệt, trong mười người đến đây thì có đến chín người biết đến cô ấy, năm người là fan của cô ấy.

Chị có thể kí lên đây cho em không ạ?

Nhìn thấy cô gái vừa mới đến, Nghiêm Đình Đình mỉm cười nhận lấy tấm poster được phát hành từ nhiều năm trước rồi kí tên lên đó. Cô gái nhỏ đứng bên cạnh trông cực kì kích động.

Sau này em muốn trở thành ca sĩ giống như chị vậy!

Nghiêm Đình Đình hơi ngẩn người, sững một lát mới đưa lại tấm poster cho cô bé đó.

Vậy thì chúc em thành công.

Cô bé dường như chưa muốn đi, đây là lần đầu tiên cô được gặp thân tượng của cô ngoài đời thực, vẫn muốn tranh thủ nhìn thêm chút nữa.

Hình như chị rất hay đến đây? Nơi này là do chị mở à? Cô gái nhỏ bắt chuyện.

Không Nghiêm Đình Đình Là một người bạn thân của chị mở.

Hai giờ sáng, cửa căn biệt thự mở toang, người vừa trở về đến cả cửa cũng không khóa lại, vứt giày lẫn lóc tại huyền quan rồi ngã nhào lên ghế sofa. Căn biệt thự to lớn không chút tia sáng lại yên tĩnh trở lại, bên tai chỉ còn vang lại tiếng gió thổi tung rèm cửa, tiếng còi xe xa xa vọng lại, xen lẫn tiếng nước nổ từ tận đáy lòng.

Bình thường không phát hiện ra yên lặng lại đáng sợ đến vậy, đến khi nhận ra thì đã muộn mất rồi.

Tạ Phong mờ mắt, lặng lẽ ngắm nhìn toàn bộ căn nhà, đột nhiên hắn cảm thấy mọi thứ dường như đều xa lạ, không chút hơi ấm thân thuộc, không một chút ánh sáng của hi vọng. Không để lại chút dấu vết, không một tin tức nào, dường như đã bốc hơi khỏi mặt đất, hay ít nhất là tầm mắt hắn.

Hắn thực sự cảm thấy tuyệt vọng.

Một tháng... Hai tháng... Ba tháng rồi...

Nếu ví chờ đợi như một con dao nhọn, chắc hắn đã chết không biết bao nhiêu lần. Bắc Kinh rộng lớn là thế, trong ba tháng này, không một nơi này hắn chưa đặt chân tới, không một ngõ ngách nào hắn chưa tìm qua. Hắn dường như đã thực sự chấp nhận giả thuyết rằng có lẽ cô đã ra nước ngoài, hoặc đến một nơi nào đó, nơi mà hắn không thể tìm thấy. Vĩnh viễn.

Trước giờ cô chưa từng trốn tránh hắn, nhưng nếu cô đã không muốn gặp, hắn biết bản thân có làm gì cũng không thấy được. Nhưng hắn vẫn tìm, vẫn

từng ngày tìm kiếm, hấn sử dụng toàn bộ các mối quan hệ mình có để tìm cô nhưng vẫn bật vô âm tín, không chút tin tức nào.

Tạ Phong thờ ra từng hơi nặng nề, lời Tạ Nhạc nói ngày đó vẫn âm vang bên tai hấn.

Ung thư máu giai đoạn cuối.

Bệnh của cô ấy còn duy trì bao lâu nữa chẳng ai biết trước được, nếu may không đến sớm, cả đời sau cũng chỉ có thể trò chuyện với tro cốt của cô ấy mà thôi!

Đã mấy đêm rồi hấn thức trắng, cứ mỗi lần nhắm mắt, những lời đó lại hiện lên không sót chữ nào, hấn sợ, hấn thực sự sợ mọi chuyện sẽ như lời cậu ta nói, cả đời sau...

Từng chút hồi ức ủa về. Hấn tưởng tượng năm năm qua cô ấy đã phải chịu cảm giác một mình giữa không gian tối tăm này đến mức nào. Năm năm, so với ba tháng mà hấn phải chịu đựng khác xa như thế nào, giờ này phút này hấn không chịu nổi nữa, còn cô, năm năm đó...

Có lẽ khi biết được bí mật cất giấu bao năm qua, người thường sẽ rất kích động, vui mừng, giận dữ, đau buồn. Những cảm giác đó hấn đã từng trải qua, nhưng lúc này, hấn chỉ muốn tìm kiếm cô mà thôi.

Khúc mắc hiểu lầm gì chứ? Nếu như cô ấy không còn, những thứ đó còn quan trọng sao? Nếu cô ấy không còn, vui mừng, buồn bã cho ai xem?

Lần đầu tiên hấn cảm giác bản thân so với Tạ Nhạc thất bại đến nhường nào, dù gì đi chăng nữa, anh cũng đã làm những việc không khiến bản thân phải hối hận, còn hấn, hấn thì sao? Những việc hấn làm đều chỉ đem lại đau khổ cho cô mà thôi.

Hấn chợt phát hiện, trong tình yêu của hai người, cô đã phải chịu đựng đến nhường nào, hi sinh bao nhiêu thứ, kết cục thì sao? Hấn tự cho rằng bản thân tài giỏi, không việc gì không thể làm, nhưng đứng trước mặt cô, đối diện với căn bệnh của cô, hấn mới phát hiện bản thân vô dụng đến cỡ nào.

Trời dần hừng sáng.

Lại một đêm thức trắng, ngay khi mặt trời vừa hé sáng nơi hừng đông, Tạ Phong lại rời nhà.

Hấn không biết rốt cuộc bản thân phải đi đâu mới tìm được cô, nhưng hấn không thể ngồi yên một chỗ, như vậy hấn sẽ bị những đau khổ dày vò đến chết mất. Hấn muốn bản thân là người đầu tiên tìm được cô, nhìn thấy cô bình an, hấn mới có thể giải bày nỗi lòng mình.

Tạ Phong dừng chân trước cửa một quán cà phê, dòng chữ Wisteria màu tím bắt mắt nằm ngay cửa, phía trên còn treo mấy cái chuông gió. Đường như ngày nào hấn cũng đi qua đây nhưng chưa lần dừng lại. Nơi này như một bảo tàng cất giữ những kỉ niệm của hai người, có những thứ quá đẹp, đẹp đến chói mắt khiến người ta đau lòng.

Tại sao lại đặt tên là Wisteria?

Vì Wisteria là hoa tử đằng, loài hoa tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu. Chỉ cần một ngày nơi này còn, em vẫn sẽ yêu anh. Nếu có một ngày nơi này còn mà em không thể ở đây nữa, em mong anh sẽ tiếp tục. Đó gọi là vĩnh cửu.

Lần này hấn mở cửa, bước vào.

Nếu không có người đến lay gọi, chắc hấn sẽ đứng đó mãi mãi. Người vừa tới là nhân viên phục vụ trong quán, người này Tạ Phong biết, là người Lam Từ Tuyết đặc biệt tuyển vào, khá thân thiết với cô. Nhưng xem ra cô bé này không nhớ anh, trông thấy vẻ ngoài của Tạ Phong lại hơi ngần ngại, mãi đến khi hấn nhìn vào cô mới chỉ về phía cuối phòng.

Người ngồi ở kia nói muốn gặp anh, nhờ em chuyển lời.

Tạ Phong nhìn về phía cô bé chỉ, chỉ thấy bóng lưng của một người phụ nữ, áo khoác da màu đen trông rất bắt mắt, thân phận rõ ràng không tầm thường. Nhưng hấn không nhớ mình có quen biết người này.

Như cảm ứng được có người đang nhìn mình, người phụ nữ kia quay đầu, bắt gặp ánh mắt Tạ Phong cô ta khẽ cong môi, nhưng rõ ràng không phải cười, mà là đang chế nhạo.

Tạ Phong gật đầu một cái, cô bé bên cạnh chạy trốn chết mất hút. Hấn bước về phía người phụ nữ kia, tự nhiên mà ngồi vào phía đối diện.

Cuối cùng anh cũng chịu vào, nếu anh cứ đứng mãi ngoài cửa hết hôm nay, e rằng tôi sẽ không đợi nữa. Bích Chi tự nhiên nhắm một ngụm cà phê nguyên chất. Lúc này cô cần nhất là tỉnh táo, để không xông lên đánh nhau một trận với người đàn ông ngồi đối diện. Chuyện cô đã hứa với cô ấy nhất định phải thực hiện được.

Tạ Phong hơi cau mày, trên bàn có để sẵn một ly cà phê nguyên chất y hệt của Bích Chi, hấn chỉ nắm chặt lấy tay cầm, trầm giọng hỏi : Cô tìm tôi?

Đúng, mà cũng không đúng. Bích Chi nhìn thẳng vào mắt Tạ Phong Từ Tuyết muốn tôi đến gặp anh.

Sắc mặt Tạ Phong không chút biến đổi, hấn chỉ cụp mắt, hai tay đan vào nhau trở nên run rẩy. Bích Chi chú ý đến từng nhất cử nhất động của hấn, lúc này mới miễn cưỡng mà thờ ra một hơi.

Dù Lam Từ Tuyết có nói gì đi nữa, cô vẫn không muốn tha thứ cho người đàn ông này. Những điều cô ấy chịu đựng suốt bao năm qua, chỉ cần hấn dần vật một chút là xong sao? Hừ, chính vì trên đời người dễ dãi như Lam Từ Tuyết quá nhiều nên những người vô trách nhiệm như Tạ Phong mới càng ngày càng tăng.

Bích Chi đã ở đây đợi một tháng, ngày nào khi Lam Từ Tuyết ngủ cô cũng ra đây ngồi đợi Tạ Phong, không ít lần cô thấy hấn đi ngang qua nhưng không vào. Cơ hội cô đã cho hấn, còn nắm bắt hay không là do chính bản thân hấn. Nếu như hôm nay hấn đã ngồi trước mặt cô, xem như ông trời cũng đã cho hấn và cô ấy một cơ hội.

Cơ hội cuối cùng.

Lúc lâu sau, dường như tâm trí đã bình ổn trở lại, Tạ Phong mới ngẩng đầu : Cô ấy...

Trước tiên đừng hỏi cô ấy ở đâu. Để tôi kể anh nghe một câu chuyện. Bích Chi đặt tách cà phê trên tay xuống bàn Anh đã nghe Tạ Nhạc nói một số chuyện rồi đúng không?

Phải. Chuyện cô ấy bị bệnh, hai người bọn họ kết hôn giả, cả chuyện Đồng Đồng không phải con của cô ấy, tôi đều biết cả rồi.

Bích Chi nhìn Tạ Phong, ánh mắt ngập tràn căm hận và phẫn nộ. Nhưng hấn nhìn nhếch nhác như vậy, xem ra đi tìm Lam Từ Tuyết khá cực khổ, cô cũng không thể cứ chấp nhặt mãi được.

Bệnh của cô ấy, là ba tháng sau khi anh đi phát hiện ra, trong đám cưới của tôi.. Như nhớ tới điều gì, giọng Bích Chi nghèn nghẹn.

Thật ra anh và cô ấy có một đứa con, khi anh rời đi, đứa bé đã được khoảng một tháng rồi. Bích Chi mặc kệ Tạ Phong đang còn chấn kinh, nói tiếp Trong đám cưới của tôi, cô ấy bị ngã, đứa bé... cũng vì vậy mà mất. Lúc đó xét nghiệm mới phát hiện ra bệnh trạng của cô ấy, đã là ung thư giai đoạn cuối. Chuyện này cũng chỉ có tôi và cô ấy biết, sau này Tạ Nhạc nữa là ba người. Anh là người thứ tư. Ban đầu là cô ấy không muốn cho ai biết, sau là cô ấy không muốn ai phải đau lòng.

Thảo nào khi hấn hỏi Đồng Văn, cậu ta hoàn toàn không biết gì, ra là không phải đang giấu hấn.

Tôi còn nhớ lúc đó cô ấy yếu đến mức ngồi dậy cũng phải có người dìu mới được, cô ấy vốn thiếu máu, lúc xảy thai lại mất thêm rất nhiều máu, cả người không chút khí sắc nào, ăn một chút lại ói ra, thật sự rất giống người sắp chết. Bích Chi trầm mặc một lúc Nhưng tôi không ngờ đó chưa phải chuyện tồi tệ nhất. Cô ấy nằm viện hơn một tháng, lúc về nhà nói muốn ở một mình, tôi nghĩ cô ấy cảm thấy mọi chuyện rất khó chấp nhận vậy nên trong thời gian đó tôi không đến tìm cô ấy, còn nói với Lam Từ Uy cô ấy ra ngoài nghỉ dưỡng, không để người khác quấy rầy cô ấy.

Cho đến ngày hôm đó, Lam Từ Trình đến tìm tôi, nói nó gọi cho chị nó nhưng cô ấy lại không bắt máy, nói tôi giúp tôi tìm chị nó giúp. Tôi dự cảm thấy chuyện chẳng lành nên lập tức đến tìm cô ấy. Kết quả là gì anh biết không? Bích Chi cười nhạt hỏi Tạ Phong Mấy đêm sau đó tôi đều mơ thấy tình cảnh ngày hôm đó, cổ tay cô ấy bị cắt một đường dài, máu chảy ra nhuộm đỏ nước trong bồn tắm, cô ấy nằm đó bất động, cho dù tôi có gọi thế nào cũng không nghe thấy, tôi còn tưởng rằng cô ấy sẽ không bao giờ mở mắt nữa. Hai tay Bích Chi siết chặt lại Lúc đó anh biết điều tôi ước là gì không? Tôi chỉ mong anh quay về. Nhưng không, không một cú điện thoại hay tin nhắn nào, tôi còn tưởng anh đã chết nơi đất khách rồi!

Hấn không hề về, vì hấn đang lo cho sự nghiệp của mình, hấn muốn làm gì đó cho tương lai của hai người. Nói ra có vẻ ngu ngốc, nhưng hấn không liên lạc với Lam Từ Tuyết chỉ vì hấn sợ tương lai không thể trở về, nên khi chưa chắc chắn, hấn không muốn cô cứ hi vọng rồi thất vọng. Hấn từng nghĩ rằng cứ như vậy sẽ là tốt nhất, nếu sau này hấn có thể trở về hai người sẽ bắt đầu lại một lần nữa.

Thật ra không hề tồn tại cái gọi là bắt đầu lại.

Tôi đưa cô ấy đến bệnh viện. Bác sĩ nói chỉ cần chậm chút nữa thôi, cô ấy sẽ chết. Bích Chi nhìn Tạ Phong đang thần thờ, không thể chấp nhận được lời cô nói, trong thâm tâm đột nhiên có chút hả dạ Trầm cảm, chứng sợ bóng tối, hội chứng tự làm đau bản thân, bác sĩ nói rằng đó chính là nguyên nhân cô ấy muốn tự sát.

Lúc đó tôi thật sự không hiểu được, tại sao cô ấy lại làm thế, cho dù bệnh trạng cô ấy có xấu đến cỡ nào nếu cố gắng cầm cự thêm vài năm nữa cũng không thành vấn đề gì, tại sao phải tự sát? Đối với tôi, tự sát chính là cách chết ngu ngốc nhất! Lúc đó ngay khi cô ấy tỉnh lại, tôi đã mắng cô ấy một trận, cuối cùng cô ấy nói gì với tôi anh biết không? Mắt Bích Chi dần đỏ lên Cô ấy ôm đầu nói với tôi rằng con của cô ấy là do cô ấy hại chết, là cô ấy không cẩn thận mà vấp ngã, là cô ấy không hề biết đến bệnh trạng của mình nên không hề phòng bị, người ung thư không nên mang thai, là cô ấy cho nó cơ hội được sống nhưng chính cô ấy cũng là người cướp đi cơ hội đó. Tôi và cô ấy quen biết nhau lâu như vậy, tôi chưa từng trông thấy như vậy. Anh biết không? So với chết còn đau vật hơn rất nhiều lần! Lúc đó anh ở đâu, ở đâu hả? Rõ ràng anh nói bản thân yêu cô ấy, vậy thì tại sao anh lại không chịu ở bên cô ấy? Tại sao? Tại sao chứ hả?!

Tạ Phong như người mất hồn mặc Bích Chi chửi mắng, trong đầu hấn lúc này chỉ có mỗi hình ảnh cô nằm trong vũng máu, cả người lạnh ngắt, càng nghĩ càng khiến hấn lạnh run người.

Bác sĩ bảo cô ấy mắc chứng trầm cảm nặng, sợ bóng tối, chứng tự làm đau chính mình. Lúc đó tôi còn không nghĩ nghiêm trọng đến vậy... Nhưng mấy tháng sau đó, cô ấy vẫn không chịu gặp ai, nói chuyện với bất cứ người nào, nếu không phải cắt cổ tay thì là không ăn uống. Lăn nặng nhất còn nhảy từ trên cao xuống. Bích Chi định nói nhưng trông thấy vẻ mặt Tạ Phong lại thôi. Đã là người trong cuộc thì đâu ai sung sướng gì.

Khoảng thời gian đó... tôi còn tưởng cô ấy không vượt qua nổi. Cho đến một ngày, hôm đó tôi đến cô nhi viện làm công ích... Bích Chi ngừng lại Là cô nhi viện lúc trước anh từng ở. Tôi trông thấy một đứa bé có đôi mắt rất giống anh, dù chỉ là đôi mắt... sau đó tôi đã đem nó đến cho cô ấy. Trên mắt

Bích Chi hiếm khi lấp lánh ánh cười Nhờ có đứa trẻ đó mà cô ấy thoát khỏi vực sâu do chính bản thân tạo ra, từng bước hồi phục lại. Cô ấy chịu uống thuốc, chịu ra khỏi nhà, chịu ăn uống đàng hoàng, chịu dẫn con gái đến trường. Anh cũng biết rồi đấy, đứa trẻ đó là...

Đồng Đồng. Giọng hần khàn khàn, toàn bộ sức lực dường như đều đặt trong lời nói này Rõ ràng cô ấy không hề sinh ra nó nhưng cô ấy lại nói với tôi nó là con gái của cô ấy và Tạ Nhạc.

Bích Chi hơi cúi đầu Vậy mà anh cũng tin? định nói rõ ràng nguyên nhân Lam Từ Tuyết giấu Tạ Phong nhưng cô lại nhìn thấy khuôn mặt và hai tai hần đỏ ửng, hô hấp khó khăn, ánh nhìn không có tiêu cự, trông hết như đang thoi thóp chờ chết.

Là vì không muốn nhìn thấy Tạ Phong như vậy nên Lam Từ Tuyết mới giấu giếm? Chắc là vậy rồi...

Cô ấy giấu anh vì có nguyên nhân của cô ấy, cô ấy không muốn nói, tôi cũng sẽ không nói. Chỉ mong anh hiểu rằng, tình cảm của cô ấy trước giờ chưa thay đổi. Hôm nay tôi đến đây, một phần vì cô ấy nhờ vả tôi, một phần vì tôi không muốn lúc cô ấy rời đi, bên cạnh thiếu vắng người cô ấy yêu thương nhất.

Bích Chi đứng lên rồi đi, đến khi bóng cô khuất xa rồi trong đầu Tạ Phong vẫn còn âm vang câu nói cuối cùng của cô.

Căn nhà nhỏ dưới chân núi Nguyệt Lam.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

CHƯƠNG 67

Con người vẫn luôn là loại động vật thông minh đến khó hiểu. Những thứ có được trong tay lại không chịu quý trọng, chỉ khát vọng những thứ ngoài tầm tay với. Sống trong cuộc sống nhộn nhịp nơi phố phường lại đâm ra chán chường, trốn đến nơi xa xôi hẻo lánh để hưởng thụ cái gọi là an nhàn thanh tĩnh.

Hay nói là con người vẫn luôn sợ hãi, không dám đối mặt với cái gọi là sự thật. Họ hiểu rằng sự thật đó không thể cứ mãi trốn tránh, trốn đến đâu thì cũng phải đối mặt với nó, nhưng lại không thể thông suốt mà quyết tâm một lần đối diện với nó.

Đừng trách họ. Bởi chẳng ai là mãi mãi mạnh mẽ. Có thể sự yếu đuối của họ đã khiến không chỉ họ mà rất nhiều người khổ sở, dằn vặt nhưng bản thân họ vốn không muốn như vậy, tâm địa thiện lương của bản thân lại vô tình gây ra đau thương chồng chất, chẳng mấy ai vui vẻ được.

Vì có những sai lầm nên con người mới cần sửa chữa. Chỉ cần họ còn sống, những người bên cạnh họ còn sống, còn tồn tại thì chẳng có gì là quá muộn. Tất cả đều còn kịp.

Nguyên cầu cho tất cả mọi người đều được hạnh phúc.

Trung Quốc dân số gia tăng ngày càng nhanh, nơi nơi đều trở thành tác đất tác vàng, trong lòng Bắc Kinh rộng lớn này, một chỗ dưới chân đồi, đối mặt lại là biển thế này giá có thể lên tới hàng triệu, hơn nữa còn giống như thiên đường.

Nếu không phải vì đây là ngôi nhà do mẹ để lại, Lam Từ Tuyết cũng không muốn sắp chết còn sót tiền như vậy. Nghe mẹ nói nơi đây rất có ý nghĩa với bà, mặc dù không phải là nhà chính nhưng mỗi khi có chuyện buồn phiền gì bà đều đến đây ở vài ngày, coi như là trốn tránh thế tục, đợi bao giờ lòng tĩnh lại mới trở về. Lam Từ Tuyết vừa hay rất giống mẹ, nhất là ở điểm cô cũng thích nơi này. Mỗi sáng đều được ánh mặt trời dịu dàng đánh thức, không khí trong lành, trời đã vào đông nhưng nơi đây lại không lạnh lắm, giống như biển nhiệt đới phía Tây vậy, cực kì ấm áp.

Dân cư nơi đây chủ yếu là người có tiền tới nghỉ dưỡng, lúc trước cũng có ngư dân ở đây nhưng vùng biển này nghe nói từng có chấn động lớn, cá lại không nhiều nên họ đều bỏ đi hết. Vài chục năm trước có người phát hiện ra tiềm năng du lịch của nơi này nên mới cho xây dựng vài khu biệt thự bán cho đám nhà giàu mới nổi làm nơi nghỉ dưỡng.

Người đó là ông ngoại cô, thấy cô con gái rất thích nơi này nên mới để lại căn gần biển nhất cho cô.

Căn nhà này xây theo kiểu kiến trúc cung điện ngày xưa, phía sau có một khu vườn rất lớn, trồng đủ loại hoa, hằng năm vẫn có người định kì đến chăm sóc, để hoa nơi đây mãi luôn tươi nở.

Năm năm trước Lam Từ Tuyết từng đến đây, cô cho người trồng thêm rất nhiều hoa hồng và hoa tử đằng, một là loài hoa cô thích nhất, một là loài mang ước vọng lớn nhất đời cô. Ở giữa đám hoa đó còn cho người đào một cái hồ, sau đó đem một cái bọc màu trắng, bên trong không rõ chứa thứ gì, bỏ vào đó, sau đó cho người lấp lại. Mà mấy tháng trước, cô lại tới đây, lần này là cho người đào lên lại, cho rất nhiều quần áo và đồ chơi của trẻ em vào đó, chôn lại. Quần áo đều là đàn được một nửa, có cái chỉ còn một đóa hoa nữa là hoàn thành lại bỏ dỡ, đồ chơi thì đều còn mới tinh, có cái vẫn còn nguyên nhân.

Di Vương là người làm vườn ở đây, cũng là nhũ mẫu trước đây từng chăm sóc mẹ của Lam Từ Tuyết. Trông thấy Lam Từ Tuyết làm như vậy cũng không hỏi nhiều, chỉ cúi đầu lẩm nhẩm đọc một bài kinh siêu độ và cầu phúc.

Mà lần này cô đến đây, chính là lần thứ ba, cũng là lần cuối cùng. Bởi vì từ giờ cho đến lúc nhắm mắt xuôi tay, cô không muốn rời khỏi nơi này, nếu không phải cần đến chỗ Lý Chu Tư định kì kiểm tra thì cô căn bản không ra khỏi nhà.

Cô đang đợi một người.

Cô không gọi người đó đến, người đó không biết cô đang ở đây, người đó còn đang bận rất nhiều chuyện khác, ầy vậy mà cô vẫn cứ đợi, vừa ngu ngốc vừa bị động mà đợi. Cô biết thời gian của bản thân không còn nhiều, sinh mệnh như ngọn nến lung lay trước gió, bất cứ lúc nào cũng có thể tắt, nhưng cô đã quá mệt mỏi rồi, mệt đến mức nếu người đó không đến, dù có nhớ nhưng đến mức nào, cô cũng không muốn chủ động đi gặp.

Lam Từ Tuyết nằm trong sân phơi nắng, ánh nắng nhẹ nhàng chiếu lên mái tóc thưa thớt của cô. Cô ngồi trên một chiếc xe lăn, mặc ba lớp áo dày, chăm chăm nhìn một mô đất nhỏ đã phủ đầy cỏ xanh trước mặt, xung quanh hoa hồng đủ loại màu sắc đang lay nở, có vài cành đung đưa theo làn gió, âm thanh leng keng của chuông gió lại vang lên đầu đây.

Cô chỉ nhìn mãi mô đất đó, nhìn đến khi mỏi mắt thì khẽ nhắm lại, một lúc lại nhìn. Ở đây cô rất nhàn hạ, thân thể lại không thể rời xe lăn và giường nên mỗi ngày đây là việc khiến cô thấy hạnh phúc nhất.

Mặt trời dần lên cao, Lam Từ Tuyết cũng mệt mỏi dần, bình thường cứ đến giờ này di Vương sẽ đến đây cô vào nhà, nhưng hôm nay từ sáng sớm di đã xuống chợ, nói hôm nay là sinh nhật của cô nên muốn làm một bữa tiệc thật lớn để chúc mừng. Lam Từ Tuyết chỉ cười trừ, bây giờ mỗi bữa ăn hết một chén cháo đối với cô đã là một kì tích, làm ra bàn ăn lớn như vậy làm gì. Chắc vài ngày nữa cô sẽ phải nhờ Lý Chu Tư đến giúp mình truyền dịch rồi.

Lam Từ Tuyết đặt tay lên bánh xe, đang định lăn bánh vào trong thì có hai bàn tay đặt lên tay cô, vết chai trong lòng bàn tay cọ vào mu bàn tay cô, khiến Lam Từ Tuyết hơi giật mình.

Nơi này chỉ có mình cô và di Vương nên Lam Từ Tuyết cũng không nghĩ nhiều, không ngẩng đầu lên mà nói.

Di Vương về sớm vậy? Con còn tưởng đến trưa di mới về. Di đừng lo, hôm nay con thấy rất khỏe, di để tự con...

Là anh.

Người phía sau dỗi hai tay ra khỏi tay cô, chuyển thành ôm lấy cô từ phía sau, hai tay hằn vòng qua cổ cô, Lam Từ Tuyết cảm nhận được, người ấy đang run rẩy theo từng nhịp đập của cô.

Hai người đều im lặng. Tạ Phong nói không thành lời, hần chạy đến đây cả đêm, cả người đều là khí lạnh, có lẽ sẽ khiến cô bị cảm. Nhưng hần không đợi được, hần quả thật không còn đủ kiên nhẫn nữa rồi...

Từng giọt từng giọt nước mắt lạnh nhỏ lên mu bàn tay Tạ Phong, hần kề đầu vào hõm vai cô, hơi thở ấm nóng phả lên vai cô. Là xúc cảm chân thật chứ không phải mơ. Là thật. Là người cô đang đợi.

Con gái ngoan, con thấy không? Mẹ đợi được rồi, cuối cùng cũng đợi được rồi...

Anh đến rồi. Hần chẳng biết làm gì, chỉ có thể lau nước mắt cho cô. Nói hần đến rồi chỉ bằng nói cảm ơn cô đã cho hần cơ hội để sửa chữa lỗi lầm của mình, là hần nợ cô, rất nhiều, rất nhiều...

Anh đến muộn. Lam Từ Tuyết run rẩy vươn tay chạm vào gò má hần Phái phạt.

Ừ, phải phạt. Tạ Phong nắm lấy tay cô Phạt ở bên em cả đời.

Gió nhẹ lay từng cành hoa trong gió, trên mô đất nhỏ có một đứa trẻ cỡ chừng vài ba tuổi đang ngồi, cười khúc khích. Tiếng chuông kêu leng keng không dứt.

Đúng như Lam Từ Tuyết dự đoán, di Vương phải đến trưa muộn mới về. Biết sao được, hiếm khi xuống chợ một lần, bà đều muốn mang tất cả những thứ tươi ngon về bồi bổ cho cô. Chẳng biết là nghiệt gì, mà tiểu thư nhà bà đều khổ như vậy, lúc trước mẹ Lam Từ Tuyết lấy phải một người chồng không ra gì, cuối cùng chết không nhắm mắt, Lam Từ Tuyết mắc bạo bệnh, còn con gái cô lại chết yêu trong bệnh mẹ.

Khi về đến nơi, trong nhà đã có thêm một vị khách lạ. Ban đầu di Vương rất sùng sốt nhưng sau khi trông thấy nét mặt của Lam Từ Tuyết, bà cũng hiểu ra mà không truy hỏi gì thêm, chỉ là lúc tối nấu thêm một phần cơm mà thôi.

Lam Từ Tuyết là người trong cuộc, nếu cô đã không muốn truy cứu, bà cũng sẽ không hỏi nhiều. Chỉ mong quãng đời còn lại của cô có thể tự do tự tại, không gì vướng bận mà sống.

Trời dần tối, Lam Từ Tuyết ngủ cả buổi chiều, cả người đều khô khốc mà tỉnh dậy, còn chưa gọi di Vương mang giúp cô ly nước, đã có người đặt ly nước ngay môi cô, một tay đỡ lấy gáy cô, giúp cô uống vào.

Lam Từ Tuyết nhìn người đàn ông trước mặt, thị lực của cô mấy năm nay ngày càng giảm sút, phải nhìn kĩ một hồi mới trông thấy rõ mặt hần. Trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy rất an tâm, vịn tay hần mà rời giường.

Cuộc sống này, có người là đủ.

Hiếm khi có người ở bên cạnh không rời, Lam Từ Tuyết vịn tay, cả người tựa hẳn vào Tạ Phong, bảo hắn mang mình đi dạo. Căn nhà này vốn không lớn lắm, thế mà chỉ mới đi một vòng cô đã thấm mệt, Tạ Phong đỡ cô ngồi xuống xe lăn, đứng bên cửa sổ ngắm cảnh biển lúc hoàng hôn.

Gió biển tràn vào khoang mũi, thổi tung màn cửa. Thấy Lam Từ Tuyết hơi run rẩy, Tạ Phong giúp cô tìm một cái áo khoác.

Đội Tạ Phong đi rồi, Lam Từ Tuyết mới đẩy xe lăn đến chỗ kệ sách trong phòng, lấy ra một phong thư được giấu trong một quyển sách cũ, đem nó xé đi gần hết, chỉ chừa lại một câu duy nhất, rồi mới cẩn thận bỏ vào một cái hộp, xong xuôi lại mang đến đặt lên đầu giường, cuối cùng quay về bên cửa sổ.

Quãng đường đi về cũng chỉ mấy bước chân, vậy mà khiến Lam Từ Tuyết mệt không thở nổi. Chính vì cô biết sức khỏe mình đã gần cạn kiệt nên mới nhanh chóng làm vậy, để lâu lại sợ bản thân không còn sức rời giường. Lúc trước cô viết phong thư đó đã mất rất nhiều thời gian, nay xé hết đi chỉ chừa lại một dòng, nhưng như vậy là đủ, chỉ cần vài chữ đó lúc này đã đủ thay thế toàn bộ lời cô muốn nói rồi.

Áo khoác được cất kỹ trong một ngăn tủ nên phải mất một lúc lâu Tạ Phong mới tìm ra được. Lúc hắn quay trở lại, Lam Từ Tuyết đã ngủ gục trên xe lăn.

Tạ Phong nhẹ bế cô lên. Lam Từ Tuyết nhẹ đến mức tưởng chừng một tay hắn cũng nâng nổi cô. Hắn đặt cô xuống giường, nhẹ hôn lên trán rồi mới kéo chăn lên cho cô.

Đèn trong bếp vẫn còn sáng, Tạ Phong đi vào, trông thấy dì Vương đang khóc, thấy hắn tới liền nhanh chóng lau đi.

Tạ Phong đột nhiên cúi người vuông góc khiến dì Vương hơi khó xử.

Cảm ơn dì đã chăm sóc cô ấy.

Dì Vương hồi thần, vội chạy tới đỡ hắn dậy, mỉm cười kéo hắn đến bên bàn ăn, rót cho hắn cốc nước.

Trước đây tôi là người nuôi dưỡng phu nhân, cũng là mẹ của tiểu thư từ bé, sau khi phu nhân mất thì tôi đến đây giúp người chăm sóc vườn hoa, giờ tiểu thư đến đây ở, chăm sóc cô ấy cũng là bổn phận của tôi.

Dì Vương thân thiết với Lam Từ Tuyết từ nhỏ, mà cô lại mất mẹ sớm, tình yêu dành cho mẹ dường như đều đặt hết lên dì, dì Vương một đời hầu hạ Ôn gia, không lập gia đình, lúc trước xem mẹ cô như con gái ruột, nay đến tuổi xế chiều lại có thêm một đứa con gái là cô.

Thấy Tạ Phong vẫn im lặng không nói gì, dì Vương chỉ đành thở dài. Bộ dạng của hai đứa trẻ này khiến bà nhớ lại Ôn Tĩnh khi trẻ, cũng nông nổi như vậy, bốc đồng như vậy, cô chấp không buông tay như vậy. Nhưng sự cố chấp của Ôn Tĩnh khiến bà ra đi trong tức tưởi, còn sự cố chấp của Lam Từ Tuyết và Tạ Phong lại có thể mang đến cho hai người họ hạnh phúc.

Biết đâu được.

Bệnh trạng của Tiểu Tuyết, có lẽ không xấu như cậu nghĩ. Mặc dù là giai đoạn cuối nhưng cũng cầm cự được ít lâu, không phải nói đi là đi được. Chẳng phải khoa học bây giờ rất phát triển sao? Kéo dài sự sống cho nó hẳn là không khó. Dì Vương nhìn thẳng Tạ Phong. Bà tin người đàn ông này thật lòng yêu Tiểu Tuyết, nếu không đã chẳng chạy tới đây, ngồi đây nghe bà nói chuyện.

Lúc Tiểu Tuyết đến đây, con bé không hề có ý định tiếp tục sống. Nói cho vắn vè thì là nó đến đây nghỉ dưỡng, bản chất là nó đến đây chờ chết. Tạ Phong siết chặt cái ly trong tay, mỗi lần nghe người khác nói về cô, tim hắn lại đau, như có ai đang bóp nghẹn nó vậy, nhưng hắn vẫn muốn nghe, hắn muốn biết cô đã phải chịu đựng những gì, làm sao sống qua những tháng ngày đằng đằng này.

Nhưng tình trạng nó lúc này đã tốt hơn nhiều rồi. Thật ra nó lại là người tinh táo nhất trong chúng ta. Cậu không cần phải suy nghĩ nhiều, chuyện gì đến rồi sẽ đến.

Cuối tuần sau Tiểu Tuyết phải đi kiểm tra định kì, đến lúc đó phiền cậu rồi.

Tạ Phong máy móc gạt đầu, cười cay đắng, nói câu tạm biệt với dì Vương xong liền rời đi.

Cánh cửa phòng hé mở, hắn đi đến bên giường, vươn tay chỉnh lại mớ tóc mái hỗn độn của Lam Từ Tuyết. Cô dường như ngủ rất say, có lẽ vì cảm giác được hắn mà hơi cựa mình, nụ cười khó nhìn thấy hiện lên trên gương mặt xanh xao.

Tạ Phong cúi thấp xuống, nhẹ đặt một nụ hôn lên trán cô, từ từ dịch xuống môi cô, sau cùng hắn vòng tay qua cổ cô, nhẹ nhàng ôm lấy người mình yêu nhất.

Có lẽ sẽ không kịp nữa

Sợ rằng không có lấy một cơ hội

Tình yêu sâu trong đáy lòng anh, cuối cùng vẫn không thể tỏ bày

Có lẽ thời gian đã quá vội vàng

Nên mới lạc mất duyên phận của đôi ta ở đâu đó

Nếu vậy xin hãy để anh dành hết quãng đời còn lại

Để bù đắp cho em những tổn thương đó

Để được nhìn thấy em nói cười, vui đùa

Thấy em thích hát ca, thích chạy nhảy, ôm anh thật chặt

Lại trải qua những tháng ngày vô lo vô nghĩ

Đôi ta cùng nắm tay nhau trên bãi cỏ xanh mướt

Anh nói yêu em thật nhiều, em gật đầu cười khúc khích

Bởi vì có mất đi mới biết quý trọng

Nên anh đã lỡ vô tình vụt mất em

Thời gian đã khiến đôi ta lạc mất nhau

Vậy thì anh sẽ dùng thời gian còn lại giữ chặt em, yêu thương em, như chúng ta đã từng

Đến tận thời khắc cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

CHƯƠNG 68.1

Bởi vì tối qua ngủ rất ngon nên hôm nay Lam Từ Tuyết dậy rất sớm. Ánh nắng ban mai nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ, chiếu vào mặt cô. Đã lâu rồi cô không ngắm nhìn mặt trời mọc như thế này.

Người bên cạnh vẫn nhắm mắt ngủ say, ngủ quan quen thuộc như trong tiềm thức. Lam Từ Tuyết vươn tay chạm vào gò má hần, cảm xúc chân thật hơn tất thấy.

Tạ Phong đem qua ngủ rất muộn, cảm giác được trên mặt có vật đang di chuyển, hần mới lơ mơ mở mắt. Lam Từ Tuyết hơi giật mình, giật tay lại, Tạ Phong nhanh tay bắt lấy, giữ chặt tay cô trên mặt cô.

Sờ cũng sờ rồi, em nhất định phải chịu trách nhiệm!

Lam Từ Tuyết bật cười, xoa xoa nếp nhăn ẩn hiện dưới mí mắt hần, trong mắt đều là yêu thương.

Thật tốt.

Hai người ăn sáng xong mặt trời cũng đã lên cao. Lam Từ Tuyết như thường lệ muốn ra vườn hoa tắm nắng, chỉ khác là cô không muốn ngồi xe lăn nữa, cô khẳng khái bảo bản thân đã khỏe lên không ít, muốn tự mình bước đi. Tạ Phong không nói lại cô, chỉ có thể vừa đi vừa dìu cô bước tới. Eo Lam Từ Tuyết rất nhỏ, hần dường như có thể ôm trọn trong vòng tay.

Lam Từ Tuyết cười cười : Lúc trước em còn sợ mập, giờ thì tốt rồi, ai còn dám nói em mập nữa chứ!

Tạ Phong không biết nên cười hay nên khóc, chỉ ừ một tiếng, cẩn thận nhìn dưới chân cô, chỉ sợ không cẩn thận lại vấp ngã.

Đến được vườn hoa, Lam Từ Tuyết đã thấm mệt, cả người đều là mồ hôi. Tạ Phong lấy cho cô một cái ghế, tựa ngực vào ghế cùng cô ngắm mặt trời, nói vài ba chuyện phiếm.

Lam Từ Tuyết vịn vào tay anh, đứng dậy. Tạ Phong lập tức ôm lấy eo cô, dìu cô đi tới phía trước. Hai người dừng lại trước mộ đất nhỏ trong sân, Lam Từ Tuyết ngồi xổm xuống, vươn tay chạm lên mộ đất nhỏ.

Tiểu bảo bối, cha đến rồi.

Trong nháy mắt, Tạ Phong dường như đã hiểu ra, hần khụy một gối xuống đất, ngồi xuống kế bên cô.

Từ Tuyết, anh...

Em còn chưa đặt tên cho nó. Anh nghĩ xem, con gái của chúng ta, đặt tên gì thì được? Nhất định không thể qua loa quá đáng, em muốn con gái có một cái tên thật hay, thật ý nghĩa, để nó biết được chúng ta yêu thương nó như thế nào.

Tạ Phong cúi đầu, à một tiếng như đang suy nghĩ, sau đó mới nói với cô : Anh là gió, em là tuyết, gọi nó là Đông Đông được không? Tiểu Đông Đông?

Lam Từ Tuyết bật cười, cả khóe mắt đều ửng đỏ, Tạ Phong cũng cười, khóe mắt hần càng ửng đỏ.

Được được, mặc dù tên này có hơi qua loa, nhưng cũng coi như có chút ý nghĩa, con gái chắc sẽ thích lắm.

Con gái nhất định sẽ rất thích.

Gió thổi qua khiến những ngọn cỏ xanh mướt lay động dưới ánh nắng. Một con bướm nhỏ từ đâu bay tới, đậu lên vai Lam Từ Tuyết một lúc rồi mới bay đi. Nó có đôi cánh màu tuyết trắng muốt, viền cánh lấp lánh như viên trân châu.

Tạ Phong đỡ cô đứng dậy. Lam Từ Tuyết mãi nhìn theo cánh bướm xa dần, một hồi lâu lại mỉm cười thờ dài, tựa người vào Tạ Phong, cả người cô nhẹ hần đi, là vì gánh nặng bao nhiêu năm dường như đã không còn nữa.

Thật tốt.

Những ngày tiếp theo cứ trôi qua êm đềm như thế. Mỗi tối Lam Từ Tuyết nhắm mắt, người cuối cùng cô nhìn thấy là Tạ Phong, khi cô tỉnh giấc, người đầu tiên cô nhìn thấy vẫn là hần. Có Tạ Phong ở bên cạnh, sinh hoạt hằng ngày của cô đều được chăm lo chu đáo, khí sắc cũng tốt hơn rất nhiều, quan trọng nhất là cô cảm thấy rất vui vẻ, rất hạnh phúc, mọi người cũng đều vui vẻ, đều hạnh phúc.

Chớp mắt đã đến cuối tuần, vì nơi này ở khá xa so với trung tâm thành phố nên Tạ Phong đành cho người đưa xe tới, đưa Lam Từ Tuyết đến nhà Lý Chu Tư. Tuy cùng là ở ngoại ô thành phố nhưng hai nơi lại cách nhau khá xa, Tạ Phong lái xe hơn một tiếng mới tới nơi. Xe vừa lúc phanh gấp lại, Lam Từ Tuyết vốn đang thiu thiu ngủ, lúc này tỉnh hần lại.

Đến rồi. Tạ Phong nhướn người cởi dây an toàn ra cho cô, mở cửa diu cô xuống xe.

Lý Chu Tư đã sớm đợi sẵn, thấy hai người tới liền chạy ra đỡ lấy Lam Từ Tuyết, lúc nhìn qua Tạ Phong, cô khẽ gật đầu.

Lý Chu Tư đem Lam Từ Tuyết vào phòng làm kiểm tra định kì, nơi đây là nơi cô nghiên cứu nên thiết bị hầu như không thiếu thứ gì, trong phòng còn có vài người nữa, là bạn bè của Lý Chu Tư, cũng là bác sĩ chuyên khoa nổi tiếng trong ngành, do Lý Chu Tư mời tới. Tạ Phong đứng ở góc phòng, theo đúng lí hần phải ở ngoài chờ, nhưng Lý Chu Tư nói muốn hần ở đây.

Tạ Phong tựa người vào tường, yên lặng nhìn Lam Từ Tuyết bị người ta lấy máu, gắn rất nhiều thiết bị lên người, hần không lên tiếng, cũng không rời mắt khỏi cô, bàn tay cứ vô thức siết chặt.

Hơn một giờ sau, quá trình dày vò này mới kết thúc. Lam Từ Tuyết đã mệt đến mơ mơ màng màng mà thiếp đi, Tạ Phong đi đến, bế cô sang phòng bên cạnh, nhẹ đặt cô xuống giường.

Lý Chu Tư đã đợi hần sẵn ở ngoài phòng khách. Thấy Tạ Phong bước ra, cô liền đứng lên nói :

Cảm ơn anh.

Không có gì. Tạ Phong nhàn nhạt đáp lời, ngồi xuống sofa châm thuốc.

Lý Chu Tư cũng ngồi xuống, tiếp tục :

Anh ấy nhờ tôi chuyển lời, nói muốn cảm ơn anh. Lý Chu Tư hơi ngập ngừng Anh ấy nói bản thân... có lỗi với anh.

Bây giờ nói chuyện này thì có ích gì. Tạ Phong gầy tàn thuốc, giọng hần trầm thấp Tôi cũng không muốn trách cậu ta. Người cậu ta phải xin lỗi, phải là cô ấy mới đúng.

Lý Chu Tư gật đầu, mười ngón tay đan vào nhau, có hơi run rẩy.

Cô ấy còn bao nhiêu thời gian nữa? Đây là điều duy nhất hần quan tâm bây giờ.

Anh cũng thấy rồi đấy. Không nhiều. Hiện giờ tôi chưa thể nói chắc được điều gì. Vốn dĩ bệnh tình của cô ấy cũng không đến nỗi, nếu lúc phát hiện chịu chữa trị kịp thời thì đã chẳng như bây giờ. Còn bây giờ thì... Tôi đang cho cô ấy sử dụng loại thuốc có dược tính mạnh nhất để áp chế bớt sự tăng trưởng của tế bào ung thư trong người cô ấy. Nhưng loại thuốc này có tác dụng phụ, cơ thể cô ấy vì tiếp nhận loại thuốc này mà sẽ mệt mỏi cực độ, hơn nữa còn có đau đớn phát sinh trong quá trình sử dụng lâu dài.

Vậy thì ngừng dùng thuốc đi.

Lý Chu Tư nhìn hấn, thờ dài Nếu như không dùng thuốc, cô ấy có lẽ sẽ không đau đớn nữa. Nhưng điều đó đồng nghĩa với việc rút ngắn thời gian sống của cô ấy. Đây là cách cuối cùng rồi.

Lý Chu Tư vừa nói xong, cả hai người đều rơi vào trầm mặc. Một lúc sau, Tạ Phong đứng lên, đi vào phòng, trước khi đi còn hỏi Lý Chu Tư.

Thật sự không còn cách nào khác?

Thực sự không còn.

Lam Từ Tuyết vốn không ngủ, cô chỉ hơi mệt nên mới nằm trên giường. Hai người kia nói chuyện ở ngoài phòng khách cô đều nghe rõ, cũng không có gì là ngoài dự kiến.

Tạ Phong bước tới ngồi bên cạnh cô, nắm chặt lấy đôi bàn tay xanh xao.

Em muốn điều trị.

Được.

Hấn ôm chặt lấy cô, vỗ về tấm lưng gầy yếu đó.

Em muốn về nhà.

Được, anh đưa em về.

Hôm nay có lẽ là ngày cuối cùng Lam Từ Tuyết ở lại căn nhà này, bởi việc điều trị đang dần đi đến lúc quan trọng, cô không thể ở nhà hay tới nhà Lý Chu Tư nữa mà phải tới bệnh viện, theo dõi từng chút một.

Lam Từ Tuyết ngồi bệt trên bãi biển lúc hoàng hôn, vẽ loạn trên cát. Tạ Phong đứng bên cạnh cô, thay cô đón chút gió lúc trở trời.

Chu Tư thích Tạ Nhạc. Lam Từ Tuyết đột nhiên lên tiếng.

Ừ, anh cũng đoán vậy. Tạ Phong gạt đầu tán thành, mặc dù giác quan thứ 6 của hấn không nhạy bén như cô, nhưng dù gì cũng đã lăn lộn bao nhiêu năm, ít nhiều cũng linh hoạt lên không ít.

Lam Từ Tuyết lườm anh, bĩu môi không vui Đáng lẽ anh phải ngạc nhiên lắm chứ!

Tạ Phong bật cười, vuốt tóc cô : Ừ, chuyện này quả thực rất bất ngờ, anh chưa từng nghĩ tới.

Lam Từ Tuyết chu môi hài lòng. Sóng biển lại tràn vào bờ, gió mang theo mùi hương của biển, của sự tươi mát, của sự sống dâng trào vào bờ. Gió thổi tung bay mái tóc cô.

Anh nói xem, thế giới này có phải nhỏ bé lắm không? Tư Tư là bạn thân của em, Tạ Nhạc là đồng môn của cô ấy, ở gần nhau như vậy, vậy mà em chẳng biết gì. Nếu như không phải lúc trước có lần em nhờ cậu ấy đưa tới chỗ Chu Tư, chắc cả đời này em cũng không phát hiện ra quan hệ của hai người.

Nhưng cậu ta không thích cô ấy. Có cố gắng đến mấy cũng vô dụng. Tạ Phong điềm đạm bóc trần sự thật.

Lam Từ Tuyết bật cười, hấn vẫn thẳng thắn như vậy. Năm tháng cứ qua đi như vậy, có lẽ thứ không thay đổi, chính là bản chất con người của hấn, vẫn luôn là người khiến trái tim cô không thể từ bỏ, không thể quên đi, chưa từng hết yêu.

Anh nói thì hay lắm! Chẳng phải lúc đầu em cũng không thích anh sao?

Như chúng ta gọi là định mệnh. Tạ Phong mỉm cười véo má cô Đầu đơn giản chỉ là thích hay không thích.

Lam Từ Tuyết cũng cười. Phải, nếu không phải là định mệnh, sao có thể đi một vòng lớn như vậy, vẫn là về với nhau chứ? Nếu không là định mệnh, sao vẫn không thể buông bỏ, vẫn kiên trì như vậy chứ?

Nếu quả thật là định mệnh, vậy thì em rất muốn cảm ơn nó, cảm ơn nó dù trải qua bao nhiêu chuyện, cuối cùng vẫn không mang em rời xa em, thời gian có lẽ cũng vì vậy mà không còn quan trọng nữa. Có anh bên cạnh em, vậy là được rồi.

Thật tốt.

(Từ nay về sau, sẽ chẳng còn tranh đấu tàn khốc, chỉ còn những tháng ngày hạnh phúc. Cho đến cuối cùng.)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

CHƯƠNG 68.2

Hôm sau, Lam Từ Tuyết được chuyển đến bệnh viện B. Tạ Phong đặt một phòng riêng có cửa sổ lớn cho cô, Lam Từ Tuyết vốn rất thích yên tĩnh mà.

Mọi việc đầu vào đây xong thì cũng đã đến giữa trưa, thấy Lam Từ Tuyết đã chợp mắt, Tạ Phong liền ra ngoài mua cho cô ít đồ ăn.

Cửa vừa đóng, người trên giường cũng mở mắt. Lam Từ Tuyết chống tay lên thành giường, đứng dậy bước đến bên cửa sổ. Từ đây nhìn ra là cả một khoảng sân rộng lớn trồng đủ các loại cây, có nhiều cây đã lớn đến nỗi cô nhìn không hết thân, tán lá xòe rộng che mát cả một khoảng trời lớn.

Bây giờ trời đã vào đông, trời càng lúc càng lạnh, có lẽ cũng vì thế mà trên sân chẳng có lấy một người, rộng lớn là thế mà lại quá đổi trống trải.

Nếu như mùa xuân tới, toàn bộ cây trong khoảng sân này đầy nở hoa, dưới sân chắc hẳn sẽ rất nhộn nhịp? Lúc đó, hẳn là rất vui nhỉ?

Đột nhiên cô có cảm giác, rất muốn sống cho đến mùa xuân tới.

Tiếng gõ cửa phá tan sự yên tĩnh của căn phòng.

Vào đi. Nhìn thấy người vừa tiến vào, khoe môi Lam Từ Tuyết hơi cong lên Có chuyện gì sao?

Lý Chu Tư cứ đứng như chết trân ở cửa, ánh mắt vô hồn, mãi sau mới khẽ gật đầu.

Sao vậy? Còn đứng đó làm gì! Mau lại đây đỡ tở dậy với!

À à Lúc này Lý Chu Tư mới thật sự hoàn hồn, vội chạy đến bên Lam Từ Tuyết nhưng tay chân lại luống cuống không đầu vào đâu. Lam Từ Tuyết dờ khóc dờ cười, nếu hôm nay cô yếu ớt như thường ngày, chắc đã không thể đứng vững nữa.

Vất vả lắm mới quay về được giường. Lam Từ Tuyết vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, Lý Chu Tư chần chờ một lúc rồi ngồi xuống, không biết nói sao với cô.

Có gì cậu cứ nói đi. Bây giờ đâu còn chuyện gì đã kích được tở nữa.

Anh cậu... Lý Chu Tư hơi giật mình, ngập ngừng Đã biết hết rồi. Có lẽ vài ngày nữa sẽ tới đây. Cậu...

Biết cũng tốt. Mi mất Lam Từ Tuyết khẽ cụp xuống Dù sao lúc tở chết cũng cần anh ấy đứng ra lo liệu tang lễ, trước sau gì cũng biết thôi.

Lý Chu Tư còn muốn khuyên can cô đừng bỏ cuộc, nhưng lời chưa nói ra đã bị Lam Từ Tuyết đánh gãy.

Tở còn sống được bao lâu nữa? Lam Từ Tuyết nhìn Lý Chu Tư, bồi thêm một câu Đừng giấu tở!

Có lẽ... không hết mùa đông này. Ánh mắt Lý Chu Tư tràn ngập tự trách và đau buồn, nhưng Lam Từ Tuyết không chú ý tới, cô nhìn ra cửa sổ, nơi mảnh sân rộng lớn đó, nơi mà khi mùa xuân tới, hoa sẽ nở ngập trời...

Anh ấy biết không?

Đã biết từ lúc sáng mới tới đây.

Lam Từ Tuyết à một tiếng dài, không nói gì nữa. Lý Chu Tư biết chuyện này quả thực khó chấp nhận, vậy nên cô bước ra ngoài, nhường lại không gian cho Lam Từ Tuyết yên tĩnh.

Vừa ra tới cửa thì đụng phải Tạ Phong. Hắn nhìn bóng dáng Lý Chu Tư rời đi, lòng nặng trĩu. Cô ta đã tới đây, chứng tỏ Lam Từ Tuyết cũng đã biết chuyện. Hắn còn định giấu cô để tránh cô suy nghĩ nhiều, xem ra giờ thì không được nữa rồi.

Sao không ngủ thêm chút nữa? Xem anh mua gì cho em này. Tạ Phong làm như không chú ý tới Lý Chu Tư vừa đi ra, đặt hộp bánh trong tay xuống cạnh giường.

Lam Từ Tuyết liếc nhìn vào bên trong cái hộp, hai mắt lập tức lấp lánh tia sáng : Là bánh ở Wisteria.

Tạ Phong mỉm cười, gật đầu. Lấy ra cho cô một cái bánh Mùa Xuân. Đây là một trong bộ bánh Bốn Mùa mà Lam Từ Tuyết sáng chế ra, dùng những hương vị đặc trưng của từng mùa làm nên loại bánh tương ứng. Như trong cái bánh Mùa Xuân này, có chứa rất nhiều hương liệu làm từ đủ mọi loại hoa, ngụ ý là Trăm hoa khoe sắc.

Nhìn nhìn cái bánh đủ sắc màu trong tay, Lam Từ Tuyết chột nói : Nếu có thể ăn bánh Mùa Xuân vào mùa xuân thì tốt quá.

Sao lại không thể? Tạ Phong nhìn cô Chỉ cần em chịu khó tịnh dưỡng, đừng nói là mùa xuân năm sau, cho dù là mùa xuân mười năm nữa, cũng có thể đợi được.

Lam Từ Tuyết mỉm cười, khẽ gật đầu, như nhớ đến gì đó lại nói Anh mới là người phải bảo trọng đấy! Anh em sắp đến rồi!

Đến thì đến, có gì phải sợ! Nếu như có sợ, thì cũng chỉ sợ vợ của anh thôi! Tạ Phong nắm lấy tay cô, nhẹ đặt lên một nụ hôn, chỉ vì cúi đầu thấp quá nên hẳn không thể nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của Lam Từ Tuyết.

Những ngày sau đó mọi chuyện đều cực kì tốt đẹp, lúc rảnh rồi không cần điều trị Tạ Phong sẽ để Lam Từ Tuyết ngồi trên xe lăn, đưa cô đi dạo khắp nơi. Nhưng trời càng lúc càng lạnh, mấy ngày nay Lam Từ Tuyết yếu đến mức không xuống giường được, cả ngày chỉ có thể nằm một chỗ nhìn ra phía bên kia thế giới bên ngoài cửa sổ. Tạ Phong vẫn thường hay hỏi cô đang nhìn gì, đang đợi gì sao? Nhưng Lam Từ Tuyết chỉ cười trừ, không trả lời.

Mỗi ngày cô đều viết một bức thư. Những ngày đầu tiên đều rất dài rất dài, nhưng càng ngày cô lại càng dễ mệt, thư cũng từ năm trang giảm xuống chỉ còn ba bốn trang. Có một hôm, Tạ Phong tò mò cầm một cái lên xem trong lúc Lam Từ Tuyết đang ngủ.

Đồng Đồng, hôm nay con có nghe lời ba không hả? Chỉ còn vài hôm nữa là tới sinh nhật con rồi, nhưng công việc của mẹ vẫn chưa hoàn thành, có lẽ không thể cùng con đón sinh nhật được. Mẹ xin lỗi, sang năm... chúng ta sẽ cùng nhau đón sinh nhật được không?

Hắn nhẹ nhàng gấp thư lại, đặt nó về vị trí cũ. Hắn ngồi xuống bên giường, đưa tay vuốt ve gò má gầy gò của cô. Thời tiết lạnh khiến được tính thuốc phát huy chậm hơn, mấy ngày nay cô đều bị cơn đau dây vô đến nửa tỉnh nửa mê, thiếp đi như lúc này là rất thường xuyên, thần trí của Lam Từ Tuyết cũng bắt đầu không tốt như trước nữa, cứ nhớ nhớ quên quên, đôi lúc chỉ một câu chuyện lại kể cho hắn nghe đến mấy lần, nhất là những kỉ niệm của hai người, cô cứ luôn vô thức lặp lại chúng.

Dù sao Đồng Đồng cũng không nhìn thấy được, em viết thư cũng đâu được gì? Có thể gọi điện mà.

Thư Tạ Nhạc sẽ đọc cho nó nghe. Em không muốn gọi điện cho nó, không muốn nó biết rằng, mẹ nó bây giờ yếu đến nói không thành lời Giọng Lam Từ Tuyết nhỏ dần. Tạ Phong biết cô còn chưa tỉnh hẳn, vẫn đang nửa tỉnh nửa mê, trả lời trong vô thức mà thôi Sau này Đồng Đồng có thể nhìn thấy rồi, nó sẽ biết em không lừa nó.

Tạ Phong không quan tâm đến chuyện sao Đồng Đồng lại có thể nhìn thấy được, chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng, rồi dèm chăn lại cho cô.

Hắn đến bên cửa sổ, bàn tay lần mò trong túi quần tìm thuốc lá và hộp quẹt theo bản năng, chột nhìn thấy Lam Từ Tuyết trên giường, hắn lại cất hộp quẹt và thuốc vào túi quần.

Từng cơn gió mạnh quét đến khiến những cành cây ngã xuống nhấp nhô. Hơi nước đọng lại làm cửa kính mờ đi.

Chắc năm nay tuyết sẽ rơi sớm hơn.

Thoát cái, Lam Từ Tuyết đã nằm viện được một tháng. Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, việc điều trị của cô trở nên thường xuyên hơn, cô không còn uống thuốc nữa mà là tiêm rất nhiều rất nhiều những thứ chất lỏng đủ màu vào trong người. Mỗi lần như vậy, cô đều mệt đến thiếp đi. Có lần ngủ một giấc dậy, cô lại phải tiêm một liều thuốc khác.

Lam Từ Tuyết chột cảm thấy may mắn. Cũng may cô còn có tiền, nếu không đâu thể ngồi đây nhân nhả điều trị như vậy, những thứ ngày thường tiêm vào người cô, chắc cũng không dưới bốn con số.

Lý Chu Tư rút mũi kim ra khỏi người Lam Từ Tuyết. Cô lúc này đã nửa tỉnh nửa mê, Tạ Phong đặt cô nằm xuống, kéo lại chăn cho cô.

Lý Chu Tư đứng một bên nhìn hai người, mắt dần đỏ hoe. Nếu cô không phải là bác sĩ thì tốt, như vậy có thể cố chấp mà tin tưởng vào cái gọi là kì tích đó.

Đừng nhìn như vậy, cô ấy không thích bị người khác thương hại.

Xin lỗi. Lý Chu Tư thu lại ánh mắt, lặng lẽ đưa tay lau đi vệt nước trên mặt.

Cô ra ngoài đi. Tạ Phong nắm chặt lấy bàn tay Lam Từ Tuyết trong chăn, khăn khăn ra lệnh.

Lý Chu Tư cũng không trách hắn khiếm nhã, lặng lẽ rời đi.

Cửa vừa đóng lại, khóe mắt Tạ Phong không tự chủ được cũng đỏ lên, tựa như có thể nhỏ ra máu. Hắn lấy cái mũ len dày đang đợi trên đầu cô ra, khẽ khàng mà vuốt ve mái tóc đen tuyền đó.

Mấy ngày trước, Lam Từ Tuyết đột nhiên muốn soi gương, mà trong phòng bệnh lại không có sẵn, Tạ Phong chẳng biết mượn ai, đành phải ra ngoài mua một cái. Lúc Lam Từ Tuyết nhìn chính mình trong đó xong, cô lại bảo hắn ra ngoài lần nữa, lần này là mua về một cái mũ len rất lớn, rất dày, phủ hết cả đầu cô. Kể cả khi đi ngủ, cô cũng không cởi nó ra.

Tạ Phong không biết tại sao, cho đến hôm qua, trời đột nhiên ấm lên đôi chút, hắn mới bảo cô cởi cái mũ len ấy ra, nhưng còn chưa kịp lấy xuống đã bị

hai tay Lam Từ Tuyết giữ chặt.

Đừng lấy xuống. Giọng cô như đang thoi thóp, khoe môi khẽ nhếch lên, nhưng lại trông như đang khóc Xấu.

Lúc này Tạ Phong mới bàng hoàng phát hiện sự thay đổi của cô. Kể từ sau lần nhìn thấy chính mình trong gương, cô không chỉ suốt ngày đội mũ mà còn cố ý trang điểm, nhất là đánh son và phấn má. Trước giờ Lam Từ Tuyết vốn không thích mỹ phẩm, nhưng hẳn lại không chú ý tới. Giờ đã biết, lại chẳng thể làm gì.

Người trước mặt cả người ồm ồm xương, gân xanh ẩn hiện dưới làn da nhợt nhạt, khoe môi trắng bệch không chút huyết sắc, gò má hóp lại, dễ chú ý nhất là tóc cô, vẫn là một màu đen tuyền nhưng lại rất thưa thớt, với liều lượng thuốc lớn như bây giờ, chẳng mấy chốc đầu cô sẽ chẳng còn tóc nữa.

Hắn cố gắng đè nén tiếng thở dài của mình xuống thấp nhất. Cô... tại sao cứ phải suy nghĩ nhiều như vậy? Cô sợ hẳn chê cô xấu xí, sợ Đồng Đồng không nhìn thấy mẹ sẽ buồn, sợ Lý Chu Tư buồn nên không trách cô chuyện lúc trước, sợ Lam Từ Uy buồn nên mới giấu anh ta?

Trong lòng cô, rốt cuộc còn bao nhiêu nỗi sợ hãi mà hẳn không biết nữa?

Tạ Phong ôm thân người nhỏ bé kia vào lòng, nhịp tim cô hơi chậm so với hẳn, hơi thở cũng yếu hơn, nhưng chỉ cần nó còn đập là còn cơ hội. Hẳn nhất quyết không bỏ cuộc.

Môi Tạ Phong vẫn còn chưa chạm xuống môi cô, cửa phòng đã mở toang. Người đàn ông một thân âu phục đen cùng đôi giày da sáng bóng, trên người tỏa ra hơi lạnh, mặt không đổi sắc đứng ở cửa.

Tạ Phong nhìn người vừa tới, có đôi chút khó chịu nhưng không biểu hiện ra mặt, chỉ đứng lên nhường chỗ cho người đàn ông nọ.

Đừng làm ồn. Em ấy chỉ vừa mới ngủ thôi.

Người đàn ông không trả lời cũng không gật đầu, chỉ bước đến ngồi lại vào vị trí lúc nãy của Tạ Phong, im lặng.

Lam Từ Tuyết ngủ một giấc đến chập tối mới tỉnh lại. Đầu có hơi choáng, cô vô thức gọi Tạ Phong, đến khi nhìn thấy người đỡ mình dậy mới giật mình.

Anh? Anh đến lúc nào vậy?

Lam Từ Uy kê gối cho cô ngồi dậy, không để ý đến cái nhìn thấp thỏm đầy chờ mong của Lam Từ Tuyết, lát sau mới chậm chạp trả lời.

Đến lúc em vừa mới ngủ kia. Lam Từ Uy liếc cô một cái. Lam Từ Tuyết chột dạ mà cụp mắt xuống, không dám nhìn anh.

Lam Từ Uy bình thường vẫn ít nói như bây giờ, nhưng giờ phút này Lam Từ Tuyết lại cảm thấy cực kì khản trương.

Lam Từ Uy coi như là nuôi nấng cô đến lớn, nhìn một cái liền biết bây giờ cô đang nghĩ gì. Quả thật anh rất tức giận, đưa em gái nhu thuận từ nhỏ đến lớn lại giấu diếm mình, hơn nữa còn là chuyện lớn như vậy. Nhưng bây giờ nhìn thấy cô như vậy, anh không còn chút tức giận nào nữa, chỉ cảm thấy đau lòng.

Em gái anh... Từ nhỏ, anh vẫn luôn mong nó có được cuộc sống tốt nhất. Anh cố gắng kiếm tiền, cố gắng đưa cô thoát khỏi căn nhà đó, đi tìm tự do cho mình, kể từ đó anh đã không còn quá chú ý, quá quan tâm đến đứa em gái này như trước nữa. Sau này khi kết hôn rồi, anh lại càng lơ là hơn. Anh không thể trách cô giấu giếm mình, chỉ có thể trách bản thân đã không để tâm đến cô nhiều hơn. Lúc biết tin, anh còn tưởng mình nghe lầm, hoặc là người phụ nữ trong câu chuyện đó không phải em gái mình, không phải đứa em gái mạnh mẽ kiên cường mà mình từng biết, nó yếu đuối, lại đau khổ như vậy...

Anh... Lam Từ Tuyết vỗ lên mu bàn tay anh trai Xin lỗi.

Lam Từ Uy xoa đầu cô, khẽ ừm một tiếng, ánh mắt anh nhu hòa như nước, tràn ngập tình thương xen lẫn chua xót.

Hai người câu được câu không trò chuyện đến tối muộn, mãi đến khi Lam Từ Tuyết không thể chống cự được nữa mới thiếp đi, Lam Từ Uy mới rời đi.

Tạ Phong đã đứng đợi sẵn ở cách đó không xa, trên tay không cầm điều thuốc nhưng mùi thuốc lá vẫn quấn quanh đầu đây, chứng tỏ trong lúc chờ đợi, hẳn đã hút rất nhiều.

Hai người đàn ông nói chuyện với nhau thì chẳng cần e dè điều gì. Lam Từ Uy thẳng thắn :

Bao đầu đến đây, một là vì muốn đánh chết cậu, hai là đưa em ấy đi.

Nắm tay Tạ Phong bắt giắc siết chặt.

Lam Từ Uy lờm lỏm hẳn, hừ lạnh Nhưng giờ thì không cần nữa. So ra, ai trong chúng ta cũng đều có lỗi với em ấy. Đến giờ, tôi cũng không muốn can thiệp vào quyết định của em ấy nữa. Em ấy đã không truy cứu, tôi cũng chẳng muốn phản bác nữa.

Đến lúc này, cả người căng cứng của Tạ Phong mới từ từ bình ổn lại. Hẳn không dám tưởng tượng, không có cô, hẳn sẽ sống thế nào, không có hẳn, cô sẽ sống thế nào.

Chị tôi vẫn khỏe chứ?

Đương nhiên, cô ấy ở bên tôi, chẳng lẽ lại không tốt? Ngược lại là cậu... Anh chờ dài, chẳng nói gì nữa. Hai người cứ thế im lặng, đứng tựa vào hành lang.

Tuần sau sẽ có người đến làm thủ tục hiến mắt cho em ấy. Yên tâm, là chuyên gia hàng đầu trong ngành này.

Hiến mắt? Tạ Phong nhú mày sừng sốt Ý anh là gì?

Lam Từ Uy cũng ngạc nhiên không kém, rồi mới chợt nghĩ, có lẽ em gái anh không muốn để hấn ta biết chuyện này. Nhưng nhìn bộ dạng của Tạ Phong, nếu như không nói rõ ràng chuyện này, e là sẽ không bỏ qua.

Từ Tuyết đã đồng ý hiến giác mạc của mình cho Đồng Đồng, tuần sau sẽ có người đến hoàn tất thủ tục. Như để hấn yên tâm hơn, anh mới bồi thêm một câu Không phải bây giờ, mà là sau khi em ấy... Mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

CHƯƠNG 69.1

Trong căn phòng bệnh riêng ở góc phòng vốn yên tĩnh, nay lại âm vang tiếng cười đùa vui vẻ.

Bích Chi đã đến từ lúc sáng sớm, còn dẫn theo Lạc Lạc và Bạch Bạch đến cùng. Lam Từ Tuyết chơi đùa với hai đứa trẻ đến quên thời gian, mãi đến khi bọn trẻ la đói, Đồng Văn bèn đưa bọn chúng đi, lúc đó cô mới phát hiện thế mà đã qua nửa ngày.

Nếu hôm nay cậu không tới, chắc tớ sẽ buồn chán chết mất! Lam Từ Tuyết vừa nói vừa cười, để Bích Chi chỉnh lại gối kê sau lưng cho mình.

Bích Chi lườm cô một cái : Chẳng phải hấn ta ngày nào cũng ở đây sao? Tớ còn sợ phá hoại hạnh phúc của hai người nên mới không tới đây!

Lam Từ Tuyết bĩu môi Anh ấy quả thực là dính chặt không rời, nhưng suốt ngày chỉ trưng mỗi cái mặt than của anh ấy ra, chẳng nói lấy một câu vui vẻ gì!

Bích Chi miễn cưỡng cười, cô nhìn Lam Từ Tuyết, thấy cô ấy sắc mặt dù có hơi xanh xao nhưng vẫn vui vẻ, mới nhẹ nhàng hỏi.

Cậu thật sự tha thứ cho anh ta rồi sao?

Không thì sao chứ? Lam Từ Tuyết nhìn cô, đôi mắt lấp lánh tia sáng Nếu cậu là tớ, cậu sẽ hiểu mà. Vốn dĩ anh ấy không có lỗi gì cả.

Bích Chi thờ dài, cô đã biết trước câu trả lời nhưng vẫn muốn hỏi. Từ năm năm trước, cô đã biết sẽ có ngày này. Tình yêu quá nhiều sẽ hóa thành cố chấp, Lam Từ Tuyết đã yêu đến mạng mình cũng không tiếc, làm gì có chuyện buông tay? Người ngoài cuộc hiểu rõ là vậy, mà người trong cuộc vẫn cứ mù mịt.

Thật ra tớ có chuyện muốn nhờ cậu?

Chuyện gì? Bích Chi hơi ngạc nhiên, dự cảm đây không phải chuyện nhỏ. Nếu có chuyện muốn nhờ, hấn Lam Từ Tuyết phải nói với Tạ Phong mới đúng chứ? Hấn còn có quyền thế hơn cô mà? Trừ phi, chuyện này hấn ta không thể biết.

Nghĩ vậy, Bích Chi lại càng thận trọng.

Tớ muốn gặp Nghiêm Đình Đình.

Bích Chi không nén nổi vẻ ngạc nhiên : Gặp cô ta? Để làm gì?

Lam Từ Tuyết vỗ tay cô một cái Từ bao giờ mà cậu nhiều chuyện như vậy hả?

Lam Từ Tuyết đã nói vậy, Bích Chi cũng không hỏi nhiều, nếu cô đã muốn nói, vậy không hỏi cô cũng sẽ nói, nhưng nếu đã không muốn thì có ép cũng không được.

Được rồi, trước tiên phải lo cho cái bụng của cậu đã. Bích Chi đứng dậy, rồi đi Tớ đi mua đồ ăn trưa đây.

Ừ.

Bích Chi vừa đi khỏi, nụ cười trên môi Lam Từ Tuyết cũng chực tắt. Cô ngã xuống giường, thở gấp, tim đập càng lúc càng nhanh. Chơi với bọn trẻ đối với cô bây giờ cũng là một chuyện quá sức, tất cả sức lực còn lại của cô đều dùng để nói chuyện với Bích Chi mất rồi.

Lam Từ Tuyết cảm thấy thân thể mình càng lúc càng nặng, mí mắt bắt đầu sụp xuống, cô biết mình không thể chống đỡ được nữa.

Cầu xin ông trời... chỉ còn vài ngày nữa thôi.

Tạ Phong biết sáng nay Bích Chi có đến, bên cạnh Lam Từ Tuyết có người chăm sóc, hẳn mới yên tâm ra bên ngoài làm một số việc, tí như gặp luật sư riêng của Lam Từ Tuyết.

Vị này là một luật sư danh tiếng, vốn là bạn học cũ của Tạ Nhạc, nể mặt anh mới đồng ý làm luật sư riêng cho Lam Từ Tuyết. Hẳn vốn tưởng người như vậy sẽ không chịu gặp mình, vậy mà cuối cùng gã ta không hề do dự mà đồng ý.

Hai người nói chuyện hết cả buổi sáng, Tạ Phong khách sáo mời người kia dùng bữa, nhưng gã ta cũng hiểu rõ đó chỉ là khách sáo, vậy nên đã lịch sự từ chối. Tạ Phong vốn chỉ muốn quay về sớm, cũng không tiếp tục day dưa nữa, lái xe về bệnh viện.

Sương mù chắn hết tầm nhìn khiến xe cộ trên đường cũng ít đi, Tạ Phong đành phải hạ tốc độ xuống, hẳn không muốn bản thân gặp phải bất trắc gì, ít nhất là lúc này.

Quãng đường đến bệnh viện tưởng chừng như mãi không có đích đến. Lúc này hẳn đã gọi cho Bích Chi, biết Lam Từ Tuyết đã nghỉ ngơi mới yên tâm được đôi chút.

Trong lòng hẳn bây giờ là một mớ hỗn loạn.

Hắn vốn định nhận Đồng Đồng làm con nuôi, nếu đó là con cô, cũng chính là con hắn. Nhưng luật sư đã nói rõ, hôn nhân của Lam Từ Tuyết và Tạ Nhạc được luật pháp công nhận, trừ phi hai người li hôn, nếu không khi Lam Từ Tuyết mất, Tạ Nhạc là người duy nhất có quyền nuôi dưỡng Đồng Đồng.

Hôm qua khi nghe Lam Từ Uy nói cô muốn hiến võng mạc của mình cho Đồng Đồng, trong lòng vẫn có chút không tin được. Đến hôm nay nghe luật sư nói, Lam Từ Tuyết đã viết sẵn di chúc, việc hiến tặng này có ghi rõ ràng trong đó.

Hắn cảm thấy khó chịu, bất lực, cứ thế không thể kìm chế cảm xúc của mình.

Mang tâm trạng như thế mà vẫn có thể lái xe bình an đến bệnh viện, hẳn quả thực có chút khâm phục bản thân mình.

Trên giường, Lam Từ Tuyết vẫn đang say ngủ, hết như lúc hắn rời đi. Gương mặt an tĩnh kia không hiểu sao lại khiến hắn sợ hãi.

Hắn sợ rằng, cô sẽ không tỉnh lại nữa, cứ như vậy mà ngủ say.

Mi mắt Lam Từ Tuyết khẽ giật, cứ như cho hắn một liều thuốc an thần. Tạ Phong tiến đến gần cô, lần mò tìm kiếm bàn tay nhỏ bé trong chăn, đặt lên ngực mình mà ủ ấm.

Hắn vờn tay, vuốt ve đôi mắt cô, đôi mắt luôn chứa chứa tia sáng, là ánh sáng của hi vọng, lúc này đang nhắm chặt lại, hàng lông mi dài phủ xuống, khẽ lay động.

Anh về rồi. Lam Từ Tuyết hơi lay tỉnh, cô muốn mở mắt nhìn hắn, nhưng mí mắt lại cứ sụp xuống, đầu âm ỉ đau, cả người không còn sức lực chống lại cơn buồn ngủ, chỉ là trong vô thức muốn biết rằng, hắn có còn ở cạnh mình hay không.

Ừ, anh đây. Tạ Phong càng nắm chặt tay cô, một tay nhẹ đặt lên lồng ngực cô, khẽ vỗ về. Tiếng tim đập truyền đến tay hắn, chân thật biết bao.

Lam Từ Tuyết bình thường ngủ rất nhiều, thời gian tỉnh rất ít. Tạ Phong cứ nghĩ chắc buổi sáng cô chơi đùa với bọn trẻ mệt quá nên mới ngủ nhiều hơn một chút nên không gọi cô dậy.

Mãi cho đến lúc tối muộn, Lam Từ Tuyết vẫn chưa tỉnh dậy, không thể để cô bụng đói mà ngủ, vậy nên hắn mới lay cô dậy.

Từ Tuyết, Từ Tuyết, em mau dậy đi. Bình thường dù ngủ say tới đâu, chỉ cần hắn gọi vài lần, cô đều tỉnh lại. Nhưng lần này, hắn đã gọi đến khản giọng, vậy mà mi mắt cô chẳng động lay một chút.

Cái suy nghĩ đáng sợ ấy lướt ngang qua đầu. Cảm giác hoảng sợ quen thuộc đó lại trở dậy, hắn bے thốt cô dậy, hét lớn :

Bác sĩ! Bác sĩ đâu! Mau đến đây!

Hôm nay không phải ngày trực của Lý Chu Tư nên cô đã về nhà từ sớm, lúc nhận được điện thoại của y tá trực ban, cô dường như đã lao nhanh nhất có thể đến đây.

Trước cửa phòng cấp cứu vẫn luôn là khung cảnh đáng sợ. Khi đèn được bật đỏ lên, luôn có những người đợi ở đó, họ không biết bên trong thế nào, không biết kết quả sẽ ra sao, họ chỉ có thể chờ đợi.

Tiếng bước chân của Lý Chu Tư vang vọng trên hành lang nhưng Tạ Phong không quay đầu, hắn vẫn đứng đó, chỉ nhìn cánh cửa đóng chặt kia, bất

động. Lý Chu Tư lại gần hắn, tay nặng nề đặt lên vai hắn.

Anh đừng lo, để tôi vào xem thử.

Lý Chu Tư vừa lấy tay xuống đã bị nắm chặt lại, từ cổ tay cô truyền đến từng đợt run rẩy. Người đàn ông mạnh mẽ đó đang run rẩy không ngừng.

Xin cô... cứu cô ấy.

Hôm nay tiết trời âm áp lạ thường, Lam Từ Tuyết nằn nặc đòi ra sân đi dạo. Sức khỏe cô vốn không cho phép, nhưng Tạ Phong lại không thể từ chối cô, đành đẩy cô ra ngoài sau khi trùm lên người cô ba lớp áo dày.

Cô ở trong phòng bệnh đã sắp mọc nấm mắt rồi, nhất là từ cái lần cô đột nhiên ngất đi, cả ngày sau mới tỉnh, ngoại trừ giường ra, Tạ Phong đã không cho cô đi đâu nữa.

Được ra ngoài mà nói, đối với cô cứ như một đặc ân vậy!

Những tia nắng nhẹ rơi qua tán lá, chiếu xuống bộ đồng phục bệnh nhân màu xanh của cô. Lam Từ Tuyết vươn tay, đón lấy một chiếc lá vàng vừa rơi xuống.

Đẹp quá.

Ừ. Mặc dù chẳng hiểu như thế có gì lạ đẹp, Tạ Phong vẫn gật đầu.

Lam Từ Tuyết bĩu môi, tỏ vẻ không hài lòng với hành vi trái lòng mình của hắn.

Tạ Phong cười cười, véo má cô : Ở đây đi, anh đi mua nước cho em.

Lam Từ Tuyết gạt tay hắn ra, miễn cưỡng gật đầu, trong mắt tràn ngập ánh cười.

Tạ Phong không muốn để cô một mình, chỉ đi một lát đã quay lại ngay. Hắn trông thấy cô ngồi dưới vòm cây, có vài chiếc lá rơi, mắt cô nhắm nghiền, gương mặt an tĩnh đầy bình yên.

Tạ Phong nắm lấy tay cô, khẽ gọi : Từ Tuyết.

Lam Từ Tuyết không mở mắt nhưng lại khẽ nắm chặt lấy tay hắn. Giây phút đó, trái tim đang treo lơ lửng của hắn như được thả xuống, hắn cứ thờ phào trong vô thức.

Khỏe rồi Lam Từ Tuyết hơi nhếch lên : Có thể hứa với em ba điều được không?

Được. Bao nhiêu điều cũng được.

Anh biết chuyện của Đồng Đồng rồi đúng không? Xin anh, đừng hỏi nguyên do, mà hãy chấp nhận nó, được không?

Được.

Môi Lam Từ Tuyết cong thêm đôi chút : Anh và Tạ Nhạc hãy làm lành đi.

...Được.

Khỏe rồi Lam Từ Tuyết từ từ buông xuống, bàn tay cũng không siết chặt tay hắn nữa mà từ từ buông lỏng.

Tạ Phong trở tay, nắm chặt lấy tay cô, đôi môi khẽ run rẩy Còn điều thứ ba?

Lông mi Lam Từ Tuyết khẽ run, cô như vừa tỉnh lại khỏi giấc mộng, rất muốn nắm lấy tay hắn lần nữa, nhưng đáng tiếc, tay lại chẳng còn chút sức lực nào, mắt cứ sụp xuống, muốn trông thấy hắn, vỗ về hắn nhưng lại không thể.

Điều thứ ba... anh kết hôn đi, được không?

Tạ Phong bất động. Hắn không thể tin được lại có thể nghe từ miệng cô những lời này, hơn nữa còn với giọng điệu bình thản như vậy.

Gió mùa đông lại bắt đầu nổi lên. Gió lướt qua kẽ hở giữa bàn tay hai người, thổi vào tim ai lạnh buốt.

Nếu như là với em, anh sẵn sàng, còn nếu như là...

Nghiêm Đình Đình.

À. Suy nghĩ của mình được chứng thực, hắn không biết có nên ca tụng sự rộng lượng của cô không nhỉ? Hai tay dâng người đàn ông mình yêu cho người phụ nữ khác, hay là... cô vốn dĩ chưa từng yêu hắn?

Được.

So với hai lần trước, lần này giọng hắn trầm hơn, pha lẫn chút cười nhạo và giễu cợt, còn có đau lòng, nhưng cô mặc nhiên bỏ qua sự đau lòng này. Nên chấp nhận, nên tha thứ, cô đều đã làm. Cô chỉ hi vọng hắn có thể thực hiện ba điều này, có thể... nửa đời còn lại, cứ an bình mà sống.

Tạ Phong đã sớm rời đi, Lam Từ Tuyết vẫn còn ngồi dưới tán cây rộng lớn đó, lần này, cô rất muốn ngủ một giấc, nhưng nỗi đau từ trong xương tủy, từ trong tim hòa quyện vào nhau khiến cô cứ nhắm mắt là lại thấy khó thở, dù cho thân thể mệt rã rồi vẫn chẳng thể chợp mắt.

Một giọt nước mắt trong lúc không ai để ý tới, chậm rãi chảy ra từ khóe mắt, lăn dài trên má.

Gió vẫn chưa từng ngừng thổi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

CHƯƠNG 70

Hôn lễ của tổng tài AW trở thành chủ đề nóng hổi mấy ngày qua. Chủ rể từng làm chủ tịch hai tập đoàn, xuất thân hiển hách, cô dâu là nữ minh tinh nổi tiếng một thời, bây giờ là bà chủ lớn, không cần nghĩ cũng biết đám cưới này lớn đến nhường nào.

Tạ Phong quả thực nói được làm được, Lam Từ Tuyết cô nên vui mới phải.

Nhìn TV đang không ngừng đưa tin nóng về đám cưới của hai người, cô không biết bản thân nên cười hay nên khóc đây.

Giờ này chắc mới bắt đầu làm lễ, chắc phải rất lâu nữa mới xong. Cảm giác trống vắng chỉ một mình bản thân trong căn phòng trống thế này, Lam Từ Tuyết có chút không quen.

Tiếng TV vừa tắt, căn phòng tĩnh lặng biến thành cô độc, Lam Từ Tuyết ngẩng đầu nhìn trần nhà trắng toát, là màu cô thích nhất, trong sáng, thuần khiết không chút vẩn đục như thế, chẳng biết sao lại cô độc như vậy.

Vào đi.

Giọng cô không lớn không nhỏ, vừa vặn để người ngoài cửa nghe thấy được. Người chắc đã đến từ lâu, nhưng nếu không phải nghe tiếng người đó nắm chặt hai tay răng rắc, Lam Từ Tuyết cũng sẽ không biết có người ở ngoài.

Cánh cửa bật mở, người đàn ông cao lớn đứng ở cửa, chẳng biết nên đứng mãi hay nên tiến vào.

Lam Từ Tuyết nở nụ cười, vươn tay ra : Nếu đã đến đây rồi, sao còn không vào?

Bởi vì nếu không nói chuyện với em lần cuối, sau này có thể sẽ tiếc nuối nhưng cũng mau chóng quên thôi. Còn nếu bây giờ anh bước vào, chỉ e cái vũng bùn giữa chúng ta này, cả đời này anh cũng không bước ra được. Tạ Nhạc cho hai tay vào túi, lơ đãng nở một nụ cười. Nhưng đã bị em phát giác rồi, anh còn lựa chọn nào khác nữa sao?

Lam Từ Tuyết thu tay lại, khẽ mở mắt. Tạ Nhạc tiến đến đầu giường, trên gương mặt ẩn hiện những mạch máu xanh, là anh đang gồng mình lên chịu đựng cảm xúc muốn nhào đến ôm cô vào lòng.

Em có muốn rời khỏi nơi này không? Anh cố gắng lấy hết dũng khí mà nói. Chỉ cần em đồng ý, ở đâu cũng được, anh đều có thể đưa em đi.

Lam Từ Tuyết khẽ mỉm cười mà lắc đầu.

Vì sao? Vì sao em còn muốn ở đây chứ? Hắn ta đã đi lấy người đàn bà khác rồi, em còn ở đây để làm gì?!

Tạ Nhạc không thể kìm nén cảm xúc của mình. Anh biết tình trạng của cô hiện giờ ra sao, từng ngày từng ngày anh đều đến đây hỏi thăm bác sĩ về tình trạng của cô, mỗi ngày cô ngủ bao lâu, lúc tỉnh gặp những ai, có khó chịu ở đâu hay không, anh đều biết, nhưng cô vĩnh viễn sẽ không biết anh biết những điều đó. Đúng, anh biết giữa hai người tồn tại một đầm lầy không đáy, mà việc anh làm chỉ càng làm bản thân hăm sâu vào trong đó, anh đã quyết tâm không quan tâm cô, không còn liên can gì đến cô nữa. Nhưng anh lại không làm được, anh không thể tuyệt tình như thế.

Anh vốn dĩ không định đến đây, cứ lặng thầm quan sát cho đến ngày cô rời đi. Nhưng hôm nay khi biết tin này, anh không kìm được mà muốn tới đây, muốn gặp người con gái đó, muốn biết tình hình của cô như thế nào, có ổn không? Từ sâu trong tiềm thức, anh vẫn không muốn cô tổn thương, càng không muốn cứ bất lực mà nhìn cô tổn thương như thế. Anh ghen ghét, đố kỵ, ngưỡng mộ Tạ Phong, đối với một người chỉ có thể mãi im lặng mà lên lút

quan sát cô như anh, người có thể hàng ngày kề cận cô như hân là điều anh khao khát nhất. Vậy nên khi nghe câu trả lời của Lam Từ Tuyết, anh cảm thấy tuyệt vọng. Hân đã như vậy, cô tại sao vẫn còn muốn cố chấp ở bên cạnh? Là anh không tốt, hay chỉ vì anh đến sau một bước? Mà để cả đời này lạc mất cô.

Đừng trách anh ấy, là em muốn anh ấy kết hôn. Anh ấy cũng không muốn như vậy.

Tạ Nhạc bất động. Lam Từ Tuyết biết anh không thể chấp nhận chuyện này, chính bản thân Tạ Phong còn không chấp nhận được cơ mà.

Tại sao?

Vì em yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu em, là loại tình yêu cả đời này không thể từ bỏ. Người hiểu rõ bệnh tình của em nhất là chính em. Nếu em không còn, anh ấy cũng sẽ không yêu thêm một ai nữa. Em không muốn khi mình đi rồi, anh ấy phải một mình chống chọi với cuộc sống này. Nghiêm Đình Đình yêu anh ấy, không hề thua kém em. Giao anh ấy cho cô ấy, em đã có thể yên tâm mà nhắm mắt rồi.

Em cam lòng sao?

Cam tâm tình nguyện. Cũng như anh có thể để em quay về với anh ấy, em có thể vì anh ấy mà chấp nhận chuyện này.

Lam Từ Tuyết, em quả thực rất cao thượng. Cao thượng còn hơn anh nghĩ nữa kia! Tạ Nhạc gào lên, nắm tay càng siết chặt Để em an tâm mà nhắm mắt? Có phải em để Đồng Đồng lại cho anh nuôi nấng, cũng là vì muốn nửa đời sau anh không cô độc chứ gì? Muốn nhờ nó trả giúp em mối nợ này chứ gì? Lam Từ Tuyết! Em sai rồi! Đã hoàn toàn sai rồi! Cả tôi và Tạ Phong đều không hề cảm kích trước những việc em làm! Em biết em yêu hân nhiều đến thế, hân yêu em nhiều đến thế, ngay cả chuyện cô ta yêu hân nhiều như thế nào, em cũng biết! Vậy em từng nghĩ tôi yêu em nhiều như thế nào chưa? Em đã từng nghĩ đến chưa! Em đừng có tỏ vẻ cao thượng nữa, em chẳng qua chỉ là một kẻ ích kỉ không hơn không kém mà thôi!

Tôi yêu em nhiều như vậy, tại sao em lại chưa từng nghĩ đến? Tôi không cần thứ gì khác, tôi chỉ cần em thôi, em có biết không?

Là em ích kỉ. Em biết. Lam Từ Tuyết cụp mắt Nhưng Tạ Nhạc, xin lỗi... Những gì em nợ anh kiếp này, chỉ đành để kiếp sau báo đáp. Xin lỗi, thật sự xin lỗi anh, ngoài việc xin lỗi ra, em chẳng thể làm gì khác nữa cả. Thực ra nếu như có kiếp sau, chỉ hi vọng chúng ta... vĩnh viễn đừng gặp lại.

Ha Ha Tạ Nhạc ngửa đầu cười lớn, tiếng cười dần bị tiếng nấc nghẹn thay thế, cuối cùng anh gào khóc, nhiều năm như vậy, anh còn tưởng mình sẽ không còn gào khóc như thế này nữa, nhưng lúc này nếu không để nước mắt cạn khô, anh sẽ đau, đau đến chết mất.

Kể từ sau lần đó, Tạ Nhạc không bao giờ đến nữa.

Tạ Phong kết hôn rồi, người vợ mà cả thế giới đều biết là Nghiêm Đình Đình. Lam Từ Tuyết cũng kết hôn rồi, không ai là không biết, chồng cô là Tạ Nhạc.

Nhưng không ai biết, Tạ Nhạc yêu cô, nhưng cô không yêu anh. Nghiêm Đình Đình yêu hân tha thiết, nhưng hân lại không yêu cô ta. Hai người yêu nhau, có lẽ sẽ là bí mật sâu kín nhất, đau đớn nhất, là bí mật cô sẽ đem theo đến thế giới bên kia.

Cuối đông, thân cây đã hoàn toàn trụi lá, tuyết không ngừng rơi. Chỉ còn mấy ngày nữa là đến tết, người người nhà nhà đều tấp nập chuẩn bị cho ngày lễ đoàn viên này. Trong bệnh viện rộng lớn, ngoại trừ những bệnh nhân bị thương nặng và bác sĩ y tá trực ca, hầu như đều chẳng còn ai.

Thời tiết mấy ngày nay không tốt, nhưng tình hình của Lam Từ Tuyết lại khá lên không ít. Không như lúc trước chỉ có thể nằm liệt trên giường, mấy ngày nay cô đã có thể tự chống tay đứng dậy, đi vài bước.

Lý Chu Từ mỗi lần trông thấy đều bật khóc nức nở, không ngừng động viên cô cố gắng, nhất định sẽ có ngày căn bệnh được chữa hết. Những lúc cô cố gắng chống đỡ, Tạ Phong luôn ở bên cạnh cô. Việc hân kết hôn cứ như chưa từng diễn ra, quan hệ của hai người vẫn bình thường như trước, tưởng chừng tờ giấy kết hôn đó chẳng thể nào tạo nên khoảng cách giữa hai người.

Hôm nay trời nắng đẹp lạ thường, tuyết mới rơi ngày hôm qua đọng đầy lại trên mặt sân rộng lớn, trên thân cây, trên mái nhà, phía bên ngoài cửa sổ.

Lam Từ Tuyết thức dậy từ sáng sớm khiến Tạ Phong rất đỗi ngạc nhiên. Cô rất nhanh đã ăn hết phần ăn sáng mà bình thường cố gắng mấy cũng chỉ nhét được một nửa, còn đòi ăn nhiều thứ nữa. Tạ Phong chỉ có thể dỗ dành cô chờ đến trưa, mặc dù cô ăn được nhiều là chuyện rất tốt, nhưng chỉ e dạ dày cô không kịp thích ứng, lại nôn ra thì khổ.

Suốt cả buổi sáng, Lam Từ Tuyết cứ đi đi lại lại trong phòng, cả Lý Chu Từ đến thăm cô cũng rất ngạc nhiên, tốc độ hồi phục này quả thực sánh ngang với kỳ tích. Cả buổi sáng Lý Chu Từ đều ở bên cạnh Lam Từ Tuyết, cho dù có người gọi cô đi họp, cô cũng không rời đi. Hai người nói rất nhiều chuyện, dường như quen biết nhau bao nhiêu năm, đều được kể lại vào lúc này. Lý Chu Từ không biết mệt, Lam Từ Tuyết càng không thấy mệt. Mãi cho đến giữa trưa, vì Tạ Phong muốn để Lam Từ Tuyết nghỉ ngơi nên cưỡng chế đuổi người, Lý Chu Từ mới đành ra về, lúc đi còn ôm chặt lấy Lam Từ Tuyết, rất lâu, rất lâu, như chỉ sợ buông tay rồi sẽ chẳng còn cơ hội nữa.

Đuổi được Lý Chu Từ đi rồi, Tạ Phong mới lấy đồ ăn đã mua từ trước trong túi ra, để đầy cả một bàn, đều là món Lam Từ Tuyết thích nhất. Bàn ăn đầy như thế, Lam Từ Tuyết chỉ một loáng đã dọn sạch hết, trong lúc cô ăn như sắp chết đói đến nơi, hân chỉ ngồi bên cạnh, lặng lẽ nhìn cô, chốc chốc lại giúp cô xoa ngực, đưa nước cho cô.

Từ từ thôi, làm gì có ai tranh với em đâu.

Lam Từ Tuyết một miệng đầy thức ăn, nhồm nhoàm nói : Khó khăn lắm em mới khỏe lên, lúc còn có thể, đương nhiên phải ăn thật nhiều rồi. Anh không biết đâu, mấy ngày nay ăn toàn là cháo, em đều đã ngán đến tận cổ rồi!

Tạ Phong nhìn cô, khẽ mỉm cười. Hắn vươn tay, để lên gò má căng tròn vì thức ăn của cô, khẽ vuốt ve, nhẹ đến không tưởng, tưởng chừng như nếu hắn mạnh tay thêm một chút, bảo vật trước mắt sẽ vỡ nát.

Lam Từ Tuyết cười cười nắm lấy tay hắn, thật chặt. Nếu như có thể, cô muốn cả đời này cũng không buông ra.

Ăn trưa xong, cuối cùng Lam Từ Tuyết cũng chịu lên giường ngủ sau một hồi bị Tạ Phong đàn áp. Cô ngủ rồi, nhưng bàn tay luôn được hắn nắm chặt, cô ngủ một giờ, hắn ở cạnh một giờ, cô ngủ hai giờ, hắn ở cạnh hai giờ, một tắc cũng không rời.

Mãi cho đến chập tối, Lam Từ Tuyết mới tỉnh dậy. Cô nhìn sắc trời bên ngoài đã xẩm tối, tiếc rẻ :

Em muốn ngắm hoàng hôn! Anh xem đi, nếu em không nghe lời anh, chẳng phải đã có thể ngắm hoàng hôn được rồi hay sao?

Tạ Phong để mặc cô trách móc, đi lấy khăn lau qua khắp người cho cô, không giống như lúc sáng tranh giành muốn tự làm, lần này Lam Từ Tuyết rất an tĩnh, ngời yên cho Tạ Phong giúp cô lau mình.

Nếu em muốn ngắm hoàng hôn, ngày mai anh đưa em đi là được rồi.

Cả người Lam Từ Tuyết cứng lại, Tạ Phong vẫn không ngừng tay, giúp cô lau sạch những vết bẩn, hắn cúi đầu, cô không nhìn rõ sắc mặt hắn.

Bàn tay đang định vươn ra của Lam Từ Tuyết thu lại, cô chăm chú nhìn phần xương quai hàm sắc sảo của hắn, mỉm cười.

Anh đã nói thì nhất định phải giữ lời đấy!

Bữa tối Lam Từ Tuyết ăn rất ít, lúc ăn còn nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, nơi xa xa có rất nhiều tia sáng nhỏ, le lói giữa màn đêm thăm thẳm.

Em muốn ra ngoài sao?

Lam Từ Tuyết liên tục gật đầu : Anh còn nhớ bãi cỏ gần bờ sông, chỗ mà gần đó có tàu hỏa ấy, em muốn đến đó!

Tạ Phong không như bình thường ngăn cấm cô ra ngoài, chỉ khẽ gật đầu, áp tay lên má cô : Được.

Mọi mong muốn của em, tôi đều sẽ thực hiện, mọi điều em muốn làm, tôi đều ủng hộ em.

Tạ Phong giữ đúng lời hứa đưa Lam Từ Tuyết đến nơi đó. Điều ngạc nhiên là lúc hai người rời đi, Lý Chu Tư cũng trông thấy, nhưng cô không ngăn cản, chỉ dặn Tạ Phong đi sớm về sớm, bên ngoài rất lạnh, mà Lam Từ Tuyết lại sợ lạnh.

Tạ Phong âm ỉ qua loa, nhanh chóng dẫn Lam Từ Tuyết đi mất. Hai người đã đi rồi, Lý Chu Tư vẫn đứng đó, nhìn theo hướng hai người rời đi, cắn chặt môi không để bản thân phát ra từng tiếng nức nở, bật khóc.

Bãi cỏ bên cạnh bờ sông vẫn giống như lúc trước, không có ai đến nơi này. Nơi phía xa xa, tàu hỏa vẫn mãi miết chạy trên đường ray, dường như năm năm qua chưa từng dừng lại.

Hai người nắm tay nhau đi dạo trên bãi cỏ, quanh đây tối tăm không một ánh đèn, chỉ có ánh sáng từ những ngôi sao xa xăm soi đường cho hai người.

Anh có biết tại sao em lại muốn đến đây không? Mấy năm qua em từng nghĩ, nếu ngày hôm đó không để anh đi, mọi chuyện sẽ ra sao? Anh sẽ ở lại, sẽ làm một nhân viên nhỏ, chúng ta sẽ cùng nhau nuôi dạy con nhỏ, sống một đời an bình cùng nhau. Lam Từ Tuyết không hề Tạ Phong mở miệng, tiếp tục nói Nhưng giờ đến đây rồi, em lại phát hiện, em không còn muốn quay lại lúc đó nữa, cũng sẽ không hối hận vì quyết định của mình. Anh có lí tưởng, có hoài bão, có ước mơ của chính mình, ở lại nơi này, anh có thể sống một cuộc đời yên bình. Nhưng đó không phải điều anh mong muốn. Mà em, chỉ hi vọng anh có thể làm những điều anh mong muốn, sống một cuộc đời như ý nguyện, chứ không phải là dùng tình cảm giữa chúng ta, trói buộc anh ở nơi này.

Xin lỗi. Vì lúc trước đã rời đi, vì đã không suy nghĩ đến cảm nhận của em, vì đã để em cô độc năm năm, đau đớn lâu đến thế. Giờ anh đã có tất cả, có địa vị, có danh vọng, tiền tài, nhưng anh cũng đồng thời phát hiện, không có em, những thứ đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Lần này, người muốn quay ngược về quá khứ, là anh. Chỉ cần có cơ hội, cho dù phải từ bỏ ước mơ của mình, anh cũng muốn ở cạnh em, chăm sóc em, chúng ta sẽ sống bên nhau tới già.

Lam Từ Tuyết lắc đầu, bóng cô trải dài trên mặt đất, song song với bóng hắn, bước chân từ từ chậm lại.

Thật ra lúc anh rời đi, em đã biết bản thân mang thai, nhưng em vẫn không giữ anh lại. Đó là quyết định của chính em, anh không có lỗi gì cả. Để mất con cũng là em, anh hoàn toàn không có lỗi gì cả. Trong số những ngôi sao trên trời kia, có ngôi sao nào là con không? Có nhìn thấy mẹ không? Có nhìn thấy cha con không?

Sau khi anh đi rồi, Bích Chi và Đồng Văn liền kết hôn, lần trước anh không nhìn thấy, Lạc Lạc và Bạch Bạch rất đáng yêu, bọn nó đều bằng tuổi Đồng Đồng, rất hay chơi cùng con bé. Đồng Văn bây giờ đã được Bích gia chấp nhận, về giúp cha của Bích Chi cùng cố sản nghiệp, hai người, đã có thể xem như khổ tận cam lai, đi đến cùng cực đau khổ thì có thể nhìn thấy ánh sáng của hạnh phúc rồi.

Bước chân của Lam Từ Tuyết trong vô thức chậm nửa nhịp : Sau đó Thế Hy và anh trai em cũng kết hôn. Bây giờ đã có tiểu bảo bối rồi, chỉ tiếc là em vẫn chưa từng gặp mặt.

Ngày mai anh sẽ đưa em đến Thượng Hải. Tạ Phong ngắt lời cô, bước chân cũng chậm lại nửa nhịp.

Được, nói phải giữ lời. Lam Từ Tuyết mỉm cười, tiếp tục kể Ba năm trước, Từ Trình nói với em là nó đã kết hôn. Thằng nhóc đó, chuyện quan trọng như vậy cũng không chịu nói với em một tiếng. Người nó lấy là đàn ông, nó chỉ sợ em không chấp nhận được chuyện đó. Thằng nhóc đó đúng là chẳng hiểu em chút nào, em sao lại phản đối nó chứ! Hơn nữa người nó lấy còn là người quen của em, em chúc phúc nó còn không kịp. Chỉ là hai người đàn ông ở chung với nhau, không có con cái, sau này... sẽ rất khó khăn. Em đã từng khuyên Từ Trình nhận con nuôi, nhưng nó cứ mãi thoái thác. Thật là, Đồng Đồng không phải là em nhận nuôi đó sao? Nó rất ngoan, rất nghe lời, lại rất thương em, đâu có thua gì con ruột, hơn nữa sau này khi về già rồi, nó có thể chăm sóc em, vậy chẳng phải rất tốt sao?

Con cái có là tốt, không có cũng không sao. Cuộc sống của hai người bọn họ chẳng phải đã đủ hạnh phúc rồi sao? Anh nghĩ có con hay không đã chẳng quan trọng nữa rồi.

Lần này Lam Từ Tuyết dừng hẳn lại, không bước tiếp nữa, Tạ Phong cũng theo đó dừng lại. Gió cứ vô tình thổi mạnh.

Em để Tạ Nhạc nuôi nấng Đồng Đồng, anh không giận chứ?

Không đâu. Anh không giỏi chăm sóc trẻ con, hơn nữa nó vốn coi Tạ Nhạc là cha, để cậu ta nuôi nấng nó cũng tốt.

Lam Từ Tuyết hài lòng nở một nụ cười, giọng cô nhỏ dần, từng tiếng như chỉ để bản thân nghe thấy : Đồng Đồng rất giống anh.

Gió đột nhiên thổi mạnh, cả người Lam Từ Tuyết lung lay không vững, Tạ Phong đỡ lấy eo cô, nhíu mày : Chúng ta mau về thôi.

Em muốn ở đây. Lam Từ Tuyết đỡ lấy eo mình, nhưng cô lại trượt xuống, cả người mềm nhũn tựa hẳn lên người Tạ Phong.

Lam Từ Tuyết vươn tay về phía hắn, nhỏ giọng : Anh cõng em đi.

Tạ Phong đành cõng cô trên lưng, bước từng bước thật chậm về phía trước. Lam Từ Tuyết tựa đầu vào hõm vai Tạ Phong, đôi mắt khép hờ, hai tay vòng qua cổ hắn, nhẹ siết chặt.

Em hi vọng, con đường này sẽ đi mãi không dứt.

Ừ, nếu em thích, em có thể đi thêm vài vòng nữa rồi mới trở về.

Đồng Đồng... anh đừng nói cho nó biết... để sau này lớn lên rồi hăng hay.

Ừ. Anh hứa với em.

Nói với anh trai em... đừng buồn, cũng đừng tự trách... là em có lỗi với anh ấy...

Được, hẳn ta dù sao cũng là đàn ông, khả năng chịu đựng đương nhiên là rất lớn. Em không cần lo.

Em rất muốn nhìn thấy cháu gái của em..

Anh nhất định sẽ bảo Thế Hy đưa đến cho em gặp.

Tốt quá... Thật tốt quá... Bàn tay Lam Từ Tuyết vô thức buông lỏng, ngay lập tức được Tạ Phong nắm chặt lại, đặt lại trước ngực hắn.

Cô khẽ cười, đôi mắt cố mở lớn nhìn xuống gương mặt người đàn ông cô yêu nhất, tay chạm vào má hắn, gió lớn khiến tay cô lạnh ngắt.

À, Nghiêm Đình Đình... cô ấy thật ra là người tốt... rất tốt... cả Tạ Nhạc nữa... anh nhất định phải đối tốt với họ... thay cả phần em nữa.

Được.

Chu Tư... anh hãy khuyên cô ấy... mau kết hôn đi thôi... đừng cố chấp chờ đợi... thứ mà mình vĩnh viễn không có được.

Bích Chi... Đồng Văn... hai người họ... nhất định phải mãi mãi hạnh phúc.

Trước mắt cô dần nhòa đi, đã chẳng còn phân biệt được đâu là con đường họ đang đi, đâu là mặt nước biển xanh thăm thẳm. Cô dùng tất cả sức lực cuối cùng của mình, nhẹ nhàng ôm lấy người cô yêu nhất, là duy nhất trên đời này, là người cô không nỡ buông tay nhất, là người cô luyến tiếc nhất.

Tạ Phong... Cô khẽ gọi.

Ừ.

Em buồn ngủ rồi... Chặng đường của chúng ta, có lẽ phải dừng lại ở đây thôi.

Vậy cứ chộp mắt một lát đi, lát nữa anh sẽ gọi em dậy.

Hứa với em thêm một điều nữa... được không?

Được.

Nhất định phải... sống tốt... Thay cả phần em nữa, có biết không?

Anh biết... Đầu cô vẫn tựa trên vai hắn, hơi thở yếu ớt đã không còn phả vào cổ hắn, hai tay buông thõng, cả người trượt dần xuống, hắn phải gắng sức lắm cô mới không trượt khỏi vai hắn.

Từ Tuyết... Hắn khẽ gọi, như bao lần cô ngủ gục trên vai hắn trước đây Ngủ nhanh như vậy sao? Được rồi, anh đưa em về... được không? Ngoài này gió lạnh như vậy, em không nên ngủ thiếp đi như vậy.

Gió vẫn không ngừng thổi mạnh, biển vẫn cuộn sóng, những ngôi sao trên trời không biết sinh ra từ lúc nào và bao giờ mất đi, vẫn lặng thầm tỏa sáng.

Từ Tuyết... Hắn khẽ gọi, nhưng lần này chỉ mình hắn nghe thấy Em đừng như vậy... Anh sẽ sợ, sẽ rất sợ... Những điều em muốn, anh đều sẽ thực hiện mà... Em mau trả lời anh đi... Từ Tuyết... Từ Tuyết... Tiếng gọi nhỏ dần, nhỏ dần giữa màn đêm thăm thẳm, thay vào đó là tiếng khóc nghẹn ngào, như xé tan bầu trời đêm rộng lớn.

Em có rất nhiều, rất nhiều điều muốn làm, vẫn còn rất nhiều thứ khiến em luyến tiếc. Nhưng điều em muốn hoàn thành nhất, chính là có thể nhìn anh sống tốt, sống thật hạnh phúc, người em luyến tiếc nhất, cũng là anh. Mỗi người đều có số mệnh của mình, đối với em, gặp được anh, ở cạnh anh, có được tình yêu của anh chính là điều khiến em hạnh phúc nhất. Xin lỗi, đã không từ mà biệt, đã để anh ở lại mà ra đi. Mong anh từng ngày từng ngày sau này, đều phải sống thật tốt.

Em ở phía cuối hoàng hôn, đợi anh.

Li biệt nhau không lời hẹn cuối, lòng em đau lắm phải chăng?

Quay lưng rồi đi nét cười khô héo, anh nào có cam tâm

Có lẽ đông sang năm, cũng có thể là mười năm đằng đẳng

Mới về được bên nhau, che ô cho em khi vai mềm mưa ướt

Còn bao đêm được bên anh là bao lần ru người say giấc

Lặng lẽ chờ, chiếc nhẫn trên tay anh sẽ tháo xuống hay là đeo lên.

Tha thứ cho anh diện lễ phục cài hoa chi vì bỏ lỡ em

Nguyện cho tai họa mình anh, dành tới em hương thơm ngát

Nhưng hèn mọn anh cầu xin được để lại bên em chút hơi thở

Để trong con mộng em vẫn nhớ vòng tay anh đã từng siết chặt ấm áp.

Ngày sau khi mưa rơi gió lạnh, sẽ có chiếc ô mới chờ che

Vì cây đèn dầu em để lại, liệu có thể đừng tắt không?

Chớ vì em mà chìm trong đau khổ, chớ tuyệt vọng bi quan

Không thể bên nhau cũng đừng để gió tuyết nhuộm bạc đầu

Thêm một ngày mai nữa, thêm một kiếp nhân gian

Đợi chờ anh trao lên tay em chiếc nhẫn nguyện thề

Tha thứ cho anh diện lễ phục cài hoa chi vì tặng cho em món quà

Nhìn vấy trắng thướt tha lướt qua, anh nói nguyện ý cùng người khác

Em vẫn dọn sạch con đường trước cửa cùng đoạn bậc thang đó

Để khi anh mệt mỏi hãy nhớ tới chốn ấy dừng bước nghỉ chân.

Chương 75: TẠ PHONG

PHIÊN NGOẠI : TẠ PHONG

Trên ngọn đồi nhỏ ngập tràn cỏ xanh mướt, nơi gió luôn ngân nga những âm điệu không rõ lời, có bi thương hòa lẫn niềm đau, nơi ánh nắng mặt trời quanh năm chiếu rọi, nơi đỉnh cao yên bình, trông xuống xa xa là dòng nước biển xanh, có một ngôi mộ nhỏ, được đắp từ nhiều năm trước.

Người dân dưới đồi rất tò mò, ai lại chịu bỏ tiền ra mua một mảnh đất ngàn vàng như vậy chỉ để chôn một người đã chết? Sau đó họ mới biết, thì ra là một chàng trai trẻ, người đó không phải chồng, cũng không phải người thân của người đang nằm dưới nấm mộ kia, chỉ biết, đó là một người đặc biệt, rất đặc biệt.

Mà người đó không phải thần thánh, nên chẳng ngăn nổi bước chân của thời gian đi qua mình, giờ đây đã là một ông lão già lom khom, nếu không có xe lăn sẽ không thể đi đâu được, nhưng ngày ngày đều tới đây viếng mộ mấy canh giờ, bất chấp mưa gió, người đưa ông tới là một người phụ nữ trung niên xinh đẹp, nghe nói, người đó mới là vợ ông.

Em đi trước nhé, nếu anh mệt thì nhất định phải gọi em. Nghiêm Đình Đình khẽ cúi người, kề bên tai người đàn ông ngồi trên xe lăn mà nói to, người đàn ông ngáy ra một lúc, rồi như nghe hiểu lời bà mà gật đầu.

Nghiêm Đình Đình định rời đi, nhưng nhìn người đàn ông tóc bạc trắng, hai chân gần như tê liệt mà ngồi trên xe lăn, đa số thời gian đều mơ mơ màng màng, chẳng khác nào người đã chết. Tai nạn lần trước đã gây cho ông nhiều thương tích, nhưng có lẽ chính bản thân ông cũng đã quá mệt mỏi rồi, nên mới buông tay mà từ bỏ đấu tranh với bệnh tật.

Bà nhét vào tay ông một tờ giấy đã ngả vàng màu của năm tháng, lần này không cần nói, ông cũng tự hiểu mà siết chặt bàn tay, giữ không cho mảnh giấy rời tay mình.

Đội người phụ nữ kia đi rồi, ông mới từ từ mở mắt, trước mắt ông là ngôi mộ quen thuộc, khoảng thời gian trước vì không thể xuống giường mà ông mỗi ngày đều không thể nhìn thấy nó, bây giờ nó ở trước mặt mình, ông lại không thể chạm tới được.

Tình yêu của họ ngày đó, có phải cũng như vậy, gần ngay trước mắt xa tận chân trời.

Đã bao lâu trôi qua rồi nhỉ? Mười năm, hai mươi năm? Đã ba mươi năm rồi. Kể từ ngày người đó đi mất, ông dường như đã chẳng còn khái niệm thời gian nữa. Ngày cũng như ngày, đều nhạt nhẽo, nhàm chán như vậy, không có người đó ở đây, thế giới này không phải đều là một màu xám xịt cả sao?

Lúc trước ông đã hỏi người đó, đã tha thứ cho ông chưa? Người đó nói rồi, ông vẫn luôn không hiểu tại sao người đó lại dễ dàng bỏ qua như vậy? Bây giờ ông cũng đã nhận ra, người đó để ông lại nơi này mà rời đi, chính là hình phạt tàn khốc nhất rồi.

Chừng ấy năm rồi, ông chưa từng được ngủ yên giấc, cứ nhắm mắt lại, hình ảnh bàn tay người đó buông lỏng vẫn hiện lên rõ ràng như thế, ông vẫn cố bắt lấy, nhưng lần nào cũng không giữ lại được, đến khi tỉnh mộng, mới nhận ra tất cả đều là mộng, hiện thực còn tàn khốc hơn rất nhiều, ngay cả cơ hội níu kéo, người đó còn chẳng thêm cho ông.

Những năm qua, ông sống như một cỗ máy vô hồn, chỉ mong có thể thực hiện được ước nguyện của người đó, là sống cho thật tốt.

Ngày thứ hai người đó qua đời, ông dẫn cháu gái người đó đến trước mộ viếng, nhưng người đó chẳng nói chẳng rằng, chẳng thêm cảm ơn ông lấy một câu. Nhưng ông không giận, ông biết thật ra người đó cảm kích ông nhiều lắm.

Ngày thứ ba người đó qua đời, ông đứng ngoài phòng chờ con gái người đó phẫu thuật. Ca phẫu thuật rất thành công, đứa trẻ đó khi biết ông đến, hỏi ông, Mẹ cháu đâu? ông thực hiện lời hứa với người đó, chỉ trả lời rằng mẹ cháu đã đến một nơi rất xa. Nơi không còn bi thương và đau khổ, không phải chịu những cơn đau đớn từ bệnh tật dày vò hay bị lý trí khiển trách, tất cả những ám ảnh đáng sợ nhất, ở nơi đó, người đó có thể quên hết đi mà sống.

Ông vẫn tin thế.

Chiều hôm đó, ông đến nơi này kể lại cho người đó nghe mọi chuyện. Người đó vẫn lặng im như lúc trước, nhưng qua lời kể của gió, ông biết người đó cũng đã trông thấy tất cả, người đó muốn nói cảm ơn ông.

Những năm tháng sau này, ông đều dành để thực hiện lời hứa với người đó.

Lam Từ Uy sau khi nhận được tin em gái đã mất, ôm xác em gái mà gào khóc rất lâu, không ngừng tự trách bản thân mình. Ông ở bên chậm rãi truyền đạt lại lời người đó, nói anh ta không cần tự trách mình.

Bởi vì người đáng trách nhất, là ông mới đúng.

Ông đã dẫn Tạ Nhạc về thăm ông nội, giúp đỡ cậu ta khôi phục DG, đồng thời liên kết với AW, tất cả mọi khó khăn của cậu ta, ông đều giải quyết, những việc cậu ta yêu cầu, ông đều chấp thuận.

Bởi vì ông đã đồng ý với người đó, đối xử tốt với cậu ta.

Sống chung bao nhiêu năm, ông chưa từng mắng chửi hay đánh đập Nghiêm Đình Đình, luôn luôn dùng lễ đối xử với cô ấy.

Bởi vì ông đã hứa với người đó, đối xử tốt với cô ta.

Gió khe lướt qua những ngón tay đang gắng sức nhấc lên rồi bất lực buông xuống của ông, bàn tay nhăn nheo đầy những vết sẹo của năm tháng, chỉ còn da bọc xương.

Ông mấp máy môi, nhưng những điều muốn nói đều đọng lại nơi cổ họng, cố gắng cũng không thể thoát ra ngoài.

Ông muốn nói :

Từ Tuyết, tôi lại đến thăm bà đây.

Trời đã sắp vào thu rồi, thời tiết sẽ nhanh chóng lạnh hơn, vài ngày nữa tôi sẽ cho người mang chăn đến cho bà.

Xin lỗi, mấy ngày nay đã không đến. Tôi già rồi, sức khỏe đã chẳng thể nghe theo ý mình nữa.

Hôm nay tôi đến, mang cho bà rất nhiều tin tốt đây.

Hôm qua Đồng Đồng đã sinh rồi, là một cặp song sinh. Tôi đã nhìn qua rồi, bọn chúng đều rất đáng yêu, đứa nhỏ hơn còn có nét giống bà nữa, nếu có dịp, tôi sẽ bảo nó mang đến cho bà xem.

Lam Từ Uy cũng khỏi bệnh rồi, còn nói sẽ sắp xếp thời gian dẫn tụi nhỏ sang đây thăm bà. Thời gian tới, chắc bà sẽ không còn buồn nhiều nữa.

Hôm nay là một ngày rất đặc biệt, bà có biết không?

Những áng mây trắng vẫn tung tăng vui đùa trên bầu trời xanh ngắt, người đàn ông trên xe lăn gắng sức nhìn, vì ông phát hiện bóng dáng người đó thấp thoáng đâu đó, ẩn sau những làn mây, ẩn sau những gì ông có thể nhìn thấy.

Hôm nay là ngày đặc biệt, rất đặc biệt, là ngày hai người lần đầu gặp nhau, trời hôm đó cũng xanh biếc như vậy, nhưng lại không trong trẻo bằng đôi mắt cô.

Người đàn ông bật người dậy vì con ho vừa tới, lồng ngực ông phập phồng lên xuống kịch liệt, tim như muốn nhảy bật ra khỏi đó.

Ông biết, thời khắc cuối cùng của cuộc đời mình sắp đến.

Nghĩ đến điều này, ông có chút vui mừng. Cuộc sống đơn độc không hy vọng, không niềm tin này, cuối cùng ông đã được giải thoát khỏi nó. Nhưng khác với cô khi đó, nếu như phải ra đi, ông tuyệt đối không còn gì luyến tiếc.

Con người sẽ không vì một người mất đi mà không thể sống được, chỉ là có một phần con tim đã rời đi theo người đó, mãi mãi khép chặt, không còn đập nữa.

Ba mươi năm qua, ông cố gắng chống cự, cố gắng sống vì người đó, giờ ông đã không còn sức lực chống đỡ, buông xuôi rồi, chắc người ấy cũng không trách ông đâu.

Thật tốt, cứ nghĩ đến chỉ cần ngủ một giấc thật dài là có thể gặp lại người đó, ông lại không kim được mà mỉm cười. Là nụ cười hạnh phúc duy nhất từ khi người ấy rời đi. Ông chưa từng nghĩ, sẽ có một ngày mình tha thiết cái chết đến nhanh như thế.

Chỉ là trước lúc rời đi không thể nói một vài câu với người đó, có hơi đáng tiếc. Nhưng không sao, dẫu sao sau này hai người sẽ còn gặp lại, đến lúc đó, nói vẫn không muộn mà.

Thêm một lần nữa, người đàn ông cố sức nâng cánh tay lên, lần này ông làm được. Đầu ngón tay ông chạm vào không trung, đôi môi ông mỉm cười, dường như thứ ông chạm vào không đơn thuần chỉ là những vật chất tự do bay lơ lửng, mà là người ông yêu thương nhất, trân trọng nhất.

Ông nhìn thấy người đó đang giang tay, mỉm cười với ông.

Chủ tịch tập đoàn AW, tạ thế vào ngày X, tháng XX, năm XXX, lúc sáu mươi mốt tuổi.

Sau khi ông mất, vì không có người thừa kế, phu nhân ông lại rút lui khỏi thương trường, nên toàn bộ tài sản để lại đều sang tên cho một người phụ nữ, không rõ danh tính, nghe đồn là con ngoài giã thú của ông.

Mộ ông được đặt trên đồi Y, cạnh bên một ngôi mộ khác, nghe người ta nói, đó là di nguyện duy nhất lúc mất của ông.

Màn đêm dần xuống, cô đơn cũng tới

Con tìm ai lại quên thất nữa rồi

Tình xa quá và lâu rồi không gặp

Cứ thế này cũng có thể sống qua

Anh nghe chẳng nổi cô đơn đang hát, khúc nhẹ nhàng mà tàn nhẫn thay

Tiếng ca ấy lòng người khó nhần, lệ tuôn rơi nước mắt thành dòng

Ai cứ nói phải luôn vui vẻ

Thế như ta được chọn lấy niềm vui

Tìm không thấy, người sao chẳng đến

Em sẽ là ai, là ai lúc này

Anh nghe không cô đơn đang cất tiếng, khúc nhẹ nhàng, hơn giận lắm thay

Tiếng ca ấy lòng người khó nhần, lệ tuôn trào và nước mắt thành sông

Anh nghe chẳng nổi cô đơn đang hát, có dịu dàng pha lẫn tái tê

Buồn đau sâu thẳm càng thêm đậm, ai giúp chẳng cảm nín khúc buồn

Anh nghe không cô đơn đang cất tiếng, khúc nhẹ nhàng, hơn giận lắm thay

Tiếng ca ấy lòng người khó nhần, lệ tuôn trào và nước mắt thành sông.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cần Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: TẠ NHẠC

PHIÊN NGOẠI 2 : TẠ NHẠC

Cậu không nghĩ đến chuyện kết hôn sao?

Ánh đèn đủ mọi sắc chiếu rọi mọi không gian trong cái hộp lớn, âm nhạc xập xình vang lên bên tai, lẫn át cả tiếng nói của người đối diện. Thấy tôi ngo ra tỏ vẻ không nghe thấy gì, người đàn ông kia mới chồm tới trước người tôi, hét lớn.

Cậu không nghĩ đến chuyện kết hôn sao?

Lần này thì tôi nghe được, hơn nữa còn rất rõ. Nếu là tôi của lúc trước, chắc hẳn gã bạn tôi mới đi uống chung được mấy lần này đã bị tôi đánh cho bán sống bán chết rồi đẩy vào nhà thương, sau đó tuyệt đao hoàn toàn. Còn bây giờ, tôi chỉ có chút hiếu kỳ mà thôi.

Tại sao tôi phải kết hôn?

Gã ta nhìn tôi đầy nghi hoặc nhưng sau đó lại nhanh chóng cười giả lả, thái độ so với chong chóng xoay còn nhanh hơn, vừa nói vừa rót rượu cho tôi.

Tôi nói này, cả cái thành phố này, không, phải là cả cái đất nước này đều biết cậu là người đàn ông chung thủy quốc dân rồi. Nhưng cậu không nghĩ cho bản thân mình, cũng phải nghĩ cho con gái của cậu chứ! Tôi nhớ năm nay nó đã mười tuổi rồi, con gái tuổi không phải rất cần người quan tâm chăm sóc sao? Còn nữa, cậu đó, chịu được việc thanh tâm hỏa dục không gần nữ sắc à?

Gã ta vừa nói vừa cười, trông vừa thô thiển vừa bẩn thỉu. Loại người như gã tôi đã gặp nhiều, nhưng người có thể sống mà nói ra những lời này, thì gã là người đầu tiên.

Thấy tôi im lặng, gã tỏ vẻ thất vọng. Người trong giới này quen biết tôi chỉ vì hai việc : hợp tác làm ăn hoặc giới thiệu người cho tôi, chung quy cũng đều là muốn kiếm tiền từ tôi. Gã này hơi đặc biệt, thuộc cả hai loại trên, gã ta là con trai của một nhà tư phiệt hết thời, gần đây chuyển hướng sang kinh doanh, có một cô em gái muốn giới thiệu cho tôi.

Dường như không kiên nhẫn được nữa, gã mới thốt lên một câu.

Vợ cậu mất đã năm năm rồi còn gì!

Đã năm năm rồi còn gì...

Nếu tính lần đầu tiên tôi gặp cô ấy, có lẽ phải kể đến cái lần tôi chạy vào bệnh viện đưa lọ thuốc đó cho Tạ Phong.

7862 - đó có lẽ là duyên phận của chúng tôi.

DG có thể nói là toàn bộ tài sản của Tạ gia, là thứ khiến nhà họ Tạ nổi danh trong thương trường. Chuyện ba và mẹ muốn tranh đoạt nó từ tay Tạ Phong, tôi đã biết từ lâu, nhưng lại chẳng thể làm gì được. Một bên là thân sinh của tôi, một bên lại là người anh trai tôi thương yêu nhất, tôi không muốn ai trong số họ phải tổn thương.

Nhưng cái thế cục cân bằng mà tôi cố gắng gìn giữ ấy cũng chẳng được bao lâu, ngày đó mẹ tôi đòi sống đòi chết, muốn tôi tham gia vào kế hoạch của bọn họ, lúc đó tôi không còn cách nào đành phải gật đầu.

Nếu biết trước người phải hi sinh trong cuộc tranh đấu của họ là cô ấy, nếu biết viên thuốc đó khiến tôi sống nửa đời còn lại trong dày vò và hối hận, tôi đã không làm thế.

Thầy dạy y của tôi là một tiến sĩ nổi tiếng trong ngành y học, do ông mất sớm, lại không có con cái nên tất cả các nghiên cứu về y dược còn đang dang dở của ông đều truyền lại cho tôi và một người khác. Người đó là Lý Chu Tư, đồng môn của tôi.

Trong đó có phương pháp điều chế một loại thuốc gọi là 7862, thứ thuốc này không phải chưa hoàn thiện mà là mục đích của nó là dùng để giết người, vậy nên đã bị thầy giấu kín đi, còn thứ thuốc tôi đưa cho Tạ Phong là thuốc ngăn chặn sự phát tán của 7862, nhưng nó chỉ ngăn chặn kịp thời chứ không trị dứt điểm, lúc đó tôi không biết, nó còn để lại di chứng. Ngày đó khi tôi lấy nó ra dùng, Lý Chu Tư cũng phát hiện, chúng tôi cãi nhau to một trận, sau cùng cô ấy nói với tôi một câu.

Tôi chỉ sợ thứ thuốc này sẽ khiến cậu hối hận.

Lời cô ấy nói ngày ấy vẫn còn vang vọng bên tai tôi, mười năm qua chưa lúc nào quên.

Tôi luôn cảm thấy cô ấy là người phụ nữ thông minh, hoạt bát lại mạnh mẽ nhất mà tôi từng gặp, trên người cô ấy lúc nào cũng tỏa ra thứ gọi là sức sống, là thứ khiến tôi mê đắm. Tôi yêu nụ cười của cô ấy, yêu ánh mắt dịu dàng của cô ấy, dù biết cô ấy yêu người khác, người đó lại còn là anh trai tôi, tôi vẫn yêu cô ấy.

Cô ấy vẫn thường nói tôi là người cố chấp đến điên rồi, tôi cũng cảm thấy được sự cố chấp của bản thân lớn đến nhường nào. Nhưng cô ấy không biết, thực ra tôi chỉ cố chấp với một người, với mình cô ấy.

Lúc ban đầu ở bên cô ấy, tôi chỉ nghĩ rằng đợi đến lúc nào đó, tôi sẽ nói với cô ấy sự thật, đưa cho cô ấy thuốc giải của 7862, cô ấy nhất định sẽ tha thứ cho tôi.

Nhưng sự thật lại không như tôi tưởng tượng, lúc trông thấy cha mẹ nằm dài trên mặt đất, bất động, không còn hơi thở, tôi thật sự điên rồi, ý nghĩ duy nhất của tôi lúc đó là báo thù, dù người đó có là người anh trai tôi yêu quý nhất đi chăng nữa, tôi cũng phải báo thù.

Tôi đem 7862 trao đổi với Tạ Phong, đó là thứ duy nhất tôi có lúc đó. Ngoài dự liệu của tôi, Tạ Phong đồng ý, anh ta đồng ý đổi DG chỉ để lấy một viên thuốc. Lúc đó tôi vừa vui mừng vừa căm hận, lại xen lẫn ghen tức lẫn đố kỵ. Không rõ lắm, nhưng sự hi sinh của anh ta như cho tôi một cái bạt tai, tôi - Tạ Nhạc, chỉ là một thằng hèn, vì báo thù mà ngay cả người mình yêu cũng đem ra đánh đổi, tôi không biết rằng tình yêu của anh ta dành cho cô ấy lại lớn đến vậy.

Có lẽ từ lúc đó, tôi đã sai rồi.

Lúc tôi biết cô ấy có thai đã là khi đứa trẻ trong bụng cô ấy rời khỏi nhân thể được nửa năm, bên cạnh cô ấy lại xuất hiện một đứa trẻ chừng một tuổi.

Tôi vẫn nhớ hôm đó bầu trời rất u ám, không một giọt mây, bất kì lúc nào cũng có thể đổ mưa, cô ấy đột nhiên đến tìm tôi, khiến ngày hôm đó là ngày có nắng đẹp nhất đời tôi.

Cô ấy nói muốn cùng tôi kết hôn, đứa trẻ đó sẽ là con của chúng tôi, lúc đó cô ấy không nói nguyên do tại sao, chỉ hỏi tôi đồng ý hay không. Tôi đồng ý, cho dù là vì bất kì nguyên nhân nào, tôi vẫn sẽ đồng ý.

Lúc đó tim tôi như muốn nhảy khỏi lồng ngực, tôi vui đến mức muốn hét to lên. Tôi còn tưởng cô ấy sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho tôi, không muốn nhìn thấy tôi nữa, nhưng lại không ngờ cô ấy lại chủ động đến tìm tôi. Khoảng thời gian đó tôi thực sự hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi tôi cứ nghĩ niềm hạnh phúc này sẽ kéo dài mãi mãi. Đồng Đồng tuy không thể nhìn thấy nhưng nó rất ngoan, con bé được nhặt nuôi từ cô nhi viện ngày xưa Tạ Phong được ông tôi nhận nuôi. Không biết có phải do duyên phận hay không, con bé cũng có mắt trái ngả màu hạt dẻ giống hệt như anh ta.

Thật ra lúc đó tôi đã biết nguyên nhân cô ấy nhận nuôi Đồng Đồng, nhưng vậy thì có sao, cô ấy chỉ là luyến tiếc người cũ mà thôi, người hiện giờ ở cạnh cô ấy là tôi. Chính là tôi mà không phải ai khác.

Ngày hôm đó nếu tôi không đột nhiên về nhà, nhìn thấy cô ấy bất tỉnh trong phòng tắm, nếu hôm đó tôi không đưa cô ấy đến bệnh viện để rồi phát hiện ra căn bệnh của cô ấy, nếu hôm đó tôi không gần sức tra hỏi cô ấy, nếu cô ấy không nói ra tất cả, có lẽ tôi vẫn bị hạnh phúc làm mê muội.

Cô ấy mắc bệnh ung thư máu giai đoạn cuối, mà nguyên nhân khiến bệnh tình chuyển biến nhanh như vậy là vì di chứng của 7862. Lúc nghe tin đó tôi dường như không thể đứng vững được, người nói cho tôi biết là Bích Chi, là cô ấy vừa khóc vừa nói.

Bích Chi nói cô ấy vì trượt chân mà sảy thai, cô ấy vẫn luôn tự trách mình, cho rằng vì cô ấy mà đứa trẻ mới mất, sau đó cô ấy còn bị trầm cảm, chứng sợ bóng tối, tự làm đau chính mình, số lần cô ấy cắt cổ tay nhiều không kể hết, có lần mất nhiều máu đến nỗi cả bác sĩ cũng nói hi vọng tính lại không nhiều. Bích Chi không thể đứng nhìn cô ấy cứ tự mình dần vật bản thân như vậy nên mới đem đứa trẻ ấy về, nói với cô ấy đó chính là con gái đã vụt mất của cô ấy, là nó trở về với cô. Bích Chi không biết cô ấy có tin thật không, nhưng từ sau khi có Đồng Đồng, mấy chứng bệnh của cô ấy cũng dần dần được chữa khỏi, cô ấy cũng chịu uống thuốc ung thư, mọi thứ đều tốt lên rất nhiều.

Bích Chi không biết, nhưng tôi thì có. Hơn ai hết, cô ấy hiểu rõ được con gái của cô ấy đã mất rồi, sẽ vĩnh viễn không thể trở lại, cô ấy thương yêu Đồng Đồng không phải vì xem nó như thể thân của con gái mình, mà cô ấy đồng cảm với nó, thương xót cho số phận đáng thương của nó, hơn nữa đôi mắt giống y hệt người đó, mỗi lần cô ấy nhìn vào nó, cô ấy như đang tìm kiếm bóng hình người khác trong đó.

Tôi và cô ấy vẫn luôn biết cô ấy yêu người đó nhiều đến mức nào, chỉ là chúng tôi đều trốn tránh mà thôi.

Sau khi biết chuyện, cuộc sống của chúng tôi vẫn như trước, chỉ là tôi hay về nhà hơn trước, muốn nhìn ngắm cô ấy nhiều hơn trước. Trong lòng tôi dần hình thành một nỗi sợ hãi, sợ rằng nhân lúc tôi không phòng bị, cô ấy sẽ biến mất, mãi mãi biến mất.

Căn bệnh của cô ấy không phải thứ gì khác mà là ung thư, là thứ bệnh không thể chữa khỏi, là căn bệnh mà người mắc chỉ có thể đếm ngày chờ chết, cô ấy đã nói với tôi như vậy đấy.

Lúc đó tôi mới hiểu, vì sao cô ấy muốn che giấu bệnh tình của mình với người đó, tại sao cô ấy lại muốn cùng tôi kết hôn, Đồng Đồng lại trở thành con của chúng tôi, chính vì cô ấy muốn chặt đứt đường lui cho chính mình, chính bản thân cô ấy hiểu rõ rằng cô ấy yêu người ấy nhiều đến mức nào, cô ấy sợ khi nhìn thấy người đó, cô ấy sẽ nặc kệ tất cả mà siết chặt lấy người đó, cô ấy sợ không thể kìm chế được bản thân nên mới làm thế. Để ngoài cô ấy ra sẽ có rất nhiều người nhắc nhở với cô ấy rằng cô ấy đã có chồng, có con, cô ấy không thể ở bên cạnh người đó nữa. Tại sao cô ấy lại muốn như thế ư? Vì cái cảm giác nhìn người mình yêu thương từng ngày từng ngày đấu tranh với bệnh tật, chứng kiến những cơn đau chẳng biết khi nào thì dứt, ngày ngày dằn vò người mình yêu nhất, cảm giác đó như rút từng chút từng chút máu của tim mình vậy, đau đớn khiến cả người đàn ông như tôi cũng phải bật khóc.

Cô ấy vì quá yêu người đó nên mới không muốn người đó trải qua cảm giác này.

Có lẽ cô ấy lí trí hơn tôi, tỉnh táo hơn tôi, và cô ấy đã đúng.

Khoảng thời gian đó chỉ có mấy tháng, ngắn ngủi như vậy, nhưng tôi biết mình đã thật sự đánh mất cô ấy, không phải đánh mất trái tim hay thể xác mà là vĩnh viễn mất đi. Người đó trở về rồi, dù tôi có cố gắng thế nào, cô ấy cũng không thể ở bên tôi nữa. Tôi cứ như con cá nhỏ vùng vẫy trong vùng nước mưa, đợi đến khi mặt trời lên cao, nước mưa bay hơi hết, tôi sẽ chết, chết mà không thể làm gì khác.

Tôi không ngờ được, lần gặp đó lại là lần cuối cùng. Tôi không ngờ rằng câu Anh yêu em đó tôi chỉ mới nói hai lần, cô ấy đã vĩnh viễn rời xa tôi, cho dù là đứng nhìn cô ấy từ xa, tôi cũng không thể nữa. Tôi không ngờ mọi thứ diễn ra nhanh đến vậy, tôi tận bây giờ tôi vẫn không tin được, cô ấy đã thực sự không còn nữa, người con gái mà tôi yêu thương ấy, người con gái có nụ cười ấm áp ấy, đã vĩnh viễn trở thành một nắm cát bụi.

Tôi vẫn thường lừa dối bản thân rằng, cô ấy thật ra không chết, bệnh của cô ấy chỉ trở nặng hơn, có lẽ Tạ Phong đã đưa cô ấy đến nơi nào đó có điều kiện chữa trị tốt hơn, hẳn ta giàu có như vậy, chẳng lẽ một căn bệnh còn con ấy cũng không thể chữa khỏi cho cô ấy? Hẳn ta có tham vọng độc chiếm quá lớn, nên chắc hẳn đã giấu cô ấy đến một nơi nào đó không cho tôi thấy, không muốn tôi ngày ngày được ngắm nhìn cô ấy. Cho dù như thế nào, cô ấy cũng sẽ không chết, cô ấy nhất định sẽ không chết, cô ấy còn có Tạ Phong, còn có Đồng Đồng, còn có em trai, anh trai, cháu trai, bạn thân, rất nhiều người cô ấy yêu thương, cô ấy sẽ không để họ lại một mình mà rời đi đâu, nhất định là vậy, nhất định, nhất định,... Cho dù tôi không có trong danh sách những người khiến cô ấy lưu luyến khi rời đi, nhưng chỉ cần cô ấy còn sống, còn sống, không chết...

Tôi vẫn luôn tin tưởng như vậy. Tôi biết nơi cô ấy nằm xuống, biết ngày giờ cô ấy rời khỏi thế gian này, biết cô ấy giờ đang nằm trong một cái lọ bằng gốm tối tăm không chút ánh sáng, tôi vẫn luôn tin tưởng như vậy.

Kể từ ngày đó, tôi chưa từng đến thăm cô ấy, chưa từng thấp cho cô ấy nén nhang nào, chưa từng nói với Đồng Đồng rằng, mẹ của nó, vĩnh viễn không còn trên đời này nữa, không cho bất cứ ai đứng trước mặt tôi nói rằng cô ấy không còn nữa. Tôi sợ nếu tôi thừa nhận chuyện đó rồi, tôi sẽ không muốn sống nữa. Tôi phải sống, tôi còn phải chăm sóc Đồng Đồng, cô ấy để nó lại cho tôi nuôi dưỡng đồng nghĩa với việc cô ấy gửi gắm cho tôi một hi vọng, cô ấy thương con gái nhất, nhất định sẽ có ngày cô ấy trở lại thăm nó, tôi chỉ cần đợi, đợi đến ngày đó thôi.

Tôi đợi rồi, tôi vẫn tiếp tục đợi, đã năm năm rồi đấy thôi, tôi vẫn sẽ đợi, đợi cô ấy, người tôi yêu thương nhất.

Hôm nay tôi vừa nghe tin Tạ Phong vừa mất. Ha ha, tên đó, khi còn sống hấn tranh đấu với tôi nhiều như vậy, cuối cùng cũng chịu chết rồi sao? Nghe nói còn là chết trên xe lăn, Đồng Đồng từ sớm đã chạy sang bên đó, nói nó muốn đưa tiền người cha không được pháp luật công nhận này. Tôi không cần nó, dù sao cũng chỉ có một ngày, những ngày còn lại không phải nó vẫn luôn ở bên tôi sao.

Đồng Đồng lớn lên giống hệt như cô ấy, mặc dù không phải mẹ con ruột nhưng tôi vẫn cảm thấy rất giống, chỉ có mỗi đôi mắt của nó là giống Tạ Phong. À, giờ Đồng Đồng có thể nhìn thấy rồi, cô ấy đã hiến võng mạc cho nó, giờ cô ấy có thể yên tâm rồi, nó sẽ không thua kém bất kì ai nữa.

Hôm nay nhà có một vị khách đặc biệt, là Lý Chu Tư, à không, phải gọi là bà Lý mới đúng. Giờ cả tôi và bà ấy đều đã già rồi, Tạ Phong đi rồi, chẳng biết mấy ngày nữa là đến lượt chúng tôi.

Bà ấy nói muốn cùng tôi đến thăm mộ cô ấy. Tôi đồng ý. Bà ấy tỏ ra rất ngạc nhiên, tôi cũng vậy. Nhìn thấy Tạ Phong không còn trên đời này, tôi cũng có thể chấp nhận được, cô ấy đã thật sự đi rồi.

Mộ phần của cô ấy nằm trên một ngọn đồi nhỏ đầy gió, nếu ở đây có thêm mấy cái chuông gió thì tốt, cô ấy thích nhất là chuông gió mà.

Bà Lý thấp cho cô ấy mấy nén hương, cũng đưa cho tôi vài cây, không nhịn được lại quỳ xuống cạnh ngôi mộ mà cảm thán.

Chúng ta đều đã già rồi, chỉ có cô ấy là mãi mãi 28 tuổi.

Tôi gạt đầu, muốn cười mà chẳng thể nhếch môi, nước mắt cứ thế chảy dài. Ngày biết tin cô ấy mất, tôi còn không khóc, chẳng hiểu thế nào mà lúc này lại...

Bà Lý không xoay đầu lại, nhưng giọng bà ấy nghẹn ngào, chắc hẳn cũng đang khóc.

Ngày mai người ta sẽ đưa Tạ Phong đến đây, tôi sợ ông thấy sẽ phiền lòng nên hôm nay đưa ông tới trước, cũng may ông đồng ý, nếu không cũng không còn cơ hội.

Bà ấy quay lại nhìn tôi, mắt đỏ hoe.

Cô ấy dặn tôi bao giờ ông chịu đến trước mộ cô ấy thấp nén nhang thì chuyển lời dùm, cô ấy xin lỗi ông nhiều lắm, mong ông đừng buồn, hãy đi tìm hạnh phúc mới cho mình, đừng cố chấp nữa.

Tôi nhìn bà ấy, thờ ra một tràng dài, nơi đây quả thực rất tuyệt, chỉ cần mở miệng gió đã tràn vào, cảm giác thoải mái lại khoan khoái tràn đầy sức sống, giống hệt như cô ấy vậy.

Tuổi trẻ của chúng ta đã qua đi từ lúc nào ấy nhỉ?

Bây giờ ông mới thấy tiếc sao? Đã qua từ rất lâu rồi!

Sao bà vẫn không lập gia đình? Ông Trần chẳng phải theo đuổi bà dừ lắm sao?

Ông còn hỏi, không phải tôi cũng như ông đấy sao? Đã là người mình không yêu, theo đuổi thế nào cũng vô dụng thôi.

Tôi biết bà ấy là đang ám chỉ điều gì. Chuyện bà ấy có cảm tình với tôi, tôi đã biết từ lúc hai người còn cùng nhau học tập, nhưng lúc đó là chưa có tình cảm, sau này là vì trong lòng tôi đã có cô ấy, còn bây giờ là vì tôi quả thực đã mệt mỏi, cũng như cô ấy năm đó, không muốn khi tôi ngã xuống, có thêm một người vì tôi mà đau buồn.

Tạ Phong tên đó, chắc hẳn ta là mỉm cười mà đi ấy nhỉ? Hạnh phúc quá mà!

Nghe Nghiêm Đình Đình nói vậy, cuối cùng cũng có thể thực hiện ước vọng bao năm, ông ta cầu còn không được.

Bà biết không, hẳn ta chính là người tôi ghen tị nhất.

Cũng như cô ấy là người tôi ghen tị nhất đấy thôi.

Nhưng... Bà Lý nhìn tôi Không phải họ đã mất rồi sao.

Ừ. tôi gạt đầu, nhìn lên bầu trời cao xanh thẳm, như nhìn thấy có người đang cười với tôi. Đều đi cả rồi.

“Anh ấy chỉ để lại cho em một bóng lưng
Còn về tình yêu lại chẳng hề nhắc đến
Khiến em phải khóc đến đỏ hoe đôi mắt
Những lời gian dối sao anh ấy có thể nói êm tai đến thế
Anh ấy lừa em đâu chỉ một lần
Không đáng để em phải đau lòng vì anh ấy
Anh ấy không hiểu tim em đang giả vờ bình tĩnh
Anh ấy không hiểu tình yêu nên xem nó như trò đùa
Anh ấy không biết làm sao thể hiện tình yêu
Trừ lời xin lỗi thì cũng chỉ còn lại tiếng thờ dài
Anh ấy không hiểu vì sao tim em bật khóc
Nghẹn ngào đến gần như nghẹt thở
Anh ấy không hiểu trái tim em

o o o

Anh ấy để lại cho em những kỷ niệm
Ngay cả đau thương cũng dành lại cho em
Với em thật sự không công bằng
Những lời gian dối của anh ấy sao lại êm tai đến thế
Anh ấy lừa em đâu chỉ một lần
Không đáng để em đau lòng vì anh ấy
Anh ấy không hiểu tim em đang giả vờ bình tĩnh
Anh ấy không hiểu tình yêu nên xem nó như trò đùa
Anh ấy không biết làm sao thể hiện tình yêu
Trừ lời xin lỗi thì cũng chỉ còn lại tiếng thờ dài
Anh ấy không hiểu vì sao tim em bật khóc
Nghẹn ngào đến gần như nghẹt thở
Anh ấy không hiểu trái tim em
Anh ấy không hiểu tim em đang giả vờ bình tĩnh
Anh ấy không hiểu tình yêu nên xem nó như trò đùa
Anh ấy không biết làm sao thể hiện tình yêu
Trừ lời xin lỗi thì cũng chỉ còn lại tiếng thờ dài
Anh ấy không hiểu vì sao tim em bật khóc
Nghẹn ngào đến gần như nghẹt thở

Anh ấy không hiểu trái tim em.”

-PHIÊN NGOẠI HOÀN-

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Chỉ Cung Chiều Em* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.